

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEASTS OF THE BRIAR
BOOK TWO

Woven
BY
gold

ELIZABETH HELEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Altın Dokuma

Elizabeth Helen

Luna Fox Yayınları

OceanofPDF.com

Altın Dokuma

Copyright © 2023 by Elizabeth Helen

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarların yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Yayımlayan Luna Fox Press

Birinci Basım Haziran 2023

İç Tasarım © 2023 by Elizabeth Helen

Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon © 2023 by saintjupit3rgr4phic

Proofread by Andra Kapule of sinfulalohaediting.com

Tanımlayıcılar

ISBN: 978-1-7388279-3-0 (e-Kitap)

ISBN: 978-1-7388279-4-7 (karton

kapaklı)

ISBN: 978-1-7388279-5-4 (sesli)

OceanofPDF.com

Tetikleyici Uyarılar

Woven by Gold, çok kitaplı Beasts of the Briar serisinin ikinci kitabıdır. Sonu uçurumla biten bir neden-seçim romantizmdir. Olgun temalar içerir ve 18 yaşından büyükler için hazırlanmıştır. Aşağıdaki paragraf tetikleyici uyarılar içermektedir. **Lütfen bu uyarıların kitapla ilgili spoiler içerdiğini unutmayın.**

- *
- *
- *
- *
- *
- *
- *
- *
- *

Tetikleyici Uyarılar: Açık cinsel içerik (M/F, M/M, MMF) (hepsi rızaya dayalı); fantastik şiddet ve kan; sayfa üzerinde bir ebeveynin ölümü; bahsedilenler

önceki bir ilişkide fiziksel ve duygusal istismar

OceanofPDF.com

Bu kitap tutkulu, misafirperver ve harika bir şekilde bükülmüş çevrimiçi
Gül topluluğumuza adanmıştır. Tüm sonsuzluklarınız mutlu olsun.

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. Rosalina
2. Rosalina
3. Rosalina
4. Rosalina
5. Rosalina
6. Rosalina
7. Ezryn
8. Dayton
9. Rosalina
10. Farron
11. Rosalina
12. Rosalina
13. Rosalina

14. Rosalina
15. Rosalina
16. Keldarion
17. Rosalina
18. Farron
19. Rosalina
20. Rosalina
21. Dayton
22. Rosalina
23. Rosalina
24. Rosalina
25. Farron
26. Rosalina
27. Rosalina
28. Rosalina
29. Rosalina
30. Keldarion
31. Rosalina
32. Farron
33. Rosalina
34. Rosalina

35. Ezryn
36. Dayton
37. Farron
38. Ezryn
39. Rosalina
40. Rosalina
41. Rosalina
42. Rosalina
43. Rosalina
44. Rosalina
45. Farron
46. Keldarion
47. Farron
48. Rosalina
49. Keldarion
50. Rosalina
51. Rosalina
52. Rosalina
53. Rosalina
54. Rosalina
55. Rosalina

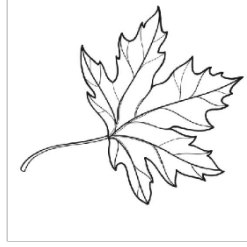
56. Rosalina
57. Rosalina
58. Ezryn
59. Keldarion
60. Farron
61. Rosalina
62. Rosalina
63. Dayton
64. Rosalina
65. Ezryn
66. Rosalina
67. Rosalina
68. Farron
69. Rosalina
70. Rosalina
71. Farron
72. Rosalina
73. Rosalina
74. Dayton
75. Rosalina
76. Rosalina

77. Rosalina
78. Farron
79. Rosalina
80. Rosalina
81. Farron
82. Rosalina
83. Farron
84. Keldarion
85. Dayton
86. Rosalina
87. Rosalina
88. Farron
89. Rosalina
90. Hazar

Okuduğunuz için
teşekkürler! Teşekkür
Yazarlar Hakkında
Oynatma Listesi
Arena'nın Prensi

OceanofPDF.com

Rosalina

DÖRT AY OLDU ve gül ağacı hala donmuş durumda. Kış bahara döndü, ılık yağmur karı yıkadı, sert topraktan pastel çiçekler filizlendi ve gül ağacı hala donmuş durumda. Kristalleşmiş kırmızı taç yaprakları, koyu pembe ışıktaki mücevherler gibi parıldarken, uzun ve mürekkepli gölgeler dikenlerin arasından geçerek orman zeminine karanlık parmaklar atıyor.

Tırnaklarımı avuç içlerime batırırken ateşli bir öfke bedenimi sarıyor.

Ondan *nefret* ediyorum. Öfkenin vahşi bir şey gibi kaynadığı özüm kadar ondan nefret ediyorum. Ondan en derin şekilde nefret ediyorum. Sadece kendinden nefret edebileceğin şekilde. Çünkü her şeye rağmen, o böyle biri. Benim bir parçam, varlığıma dokunmuş.

Keldarion. Kış'ın Yüce Prensi. Benim dostum.

Fae'lerin evi olan Büyülü Vadi'ye girmeden önce eşin ne olduğunu bilmiyordum. Her günümü eşleri araştırarak, dört fae prensinin lanetini kırmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdiğim yer.

İçimde mizahsız bir kahkaha kabarıyor. Başından beri cevap -en azından bir parçası- bendim. Kel'in eşi.

Göğsümü tutuyorum, kazağımın kumaşını kavırıyorum. Her zaman var olan bir ağrı. Kel'in hayatını kurtardığımda uyanan bağ. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Ama beni kabul edip laneti bozmak yerine, beni buraya geri dönmeye zorladı.

İnsan dünyasına. Orca Koyu'na.

Bu yol sana sonsuza dek kapalı. Öpücüğü hala dudaklarımda yankılanıyor, asla erimeyecek bir ayaz karıncalanması.

Gül ağacı titrer, buz parçaları düşer ve yerde parçalanır. Babam sürünerek dışarı çıkıyor. Bana geniş bir gülümseme veriyor, kırık çalıların ve toprağın tozunu alıyor.

Çalılıktan geçmek sizi artık Büyülü Vadi'ye götürmüyor, sadece on metre geride başka bir ağaç kümesine götürüyor. Ben bilirim. Son dört ayda sayamayacağım kadar çok kez sürünerek geçtim.

Babamın kahverengi saçları dağınık ve burnunun üzerinde kir izleri var. "Bu sefer iyi bir tane yakaladım, Rosie."

"Bu çok hoş, baba."

Donmuş bir gül çiçeğini dikkatlice bir beze sarıyor, sonra da büyük sırt çantasına yerleştiriyor. "Gel bakalım." Babam bana bir bakış attı. "Hadi eve gidelim."

Ama Orca Cove artık evim değil. Evim, odamda süzülen kiraz çiçekleri ve Marigold ve Astrid ile içtiğim çayla uyanmak. Evim, sayfaları kaskatı kesilmiş eski kitaplarla çevrili olmak ve onların arkasından bakan en tatlı gülümsemedir. Ev, tuz ve deniz kokusu ve her zaman benimkini ortaya çıkaracak kadar neşeli bir kahkahadır. Ev, bedenime en yumuşak dokunuş, başkalarının korktuğu şeylerin ardındaki güvenlidir.

Ve ev, arkadaşlarım -ailem- benimle birlikte gülerken, yemek masasının karşısında aptal, buz gibi bir piçle tartışmak ve ona ekmek fırlatmaktır.

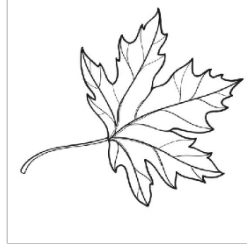
Babamın arkasından ormanın dışına doğru ilerliyorum, çamura bulanmış botlarım nemli toprağa batıyor.

Keldarion onu benden aldı.

Ve ondan o kadar nefret ediyorum ki, sanırım beni canlı canlı yakacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Rosalina

ORCA Koyu'nda BAHAR ZAMANI ve her şey gri.

Bu alışılmadık bir durum değil. Ağır bulutlar tepede asılı duruyor ve doğan güneşten geriye kalan her şeyi örtüyor. O kadar yağmur dolu görünüyorlar ki patlayabilirler.

Ben de öyle hissediyorum. Dışarıdan gri ve boş ama içten içe patlayan. Sanki içimde dışarı çıkmak için pençeleyen bir şey varmış gibi.

Buna izin veremem.

Ama Orca Cove'u renksiz kılan sadece tepedeki kalın bulutlar değil; insanlar kül rengi, ahşap binalar donuk görünüyor. Sanki görmeyi yeni öğrendiğim tüm renkleri unutmuşum gibi.

Babam ve ben sokakta kasabanın dışındaki küçük kulübemize doğru yürüyoruz. Enerjiyle titreşiyor, adımlarında neredeyse bir sıçrama var. Gür sesine yan gözle bakılmasını ya da insanların yanımızdan geçmemek için karşıdan karşıya geçmesini umursamıyor. Benim de umurumda değil. Artık umurumda değil.

"Beni dinliyor musun Rose?" Babam elini yüzümün önünde sallıyor. "Önce gül yaprağını öğütüp Romanya'da bulduğum tabletten tonik yapabiliriz ya da çocuk kitabındaki ninni ve dansı deneyebiliriz.

İyi bir ağaç seçmeliyiz. Sezgilerin mükemmel. Hangi ağacı seçmeliyiz?"

Neredeyse sesli gülecektim. Sezgilerim hep yanlış çıktı.

"Baba," diyorum, "lanetli bir müzikaldeymişim gibi ağacın etrafında dans edip şarkı söyleyerek zıplamıyorum."

Parlak mavi gözlerini kısıyor, sonra iç çekiyor. "Peki. Önce toniği deneyelim."

İçimde bir suçluluk duygusu kaynıyor ve koluna tutunup başımı omzuna yaslıyorum. Adım adım yürüyoruz. Martılar limandan sesleniyor ve ben zengin çam kokusunu içime çekiyorum. "Eve uzun yoldan gidelim, söğüt ağacının yanından geçelim."

Eğer gri dünyamda bir umut ışığı varsa, o da hayatımda ilk kez babama bağlı hissetmemdir. Yirmi altı yılımı ona kızgınlıktan başka bir şey hissetmeden geçirdim, o fae alemine girmek için vahşi arayışlarına devam ederken beni yalnız bıraktığı için. Şimdi, ben onun suç ortağım.

Keldarion beni Büyülü Vadi'den uzaklaştırıp tek geçiş yolumu kapattıktan sonra, tökezleyerek ilk evime geri döndüm. Castletree'den önceki evime.

Boş olmasını bekliyordum. Babamın eşyalarımı satmış ve maceralarından birine atılmış olmasını.

Onun yerine kederin fiziksel tezahürünü buldum.

Kulübe darmadağınktı: garip eşyalar, yıkanmamış kahve fincanları ve boş fasulye kutularıyla dolu, parçalanmış bir izbe. Ama George O'Connell oradaydı, her zamanki dolgun yüzü zayıflamıştı, uzun boyu mutfak masasının üzerine eğilmişti, Briarwood Ormanı'nın haritasından kareler işaretlerken elleri titriyordu.

"Baba?" Kilitli olmayan kapıdan içeri süzülürken fısıldadım.

Kan çanağı gözleri benimkileri tuttu. Ve onu daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Yere düştü ve ağladı.

Ben de ağladım. Hayatım boyunca beni terk ettiği gibi yalnız bıraktığım babam için. Yeni bir dünyaya aşık olmanın suçluluğu için. Onu kaybetmenin üzüntüsü için.

Ertesi gün tek yapmak istediğim yatağıma kapanmaktı ama babam buna izin vermedi. Şimdi, elinde kanıt vardı. Ve bana sahipti. "Fae büyüyle kaplanmışsın, işte sen busun," demişti babam. "Ayrıca, Castletree sakinleri söylediğin kadar iyi kalpliye, bu bağlantı bizi geri götürecektir."

Başta hevesliydim. Keldarion beni gönderdiyse ne olmuş yani? Ayrıca kitapların sıkıcı olduğunu ve Dikenler Prensi'yle bir tür anlaşma yaptığını iddia etmişti. Belli ki mağaradaki en keskin buz saçağı o değildi. Ve diğer prensler Castletree'de olmadığımı öğrendiklerinde benim için geleceklerdi. Babam, Keldarion'un Castletree'nin içindeki büyülü aynayı kullanarak onu Orca Koyu'na geri gönderdiğini söylemişti. Eğer prensler aynayı kullanarak insan dünyasına bağlanabiliyorlarsa, beni bulmaları an meselesiydi.

Ama sonra günler haftalara, haftalar aylara dönüştü. Keldarion fikrini değiştirmede. Küçük bahçemizdeki karlar eridi, göldeki buz kırıldı. Kış yerini bahara bıraktı ve o fikrini değiştirmede.

Kimse benim için gelmedi.

Artık onları düşündüğümde ağlamıyorum. Farron'un kaşlarını nasıl kaldırdığını, gözlüklerini burnuna nasıl indirdiğini düşündüğümde bile. Ya da Dayton elini sırtımda gezdirdiğinde vücuduma yayılan sıcaklığı, çok şey istemenin verdiği baş döndürücü hazzı. Ya da dünya bana çok büyük görüldüğünde Ezryn'in pelerininin pürüzlü kumaşına sarılışımı ya da o anda nasıl topraklanmış, korunaklı ve güvende olduğumu.

Ya da Keldarion'u nasıl öptüğümü ve ona ait olduğumu her zerremde nasıl bildiğimi. Onun da bana ait olduğunu.

"Hey, sen misin Rosalina?" Sert bir ses beni düşüncelerimden koparıyor.

"Yürümeye devam et," diyor babam. "Sakın durma."

Eski iş yerim olan Seagull's Gullet Book Emporium'un önünden geçiyoruz. Eski patronum Richard, kara tahta tabelaya kaba, kutu gibi harflerle bir şeyler yazıyor. Kitaplarla ilgili kelime oyunları düşünmek ve edebi karakterleri karalamak için harcadığım özene benzemiyor.

"Rosalina!" Richard arıyor. "Sana birkaç sesli mesaj bıraktım. Bazı vardiyaları almak isteyebileceğini düşündüm. Hatta birkaç siparişi bile yapabilirsin. Rosalina?"

"Üzgünüm, Richard. Çok meşgulüm."

Nefesinin altında küfrediyor. "Şimdi de babanla peri kovalıyorsun, ha?"

"Periler, aslında," diyorum ona dönüp bakmadan. "Sen de denemelisin bir kez olsun kitap oku."

Babam kıkırdadı ve beni yolun aşağısına götürdü. Castletree'de yaşadıktan sonra Richard için çalışmaya geri dönemezdim. Astrid, Marigold ve diğer personelle aylar geçirdikten ve size saygı duyan insanlarla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimledikten sonra olmazdı. Sizi önemseyen insanlarla.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Neden Marigold ve Astrid prenslerden benim için gelmelerini istemedi? Benim onları özlediğim gibi onlar da beni özlemiyor mu?

Richard'ın bunalmış olmasına ve mağazanın boka batmasına biraz olsun üzülüyorum bile. Onun az maaşlı çok işli işinden bıktım. Keldarion babamı eve mücevherlerle gönderdi ve o da birkaç saat uzaklıktaki şehre gidip onları çeşitli dükkânlarda rehin bırakıyor.

Keldarion da bana değerli bir şey verdi. Kış Gündönümü Balosu'nda taktığım kolyeyi.

Keldarion'un annesine ait olan kolye. Onu asla satmayacağım.

Boğazım düğümleniyor. *Beni Büyülü Vadi'de istemiyorlar. İyi, tamam. Ama o kolyeyi geri vermek zorundayım. Ve onlara veda etmeliyim. Kendi şartlarımla.*

Babam diliyle bir tıkırtı sesi çıkarıyor. "Lanet bina kapalıyken daha iyi görünüyordu."

Derin bir nefes alıyorum, bakmak istemiyorum ama asla da bakamıyorum. Eskiden her gün içine baktığım terk edilmiş bina artık terk edilmiş değil. Poussin ailesi tarafından satın alınmış. Yaz turistleri için Orca Cove'da bir hediyelik eşya dükkânına dönüştürüyorlar.

Kapıda kocaman kırmızı bir "GELECEK AY AÇILIYOR" tabelası asılı. Bina karanlık olmasına rağmen ürünleri fark ediyorum: Her renkten Orca Cove kapüşonluları, Poussin Av Köşkü şapkaları ve kasabanın maskotu olacak Orky adında ürkütücü bir balina oyuncacı.

Sorun değil. Zaten burayı asla bir kütüphaneye dönüştüremezdim. Ayrıca, hangi kütüphane kitaplıkları merdiven gerektirecek kadar yüksek olanla kıyaslanabilir ki? Rafların arasında büyüyen akçaağaç ağaçlarıyla? En tatlı gülümsemeye sahip altın gözlü adamla?

"Gidelim," diye fısıldadım.

"Evet, hadi gidelim, kahretsin!" Babam beni binanın kenarına doğru itti.

Bu ses tonunu tanıyorum. Kendimi hızla duvara yaslıyorum ve mümkün olduğunca fark edilmemeye çalışıyorum.

Farlar tam parlaklıkta, sakın kasabamız için çok hızlı bir şekilde yolda ilerliyor. O kamyonun gürültüsünü her yerden tanırım.

Ama emin olmak için köşeden bakıyorum. Lucas Poussin başını pencereden çıkarmış, sağa sola bakıyor, ağzı kaşlarını çatmış, kırmızı kaşlarını indirmiş. Kendimi binaya yaslayıp nefesimi tutuyorum, daha küçük olmayı, görünmez olmayı diliyorum.

Kamyonun gürültüsü kesildiğinde, babam sürünerek dışarı çıkar. "Gitmiş." "İyi tespit." Kazağımı kendime daha sıkı sarıyorum. "Benim Bugün onunla uğraşacak enerjim yok."

Lucas kasabaya döndüğümü öğrenip kapıma geldiğinde pek umursamadım. İkimizin de düşüp kafamızı çarpmış olmamız gerektiğini söyleyerek goblinler konusunda beni gazladığında bile umursamadım. Her neyse - eğer fae'lerin varlığıyla ve babamın bunca yıldır haklı çıkmasıyla böyle başa çıkıyorsa, ne mutlu ona. Beni ölüme terk ettiği gerçeğini bile aşmıştım... O da bunu inkar etti, beni asla terk etmeyeceğini söyledi ve ben onu nasıl bu kadar küçük görmeye cüret edebilirim?

O noktada, içimde Lucas'a verecek hiçbir şey kalmamıştı. Acı yok. Üzüntü yok. Sadece uyuşukluk.

Ama sonra nişan yüzüğünü parmağıma takmaya çalıştı.

İçgüdüsel bir şey, korku, tiksinti ve öfkenin birbirine karışması gibi bir şey göğsümü yaktı. Elimi çektim.

Sesindeki öfkeyi hâlâ duyabiliyorum. Hâlâ kontrolün kendisinde olduğundan emin olmak için duyduğu çaresizlik. "Ne yapıyorsun, Balkabağım? Elini ver bana."

Keşke yüzüğü yüzüne fırlattığımı söyleyebilseydim. Her geceyi beni aramak için şehirde dolaşarak geçirmediğini. Benim ondan korktuğum gibi onun da benden korktuğunu.

Sağ elim yavaşça sol bileğimin üzerinde geziniyor, bir zamanlar beni işaretlediği yerdeki kabarık yara izini hissediyor. Sonra kazağıma doğru. Ağır nişan yüzüğüm cebimde bir delik açıyor.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var. Sana haber veririm. Yakında."

Tüm yapabildiğim bu. Ve beni sokakta ya da bahçemde yürürken her bulduğunda söylediğim şey. Babam onu oyalamakta iyi iş çıkarıyor ama Lucas'ın avlanmaktan daha çok sevdiği bir şey yok.

Kafamı onun duvarında, geyiklerin ve kurtların yanında, gözlerimin onlarınki kadar cam gibi ve ölü olduğunu hayal edebiliyorum.

Kalbimin sakinleşmesini dileyerek anılardan kurtulmak için bir dakikamı ayırıyorum. Buradan gitmek istiyorum. Kulübemiz ufukta, küçük ve karanlık. Bir av hayvanının içine kaçabileceği küçük bir sığınak. Benim için mükemmel bir yer.

Sonunda başımı kaldırıp baktığımda tozlu penceredeki yansımamı görüyorum.

Ben kimim?

Gözlerimin altından koyu gölgeler süzülüyor. Tenim solgun, saçlarım gevşek. Castletree'de yaşadığını hatırladığım kişi bu değil. Kış'ın Yüce Prensi'yle korkusuzca pazarlık yapan kadın. Büyülü Vadi'deki en güçlü fae'ye karşı koyan kadın.

Lucas'ta beni bu kadar korkutan şey ne?

Castletree'de beni bu kadar güçlü yapan şey neydi?

Yansımama daha fazla bakamıyorum. Bu yarım insana. Bu kabuk, sadece kaburgalarımın içinde sıkışmış, çılgın ve kafeslenmiş o içgüdüsel şeyle.

"Sorun yok Rose." Babam sırtıma dokunuyor ve yürümeye başlamam için beni teşvik ediyor. "Hadi eve gidelim."

Başımı sallıyorum ama eve gidemeyeceğimi biliyorum. *İntikamcı. Kaçak. Korkak. Hain.*

Prensler bu günahları yüzünden lanetlenmişlerdi. Ama ben daha mı iyiyim?

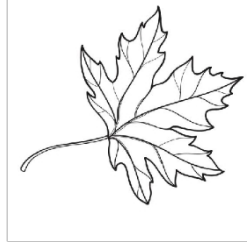
Korkmuş bir canavardan başka bir şey miyim?

"Bu iyi bir ağaç, değil mi?" Babam düşünceli bir şekilde söylüyor. Annemle birlikte çektiardıkları en sevdiğim fotoğrafta önünde durduğu söğüt ağacına bakıyor.

Dalları rüzgârda kurdele gibi uçuşan yeşil yapraklarla dolmaya başlıyor.
"Evet, baba," diyorum. "Öyle."
Bu doğru. İyi ağaçlar bilirim.

OceanofPDF.com

Rosalina

Var olmaması gereken bir yere NASIL DÖNERSİNİZ? Gerçeklikten çok bir rüya gibi hissettiren bir yere giden yolu nasıl bulursunuz?

Babam ve ben bunu binlerce kez konuştuk. Babam Büyülü Vadi'ye geçtiğinde, Lucas ve ben de saatler sonra onu takip ettiğimizde... Neden geçebilmiştik? Aradaki fark neydi?

Babam bana Keldarion onu geri gönderdikten sonra geri dönmeye çalıştığını söylemişti ama artık gül ağacından geçen bir yol yoktu. Ama bir yolunu bulacağım, sadece göğsümde her daim var olan bu ağrıyı dindirmek için bile olsa.

Babama Büyülü Vadi'deki araştırmamı ve prenslerin eşlerini bulmaya çalıştığımı anlattım. Hatta Kel'in eşi olduğumu tüm kalbimle ve ruhumla nasıl bildiğimi bile açıkladım. Ve sunduğum tek kanıt kalbimin yanındaki yanma hissi, ona doğru olan o görünmez çekimdi... Babam alay etmemiş ya da bana deli dememişti. Hayır, sadece mavi gözlerinde derin bir anlayış parlıyordu.

Kulübemiz, babamın durmak bilmeyen cevap arayışının bir kanıtı olarak, karmakarışık bir kağıt ve kitap yığınıdır. Her yüzey onun araştırmalarıyla kaplı.

Notlar. Raflar tozlu kitaplar ve eski el yazmalarıyla dolup taşıyor. Onları her gördüğümde kızgınlık hissederdim, onun fae takıntısının beni normal bir çocukluktan mahrum bıraktığını bilirdim.

Ama şimdi onun notlarını incelerken heyecan duyuyorum. Belki de başından beri böyle olması gerekiyordu. Artık çalışma alanımızda sadece onun kahve fincanları ve fasulye kutuları değil, benim Diet Pepsi kutularım ve Pop-Tart ambalajlarım da var. Babam ve ben bu işte beraberiz.

Keldarion o portalı kapattı ama dünyada daha fazla portal olduğu kesin. Babamın sürekli seyahat edip başka bir yol bulmaya çalışmasının nedeni de bu mantıktı. Büyülü Vadi çok geniş ama dünyanın her köşesini araştırarak vaktimiz yok. Castletree'deki güller solmadan önce prenslerime yardım edemezsem, sonsuza dek canavar olarak kalacaklar.

"Kel'in bana verdiği kolyeyi dolunayda dışarı çıkarmaya ne dersin?" Kitabımdan başımı kaldırıp soruyorum. "Belki büyülü enerjiyle dolar."

"İyi fikir, Rosie." Babam ocağın üzerinde demlediği karışıma biraz gül yaprağı ekliyor.

Şu anki plan: Vadi'ye giden kendi yolumuzu açmak. Bu da insan dünyasının sahip olduğu tüm büyü ve folkloru kullanmak demek.

Kulübede bir gümbürtü yankılanıyor ve siyah bir duman babamı sarıyor. Öksürüyor. Sandalyemden sıçradım, atkısındaki alev parıltısını gördüm.

"Baba!" Su bardağımı kaptım ve küçük alevi söndürdüm.

Yüzü isle kaplı bir şekilde kıkırdıyor. "Teşekkür ederim. Bu benden kaçtı."

"Ne yapmaya çalışıyordun ki-" Eşarbını çözerken sesim kesiliyor ve ışıpta bir şey parlıyor. "Annemin kolyesi."

"Ahh, evet." Babam kolyeyi çıkarıp ellerime tutuşturdu. "Bunu hep takardı."

İçimden ruhani bir uğultu akıyor. Gül şeklinde bir aytaşı kolye.

Bu sembolü daha önce de görmüştüm. Castletree'nin kapısında.

Parmaklarım dikkatle kenarlarında geziniyor ve prenslerin taktığı kolyeleri düşünüyorum. Beni Yaz Diyarı'nın sıcaklığına getiren ısıltılı deniz kabuğu, isyandan Castletree'nin güvenliğine kaçmama yardım eden altın yaprak. Küçük bir tahta kare, kristalize bir kar tanesi. Bu olamaz ama yine de...

Tırnağım gizli bir dikişi sıyrılıyor ve küçük bir tıkırtıyla açılıyor. İçinde bir ayna var.

Bir umut ve neşe dalgası göğsümde bir güneş ışığı patlaması gibi üzerime yıkanıyor. Beni boğan ağırlık kalkıyor.

"Bir madalyon," dedi babam. "Açıldığını hiç bilmiyordum."

"Bu o olabilir, baba." Her ne kadar izin vermemeye çalışsam da, umut sesime karışıyor. "Tüm prenslerin onları Castletree'ye geri döndüren böyle kolyeleri vardı."

"Çalıştırabilir misin?"

Kahverengi saçlarımı dağınık bir at kuyruğu haline getiriyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve her şey yeni bir netlik kazanıyor. Castletree'deyken büyü bana karşılık veriyordu. Tehlikeli bir sesin anısı zihnimin içinde titreşiyor: *Her şeyden önce kendi içgüdülerine güven.* Belki de Dikenler Prensi'nin balodaki çarpık sözlerinde bir bilgelik vardı.

Farron ve Dayton'ın yaptığı gibi madalyonu dikkatlice uzatıyorum. Babamın bakışları her hareketimde genişliyor.

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması tüm kulübeyi sarstı. Bağırıp ırkiliyorum ve madalyon ellerimden uçup gidiyor.

"Hayır!" Çabucak kendimi yere attım. Kolyeyi kaptığım gibi göğsüme yaslayıp koruyorum. "Bir şey yok. Bir şey yok."

Duvarlar bir başka yankılı vuruşla sarsılır. "Rosalina! Evde olduğunu biliyorum. Aç kapıyı."

Lucas.

Babam beni yukarı çekti. "Üzülme." Beni odama götürdü. "Gitmesini sağlayacağım."

Kulübeye daha fazla vuruş geliyor. Dirseklerimi tutarak titrememi engellemeye çalışıyorum. "Çok aptalım." Gerçekten madalyonun benim için işe yarayacağını mı düşünmüştüm? Yüce Prensler Büyülü Vadi'deki en güçlü fae'lerdir. Ben bir insanım. "*Hiçbir şey yapamam.*"

"Öyle deme." Babam kapıya endişeli bir bakış daha atıyor.

"Anlamıyorum. Bu ben değilim." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Prenslere fikrimi söylemekten asla korkmadım. Kapana kısıldığımı düşündüğümde bile savaşmaktan asla vazgeçmedim."

Babam sırtıma güven verici bir el koyuyor.

"Bu fae'ler çok güçlü, ama beni kızdırdıklarında onlara söyledim. Orada kendimi savundum-" Duraksıyorum, nefes nefese kalıyorum. "Şimdi neden aynı şeyi yapamadığımı anlamıyorum. Neden ona gitmesini söyleyemiyorum? Neden onunla evlenmek istemediğimi söyleyemiyorum?"

Kapının çalınması çılgınca bir hıza ulaşırken bile babam bana yumuşak bir ifade veriyor. "Çünkü korkuyorsun."

"Ama Lucas sadece bir insan ve onlar da hayvandı."

"Belki de kalbin neyden korkacağını ve neyin güvenli olduğunu biliyordur. Ve kahraman ilan edilen bir canavarı görmek zordur."

Babamın sözleri içime yerleşiyor ve gözlerimi siliyorum. "Keşke bu kadar korkmasaydım."

"Aleviniz şimdi ocaktaki kömürler gibi kaynıyor olabilir. Ama orada, bundan hiç şüphem yok. İçindeki ateşten korkma."

"Benim için oraya gitmene izin veremem."

"Saçmalık. Babalar bunun için vardır." Göğsünü şişiriyor. "Senin için her zaman doğru olanı yapmadım ama bunu yapabilirim."

Yatak odasının kapısını arkasından kapatıyor ve benim yapamadığım savaşı onun yüzleşmesine izin veriyorum. Cebime uzanıp yüzüğü dokunuyorum. Yanımda olduğu düşüncesi bile çok yanlışı geliyor.

Elimde olmadan kolumu yukarı çekiyorum. Orada, koluma kazınmış: ön kolumdan bileğime kadar uzanan yaralı harfler. Lucas ismi.

Utanç verici sırrı saklamak için kumaşı çekiyorum. Hayatımdaki herkesten sakladığım bir sır.

Sadece Lucas biliyor ve bunu unutmama asla izin vermeyecek.

Ama ben onun damgaladığı kız değilim. Artık değilim. Madalyon ellerimde ağırlaşıyor. Belki benim için işe yaramayacak ama denemek zorundayım. Bir şey beni Castletree'ye yönlendirdi. İçimdeki bir şey Büyülü Vadi'deki büyüye tepki verdi. Ve bu madalyon benim en iyi şansım. İşe yaramasa bile, denemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Ama *onu* burada tutamam.

Babam ve Lucas'ın tartışması kapıdan içeri süzülüyor. Nasıl olacağını biliyorum... Birkaç dakika daha kavga edecekler, sonra Lucas hışımla çıkıp gidecek. Sonra birkaç gün içinde her şey tekrarlanacak, nefret ettiğim bir oyunu izlemek gibi, ama koltuğuma bağlıyım. Perde kapandığında gidemem.

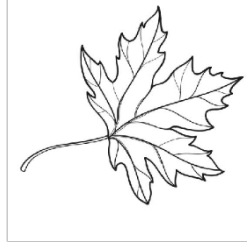
Biri bitirmediği sürece.

Ben bitirmedikçe.

Aytaşı madalyonu elimde tutuyorum ve odamdan çıkıyorum.

OceanofPDF.com

Rosalina

LUCAS'IN GÖZLERİ PARLIYOR Beni içine çekerken bakışları keskinleşiyor, sanki hedef tahtasına dizdiği korkmuş bir geyikmişim gibi.

Ama beni alaşağı edemeyecek. Bugün değil. Sonunda ait olduğum yere nasıl döneceğime dair bir ipucu bulduğumda olmaz.

"Şu anda meşgulüz," diyorum ona, sesimdeki titremeden nefret ederek. Bunu duyduğunda yüzünde beliren gülümsemeden.

"İşte orada. Sonunda." Lucas bir elini koyu kızıl saçlarında gezdirdi.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve midem bulanıyor. Keşke Kel, Ezryn, Dayton ya da Farron burada olsaydı.

"Nişanlından kaçmak kabalıktır." Lucas yaklaşıyor. Babam önüme geçmeye çalışıyor ama Lucas onu itiyor.

Boştaki elimi cebime sokup yüzüğü hissediyorum. İşte bu. Çıkartıyorum ve altın kordona, şatafatlı pırlantaya bakıyorum. "Cevabım hayır."

Bir kahkaha attı ama gözlerinde hiç mizah yoktu. Onu çekici bulduğuma inanmak benim için çok zor. "Görmüyor musun, Balkabağım? Bu

senin yapabileceğin bir seçim değil." Bileğimi kavıyor, uzun kolumun üzerinden, yara izimin üstünden sıkıca tutuyor. Tutuşunun baskısı elimi açmaya zorladığında acı içinde haykırıyorum. Aytaşı kolyem yere düşüyor, tahtaya çarparak çınlıyor.

"Bırakın onu!" Babam bize doğru uzanıyor.

Lucas onu görmezden geliyor ve beni kendine çekiyor. "Yüzük olsun ya da olmasın, seni o donmuş gölden çıkardığım andan beri bana aitsin."

Birinin hayatını kurtarmak ona hayat üzerinde sahiplik hakkı vermez. Bunu bana Keldarion söyledi. Birbirimizi kurtardıktan sonra. Eşlik bağım uyandıktan sonra.

"Birine ait olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" Kolumu çekerek hırladım.

Belki ben de bilmiyorum. Ama öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bu da Castletree'ye dönmek demek. Prenslerime.

Geri çekilip yüzüğü Lucas'ın suratına fırlatıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sendeliyor, ama daha kendini toparlayamadan babam yumruğunu savuruyor, sonra da yanağına sert bir darbe indiriyor. "Kızımdan uzak dur, seni çekilmez pislik!"

"Siktir git ihtiyar." Lucas babama öyle sert vuruyor ki masanın üzerine düşüyor.

Ama Lucas gözlerini benden hiç ayırmıyor. Gözbebekleri açlık ve arzuyla kararıyor, avını takip eden bir avcı gibi. Ona bir daha asla teslim olmayacağım. Camın keskin çıtırtısı odanın öbür ucundan duyulana kadar bana acımasızca yaklaşıyor. Bir an duraksıyor ve kırık kolyeye bakıyor, sonra tekmeleyerek ay taşı parçalarını yere savuruyor.

Umudum Lucas'ın çizmesinin topuğu altında yok oldu.

"Hadi ama, Balkabağım. Bu iş saçma olmaya başladı," diyor Lucas.

Yerdeki kırık kolyeden bir zamanlar sevdiğimi sandığım adamın yüzüne bakarken benim de içimde bir şeyler paramparça oluyor.

Hayır...

Tutuşt

ur.

Göğsüme sıcaklık doluyor. Buna ateş diyebilirsin. Güç deyin. Hatta vahşi bir canavar deyin. Ama bir fırtınanın gücüyle Lucas'ın gözlerinin içine bakıyorum ve diyorum ki: "Git. Evimden defol. Hayatımdan çık."

İrkildi. "Neyin var senin..."

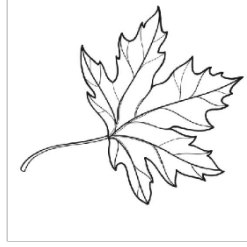
Vücudum titrerken soğuk terler üzerimi kaplıyor, korku kapana kısılmış bir hayvan gibi göğsümün içinde kıvranıyor. Ama bugün beni tüketmeyecek. İlerliyorum. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

Verandaya doğru geri geri gidiyor, gözlerini çılgınca kırıştırıyor, ne diyeceğini bilemiyor. Soğuk bir rüzgâr içeri giriyor, beni bir kucak gibi sarıyor.

"Güle güle, Lucas." Yüzüğü yerden alıp göğsüne doğru fırlatıyorum. "Ve Balkabağı isminden *nefret ediyorum*."

OceanofPDF.com

Rosalina

"DİKKAT. DİKKAT!"

Babam beni susturuyor. "Ben hallederim. Şimdi, bir kıymığa ihtiyacım var. Üçgen şeklinde.

Çeyrek inç uzunluğunda. Görüyor musun?" "Bunu mu?"

"Aferin kızıma."

Tüm kırık parçaları topladığımız tepside küçük aytaşı parçasını cımbızla alırken babamın elleri sabit. Titreyen ellerimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak parçanın ucuna biraz Süper Yapıştırıcı sürüyorum. Babam onu yamalı kolyeye ekliyor.

Şu anda ne kadar gülünç durumda olduğumuz için kendimi azarlamaya bile zahmet edemiyorum. Muhtemelen eski, büyülü bir eseri *Süper Yapıştırıcı* ile birleştiriyoruz. Bu çok saçma. Aptalca.

Bu benim tek umudum.

Lucas'la yaptığım tartışmadan sonra derim hâlâ yanıyor. Belki de Büyülü Vadi'de canlanan kadın o kadar da kayıp değildir. Belki de içinde biraz canavar barındırmanın bir faydası vardır.

"Şekilleniyor," diye mırıldanıyor babam. "Bunca yıldır onun bir madalyon olduğunu hiç bilmiyordum..."

"Anneme aitti." Babamın yanına oturuyorum ve elimi koluna koyuyorum. Yavaşça aletlerini yere bırakıyor. "Neden Büyülü Vadi'den bir eşyası vardı?"

Başını sallıyor. Kahverengi saçlarının kenarları ağarmış, yüzü rüzgârdan, güneşten ve bakımsızlıktan yıpranmış. "Kahire'deki arkeolojik kazıda tanıştığımızı biliyorsun. Bizim bölgeye atanan antropologdu ve biz tanışmadan önce çok iyi bir kariyeri vardı. Beni acemi gibi gösterirdi." Kıkırdıyor ve Anya'dan bahsederken sanki ondan yayılan bir sıcaklık hissediyorum, sanki ruhunun uzun süredir uykuda olan kömürleri canlanıyormuş gibi. "Anya biraz koleksiyoncuymuş, ya da benim ona taktığım isimle bir paketçiydi. Her türlü şeyi saklardı: birlikte çalıştığı insanlardan gelen hediyeler, yerel sanatçıların tabloları, tuhaf mücevherler."

"Ama bana bunu her gün giydiğini söylemiştin," diye ısrar ediyorum. Başını sallıyor. "Bunun onun ilk hazinesi olduğunu söyledi."

Parıldayan madalyona baktım. En başından beri, Büyülü Vadi'nin anahtarı babamın boynundaydı. Yüce Prenslerin her zaman taktığı kolyeler gibi, bu da eve bir portal oluşturabilir.

Babam aletlerini aldı ve tekrar çalışmaya başladı. Ama ben yerimde duramıyorum.

Dizlerim titriyor ve parmaklarım masaya vuruyor.

"Rosalina."

"Özür dilerim." Onları sakinleştirmek için ellerimi kucağımda kavuşturuyorum. "Sadece... Bu çok fazla tesadüf, değil mi? İkimiz de Castletree'ye çekildik ve bu kolye başından beri annemdeydi."

"Gerçekten de öyle," diyor babam, gözlerini tekrar yapıştırdığı kırık parçalardan ayırmadan. Üstümüzde sallanan ışık vızıldıyor ve titriyor. "Aslında, ben

Sevgili dostunuz Keldarion'un beni hapsedmesinin tek sebebinin bu olduğundan oldukça eminim."

İsmi tüylerimi diken diken ediyor. "Ne?"

"Kolyemi görene kadar kaleden ayrılmam konusunda oldukça kararlıydı." Babam küçük bir parçayı yerine yerleştirirken gözlerini kısıyor. "Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

"Bu Kel, tamam. Her şeyi bildiğini sanıyor."

"Bana annenin bir keresinde söylediği bir şeyi hatırlattı." Babamın sesi düzgün, odaklanmış. Sanki onu daha önce hiç görmediğim kadar net görüyorum. "Bilginin derinliklerinde, cehaletimizin enginliğini buluruz ve gerçek bilgelik orada ortaya çıkmaya başlar."

"Baba," diyorum tereddütle, "annemin fae'ler tarafından kaçırıldığından nasıl bu kadar eminsin? Ezryn, Fae'lerin insan çalmadığını söyledi. Bu yasak.

Kazara Vadi'ye girmiş ve bir daha çıkamamış olabilir ama-" Gözlerini kapatıyor, kaba elleri narin aletler için fazla büyük. "Tam da bu kulübede yaşıyorduk ve Anya çok mutluydu. Güneşin ışıltısıyla parlıyordu. İşini çok severdi: maceraya atılmak, dil öğrenmek, farklı kültürleri inceliyordu. Ama seni her şeyden çok severdi."

Gözlerim yaşlarla doldu. Beni Anya O'Connell yetiştirseydi hayatım ne kadar farklı olabilirdi? Babam ben büyürken ondan pek bahsetmezdi ama bahsettiğinde de onun atılgan kahkahalarından, kendinden eminliğinden ve inatçılığından bahsederdi. Sonuncusu bende var ama keşke biraz da kendime güvenim olsaydı.

"İlk doğum gününün gecesi ortadan kayboldu. Bütün gün garip görünüyordu. Kendinde değildi. Bebeğinin bir yaşına basmasının verdiği duygulardan kaynaklandığını düşündüm. Gece yarısından hemen önce yürüyüşe çıkacağını ve hemen döneceğini söyledi. Ama içimde bir his vardı. Tarif etmesi zor. Anneniz

ve ben... Sanki psişik bir bağlantımız varmış gibi şakalaşırdık, birbirimizle çok uyumluyduk. Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. Ben de onu takip ettim."

"Umarım bir bebek bakıcısı vardır," diye şaka yapıyorum. "Aksi takdirde, bir yaşındaki bir çocuğu tek başına bıraktığınızı itiraf etmiş olursunuz."

"Büyükannen o sırada bizimle kalıyordu, ruhu şad olsun."

Büyükannem O'Connell ben beş yaşındayken vefat etti; çok fazla şey hatırlamasam da, babamın uzakta olduğu o beş yıl boyunca onunla çok zaman geçirdiğimi biliyorum. "Annemi takip ettiğinde ne oldu?"

Gözlerini kapatıyor. "Gördüklerim o zamandan beri zihnime kazındı."

Elini tutuyorum, sessizce devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Anneni Briarwood Ormanı'nın derinliklerinde yürürken izledim. Dalların arasında yürümeyi çok severdi ama gecenin çok geç bir saatiydi. Bir ara onu kaybettiğimi sandım. Ama sonra, dolunayın ışığında zar zor görülebiliyordu, onu yerde diz çökmüş gördüm. Önünde tek bir kırmızı gül vardı."

Kırmızı güller... Tıpkı beni Büyülü Vadi'ye götüren dikenli çalıdaki gibi. "Ve sonra?"

"Ve sonra sanki ay gökyüzündeki tüneğinden düşmüş gibiydi." Babamın sesi derinleşiyor ve tekinsizleşiyor. Gözleri kapanıyor ve burada olduğumu bildirmek için elini sıkıyorum. "İşıltılı bir parıltı patladı, o kadar parlaktı ki zar zor görebiliyordum. Ayakta kalmak için tek yapabildiğim buydu. O ışık patlamasında, onu gördüm."

Babam sandalyesini gıcırdatarak geri çekiyor ve pencereye doğru fırlıyor. "Bir an için korkunç güçte bir varlık gördüm, bu alemden olmayan bir varlık. Ve sonra annen gitti."

Kalbim güm güm atıyor. Fae'lerin korkunç yeteneklerini çoğu ölümlüden daha iyi biliyorum. Ama biri annemden ne istemiş olabilir ki?

"Kendimden geçmiş olmalıyım çünkü şafak vakti uyandım. Annenden geriye kalan tek şey o tek gül ve bu kolyeydi." Kırık ay taşına bakıyor.

"Özür dilerim, baba."

Başını iki yana sallar. "Hayır, üzgünüm. Onu hiç tanıyamadığın için üzgünüm. Muhteşem biriydi." Yüzünde yumuşak, hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Ona çok benziyorsun."

"Hayır." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Sana hiç inanmadığım için özür dilerim. Senin için ayağa kalkmadığım için. Ama artık senin arkadayım." Göğsümün içindeki o şeyi hissediyorum, Lucas'ın üzerine saldıgım o sıkıca sarılmış cesareti. Beni kolyeye doğru çekiyor. "Ve birlikte geri döneceğiz."

Babam başını sallayıp oturuyor ve hemen işinin başına dönüyor. "Ben yılın babası falan değildim. Sana verdiğimden daha iyisini hak ediyordun. Hâlâ da hak ediyorsun."

"Bu kadar duygusal şey yeter," diye şaka yapıyorum. "Daha fazla yapıştırma."

Babam bıyık altından gülüyor ama aletlerini eline almadan önce gözleri dalgınlaşıyor. "Rose?"

"Evet, baba?"

"Güveninizi kazanmak için hiçbir şey yapmadığımı biliyorum, ama lütfen..." Sesi çatlar. "Annenin hâlâ hayatta olduğunu bildiğimi söylediğimde bana güven. *Biliyorum*. Burada." Kalbini yumrukluyor.

"Sana inanıyorum." Ve bu doğru. Çünkü tam o boşlukta Castletree'ye geri dönmem *gerektiğini* söyleyen bir şey var. Kimse beni orada istemese bile.

Ama babamın ve benim aradığımız cevapları almamızı ne kadar istesem de, henüz kendime umut veremiyorum. Babam kolyeyi tekrar bir araya getirse bile

Prenslerin her biri Castletree'ye bağlı olan kendi sihirlerini kullanıyordu. *Ama bu sihir bana da cevap veriyordu. Castletree bana kabuğunda saklı olan anıları gösterdi.*

Tekrar denemeliyim.

Birkaç gergin an daha geçtikten sonra babam sessizce, "Tamam. Her Şey yeniden bağlandı."

Omzunun üzerinde durup parıldayan yadigra bakıyorum. Çatlamış ve tutkal damlamıő olsa da, kırık bir Şekilde hala güzel.

"Sen olmalısın Rosalina," diye fısıldıyor babam.

"Biliyorum." Gözlerim sıkıca kapanıyor. "Kendime olabildiğince iyi bir Şans vermeliyim."

Dikkatli ve narin ellerimle bir büyü sunağı inşa ediyorum: bir zamanlar Büyülü Vadi'ye ait olan her Şeyi. İlk olarak, Keldarion'un annesinin kolyesini yere bırakıyorum ve onu en son taktığımda kim olduğumu hatırlıyorum. *Castletree Leydisi*. Sonra Dikenler Prensi'nin hediyesi olan dikenli tacı dikkatlice yerleştirdim, Castletree'nin büyüsünü emen fae adam. Ama dikenleri bana cevap vermiőt: Keldarion'un hayatını kurtarmama yardım etmiőtlerdi. Hançer keskinliğindeki dikenlerin üzerinde nazıkçe parmağımı gezdirdim. Ta, buzu kırmam gerektiğinde bir hanere dönüőmüőtü ama bu Şekle geri dönmüőtü.

Kalan tek eőyam Kel'in beni sürgün ettiği gün sırtımda taőtıdıklarımıdı: Ezryn'in gece için sığındığımızda zulasında bulduğumuz eski kıyafetleri. Gömlek ve pantolonu burnuma götürüp derin derin içime çekiyorum. Aradan geçen onca aya rağmen hâlâ onun kokusunu alabiliyorum: Briar'ın topraksı kokusu, sık bir orman gibi derin ve odunsu, hafif bir tatlılıkla yumuőatılmıő.

Pencereden dışarı bakıyorum. Sabahın geç ışıkları altında karahindibalar patlıyor. Yeşil imenler dona karőtı savaőtı ve kazandı. Bir iğdem bile gördüm.

iki gün önce geri döndü. Kış gitti ve bahar geldi.

Onlar olmadan yeni bir sezonla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. "Hazır mısın Rose?"

Başımı sallıyorum ve babam gül şeklindeki madalyonu dikkatlice ellerime yerleştiriyor. Sunağımın önünde yere oturuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Dikkatlice madalyonu açıyorum. "Castletree," diye fısıldıyorum, "eğer büyü bana buradan ulaşabiliyorsa, lütfen gönder. Yardımına ihtiyacım var." Bedenimin boşalmasına izin verdim. Göğsümde yanan ateş dışında her şey. "Onları görmem gerek."

Bırak bedenim senin kabın olsun. Bırak sihrin içimden geçsin. Bu şeyi yapmama izin ver, sadece bu seferlik.

Bir elimle açık madalyonu tutuyorum. Diğer elimle parmaklarımı kolyenin pürüzsüz mücevherlerinin, tacın sivri kenarlarının ve pürüzlü kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Ellerim giysilere takılıyor ve onu göğsüme götürüyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve derin bir nefes alıyorum. Islak toprak, yağmur ve Briar. Briar'ın kokusunu alıyorum... Onun kokusunu alıyorum.

"Rosalina." Babamın sesi.

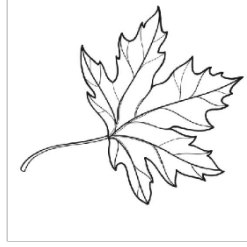
Gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum. Önümde parıldayan bir ışık belirliyor, havanın kendisinden yayılan yumuşak bir parıltı. Işık bir şekle, sıvı gümüşten bir havuza dönüşürken ileri atılıyorum. Işığın kenarları bir şekil alarak tanımlanıyor...

Bir pencere oluşturuluyor.

Gümüş zırhının üzerinde yağmur çınlarken bana bakan Ezryn'di.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Rosalina

BU GERÇEK MI?

Baharın Yüce Prensi Ezryn gerçekten de şu anda karşımda mı? Parlayan ışık kenarlarda parıldıyor ama ortası bir pencere kadar net. Yukarıdan bana bakar gibi aşağıya bakan Ezryn.

"Ez..."

Başını eğiyor ve gümüş miğferinin ardındaki gerçek yüzünü göremesem de şaşkınlığını hissediyorum. "R-Rose?"

Kaskının metalik yankısıyla karışan hırıltılı sesindeki ismim çok tanıdık geliyor. Çok doğru.

İleri atılıyorum. "Ez!" Parmaklarım parlayan ışığı kavıyor ve görüntüye sürtünüyor. Görünmez bir bariyer beni fae aleminden engelliyor.

"Nesi var bunun?" Babama döndüm. "Bunun bir portal olması gerekiyordu."

Babam sadece yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bilmiyorum! Ay taşı çatladığı için yeterince güçlü bir kanal olmayabilir. Ya da büyü doğru değil-"

Kendimi pencereye atıyorum, avuçlarımı aramızdaki görünmeyen barikata dayıyorum. Evim. Ev, ev, ev, buradan geçiyor. Ve Ezryn *tam* karşımda, kokusunu alabiliyorum ve sıcak ellerinin tenimi okşamasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ezryn'in sesi daha da çılgına dönüyor ve beni yakalamak için bir ileri bir geri bakıyor. Eldivenli eli bariyere çarpıyor. "Neredesin? Tehlikede misin?"

"Hayır," diye ağlıyorum, gözlerim yaşla doluyor. "Ben güvendedim. Evimdeyim."

Ezryn titrek bir kahkaha atıyor, daha önce ondan hiç duymadığım bir ses.

"Evde misin? Yıldızlar. Tamam, beni bekle. Castletree'den çok uzakta değilim. Doğruca oraya gideceğim. Ne zaman döndün? Fark etmez. Geliyorum-" "Hayır." Kalbim göğsümün içinde öfkeleniyor. "Yani, Orca'daki evimdeyim

Cove."

Parmakları bariyeri kazıyor ve sanki miğferi aniden çok ağırlaşmış gibi başı öne düşüyor. "Ah."

Görüntüler zihnimde yanıp sönüyor: yırtık pırtık bedenimi iyileştiren sıcacık elleri, masanın altından gizlice çikolatalı kekler çıkarması, Kel'in vezirinin önünde beni Castletree Leydisi ilan ederkenki kararlı duruşu. Uzun zamandır benden kaçtığını sanıyordum. Ya da benden nefret ettiğini. Ama balo gecesi yemin ettim... Yemin ettim ki her şey hakkında çok yanılmışım.

"Neden bana eziyet ediyorsun?" diye fısıldıyor, sesi kırık bir törpü gibi.

"Sana eziyet etmek mi?" Ellerim bariyerden düşüyor. Gözyaşlarım akıyor ama umurumda değil. "Neden benim için gelmedin? Beni güvende tutacağını düşünmüştüm."

Tüm vücudu titrer. "Sen gittin. Keldarion dedi ki-"

"Keldarion beni *sürgün* etti," diye yarı hıçkırarak yarı ağlayarak söylendim. "Veda etmeme bile izin vermedi. Beni gönderdi. Sana geri dönmeye çalışıyordum ve

Castletree'deki herkes, ama nasıl olduğunu anlayamıyorum-"

Ezryn hareketsiz duruyor. Onu hiç görmediğim kadar durgun. Bir an için pencerenin ardındaki görüntünün tamamen donduğunu ve Büyülü Vadi'yle tüm bağlantımı kaybettiğimi düşünüyorum. Ama sonra ondan bir fae'den çok bir canavar gürlemesi yükseliyor. "Keldarion *ne* yaptı?"

"Ezryn." Dudaklarımda onun adı beni bir arada tutan tek şey. Onunla birlikte Briar'daymışım gibi hissediyorum, yağmur tenime çarpıyor. "Eve gitmek istiyorum."

"Rosalina, ben-" Ezryn ileri uzanıyor ve bir saniyeliğine deri eldiveninin ucunu kavıyorum. Sonra bir pırıltı duyuluyor ve ışık tamamen sönmeden önce kör edici bir beyaza dönüşüyor.

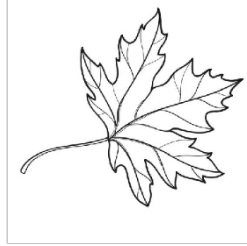
Çatlak ay taşından sis yükseliyor ve bedenim aniden güçsüzleşiyor.

Ama elime bakıyorum, yağmur suyuyla ıslanmış. Ve içimdeki o için için yanan yerin derinliklerinde bir şey olduğunu biliyorum.

Onlara geri dönmek için dünyalarımız arasındaki perdeyi yırtacağım.

OceanofPDF.com

Ezryn

VÜCUDUM TAMAMEN UYUŞMUŞ, zihnim düşünceden yoksun. En azından bir an için her şeyi bastırmak zorundayım, yoksa paramparça olacağım.

Gölet karanlık ve boştu, bir an önce yüzü su ve ışıkla dalgalanıyordu. İlk başta bunun sadece zihnimin bana yine oyun oynaması olduğunu düşünmüştüm. Karanlıktan bana seslenen hayalet sesini duyduğum kaç gece geçti?

Beni güvende tutacağını düşünmüştüm.

Yüzünden akan gözyaşları... Sesinin kırık tınısı. Onu terk ettiğimi düşünüyor.

Onu terk ettim.

Kel beni sürgün etti.

Artık yapamıyorum. Duygularımı uzak tutamıyorum. Göğsümden gırtlaktan gelen bir uluma yükseliyor ve Briar'lar kaçışan hayvanlarla birlikte titriyor. Kurdum bedenimden kurtulmak için çabalıyor ama ben onu saf bir inatla zapt ediyorum.

Keldarion'un hain yüzünü kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Kara bulutlar tepemde dönüyor, Briar'da gece karanlığı varmış gibi görünüyor, ancak güneşin fırtınanın arkasında bir yerlerde olduğunu biliyorum. Yağmur zırhımın üzerine yağıyor ama soğuğu ya da ıslaklığı hissetmiyorum.

Sadece öfke var.

Her pervasız kararda, her aldatıcı eylemde, her kayıtsızlık anında Keldarion'un arkasında durdum. Onun için bahaneler ürettim. Onu korudum. Onu affettim.

Farron'un sessiz sesi kafamın içinde çalışıyor: *"Kel... Nerede o?"*

"Gitti," demişti Kel. *"Çok fazla şey yaşadı. Büyücü hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra, artık burada kalamayacağını söyledi. İnsan dünyasına dönmek ve Fae'leri unutmak istedi. Onu ait olduğu yere geri götürdüm. Onun isteğini yerine getirmeli ve hayatımıza hiç girmemiş gibi davranmalıyız."*

Miğferimin altından vahşi bir çığlık daha yankılanıyor ve kılıcımı çekip çalılara işe yaramaz bir şekilde vuruyorum. Adımlarım hızlanıyor, çamur yürüyüşümün altında eziliyor.

Kocaman kahverengi gözlerinin dalgalandığını düşünemiyorum. Adımı söyleme şeklini. Onu kırık ve terk edilmiş bırakışımı.

Çünkü Keldarion'a güvenmiştim.

Pelerinim sert rüzgârda kırılıyor ve keskin dikenler zırhıma sürtünüyor. Çalılıktan dışarı çıkıyorum ve Castletree'ye bakıyorum. Eve gitmeyeli aylar oldu; sessizliğe, Farron'un gözlerindeki donukluğa ya da Dayton'ın kendini tekrar tekrar yok etmesini izlemeye dayanamadım.

Kapıya doğru hızla ilerlerken köprünün her santimetresinde dikenler geziniyor ama fark etmiyorum bile. Uzun zamandır Briar'da yaşıyorum, onlar tanıdık bir arkadaş.

Ama botlarımın altında çatlayan buz... Bu yeni bir şey. Kalenin durumuna bakınca empati kuramıyorum.

İğreniyorum.

Bencil piç.

Kapıyı açıyorum ve eskiden ev olan yere doğru adım atıyorum. O kadar karanlık ve soğuk ki, tüm bu lanetli yeri yerle bir etmek istiyorum. Castletree'nin efendisinin hak ettiğinden daha azı değil.

Giriş salonunun köşesinden tanıdık bir yüz belirir. Marigold'un gözleri büyür. Üzerinde her zamanki pembe önlüğü var ama lekeli ve kirli. "Ekselansları! Aman Tanrım, geri dönmüşsünüz! Aylar oldu. Odanızı hemen hazırlayacağım-"

Göz ucuyla bile bakmadan yanından geçip gidiyorum. "Ben kalmıyorum."

Ağır çizmelerim parıldayan zeminde çınlıyor. Baharın Yüce Prensi'nin döndüğü haberi hizmetkârlara ulaştığında birkaç göz daha etrafı kolaçan ediyor. Hepsi geri çekiliyor, hiçbiri bana yaklaşmak için Marigold kadar cesur değil. Onları suçlamıyorum. Neye benzediğimi ancak hayal edebilirim.

Canavarlar tarafından yaralanmış ve kanla lekelenmiş, her adımında intikam hissi uyandıran, kara metalden yapılmış yüksek bir varlık.

Yankılanan sessizliği sessiz bir ses bozduğunda merdivenleri çıkmaya başlıyorum. "Ez? Dönmüşsün."

Farron sahanlığın tepesinde duruyor. Berbat durumda. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve aylar önce ayrıldığımda giydiği tuniği giydiğine yemin edebilirim. Çenesini bir parça dağınıklık kaplıyor.

Göğsümün derinliklerinde bir parçam onu tutup kendime çekmek istiyor. Onu bu soğukta yalnız bıraktığım için özür dilemek. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyle.

Ama o kısım da kavurucu öfkenin altında kalmış.

"Ez?" Cevap vermediğimde yolumun üzerinde duruyor.

Düşünmedim bile. Onu göğsünden iterek sendelemesine neden oldum. Kış Kanadı'na doğru yürümeye devam ediyorum.

"Vay, vay," diye mırıldanıyor bir ses, "bu uzun zamandır kayıp olan yüzsüz mucize değil mi?"

Dayton Yaz Kanadı'nın girişine yaslanıyor. Her zamanki gibi üzerinde sadece kalçalarına kadar inen desenli bir şal var, başka bir şey yok. Yıldızlar, o zayıf. En azından kendi standartlarına göre. Genellikle geniş ve kaslarla dolu olan göğsü dar görünüyor, normalde bronz olan teni solgun ve solgun. *Bize ne oldu böyle?*

Ama ne olduğunu biliyorum.

Ve kimin hatası olduğunu da biliyorum.

Botlarımın gücü altında buz parçalanıyor; ben bir bahar fırtınasıyım. Ben gök gürültüsü ve şimşegim. Ben bir hesaplaşmayım.

Kış Castletree'yi ele geçirdi.

Baharın erime zamanı geldi.

Boş boş bakarken Farron ve Dayton'ın beni takip ettiğini fark ediyorum, arkalarında da iki personel. Marigold ve Astrid.

Keldarion'un odasının kapısını açıyorum. Gündüz olmasına rağmen, dev bir beyaz kurt önümde yatıyor, başı eğik, gözleri kapalı. Mümkünse, son gördüğümünden daha da canavarlaşmış: kürek kemiklerinden parlak mavi buz sarkıtları çıkıyor ve zemini kaplayan buz uzun pençe izleriyle gölgelenmiş. Burun deliklerinin etrafındaki soğuk havada sis bulutları oluşuyor, bu da hâlâ hayatta olduğunun tek işareti.

"Keldarion," diye kükrüyorum. Arkamdaki seyirciler, hatta iki Yüce Prens bile titriyor.

Beyaz kurt başını zar zor kaldırıyor, parlayan tek bir mavi gözünü açıyor, sonra başını tekrar indiriyor.

Yoldaşım. En iyi arkadaşım. Kardeşim.

Benim hainim.

Diğer her şey için bakışlarımı çevirdim. Ama bunun için değil. Ona yaptıklarından sonra olmaz.

Bir bahar fırtınasının ham çılgınlığıyla kurdu sırtındaki tüylerden yakalayıp fırlatıyorum. Devasa beyaz canavar havada süzülerek devasa cam pencereyi kırıyor ve aşağıda, bahçelerde bir yığın halinde yere düşüyor.

Dayton ve Farron haykırarak kollarımı tuttular ama ben kurtuldum.

Pencerenin dışında, kurt bir ürperti veriyor, vücudu geri çekiliyor, bir fae adaminkine dönüşüyor. Ön kollarına kadar debeleniyor ve beyaz saç perdesinin ardından bana bakıyor.

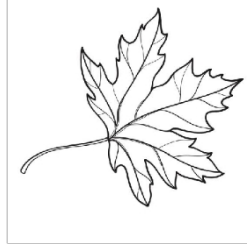
Yatağına doğru ilerledim, altından uzanıp atılmış Koruyucu'nun Kılıcı'nı aldım ve kırık pencereden dışarı fırlattım.

"Ezryn," diye bağılıyor Dayton,
"delirdin mi?" "Ne yapıyorsun sen?"

Farron sorar.

Kardeşlerime dönüyorum ve her birinin bakışlarını tutuyorum. Gözlerimi göremediklerini biliyorum ama bunu hissedebiliyorlar. Kararlılığı. İntikamı.
"Kel onu gönderdi."

Dayton

ONU GÖNDERDİ. Kel onu gönderdi.

İçimde öfke ve umutsuzluk birbirine karışıyor. Biranın bulanıklaştırdığı görüşümle doğruyu zar zor görebiliyorum ama Ezryn'i bir an için görebiliyorum. Metal vücudu öfkeyle titriyor, sanki kendini dışarı atacakmış gibi titriyor.

Onu gönderdi.

"Yani bizi terk etmek istemedi mi?" Farron usulca soruyor, sesinde aylardır duyduğum ilk umut fısıltısı.

"Hayır." Ezryn hışımla kapıdan çıktı. "Rosalina benimle konuşmak için büyü kullandı. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bize geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını söyledi."

"Aşağıdaki Tanrılar." Ellerimi saçlarıma doladım, iki büklüm oldum. Mide bulantısı içimi kemiriyor.

"Ayağa kalk." Farron beni omuzlarımdan altından kavırıyor ve kollarının çıplak göğsüme teması beni sersemletiyor. Ona sahip olmayalı ne kadar olmuştu? Zihnim bulanık. Haftalar mı? Aylar mı? "Kendine gel, Day!"

Şifonyerden bir şey kaptı ve aniden soğuk su spreyiyle sıırılsıklam oldum. Bu sistem için bir şok oldu. Gözlerimi sıktım.

kapatın ve derin bir nefes alın. "Tamam, tamam."

Farron ve ben Ez'in peşinden salona daldık. Son birkaç ayda büyüyen çok sayıda yeni dikenle etrafta dolaşmak daha da zorlaştı. Dikenler Prensi'nin canı cehenneme.

Ez neredeyse ana merdivene varmış, güçlü ve bilinçli adımlar atıyor. Birbirine sokulmuş Astrid ve Marigold'un yanından geçerken duraksıyor. "Efendinin kıyafetlerini alın. Çıplak bir adamla dövüşmeyeceğim."

Farron ve ben Ez'i kalenin ana kapısından bahçeye kadar takip etmeden önce birbirimize bakıyoruz. Hemen bir karla karışık yağmur ve soğuk rüzgâr dalgasıyla karşılaştım. Kışın yaklaşan bahar için son denemesi. Bulutlar o kadar karanlık ki neredeyse gece olduğunu düşüneceğim. Ama tabii ki değil. Ben bir insanım, canavar değil.

Castletree'nin etrafında dönüyoruz. Farron'a bakıyorum ve yanaklarındaki yağmur suyuna karışmış gözyaşları olduğundan eminim. "Ez, Kel'i pencereden attı ve sen gülümsüyorsun öyle mi?"

Avucunun içiyle yüzünü siliyor ve bana sırtıyor. "Rosie bizi terk etmedi. Bizden nefret etmiyor. Mutlu değil misin?"

Ben... Ben ne hissedeceğimi bilmiyorum. Çünkü son dört aydır ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Aslında, hiç hissetmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Çünkü Kel Rosalina olmadan döndüğünde ve onu bir daha asla göremeyeceğimi bildiğimde... Bu içimde öyle derin bir şeyi deldi ki öleceğimi sandım. Farron'u izlemek de aynı derecede yürek parçalayıcıydı. İlk hafta boyunca hiçbir şey okumadı, hiçbir şey yapmadı, sadece cam gibi gözlerle duvara baktı. Sonra her şeyi, onun bizi terk etmesine yol açmış olabilecek her anı gözden geçirmeye başladı. Ona yardım etmek istedim. Gerçekten istedim. Ama böyle şeyler söylediğinde göğsümdeki ağrı büyümeye başladı.

Hiçbir şey hissetmemek daha iyidir.

Köşeyi dönüyoruz ve Kel'i büyümüş sarmaşıkların ve çalılarının arasında yere diz çökmüş halde görüyoruz. Uzun beyaz saçları dağınık teller halinde kaslı omuzlarına dökülüyor. Koruyucunun Kılıcı önünde dokunulmadan duruyor.

O bir erkek.

Kel'i en son ne zaman erkek olarak gördüğümü hatırlamıyorum. O gittiğinden beri gece gündüz beyaz kurt oldu.

Gitmedi. Onu gönderdiğinden beri.

Arkamızda, Marigold ve Astrid kollarında kumaş demetleriyle koşuşturuyorlar.

Ezryn kumaşı kapar ve Kel'in ayaklarının dibine fırlatır.

Keldarion uzun bir iç çeker. "Lanet olsun." Sonra ayağa kalkar, kalın deri pantolonunu ve bol siyah gömleğini çekiştirir.

Kel bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor, sonra sırayla hepimize bakıyor. Kısa süre önce pencereden atılmış birine göre kızgın görünmüyor. Sadece bitkin, derin bir yorgunluk.

Ezryn'in siyah kılıcını tutuşu sıkılaşıyor. Şimdi öfke var ve ben onun lanet olası yüzünü bile göremiyorum. "Onu neden gönderdin?"

Ez'e arkasını dönmeden önce Kel'in sert yüz hatlarında hiçbir ifade belirmedi, "Hepinizin yapamadığını ben yaptım," diye mırıldanırken sesi kullanişsızlıktan pürüzlüydü.

Ezryn Kel'in omzunu tutar. "Seçim hakkımızı elimizden aldınız. Elimizden aldın

onun seçimi!"

Kel sadece elini siliyor. Sadece Bahar Prensi'nin zırhına çarpan yağmurun çınlaması var.

"Rosalina benimle temas kurmanın bir yolunu buldu. Büyülü Vadi'nin büyüü onu çağırıyor," diyor Ezryn. "Eve dönmek istiyor."

Kel bunun üzerine durur. Omuzları gerildi. "O evde."

"Hayır, henüz değil." Ezryn Keldarion'dan uzaklaşır. "Ama onu almaya gidiyorum. Kardeşlerim, benimle misiniz?"

Farron ve bana bakıyor.

Gözlerimi kırptırdım, afalladım. Ezryn, Keldarion'a asla itaatsizlik etmedi. Dikenler Savaşı'nda olduğu gibi, yapması gereken zamanlarda bile.

Ama şimdi kendi yolunu çiziyor.

Rosalina için.

Cevap Farron'un altın rengi gözlerinde parlıyor ve benim de tüm varlığıma yayılıyor. "Elbette öyleyiz," diyorum.

Kristal bir ses bahçede çınlıyor, çatlayan buzun uzun yankısı ve Ez'in yanından Keldarion'a bakıyorum. Ezryn'in önüne attığı kılıcı eline almış. O kılıcı yirmi beş yıldır tutmamıştı ama şimdi tutuyor ve lanet olsun ki korkunç bir orospu çocuğu değil.

Buzdan bıçak elinde mavi mavi parlıyor, çenesinde ve beyaz saçlarında keskin çizgiler oluşturuyor. O hırlarken etrafındaki yağmur buz parçalarına dönüşüyor: "*Onun* buraya dönmesine izin vermeden önce Vadi'deki herkesin sonunu getireceğim."

Korku bedenimi sarıyor ve Farron kolumu tutuyor. Ama Ezryn böyle bir vicdan azabı çekmiyor ve kılıcını kaldırıyor. "O zaman benimle başlamak zorundasın."

Kel başını sallar, sonra ileri atılır ve çeliğin çeliğe çarpma sesi bahçede yankılanır.

"Oraya girmeliyiz," diye inledim.

Farron sahneyi izlerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Kel ve Ez neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyor, kılıçlar çarpışıyor, ayaklar dans ederken hareket ediyor, ikisi de bir santim bile vermiyor.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Farron başını sallıyor, kahverengi saçlarının uzun ıslak telleri yüzüne düşüyor. "Kel-"

"Hadi, Fare. Üçe karşı bir. Kaybetmemizin imkanı yok." Omzuna sıkıca sarıldım. "Rosie için."

Boğazı düğümleniyor, sonra "Rosie için" diyor.

Bununla birlikte, turuncu tünüğünü kazıyor. "Buraya iyi bir büyü koyduğuma eminim." Islak bir kâğıt parçası çıkarır ve alçak sesle bir ilahi mırıldanır. Avucundan dans eden bir yaprak ve rüzgâr spirali çıkıyor. Kel ve Ezryn'in arasına çarparak onları bir an için birbirinden ayırıyor, sonra da ıslak bir yığın halinde yere düşüyorlar.

Farron tünüğünden daha fazla ıslak kâğıt çıkarmadan önce, "Ah, saçmalık," diye mırıldandı. "Bunun daha iyi olduğunu düşünmüştüm."

Her Yüce Hükümdar, sahip olduğumuz muazzam miktardaki büyüyü yönlendirmenin bir yolunu öğrenir. Ez ve ben genellikle kendimizinkini fiziksel güce dönüştürürüz. Farron ya kendi içinden ya da yazılı büyüleri bir kanal olarak kullanarak büyü yapmayı tercih ediyor.

Ama Keldarion.

Keldarion ikisinde de ustadır.

"Sanırım sıra bende." Odamda olduklarını fark etmeden önce kılıçlarıma uzanıyorum. Dolu ve sulu kar sağanağı göğsüme çarpmadan ve bir çitin içine uçmadan önce sadece hızlı bir lanet mırıldanacak zamanım var.

"Oraya çık ve savaş!" Yumuşak eller beni yukarı itiyor. Gözlerimi kırptırdığımda Marigold'un çalıların arasında büzüştüğünü görüyorum, Astrid de yanında. "Onu geri getirmelisin."

Ağrıyan başıma hafifçe dokunuyorum. "Ama kılıçlarım yanımda değil!"

"Yaz Diyarı'nın gladyatörü müsün, değil misin?" Astrid kırmızı gözlerini kısar. "En iyi arkadaşımı geri istiyorum, bu yüzden pes etme, tamam mı?"

Ayağa kalkarken başım dönüyor. Ez ve Kel şimşek gibi hareket ediyor. Farron ne halt ediyor bilmiyorum. Atılmış parçalar

Kırmızı mantarlar ve garip dikenli dallarla birlikte kağıt parçaları yere saçılmıştı.

Yanımdan hızla geçiyorum. "Kağıdı bırak, Fare. Sihrini hisset."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekerek yanıma koşuyor. "O kadar kolay değil."

En azından Farron'un canavarının ortaya çıktığına dair bir işaret yok. O şey hepimizin sonunu getirebilir.

Farron koşarak Ez'in yanına geliyor ve ben de Keldarion'un arkasında dönüyorum. Bu kadar sarhoş olmasaydım muhtemelen ona karşı kendimi koruyabilirdim. Ve kılıçlarım olsaydı. Ama sanırım yumruklarım ve Güneş Kolezyumu'nda dövüşürken edindiğim tüm içgüdülerin bana geri dönmesi için dua etmem gerekecek.

Kel'in kılıcı Ezryn'in obsidyen kılıcına çarparken mavi renkte parlıyor ve havaya buz parçaları saçıyor.

"Bırak gidelim, Kel!" Farron büyü yapmayı bırakır ve bunun yerine avuçlarını havaya doğru savurur: bir ateş hattı vınlayarak tutuşur, ama yağmur tarafından geldiği gibi hızla söndürülür.

Keldarion ona ikinci bir bakış bile atmıyor, dikkati sadece önündeki metal yığnında.

Mükemmel. Dikkati dağıldı.

Kel'in sırtına güçlü bir darbe indiriyorum. En azından öyle yapmak istiyorum.

-Ama o kaçıyor ve bana doğru dönmeden önce hem Farron'u hem de Ezryn'i bir buz fırtınasıyla itiyor.

Kış Prensi bir an için duraklıyor - vurabilmem, kaçabilmem, kanlı *bir şey* yapabilmem gereken bir an - *ama* zihnim o kadar karışık ki düşünemiyorum. Kel memnuniyetsiz bir homurtu çıkarıyor ve kılıcının kabzasıyla başımın yan tarafına vuruyor, omuzlarımı kavırıyor ve beni havaya savuruyor.

Yere sertçe çarpıyorum, Ezryn ve Farron'un yanına düşene kadar yuvarlanıyorum. Kel'in ayakları bir buz parçasında donmuştu.

Ezryn güçlü bir çığlık atar ve kılıcını indirerek buzu paramparça eder.

"Çıkarın beni buradan!" Farron nefes nefese, kurtulmaya çalışıyor.

Yıldızlar görüşümü bulandırıyor. "Benim silahım yok. Ben-"

Ezryn saldırıyor, büyük kılıcı havada. Keldarion darbeyi savuşturur. "Ne yaptığını bilmiyorsun, Ezryn."

"Bildiğim tek şey," diyor Ezryn, Kel'in koluna bir kesik atıyor, "Vadi onu çağırıyor!"

Kel kolundaki kesikten Ezryn'e doğru bakar. "Bunu hissetmediğimi mi sanıyorsun?" Hızı artırıyor, hareketlerinde daha önce hiç görmediğim bir güç ve öfke var. "Gece gündüz aklımdan çıkmıyor mu sanıyorsun?"

Ezryn, Kel'in yeni hızına ayak uydurmaya çalışıyor ama ben görüyorum. Ez yavaşlıyor, Kel'in ilerleyişini durdurmak için umutsuzca çabalarken hareketleri daha da ağırlaşıyor.

Sonra Kel cezalandırıcı bir darbe indirir. Buz, kar ve büyü ondan fışkırır ve Ezryn'in kılıcı yere düşer. Kel onu yakalar, parıldayan buz kılıcını Ezryn'in boynuna, tam zırhının boşlukları arasına tutar.

"Eğer beni durdurmak istiyorsan," Ezryn'in metalik sesi maskenin içinden yankılanıyor, korkudan eser yok, "beni öldürmek zorunda kalacaksın."

Kel'in buz mavisi gözleri öylesine vahşi, öylesine ilkel ve dengesiz bir şeyle parlıyor ki, bunu yapabileceğini düşünüyorum.

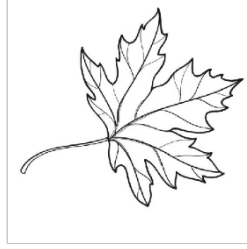
Ama sonunda uzun bir iç çeker ve Ezryn'i bir yığın halinde yere bırakır. Tüm vücudu devasa beyaz kurda dönüşmeden önce bir adım uzaklaşıyor. "Eğer kızı gerçekten önemsiyorsan," diye homurdanıyor, "o zaman onu rahat bırakacaksın."

Kaleye doğru ilerleyen beyaz kurdun her adımının arkasında buz izleri var.

Ezryn ayağa kalkıyor, sonra Farron'a ve yere yayılmış olan bana bakıyor.
"Peki, geliyor musunuz?" diye soruyor. "Kızımızı almaya gidiyoruz."

OceanofPDF.com

Rosalina

Bir Pazar günü alacakaranlıkta şehrin ortasındaki SÖĞÜT AĞACININ ETRAFINDA DANS ETMEK hayatımın tam olarak böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Ama bir grup şekil değiştiren periyle bir şatoda aylarca yaşadktan sonra, bir noktada, siktir et demek zorunda kalıyorsunuz.

Papatya ve nergislerden örölmüş bir taç takarak babamın sevgili söğüt ağacının etrafında zıplıyorum. Ağacın dibinde, Büyülü Vadi'deki eşyalarımızla dolu sırt çantam duruyor. Öğütölmüş mantar, kurutulmuş lavanta ve havuç tohumu karışımıyla dolu hasır bir sepet taşıyorum ve hayal edebileceğiniz en lanetli çiçek kızımışım gibi serpiyorum. Ayrıca en sevdiğim 'Orklar Yaklaştığında Bu Gömlek Mavi Parlıyor' kapüşonlu tişörtümü giyiyorum, ama bu benim kendi estetiğim için ve ritüel ile hiçbir ilgisi yok. Belki annemin gömleğimin altına sıkıştırdığı kolyesi yardımcı olur.

"Bacaklarım yoruluyor," diyorum şarkı söyler gibi bir sesle, tam önümde kendi sepetiyle hoplayıp zıplayan babama.

Son birkaç aydır denediğimiz çeşitli deneylerin çoğu, dünyanın dört bir yanından gelen eski folklora dayanıyor. Bu da

Babamın İngiltere kırsalına yaptığı ziyaretlerden birinde bulduğu ürkütücü bir çocuk kitabı. Ama bu noktada her şeyi deneyebilirim.

Bu, Orca Koyu'nun neredeyse tüm sakinlerinin, babam ve ben saçma gösterimize devam ederken işaret etmek ve fısıldamak için toplandığı anlamına gelse bile. "Devam et!" Babam vahşi bir sırıtışla bana bakıyor.

"Güçleniyoruz

Bu ağaç Fae büyüsü ile!"

Bu sabah kendimi böyle bir aşağılanmaya ya da böyle aptalca bir umuda asla teslim etmezdim. Ama şimdi, kimin izlediği ya da bunun ne kadar aptalca olabileceği umurumda değil.

Ezryn'i gördüm. O da beni gördü.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmesi benim aptalca umudum **muydu?**

Rahatladın mı?

Ben orada olduğumdan beri Castletree'de tam olarak ne oldu?

Erken bahar havasından derin bir nefes alıyorum, onun görüntüsünü hatırlıyorum, bir nöbetçi gibi devasa gövdesi. En azından o hâlâ bir fae'ydi; lanet henüz onları ele geçirmemişti.

Göz ucuyla kasaba halkının iğrenmiş bakışlarını yakalıyorum. Eski patronum Richard ellerini kalçalarına koymuş başını sallıyor. Bir kadın genç kızlarını hızla yanımızdan geçiriyor. *Devam et ve bak*, diye düşünüyorum. *Sadece hayal edebileceğiniz renkler gördüm.*

Ama kalabalığın içinden tek bir renk çıkıyor, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüz. Lucas seyircilerin arasından sıyrılıp bize doğru geliyor.

"Dans etmeye devam et baba," diyorum. "Sakın durma."

Kalbim küt küt atıyor ve boğazım düğümleniyor. Onu daha önce göndermiştim. Bunu tekrar yapabilirim.

Lucas yolumu kesiyor ve hasır sepeti elimden çekip alarak yere fırlatıyor. Bir zamanlar çok yakışıklı olduğunu düşündüğüm yüzü

elmacık kemiğinde babamın ona vurduğu yerde bir morluk vardı. "Hemen dur. Beni küçük düşürüyorsun."

"O zaman git," diyorum.

"Müstakbel karımın bir tür hippie dinsiz gibi ortalıkta dolanmasına izin vermeyeceğim," diye hırılıyor.

"İyi ki karın olmayacağım o zaman." Sepetime uzandım. Lucas ayağını çarparak hasırı parçaladı.

"Defol git buradan, evlat," diye bağılıyor babam. "Sana bir kere söyledi. İki kere söyledi. Eğer tekrar söylemek zorunda kalırsa, o işe yaramaz kulaklarını koparırım."

"Dikkat et baba," diye fısıldıyorum ama artık çok geç.

Lucas kasabaya döner. "Yıllardır bu adamın hezeyanlarını affettik. Onu hep zararsız, yaşlı bir eksantrik olarak gördük. Ama bu sabah, bunu yaptı!" Yüzündeki çürüğü işaret ediyor.

İçimdeki sıkışmış kömürler yeniden alevlendi. "Bunu hak ettin!"

"Bu adam kendisi, Orca Cove ve kızı için bir tehlike." Lucas'ın ateşli bakışları üzerime çevrildi. "Kızın güvenliği için onları ayırmalıyız."

Lucas'tan sendeleyerek uzaklaşıyorum ama o beni ensemden yakalıyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, dokunuşu felç ediyor. Çiçek tacı başımdan düşüyor.

"Onunla böyle konuşamazsın," diye kükrüyor babam. Bize doğru saldırıyor ama Lucas'ın avcı arkadaşlarından ikisi kalabalığın arasından çıkıp kollarından tutuyor. "Rosalina!"

"Bırakın onu!" Çığlık atıyorum. "Biri yardım etsin!"

Ama Orca Cove'daki herkes yüzleri utançla örtülü bir şekilde aşağıya bakmaktadır. Lucas yüzünden mi yoksa utanç verici O'Connell'lar yüzünden mi?

"Nişanlını dinle, Rosalina canım," diye sesleniyor bir kadın. "O seninle ilgilenecek."

"O benim nişanlım değil," diye çıkışıyorum ve ayağımı Lucas'ınkının üzerine indiriyorum. Bir çığlık attı ve gitmeme izin verdi. Çabucak sırt çantamı kapıp üzerime geçiriyorum. Sepetim gibi bu eşyaları da yok etmesine izin vermeyeceğim.

"Koş, Rosalina!" Babam ağlıyor, iki iri yarı adamın pençesinde çırpınıyor. "Koş!"

Koşarak uzaklaşırken nefesim boğazımdan kesik kesik geliyor. Lucas arkamdan küfrediyor ve onun garip bir şekilde kıkırdadığını duyuyorum. "Babasına bakmaktan kendini yıprattı. İyi olduğundan emin olacağım."

Lucas tişörtümün arkasını çekiştirip güçlü kolunu omuzlarıma atmadan önce ancak beş adım atabiliyorum. Kalabalığa göre bu muhtemelen bir kucaklaşma gibi görünüyor. Ama içimde, sanki etrafıma zincirler bağlamış gibi hissediyorum.

"Yeter Rosalina," diye fısıldıyor Lucas. "Sen *benimsin*. Benimle evlenmeyi kabul et ve tüm bu insanların önünde yüzüğü tak."

"Asla."

Lucas beni kendine daha sıkı çekiyor. Kendimi binlerce solucana bastırılmış gibi hissediyorum. "Babanı tutan şu iki adamı görüyor musun? Onlar Laughy ve Aldridge. Eski dostlarım."

"Onları tanıyorum," diye tükürdüm. "Haydutlardan daha iyi değiller."

"Evet, o haydutlar beni kart oyunlarında aldatan adamın ağzını burnunu kırdılar. Babana ne yapacaklarını bir düşünsene."

Gözlerim yaşardı. "Yapamazsın."

"Ben olsam yapardım." Sürekli olarak insan kalabalığına bakıp gülümsemeye devam ediyor. Muhtemelen kulağıma tatlı sözler fısıldadığını düşünerek kendilerini kandırıyorlar. Yüzümü göremiyorlar mı? Çığlıklarımı duymuyorlar mı? Yoksa umurlarında değil mi?

Kalabalıktan uzaklaşıp Poussin Av Köşkü'ne doğru çekilmekte olan babama bakıyorum. Hayır... Onun incinmesine izin veremem. Benim yüzümden değil.

"Gerçeği kabullen," diyor Lucas, sesi ürkütücü bir fısıltıya dönüşüyor. "Senin için başka kimse yok. Sen her zaman benim küçük Balkabağım olacaksın."

Gözlerimi kapatıyorum. Yapılacak bir seçim yok. Babamı korumak için her şeyi yaparım. Titrek bir nefes alıyorum-

Kalabalıktan bir mırıltı yükseliyor ve birkaç soluk pathıyor. Gözlerimi kırıştırarak açtım ve baktım. Kalabalık dağılmıştı. Ve caddede bana doğru yürüyorlar, arkalarında yakıcı güneş, üç kule gibi adam.

"Kim lan bunlar?" Lucas tersledi.

Güneşe karşı gözlerimi kısıyorum. Kim bunlar? Henüz yüzlerini seçemiyorum ama onlarda bir tuhafılık var.

Doksanlardan fırlamış gibi giyinmişler.

Soldaki en uzun boylu olan, canlı mor, pembe ve yeşil renklerde bir kayak kıyafeti giyerek yamaçlardan yeni inmiş gibi görünüyor. Eşleşen bir neon kayak maskesi tüm yüzünü kaplıyor ve renkli camlı kocaman turuncu gözlüklerle tamamlanıyor.

Sağdaki, asitle yıkanmış bol bir kot pantolon giyiyor ve üzerine renkli dalgalı çizgiler ve geometrik şekillerle kaplı kocaman bir gömlek giymiş. Büyük boy holografik kova şapkasının gölgesi yüzünü tamamen kaplamış ama altından kumral dalgaların görüldüğünü görüyorum.

Ama bütün gözler ortadakinin üzerinde. Lucas bile gözlerini kısarak ona bakıyor. Hayatım boyunca gördüğüm en dar kot pantolonu giyiyor, kot kocaman kalçalarını sarıyor. Daha fazlasını görebileceğime yemin edebilirim ama deri bir bel çantası kalçalarını örtüyor. Lanet olası bir *bel çantası*. Kim bu insanlar? Gövdesini altın bir zincirle tamamlanmış siyah bir balıkçı yaka sarıyor.

Bu dikkat dağınıklığını kaçmak için kullanmalıyım ama ben de herkes gibi büyülenmiş durumdayım. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sonra açıyorum, güneşin parıltısına karşı savaşıyorum.

Sonra odak noktası haline gelir. İmgelemim değil, kalbim.

Bunlar sadece modası geçmiş üç tuhaf tip değil. Bunlar *benim gariplerim*.

"Ezryn! Dayton! Farron!" Sesim kristal berraklığında havaya karışıyor. Kalabalıktan başlarını kaldırıp bakıyorlar.

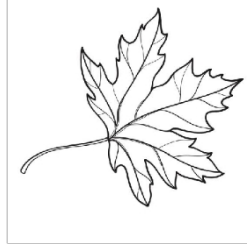
Onları şimdi çok net görüyorum: Farron'un altın rengi gözleri solan ışıktan parlıyor, ağzı yarı açık, dudaklarında benim adım. Ortada Dayton, ağzında tuhaf, içten bir gülümseme, uzun at kuyruğundan dökülen sarı saç telleri. Ve Ezryn, yüzü hala görünmüyor ama vücudunun duruşu değişiyor, eldivenli eli bana uzanıyor.

Geldiler.

Castletree'nin Yüce Prensleri benim için geldiler.

OceanofPDF.com

Farron

GERÇEKTEN SONU OLDUĞUNU DÜŞÜNÜMÜŞTÜM. Castletree son yirmi beş yıl boyunca bir parça umuda tutunmuştu, ama o öldüğünde bu umut da yok olmuştu.

Ama şimdi ona bakarken, dağınık kahverengi saçları o güzel yüzüne dökülürken, sanki güneş yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Rosalina. Bizim Rosie'miz.

"Kiminle beraber lan bu?" Dayton nefesinin altında homurdanıyor.

"Sana kılıcımı getirmem gerektiğini söylemişim," diyor Ezryn boğuk bir sesle, sesi kumaş maskeden her zamanki metal miğferinden daha net çıkıyor.

"Marigold'un ne dediğini biliyorsun," diye fısıldıyorum. "Uyum sağlamalıyız."

Keldarion'la tartışmamızdan hemen sonra aynayı Orca Koyu'na götürmeye hazırдық ama Marigold bizi azarlamıştı: "Siz üçünüz Rosalina'nın hikâye kitaplarından çıkmış gibi giyinerek insan dünyasına vals mi yapacaksınız? En azından uyum sağlamaya *çalışmalısınız*."

Yirmi beş yıl önceki lanetten bu yana hiçbirimiz ölümlüler diyarına gitmeye cesaret edemedik, ama Marigold son seferden kalma bazı giysiler buldu.

Yolculuk. Gerçi Őimdi etrafa bakınca, bu insanların renklere olan dűŐkűnlűklerini kaybettikleri gűrűlűyor.

DiĐer prenslerin sűylediklerine daha iyi odaklanabilmek için baŐımı sallıyorum; Rosie'nin her birimize bakarken gűzlerinde beliren ıŐıltıya kendimi fazla kaptırmıŐım. Ama sonra onu gűrdűm.

Bir adam kolunu ona dolamıŐ.

Őfke içimde bir rűzgârın kűrűklediĐi alev gibi sıcak ve parlak bir Őekilde yanıyor. Belli ki acı çekiyor, yanakları gűzyaŐlarıyla lekelenmiŐ. "Bırak onu," diye baĐırıyorum ama sesim kelimelerle deĐil, ilkel bir hırılıtıyla çıkıyor.

"Sakin ol, Fare." Dayton enseme dokunuyor. Bu his elektrik gibi, aylardır teninin tenime değdiği nadir anlardan biri. "Biz hallederiz."

"Ben. İstiyorum. Kılıcımı. Kılıcımı İstiyorum," diyor Ezryn diğer taraftan.

Dayton i çeker. "Ben ne zaman mantıklı biri oldum?" Ellerini ondan önce kaldırır. "Burnunu kıracağız ve yolumuza devam edeceğiz."

KoŐuyoruz, kalabalık bizi durdurmak için hiçbir Őey yapmıyor. Sadece aĐzı açık bize bakıyorlar; bu tuhaf insanların bizi neden bu kadar ilgi çekici bulduklarını merak ediyorum. Bu gűzlemlerimi daha sonra incelemek űzere zihinsel olarak dosyalıyorum. Gűz ucuyla uzun boylu, yaŐlı bir adamın iki genç ve iri yarı adamla kavga ettiĐini fark ediyorum. Ona yardım etmeyi dűŐűnűyorum ama kendi baŐına gayet iyi idare ediyor gibi gűrűnűyor.

Kolunu Rosalina'ya dolamıŐ olan adam bizi fark ediyor. Rosie yine bizim için çıĐlık atıyor, ama adam eliyle aĐzını kapatıyor ve onu saĐ taraftaki tahtalarla kaplı bir binanın arkasına sűrűklűyor.

Dayton hayvani bir hırılıt çıkarır. "Tamam, seninleyim. Bu adam ölecek."

Nefesim boĐazımdan kesik kesik geliyor. Bunca zamandır bizi terk etmek istediĐini sanıyordum. İnsanların dűnyasında daha gűvende olacaĐını. Ama Őimdi

bak...

İnsanlar da en az Fae'ler kadar canavar.

Ez, "Onu buraya götürdü," diyerek bizi binanın arkasına doğru yönlendiriyor. İnsan seyirciler dağılıyor. Onları tedirgin mi ettik yoksa kızıl saçlı adam gözden kaybolduğu için ilgilerini mi kaybettiler emin değilim.

Binanın arkasında sadece büyük pirinç tokmaklı ahşap bir kapı var.

Ez dener. "Kilitlemiş."

"Biraz yaratıcı ol," diye tersliyor Dayton. İki elini de topuzun üzerine koyuyor ve çekiyor. Gömleği o kadar dar ki kaslarının kabardığını görebiliyorum.

Korkunç bir *gıcırtyla* eski kapı menteşelerinden kurtuldu. Dayton onu fırlatıp attı ve biz de içeri koştuk.

Bina karanlık, tek ışık tahtayla kapatılmış pencerelerin ıtalrı arasından süzölüyor. Yarı açılmış kutular ve kısmen kurulmuş raflarla kaplı büyük bir oda. Görkemli orka balinasının doldurulmuş kopyasını tanıyorum, ama bu korkunç bir versiyon, gözleri görünmeyen dehşetlere açılıyor.

Odanın ortasında Rosalina ve kızıl saçlı adam durmaktadır. Yüzü neredeyse ele geçirilmiş gibi görünüyor, bir öfke ve şiddet şeytanı. Ona ve öfkesine o kadar odaklanmış ki, kapının çıkardığı sese rağmen bizi fark etmiyor bile.

Rosalina... Kalbim sıkışıyor ve dizlerimin bağı çözölerek sendeleyerek ilerliyorum. Neredeyse tanıdık gelmiyor, korkmuş ve büzölmüş. Onu Kış Gündönümü Balosu'nda ya da kurdum neredeyse bacağını koparıırken korku içinde görmüşüm. Ama yüzündeki o teslimiyet ifadesini hiç görmemişim.

Nefesim ciğerlerim için çok dolu, kanım çok sıcak. Bu benim Rosalina'm değil. Bu adam ona ne yaptı?

Biz ona ne yaptık? Onu terk ettik. Kel'e kendimden daha çok inandım. Kalbimin derinliklerinde Rosalina'nın onu terk etmek istemeyeceğini bilmeme rağmen.

Castletree, arkadaşları, işi.

Beni bırakmak istemezdi.

Ama Kel'in haklı olmasından korkuyordum. Sorgulamaktan çok korkuyordum.

Dudaklarımdan vahşi bir hırıltı dökülüyor, bedenim öfkemin ham gücüyle titriyor.

Adamın bir elinde kadının sol bileği, diğerinde ise bir bıçak var. "Yüzüğümü takmak istemiyor musun? İyi o zaman. Seni başka bir şekilde damgalayacağım."

Ezryn bir adım öne çıkıyor, sesi huysuz ve perili. "Bir seçeneğiniz var. Ya şimdi çekip gidersin ya da seni yürüme yeteneğinden mahrum bırakırız."

Rosalina bize bakıyor. Gözyaşları yüzünde parıltıyor. "Sen geldin."

Bir an için öfkenin ardını görebiliyorum. "Her zaman, Rosie," diye fısıldıyorum.

"Siz üçünüz kim olduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum," dedi kızıl saçlı adam, "ama bu benimle nişanlım arasında."

"Oh-ho-ho." Dayton mizahtan yoksun bir kıkırdamayla başını geriye atıyor. "Demek sen bir kadını tatmin edemeyen ünlü nişanlısın?" Dayton her hareketinde kasıla kasıla yürüyor. Rosalina'yı tutan elin bileğini kavırıyor. "Merak etme. Senin için onun icabına baktım."

Adam dudaklarını dişlerinin üzerine kıvrıyor ama Dayton sıkıyor. Sertçe. Karanlık odada bir *çatırtı* duyulur. Adam ulur ve gevşek bileğini göğsüne doğru çeker. Rosalina hemen sendeleyerek Dayton'ın yanına gider.

"Bileğimi kırdın lan!" diye bağılıyor adam.

Dayton omuz silkiyor. "Kendini şanslı say. Bizim kıza dokunan son adamın ellerini çekmiştim."

Rosalina telaşla i k i s i n i n arasına bakar. "Git, Lucas. Sadece git."

Adam -Lucas- derisi kemiklerinden eriyecekmiş gibi görünüyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Rosalina seni tanımıyor. Uzak dur bizden!" Bıçağı kaldırıyor, ucundan bir güneş ışığı huzmesi parlıyor. Tek bir akıcı hareketle Ezryn onun karnına yumruk atar. Düşen bıçağı kapıyor Lucas öksürerek iki büklüm olurken.

"Son şansın." Ez bıçağı incelemek için havaya kaldırır. "Ya gidersin. Yoksa seni zorla göndeririz."

Rosalina yanlarında bir yaprak gibi titriyor, kahverengi gözleri çılgına dönmüş. Dayton ve Ez'in elinde bir iblis var. Bana ihtiyacı var. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylememe ihtiyacı var. Onu yakaladık. Artık yalnız değil.

Ama yapamıyorum çünkü vücudumdaki her sinir yanıyor. Yapabileceğim hiçbir hareket yok gibi, çünkü gözümü kırpacak olsam bile her parçam alev alacak. *Senin için gelmeliydim. Bilmem gerekirdi.*

Seni yalnız bıraktım.

Utanç içimi kaplıyor ama sonra öfkeye dönüşüyor. Asla bu pozisyonda olmamalıydı.

Neden onu durduracak kadar güçlü değildim?

Öfke içimde zehirli bir iksir gibi kabarıyor, damarlarımı sıcaklıkla dolduruyor. Etraftaki hava bile kalınlaşıyor gibi görünüyor ve çok fazla oksijen soluyorum, içimdeki cehenneme çok fazla yakıt veriyorum. *Sakin ol, Farron. Sakin ol.*

Lucas Dayton ve Ez'e bakıyor. Benim varlığımın farkında değil. "Tamam. Lanet fahişeni al. Sadece bana geri döneceğini bil." Çok geniş sırtıyor. "Her zaman döner."

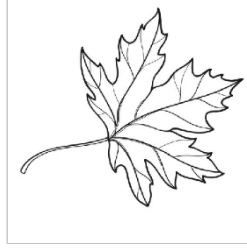
Son bir düşünce için sadece bir dakikam var: Yapabileceğim hiçbir şey yok. Farron ortadan kaybolmak üzere.

Ve uyandığında, yaptığı şeyle yaşamak zorunda kalacak.

Canavar etimden sıyrılıp Lucas'a doğru hamle yaparken dayanılmaz bir acı vücuduma yayılıyor.

OceanofPDF.com

Rosalina

HER ŞEY O KADAR HIZLI OLUYOR Kİ, Ezryn beni yere fırlatıp vücudunu benimkinin üzerine çömlerken bir çığlık atacak vaktim bile olmuyor.

"Siktir!" Dayton hırlıyor. "Farron!"

Ama artık çok geç. Kurt, Sonbahar Prensi'nin içinden çıkıp gidiyor. Devasa canavar yere doğru hamle yapıyor ve Lucas'ı yere yapıştırıyor. Lucas kulakları parçalayan bir çığlık atıyor.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve boğazımda safra birikiyor. Kahverengi kürkü çürümüş yapraklar ve kırılgan dallarla kaplı kurt, Lucas'ı pençelerinin altına almış. Göğsü yarılmış, etleri bir kitabın sayfaları gibi dökülüyor. Ve kurdun dişleri kafasını sıkarken çığlık atıyor, çığlık atıyor, çığlık atıyor.

-

Ezryn neon kayak ceketinin yakasına uzanır ve kolyesini çıkarır: çiçek desenleriyle oyulmuş ahşap bir kare. Bir madalyona dönüşür ve ışığı Farron'un kurdunun hemen yanında parlatır. Boşluktan parıldayan bir portal fişkirir. Ezryn Dayton'a döner. "Onunla ilgilen. Seninle kalenin önünde buluşacağız."

Dayton'ın ağız ince bir çizgi, gözleri karanlık. Başını sallıyor ve sonra kendi derisi eriyip gidiyor, yerini altın kurt alıyor. Canavar ileri atılarak Farron'u boynundaki gevşek deriden yakalıyor.

Kulaklarımı kapatıyorum, ne Lucas'ın çığlıklarına ne de Farron'un ulumalarına dayanabiliyorum. Ezryn hâlâ üzerime tünemiş, Lucas'ın bıçağını Farron'a doğru tutuyor. Dayton sertçe çekiyor ve Sonbahar kurdu Lucas'tan geri çekiliyor, ağız kıpkırmızı ve damlıyor.

"Git!" Ezryn ağlıyor.

İki canavar gözden kaybolmadan önce son gördüğüm kahverengi kurdun kanlı pençesini savurması oluyor.

Düşünemiyorum. Hayatımın dakikalar içinde nasıl değiştiğinin tadını çıkaracak zamanım yok. Lucas yerde yatıyor, feryatları artık gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüş. Titreyen ellerimle sürünerek yaklaşıyorum. Biriken kanı dizlerimin etrafına sıçırıyor.

İç organları dışarıda, gözleri cam gibi ve görmüyor. Her nefes ıslak geliyor.

Sanırım *ölüyor*. Hiçbir şey hissetmiyorum, ne üzüntü ne de acıma. Sadece bir gerçek. *Lucas ölüyor*.

Ama onu kurtarabilirim.

Arkamda bir varlık hissediyorum ve Ezryn'i görmek için başımı kaldırıyorum. Bu tuhaf kıyafete rağmen, parlak zırhlı bir şövalye havası var. "Bana yardım et," diye nefes alıyorum. "Ona bir hayat borcum var. Lütfen. Ez."

İlk defa Ezryn'in yüzünü göremediğim için memnunum. Vücudunun hareketsizliğine bakılırsa, sadece onaylamadığını hayal edebiliyorum. Neden olmasın ki?

Lucas bir canavar.

Ama Farron değil. Lucas ölürse, Farron birini öldürdüğü için kendini asla affetmeyecek. Bununla yaşamasına izin veremem.

"Ezryn," diye fısıldıyorum, "onu iyileştirebilirsin."

Ezryn nefesinin altında bilmediğim bir dilde hırlıyor ama bana küfrettiğinden eminim. Ama eldivenlerini çıkarıyor ve ellerini doğrudan açık yaranın içine sokuyor. "Kanamayı durdurmak için bir şeye ihtiyacım var. Acele et."

İğrenç hediyelik eşya dükkânına bakıyorum ve raflardan birkaç parlak renkli Orca Cove kapüşonlusu alıp Ez'e geri götürüyorum.

Ezryn kumaşı yırtık ete tutarken ellerinin etrafında zayıf yeşil bir ışık parlıyor.

Ez'in yanında diz çöktüğümde Lucas'ın kanı tozluklarımdan sızıyor. *Ezryn benim için geldi. Hepsi geldi.*

Hepsi değil. Gözlerimden yeniden yaşlar akıyor ve onları aceleyle siliyorum.

Dikkatini dağıtmak istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Uzanıp parlak renkli ceketine dokunuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Gerçek olduğundan emin oluyorum," diye fısıldıyorum.

Dönüp bana bakıyor. Boğazım düğümleniyor. Gözlükleri gözlerini göremeyecek kadar koyu renkli ama bakışlarının yoğunluğunu hissediyorum.

Bir elini uzatıyor, parmak uçları büyü ve kanla parlıyor ve koluma dokunuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gerçek olduğundan emin oluyorum."

"Rosalina? Rosalina!" diye bir ses yükseliyor ve ikimiz de kapıya dönüyoruz.

Bir adam nefes nefese içeri dalıyor.

Ezryn hemen bıçağa doğru hamle yaptı ama elimi göğsüne attım. "O benim babam!"

"Ah." Ezryn onu bırakıyor ve Lucas'a dönüyor.

Babamın şakağındaki bir yaradan kan akıyor.

"Baba!" Ona doğru koşuyorum. "İyi misin?"

"Yaşlı olabilirim ama birkaç hayduta karşı kendimi koruyabilirim." Neredeyse göğsünü şişiriyor. Sonra gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Tanrım, burada ne oldu?" Yerde can çekişen Lucas'a ya da elleri Lucas'ın vücudunun tam anlamıyla içinde olan doksanlı yıllardan kalma kayak kıyafetli iri adama bakmıyor.

Parıldayan geçide bakıyor.

"Bu Ezryn. Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun? O benim... arkadaşım." Bu kelime kulağa tuhaf geliyor, aynı anda hem çok samimi hem de uzak.

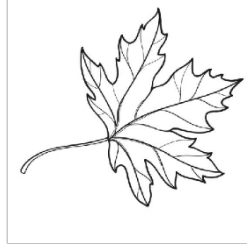
"Evet, evet, Baharın Yüce Prensi, nasılsınız?" Babam mırıldanarak geçide yaklaşıyor ve bir elini ona doğru uzatıyor. Parmak uçlarının kenarlarını yalıyor.

Ezryn cevap vermiyor. Lucas'ın göğsündeki yırtık deri tekrar bir araya geldi ama nefes alış verişi sığ. Kapüşonlular gövdesini bir turnike gibi sarmış. Ezryn onu omuzlarının üzerine kaldırdı. "Büyüm insan dünyasında zayıf kalıyor," diyor. "Onu stabilize ettim ama iyileşmesi için onu Castletree'ye götürmemiz gerekecek."

Başımı sallıyorum, bunun ne anlama geldiğini çok fazla düşünmeme izin vermiyorum.

Ezryn geçide doğru ilerliyor ve babamla benim aramda bir bakış atıyor. "Pekâlâ O'Connell'lar," diyor yumuşak bir sesle. "Hadi seni eve götürelim."

Rosalina

Geçitten atlarken büyüünün keskin ısıltısı etrafımı sarıyor. Ezryn'i sıkıca kavıyorum; genellikle zırhla kaplıyken ceketinin altında kolunun şeklini hissetmek çok garip.

Spor ayakkabılarım sert zemine vuruyor ve derin bir nefes alıyorum. Yoğun havanın tadına bakınca anladım: *Geri döndüm. Buradayım.*

Home.

Gözlerim alışana kadar kırıştıyorum. Castletree'nin dışındaki köprüdeyiz. Kalbim anılarla çarpıyor. Kuleler sağlam ağaç dalları arasında yükseliyor, o lanetli dikenler yan tarafa doğru kıvrılıyor. Ama farklı bir şey var, daha önce burada olmayan ve baharın gelmesiyle kesinlikle burada olmaması gereken bir şey.

Kalın bir buz tabakası ağacı boğuyor. Kulelerden buz sarkıtları damlıyor ve pencerelere kırağı yapışıyor.

Castletree'ye ne oldu?

Ezryn Lucas'ı dikkatlice taş köprüünün üzerine bırakıyor. Yanında, babam heyecandan titriyor. Sanırsınız ki adam

Buraya son gelişinde zindana atıldığını düşünerek biraz daha temkinli davrandı.

Ezryn ayağa kalkarak, "Şu an için durumu stabil," diyor. Doksanlardan kalma kayak kıyafetleri Büyülü Vadi'ye daha da aykırı görünüyor. "Uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız var."

"Bir de bana sor," diyor ukala bir ses.

Dayton kapının yanında eğiliyor, yine bir fae adamı. Bol bir pantolon giymiş, sadece deniz kabuğu kolyesi kaslı göğsünü süslüyor. Ama derisinde koyu kırmızı bir yara ve sağ gözünde bir kesik var.

"Day." Kendimi ona doğru attım. Kolları beni sıkıca sarıyor ve ben de onun bedenine gömülüyorum. "Yaralanmışsın."

"Ahh, Blossom." Dudaklarını başımın üstüne bastırıyor. "Buradasın. Bütün bir orduyla başa çıkabilirim."

Kendimi onun sıcaklığında, tuz ve gün ışığı kokusunda kaybediyorum. "Farron?" Yüzünün yan tarafına hafifçe dokunarak hafifçe geri çekiliyorum.

"Onu hücreye götürdüm. Durumu iyi." Dayton omuz silkiyor. "Daha iyi bilmesem, o lanet canavarın giderek güçlendiğini söyledim."

"Rosalina'yı tehlikede görmeye dayanamadı." Ezryn bize doğru adım atarak Lucas'a küçümseyen bir bakış fırlattı.

Eminim onu orada bırakmayı çok isterdi. İçimde bir yerlerde benim de bunu dileyen bir yanım var. Ama onu öylece ölüme terk edemezdim.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum ve Dayton'ı bırakmadan Ezryn'in eldivenli elini tutmak için uzanıyorum. "Ona yardım ettiğin için teşekkür ederim. Beni geri getirdiğiniz için. İkinize de."

İçimde bir şeyler kıvılcımlanıyor ve göğsümü tutarak iki büküm oluyorum.

"Rosalina!" Ezryn, Dayton ve babam bana doğru uzanıyorlar, ama ben onları geri çeviriyorum.

"Hayır, ben iyiyim," diye mırıldanıyorum ve kaleye bakarak ayağa kalkıyorum. "Kel burada olduğumu biliyor."

Bu bir soru değil, ama Dayton yine de bana cevap veriyor. "Evet, seni bulmak için ayrıldığımızı biliyor. Bu konuda tam olarak güneş ışığı ve gökkuşağı değildi."

"Bahsettiğin o daha büyük sorunla ilgilenmenin zamanı geldi Ezryn," diyorum.

"Katılıyorum." Ezryn gökyüzüne doğru bakıyor. Güneş ufku altına iniyor ve büyüünün keskin çatırtısı etrafımızda alevleniyor.

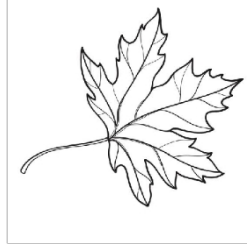
Babam şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyor ama kürkünde parıldayan deniz kabukları ve yosunlar olan altın kurttan ya da yosun ve kemikle kaplı siyah kurttan korkmuyorum. İkisi de başlarını eğerek bana yaklaşıyor ve parmaklarımı yumuşak kürklerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Lucas'la kal," dedim babama. "Kalenin efendisine evde olduğumu söyleyeceğim."

Castletree'nin kapısını açıp içeri girdiğimde Ezryn ve Dayton iki yanımda yürüyor.

Keldarion'a geri dönüş yolunu bulacağımı söyledim ve buldum. Eşime giden yolu buldum.

Rosalina

Castletree'den içeri adımımı attığımda yüreğimden büyük bir ağırlık kalkıyor.... yerini içime çöken bir dehşet duygusu alıyor. Bir şeyler çok yanlış.

Burası hatırladığım Castletree değil. Kalın, tehlikeli bir buz tabakası tüm giriş holünü kaplıyor. Buz sarkıtları kırışlerden sarkıt gibi sarkıyor. Dikenler her yüzeyi delip geçiyor, kenarlar boyunca sürünüyor ve zeminde öyle bol miktarda örülüyor ki mermer zemin gözümün önünden kayboluyor. *Burada ne olmuş böyle?*

Her şey ağır geliyor, sanki bir zamanlar capcanlı olan bu yerin üzerine boğucu bir battaniye örtülmüş gibi. Hava keskin bir koku taşıyor ve Castletree'nin hastalığı dilime dolanıyor. Prenslerin büyüğü her zamankinden daha zayıf.

Bacaklarım titriyor ve sabit kalmak için Dayton ve Ezryn'in kürklerine tutunuyorum.

Vücudumda bir elektrik çarpması yaşıyorum ve bakışlarım büyük merdivenin tepesine kayıyor, orada onun silüetini görüyorum. Dev beyaz kurt, volta atıyor ve hırlıyor. Hatırladığımdan daha büyük, kürkünü bir buz tabakası kaplamış, gözlerinde mavi ateş dans ediyor.

"Geri dönmemeliydin." Derin hırıltısı havada yankılanıyor.

"Yapacağıma söz verdim," diye hırlayarak karşılık verdim, kelimeleri kendi zehrime bulayarak.

Kurt öfkeyle başını sallar ve merdivenlerden aşağı inmeye başlar, her adımda sivri buz parçaları yukarı fırlar.

Ezryn ve Dayton dişlerini gösteriyorlar ama ben elimi nazikçe başlarında gezdiriyorum. "Benim için geldiğiniz için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Ama korkmuyorum."

Lanetli prenslerimin korumasından çıkıyorum. Bu doğru; Orca Koyu'nda hissettiğim iç kemirici dehşet varlığımdan tamamen yok oldu.

Kurt giriş holünün ortasında, kendi yarattığı donmuş bir mezar gibi duruyor. Yaklaşıyorum, kolum kadar uzun dişlerini, devasa ağzını, buz gibi gözlerindeki duygu girdabını inceliyorum.

Belki de korku, öfke ya da ihanet hissetmeliyim, ama aptal bir kazak ve spor ayakkabı giymiş bir insan kızı olan Kış Prensi'ne bakarken, diğerlerinden daha yaygın bir his var. Gözyaşlarım yanağımdan aşağı akıyor.

"Seni gerçekten özledim," diye nefes nefese kaldıktan sonra kollarımı boynuna doladım ve yüzümü kürküne gömdüm.

Kışın kucaklaması beni hemen etkiliyor ve göğsümün içinde bir ateş yanıyor, son dört aydır beni parçalayan bir ağrıyı hafifletiyor. "Senden nefret ediyorum, Kel."

Sonra düşünüyorum, yere çakılıyorum, sert bir göğse dayanıyorum, kollar beni öyle sıkıca sarıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Kel... Kel bir Fae adamı. Gece olsa bile. Mağarayı birlikte paylaştığımız zamanki gibi. Başını boynumun kıvrımına sokuyor. Dokunmak istiyorum.

her parçasını. Ellerimi kaslı omuzlarında gezdiriyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum. Nefes nefese bir hıçkırık kaçıyor içimden.

"Gülüm," diye mırıldanıyor saçlarıma.

Yavaşça geri çekiliyorum çünkü onu içeri almam gerekiyor. Evet, tamamen çıplak. Ve ben onun kucağındayım, bacaklarım gövdesine sarılmış.

Dayton ve Ezryn yavaşça bize doğru yaklaşıyorlar, her adımları temkinli.

Avucumu göğsüne bastırdığımda Kel'in kalbi çılgınca atıyor. Yüzünü görmek için bakışlarımı daha da yukarı kaldırıyorum. Klasik Kel tarzında, vahşi, beyaz saçları aylardır yıkanmamış gibi görünüyor. Gözleri yarı kapalı, sanki benim ona baktığım gibi o da bana bakıyor. Ancak benim dikkatim onun dudaklarına kayıyor, dudaklarının benimkilere nasıl dokunduğunu hatırlıyorum. "Beni öptün."

Göğsünde bir gümbürtü yankılanıyor. Nasıl bir his olduğunu hatırlıyor mu?

Ama Ez ilerlerken bir hırıltı daha duyuyorum. Kurdun yüz hatlarından bile şaşırdığını anlayabiliyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Cevap şimdi çok açık. Şimdi o kadar açık ki, birbirimize bastırılmışız, aynı yıldızın iki parçasıyız, kalbim onunkiyle aynı anda atıyor.

"Çünkü" diyorum, "Keldarion benim eşim."

Ezryn sanki kelimeler onu delip geçmiş gibi geri çekilir. Dayton başını ileri geri sallıyor. "Kel, bu doğru mu?"

Dostuma bakıyorum, artık bunu inkâr edemeyeceğini biliyorum. Aramızda bir yıldız gibi parlayan bu sihir varken olmaz.

Yüz hatlarından bir şey geçiyor, sert ve okunamaz. Beni itiyor ve buzlu zemine düşüyorum. Artık bana dokunmadığı anda bir büyü çatırtısı duyuyorum ve tekrar dev beyaz kurda dönüşüyor.

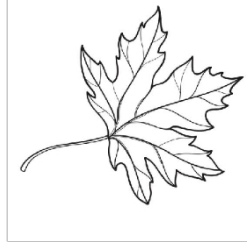
"Kel?" Nefes nefese kaldım.

"Bu doğru," dedi derin sesi vahşetle damlayarak, "ve tüm yıldızlar içinde daha acımasız bir kader isteyemezdim. Büyücü'nün laneti, *seninle* çiftleşmenin verdiği mutlak azabın yanında hiçbir şey."

Ve böylece Kış Prensi sinsice odadan çıkar.

OceanofPDF.com

Rosalina

Dayton, "OOH, BU BİRAZ ÜRPERTİCİ," diyor.

Parmağımı iyileştirici merheme batırıyorum ve altın kurdun gözündeki yaranın üzerinde gezdiriyorum. "Hadi ama. Sen Yaz Diyarı'nın cesur ve güçlü gladyatörü değil misin?"

"Büyük, güçlü bir gladyatör yine de titreyebilir."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve ellerimi bir beze siliyorum. "Hey, sanırım bu kurtları iyileştirme işinde oldukça iyi olmaya başladım."

Merhem şişesinin kapağını kapatıyorum. Dayton ve ben Castletree'nin şifa odasındayız, daha önce hiç ziyaret etmediğim bir yer. Bahar Kanadı'nda yer alıyor ve yerden çiçekler açıp koyu mor dikenlerin arasından duvarlara doğru uzanıyor. Şifa odası geniş ve havadar, pelüş sandalyelerle dolu. Odanın ortasında, suları yumuşak pembe bir ışıkla parıldayan, şırıl şırıl akan bir çeşme var. Yumuşak pastel perdelerle örtülü birkaç yatak var ve her yatak direğinden sarkan kuru çiçekler ve yapraklar odayı güçlü bir çiçek kokusuyla dolduruyor.

Fae iksirleriyle dolu karmaşık cam şişelerden oluşan bir rafa yaklaşıyorum. Her biri farklı bir renkle parlıyor ve odaya bir ışıltı yayıyor. Kullanım alanlarını çözmeye çalışarak etiketleri tarıyorum. Bunların hepsini Ezryn mi yaptı, yoksa Bahar Diyarı'ndan mı getirdi? Goblinler bize saldırdıktan sonra Kel'in iyileşmesine yardımcı olan onun zulalarından birindeki ilaçtı.

Hastamın yanına dönüyorum: kürkü çürümüş yosun ve deniz kabuklarıyla dolu dev altın kurdun yanına. Ez bu gece onu iyileştiremeyecek kadar güçsüzdü ve kurt formundayken sihirlerine erişmekte daha zorlandıklarından bahsetmişti. Bu yüzden Yaz Prensini iyileştirmek veteriner Rosalina'ya kaldı.

Lucas'ın bilinci kapalı ama durumu stabil. Ez iyileşme sürecine yarın devam edecek ve umarız önümüzdeki bir iki gün içinde onu insan dünyasına geri getirecek. Şimdi Ez, babamı yerleştirmek için onunla birlikte gitti. Yine de umarım babasının Bahar Kanadı boyunca her yaprak ve kök hakkında milyonlarca soru sormasına hazırdır.

Parmaklarımı Dayton'ın altın rengi kürkünde gezdirerek, "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

"Oh, bu mu? Bu bir şey değil." Kurt gibi sırtıyor. "Böyle tatlı bir hemşirem varken olmaz."

"Sen böyleyken, ben bir veterinerim." Elimde olmadan gülümsüyorum ama gülümsemem çabucak kayboluyor. "Bunu sana Farron yaptı. O mu..."

"Merak etmeyin. O iyi. Fiziksel olarak." Dayton yere bakıyor. "Ona olabildiğince nazik davrandım."

Parmaklarım tozluklarımın içinde düğümleniyor. "O zindanda, değil mi? Sence gidip-"

"Hayır." Dayton sözümü kesti. "Onun yanına yaklaşma Rosie. Farron'un sana ne kadar değer verdiği önemli değil. Bu haldeyken dostu düşmanı ayırt edemez. İnan bana, denedik."

Başımı sallıyorum, kalbim zavallı Sonbahar Prensini için parçalanıyor. Aşık olduğundan emin olduğum fae Dayton'ı incittiği için sabah hissedeceği suçluluk duygusunu ancak hayal edebilirim.

"Yani," Dayton deniz mavisini bakışlarıyla beni süzüyor, "eşlerimizi bulma yeteneğinden şüphe etmemeliydim. En azından bir tanesini. Bana anlattığın kadar ısıltılı ve büyülü hissettirdi mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Göğsümden fışkıran bir ateş gibi. Kel'in yanındayken, onun rüyalarını sanki kendi rüyalarımymış gibi hissettim. Ama her şey o kadar hızlı gelişti ki, Orca Koyu'na dönene kadar her şeyi bir araya getiremedim."

Dayton başını sallar. "Buna inanamıyorum. Senin onun eşi olduğunu biliyor olmalı ve seni gönderdi. Ez'in öfkelenmesine şaşmamalı."

"Ez deli mi?"

"Ezryn'in ebeveynleri eştii. Bu bağın ne kadar güçlü olduğunu anlayan biri varsa o da odur."

Kel ile yeniden bir araya geldiğimde ne beklediğimden emin değildim. Ama beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarılışı... Bir an için beni göndermekle hata ettiğini anladığını düşündüm. Daha iyi bilmeliydim. Alt dudakımı çiğneyip olumlu şeylere odaklanmaya çalıştım. "Ama bu iyi bir şey, değil mi? Dışarıda eşlerin olduğunu kanıtı. Lanetini kırman için bir umut var."

Dayton sözlerimi fark etmemiş gibi görünüyor. Tükürürken sesinde acı bir ton var, "Onun yaptığını asla yapmazdım. Seni oraya geri göndermek. *Ona* geri gönderirdim."

Kapalı soluk yeşil perdeye bakıyorum.

"Anlamıyorum," diyor Dayton, bakışlarımı Lucas'ın uyuduğu yere doğru takip ederek. "Onu neden buraya getirdin? O bir pislik. Senin yardımını hak etmiyor."

Birlikte Yaz Diyarı'na gittiğimizde Dayton'a Lucas'tan bahsetmiştim. Bana nasıl evlenme teklif ettiğini. O noktada bir parçam hâlâ Lucas'a döneceğimi düşünüyordu. Bu fikir şimdi içimde bir bulantı dalgası yaratıyor.

"Onu neden kurtardım..." Hala bileğimi ovuşturarak fısıldıyorum. "Çünkü yapabilirdim."

Dayton gözlerini bana dikti, ben de devam ettim: "Çünkü benim iyiliğimi hak etmiyor olabilir, ama birine yardım edebiliyorsak, etmemiz gerekmez mi?"

Altın kurt başını sallar ve kaba olmayan bir sesle mırıldanır: "Bu dünya için fazla iyisin Rosie."

"Artık biliyorum," diyorum soluk yeşil perdeye bakarak, "Lucas iyileştikten ve onu geri gönderdikten sonra, onu bir daha asla görmek istemiyorum. Asla."

"Katılıyorum. Ama hey, sana oral seks bile yapmayan bir adamla evlenmemen konusunda seni uyarmıştım."

Aklıma geliyor: Bacaklarım Dayton'ın omuzlarına atılmış, dili bana sürtünüyor. Ama başımı sallıyorum ve burnuna bir fiske vuruyorum. "Tamam, iyi, bana öyle söyledin."

Bana yaklaşıyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum. Kürkündeki çürümüş deniz yosunlarının bir kısmı gevşiyor. Dikkatlice kaldırıyorum, geride sadece ıslıtlı deniz kabukları kalıyor.

Dayton gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Sadece gevşemiş hissettim." Sırıttım. "Eğer uslu bir çocuk olursan, bir sonraki fırçayı sana vereceğim."

"Bana iyi çocuk demenin bu kadar tahrik edici olacağını düşünmemiştim." "Bu haldeyken benimle flört etmesen olmaz mı? Bu çok garip."

Ama kurt şakacı bir şekilde dev kafasını karnıma vuruyor. "Denesem bile seninle flört etmeyi bırakabileceğimi sanmıyorum."

Kapıda bir nefes sesi duyulur, ardından bal gibi yumuşak bir ses şöyle der:
"Pekala, bisküvilerimi yağla! Ne kadar güzel görünüyorsun değil mi?"

"Geri döndün! Gerçekten döndün!" diye ciyaklıyor daha yüksek bir ses.

Kapı aralığında kahverengi bir rakun ve küçük beyaz bir tavşan
duruyor. Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. "Marigold!
Astrid!"

Hayvanların önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Astrid ve Marigold
kollarıma atlıyor ve onlara tüm gücümle sarılıyorum. "Sizi gördüğüme çok
sevindim."

Sonunda, bir sonsuzluktan sonra, onları bıraktım ve son mutluluk
gözyaşlarımı geri çektim.

"Prenslerin sizi eve getirdiğini duyduk," diyor Astrid, kırmızı gözleri
parlayarak. "Onu bulduğunuz için çok teşekkür ederim Prens Dayton."

"İnsanların dünyasına küçük bir yolculuk hiçbir şeydi," diyor altın kurt.
"Rosie'yi almak için aşağıya kadar inerdim."

O kadar gelişigüzel söylenmiş ama sanki tüm kalbiyle söylemiş gibi duran
bu sözler kalbimi hoplatıyor.

"Bırakayım da siz yetişin." Yanımızdan geçip gidiyor ama durup bana son
bir kez bakıyor. Turkuaz gözlerinde bir şey var, bir söz. Bunun ne anlama
geldiğini biliyorum. Beni bir daha bırakmayacak.

Ona gülümsüyorum ve sonra arkadaşlarıma dönüyorum. İkisi de bana
bilmiş bilmiş bakıyorlar.

"Geri döndüğün için çok mutlu olduğun kesin." Marigold rakun formunda
bile bir şekilde kaşlarını sallıyor.

Ellerimi enseme birleştirdim, bir nefes verdim ve saçlarımı çekiştirdim.
"Bu sadece Dayton'ın Dayton olması."

Astrid burnunu oynatıyor. "Onu aylardır böyle görmemiştik."

"Gerçekten mi? Bana her şeyi anlatmanız gerekecek."

"Elbette canım," diyor Marigold. "Ama hadi seni odana geri götürelim. Efendi yemeğinizin oraya getirilmesini emretti."

Odam! Odamı çok özledim. Ama sonra sözlerinin geri kalanına kaşlarımı çatıyorum. Görünüşe göre efendi, başına gelen en kötü şey olmama rağmen hala tüm hayatımı mikro yönetmek istiyor. Başımı sallıyorum. O buz gibi hıyarın Astrid ve Marigold'la yeniden bir araya gelmemi mahvetmesini istemiyorum.

Bahar Kanadı'nın tanıdık koridorlarında onları takip ediyorum, ayağımın altındaki yosunları hissetmek için ayakkabılarımı çıkarasım geliyor. Karanlık dikenler bu kadar sık kıvrılmasa belki çıkarırdım.

Parmaklarım duvar boyunca ilerliyor, Castletree'nin yumuşak kabuğuna dokunuyor.

Dikenleri okşadığımda, parmaklarımın altında titriyorlar.

Kel boğulurken, onu kurtarmak için çalıları kontrol ettiğime yemin etmiştim. Ama sonra bana bunu yapabilecek tek kişinin Caspian olduğunu söylemişti.

Ama içimde sanki çalılar benim emrimle hareket etmiş gibi bir his vardı.

"Geldik!" Marigold pençelerini kapıya doğru atarak cınlıyor.

Duvarдан çıkan kiraz çiçeği ağacı, güzel elbiselerle dolu gardırobum ve Dayton'ın Yaz Diyarı'nda benim için aldığı kanatlı aslan tarafından korunan sayvanlı yatağımla odama bakarken heyecandan neredeyse ciyak ciyak bağıriyorum. Büyülü Vadi'ye bakan pencereme koşuyorum: görebildiğim kadarıyla böğürtlen tarlası, dağlar, ormanlar. Evimdeyim, evimdeyim, evimdeyim!

Yine de kış ayazının bir parçasının bile odama girdiğini, kiraz çiçeklerinden birkaçının kristalleştiğini fark etmekten kendimi alamıyorum.

Astrid yatağa atlıyor ve Marigold daha önce fark etmediğim tekerlekli arabaya ulaşabilmek için küçük bir tabureyi itiyor. Bir kapağı kaldırdı ve

lezzetli kokusu beni hemen etkiliyor.

İnsanların dünyasındaki yiyecekler bununla kıyaslanamaz bile, özellikle de babam ve benim tost ve dondurulmuş yemeklerle yaşadığımızı düşünürsek. Yatağımın kenarına oturdum ve yemeğe yumuldum.

"Bu şimdiye kadarki en güzel gün," diyor Marigold. "Sadece dönmekle kalmadınız, şifa odasına giderken Prens Ezryn'le birlikte yürüyen en lezzetli uzun su içeceğinin yanından geçtik. Çok seçkin görünüyordu."

Neredeyse çatalımı düşürüyordum. "Hayır! Marigold, o benim babam."

Bana göz kırpmıyor. "Tek söylediğim, bakışlarını nereden aldığını bildiğim, kızım."

Sadece gülebiliyorum ve yemeğime geri dönüyorum. Kremalı avokado sosu ve çıtır lahana cipsiyle eşleştirilmiş sulu portobello mantarlarının her bir lokmasının tadını çıkarıyorum. Ben yemek yerken Marigold ve Astrid bana son birkaç ay hakkında bilgi veriyor.

Kalbim Castletree prensleri ve sakinleri için acıyor. Dayton her gün içiyor, Farron zar zor konuşuyor, Ezryn Briar'da yaşıyor ve Kel kendini Kış Kanadı'na hapsediyor, donukluğu her geçen gün yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Yüksek Kule'deki güllerin şimdi neye benzediğini merak ediyorum. Onları son gördüğümde çok solmuşlardı. Prenslerimin daha ne kadar zamanı var?

Astrid, "Sensiz bizim için çok kötü oldu," diyor. "Sen burada baloyu planlarken, personele bir amaç verdin. Umut. Seni koridorlarda görmek bile hepimizi gülümsetiyordu ama sen gittiğinden beri..."

Marigold boş yemek tabağını küçük patileriyle dikkatlice alıp arabanın altına koyarken, "Her şey daha da kötüye gitti," diyor. Sonra da burnumun dibine küçük bir tatlı kâsesi bırakıyor.

"Gitmek istemedim," diyorum zengin çikolatalı musumu mideye indirirken.
"Vay canına, bu müthiş. Hepsi Keldarion'un-"

"Eşin!" Astrid uzun beyaz kulaklarını dikerek dik dik bakıyor.

"Ah tatlım, ben de senin o küçük sulu gelişimin hakkında konuşmamızı bekliyordum." Marigold kendini yatağı attı.

Yani, tüm Castletree Kel ve beni biliyor. Kabarık yastıkların üzerine uzandım, bir yanımda tavşan, diğer yanımda rakun vardı.

"Beni istemeyen bir eş." İç çekiyorum. Onun sözlerini düşünmek beni fiziksel bir darbe gibi kesiyor.

"Efendi her zaman ketum olmuştur," diyor Astrid nazikçe. "Belki de seni yakınında istememesinin bir nedeni vardır."

"Nasıl olur da lanetini bozmayı denemek bile istemeyecek kadar huysuz olabilirim? Bazen bana bakıyor ve yemin ederim orada bir şey var. Ama çoğı zaman, sadece..."

"Korkunç, soğıuk yüzü mü?" Astrid söylüyor ve Marigold bir kahkaha atıyor.

"İşte bu!" Onlar için çok minnettarım. En kötü anlarımda bile beni gülümsetebiliyorlar.

"O görse de görmese de," diyor Marigold, "buraya girdiğı andan itibaren sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Hepimiz biliyorduk."

Astrid, "Döndüğün için her şey daha iyi hissettiriyor," diyor.

"Öyle." Marigold yataktan sürünerek kalkıyor, Astrid de onu takip ediyor.
"Ama biraz dinlenmene izin vermemizin zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Ayağı kalktım. "Pes etmeyeceğim. Bu laneti bozacağım. Eğer Keldarion benimle bir şey yapmak istemiyorsa, tamam. Ama bu diğer prenlere yardım edemeyeceğim anlamına gelmez."

"Teşekkürler Rosalina," diyor Astrid, Marigold'un peşinden zıplayarak. "Bunu hissedebiliyorum. Havada bir değişiklik var."

Yine yalnız başıma, güzel odamı yeniden tanımak için biraz zaman harcıyorum. Gardıroba gidip uzun kollu, soluk mavi bir gecelik giyiyorum ve saçlarımı at kuyruğundan kurtarıyorum. Ama yatağıma iyice sokulduğumda, bir şeyler doğru gelmiyor.

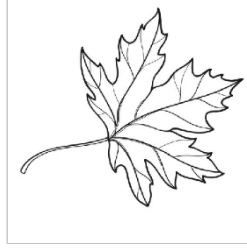
Göğsüme büyük bir tedirginlik yerleşiyor. Dayton ve Ezryn'in uyuduğunu, yorucu bir günün ardından dinlendiklerini biliyorum. Keldarion muhtemelen var olabilecek en kötü kokuşmuş suratlı, mavi gözlü, buzlu fae erkeği olmanın acısıyla kıvranıyordur. Ama Farron...

Farron acı çekiyor. Fiziksel olarak değil ama *içten içe*. Dehşete düşmüş durumda.

Bacaklarımı yatağımdan dışarı attım. Yıldızlar hâlâ görünmüyor ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Sonbahar Prensi'ni bulmalıyım.

Rosalina

Zindan kulesine çıkan merdivene doğru kıvrılan dikenlerin arasında geziniyorum. Castletree'deki ilk akşamlarımdan birinde, zindana tırmanmaya ve orada esir tutulan mahkûmu kurtarmaya cesaret etmiştim. Ama prenslerin başına musallat olan korkunç lanetten habersizdim; Farron'u gece karanlığında vahşi bir kurda dönüşmeye mahkûm eden lanetten. O hücrede kilitli kalmasının gerçek sebebini o zaman anladım. Çünkü ay yükseldiğinde ve canavar formu ortaya çıktığında, özgürlüğe değil ete açlık duyuyordu.

Diğerlerinin aksine, Farron'un canavarı üzerinde hiçbir kontrolü yok.

Bir kitap tutuyorum. Kel beni Orca Koyu'na dönmeye zorlamadan önce odamda bıraktığım bir kitaptı. Farron tavsiye etmişti, Sonbahar Diyarı'ndan baladlar ve aşk hikâyelerinden oluşan bir derleme. Bir şekilde, azap içinde olduğunu biliyorum. Aptalca bir fikir ama belki varlığım onu yatıştırır.

Zindanın kapısı, yüzeyini pas kaplamış devasa bir demir levha. Ötesinden, derin hırıltılar ve zincir sesleri duyuyorum. Benim

Kalbim göğsümde çarpıyor ama kendimi zorluyorum. Kapıyı iterek açtığımda gıcırdayan menteşeler karanlık ve küflü bir odayı ortaya çıkarıyor.

Farron'un hücreesine yaklaştıkça ayaklarım taşa sessizce basıyor. Meşalelerin titrek ışığında kelimeleri görmeye çalışarak kitabı açıyorum.

"Sevgili yol arkadaşım! ormanda dolaşırken, dünya harikulade bir cerulean rengine bürünüyor. Yapraklar esintinin nazik okşayışıyla hışırdıyor ve ayaklarımızın altındaki yumuşak zemin, adımlarımızın tatlı melodisiyle şarkı söylüyor." Sesim zincirlerin şangırtısından zar zor duyuluyor. "O yemyeşil korulukta tesadüfen cadılara rastladık. Ya da şöyle diyeyim, onlar bize rastladı."

Hücreesine yaklaştığımda zincirler inliyor. En yakındaki meşale sönmüş ve tek görebildiğim karanlık bir kürk yığını, pencereden gelen ay ışığında keskin dişlerin parıltısı.

"Ele avuca sığmaz yaratıklar sanki birdenbire ortaya çıktılar, ruhani ışıltıları zümrüt yeşilliklerini aydınlatıyordu." Boğazım kuruyarak yutkunuyorum ve sayfalarım gözü kırıyor. "Üzerimize uzandılar, benim ve onun göğsüne konarak aramızdaki samimi bağın derinliğini ortaya çıkardılar. O kısacık anda, sanki varlıklarımızın ruhlarını görebiliyorlardı ve-"

Zincir durmaksızın sallanıyor, varlığım kurdu derin bir çılgınlığa sürüklüyor. Ay ışığına doğru ilerliyor. Dallar, mantarlar ve dallar canavarın kahverengi kürküne keçeleşmiş, sanki ormanın kendisi yaratığın üzerine dokunmuş gibi. Önümde duran dehşetin nasıl olup da benim tatlı Sonbahar Prensim olduğunu anlamakta zorlanıyorum. Kurdun gözleri benimkilere kilitleniyor ve sanki sonsuz bir uçurumun derinliklerine bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Dönüp kaçmam gerektiğini biliyorum ama ayaklarım yere sağlam basıyor. Canavar saldırıyor, çenesini açıyor ve bizi ayıran parmaklıkları ısıyor. Parmaklıklar gıcırıyor,

tabanda titreme-

Kitabım elimden düşerken geri sıçrayarak çığlık atıyorum.

Devasa bir form önüme atlarken gök gürültüsü gibi bir ses zindanda yankılanıyor. Keldarion uluyor ve devasa pençeleri yere çarparak hapishane boyunca buz yayıyor. Sonbahar kurdunun hırıltısı, buz pençesine değdiğinde bir iniltiye dönüşüyor ve hücresinin köşesine geri çekilip kendi içine kıvrılıyor.

Kalbim korku, acı ve kederle kanıyor. Sonra dev beyaz kurt soğuk bakışlarını bana çeviriyor. "Burada olmamalısın."

"I-"

Beni kocaman çenesiyle yakalamadan önce başını sallıyor. Harika, yine aynı şeye döndük. Beyaz kurt beni odama taşıyor ve yatağıma bırakıyor. Ve her parçamın ona kalmak için uzanmak istemesinden ve zindandaki Sonbahar kurduna dönmek için can atmasından nefret ediyorum.

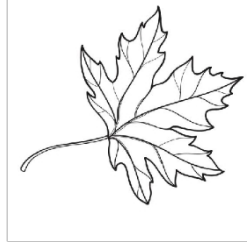
Keldarion ayrılmadan önce başka bir şey söylemez.

İçimde bir şeyi bilerek top gibi kıvrılıyorum. Farron'u kurtarmalıyım.

Onu kendinden kurtar.

OceanofPDF.com

Keldarion

Ufukta ince bir ışık çizgisi parılıyor. Şafak yakında sökecek. İçimdeki adamın bu et ve kürk kafesinden kurtulmak için can attığını hissediyorum.

Rosalina artık güvende. Onun korkusunu kalbimin yanında bir davul gibi hissediyordum. Onu zindana kadar takip etmekten başka çarem yoktu. Canavarı kışkırtmaması gerektiğini bilmeliydi. Sonra tekrar, geri dönmemesi gerektiğini de bilmeliydi.

Odam buzdan oyulmuş gibi g ö r ü n s e de soğuğu hissedemiyorum. Her yerim uyuşmuş durumda ve bunun için minnettarım.

Zihnim ne zaman onun kollarının bedenime dolanışını hissetse, kendimi içime çekmeye zorluyorum. Soğuğa. Uyuşukluğa.

Pençeler buza sürtünüyor ve onun varlığını yaklaşan bir gölge gibi hissediyorum. "Demek uyuyamayan tek kişi ben değilim," diyorum dönmeden.

Sessizliği sağır edici.

Rosalina'yı gönderme kararımın beni yıkacağını biliyordum.

Bunun onları da ne kadar kıracağını farkında değildim.

"Yine odamda beni pusuya düşürmeye mi geldin?" Hâlâ bir şey söylemeyince soruyorum. "Ya da belki de kokladığım diğer insan kokusunu açıklamak için?"

"Ziyaretimiz sırasında bir kaza meydana geldi. İnsan iyileşir iyileşmez gidecek," diyor Ezryn kesin bir dille.

Sinirli bir huff çektim. Rosalina ve babasının kokusunu şato arazisinde durdukları anda tanıdım. Bu diğer asi insan beni hiç ilgilendirmiyor.

Sonunda Ezryn iç çeker ve adımlarını içeri atar. Koyu renkli kürküne kemikler dolanmış, küçük kuş kafatasları mantarlar tarafından çatlatılmış ve yosunlarla kaplanmış. Yine de koyu kahverengi gözleri ıslık ıslık parlıyor, ışıpta neredeyse sarıya çalan bir renkte yanıp sönüyor.

Adamınkiyle aynı mı? Merak ediyorum. Uzun zamandır en yakın arkadaşımın yüzüne bakmayı arzuluyordum. Belki de bu lanetin küçük bir nimetidir. Onun gözlerini görebiliyorum.

"Bize yalan söyledin Kel," diyor Ezryn, kurdun sesi derin ve gürüyor. "Onun senin eşin olduğunu biliyordun ve bunu sakladın."

Ona sırtımı dönüyorum. "Yapmam gerekeni yaptım. Hepimiz için."

"Bu kararları sen veremezsin. Bizim de söz hakkımız olmalıydı-"

"Ben Castletree'nin efendisiyim," diye kükreyerek dişlerimi gösterdim.

Bana doğru koşuyor, kesici dişleri açıkta ve damlıyor. "Ve biz bir aileyiz!"

"Anlamıyorsun, Ezryn." Bedenim titriyor. "Verdiğim ve vermeye devam ettiğim her karar onun iyiliği için."

Ezryn hüsrana dolu bir hırıltı çıkarıyor ve burnunu omzuma vuruyor. "O senin eşin, Kel. Tahtın ya da halkın gibi ondan da saklanamazsın. Ona karşı bir görevin var."

"Bana görevden bahsetme."

Ezryn pençelerini buza gömüyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Annem ve babam eşti. Aralarındaki bağı kendi gözlerimle gördüm. Birbirlerine *ihtiyaçları vardı*. Annem öldüğünde... Annem olmadan, babam-"

"Rosalina ölmedi," diyorum. "Neşe ve memnuniyetle yaşamamanın bir yolunu bulacak. Bunu bilerek huzur içinde uyuyacağım."

Ezryn boynuma atılarak beni yere düşürüyor. "Bu bağ koparılamaz. Sen onun eşisin. Onun için *her şeyden* vazgeçtin ama yine de ona hiçbir şey vermeyecek misin?"

İçimdeki öfke alevleniyor ve Ezryn'i iterek yere düşürüyorum. "Her şeyden vazgeçiyorum!"

"Hain. Her zaman bir hain. Şu anda krallığını kurtarabilirsin. Kendini bu lanetten kurtarabilirsin. Ama yine de halkına ihanet ediyorsun. Rosalina'ya ihanet ettin. Kendine ihanet et!"

Ez benimle hainlik hakkında mı konuşmak istiyor?

Dişlerim etinin derinliklerine batıyor ve acı içinde kükrüyor. "Sonunda doğru olanı yapıyorum Ez," diyorum tenine karşı. "Güven bana."

Sarsılarak dengemi bozdu. "Seni neredeyse yok edecek olan şeye dönüştün."

Bu duygu başımı arkaya atmama ve yarı kahkaha, yarı uluma şeklinde bir ses çıkarmamı sağlıyor. "Beni böyle mi görüyorsun kardeşim? İyi o zaman. Bırak Vadi beni kötü adam olarak işaretlesin. Ama onu kurtarmak için her diyarı yerle bir eder, her tarlayı ve dağı sonsuz bir kışla kaplar, seni, Dayton'ı, Farron'ı ve Castletree'deki her varlığı lanetli tutardım."

Bakışlarında öfke parlıyor ve beni yakalıyor. Sırt üstü yere kapaklandım ve kara kurdun tüm ağırlığı üzerime çöktü. "Bana Caspian'la yaptığın pazarlığın gerçeğini anlat," diye kükrüyor. "Bunun Rosalina'yla ne ilgisi olduğunu söyle!"

Bir an için, kurdun ilkel öfkесinin ardında onu görüyorum. Kardeşim, dostum. *Bana yardım etmek istiyor. Beni güvende tutmak istiyor.*

Ama ona bu gerçeği söyleyemem.

Çünkü eğer yapsaydım, bu yük onun da sırtına binerdi.

Bu kararın ağırlığını benimle birlikte taşımasına izin vermektense onun düşmanı olmayı tercih ederim. Yıllar önce onun güvenli limanında dinlenmeye çalıştım. Ona bir sırrımla güvenmeye çalıştım.

İhanet ettiği bir sır.

Ve kalbimde çok daha karanlık bir şey var, düşünmeye bile dayanamadığım bir şey. Çünkü Ezryn'in nasıl bir hareket tarzı izleyeceğini biliyorum. Öyle bir hareket ki, ya onun ya da bir başkasının hayatını sona erdirecek.

Caspian'ın sözleri aklımdan çıkmıyor.

Kel, ikimiz de biliyoruz ki bunu yapabilecek kapasitede olsaydın, sana ilk ihanet ettiğimde yapardın.

Kemiklerim onun ağırlığı altında eziliyor ve kesici dişleri şahdamarıma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor olsa da sessiz kalıyorum.

Işık pencereden içeri süzölüyor. Bedeni benimkinin üzerinde titriyor, lanet bir gün daha yok oluyor. Kürkü yerine teninin sıcak dokunuşunu hissettiğimde hemen gözlerimi kapatıyorum.

Şu anda gözlerimi açıp onun yüzüne bakabilirdim. Bahar Diyarı'nın herhangi bir asilzadesinin katlanabileceği en büyük utancı yaşatabilirdim. Bu beni sorgulamasına engel olurdu.

Ama bir elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. Birlikte nefes alıyoruz, tene tene. "Gardıropta bir dümen var," diyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkmak için göğsüme bastırıyor ve ben gözlerimi açmadan önce metal şingirtısını duymayı bekliyorum. Ellerini gardıroba dayadı, vücudu

kaslı ve bronz. Kaskı tam da böyle bir durumda ihtiyaç duyabileceği için bu odada tuttum. Eğik vizör onu onaylamaz bir ifadeye büründürüyor, uygun bir ifade. "Sebebinin ne olduğu umurumda değil Kel," diye fısıldıyor Ezryn. "Eşine böyle davranamazsın. *Ona* bu şekilde davranamazsın. Eğer ben olsaydım-"

"Eğer onun eşi olsaydın?" Homurdanıyorum.

Keskin bir nefes alır. "İsterse onun için gökyüzündeki yıldızları ele geçirebileceğimi bir an bile merak etmezdi."

"İşte bu noktada farklıyız Ez." Gözlerimi tavana dikerek buzlu zemine geri düşünüyorum. "Bunu o istemeden yapıyorum."

Başını sallar ve dümen dışında çıplak bir halde kapıya doğru yürür. Göğsüm sıkışıyor ve ona kalması için seslenmek istiyorum.

Kendimi açıp onun için dünyamı mahvettiğimi ve bunu tekrar yapacağımı itiraf etmek istiyorum ama bu çok *zor*. Çünkü onu özlüyorum.

"Ez," diye
mırıldanıyorum

.

Bana döndü.

"Affina ihtiyacım var."

Kapı aralığında kaskatı duruyor, sırtındaki kaslar geriliyor. "Bunun için değil, Kel," diye fısıldar. "Asla bunun için değil."

O gittikten sonra uzun bir süre sırtüstü yatıyorum. Uzun zamandır ilk defa üşüdüğümü hissediyorum. Altımdaki buz derimden kemiklerime kadar sızıyor. Acaba hiç hareket etmeseydim, bana ne olurdu? Kale gibi buza mı dönüşürdüm? Beni aramaya geldiklerinde ne bulurlardı, kırağıdan bir iskelet mi?

Yine de kimsenin beni aramaya geleceğini sanmıyorum. Onları kim suçlayabilir ki?

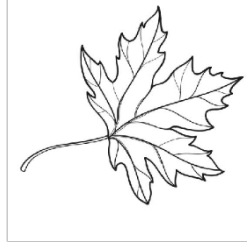
Belki de kışın beni dondurmasını beklemeliyim-

Odamın kenarında karanlık bir Şekil beliriyor. Yavaşça dönüp baktığımda soğuk bir Şey boğazıma bastırıyor.

Bir hançer.

OceanofPDF.com

Rosalina

LUCAS KÜÇÜK BİR ÇOCUK GİBİ GÖRÜNÜYOR. Sol bileğimdeki kabarık yara izi boyunca bir parmağımı gezdiriyorum. O uyurken, buzdan çekilip kollarına düştüğümde hissettiğim duyguyu hatırlıyorum. Neredeyse masummuş gibi davranabiliyorum.

Büyülü Vadi'de sabah oldu ve güneş ışığı pencerelerden şifa odasına süzülüp duvarlarda kelebek kanatları gibi dans ediyor. Castletree'ye döndüğümünden beri yapmak istediğim onca şey arasında Lucas'la birlikte olmak en sonuncusuydu. Ama Farron'un iyiliği için hâlâ hayatta olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Lucas pencereye en yakın yatakta yatıyor. Ben geldiğimde Ezryn zaten buradaydı, yakınlardaki bir sandalyede oturuyordu. Bir eli Lucas'ın göğsünde, bir eli de başında. Yaklaşık on dakikadır kıpırdamadan duruyor, büyüsünün Lucas'ın tenine yaydığı yumuşak yeşil ısıltıyı izliyorum.

Sonunda Ezryn arkasına yaslanır. "İyileşene kadar uykuda kalacak. Vücudunun iyileştiğinden emin olur olmaz, gidecek."

"Teşekkür ederim."

Ezryn çeşmeye doğru yürüyor ve ellerini yıkamaya başlıyor. Eteğimi ileri geri sallayarak beceriksizce arkasında duruyorum. Marigold bana kalçalarımın üzerinden akan ve belimi kavrayan yumuşak pembe bir elbise giydirdi. Kendimi rüzgârda sürüklenen bir kiraz çiçeği gibi hissediyorum.

Ezryn bana bakmadı bile.

Tırnağımı ısırıyorum. Bu sabah sessizdi, normalden daha sessizdi. Onu fae formunda son gördüğümde Kayak Eğlencesi Ken Bebeği gibi giyinmişti - ki bunun Marigold'un fikri olduğunu öğrendim - ama şimdi her zamanki kıyafetine geri döndü. Güneş ışığı, koyu gri miğferindeki özenle işlenmiş sarmaşıklar ve çiçek kabartmalarında parılıyor. Her zamanki gibi zırh giymiyor, onun yerine ince deri bir göğüs parçası olan zengin toprak tonunda bir tunik giyiyor. Kahverengi pantolonu bol ve normalde giydiği metal püsküllerden çok daha rahat görünüyor. Belki de şifa odasının ortasında şafağın tereyağlı ışığındandır ama ilk kez yumuşak görünüyor.

"Ona yardım ettiğin için gerçekten minnettarım," diyorum çünkü sessizliğe dayanamıyorum.

Ezryn mermer tezgâha doğru yürür ve iri, bronzlaşmış ellerini kurulamak için bir bez alır. Hiçbir şey söylemiyor.

"O senin yardımını hak etmiyor. Ya da benimkini. Ama ona bir tür hayat borcum var. Ve şimdi... Kendimi özgür hissediyorum. Anlıyor musun?"

Ezryn başını sallar.

Kalbim göğsümde tıkırdıyor. Ez'in çekingenliğine alışkınım ama bu sabah onda farklı bir şeyler var. İyileşme odasında yalnız olduğumuzda, onunla aynanın içinden iletişim kurduğum zaman hakkında konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Ama benden ziyade yarı ölü Lucas'la vakit geçirmeyi tercih eder gibi görünüyor.

Başka bir tezgâha dönüp bir havan ve havan tokmağı alıyor, sonra bir kavanozdan bazı bitkileri karıştırıyor. Yanında duruyorum.

"Geldiğiniz için minnettarım. Ben... siz olmadan gerçekten kaybolmuştum çocuklar." Kelimelerim aptalca geliyor, titriyor ve karmakarışık. Ama sanki orada değilmişim gibi ve bana kızgın olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Tokmağı bir gümbürtüyle bırakır ve odanın öbür ucuna, çarşaflarla dolu bir sepete doğru yürür. Onları bandaj için şeritler halinde yırtmaya başladı. Ben de onu takip ediyorum.

"Rastgele ortaya çıktığımda seni korkuttuğuma eminim. Büyülü Vadi'den topladığım her şeyden bir sunak yaptım ve önbellekten aldığım bazı kıyafetleriniz vardı ve onları kokladığımda-"

Çarşafları bırakıyor. Tezgâha geri dönüyor ve şaşırtıcı bir yoğunlukla havanda otları ezmeye başlıyor.

"Tıpkı senin gibi kokuyorlardı. Orca Cove'da bahar yaklaşıyordu ve düşündüm ki, yaptığın her şey için sana gerçekten teşekkür etme şansım olmamışken çiçeklerin açtığını ve kuşların öttüğünü nasıl göreceğim? Sonra sen benim için geldin. Benim için geldin Ez ve şimdi sana söyleyecek daha çok şeyim var.

."

Elleri sert yumruklara dönüşüyor. Aman Tanrım, delirmiş. Muhtemelen Lucas'ı buraya getirdiğim için benden nefret ediyordur. Ya da geri gelmek istediğim için. Belki de Kel'e katılıyordur ve ben gerçekten bir baş belasıyım.

Ezryn hışımla odanın yan tarafına geçerek küçük bir kilere açılan kapıyı çeker. Her biri narin bir hatla etiketlenmiş sıra sıra kavanozlarla dolu. Ezryn'in yazısı mı diye merak ediyorum. Kapıyı kapatmaya gidiyor ama ben iterek içeri giriyorum. Kapı arkamdan tık diye kapandı. Bir rafta yanan ve odanın turuncu bir ışıqla parlamasına neden olan tek bir fener dışında her yer karanlık.

"Sizlerin tüm hayatını altüst ettiğimin farkındayım ama bilmenizi isterim ki sizi orada gördüğümde sanki her şey yerli yerine oturdu." Konuşurken elimle çılgınca hareketler yapıyorum, ancak kiler kapısı kapalıyken o kadar küçük ki yanlışlıkla Ezryn'in göğsüne çarpıyorum. Tökezliyor, rafları şangırdatıyor. Ama konuşmayı bırakamıyorum. "Sanki tepetaklak olmuş dünyam değişiyor ve her şey yeniden odaklanmaya başlıyordu. Ve seni özledim, Ez. Seni özledim."

Boğazım düğümleniyor. Başımı kaldırıp kaskının T şeklindeki karanlık vizörüne bakıyorum. "Bana kızgın mısın?"

Aramızdan bir sessizlik geçiyor, dolu dolu ve acılı.

"Lanet olsun yıldızlara," diye homurdanır. Sonra sol kolu dışarı fırlıyor ve feneri parçalıyor. Sesle sıçradım, kiler artık zifiri karanlıktı.

"Ez?" Fısıldıyorum. "Hiçbir şey göremiyorum-" "Biliyorum."

Mermer zemine çarpan metalin ağır sesi *duyuluyor*.

Kollarına atıldım, ellerini arkamda birleştirdi. Beni duvara doğru itiyor, kavanozlar takırdıyor ve raflardan çınlıyor ama umurumda değil. Ezryn tamamen erkekçe bir ses çıkarıyor ve beni öpüyor.

Ezryn beni *öpüyor*.

Kalbim çırpınıyor ve ellerim içgüdüsel olarak onun saçlarına gidiyor. Aman Tanrım!

-Çok kalın, ensesinde kıvrılıyor. Yani dalgalı saçları var. Bu bilgiyi bir hazine gibi saklıyorum.

Beni daha sert öpüyor, ağzı aynı anda hem yumuşak hem de ezici. Kirli sakalları yanağımı çiziyor ve bir elimi çenesini okşamak için ayırıyorum. Onun her bir parçasını hatırlamak istiyorum, buna ihtiyacım var. Aramızda her zaman çok geniş hissettiren o boşluk aniden hayali geliyor, sanki bedenim onunkine tam olarak oturmuş gibi.

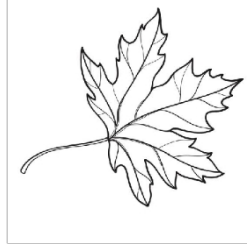
Eli belimde sıkılaşıyor ve uyarılmışlığı bana baskı yapıyor. Karnım dönüyor ve baş döndürücü şehvet içimi ısıtıyor. Daha, daha, daha. Ellerim doymak bilmiyor, kulaklarının sivri ucunu hissetmeye, boynunu kaşımaya ihtiyaç duyuyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor, alt dudağımı yakalıyor ve bana tekrar çarpmadan önce hafifçe ısıtıyor. Parmaklarım tuniğinin kenarına kadar iniyor ve yukarı doğru çekiyorum-

Ezryn doğruldu. Onun dokunuşu olmadan, birden kendimi boşlukta, oyulmuş hissediyorum. "Ez..." Bir ses duyuyorum, sonra metal sesi. Kapıyı açtığında ışık beni kör ediyor. "Ez?"

Ezryn tek kelime etmeden, kaskını tekrar takarak kilerden çıkar ve şifa odasını terk eder.

Farron

GİTTİKÇE GÜÇLENİYOR.

Belki de zayıflıyorum. Ne olursa olsun, kurt kazanıyor.

Zindan kulesine çıkan sert taş basamaklarda oturuyorum. Şafak sökeli çok olmuş ve uşak Rintoulo beni hücreden çıkarmış. Ama kendimi aşağıya inmeye ya da diğerleriyle yüzleşmeye zorlayamıyorum.

Mutlu olmalıyım. Rosie döndü. O güvende.

Ama kurt her ele geçirdiğinde benden bir parça daha alıyor. Burnumun köprüsünü yoğuruyorum. Bunun nedeni laneti kırmak için zamanımızın azalması mı yoksa canavara daha çok benzemeye başlamam mı?

Dayton ve Ezryn dün orada olmasaydı neler olabileceğini hayal bile edemiyorum. Rintoulo bana şifa odasında bir insan olduğunu söyledi, yani Lucas'ı ben öldürmedim. Bu düşünce beni rahatlatıyor, her ne kadar o adam acıdan başka bir şeyi hak etmese de. Canavarın vahşi öfkesi yüzünden ellerimin kana bulanmasını istemiyorum.

Kurt o boktan insanla işini bitirdikten sonra ne olacaktı? Bir sonraki avına giderdi.

Rosalina'ya zarar verebilirdi. *O değil. Ben. Biz biriz ve aynıyız.*

Dizime öfkeli bir yumruk indiriyorum.

"FARRON!"

Merdivenin aşağısından bir feryat duyulur. Keldarion. Neden benim adımları haykırırsın ki?

Merdivenlerden koşarak iniyorum, ikişer ikişer çıkıyorum. Castletree'de yaşadığımız onca yıl boyunca Kel'in beni doğrudan sorduğunu hiç sanmıyorum. Son kapıyı açıp giriş holüne kayarak giriyorum.

Keldarion büyük merdivenin tepesinde doğduğu günkü gibi çırılçıplak durmaktadır. Gerçekten de güzel bir tablo olurdu: tüm ihtişamıyla görkemli Kış Prensi, yontulmuş vücudu ve omuzlarına dökülen uzun beyaz saçları. Ve gözlerinde mutlak bir cinayet bakışı... bunun sadece benim için olduğunu varsayabilirim.

Feryadı diğerlerinin dikkatini çekmiştir. Ezryn Bahar Kanadı'ndan yukarı koşuyor ve Dayton Yaz'dan sendeleyerek çıkıyor. Bir gözünün üzerinde kocaman bir yara var.

Dizlerim pes edecekmiş gibi hissediyorum. Bunu ben yaptım. Bunu ona ben yaptım. Rosalina Ezryn'in arkasından geliyor, yüzü kıpkırmızı. "Neler oluyor?" Ama Keldarion arkasını döndü ve iki şeyi merdivenlerden aşağı fırlattı.

İki kişi.

Her adımda gümbürdeyerek yuvarlanıyorlar ve en altta bir yığın halinde yere düşüyorlar.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Bu mümkün değil. Keldarion'un gelişigüzel merdivenlerden aşağı attığı iki kişi Sonbahar'ın prensleri.

Küçük kardeşlerim.

"Dominic!" Bağıriyorum ve ileri atılıyorum. "Billagin! Ne yapıyorsun burada?"

Buraya *nasıl* geldin?"

Astrid Kış Kanadı'ndan koşarak çıkar ve Kel'e bir çift kumaş pantolon uzatır. O da hiç istifini bozmadan giyer. "Bu kötü niyetli kişiler ölümümü odamın sınırları içinde gerçekleştirmeye çalıştılar."

"Ne?" Dizlerimin üzerine çöktüm ve kardeşlerimin yanına gelene kadar yerde kaydım.

Dayton ve Ezryn, Keldarion'u kuşatıyor. Bir birlik, bir güç gösterisi. Aralarındaki sürekli çatışmaya rağmen, bir yabancının Diyarların Koruyucusu'nu öldürmeye kalkışması fikri...

Ama Kel haklı olamaz. Kardeşlerim suikastçı değil.

"Dom. Billy." Omuzlarına dokunuyorum. Sonbahar Diyarı'na döneli ne kadar oldu? Rosalina gitmeden önce. Aylar.

Çocuklar doğruluyor ve daha önce hiç görmediğim bir sertlik var yüzlerinde. İkizlerin saçları benimkilerle aynı, ama onlarınki daha kıvılcık ve yüzleri çillerle dolu. Rosalina'nın gözünde ergenlikten çıkmış, erkekliğin eşiğindeki periler gibi göründüklerini hayal ediyorum.

"Gizlice odama girdiler ve bana suikast düzenlemeye çalıştılar." Kel, sapı Sonbahar'ın kırmızı meşesinden oyulduğu belli olan bir hançeri havaya kaldırıyor. Girişimlerinin ne kadar beyhude olduğunu göstermek istercesine hançeri merdivenlerden aşağı onlara doğru fırlatıyor. Billy onu kapıyor ve hızla çizmesinin içine sokuyor.

"Hayır, hayır." Her birinin yüzüne dokunuyor, cevabı gözlerinde bulmaya çalışıyorum. "Yapmazlar."

"Denedik," diyor Dominic. "Ve tekrar deneyeceğiz. Hiçbir hapisane bizi tutamaz." "Kes şunu," diye azarladım. "Size ne oldu böyle? Nasıl oldu da Burada mı? Castletree ile Autumn arasındaki yol uzun zaman önce kapatıldı." "Yürüyerek gittik," diyor Billy. "Haftalardır seyahat ediyoruz."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Karşımdaki bu çocuklar da kim? Bordo renkte dar giysiler giymişler ve sağlam deriden yapılmış diz boyu botları var. Her birinin belindeki kemerde çeşitli bıçaklar, kırbaçlar ve zehir şişesi olabilecek bir şey var. Savaşçılara benziyorlar, benim küçük kardeşlerime değil. "Briar'dan mı geçtin? Yukarıdaki yıldızlar. *Öldürülebilirdin*. Annem ne derdi?"

"Bunu annem için yaptık," diye tersliyor Dom. "Halkımız için." "Neden Keldarion'a zarar vermenizi istesinler ki?"

Nefes alıyorum. Billy başını sallıyor, gözleri şok olmuş.

"Bilmiyor musun?"

Herkes bana bakıyor. Personel bile koridorlardan dışarı fırlıyor. "Neyi biliyor musun?"

Dominic savunma pozisyonunda durur ve kemerindeki kılıftan parlayan bir hançer çıkarır. Daha birkaç dakika önce etkisiz hale getirilmiş olmasına rağmen korkusuzca Keldarion'a bakıyor. "Sonbahar Diyarı'na bir don geldi. Her şeyi öldürüyor: ağaçlarımızı, ekinlerimizi. İnsanlarımızı. Ve bu *onun* suçu."

Giriş holünden toplu bir soluk sesi yükseliyor.

"Hayır," diye fısıldadım. "Kel bunu asla yapmaz."

Rosalina Kel'in yanına gider ve elini onun koluna koyar. "Onlara bunu senin yapmadığını söyle."

Kel çenesini ayarlar. "Sonbahar'da neler olduğunu bilmiyorum ama sizi temin ederim ki bununla hiçbir ilgim yok. Benim ölümüm size bu terörden kurtuluş getirmeyecek."

Castletree Kel'in ayazıyla kaplanmış olsa da, kalbimde onun doğruyu söylediğini biliyorum. O bunu asla yapmaz.

Dom bıçağını havaya saplar. "Eğer bu doğruysa, buna kimin sebep olduğunu bulsanız iyi olur."

"Ve abuk." Billy ikizinin yanında duruyor. "ünkü Sonbahar Kış'la savaşmaya hazırlanıyor."

KELDARION Billagin'i merdiven tırabzanlarına zincirlemeyi bitirirken METAL TIKIRDIYOR.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Mırıldanıyorum. İki kardeşimin de bilekleri çelikle bağlanmış, umursuyor gibi görünmüyorlar. Gözlerini dikmiş giriş holüne bakıyorlar, dikenleri inceliyorlar.

"Sonbahar'dan buraya kadar geldiler, Briar'dan geçtiler ve bana suikast düzenlemek amacıyla gizlice özel odama girdiler," diyor Keldarion huysuzca. "Zincirlenmiş olarak kalacaklar."

Etraflarında yarım daire şeklinde duruyoruz. Midem bulanıyor. Rosalina neredeyse gergin görünüyor, omzumun üzerinden bakıyor, onları dikkatle izliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ailenle ilk kez tanışıyorum. Bu büyük bir olay."

Ona hissedemediğim bir gülümseme veriyorum. şu anda hiçbir şey gerçek görünmüyor. Küçük kardeşlerim suikastçı. Krallığım Kış'a karşı bir savaşa hazırlanıyor. Ve tüm bunlar olurken, alılar Castletree'nin derinliklerine doğru kıvrılıyor.

Dayton çocukların omuzlarına vurur ve sırtır. "Onca yolu sadece kışınıza tekmeyi yemek için geldiniz! Haydi çocuklar. Bu sinir bozucu yanlış anlaşılma ortadan kalktığında, size gerçek savaşçıların nasıl dövüştüğünü öğreteceğim. Diyarlar'ın büyük Koruyucusu'nu bile alaşağı edecek hamleler yapın." Onun

Kendini beğenmiş gülümsemesi Kel'in daha dün üçümüzü de tamamen yendiğine dair hiçbir ipucu vermiyor.

Dom ve Billy Dayton'a hayranlıkla bakıyor, gözleri kocaman ve ıslıl ıslıl. Geçmişte ailelerimizin bir araya geldiği tüm zamanları, Dayton'ın onlarla nasıl güreştiğini, üçünün de bana nasıl şaka yaptığını ve sonra dünyanın en komik şeyiymiş gibi güldüklerini hatırlayarak midem bulanıyor.

İlişkimiz daha az karmaşık olmasa bile daha basit bir zamandı.

Ezryn elleri kalçasında öne doğru bir adım atıyor. "Bir Yüce Prens'e suikast girişiminde bulunmanın idamla cezalandırılacağını farkındasınızdır."

İkizlerin Dayton'a bakan sıcak ve aydınlık yüzlerinin ikisi de Ez'e dönüyor. "O zaman öldür bizi," diye homurdanıyor Dominic. "Zaten Sonbahar ve Kış arasında savaş yaklaşıyor. Sonbahar'ın prenslerinin öldürülmesi sadece eylemi hızlandıracak."

"Kimse kimseyi öldürmüyor. Değil mi?" Rosalina hepimizin arasına bakıyor. "Değil mi?!"

Kel öfkeli bir homurtu çıkarır. "Bana bu dondan bahset."

"İki dolunay önce başladı," diyor Billy. "Başlangıçta sadece sınır bölgelerinde, Sonbahar ve Kış arasında belirtilerini gördük. Sürünen mavi bir kireç. Önce Rucklewood'un doğusundaki akçaağaç korularını yok etti. Sonra Appleclove Vadisi'ndeki patates ve balkabağı mahsullerini aldı."

Dom çenesini tutuyor. "Başlangıçta sadece bitki örtümüzü aldığını düşündük. Ama sonra don büyümeye devam etti. Köylere kadar ulaştı."

"Yüzlerce insan," diyor Billy sessizce, "heykel gibi hareketsiz. Bu korkunç pozlarda donmuşlar, ağızları hala korkudan açık."

Sanki ayaz beni de yakalamış gibi. Bacaklarımdan yukarı çıktığını, ciğerlerime dolandığını ve nefes almayı zorlaştırdığını hissediyorum. "Nasıl olur da kimse

bana haber gönderdin mi?"

Dom ve Billy aşağı bakıyor.

Gömleklerini tutup çekiyorum, sesim çılınca çıkıyor. "Nasıl olur da kimse haber vermez?"

"Annem senin yardımcı olabileceğini düşünmedi," diyor Dom sonunda. "Bu işle Kış Prensi'nden çok Sonbahar Diyarı'nda vakit geçiren kişilerin ilgilenmesi gerektiğini söyledi."

Sendeleyerek geri çekildim. Annem, yönetimi bana devretmeden önce Yüce Prens'ti. Son yirmi beş yıldır onu kâhya olarak bırakmıştım. *Bana güvenmiyor. İnancı yok.*

Giriş salonunda garip bir sessizlik hakim. Diğer prensler bana bakmıyor ve bu neredeyse onların bakışlarından daha kötü.

"Çok basit, değil mi?" Rosalina ellerini kalçalarına koyarak şöyle diyor. "Açıkkçası, Keldarion dona neden olmuyor, bu yüzden savaşa gerek yok."

Keldarion arkasını döndü, parmaklıkları kavrarken eklemleri bembeyazdı. "Yani Sonbahar'ın kâhyası, en küçük oğullarını Yüce Prens'e suikast düzenlemeye göndermeden önce Kış'a haber vermeyi akıl edememiş mi?"

"Winter'a haber gönderdi," diye alay ediyor Billy. "Her mektup cevapsız kaldı." "Perth o mektupları almış olmalıydı," diye nefes alıyor Kel. "Almış olmalıydı dikkatimi çekti."

Bu isim tüylerimi diken diken ediyor. Perth Quellos, Keldarion'un veziri ve Kış Diyarı'nın kâhyası. Rosie ondan bahsedilince kaskatı kesiliyor ve Ezryn başını ona doğru çeviriyor.

Dayton, "Bu adamın kışında en derin buz saçağı var," diyor.

Kel bu sözleri duymazdan gelir. "Onu hemen çağıracağım. Eminim neler olup bittiği hakkında bir fikri vardır."

Dom ve Billy bakışlırlar.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Artık çok geç," diyorlar hep bir ağızdan. Sonra Dom gözlerimin içine baktı. "Annem orduyu topluyor. Bu donu şimdi durduramazsanız, tam bir diyar savaşı olacak. Ve Keldarion büyüsünün aldığı canların hesabını verene kadar da durmayacak."

Keldarion omzunun üzerinden onlara bakar, sonra merdivenlerden çıkıp Kış Kanadı'na girer.

Dayton iç çeker ve çocukların kelepçelerini çıkarır. "Hadi gelin. Sizi Sonbahar Kanadı'nda bir odaya yerleştireceğiz. Ama bıçaklarınızı alıyorum."

"Sorun değil," diyor Billy. "Bir kıymık ve bir cam parçasından bir sustalı yapabilirim."

"Büyüleyici." Sırtlarından iterek onları merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

"Bir sonraki hareket tarzımızı tartışmak için bu akşam yeniden toplanalım." Ezryn bana dönüyor ve miğferindeki ciddiyeti hissedebiliyorum. "Sen Sonbahar'ın Yüce Prensisin, Farron. Kararların verilmesi gerekecek, hem de çok yakında. Bunları sadece sen yapabilirsin."

Tökezleyerek uzaklaşıyorum, kendimi kaleden dışarı atıp açık havaya çıkıyorum. Rosalina adımı söylüyor ama ben durmuyorum. "Sadece yalnız kalmak istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Köprüde, Briar'ın serin havası ve toprak kokusu üzerime siniyor. Nefesimi tutamıyorum, tüm vücudum titriyor. Ellerim korkulukları kavramak için uzanıyor ama her yerde dikenler var. Bir tanesi avucuma batıyor ve elimden kan sızarken bileğimi tutarak geri çekiliyorum.

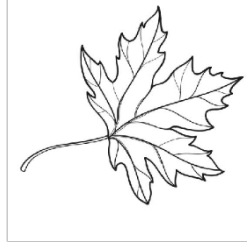
Bir anlığına acı için minnettar oldum. Bana gerçek olduğumu hatırlatıyor. Rosalina'sız geçen son birkaç ay bir sis gibi geldi. Ailemi bile kontrol etmedim.

Elimi yumruk yapıp sıkıyorum ve parmaklarımın arasından kan sızıyor.
Halkım acı çekiyor. Ailem beni terk etti.

Sonbahar gerçek bir Yüce Prens'i hak ediyor, gölgesini değil.

OceanofPDF.com

Rosalina

Kalbim Farron için çarpıyor ama onun isteklerine saygı duymalı ve düşüncelerini toparlaması için ona alan tanınmalıyım. Her ne kadar Keldarion'dan uzak durmak istesem de, gururumdan daha önemli şeyler var.

Önce buz pistine dönüşen Kış Kanadı'nı kontrol ediyorum. Tırabzanlara tutunarak ya da dikenlerden sarkarak ilerliyorum. Hey, onlar da bir işe yarayabilir.

Neredesin?

Ve sonra onu hissediyorum: göğsümden fışkıran ısıltılı bir ip beni ileri doğru itiyor.

Eş bağı.

Beni Yüksek Kule'nin kapısına götürüyor. Dikkatlice kolu çekiyorum. Kilidi açtım.

Merdivenler dikenlerle dolu. Onları Caspian yarattı ve prensler Castletree'nin hayatını emdiklerini söylüyorlar. Kel'in beni göndermesinin bir sebebi de bu. *Caspian seni istiyor*. Ben buna inanmıyorum. O işkence görüyor

Beni, elbette, ama prensleri kıskırtmak niyetiyle. Aşağıların Prensi benden ne ister ki?

Odanın girişinde duraklıyorum ve Kel bana doğru dönüyor. Şimdi giyinmiş, siyah bir tunik giyiyor. Beyaz kar tanesi kolyesi göğsünde parlıyor.

"İçeri girsen iyi olur," diyor.

Güneş ışığı vitray camlardan içeri girerek odayı canlı kırmızı, mavi, turuncu ve yeşil tonlarda bir ressamın fırçasıyla boyanmış gibi gösteriyor. Yine de, çalılar burada şatonun diğer yerlerinden daha sık büyüyor. Elbisemi sarıyor, zemini kaplıyor ve sanki Castletree'nin kemikleriymiş gibi tavana doğru uzanıyorlar.

Dikenlerin altından zorlukla görülebilen karo zemin, nefes kesici bir yıldız yağmuru duvar resmini tasvir ediyor. Karoların arasında, küçük bir verimli toprak parçasından dört gül fişkırıyor. Prenslerin her biri için birer tane: pembe, turkuaz, turuncu ve mavi birer gül.

Solmuş yaprakları yere saçılmış.

"Sadece konuşmak istiyorum." Keldarion'un yanına gidiyorum.

"Sence ben miyim?" diye soruyor. "Sonbahar Diyarı'nı donduran?"

Kel'in büyüü Castletree'ye yayıldı. Eğer burada bu kadar vahşiyse, neden tüm diyarlarda olmasın?

"Hayır," diyorum bir nefes aldıktan sonra. "İstemiyorum."

Bana bakıyor, yüzü yorgunlukla dolu. "Bunun için teşekkür ederim."

Odanın arka tarafında bir şey dikkatimi çekiyor, dikenlerin arasından küçük bir vitray parçası görünüyor. Ona doğru yürüyorum, sonra sessizce nefesimin altında mırıldanıyorum, "Resmi görebilmem için biraz hareket edebilir misiniz lütfen?"

Dikenler itaat eder ve bir vitray resmi ortaya çıkarmak için aşağı kayar.

Kel sanki birini arıyormuş gibi çılgınca etrafına bakınır. Ama Caspian burada değil. Resmi inceliyorum. Açmak üzere olan bir gülün mührü; Castletree'nin kapısındaki amblemle aynı şekil. Kolyemle aynı amblem. Gömleğimden çıkarıp inceliyorum.

"Ezryn ile bu şekilde mi bağlantı kurdunuz?"

"Evet," diyorum ay taşını inceleyerek. "Anneme aitti."

"Kaleye ilk geldiğinde babanın boynundaki mührü tanıdım. Bizi terk eden Kraliçe'nin sembolü." Kel'in sert elleri önce kolyeye, sonra da benim elime dokunuyor. "Onu sorgulamak niyetindeydim. Ama sen geldiğinde..."

"Beni tutsak almayı tercih ederdin," diyorum kuru bir sesle. Sert parmakları hâlâ avucumu sıyrırken kıpırdamaya cesaret edemiyorum. "Annem bir antropologdu. Belki de Kraliçe onu insan dünyasında kaybetti."

Başını iki yana sallıyor ama artık kolyeye bakmıyor. Ateş mavisi bakışları tamamen benim üzerimde. Yüzüm kızararak devam ediyorum: "Babam ve ben, fae'lerden birinin annemi kaçırma sebebinin bu olabileceğini düşünüyoruz. Belki de onu Kraliçe'den çaldığını düşünmüşlerdir."

"Kraliçe beş yüz yıldır görülmedi," diyor Kel yavaşça. "Adına hâlâ saygı duyuluyor ve ona tapan müritleri var ama bir insan kadını çalacak kadar radikal olanlarını hayal bile edemiyorum."

"Bu sadece bir teori." Kel'in eli yavaşça kolyeyi bırakıp göğsümün düzlemlerinden geçerek boynumun üzerinden geçip yüzümün yan tarafını kavradığında, kelimelerim tüm seslerini kaybedip nefesten başka bir şeye dönüşmüyor.

Ona yaklaşıyorum ama bakışlarım yerdeki gülüne takılıyor. Solmuş, buz mavisi yaprakları aşağıdaki toprağı kirletiyor. Yanında diz çöküyorum.

"Daha iyi görünmesi gerekmez mi?" Şans eseri ona bakıyorum. Yüzündeki sert ifade geri döndü. "Demek istediğim, Büyücü laneti bozmak için eşini bulman gerektiğini söyledi ve bu... bu benim."

Hoşuna gitse de gitmese de.

"Sanırım," diye devam ediyorum, "lanetin bozulmadığını varsayabiliriz çünkü geceleri hala bir kurtsun. Ve sana dokunduğunda seni fae'ye dönüştürüyor... Ama sanırım bu sadece laneti bir süreliğine ertelemek. Farron'a bu konuda bazı notlar vermem gerekiyor."

"Eş bağımızı tamamlamadığımız için lanet bozulmadı," diyor Keldarion.

"Yani, seks yapmak zorunda mıyız?" Ayağa kalktım ve açıkça söyledim. Bana bakıyor.

Ona bakıyorum.

Sonra yanan yüzümü ellerimin arasına saklayarak yere yığılıyorum. "Aman Tanrım, az önce bunu söylediğime inanamıyorum."

"Eş bağını tamamlamak seksten daha fazlasıdır, Rosalina. İki ruhun bir araya gelmesidir. Her anın, her sevincin, her acının, her nefesin paylaşılmasıdır. Bu aşkın nihai ifadesidir, zamanı ve mekânı aşan bir bağdır, başka hiçbir şeyin anlayamayacağı bir bağdır." Gözleri nefesimi kesen bir yoğunlukla parlıyor. Konuşmuyor ama sanki sözlerini zihnimde duyabiliyorum, umutsuzca söylemesini istediğim sözleri: *Seninle bu bağı kurmayı her şeyden çok istiyorum.*

Onun bu bağdan bahsettiğini duyunca, sanki tüm vücudum onun için ağrıyor. Buz mavisi gözlerine derin derin bakıyorum. *Seni sevebileceğim tüm yolları göstermeme izin ver.*

Çenesinde bir kas tüylendi ve bir hırıltı yuttu. Neredeyse... neredeyse beni duymuş gibi.

Sonra arkasını döner. "Diğerlerinin sensiz var olmaya dayanamayacağı çok açık. Artık isteklerinizi görmezden gelmeyeceğim. Castletree'de yaşamaya, çalışmaya ve eşlerini bulmalarına yardım etmeye devam edebilirsin. Ama artık aramızdaki bağıın farkında olduğun için bunun aramızdaki her şeyi değiştireceğine inanma."

Onun aptal gözlerini oymak istiyorum. "Ne zaman anladın, Kel? Senin eşin olduğumu ne zaman anladın?"

Elini bir dikenin üzerinde tutuyor. "Castletree'ye adım attığın an."

Bana baktığını hatırlıyorum, yüz hatlarında öylesine bir öfke vardı ki. Her şeyin farkına vardığımda başımı sallıyorum. "Eşin olduğumu biliyordun ve beni *zindanda* mı tuttun?"

Hırlıyor ve adım atıyor, kurdunun titremesi dışarı çıkmak istiyor. "Seni hiç tutmak istemedim."

"Neden olmasın? Laneti bozmak istemiyor muydun?"

"Bilmen gerekiyorsa, seninle ilk tanıştığımda sadece yanında olmanın yeterli olabileceğini düşünmüştüm. Büyücü aşktan ve eş bağımızı kabul etmekten bahsetti ama ben yine de denemek istedim." Başını iki yana sallıyor. "Seni tanıdıkça, bu dünyadaki hiçbir şeyin beni seninle olan eş bağımı tamamlamaya ikna edemeyeceğini anladım."

Sözleri ok gibi keskin ve delici, içimde büyüyen kırılğan umudu parçalıyor. Acımı gizlemeye çalışıyorum ama gözlerim bana ihanet ediyor, dökülmemiş yaşlarla dolup taşıyor. "İnsan olduğum için mi?"

Başını sallıyor ve hepime eliyle işaret ediyor. "Bu kadar tanımlanmış bir şey değil."

Gururumu bir kenara itmeye çalışıyorum, kendi aptal kalbimin arzularını. "Ama görmüyor musun? Senden ve benden çok daha büyük. Yapabiliriz... yapabiliriz

şu anda lanetini bozmaya çalış. Tüm sihrini geri kazanabilir ve Castletree'nin iyileşmesine yardımcı olabilirsin. Hatta belki Sonbahar'daki donu bile durdurabilirsin-"

Castletree'nin ve diyarların kaderi onun için anlamsızmış gibi alaycı bir tavır takınır.

Dişlerimi gıcırdatarak onun kocaman, geniş, aptal göğsüne vurma isteğimi bastırıyorum. "Tam olarak istediğin kişi olmadığımı biliyorum. Ama beni önemsiyorsun, en azından biraz. Beni koruyor, besliyorsun ve güvende olmam için beni eve gönderdin. Bunu biliyorum. Benimle sadece bir gece geçirmek gerçekten bu kadar zor olur mu?"

Zihnimde yanıp sönüyor: Bu kulede kıyafetlerimi çıkarıyorum, ağzı tenimin her santimini öpüyor. Onun güçlü bedeninin benimkiyle birlikte hareket etmesini istiyorum. Onun her parçasını istiyorum. Bu bağı istemediği belli olan birine bir geceliğine kendimi vermek kalbimi kırar. Ama Castletree için, Büyülü Vadi için bunu yaparım. Tüm benliğimi parçalayacak olsa bile.

Bakışları vücudumda gezinirken aramızda bir sıcaklık oluşuyor ve onun düşüncelerinin benimkileri yansıtıp yansıtmadığını merak ediyorum. Sonra Kel hareket ediyor, beni yakalıyor ve kendine doğru çekiyor. Bakışları o kadar yoğun ki, bir an için bunu yapacağını düşünüyorum; kıyafetlerimi çıkarıp beni bu yere yatıracak.

Ben seninim, ben seninim, ben seninim.

Gözleri sıkıca kapanıyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver Rosalina. Seninle sevişmektense Büyülü Vadi'deki her erkek ve kadınla sevişmeyi tercih ederim. Ve kapıma binlerce ordu dayansa bile beni bu laneti bozmaya zorlayamaz."

Ondan uzaklaşıyorum, kalbim paramparça oluyor. Reddedilmek fiziksel bir darbe gibi geliyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor. Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyor? Bu kadar acımasız mı? Yumruklarım iki yanımda kenetleniyor ve derin bir nefes alıyorum,

Kendimi güçlü olmaya zorluyordum. "Ne istiyordun, Kel? Orca Cove'da kalmamı mı? Başka biriyle evlenmemi ve onun çocuklarını doğurmamı mı? Seninle ilgili her şeyi unutmamı mı?"

Sözlerimin onun üzerinde bir etkisi olduysa bile bu yüzüne yansımıyor.
"Evet.

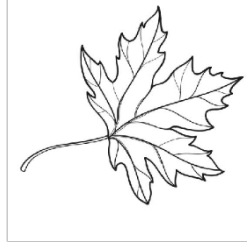
Geri dönmemeliydin." "Beni
asla istemeyeceksin..."

Öne doğru bir adım atar ve tüm kule sallanır gibi olur, dikenler titrerken hırlar, "*Seninle* olan bağımı tamamlamadan önce Büyülü Vadi'nin kül olduğunu ve Castletree'nin çalılar tarafından ele geçirildiğini görürdüm."

"Peki," diyorum, sesim titreyerek. "Seni lanetinle baş başa bırakacağım." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kuleden hışımla çıkıyorum, kırıldığımı görmesine izin vermemeye kararlıyım.

OceanofPDF.com

Rosalina

Kel'in sözlerinden sonra kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilecek tek bir yer olduğunu bilerek Castletree'nin koridorlarında dolanıyorum.

Kütüphanenin kapısını iterek açtığımda derin bir nefes alıyorum ve Sonbahar'ın keskin kokusunun burnuma dolmasına izin veriyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer, raflar içeride yetişen uzun ağaçların uzantıları gibi, dalları ayaklarımın altında çıtırdayan yapraklarla ağırlaşıyor. Ağaçların etrafını saran ve rafların üzerinden yılan gibi kıvrılan dikenler bile güzelliğini azaltamıyor.

Biri köşeden fırladı ve bana çarptı. Kıçımın üstüne düştüm, etrafım kitaplarla çevriliydi. Babam da benzer bir şekilde karşıma yayılmıştı.

Tabii ki burada olacaktı. Benzerliklerimize gülümsemekten kendimi alamıyorum, öfkem uzaklaşıyor.

"Görüyorum ki kütüphaneyi bulmuşsun," diyorum, yere düşen kitapları toplamasına yardım ederken. "Evet," diye parlıyor babam. "Bunları odama getireyim de biraz

Okuyorum. Şu Marigold hanım bana çorba ve bir fincan kahve getireceğini söyledi.

Sıcak kakao. Buna inanabiliyor musun? Fae'lerin kakaosu var!"

"Çok lezzetli, baba." Kitapları kollarına yerleştirmesine yardım ederken, yaratık özetlerinden efsanelere, haritalara ve öykülere kadar çok geniş bir yelpazeyi bir araya getirdiğini fark ettim.

"Her şey yolunda mı Rose?" diye soruyor usulca.

"Sadece her şeyi inceliyorum. Sanırım yığınlara göz atmak için biraz sessiz zamana ihtiyacım var."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun. Ayrıca," diyerek omzunun üzerinden bir bakış attı, "burada görmen gereken bir şey var."

Babam gidiyor ve ben kütüphaneye bakıyorum, daha önce orada olmayan bir şeyi fark ediyorum: kırmızı mantar şeklinde bir sandalyesi olan büyük bir ahşap masa. Tezgahın arkasında boş bir raf duruyor. Neredeyse...

Evet, masanın altında bir çöp kutusuna açılan bir yuva var ve üzerinde kazınmış bir kelime var: İADELER. Geri çekilip her şeyi anlamaya çalışıyorum. Masanın ve rafın üzerine daha küçük bir ağaç eğilmiş ve dallarından birinden üzerinde "Rosalina'nın Kütüphanesi" yazan ahşap bir tabela sarkıyor: "Rosalina'nın Kütüphanesi."

Gözlerim doldu. Bir kız bir günde kaç kez ağlayabilir?

"Başardık," diyor yumuşak bir ses arkamdan, "bir gün bize dönmeni dileyerek."

Farron kitap yığınlarından birinin arkasından çıkıyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor ve onu içime çekerken göğsümde bir şey hafifliyor. Kumral saçları karmakarışık, gözleri altın sarısı. Yüzünde geniş bir gülümseme ışıldıyor, sanki karanlık bir yağmur bulutunun arkasından güneş çıkmış gibi.

"Farron!" Kollarımı omuzlarına dolayarak kendimi iki adımda ona doğru fırlatıyorum.

Beni kendine yakın tutuyor, yüzü boynumun kıvrımlarına gömülüyor. "Hey, Rosie."

Kendimi derin bir şekilde onun kucağına bırakıyorum. Altın iplikle işlenmiş, meşe palamudu ve yapraklarla süslenmiş koyu yeşil ve kahverengi bir tunik giyiyor. Pantolonu esnek deriden yapılmış ve botları da tuniğiyle aynı koyu yeşil renkte. Biz birlikte sallanırken kızıl ve sarı bir pelerin sallanıyor.

"Rosie," diyor, sonunda uzaklaşarak. "Ben çok-"

"Yapma." Ellerimi dudaklarının üzerine koyuyorum. "Özür dileme. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Her şey yolunda." *Artık birlikteyiz.*

Gözlerindeki suçluluk parıltısı bana inanmadığını gösteriyor ama elimi nazikçe ağzından çekip avucuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Tabii ki!" Parmaklarımı ahşap üzerinde gezdiriyorum. Bir tıkırtı ile mantar sandalyeyi deniyorum. "Vay canına, bu çok rahat."

Farron küçük bir kahkaha atar. "Bana evde kendi kütüphanene sahip olmak istediğini söylediğini hatırladım. Bu yüzden üzerinde çalıştığım bir şeydi. Ağaçlardan biraz hareket etmelerini istedim ve işte bunu yarattık."

Onun düşünceliliği kalbimi dolduruyor ve burada onu terk ettiğime inandığını düşünmek canımı acıtıyor. Zihnim hala bunu anlamlandırmakta çok zorlanıyor. Kimseye zarar vermeyen bu nazik ve düşünceli Sonbahar prensi... ve geceleri dönüştüğü canavar.

Damlayan çenesini, kahverengi keçeleşmiş kürkünü hatırladıkça vücudumdan bir ürperti geçiyor. Beni hiç tanımamıştı.

"Day ve Ezryn de yardım etti," diye devam ediyor Farron. "Ezryn masanız için taze çiçekler getirdi ama sonra kaleden ayrıldı ve çiçekler soldu. Dayton da tabelayı yaptı."

Dayton'ın el emeği olduğunu söyleyebilirim: dağınık yazılar, ahşapta parlak renkli deniz camıyla doldurulmuş küçük delikler parıldıyor ve ışığa yansıyor.

Işık.

Ezryn'in çiçekleri masanın üzerindeki vazoda kurumuş ama bu onları daha az güzel yapmıyor. "Farron, bu harika."

"Eminim Kel de yardım ederdi ama onu rahatsız etmek istemedik," diye mırıldandı Farron beceriksizce.

İade kutusunun uzak tarafında bir şey parıldıyor: Kel pazarlığımızı iptal etmeden önce bileğimi süsleyen dövmeyle benzer, ahşaba kazınmış bir dizi parlak kar tanesi. Kutuyu çekiyorum ve içinde bir kitap görüyorum.

Hemen tanıdım. Kel'in odasına getirdiğim, ona okurken uyuyakaldığım kitaptı bu.

Dikkatlice elime alıyorum ve içinden küçük bir kâğıt çıkıyor. Yumuşak bir el yazısıyla şöyle yazıyor:

Belki de kitaplarınız o kadar sıkıcı değildir. Sonunda o sinir bozucu korucuyu bir buz kütesinin içinde dondurmak akıllıca bir hareketti. Yine de kadın kahramanın kardeşiyle o aptalca savaşa girmek yerine neden ateşini kullanarak onu çözmediğini anlayamıyorum.

Keldarion ona bıraktığım kitabı mı okumuş? Ve bana bir not yazmıştı. Geri dönmemi mi bekliyordu? Yoksa bu sözler bir hayalet için miydi?

"Hayır." Gözlerim öfkeyle parlıyor. Yerden küçük bir diken yükseliyor ve notu masaya saplıyor. "O buradaydı."

"Bu yeni bir şey." Farron endişeyle benden dikenlere bakıyor, sonra mırıldanıyor, "Personelin kitap isteklerine yetişmeye çalıştım, ama bu, uh," diye iç geçiriyor ve bir elini sarkık saçlarında gezdiriyor, "göründüğünden daha zordu."

"Tam bir pislikti," diyor köşeden yumuşak, ukala bir ses. İkimiz de Dayton'ın akıcı bir zarafetle bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyoruz.

bana bir yaz günündeki esintiyi hatırlatıyor. "Marigold'a o kitabı verdiği zamanı hatırlıyor musun? Adı neydi? Ah evet, *Gracelessly Aging: Bir Fae Femme Fatale'in Yakışksız Davranışları*? Bunun senin için son olduğunu sanıyordum."

Küçük bir kıkırdama duyuyorum ve mantar sandalyeden zıplıyorum. Dayton'ın güneşin öptüğü teni, yontulmuş çenesi ve delici turkuaz gözleriyle nefesimi kesmeyi bırakacağından emin değilim. Kollarını bana doluyor. "İyi uyudun mu?"

"Sen bana böyle şefkatle baktıktan sonra, bir kuzu gibi uyudum." Yanıma bakarken gözleri titriyor. Dönüyorum.

Farron Dayton'a bakıyor, gözleri dalgalanıyor, dudakları titriyor. Yaz Prensi'ne dönüp bakıyorum, gözünün üstündeki yara izi hâlâ kıpkırmızı, gömleğinin altından görünüyor. Sırtında da bir yara izi gördüğümü hatırlıyorum.

Bunların hepsi Farron'dan mı?

"Biliyor musun," Dayton bana bakıyor ama sözlerinin Farron için olduğunu biliyorum, "Ez'e bundan tamamen kurtulmamasını söylemeyi düşünüyordum." Parmağını gözündeki kırmızı izin üzerinde gezdiriyor. "Beni gösterişli gösteriyor. Sence de öyle değil mi Rosie?"

Ortamı yumuşatmaya çalışarak bir kahkaha attım. "Daha fazla cazibeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Yine de sana yakışıyor."

Ezryn muhtemelen onu çoktan iyileştirebilirdi ama büyüsünün çoğunu Lucas üzerinde kullanıyordu.

Farron hiçbir şey söylemiyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, derinlere çekilmişti.

"Kardeşlerinle ilgili her şey halledildi. Onları Sonbahar Kanadı'ndaki bir odaya hapsettim," diye devam ediyor Dayton. "Baban da uyum sağlıyor,

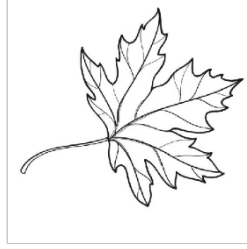
Blossom? Onu her gördüğümde, etrafı kesinlikle personel tarafından sarılmış oluyor. İnsan dünyasına dair büyüleyici hikayeleri onları büyülüyor."

Sırıtmadan edemiyorum. Babam doğuştan bir hikâye anlatıcısıdır ve burada kendine bir yer bulmasına sevindim.

"Büyük toplantıdan önce birkaç saatimiz var ve aklıma mükemmel bir fikir geldi." Dayton omzumu tuttu ve Farron'a doğru uzandı. "İkiniz de gerginsiniz. Rahatlamak için kaplıcalara dalmaktan daha iyi bir yol var mı?"

OceanofPDF.com

Dayton

Kaplıcaya kıçım çıplak girmek çok kötü bir fikirdi. Başka türlü yapacağımdan değil. Sadece Rosalina'nın bir tanrıça gibi görünmesini beklemiyordum.

Biz mağaraya inmeden önce odasına koşmuştu. Marigold ve Astrid'in onu bu durum için mükemmel bir şekilde hazırladığını varsayabilirim, o küçük alçaklar.

Rosalina'nın üzerinde uzun, siyah bir elbise var; kollarını sıkıca sarıyor, sonra neredeyse şeffaf bir hal alıyor ve kumaşı beline dolanıyor. Altında ne olduğunu ya da olmadığını görmemi sağlıyor. Sadece siyah bir sütyen ve külotun yüzme eşdeğeri.

Yarı saydam kumaşın altında göğüsleri çok dolgun görünüyor. Yumuşak karnı ve kalçaları kavranmak için can atıyor. Kahretsin, o kadar sertim ki, yaklaştığı an belli olacak.

Şu anda Rosalina kaplıcaların eğimli girişinde duruyor ve ayaklarını kumda gezdiriyor.

Su kristal berraklığında ve ruhani bir ışıkla parlıyor. Yüzeyden yükselen buhar, tuz ve narenciye kokusu taşıyor. Memnun bir iç çekiyorum ve kaslarımdaki gerginliğin hafiflediğini hissederek daha derine batıyorum. Burası huzur dolu. Castletree'deki kaplıcalar her zaman benim inzivam olmuştur ve bunu bu ikisiyle paylaşmaktan çok mutluyum.

Bakışlarım şelalenin yanında oturan Farron'a kayıyor. Kahretsin, kafasının üzerinde bir fırtına bulutu oluşmamasına şaşırdım, çok kasvetli. Sanırım canavarının kontrolünü kaybetmek, beni incitmek, aptal kardeşlerinin Diyarların Koruyucusu'na suikast girişiminde bulunması ve annesinin Kış'a savaş ilan etmek için boyundan büyük işlere kalkıştığını öğrenmek baş etmesi gereken çok şey var.

Ama Rosie geri döndü. Bu her şeyi daha iyi yapmaz mı?

Yavaşça ona doğru yürüdüm. Farron içeri bile girmedi. Kayalık kenara tünemiş, pantolonu dizlerine kadar sıyrılmış bir halde, kimsesiz bir köpek yavrusu gibi ayaklarını tekmeliyor.

Ben yaklaştıkça benden uzaklaşıyor ama bunun dokunmamı istemediğinden olmadığını biliyorum. Beni tekrar incitmekten korkuyor.

Kızımıza dönüyorum. "İçeri geliyor musun, Blossom?"

"Evet," diyor, sonra kara kaşları havaya kalkıyor ve kolyesindeki aytaşı gül kolyeye dokunuyor. "Neredeyse unutuyordum. Bu birbirine yapıştırılmış, bu yüzden suda nasıl duracağını bilmiyorum."

"Artık kendi özel madalyonun var, ha?"

"Sayılır. Kırıldı."

Farron başını iki yana sallar. "Onu buraya getir. Belki tamir edebilirim." "Her zaman bir şeylerle uğraşıyorsun," diye takılıyorum.

Rosalina kaplıcaların kenarında yürür ve aytaşı kolyesini Farron'un avucuna bırakır. Kolyeyi göğüs cebine sokmadan önce bir süre inceler.

Rosalina onun yanına uzanır ve ayaklarının suya batmasına izin verir. Başını arkaya yatırıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Tepkimin Farron'a yansıdığını görüyorum. Etrafımızda böyle sesler çıkarması çok tehlikeli. Vücuduma bakarken gözleri faltaşı gibi açılıyor ve suyun altındaki sert uzunluğumu algılamaması mümkün değil.

"Özür dilerim," diyorum, kontrol edemediğim sikimi işaret ederek. "Uzun zaman oldu."

Farron ve bana baktı. "Siz ikiniz...?"

Farron, "Ayakta duramayacak kadar sarhoşken biriyle birlikte olmak zor," diye mırıldanıyor.

Ve bir hayaleti becermek zordur. Çünkü o gittikten sonra Farron da öyle olmuştu. Kütüphaneye gidip kitapları açıyordu ama okumuyor, araştırmıyordu. Bazen geceleri zindana gidip kurdun hücrelerinde çırpınışını izlerdim, çünkü onun öfkesini görmek bana en azından içinde bir duygu kaldığını hatırlatırdı.

"Artık sarhoş olmadığını gördüğüme sevindim," diye takılıyor Rosalina bana.

"Sarhoş olduğum tek şey senin güzelliğin," diyorum. Kızarıyor ve Farron eğilip şakacı bir şekilde üzerime su sıçratıyor.

"Hey." Daha da yaklaşıp dudaklarımı dizinin çıplak tenine yerleştiriyorum. "Sen de çok güzelsin."

Boğazının arkasından yumuşak, şaşkın bir ses geliyor ve içimi arzu kaplıyor. Artık evde olduğuna göre, sikim onun için ağrıyor. Onun için de ağrıyor. Ama bu arzuyu bastırmaya çalışıyorum. O Kel'in eşi. Her zaman şüphelendiğim bir şeydi ama artık kesin olarak biliyoruz.

Rosalina'yı kütüphanede gördüğümde sıkıntılı olduğu belliydi. Elimi nazikçe yumuşak bacağında gezdirdim. Kızardı ama beni itmedi. "Her şey yolunda mı?"

Sanki bize ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi dudağını ısırıyor. "Ah, evet. Yani, kader arkadaşının sana Büyülü Vadi'deki herkesi senin yerine becermeyi tercih edeceğini söylemesi ve laneti kırma, büyüsünü ve diyarını özgür bırakma ihtimalinin bile bir gece denemek için kendini alçaltmaya yetmeyeceğini söylemesi anlamına geliyorsa."

Sözlerinin içime işlemesi için bir nefes alıyorum, sonra içimde öfke öyle bir kaynıyor ki, yemin ederim suyun sıcaklığı artıyor. "Ne oluyor lan? Kel mi söyledi bunu?"

"Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Omuzlarını silkiyor. Sesi sabit, ama içinde sakladığı acıyı ancak hayal edebiliyorum.

"Kel..." Farron ellerini başının arkasına koyar. "Seni önemsiyor. Önemsemediğini biliyorum. Ama seni uzağa göndermesi, eş bağını reddetmesi... Hiç mantıklı değil."

"Tipik," diyorum. "Keldarion hep böyleydi. Ketum bir piç. Hiçbirimize güvenmiyor. Ezryn'e bile. Eşine bile."

Rosie'nin başındaki demetten bir bukle düşmüş. Saçında çiçekler var. Kahretsin, gördüğüm en güzel kadın o değil mi? Peki ya insansa? Kel'in onu istememesinin nedeni bu olamaz. Eğer o benim eşim olsaydı, ben-

Kendimi durduruyorum. Kendime böyle düşünme izni vermeyeceğim. Bu çok tehlikeli bir oyun. Tek bildiğim, eşimi bulduğumda ya da bulursam, üstümde oturan iki kişiyle kıyaslanamayacakları.

"Benim de kendime ait bir sırrım var," diyor Rosalina. "Saklaman gereken bir sır."

Parmaklarımı baldırından ayağına doğru kaydırmadan önce Farron'la birbirimize bakıyoruz. "Prens onuru."

Açık kahverengi gözleri kaplıcanın girişine, oradan da bize doğru kayıyor. "Ezryn... Ezryn beni öptü!" Sanki az önce itiraf ettiğine inanamıyormuş gibi ellerini ağzının üzerine kapattı.

"Ne?" Farron ve ben aynı anda haykırıyoruz.

"Yüzünü gördünüz mü?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, çok dramatikti. Işığı söndürdü ve sonra beni öptü." Sesi titriyor. "Sonra da çekip gitti."

"Ez'e hiç benzemiyor," diye mırıldanıyorum, hâlâ sözlerinin şaşkınlığı içinde. "N a s ı l d ı ?"

"Büyülü." Gözleri açılmadan önce yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor. "Onun ellerini falan kesmeyeceksin, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, Blossom. Bunu sadece sen o piç kurusuna hayır dediğin için yaptım.

Eğer onu isteseydin, buna katlanırdım. Nefret ederdim ama katlanırdım."

Beni dikkatle inceliyor. "Peki ya Ezryn'in beni öpmesi? Bundan nefret ediyor musun?"

Suyun sıcak kucağına geri dönüp, kıskançlık belirtisi var mı diye kendimi yokluyorum. Rosie Yaz Diyarı'nda o fae'lerle otururken, içim kaynıyordu. Ezryn'in onu öptüğünü düşündüğümde o duyguların hiçbirini hissetmiyorum.

Kel'in onun eşi olma düşüncesi bile beni kıskandırmıyor. Sahip oldukları şeyi kıskanıyorum, elbette. Ona bir eşin bakması gerektiği gibi bakmadığı için kızgınım, kesinlikle. Ama kıskançlık? "Hayır," diyorum sonunda. "Aslında, o koca metal pabucun sonunda bir şeyler elde ettiğini düşünmek beni biraz tahrik ediyor. Demek istediğim, *bir şey* onun karanlık ruhunu neşeyle doldurmalı, değil mi?"

Farron'un yüzü yumuşak bir pembeyle kızarır. "Belki de hepimiz uzun zamandır burada lanetlendiğimiz içindir. Dördümüz arasında özel bir bağ var. Ama diğerleriyle durum farklı. Dayton, seni Castletree'ye geri getirdiğin o kızla gördüğümde-"

"Onun adı..." Sözünü kesiyorum, sonra duraksıyorum. "Adı neydi?"

"Fark etmez. Nefret ediyordum," diyor Farron, sesinde keskin bir ton var. "Ama seni Rosie'yle gördüğümde..." Nefesi ağırlaşıyor ve yer değiştiriyor. "Çok güzeldi."

Rosalina gözleri parlayarak Farron'a döner. "Ezryn'in beni öpmesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse," diyor, "eğer beğendiyseniz, bu beni mutlu eder."

Cevabımızdan memnun görünüyor ve bir tutam saçı parmağının etrafında döndürüyor. "Bunun bir daha olacağını sanmıyorum. Oradan çok hızlı çıktı. Belki de kötü öpüşüyordumdur."

Kalçasını kavradım. "Güven bana Blossom, fena öpüşmüyorsun."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi sinsileşiyor. "Tüm o yakışıklı fae'lerle pratik yapabilmem için beni tekrar Yaz Diyarı'na götürmen gerekecek."

Farron ve ben aynı anda "Hayır," diyoruz. Sudan çıkıyorum, iki elimle onun açıkta kalan bacaklarına sıkıca bastırıyorum, bedenimden ılık su damlıyor.

Bakışları üzerimde gezinirken dudağını ısırarak küçük bir iç çekiyor, ereksiyon halindeki sikim yüzeyin hemen altında.

"İşte anlaşma, Blossom." Onu yayların kenarına doğru çekiyorum. "Ezryn'i arzuladığın gibi öp. Seni Farron'a bastırırken izlemek için ölürüm."

İkisi de çok sevimli sesler çıkarıyor ama ben sadece ıslak dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Eğer buz tutmuş kışından sarkıtıp çıkarırsa eşini öpmene bile izin vereceğim."

Gönülsüz bir kahkaha atıyor.

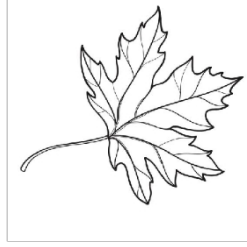
Bakışlarının üzerimde olduğundan emin olmak için ensesini tutuyorum ve ne kadar ciddi olduğumu anlamasını sağlıyorum. "Ama sana başka biri dokunursa, üst kattaki *eski nişanlın* da dahil, hayatlarına son vermekten büyük zevk alırım. Sonra da kime ait olduğunu hatırlatmak için seni onların kanıyla beceririm."

Sözlerimin kararlılığı ve yoğunluğu beni bile şaşırtıyor. Ama Rosalina geri adım atmıyor. Benimle eşleşirken bakışlarında bir ateş parlıyor. Kendi hırıltısını çıkararak, "Day, beni öpmenin *bir hata* olduğunu söylemiştin" diyor.

Sesindeki incinmişlik hissi beni herhangi bir silahtan daha derinden yaralıyor. "Ve o zamandan beri her an bundan pişmanlık duymadığımı mı sanıyorsun?" Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve onu suya sürüklüyorum.

OceanofPDF.com

Rosalina

Dayton beni aşağı çekerken, dudakları dudaklarımı yakalıyor.

Bir eşim olduğunu öğrendikten sonra başka birini öpmenin yanlış hissettireceğini düşünseydim, bugün iki kez yanılmış olurdum. Önce Ezryn'in yakıcı öpücüğü, şimdi de Dayton'ın morartan ağzı, dişlerimin arasına giren dili.

İnliyorum ve çekilmeye çalıştığında ona izin vermiyorum. Havaya ihtiyacım yok, sadece ona.

Elleri sırtımda ve bana sertçe vuruyor.

Isı ve arzu midemde dönüyor. O çıplak, o *kadar* çıplak ki. Fokurdayan suyun altında vücudunun sadece bir kısmını görebildim ama sikine dokunmak için yanıp tutuşuyorum.

Dayton'ın elleri aşağı iniyor, parmakları kıvrımlarımı izliyor. Bunun aynısını yapmak için bir davet olduğunu düşündüm ve bir elimi geniş göğsünde gezdirdim, uzunluğunu onurlandırana kadar alçaldım.

Kocaman ve kalın, elimde nasıl hissettirdiğini görmek için kavramaktan kendimi alamıyorum. Mükemmeldi. Sikini ovuyorum. Başını geriye atıyor, boynundaki kaslar geriliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, sesi derin ve erkekçe. "Rosie."

Nefes nefese bir soluk, Farron'un bize çok yakın olduğunu haber veriyor. Saçlarım dökülmüş, başımın etrafında ıslak teller halinde uzanıyordu. Beni ve Dayton'ı birlikte görmenin çok güzel olduğunu söylemişti ve yüzündeki ifade de bunu doğruluyor: dudakları huşu içinde hafifçe aralanmış, gözleri kocaman.

Donup kaldım, ikisinin arasında kaldım, üçümüz de samimi bir anın içinde asılı kaldık. Garip bir his ama iyi anlamda. *Bu nereye varacak?*

Dayton birbirimize baktığımızı görünce derin bir kahkaha attı. "İçeri gel, Fare, su güzel."

Dayton beni tekrar öpüyor, kollarımı kaslı omuzlarına doluyor ve bacaklarımı beline sarıyorum. Demir gibi sert boyu zonklayan göbeğime baskı yapıyor. Nefesinin altında homurdanıyor, sonra sikini mayomun ince kumaşına sürtüyor.

Tüm vücudum hislerle dolup taşarken haykırıyorum. "Evet, Dayton."

Farron alçak sesle, "Ona tam adıyla hitap edin," diyor. Bizi izlerken gözbebekleri tamamen büyümüştü.

"Tam adın?" Nefes nefese kalıyorum ve o bana sürtünmeyi bırakmıyor, güçlü vücudu suyun içinde çok zahmetsizce hareket ediyor.

Farron sürünerek yaklaşıyor, yakınlığı tenimde giderek artan bir elektrik yaratıyor. Parmakları ıslak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, Dayton iri elleriyle göğüslerimi avuçluyor ve ben miyavlayan bir çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

"Daytonales," diye fısıldıyor Farron ve yumuşak dudakları yanağımın kenarında oyalanıyor.

"Daytonales." İsmi dua eder gibi söylüyorum. "Bu sana yakışıyor. Yaz Diyarı'na yakışıyor."

"Hmm." Dayton bir parmağını yüzme sütyenimin kumaşının altından geçirip bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor. "Uzun ve zahmetli. Artık kimse bana öyle demiyor."

"Hoşuma gitti," diye nefes nefese kaldım.

Farron benden uzaklaşıyor ve ben onun dokunuşunu hemen özlüyorum.

"Ne isterdim biliyor musun?" Dayton sırtıyor. "Bunun gitmesini." Elleri şeffaf örtümün altına uzanıyor ve onu çıkarmak için hareket ediyor.

"Hayır," diyorum. Bileğimdeki korkunç yara izini, *Lucas* yazan sivri harfleri gizleyen tek şey o kumaş. Bu henüz paylaşmak istemediğim bir hikâye... özellikle de o üst katta etkisiz hale getirilmişken. "Çıkarmak için fazla güzel."

Dayton alt dudağını dışarı çıkarır. "Peki ya bunlar?" Elleri mayomun üzerinde geziniyor. "Evet, evet."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Beni kollarına aldı ve bizi kıyı şeridinden uzaklaştırdı.

Kaplıcalarda daha önce hiç olmadığım kadar derine indiğimizi fark ediyorum. Dayton bakışlarımı fark etmiş olmalı ki, "Nefesini tut ve gözlerini aç" diye fısıldıyor.

Bizi sıcak derinliklerin altına daldırıyor. Bir an için, Dayton elini sallayana ve büyüünün tanıdık karıncalanması duyulana kadar sadece karanlık var. Dünya pastel tonların çarpıcı bir dizisine dönüşüyor. Su kristal berraklığında ve kum gümüş rengine parılıyor. Kaplıcanın zemini boyunca canlı mercanlar ve yosunlar büyüyor. Sanki başka bir dünyaya ışınlanmış gibiyim. Yaz Diyarı'nın okyanusunun neye benzediğini ancak hayal edebilirim.

Ama en büyüülüğü karşımda yüzen, altın rengi saçları suyun içinde dalgalanan erkek fae. Beni izlerken gülümsemesi o kadar içten ki

onun dünyasının bu parçasını almak.

Dayton'ın sözleri bana geri geliyor: *Kime ait olduğunu hatırla*. Bana Castletree prenslerine ait olduğumu söylemişti. Kel'le çiftleşmiş olabilirim ama söylediği şey çok doğru geliyor. Ait olduğum yer burası. Ve şu anda her şeyden çok istediğim şey, söz verdiği şeyi yapması: beni alması, bana sahip olması, bana onun olduğumu göstermesi. Ona bedenimi vermek istiyorum. Beni içine çekerken gözleri açılıyor, sanki arzumu hissediyor. Beni kollarıyla sarıyor ve bizi yüzeye çıkarıyor. Bir elini başımın arkasında tutmaya özen göstererek beni kaplıcaların ortasındaki pürüzsüz bir kayanın üzerine yatırıyor.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Karmakarışık sarı saçları yüzünün etrafına çılgınca düşüyor. Birbirimize çarpıyoruz, öpüşmelerimiz öfkeli ve ben herhangi bir temas için çaresizce kalçalarımı kaldırıyorum.

Benden uzaklaşıyor, sonra tekrar geri dönüyor, kumdaki dalgalar gibi. Elleri vücudumda gezinirken dili benimkini buluyor. Sanki benim alev alacak, ikimizi de tüketecekmiş gibi hissediyorum.

Dayton ön kollarının üzerinde yükselir. "Çok güzelsin Rosalina."

Straplez siyah mayo üstünü çıkarıyor ve kalçalarımı nazikçe kaldırarak altımı sıyrıyor.

"Bugün iç çamaşırlarımı mahvetmek yok mu?"

Çapkınca sırtıyor, kulağımla boynum arasındaki boşluğu şakacı bir şekilde öpüyor. "Kendimi biraz kontrol edebiliyorum."

"Ne zamandan beri?" Farron kıyı şeridinden gülüyor.

Ona bakmak için başımı eğiyorum ve beni ilk kez böyle gördüğünü fark ediyorum. Birçok anımız oldu ve ben her zaman onun

Benim onu istediğim gibi o da beni istedi. Ama merak etmeden duramıyorum: Burada çıplak ve çıırılçıplak yatarken benim hakkımda ne düşünüyor?

"Pekala, yavrum," diye sesleniyor Dayton kısa genişlikte, "Sana ne kadar cömert olabileceğimi göstereceğim. Kıyafetlerini çıkar ve o küçük, sıkı kışını suya sok, ilk tadı almana izin vereceğim."

Farron hızla göz kırpmıyor, sonra kekeleyerek "İlk tadım mı?" diye soruyor.

"Kadınımızın." Dayton bir elini hafifçe kalçama vuruyor, sonra bacaklarımın arasına götürüyor.

Elinin göbeğime değmesiyle elektrik çarpıyor ve hassas göğüslerimi kavrayarak bir inilti çıkarıyorum.

"O kadar ıslak ki," diye inliyor Dayton. Girişime doğru ileri geri hareket ettirirken kayganlığım avucunu kaplıyor.

"Farron," diye nefes alıyorum, Dayton'ın eline sürtünmek için kalçalarımı kaldırıyorum. Farron boğuk bir ses çıkarıyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor,

Sanki acı çekiyormuş gibi. "Ben sadece..." diye mırıldanıyor, "Şimdilik izleyeceğim." Dayton, "Keyfin bilir," diyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor. Bir dizi

Tüy kadar hafif öpücükler tenimi okşuyor, sonra dili giriş yerimde geziniyor. "Oh!" Ellerim pürüzsüz kayayı kavıyor.

Gülüyor ve içime titreşimler gönderiyor. Ellerini kalçalarımın arasına götürüyor ve iki parmağını yavaşça içimde kaydırıyor.

"Mmm," diye inliyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Day."

Parmaklarını içime sokup çıkarırken içimdeki her şey kasılıyor, dili klitorisimin etrafında dans ediyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, zevk arttıkça ayak parmaklarım kıvrılıyor, gittikçe yükseliyor ve sonunda orgazmım içimde yuvarlanırken bir ılgık atıyorum.

Dayton parmaklarını çekerken nefes nefese ve sersemlemiş bir halde kayanın üzerine yığılıyorum.

"Bu nasıl başladı?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Başlamak için mi?"

Kalçamın iç kısmını öpüyor. "Sadece bir kez boşalmana asla izin vermeyeceğim."

Ona bakmak için kollarımın üzerinde yükselirken tüm vücudum beklentiyle titriyor. Ama o sadece sırtıyor, sonra benden uzaklaşıp Farron'a doğru yüzüyor. Dirseklerini kenara dayıyor. "Tadının ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Nektardan daha tatlı."

Farron Yaz Prensi'ne saygıyla bakar. "Tadına bak, Fare."

Farron'un nefesi Day'in ağzı tarafından yutulurken kendini yukarı kaldırır ve Farron'u ensesinden kavrar. Dudakları birbirine çarpıyor. Farron'un saçları Dayton'ın alnına dökülür. Aralarındaki ilişkinin takılmaktan çok daha fazlası olduğunu hep biliyordum. Kanıtı Dayton'ın yüzündeki yoğun bakışta, Farron'ın yüz hatlarındaki yumuşak erimede.

Ben yokken nasıl olur da birlikte olmazlar?

Dayton dudaklarını Farron'un omzuna koyar ve hırlar, "Hoşuna gitti mi, yavru?"

Farron titreyen eliyle dudaklarını okşadı. Tadıma baktı. Bu düşünce içimi ateşliyor ve bakışlarımız buluştuğunda, parmaklarımın aşağıya, karnıma, bacaklarımın arasına kaymasına izin vermekten kendimi alamıyorum.

Farron boğuk bir ses çıkarır. Dayton başını sallıyor, tsking. Bir su sıçırıyor ve iki pembe deniz otu teli dışarı fırlıyor, bileklerime dolanıyor ve onları başımın üzerine doğru itiyor.

Dayton, "Bunu yaparken seni izlemeye varım," diyor, "ama bugün, ben ne zaman geleceksin dersem o zaman geleceksin. Anladın mı, Blossom?"

Beni tutan otları hafifçe çekiştiriyorum ama vücudum onun emriyle erimiş gibi oluyor. Dayton Farron'a bir bakış atıyor, o da hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyor. Sonra Dayton içeri dalıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Yaz Prensi çıplak ve parıltılı bir şekilde üzerimde beliriyor.

"Beni becerecek misin?" Gözlerim dikilmiş sikiinde, bağlara karşı zorlanıyorum.

Yutkunuyor ve bir an için gözlerinde korkuya benzer bir şeyin parladığını görüyorum. Ama başını sallıyor ve o ukala sırtışı geri geliyor. "Evet," diyor. "Ama bugün değil. Sana sahip olduğumda, aptal bir toplantı için herhangi bir son tarih olmayacak."

Bir hayal kırıklığı girdabı karnımı dolduruyor ve sızlanıyorum.

"Şimdi, bunların hiçbiri yok." Dayton sırtıyor. "Bugün sana yapmayı planladığım daha çok şey var."

Göğsüme gelene kadar boynum boyunca öpücükler bırakıyor, iri bir elini kaldırıp birine masaj yaparken diğerini ağzına götürüp derin derin emiyor.

İnliyorum ve ellerimi umutsuzca onun saçlarına dolamak isteyerek bağları çekiştiriyorum. "Oh, Day, ben-"

Göğüslerini değiştiriyor, sanki hiç doymayacakmış gibi daha da sert emiyor. Derin erkek iniltileri göğsünde titreşiyor ve klitorisime tekrar masaj yapmak için hareket ediyor. "Kukun çok iyi hissettiriyor."

Eli beni çılgınca bir zevke sürüklerken nefes nefese kalıyorum. Çok yakınımla ve tek istediğim boşalmak. Tam uçurumun kenarından dönmek üzereyken Day çekiliyor.

Dudaklarında bir sırtış, gözleri muziplikle parlıyor.

"Hatırladın mı, Blossom?" diye takılıyor. "Sadece ben söylediğimde boşalacaksın." Coşku karnıma vuruyor ve yoğun havada nefesim kesiliyor.

"Sen çok

."

Ama Dayton omzunun üzerinden bakar, altın rengi saçları düğümlenmiştir. "Biniyor musun, Fare? Çok yaklaştı. Onu boşaltmanı izlemek benim için sadece bir son olabilir ama eğer sen giriyorsan bu riski almaya hazırım."

Farron bize bakıyor, sonra tekrar yanına çöküyor ve acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Yapamıyorum. Sen devam et. Ben izleyeceğim."

Dayton bacaklarımın arasına inip amıma sıcak hava üflemeden önce neden içeri girmediğini sorgulayacak zamanım yok. Bu his çıldırtıcı.

"Hazır mısın?"

"Benimle alay etmeyi

bırak." "O zaman

yalvar." "Çok kabasın."

Geri çekiliyor. "Peki o zaman-"

"Dayton, lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, lütfen, sana ihtiyacım var. Ben seninim."

Duruyor, sonra tekrar bana doğru dalıyor, ağzı ve dili amımda, iki parmağı içeri kayıyor. "Benim için gel, Blossom."

Hepsi bu kadar. Ellerim hala bağlıken, zevk dalgalar halinde içime hücum ediyor, titreyen bir karmaşa olana kadar tekrar tekrar, nefesim küçük pantolonlarla çıkıyor.

Dayton bileklerimdeki otları çözüyor ve beni kollarının arasına alıp şakağıma bir öpücük konduruyor.

Görüşüm yıldızlarla dolu, öpücükleri yumuşak. Ama bunun bitmediğini biliyorum, bacaklarımın altında hâlâ onun sert uzunluğunu hissederken değil. "Şimdi seni tatmak istiyorum."

Kıpırdamıyor. "Rosalina, yapmak zorunda değilsin-" "İstiyorum... Eğer sen de istiyorsan."

"Yedi diyar, evet." Ayağa kalkıyor ve ben de bacaklarının arasına yerleşiyorum. Aleti tam yüzümün önünde zıplıyor. *Muhteşem* bir şey.

Ellerimi onun kaslı kalçalarına bastırıyorum ve birden utancımın geri geldiğini hissediyorum. "İyi değilse özür dilerim ya da-"

Dayton saçlarımı yumruklayarak düğümledi. "Denesen bile bunu yanlış yapabileceğini sanmıyorum."

Yavaşça dudaklarımı ayırıyorum ve boyuna yaklaşıyorum.

"Ucunu tadarak başla," diye sesleniyor Farron. "Bu onu çılgına çevirir."

Dayton, "Ah, şimdi de yavru konuştu," diye söyleniyor. "Beni anlamsız kılmak için tam zamanında."

Farron geniş bakışlarla bizi izliyor, kasları gergin.

Dediğini yapıyorum ve Dayton'ın sikinin ucunu dudaklarımın arasına alıyorum. "Şimdi de boyunu yala," diyor Farron.

Dilimin şaftı boyunca dibine kadar sürüklenmesine izin verdim. Dayton inliyor, yumruğu saçlarımı sıkıyor.

"Şimdi al onu," diyor Farron, sesi arzu dolu.

Dayton'ın tüm uzunluğunu ağızma alıyorum. Elleri başımın iki yanını kavıyor, beni sikinden aşağıya doğru yönlendiriyor ve dilimi üzerinde döndürerek daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyorum. Nefes nefese kalana kadar üzerinde çalışıyorum, sonra biraz yavaşlıyorum ve nefes nefese kalmak için çekiliyorum.

Yaz Prensi'nin yüzü zevkten iki büklüm olur, kaslı göğsü kabarır.

Onay için Farron'a bakıyorum.

Farron'un kara kaşları kalkıyor. "Bu iyiydi ama bence onu daha derine götürebilirsin."

Sesinde benim tatlı Sonbahar Prensimden nadiren duyduğum bir emir var, omurgamı karıncalandıran bir emir.

"Bilmiyorum," diye kıkırdıyor Dayton, "oldukça büyük."

Farron, "Bunu yapabilir," diye garanti veriyor.

İkisini de memnun etmek için umutsuz bir ihtiyaç içimi dolduruyor ve Dayton'ı tekrar ağzıma almadan önce derin bir nefes alıyorum. Sikini daha derine iterken boğazımı rahatlatmaya çalışıyorum. Gözlerim sulanıyor ve öğürebileceğimi düşünüyorum ama reddediyorum. Onun hepsini istiyorum.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor Farron. "Ve sen de, Day. Sen iyi bir çocuksun ve kızımıza koca sikini yediriyorsun. Bak senin için ne kadar aç."

"Siktir." Dayton ağzımda sertleşiyor. "Ben gidiyorum-"

"Yut onu Rosie," diye emrediyor Farron.

Dayton'ın kalçaları çılgınca bir hızla hareket ediyor ve umutsuzca ayak uydurmaya çalışırken ağzımdaki horozunun her darbesiyle inliyorum.

Titriyor, kasları geriliyor. Sırtımı eğiyorum ve inliyorum. Kutsal yıldızlar, tadı inanılmaz. Dölleri dudaklarımı kaplıyor ve her damlasının tadını çıkararak yalıyorum. O kadar çok ki, bir kısmı ağzımdan dökülüyor ve çenemden aşağı damlıyor.

Farron dudağını ısıırıyor, gözleri cam gibi ve arzuyla dolu. O anda ikisini de memnun edecek bir şey yaptığımı biliyorum ve göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Farron bana çabalarımı sessizce onaylayan bir gülümseme veriyor.

"Hadi gidip oğlumıza ne kadar iyi bir kız olduğunu gösterelim," diyor

Dayton, beni kucaklayıp pınarların üzerinde yüzerken. Buhar kıvrılıyor Farron'un vücudunun etrafında.

"Onun tadını ağzımda aldın, Fare." Dayton sırtıyor. "Şimdi de onun dudaklarının tadına bak."

Dayton beni bir adak gibi Farron'a doğru tutuyor, döllerini dudaklarımın arasından ve çenemden aşağı damlıyor.

Farron'un göz bebekleri şişti. Yutkunur ve boğazındaki düğüm sallanır. Titreyen bir el kaldırdı.

Az önceki kendinden emin Sonbahar Prensi nerede?

"Karar ver Farron," diye emrediyor Dayton, ellerinden biri göğüslerimden birine derinlemesine masaj yapmak için yukarı kalkıyor, yumuşak et parmaklarının arasından kaçıyor. "Onu öp ya da öpme."

Sevgilisinin kollarında, saçları dağınık, yanakları kızarmış ve onun için tamamen ve tamamen çaresiz olan Farron'a nasıl görünmeliydim?

Farron gözlerini kapatır, kumral saçları alınına dökülür. Sonra bir anda geri çekilir ve kaygan taşların üzerine yığılır. "Üzgünüm, yapamam."

"Senin kaybın, Fare." Dayton memnuniyetsiz bir iç çeker ve Farron'un reddinin keskin acısı yerini Day'in morartıcı öpücüğüne bırakır.

"Özür dilerim," diyor Farron. "İstemediğimden değil. Day'i zaten eşine kaptıracağım. Bir gün Kel fikrini değiştirecek. Ve seni de kaybedemem Rosie."

"Sikeyim Keldarion'u," diye hırlıyor Dayton kulağıma. "Korkmuş küçük yavruyu görmezden gel."

Bana odaklan."

Eli, Farron'un sözlerini düşünmem için bana bir an bile vermeden, ağrıyan amımın üzerinde öfkeyle hareket ediyor. "Benim için zaten çok şey yaptın Dayton-"

"Ve sana bir tane daha vereceğim, tamam mı? Bana bir tane daha ver."

Başka bir şey söyleyemeden, sıcaklık arttıkça, arttıkça, arttıkça boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Kaplıcanın alt çıkıntısına oturup beni kucağına aldı, aleti yine sertleşmişti.

"Bu sefer çığlık atacaksın," diye hırlıyor. "Arkadaşının seni duyacağı ve ne kadar aptal olduğunu anlayacağı kadar yüksek sesle çığlık atacaksın. O şerefsizin sana veremediği zevki hissetmesi için."

Gözlerimi kapatıp sadece Dayton'ın dokunuşuna odaklanıyorum ve zevkle haykırıyorum.

"Daha yüksek sesle, bebeğim." Boynumu yalıyor, sonra ısırıyor. Acı ve zevk. "Beni ve Fare'yi izlediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." Başımı arkaya yatırıyorum, içimde oluşan mutluluğun ötesinde bir şeyi zar zor kavrayabiliyorum.

"Geldiğinde senin adını söyledi. Şimdi sen geldiğinde ona bakacaksın. Adını haykır."

Farron bizi öyle dikkatle izliyor ki, sanki dünyadaki hiçbir şey bakışlarını benden ayıramazmış gibi.

Dayton'ın siki kıcıma doğru kayıyor. Parmakları hızla hareket ediyor ve meme uçlarımdan birini sertçe çimdikleyip çekiştirdiğinde yıldızları görüyorum. "Bizim için gel."

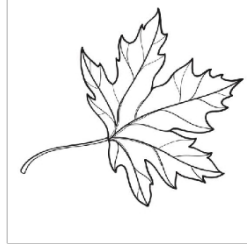
İşte bu kadar. Onun fırtınasında kayboldum, mutluluk dalgaları bir kez daha üzerime aktı. Çığlık atıyorum, vücudum titriyor, orgazmım tekrar tekrar çöküyor.

"Farron!" Çözülürken haykırıyorum, iç duvarlarım Dayton'ın ısrarcı parmaklarının etrafında kenetleniyor.

Farron'un elleri yumruk olur ve onları kaplıcanın buharlı yüzeyine vurur. "Rosie. Day-"

Kendime geldiğimde Dayton kulağıma, "Hissettiklerine bayılıyorum," diye fısıldıyor. Kendimi tamamen tatmin olmuş hissederek Summer Prince'in üzerine yığılıyorum. Dayton'ın sözlerini merak ediyorum. Çığlıklarım Kel'e ulaşmış mıydı?

Rosalina

İki yanımda Dayton ve Farron olduğu halde yemek odasına doğru ilerlerken kadife ayakkabılarımın sesi bile çıkmıyor.

Kaplıcadaki deneyimimizden sonra Farron, Dayton ve benim saçlarımızı yıkamamıza yardım etti, sonra da bizi kabarık havlulara sardı. Ellerinin tenimde olmasını istediğim gibi değildi ama yine de rahatlatıcıydı.

Gevşek bir örgüyü kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Farron yola çıkmadan önce benim ve Dayton'ın saçlarına küçük örgüler örmüş, bunu annesinin öğrettiğini söylemişti. Konuşurken sesi dalgalanıyordu. Evde olup bitenler için endişelendiğini biliyorum. Ama bu yüzden şimdi diğer prenslerle buluşuyoruz. Bir plana karar vermek için.

Bu gece dolunay olduğu için en azından akşam yemeği normal bir saatte - ayda prenslerin ve personelin canavarlara ya da hayvanlara dönüşmeyeceği tek gece.

Yaklaştıkça eteklerimi düzeltiyorum. Marigold ve Astrid Castletree'deki ilk ziyafetim için ellerinden geleni yaptılar. Farron ve Dayton

Yatağında birlikte uzanırken elbiseye karar vermelerine yardım etmekten büyük keyif aldım. Sonunda Yaz Diyarı'ndan bir elbisede karar kıldılar.

Yumuşak fildişi tonunda en iyi ipekten yapıldı. Bedeni kıvrımlarımı vurgulayacak şekilde oturtulmuş ve ışıktaki parıltıya narin altın işlemelerle süslenmiş. Akıcı etek kat kat yere düşüyor ve ben yürüdükçe dalgalanıyor. Yakası düşük, çekici olacak kadar teni ortaya çıkarıyor ama yine de hayal gücüne çok şey bırakıyor. O iki prensin hayal gücüne ihtiyacı olduğundan değil.

Üzerimde hafif bir şal var, sadece kollarımı örtmek için değil, aynı zamanda şatoda hala bir serinlik olduğu için, Kış Prensi'nin büyüü her yere sızıyor.

Dayton yemek salonuna girmeden önce kolumu tuttu.

"Şimdi, Blossom, içeri girmeden önce benim için bir şey yapman gerekiyor." Kaşlarımı kaldırdım. "Neymiş o?"

"Ona boyun eğme." Dayton turkuaz bakışlarıyla beni sabitliyor. "Sen Keldarion'un eşisin, bu da onun dengi olduğun anlamına geliyor. Seninle birlikte olmak istemediğini söyleyen oydu, bu yüzden öğleden sonra hakkında bir şey söylerse, bu onun kendi sorunu."

Tüm vücudum ısınıyor. "Bekle, ne? Nereden bilebilir ki? Biri ona söyledi mi?"

Farron bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Rosie, her yerinde Day'in kokusu var. Bu... sarhoş edici."

"Aman Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim."

Dayton çenemi kavradı. "Kabul et. Senden önce bu diyardaki herkesi sikeceğini mi söyledi? Ona ne kadar çekici olduğunu göster. Ona herkesin istediği kişinin sen olduğunu ve sana gerektiği gibi tapmadığı için tüm Vale'deki en büyük salak olduğunu göster."

Dayton'ın sözlerinde öfke var ve tutkusu içimde alevleniyor. Omurgamı dikleştiriyorum ve gülüyorum. "Belki de o fırsat bulamadan Büyülü Vadi'deki herkesi sikerim."

Söylediğim şeyin yanlış olduğunu hemen anladım. Dayton ve Farron birer kolumu tuttular.

"Hayır, Rosalina," diye homurdanıyor Farron, gözlerinde vahşi bir şey parlıyor. Başını sallıyor, sonra iç geçiriyor. "İyi bir kız olacağını ve Dayton'ın kurallarını dinleyeceğini sanıyordum."

Dayton'ın kuralları. O, Farron, Ezryn ve o soğuk hıyar. Bunun dışında birini istediğimi hayal bile edemiyorum. Ama onları kızdırmak çok kolay.

"Benim için sorun değil," diyorum ve beni bırakıyorlar. Kapıya dönmeden önce Farron'un burnuna hızlıca vuruyorum. "Şimdilik."

Yemek salonunun kapılarını açıyorum.

İçeri girdiğim anda Keldarion'un zaten burada olduğunu hissediyorum, varlığı beni bir dalga gibi çarpıyor. Ama ona bakmıyorum, henüz değil. Başımı dik tutuyorum, adımlarımı sabit atıyorum, Astrid'in bana öğrettiği gibi her adımda elbisemi tekmeliyorum.

Ben Castletree Leydisi'yim. Herkes kadar ben de buraya aidim.

En azından ben öyle düşünüyorum. Kendime olan güvenim bir an için sarsılıyor ve kısmen çıkıntı yapan bir sarmaşığa takılıyorum.

Yemek salonu tam olarak hatırladığım gibi, ancak masanın bir kısmı ve eskiden oturduğum sandalye de dahil olmak üzere çoğu buz yığınlarıyla kaplı: Keldarion'un karşısındaki.

Masadan geriye kalanlar lezzetli yiyeceklerle doludur. Ezryn önünde hiçbir şey olmadan her zamanki koltuğunda oturuyor. Başını kaldırıp bana bakmıyor.

Kış'ın Yüce Prensi yere yığılmış, dirseklerini masaya dayamış, elleriyle yüzünü kapatıyor. Sanki dikkatimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi bakışları yükseliyor.

Dudaklarımdan kaçan irkilmiş nefese engel olamıyorum. Berbat görünüyor. Bu sabah Yüksek Kule'de olduğundan daha kötü. Saçları keçeleşmiş ve yabanileşmiş, kırmızıya çalan gözlerini gölgeliyor.

Ama geri çekilmiyorum. Beni istemiyor. Bana güvenmiyor. Ama buraya sadece onun için dönmedim ve bunu tüm kalbimle biliyorum.

Dayton ve Farron masanın diğer tarafına geçtiler. Benim her zamanki yerim dolu. En kolay seçim Day ve Fare'nin yanına oturmak, onların arkasına saklanmak olurdu.

Ama Dayton haklıydı. *Ben onun dengiyim.*

Ezryn'in yanından geçip bir sandalye kapıyorum ve Kel'in yanına, masanın başına sürüklüyorum. Yeterince yer var.

Bir süre sessizlik oluyor ve hepsinin aptal, şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Yerime çöküyorum ve hırlıyorum: "Peki, yemek yiyecek miyiz?"

Dayton tabii ki uzun bir kahkaha atar. "Ben, kendi adıma, kesinlikle açlıktan ölüyorum." Tabağını doldurmaya başlar. Kızarmış mantar tabakları, dumanı tüten güveç kaseleri ve kabuklu ekmekle dolup taşan sepetler var. Her renkten meyve ve sebze aradaki boşlukları dolduruyor. Farron beceriksizce biraz sırlı havuç ve patates püresi alıyor.

Dayton'a ters ters baktığını görmeyi umarak Kel'e bakıyorum. *Tuz ve deniz kokusunu alıyor mu? Bu öğleden sonra tenimin altına sızan güneş ışığını?* Ama yüzünde garip bir şekilde boş bir ifade var.

Bunu hak etmiyor, ama hain kalbim beni içeri alması için ağrıyor. Şu ördüğü buzdan duvarın arkasını göreyim.

"Sanırım kendi tabağıma servis yapmam gerekecek," diye iç geçiriyorum ve porselen tabağa uzanıyorum. İri bir el bileğimi kavırıyor.

"Hayır," diyor Keldarion, sesi hırıltılı.

Yüzündeki her çizgi gerginlikle kazınmış, ama gözlerinde bir şey var, duvarlarımdaki küçük bir bariyeri parçalayan kısa bir yumuşaklık parıltısı. Tüm odağım elinin tenimdeki noktasına odaklanıyor ve sanki vücudum daha önceki karşılaşmadan dolayı hala ısınmış gibi: midemde bir sıkışma, kopmakla tehdit eden bir gerilim sarmalı.

"Peki," dedim. Bırak bana *hizmet etsin*. Bu fikir içimde bir şeyleri titretiyor.

Keldarion masanın etrafında dolaşıp tabağımı nefis fae yemekleriyle doldururken, peçetemi dikkatlice kucağıma koyup Bahar Prensi'ne dönüyorum.

Çok az konuştuğu ya da hareket ettiği için bir heykel olabilir.

"İyi akşamlar Ezryn," diyorum, hissetmediğim tüm özgüveni toplamaya çalışarak. Beni öptükten sonra çekip gitmesinin ne kadar canımı yaktığını bilmesine izin vermeyeceğim. "Sanırım keyifli bir gün geçirdin. Çok acil bir şey dikkatini çekmiş olmalı."

"Daha önceki karşılaşmanızdan daha iyi olamazdı." Dayton gülerek yaklaşıyor, biraz ekmek alıyor ve Ezryn'e göz kırpmıyor.

Ezryn bana doğru dönüyor, yumrukları yanında sıkılı. Vücut dilini okumakta gerçekten iyi olmaya başlamış olmalıyım çünkü her şey ihaneti haykırıyor.

Dayton'a söyleyeceğimi anlamış olmalı. Bir fae prensine, eşin seni reddettikten sonra başka bir fae prensinin seni öptüğünü söylemek sadece kibarlıktır, hem de ilk fae prensi, sevgilisi olan başka bir fae prensi seni izlerken öpmeden önce. Düşüncesi bile başımı döndürüyor. Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor ve ne söyleyeceğimden emin değilim.

Neyse ki Keldarion önüme yemek dolu bir tabak bırakıyor ve ben de hızlıca bir teşekkür mırıldanıp yemeğe yumuluyorum. Açlıktan ölüyorum.

Ezryn hariç hepimiz yemeklerimizi yemeye başladık. Marigold, biz bu özel görüşmeyi yaparken babama çok iyi bakılacağı konusunda bana güvence vermişti. Eminim personel onunla daha fazla vakit geçirebilecekleri için çok mutludur.

İçlerinden birinin bu toplantıyı başlatmasını bekliyorum. Ama hiçbirisi bir şey yapmıyor. "Arg!" Ağzım patates püresiyle dolu, sinirli bir ses çıkardım. Ben yokken hiçbir şeyin yapılmamasına şaşmamalı. "Tamam, belli ki Sonbahar Diyarı'na gidiyoruz?"

Farron çatalını düşürür ve çatal tabağına çarparak kırılır. "Ne? Hayır, yapamayız-"

"Harekete geçmeliyiz," diyorum. "Kardeşlerin annenin savaşa hazırlandığını söyledi."

"Bu ikisinin her zaman çılgın zihinleri olmuştur," diyor Kel, şimdi işimize döndüğümüze göre sesi eski haline daha çok benziyor. "O kadar da ciddi olmayabilir. Bu konuda bilgisi olup olmadığını öğrenmek için Perth Quellos'u kaleye çağırdım."

Bu isimden bahsedilince kaskatı kesiliyorum. Keldarion'un kraliyet veziri ve Kış Diyarı'nın şimdiki kâhyası. Ayrıca, bana fahişe diyen ve Keldarion'un dikkatini dağıttığımı söyleyen fae adam - Ezryn onu yumruklamadan önce.

Ez şimdi bana bakıyor ve başını hafifçe eğiyor. Bu hareket kelimeler gibi geliyor. *Seni koruyacağım.* Aramızdaki şeyler ne kadar garipleşirse garipleşsin, bir daha vezirle yalnız kalmama izin vereceğini sanmıyorum.

"Eski Perth," diyor Dayton. "Onu o güzel Gündönümü Balosu'ndan beri görmedim. Krallığındaki o küçük isyanların nasıl gittiğini biliyor musun Kel? Perth seni bu konuda bilgilendiriyor mu?"

Ezryn, "İnsandan çok canavar olduğunuzda herhangi bir şeyden haberdar olmak zor," diyor. Bütün gece söylediği ilk şey bu ve daha önce hissettiğim öfke geri geldi. Belki de hiç benim için değildi. Metalik bakışları Keldarion'a sabitlenmiş. Evet, kesinlikle bir gerginlik var.

"İyi ki geliyor o zaman," diyorum, bir elimi Kel'in koluna, diğerini Ezryn'inkine koyarak. Beklediğim gibi dokunuşumla sertleşmiyorlar.

Masadaki gerginlik biraz dağılıyor ve ben de asi prenslerimi tekrar önemli konulara yönlendirmeye çalışıyorum. "Ben hâlâ neler olup bittiğini görmek için Sonbahar Diyarı'nı ziyaret etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Castletree'deki kapıdan geçemez miyiz?"

Kel bana dört âleme bağlandığını gösterdiğinde yanlışlıkla kendim açmıştım.

"Bu bir olasılık," diyor Keldarion.

"Geri dönemeyiz." Farron sinirli bir şekilde masaya vuruyor. "Gece-"

"Her gün batımından önce bizi Castletree'ye götürmesi için kolyelerinizi kullanabiliriz," diye öneriyorum.

Ezryn iç geçiriyor. "Madalyonlar daha çok acil durumlar için işe yarar. Özellikle de Castletree'den uzaklaşırsak uzun vadede kullanmamız pek mümkün olmaz. Büyümüz zaten sınırlı ama buradan uzaklaştıkça portalları aktive etmek daha da zorlaşacak."

"Tamam, gününbirlik geziye ne dersin?"

"Bunu bir günde halledebilmemizin imkânı yok. O zaman ailem neden gittiğimi sorgulayacak ve" Farron başını iki yana sallıyor, "ya kalmamı isterlerse?"

"Kor Kanadı'nda ikamet etmeyi isteyebiliriz," diyor Dayton. "Ana kaleden uzakta."

"Gerçeği esnetebilir ve geceleri büyünlle iletişim kurmaya ihtiyacın olduğunu söyleyebiliriz." Başımı kaldırıp düşünüyorum. "Ya da neden müsait olmadığına dair başka bir bahane."

"Bu korkunç bir fikir değil," diye öneriyor Ezryn.

"Hayır." Farron ayağa kalkar. "Kurtla ne yapacaksın? Keep Oakheart'ın zindanına gidip kendimi kilitleyemem. Ve bunun bir önemi yok. Gece ya da gündüz, canavarın umurunda değil." Yanağından bir damla yaş süzölüyor. "Dayton'a ne yaptığıma bak!"

Sessiziz ve kalbim onun için yas tutuyor. O kadar kapana kısıldı ki krallığını korumak için bile geri dönemiyor.

"Sen Sonbahar'ın Yüce Prensisin, Farron," diyorum ona, kelimelerin yüksek sesle söylenmesine ihtiyacı varmış gibi hissederek. "Halkının sana ihtiyacı var. Bir yolunu bulmalıyız."

"Öyle bir şey yok, Rosie."

Kapı yavaşça gıcırdayarak açılır ve Astrid orada durur, yüzü her zamankinden daha solgundur.

"Bir toplantının ortasındayız," diyor Kel. "Neymiş o?"

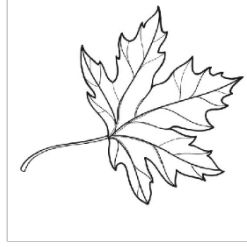
Kırmızı gözleri benden Kel'e kayıyor. "Burada biri var... Yemeğe davet edildiğini söyleyen biri."

"Perth henüz gelmemiş olmalıydı," diyor Keldarion, küçümseyici bir el sallayarak. "Kesinlikle kimseyi davet etmedim."

Hayır, yumuşak bir ses zihnimde mırıldanıyor, *ama sen yaptın*.

Kalbim küt küt atıyor. "Bu Caspian."

Rosalina

Thorns Prensi Castletree'de.

Kel o kadar hızlı ayağa kalkar ki sandalyesi yere çarpar. Ayaklarının altından buzlar fışkırıyor, zemin boyunca bir tabaka çatırdıyor. "*Onun* burada ne işi var?"

Bir anım geri dönerken küçük bir çığlık atıyorum. "Ne?" Keldarion hırlıyor.

Yanan yüzümü avuçlarıma gömüyorum. "Kış Gündönümü Balosu'nda dans ederken onu şaka yollu davet ettim." Parmaklarımın arasından bakarken üç şaşkın yüzü ve Ezryn'in kaskındaki garip yansımanı görüyorum. "Ama önemli bir şey değil. Öfke nöbeti geçirip dikenleriyle tüm balo salonunu mahvettikten sonra davetinin iptal edildiğini söyleyeceğim."

Hiçbiri beni durduramadan ayağa fırlıyorum ve yemekhaneden dışarı fırlıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, peşimden 1,5 boyunda buz gibi bir dev geliyor. Astrid'in yanından hızla geçerken fısıltıyla bir özür diliyorum. Zavallı şey, kapının çalındığını duymanın ve orada duran kanlı Dikenler Prensi'ni görmenin ne kadar travmatik olacağını hayal edebiliyorum.

Caspian'a cehenneme gitmesini söylemeye hazır bir şekilde giriş salonuna doğru yürüyorum ama sendeleyerek duruyorum. Ona bakarken tam bir nefes alamadığımı fark ediyorum, ısıltılı ve uhrevi güzelliğiyle.

Bu yemek için elinden geleni yapmış.

Dikenler Prensi resmi kıyafetleriyle göz kamaştırıyor. Zengin bordo gömleği koyu, çekici gözlerindeki mor benekleri vurguluyor. Sıkı kolları, kolları kıvrılmış bir şekilde sergileniyor. Siyah pantolonu bacaklarını mükemmel bir şekilde sararken, parlayan düğmelerle süslenmiş yeleği de takımını tamamlıyor. Gece kadar siyah bir gölge pelerini geniş omuzlarını örtüyor ve zaten çarpıcı olan görünümüne bir parça sihir katıyor.

Dolgun dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılırken, koyu renk saçları, alnının üzerine düşen tek bir parça dışında geriye doğru taranmış.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kel henüz bir tirada başlamadı. Yüzündeki şaşkın ifadenin benimkiyle aynı olduğunu görmek için dönüyorum.

Sanırım her gün baş düşmanınızı giriş salonunuzda akşam yemeğini beklerken göremiyorsunuz. Bir çeşit geçmişleri var. Bir ihanet. Bakışlarım Kel'in bileğine kayıyor. Caspian'la bana söylemeyi reddettiği bir pazarlığı var.

"Caspian'ın kara gözleri üzerimizde geziniyor: "Bunlar Vadi'deki en sevdiğim iki insan değil mi?"

"Burada istenmiyorsun," diye konuşuyor Kel sonunda, önüme geçerek.

Caspian gömleğinden görünmez bir t i f t i k parçası koparır, hiç rahatsız olmamıştır. "Gerçekten mi, Kel? Arkadaşın beni davet etme nezaketini gösterdikten sonra mı?"

Yani Kel'in eşi olduğumu biliyor. "Bu, sen Kış Diyarı'nda dikenlerini yaymaya karar vermeden önceydi," diyorum.

"Hmm." Caspian sırtıyor. "Dikenlerimden hoşlandığınızı sanıyordum, Prenses."

Yerden iki küçük sarmaşık çıkıyor ve ayak bileklerime dolanıyor.
Zevk ve acı, hatırladın mı? Sesi zihnimde yankılanıyor.

Kalenin bahçesinde kendimi tatmin ederken beni izlediği günü hatırlıyorum.
Öfke içime doluyor ve kendimi çalılardan kurtarıyorum.

Ondan gitmesini istemek yeterli olmayacak. O çok güçlü. Kelimenin tam anlamıyla tüm kaleyi kontrolü altına almış durumda. Prenslerin büyüğü bu yüzden zayıf, kendi büyüğü ise dizginlenemiyor. Castletree'nin büyüğünü gerçekten emiyorsa belki daha da güçlüdür. Keldarion göğsünü istediği kadar şişirebilir ama Caspian'ın buradan gitmesinin tek yolu bunu istemesidir. "Bana neden geldiğini söyle."

"Siz güzel fae'lerle yemek yemek istediğime inanmak çok mu zor?"

Keldarion ve ben aynı anda "Evet," diyoruz.

"Yıldızlar." Caspian ellerini barışçıl bir hareketle havaya kaldırır. "Güzel. İmkânsız bir sorunun olduğunu duydum. Ve ben imkânsızı çözmeye bayılırım."

"Farron?" Nefes alıyorum.

Caspian neredeyse yanağıma dokunacakmış gibi bana doğru uzanıyor, sonra elini bırakıyor. "Gel bakalım aşkım," diye mırıldanıyor. "Aç karnına ayrıntıları tartışamam."

Bu yemek masasında garip yemeklerden payıma düşeni aldım. Ve Dikenler Prensi'yle olanın hepsinden daha garip olmasını bekliyordum.

Ama öyle değil.

Hiç de değil.

Keldarion ve ben yanımızda Caspian'la içeri girdiğimizde üç fae prensi şaşırdı mı? Kesinlikle şaşırdılar.

Farron ve buz duvarının yanındaki boş koltuk onu memnun etmedi, bu yüzden sandalyeyi masanın etrafında sürükledi ve Keldarion ile benim aramda itti, böylece şimdi Dikenler Prensi ve Ezryn'in ortasındayım.

Ama hepsi bu kadardı, tek garip şey buydu. Çünkü şimdi şaraplar akıyor, tabaklar boşalıyor ve... herkes gülüyor. Keldarion bile. Ve Dikenler Prensi'nin o güzel yüzünde boktan bir sırıtış var.

Beşinci jöleli tartımı ağzıma atıyorum ve Dayton'ın bana uzattığı şarabı elimin tersiyle itiyorum. Bu aptallar Dikenler Prensi'nin burada olduğunu ve tetikte olmamız gerektiğini anlamıyor mu? Ama hepsi onun anlattığı bir hikâyeye kendilerini kaptırmışlar. Prizmatik Saray denen bir yerde bir göl anısı.

"Tilla'nın yatağına kurbağaları koyanın sen olduğunu biliyordum," diye gülüyor Dayton, yanakları şaraptan kızarmış.

Caspian sadece fincanını eğiyor.

Farron karnını tutuyor ve hırıldıyor. "Day'e sarayda bir horozun kaçıp kaçmadığını sorduğumu hatırlıyorum. Çılgılığı buna benziyordu."

"Tilla kimdi?" Bahsettikleri tüm isimlerin sayısını unutarak soruyorum.

Caspian peçeteyle yanağımdaki bir kırıntıyı siliyor. "Sevgilim, soru sormadan önce yutkun. Ağzın hamur işiyle doluyken kimse seni anlayamaz."

Bakışlarını karşılıyorum, öfkeyle yutkunuyorum. "Kim. Tilla. Tilla mı?"

"Oh, *Tilla*." Dayton onun adını söylüyor. "Kel'in eski sevgilisiydi. Uzun altın saçları, kocaman-"

"Bunu duymak istemiyorum!" Hırlıyorum, içimdeki ateş bir kibrit gibi parlıyor.

"Büyük zırh." Dayton sandalyesine yığılır. "Elbiselerinin üzerine bile çelik giyerdi. Ne de olsa Bahar Diyarı'ndan geliyor."

Gözlerim Ezryn'e kayıyor. En azından o hâlâ benim tarafımda ve her zamanki gibi sert davranıyor. Göremesem de Caspian'a sabit bakışını hissedebiliyorum.

"Neden hepsi uzun zamandır kayıp bir arkadaşmış gibi davranıyor?" Ezryn'e yaklaşıp fısıldıyorum. "O lanet olası Dikenler Prensi."

Ezryn uzun bir iç çekip fısıldayarak cevap veriyor: "Çünkü o bir bakıma uzun zamandır kayıp olan bir arkadaş. Bir zamanlar beşimiz bunun gibi birçok geceyi birlikte geçirirdik." Ezryn duraksıyor ve masanın altında yumruklarının sıkıştığını görüyorum. "Ve şimdi bu çarpık rol yapma oyununu oynamaktan başka seçeneğimiz yok. Büyümüz bu kadar zayıflamışken onu kaleden çıkaramayız. Gücü serbestken ona meydan okumak akıllıca olmaz."

Daha önce ben de aynı şeyi düşünmüştüm; Dikenler Prensi'yle rol yapmanın Castletree Prensleri için bu kadar kolay olacağını sanmıyordum. Özellikle de Kel için.

"Ezryn." Caspian masaya yaslanıp vücudunu bize doğru çeviriyor. "Hatırlıyor musun? Sanırım kardeşin bir günlüğüne bize katılmak için gelmişti, değil mi?"

"Evet," diyor Ezryn sert bir şekilde. "Prizmatik Saray'ı çevreleyen Starweaver Sıradağları'nda yaşıyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Dayton. "Ez'in zırhının içinde korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kai ile tanışana kadar bekle. O adam korkunç bir orospu çocuğu."

"Kai..." Ezryn hemen sertleşir. "Kairyn inançları konusunda tutkuludur."

Caspian'ın bununla oyunu ne? Ez'i kazanmaya çalışıyorsa, onu daha da rahatsız etti.

"Bir gece vardı," Caspian hatırlamaya çalışır gibi başını kaldırdı, "ikiniz de ormana gitmiştiniz ve dışarı baktığımızda bütün ağaçlar aydınlanmıştı.

yukarı."

Ezryn yumuşak bir iç çekti. "Evet. Bana manastırda geçirdiği zamanı anlatıyordu. Ölmek üzere olan bir ağaca rastladık. Bana öğrendiklerini göstermek istedi ve birlikte sihrimizi kullandık."

"Ağacı kurtarmak için mi?" Caspian eğilir, kara gözlerini kocaman açar.

Ezryn soluk soluğa bir kahkaha atıyor ve sanki omuzlarından bir yük kalktığını hissedebiliyorum. "Niyetimiz buydu ama büyümüz iç içe geçti ve tüm ormana yayıldı. Yıllardır ilk kez kendimi ona bağlı hissettim. Ben onu gördüm, o da beni gördü."

Sesindeki mutlulukla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tamam, belki de Caspian'ın hikâyesi o kadar da kötü değildir. "Hepiniz orada ne yapıyordunuz?"

"Bahar Ekinoksu kutlamasıydı, Yüce Hükümdarlar ve eşleri için küçük bir toplantıydı," diye açıklıyor Farron. "Ezryn ve ben daha yeni taç giymiştik. Kel henüz yönetime geçmemişti ama babasının yerine gelmişti."

"Dayton'ı özel misafiriniz olarak getirmişsiniz." Caspian, Sonbahar ve Yaz Prensi'ni işaret eder.

Farron kızarır ama Dayton kolunu ona dolar. "Bana sorarken *çok* gergindin." Gülümsüyor. "Ama Damocles orada olduğum için mutluydu. Beni onunla dut toplamaya gönderdi."

Damocles. Bu isim beni duraksattı. Yaz Diyarı'nda duymuştum. Dayton Yüce Prens olarak katılmadıysa, o sırada Yaz'ın başka bir Yüce Hükümdarı var demektir. Caspian'ın balodaki sözleri aklıma geliyor: *Kardeşlerinin savaşa yalnız gitmesine izin veren ayyaş.*

Ama bu anı Dayton'a musallat olmuş gibi görünmüyor. Ona enerji veriyor. "Hey, Tilla'dan daha iyi bir seçimdi," diye mırıldanıyor Farron.

Dördü de topluca inliyor. Neredeyse ben de onlara katılacaktım. Dayton bana Kel'in eski bir büyük aşkı olduğunu söylemişti. Bu Bahar Diyarı mıydı?

Kadın mı? Bu yüzden mi hepsi ondan nefret ediyor?

Ve eğer bu Yüce Hükümdarlar için bir geri çekilme idiyse, Caspian neden oradaydı? O noktada onların düşmanı gibi görünmüyor.

Ama bu zamanı hatırlamak herkesin gevşemesini sağladı. Kel bile Tilla hakkındaki şikâyetlere katılırken gardını indirdi.

Caspian'ın buradaki planı nedir?

İnsanların beğenisini kazanmanın en kolay yolu, birinden birlikte nefret etmektir.

Dudakları başka bir hikâye anlatırken bile Caspian'ın sözleri aklımdan geçiyor.

Bunu nasıl yapıyor? Aşağıdan gelen kara büyü mü? Kafamdaki kelimelere konsantre olmaya ve onları geri itmeye çalışıyorum. *Kalıcı ilişkiler kurmak için pek de iyi bir yol gibi görünmüyor.*

Oh, bilmiyorum, Prenses. Dört prensinizin bana karşı nasıl birleştiğini görün.

Caspian yüksek sesle, "Tilla da güzeldi," deyince konuşmaya geri döndüm. "Ama saçları güneşte cilalanmış maun gibi parlamıyordu."

Beş kafa bana döndü.

"Hayır." Kel'in sesi alçak, neredeyse ciddi.

"Ayrıca düşünürken saçlarını parmağında döndürmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı da yoktu," diye devam ediyor Caspian ve ben kalçamda bir el hissediyorum.

Masadaki tüm erkekler beni izliyor.

"Ya da," Caspian'ın parmakları ince kumaşın üzerinde kayıyor ve göbeğimdeki kaslar istemsizce geriliyor, "altın bir gün batımı gibi gözleri var."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Onun tarafından büyülenmeyi reddediyorum. Ben aptal bir Fae prensi değilim. Onu tokatlayarak uzaklaştırdım, ama aşağı baktığımda elini gördüm.

sadece uyluğumda değil. Diğer eli de Keldarion'un bacağına bastırıyor.

Kel'in bakışları tamamen benim üzerimde. Fark etti mi ki?

İçimde bir şeyler koptu. Göğsümde bir ateş patladı ve çığlık atarak sandalyemi geriye kaydurdım: "Çek elini dostumdan!"

Yerdeki dikenler patlayarak Caspian'ın sandalyesinin etrafına dolanır ve onu duvara doğru savurur.

Diğer dört prens de ayağa kalkıp bana bakıyorlar. Caspian kendini toparlıyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "İyi gösteriydi Rosalina. Görünüşe göre aranızdaki eş bağı gerçekten de kızışıyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve tek yapabildiğim ters ters bakmak. Keldarion ona doğru hamle yaparak yakasından yakaladı. "Bunu sen mi yaptın? Ona bu gücü sen mi verdin?"

Dikenler Prensi gözlerini devirir. "Evet, en büyük düşmanımın eşine dikenlerimi manipüle etme gücü verdim." Adamın elinden zarifçe kurtulur. "Tabii ki hayır."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kel bana bakıyor.

"Sana dikenleri kontrol edebileceğimi söylemiştim." Bakışlarımı dostuma yönelttim. "Bana inanmadın."

"Yüce Kış Prensi'nin eşinin sadece bir insan olduğunu düşünemezsiniz. Yüzeyin altında fokurdayan bir gücü var. Hepinizin dikkati bunu göremeyecek kadar dağınık."

"Sıra biliyor mu?" Kel homurdanıyor.

Caspian'ın yüzü ciddileşir. "Hayır. Bazı sırlarım olmalı. Ve bunun böyle kalmasını istiyorsan, Kel, uslu dursan iyi edersin."

"O zaman kaybettin, Caspian." Ona dönüyorum. "Dikenleri Castletree'den çıkaracağım."

Başını eğiyor. "Sök onları. Yak onları. Onlara kibarca geri çekilmelerini söyle. Buyurun, Prenses. Ama bu ağacın ayakta kalmasını istiyorsanız, onları oldukları yerde bırakacaksınız."

"Böylece sihri hortumlamaya devam edebilecek misin?" Dayton soruyor.

Sanki teorisini test etmek istercesine, yemek odasının penceresinin yanındaki diken kümesine odaklanıyorum. Farkındalığım yayılıyor, derin bir nefes gibi dikenlerin arasında dolaşıyor. Dikenlerin geri çekilmesini istiyorum. Sanki ilk başta onların direncini hissedebiliyorum, kelimelerle değil de bir hisle. Dikenleri Yüksek Kule'deki güllere yardım etmek ve Kel'in hayatını kurtarmak için kullandığımda, emrime itaat etmeye hevesli olmuşlardı.

"Hadi," diye fısıldıyorum.

Dikenler isteksizce aşağı doğru kıvrılarak yemek odasının duvar kağıdını ve parlak bir pencereyi ortaya çıkarır. Cam hemen kendi üzerine çöküyor ve paramparça oluyor. Duvar parçalanır, taşlar ve ağaç kabukları yere düşer.

"Rosalina!" Ezryn beni belimden yakaladı. Enkaz odanın öbür ucunda olmasına rağmen beni çekiştirerek uzaklaştırıyor.

Dikenler üzerindeki kontrolümü bırakıyorum ve Caspian dilini şaklatıyor. Elini sallayınca, duvardaki çatlakların arasından yeni sarmaşıklar fişkırıyor.

Kel onları söktüğünde de aynı şey oldu. Bir şekilde, Caspian kendi büyüünü Castletree'ninkiyle birleştirmiş. Dayton'ın dediği gibi, herhangi bir hortumlama hissetmiyorum. Ama belki de hâlâ bu bağlantı üzerinde, içimdeki büyü üzerinde çalışmam gerekiyordur.

"Sana söylemiştim." Caspian kara bir kaş kaldırıyor ama sonra bakışları değişiyor. "Şimdi, ne kadar büyüleyici olsa da buraya gelmemin bir sebebi vardı. Senin imkânsız sorunun, Farron."

Farron başını sallar. "Senden isteyebileceğim hiçbir şey yok."

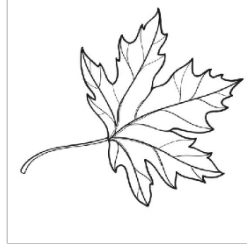
"Bu istemekle ilgili değil, Sonbahar Prensesi." Caspian ona doğru adım atıyor, siyah pelerini duman gibi kıvrılıyor. "Bundan daha derin. Daha ısrarcı. Bir özlem. Sahip olduğum şeyi istemiyorsun. Ona *ihtiyacın* var."

"Sen neden bahsediyorsun?" Farron nefes alır.

Caspian onun önünde durur, dudaklarını ayırarak sinsice gülümser. "Görmüyor musun? Sana bir pazarlık teklif etmek için buradayım."

OceanofPDF.com

Farron

KELDARION yıllar önce Caspian'ın gözlerinin evreninde kapana kısılmışken
BÖYLE Mİ HİSSETMİŞTİ?

O zamanlar bizi ne kadar kolay etkilemişti. Sadece Kel'i değil, onunla konuşan herkesi. Aşağıdakilerle olan bağlantısı nedeniyle herkes bunu inkâr ediyordu ama o dönemde çalışanlar ondan söz edildiğinde kızarıyor, soylular ise bir parça sohbete hasret kalıyordu.

Ve onun kozmik fırtınasına kapılmamam gerektiğini biliyordum. Şimdi daha iyi biliyorum.

Ve yine de...

"Ne pazarlığı?" Ben soruyorum.

Kel bir anda odayı geçer ve Caspian'ı yakasından tutup masaya çarptırır. Tabaklar ve bardaklar yere düşüyor. "Sakın bunu ona yapmaya cüret etme."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Caspian. Kel'e bakarken yüzünde yılan gibi bir gülümseme belirliyor. "En azından önce yemeği bitirmeme izin ver."

Kel'in omzuna dokunuyorum. Sarsılıyor, yüz ifadesi öfkeden kudurmuş gibi. "Onu dinlemek istiyorum," diyorum.

Kel'in göğsü nefesiyle birlikte titrer. Caspian'ı yana itiyor ve arkasını dönüyor. Dikenler Prensi, sanki Kel'in öfkesi hakkında özel bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi bana geniş gözlü bir sırıtış atıyor.

"Pazarlığınızı söyleyin ki reddedebileyim," diye çıkışıyorum. Hepimiz Dikenler Prensi'ne bakana kadar diğerleri etrafımda kümelendi.

Caspian kendini toparlayarak ceketini düzeltti. "Gerçekleri ortaya koymama izin ver Farron. Krallığınız savaşın eşiğinde ve bunun sorumlusu da Keldarion. Kel'i olabildiğince sefalet içinde görmekten zevk almama rağmen, dördünüzün kafalarınızı birbirine vurup bir düşünce üretemediğinizi görmeye dayanamıyorum."

Rosie kollarını kavuşturarak, "Hey, ben de buradayım," diye tersliyor.

"Özür dilerim." Caspian gülümsüyor. "İnan bana, eskiden bu boş kafalı prensler grubunun küçük maskotuydum, tıpkı şimdi senin olduğun gibi. Aptallık ne yazık ki bulaşıcı."

Rosalina gözlerini kırptırıyor, hakarete uğrayıp uğramadığından emin değil. Ama o daha karşılık veremedi Caspian yanıma yaklaşp yakamı düzeltiyor. "Şu anki halinle krallığına yardım etmenin bir yolu olmadığını söylüyorsun. Sana göstereyim Farron, bazen canavarlar en iyi kahramanlardır."

Dudakları tam kulağımın dibine gelene kadar ceketimi sertçe çekerek yaklaşıyor. Nefesi tenimde sıcak, boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık akımı yaratıyor. "Çünkü kahramanların en iyi canavarlar olduğunu zaten biliyoruz, değil mi? Diğer prensler bize bunu gösterdi. Sen onlar gibi değilsin. Hâlâ kurtarılabilirsin. Ve belki o zaman," karanlık gözleri Rosalina'ya kayıyor, "korkak sonunda bir kraliçeyi hak edebilir."

Geri çekiliyor ve o kadar güzel ve hınzırca sırtıyor ki, sanki bir şimşek çakıyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor Dayton.

"Burada olmamalıydı." "Pazarlığınızın şartları nedir?" diye sordum.

Herkes protesto çıgıllıkları atıyor ama ben daha yüksek sesle, daha sert bir şekilde söylüyorum: "Pazarlığınızın şartları nedir?"

Belki de hayal görüyorum ama oda kararıyor, mumlar masanın üzerinde titriyor. Tek görebildiğim dikenlerinin silüetine bürünmüş Caspian olana dek görüşüm tünelleşiyor. "Pazarlık böyle, Farron, Sonbahar'ın Yüce Prensi." Sesi hipnotik bir melodi gibi, yankılar ve fısıltılarla etrafımı sarıyor. "Sana bir büyü yapacağım, canavarını hapsedecek diken ve prangalardan oluşan bir büyü. Her gece dönmeye devam edecek olsan da, bu büyü senin kontrol altında kalmanı sağlayacak."

"Vardiyaya devam edecek miyim?" Ben soruyorum.

"Evet, ama koridorlarda deli bir canavar gibi koşmaktan ya da kazara sevdiğin birine zarar vermekten endişe etmene gerek kalmayacak." Caspian önce Rosalina'nın bacağına, sonra da Dayton'ın yüzüne sert bir bakış attı. "Tabii ki pazarlık bozulana kadar."

"Bundan *gerçekten* hoşlanmadım," diyor Dayton. "Hadi Ez, onu buradan kovalım-"

"Farron Sonbahar'ın Yüce Prensi," diyor Ezryn, sesi alçak bir tınıda. "Krallığı için en iyi olanı yapmak yalnızca onun kararıdır."

"Ne?" Dayton ellerini saçlarının arasından geçirir. "Biri bana destek olsun. Kel?"

Ama Keldarion şaşkın bir halde durmuş, tiksinti ve saygının karışımıyla Caspian'a bakmaktadır.

Eğer bu pazarlık işe yararsa, sanırım aileme ya da halkıma zarar verme korkusu olmadan Sonbahar'a dönebilirim. Geceleri gizli kalabilir ve gündüzleri kaçma ya da kontrolümü kaybetme endişesi duymayabilirim. Bir kez olsun Yüce Prens olabilirim.

"Eğer bu bir pazarlıkça," diyor Rosalina, "karşılığında ne istiyorsun?"

Caspian rahat bir kolunu onun omuzlarına atar. "Karşılığında, hepinizin doğum günü partime katılmanızı istiyorum."

Şimdi toplu nefese katılma sırası bende.

Dayton ayağını yere vurur. "Bu iğrenç bir şaka mı? Bizi neden orada istiyorsunuz ki?"

"Bizi aşağıda tuzağa düşürmek için." Ezryn ona doğru sinsice yaklaşıyor. "Biz aptal değiliz, Caspian."

"Hayır, ama paranoyak olduğun kesin," diyor Caspian hiç duraksamadan. "İyi bir şenliği sevdiğimi bilirsin. İki dolunay sonra Cryptgarden'ın zevk bahçesinde Şölen Günüm için büyük bir kutlama düzenleyeceğim. Sadece seni oraya zorlamanın tatminini yaşamak istiyorum." Göğsüne dokunuyor. "Güven bana."

Keldarion yaklaşır ve Caspian'ın elini Rosalina'dan çeker. "Doğum günün dolunayda değil."

Caspian'ın yanaklarında bir kızarıklık belirir. "İşte o zaman partimi veriyorum."

"Aşağıya gidemeyiz," diyorum. "Büyümüzün orada bir bağlantısı yok."

Caspian dilini şaklatıyor ve ön cebinden küçük bir tohum çıkarıyor. Bana doğru uzatıyor, ben de el yordamıyla zar zor yakalıyorum. Küçük, mor oval dokunulduğunda pürüzsüz.

"Bunu diktiğinizde sizin için bir geçit filizlenecek ve on iki saat boyunca açık kalacaktır. Zavallı ruhların kazara gelmeyeceği bir yer öneririm.

onun karşısında. En iyi trajedinin dokunduğu topraklarda yetişir." Caspian kaşlarını kaldırır. "Belki de eski kütüphaneniz işinizi görür."

İçimden utanç ve öfke akıyor ve tohumu parmaklarımın arasında tutuyorum, onu ezmeye hazırım.

Caspian'la anlaşma yapamam. Kel'e ihanet etti. Castletree'nin büyüsünü emiyor. O bir kötü adam.

Evimi kurtarabilmemin ve eski kütüphanenin başına gelenlerin bir daha asla yaşanmamasını sağlayabilmemin tek yolu o.

"Bu pazarlık herkesi kapsıyor." Aile üyelerimin her birinin gözlerinin içine sırayla bakıyorum. "Benimle Cryptgarden'a gelir misiniz?"

Ezryn yumruklarını birbirine vuruyor. "Bu hiç mantıklı değil. Hain bizi neden orada istesin ki?"

Caspian cevap vermek için ağzını açar ama Rosalina sözünü keser ve ona donuk bir bakış atar. "Bence bunun nedeni hiç gerçek arkadaşı olmaması." Elimi tutuyor. "Kalbine güven, Farron. Halkın için yapman gereken buysa, senin yanında olacağım." Sonra omzunun üzerinden kötü bir bakış fırlattı. "Bu sıkıcı bir doğum günü partisine katılmak anlamına gelse bile."

"Güven bana Çiçek," diye mırıldandı Caspian. "Benim partilerim hiç de sıkıcı değildir."

Dayton tavana bakar ve sesli bir nefes verir. "Aynı Rosie gibi. Seninleyim, Fare." Hışımla Caspian'ın yanına gider ve göğsünü dürter. "Ama eğer şüpheli bir şey olursa, o tohumu doğruca Aşağı'ya gidip o güzel kafanı kesmek için kullanacağım."

Caspian göğsünü ovuşturur. "Dayton, canım, sana güzel kafa hakkında bir iki şey öğretebilirim."

Şimdi kızarma sırası Dayton'da.

Rosalina Kel ve Ezryn'e döner. "Peki ya siz ikiniz?" Ben soruyorum.

Kel'in bakışları bir dolu fırtınası gibi içime işliyor. "Bundan emin misin Farron?"

Bunu tek başıma yapamayacağım dışında hiçbir şeyden emin değilim. "Evet. Eminim."

Kel'in gözleri kapanır ve yüzü kedere benzer bir ifadeyle yumuşar. Tek gözünü açıp Ezryn'e doğru bakar. "Sensiz gitmiyorum." Sesi bir perde alçalır. "Geçen sefer bu hatayı yaptım."

Ezryn ürkütücü bir şekilde hareketsiz dururken dakikalar geçiyor. Ve sonra şöyle der: "Eğer Sonbahar'ın Yüce Prensi'nin isteği buysa, ben de senin yanında olacağım."

Hava beklentiyle dolup taşıyor ve Caspian beni diğerlerinden uzaklaştırırken tökezliyorum. Rosalina bana doğru uzanıyor ve Dayton parmaklarını onunkilere doluyor.

Caspian elini uzatıyor ve ben ona bakıyorum, diyarımın kaderinin karanlığın vücut bulmuş haliyle yapılacak bir anlaşmaya bağlı olduğunu biliyorum. "Bir pazarlığımız var mı?" diye soruyor.

Tohumu cebe atıyorum, sonra elini tutuyorum. Bağlantımızdan soğuk bir rüzgâr yükseliyor, pazarlığın büyüğü ortaya çıkarken saçlarımı geriye savuruyor. "Bir pazarlığımız var," diyorum.

Caspian başını geriye atıp gülüyor, karanlık ses odanın her köşesinden geliyor. "Bir gün seni elime geçireceğimi hep biliyordum," diyor. Bir anda boğazımı yakalıyor.

Dayton öne doğru bir adım atıyor ama ben onu geri çekerek sabit tutuyorum. Caspian yerdeki çalılıklardan birinden iki ince diken koparıyor. Kıpırdanıyorlar, biri benim boynuma bir gerdanlık gibi dolanıyor, diğeri de onun boynuna dolanıyor.

Geri çekildiğinde, bağı pençe atıyorum. Keskin dikenler derimi delip geçmeyecek kadar hafif ama koparamayacağım kadar da sıkı.

Kapalı.

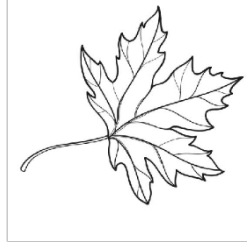
"Bütün pazarlıkların dövme olduğunu sanıyordum," diyor Rosalina yan taraftan usulca.

"Bazen," diye yanıtlıyor Kel. "Pazarlıklar bağlayıcıdır, bu yüzden dairesel herhangi bir şey olabilir. Dövmeler genellikle uzun vadeli anlaşmalar için kullanılır."

Caspian alaycı bir tavırla, "Ama siz beş dahi, bu küçük don fiyaskosunu çözmenizin çok uzun süreceğini sanmıyorum," diyor. "Eminim pazarlığımız siz farkına varmadan bitmiş olacak."

OceanofPDF.com

Rosalina

DAYTON elimi öyle sıkı tutuyor ki, parmaklarımın kırılmadığına şaşıyorum. Çenesini sıkıyor ve alnından boncuk boncuk ter akıyor. *Bundan nefret ediyor.*

Ama bundan daha çok nefret eden biri var. Keldarion dışarıdan kontrollü görünüyor, etkilenmemiş. Ama kafesteki canavarın öfkesinin damarlarımda çiçek açtığını hissedebiliyorum.

Farron sendeleyerek Caspian'dan uzaklaşır ve dikenlerden oluşan gerdanlığı pençeler.

"Fare," diye boğuluyor Dayton. Farron'u kollarının arasına alır, ikisi de titrer.

Onu rahatlatmak için yanıp tutuşuyorum ama yapabildiğim en iyi şey dağınık saçlarını okşamak. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet, sadece başım dönüyor."

"Merak etme," diyor Caspian. "Bu gözlerimin içine bakmanın yaygın bir yan etkisi."

Dayton ve ben Dikenler Prensi'ne aynı bakışlarla bakıyoruz. Bir parçam Farron'un Caspian'la anlaşma yapmasından nefret ediyor ama anlıyorum. Ne?

başka seçeneği var mıydı? Sonbahar Diyarı'nın kontrolünü ele geçirmeliydi ama canavarının serbest kalıp ortalığı kasıp kavurmasından sürekli korkarken bunu nasıl yapabilirdi?

Sevdiklerini kurtarmak için bir canavarla anlaşma yapmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Castletree'de ilk hapsedildiğimde beni Keldarion'la pazarlık yapmaya iten şey buydu.

Dikenler Prensi'yle kendi anlaşmasını yaparken Kel'in ne korkusu vardı? Keldarion öylesine bir öfkeyle masadan uzaklaşır ki tüm oda hareketsiz kalır. Caspian'a döner ve hırlar, "Burada işin bitti." Sonra hışımla kapıya yöneldi. "Perth yakında burada olacak. Onu giriş holünde bekleyeceğim. Ezryn, Caspian'ın gittiğinden emin ol."

Kel gider gitmez, Ezryn Caspian'ın kolunu kavrar. "Onu duydun. Akşam yemeği bitti. Gitme vakti geldi."

Caspian gözlerini yavaşça kapı aralığından Ezryn'e çevirdi, bakışları düşüncede kaybolmuş gibi cam gibiydi. "Ne?"

"Aşağıya dön, Caspian. Perth burada olduğunu öğrenirse Keldarion için talihsizlik olur," diyor Ezryn. Caspian'dan çok daha uzun ve geniş olmasına rağmen Dikenler Prensi hiç de korkmuş görünmüyor.

"Bugünkü kaos kotanı doldurmadın mı?" Dayton alay ederek masaya geri oturur. Farron'un başı omzuna düşüyor.

"İyi, ben gidiyorum." Caspian, Ezryn'in onu tuttuğu omzunun tozunu alıyor. "Ama gitmeden önce, bir Ay Işığı Ustalığı oyunu oynayabilir miyiz?"

Dikenlerden oluşan bir çalılık yerden yükseliyor ve açan bir çiçek gibi açılıyor. Ortasında küçük mor bir kutu var.

"Hatırladığım kadarıyla," diyor Caspian, "siz, Baharın Yüce Prensi, son maçımızı kaybettiniz." Mor kutudan bir parşömen çıkarır ve açar.

Parşömene gözlerimi kısarak bakıyorum. Büyük bir T harfiyle üç bölüme ayrılmış, her sütunun üzerinde bir *E* ve bir *C* harfi var. Yatay çizginin altında bir dizi çetele var. Bir puan kartı mı?

Ezryn kutuya, kapıya ve tekrar kutuya bakıyor. İçinde inanılmaz bir tartışma yaşandığını hissediyorum.

Caspian parşömeni yuvarlamaya başlar. "Yani, eğer kazanamayacağını düşünüyorsan-"

"Bir oyun," diye tersledi Ezryn. "Sonra gidersin." "Mükemmel." Caspian kutuyu yere bırakır.

Masanın diğer tarafına geçiyorum ve Dayton bir kolunu belime dolayarak beni nazikçe kucağına çekiyor. Bu hareket o kadar akıcı ve rahatlatıcı ki kalbimi ısıtıyor.

"Oyun Ay Işığı Ustalığı," diye açıklıyor Farron, sesi hâlâ kısık olsa da toparlanmış görünüyor. "Ez ve Cas yıllardır amansız bir rekabet içindeler."

Cas. Ona böyle dendiğini ilk kez duyuyorum. Prensler Caspian'ı sandığımdan çok daha yakından tanıyorlar. Ve işte burada, dikenleri evimizi boğazlarken onlarla oyun oynuyor.

Bir şeyden hem nefret edip hem de sevebilir misiniz? Birinden?

Dikenler Prensi'nin oyun kutusundan parçaları yavaşça çıkarmasını izlerken, gidişini geciktirmek için haince bir nedeni mi olduğunu yoksa sadece... yalnız mı olduğunu anlayamıyorum. Pazarlık karşılığında tek istediği doğum günü partisine katılmamızdı.

Oyun seti çok güzel: cilalı beyaz taştan yapılmış dairesel bir tahta ve üzerinde çeşitli renklerde küçük küreler var. Farron, "Kenarların etrafındaki yükseltilmiş halka, parçaların **düşmesini** engelliyor" diyor. "Jetonların her biri

ateş, su, hava ve toprak gibi doğadaki farklı bir elemente karşılık gelir."

"Nasıl oynuyorsun?" Bu konuşmanın Farron'un dikkatini pazarlık üzerine fazla düşünmekten uzaklaştıracağını umarak soruyorum.

"Amaç, strateji ve manipölasyon kullanarak tahtadan geçen ışık ve gölge yollarını kontrol etmektir" diyor. "Oyuncular sırayla taşlarını yerleştiriyor ve tahtanın belirli alanlarını gizlemek veya aydınlatmak için yeteneklerini kullanıyor. Amaç rakibinizi bir gölge çemberine hapsetmek ya da kendi taşlarınızı ışıkla çevrelemek."

Ezryn ve Caspian'a bakıyorum, ikisi de büyük bir yoğunlukla taşlarını hazırlamaya başlamışlar. "Kazanan bir ödöl falan mı alacak?"

Dayton biraz da eğlenerek, "Sanırım her şey başladığında saçma bir iddiaya girmiş olabilirler," diyor. "Ama şimdi daha çok övünme haklarıyla ilgili. Ki bu ikisi için oldukça değerli."

Oyun başlıyor ve prenslerin mücadelesini izlerken kendimi büyülenmiş buluyorum. Ezryn sessiz bir konsantrasyonla hareket ederken, Caspian taşlarını kaotik bir şekilde değiştirmeden önce ilgisizmiş gibi davranıyor. Dayton ve Farron kendilerini kaptırmışlar, her biri Ezryn'e tavsiyelerde bulunuyor ama bunların çoğu Ezryn'i sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Gözlerini tahtadan ayırmadan öfkeli bir şekilde susuyor.

Dayton'ın sıcak kucağına yerleşip akşamın tadını çıkarmak isterdim ama göğsümde sessiz bir çekişme var. Bir huzursuzluk.

Keldarion acı çekiyor.

Dayton'ın kucağından kayıyorum. "Kel'i kontrol etmeye gidiyorum," diye fısıldıyorum.

Ezryn doğruldu ve ben geçerken beni izledi. "Vezir gelir gelmez geri döneceğim," diyorum. "Söz veriyorum."

Bundan hoşlanmıyor ama bana güveniyor. Başını sallıyor ve oyuna geri dönüyor. Yemek salonundan çıkıp Castletree'nin girişine doğru ilerliyorum.

KELDARION giriş holünde, bir eli bir sütuna dayalı, dikenlerin ve buzun silüetinde durmaktadır.

"Kel?"

"Git ve akşamının tadını çıkar Rosalina," dedi dönmeden. "Yarın Sonbahar Diyarı'na gidiyoruz ve orada çok az dinleneceğimizden şüpheleniyorum." Onun önüne geçiyorum. "Dinlenemiyorum. Göğsümün içinde bastırılmayan bir fırtına var."

Dikenlerden birini kavırıyor. "Aranızdaki bağ uyandı. Bu kadar yakın olduğumuz için güçleniyor."

Kalbimin meydan okuyan bir kısmı buna atlıyor. Sahip olduğumuz şeyi inkâr edemez. Ama aynı zamanda... Biriyle beni gerçekten önemseydiği için değil de sadece mistik bir bağ yüzünden mi birlikte olmak istiyorum?

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye yalvarıyorum.

Keldarion bakışlarını odanın içinde gezdiriyor. Perth Quellos henüz gelmedi. Geldiğinde kapıdan girecek. Bir şeyler değişmediyse, Castletree'ye girip çıkmasına izin verilen tek kişi o. Girişteki büyük ayna prensleri her yere götürebilirken, kapı her diyarda farklı noktalara açılacak şekilde büyülenmiştir.

"Görünüşe göre her gün başka bir dağ oluyor," diye homurdanarak duvardan uzaklaştı. "Krallığımda isyanlar, Sonbahar'da don, Farron'un pazarlık yapması ve senin dikenleri kontrol edebilmen, *onun* sahip olduğu ve başka hiç kimseye ait olmayan bir güç."

"Bugün Perth'le isyanlar ve don hakkında konuşacaksınız. Yarın, işleri yoluna koymak için Sonbahar'a doğru yola çıkacağız. Farron seçimini yaptı ve şükürler olsun ki bedelini birlikte ödeyebiliriz. Birlikte daha güçlüyüz. Dikenlere gelince, bu iyi bir şey. Eğer onları anlamayı başarabilirsem, Castletree'ye yardım etmek için kullanabilirim."

Bir an bana bakakalıyor ama o hayal kırıklığı, öfke sarmalı -başka bir şey- daha da güçleniyor.

"Hepsi bu kadar mı?" Cevap vermeyince soruyorum.

"Git," diyor ve giriş holünde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlıyor.

Fırtına gibi esiyorum, daha doğrusu buzlu zeminde biraz kayıyorum, sonra kayıyorum ve kendimi yan masalardan birinde yakalıyorum. "Hey," diye hırlıyorum. "Caspian'a istediğin kadar gitmesini söyleyebilirsin ama burası benim evim."

Bakışları kararıyor. "Varlığının bana verdiği ıstırapı gerçekten anlamıyor musun?"

Şimdi ağzım açık kaldı. "Sana yardım etmeye çalışmaktan başka ne yaptım ki?" "Diğerlerinin yanına dön."

Kıpırdamıyorum, farkındalık iliklerime kadar işliyor. "Onun kokusunu alabiliyorsun."

"Seni *hissettim*." Dönüyor, saçları keçeleşmiş beyaz dalgalardan oluşuyor. Sesi ilkel bir hırıltıya dönüşüyor. "Üç kere de."

Neredeyse sinecektim. Ama Dayton'ın sözlerini hatırlıyorum ve çenemi dik tutuyorum. "Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamana şaşırdım. Ne kadar oldu? Yirmi beş yıl mı?"

Yüzünde şok olmuş bir ifade beliriyor. Sonbahar, Kış Diyarı'nda savaşa hazırlanıyor olabilir ama prensleri, aramızdaki bağı kabul etmektense dünyanın yanışını izlemeyi tercih edeceğini söylediği anda benimle bir savaş başlattı.

Büyülü Vadi'nin düşmesine ya da diğer prenslerin bu adamın egosu yüzünden acı çekmesine izin vermeyeceğim.

Boğazından boğuk bir hırıltı çıkıyor, "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en sinir bozucu yaratıksın."

Fildişi eteklerim dalgalanarak yanından geçip gidiyorum. "Bu seni o kadar rahatsız edemez, Kel. Farron bana eş bağının bir insanı kontrol edilemez bir kıskançlık öfkesine sürükleyebileceğini söyledi."

"Bu yüzden mi Caspian'ı neredeyse kendi dikenlerine saplıyordun?"

"İnsanların benim olana dokunmasından hoşlanmıyorum-" Dilimi ısırıyorum. Kel benim değil. Bunu açıkça belirtti. "Bu biraz çılgıncaydı."

"Aksine, bu uzun zamandır gördüğüm en iyi şeydi."

Ondan gelen onay kırıntısıyla bedenim titriyor. *Ahh*. Bu eş bağı mı yoksa benim hain kalbim mi?

"Dayton ve ben seni rahatsız etmedik..." İçimden bir parça gariplik sızarak söylüyorum. "Biraz takıldık ama yatmadık ya da başka bir şey yapmadık."

Keldarion'un bir açıklamayı hak etmediğini biliyorum ama eş bağımızı reddetmesine rağmen, o benim hayatımın bir parçası. Ona karşı dürüst olmalıyım. Keldarion büyük elini sehpanın üzerine koyup sıkıca kavıyor.

"Belki de bağlarım kalbim kadar kırıktır. Senin duyguların benimkilerle çarpışırken pek çok duygu beni rahatsız etti ama sonunda... memnun olduğunuzu söylediniz."

Durumu anlamlandırmaya çalışırken içimi bir inançsızlık dalgası kaplıyor. "Beklediğim cevap bu değildi. Seni eşinin başka biriyle birlikte olmasına izin verecek bir tip olarak görmedim. Benimle hiçbir şey yapmak istemesen bile."

Bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa Dayton'ın kıcını tekmeleyebilirim?"

"Hayır."

Bir sessizlik oldu ve sonra Keldarion homurdandı, "Dayton *başka kimse* değil."

Kolunu tuttum. "Farron'un bir teorisi var. Day'le kıskançlık yaşamamalarının nedeninin prensler arasında bir bağ olması olduğunu düşünüyor. Belki lanetten, belki de tamamen Castletree'de yaşamaktan."

"Farron ve teorileri." Kel başını eğerek beni yeni bir ışık altında inceliyor. "Sen ve Dayton'dan haberim var ve Farron sana olan sevgisini denese bile belli etmez. Ezryn'le aranızda bir şey mi oldu?"

Kahretsin, resmen Castletree'deki en kötü sır saklayıcısıyım. Yanaklarımda bir kızarıklık oluştu. Sanki Ezryn oradan aceleyle çıkmadan önce bana bunu sır olarak saklamamı söylememişti. "Beni öpmüş olabilir."

"Kaskı mı?"

"Işıkları kırdı, tamamen karanlığa gömüldü," diye açıkladım. "Yüzünü görmedim."

Keldarion bir an için elini uzun saçlarında gezdirerek bunu düşünür gibi oldu. Son zamanlarda ikisi arasında bir gerginlik sezdiğimi biliyorum ve bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Ama "Mantıklı" diyor.

Belki Farron'un bilimsel yöntemleri bana da bulaşıyor, belki de içimdeki bu yeni büyümlü şeyi çözme ihtiyacımdan, ama Farron'un teorisini test etmek istiyorum.

"Kıskançlık meselesi seni etkilemiyorsa," diyorum, "Yaz Diyarı'na gidip Dayton'ın bana bahsettiği çıplak seks odalarından birini ziyaret etmeliyim-"

Keldarion bir anda üzerime atladı. Beni belimden kavırıyor ve küçük sehpanın üzerine kaldırıyor. Kolları vücudumun etrafında bir kafes oluşturdu.

kulağımın dibinde sıcak bir hırıltı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

Ona uzanıyorum, bu sevgi gösterisi karşısında çaresizim. Elbisem dikenlere takılıyor, omuzlarımdan bir ürperti geçiyor. Ama onun göğsü benimkine baskı yaparak beni rahatlatıyor. "Sanırım aranızdaki bağ tamamen kopmamış."

Bacaklarımı beline dolamak için açtığımda aşağı bakıyor. "Öyle görünüyor."

"Dayton bana, Castletree prenslerinden başka biriyle birlikte olursam, onları öldüreceğini ve beni onların kanıyla alacağını söyledi."

Bu sözler üzerine Keldarion beni kendine doğru daha sıkı çekiyor ve sert vücudunun tamamını hissedebiliyorum. "Ağzından çıkan her kelime tam bir aptallık değil."

Neredeyse onun dokunuşunda eriyecektim, zihnim onun yakınlığıyla karıştı. "Sen de aynısını yapar mıydın?"

Yüzümü avuçluyor. "Senin için ne yapmazdım?"

"Seni sevmeme izin verir miydin?"

Kıpırdamıyor ve ben gerçekliğe geri dönüyorum. Keldarion'un benden nefret ettiği ve bu küçük sevgi anlarının bir rüya gibi kaybolduğu gerçekliğe.

Başını sallar ve uzaklaşmaya başlar.

Ama ileri atılıyorum, uçuşan elbisem dikenlere takılıp yırtılıyor. Keldarion'un gömleğini kapıp onu daha yakına çekiyorum, hâlâ küçük masanın üzerinde oturuyor. "Bunu neden yapıyorsun, Kel? Bu çok zalimce. Seni anlamaya çalışmaktan bıktım usandım."

"Arzularını diğer prenslerle birlikte gerçekleştir, Rose. Bu kader bizim için yıldızlarda yazmıyor."

"Ama sen benim *eşimsin*." Burun buruna gelene kadar yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Aramızdaki bağ laneti bozabilir."

Bakışları vücudumda geziniyor. Tüllü elbisenin yırtıldığını, göğsümün etrafındaki kumaşın gevşediğini, göğüslerimin üst kıvrımının tam olarak ortaya çıktığını fark ediyorum.

Göster. Nasırlı eli narin tenimin üzerinde geziniyor. İçimde erimiş bir arzu dalgası dolaşıyor. Kalçalarımı ileri doğru itiyorum, onun çelik gibi zevkle beklediğini hissediyorum.

Başparmağı yumuşak ete bastırıyor, keşfediyor ve boğazından bir erkek iniltisi çıkıyor. Sadece bu ses bile bacaklarımın arasında ıslaklık birikmesine neden oluyor. "Öp beni Kel," diye fısıldıyorum boynumu bükerek, "yoksa bu yüzden öleceğim."

Bir eliyle ensemini, diğeriyle kolumu hoyratça kavırıyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor.

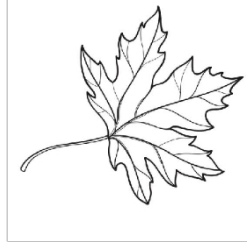
Ama öpücük gelmiyor. Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda Keldarion'un tamamen hareketsiz olduğunu görüyorum.

"Kel?"

Kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor, tüm vücudu titriyor. "Bunu sana kim yaptı?" diye hırlarken bakışlarında vahşi bir şey parlıyor.

OceanofPDF.com

Rosalina

Kanım buza dönüşüyor. Kolumu çekmeye çalışıyorum ama artık çok geç. Yırtık elbisem bileğimdeki yarayı ortaya çıkardı. Tüm yetişkin hayatım boyunca saklamaya çalıştığım bir yara.

"Lucas," diye okuyor Keldarion, kelimenin içinde saf bir zehir var. "O *çocuk* Seni donmuş gölden kim çıkardı? Sevdiğin kişi mi?"

Çaresizce, yara izini gizlemek için avucumu bileğime vuruyorum. Göğsümde çaresiz bir hıçkırık kabarıyor ve gerçek korkum ortaya çıkıyor. "Birinin ona bunu yapmasına izin veren bir eşe sahip olduğun için çok utanıyor olmalısın."

Kelimelerimin ne kadarının tutarlı, ne kadarının karmakarışık olduğundan emin değilim ama Keldarion beni hemen kendine çekiyor. "Hayır Rose. Böyle şeyler söyleme. Öfkem seni korumak için orada olmadığımдан kaynaklanıyor."

Gözlerimi siliyorum. "Çok uzun zaman önceydi."

"Söyle bana, seni geri gönderdiğimde o adam orada mıydı? Sana zarar verdi mi?"

Lucas'ın elleri tenimde. Bıçağın parıltısı. Eğer diğerleri ortaya çıkmasaydı... "Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. "Ona beni bırakmasını söyledim."

yalnız."

Kel yavaşça yüzümü okşuyor. Garip bir samimiyet gösterisiyle, kapının yanındaki dev aynaya doğru yürümeden önce yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evinize," diyor basitçe.

"Neden?"

"Bu Lucas'ı bulmak için." Keldarion'un gözleri parlıyor ve bana eşimin sıradan bir insan olmadığını hatırlatıyor. O bir Fae prensi, muazzam bir güce sahip. "Ve bunu yaptığımda, ölümün merhameti için bana yalvaracak."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Lucas'ın burada, kalede olduğunu bilmiyor. Diğerleri ona söylememiş olmalı.

Kel'e doğru koştum ve kollarımı beline doladım. "Artık o dünyada benim için hiçbir şey yok. Benim hayatım burada, Castletree'de."

Çenemi nazikçe kavırıyor. "Bunu şimdi anlıyorum Rosalina. Seni tekrar uzağa göndermeye niyetim yok. Ben yapamasam bile diğer prensler seni koruyup gözetebileceklerini kanıtladılar. Burası senin için en güvenli yer ama o adam gelene kadar rahat etmeyeceğim."

Kapı açıldığında giriş holüne soğuk bir rüzgar esiyor.

Perth Quellos, Keldarion'un veziri içeri girer. İnce yüzünde saç yok, kafa derisi pürüzsüz ve cilalı mermer gibi parlıyor. Teni solgun, hafif mavimsi bir renk tonuyla bir kış gecesinin soğuğunu akla getiriyor.

Kış Diyarı'nın kâhyasına bakarken içimi vahşi bir öfke kaplıyor. Sanki duygularımı hissediyormuş gibi, Kel'in beni kavrayışı sıkılaşıyor.

"Öhöm." Vezir boğazını temizler. Dudakları sanki olgun meyvelerin tadını çıkarmış gibi maviye boyanmıştır. "İsteğiniz üzerine geldim, efendim."

Keldarion, "Özür dilerim ama daha acil bir mesele ortaya çıktı," diyor.

"Sonbahar Diyarı'nın saçmalıklarından daha mı acil?" Perth soruyor. "Çağrınızda oldukça acil görünüyordunuz."

Bu çok acil. Keldarion'u yüzünün iki yanından kavıyorum ve nefes alış verişini düzene girene kadar bana bakmasını sağlıyorum. "Bu bekleyebilir. Vezirinle yapacağın görüşme önemli Kel. Farron için."

Bana sert bir bakış fırlattıktan sonra doğruldu. "Bu iş daha bitmedi Rosalina." Sonra cüppesinin bağcıklarını çözüp çıkarıyor ve dar siyah gömleğini ortaya çıkarıyor. Kumaşı üzerime örtüyor, hafifçe yırtılmış elbisemi ve bileğimdeki yara izini kapatıyor.

Neden hep uzun kollu giydiğimi şimdi anlıyor mu?

"İyi olduğuna emin misin?" Keldarion, Perth sabırsızca bir o yana bir bu yana sallanırken dikkatini sadece bana vererek soruyor.

"Ben iyiyim."

Keldarion Perth'e dönmeden önce, "Ben dönene kadar diğerlerinin yanında kal," diye emretti. "Gelin, konsey odasına çekilelim. Personel kısa süre önce temizledi."

Perth başını salladı, sonra yanımdan geçip gitti. "Her zamanki gibi bir zevk, Castletree Leydisi." Ezryn'in Perth'i bahçeye fırlattıktan sonra bana taktığı unvan.

Bakışlarımı daraltıyorum. Bugün onda bir tuhaflık var. Geometrik mavi desenli tipik beyaz pelerinini giyiyor. Ama kel kafasının üzerinde büyük bir mücevherle süslenmiş gümüş bir taç var. Yeşilin bu tonunu daha önce hiç görmemiştim, neredeyse hayali.

Keldarion merdivenlerden çıkıp Perth'le birlikte konsey odasına girerken nefesimi bırakıyorum. Vezirin varlığının ağırlığı odadan kalkıyor ve hava yeni keşfedilmiş bir rahatlıkla kıpırdanıyor gibi görünüyor. Bileğimi ovuşturuyorum.

Yara izi. O gördü. Kel yaramı gördü... ve bana korkak demedi, iğrenmedi ya da birinin onu bu kadar derinden incitmesine izin veren zavallı küçük bir kız olduğumu düşünmedi. Hayır, gözlerinde sadece öfke vardı. Derin bir koruyuculuk. Onu böyle görmek... Kendine *has garip bir şekilde beni önemsiyor*.

Ama gidip Lucas'ı öldürmeye hazırdı. Her ne kadar Lucas'ın merhameti hak ettiğine inanmasam da, ölümünden sorumlu olamam. Keldarion'un insan dünyasına gitmesini engelleyebilirim ama Lucas'ın bu kalede olduğunu öğrenirse oyun biter.

Lucas'ı eve götürmeliyim. Bu gece.

Yavaşça kapının yanındaki büyük aynaya dönüyorum. Uzun, neredeyse yere kadar uzanan altın çerçevesi, gözlerimin önünde açan narin kakma güllerle süslenmiş. Cam bulanık ve eskimiş görünüyor.

Castletree daha önce hücremdeki parmaklıkları açıp beni Yüksek Kule'ye götürerek bana yardım etmişti. Prensler gibi aynayı kullanmama yardım edebilir mi?

Ezryn'le iletişim kurmak için kolyeyi kullanabildim, dikenleri kontrol edebiliyorum. İçimde yüzeyin altında bir şey kaynıyor.

Farron'un birini gönderdiğini gördüm. Dayton ve ben onu Yaz Diyarı'na gitmek için kullandık. Prensler Orca Koyu'na bu şekilde geldiyse, Lucas'ı eve götürmek için de kullanabilirim.

Sakin bir nefes alarak cama dokunuyorum. Ayna dalgalanıyor, metal su dalgaları. "Bana Orca Koyu'nu göster," diye fısıldıyorum.

Cam sedefli bir ışıkla parılıyor ve ben görüyorum: söğüt ağacı, yol, Orca Cove'un yeni hediyelik eşya dükkânı.

İşe yarıyor.

İşe yarıyor!

Elimi çektiğim anda ayna normale dönüyor. Lucas'ı buraya getirdiğimde tekrar etkinleştirebilirim.

Zamanım var. Keldarion bir süreliğine toplantıda olmalı. Geçerken yemek odasına bakıyorum. Hâlâ Ayışığı Ustalığı oynuyorlar ve sesler hararetleniyor gibi. Farron ve Dayton, Ezryn bir hamle yapmayı düşünürken ona doğru eğiliyorlar. Bu sırada Caspian sandalyesinde arkasına yaslanmış, Cheshire Kedisi gibi sırtıyor.

Sanırım Lucas konusunda onlardan yardım isteyebilirim ama bir şekilde yara izimi fark ederlerse büyük ihtimalle öldürücü bir öfkeye kapılırlar. Ayrıca Kel'le aramızda zaten bir gerginlik olduğunu biliyorum ve onun arkasından iş çevirmelerini sağlayarak bu gerginliği daha da arttırmak istemiyorum. Babam yardım ederdi ama onu bulmak için tüm kaleyi arayacak vaktim yok.

Bunu kendim yapabilirim. Aynaya hızlı bir yolculuk ve elveda Lucas. Görüşmek üzere.

Şifa odası sessiz. Lucas'ın uyuduğu yere doğru sürünüyorum. Hâlâ tam olarak iyileşmiş değil ama bağırsakları artık dışarıda olmadığı için düne göre çok daha iyi durumda.

Onu salladım ama kıpırdamadı bile. Ezryn onu derin bir uykuya yatırmış olmalı. Yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek kilere koşuyorum ve güzelce etiketlenmiş tüm kavanozları hızlıca tarıyorum.

"A-ha!" Kokulu tuzlar. Mantarı açıp Lucas'ın burnunun dibine yapıştırıyorum. Gözlerini kırıştırarak uyandı ve ben de avucumu ağzına koydum. "Yaşamak istiyorsan sessiz olacaksın."

Başını sallıyor, kızıl saç telleri yüzüne düşüyor, sesi sersemlemiş. "Rosalina? Neredeyim ben..."

Tamam, bu iyi. Yürüyebildiği sürece, çok tutarlı olmasına gerek yok.

"Hadi gel." Kolumu onun kolunun altına sokuyorum ve yataktan kalkmasına yardım ediyorum. Dokunuşu tüm bedenimi hasta ediyor ama Kel'in hissetmemesi için duygularımı bastırmaya çalışıyorum.

Lucas titreyen bacaklarının üzerinde inleyerek duruyor. Üzerinde basit bir bej tunik ve bol bir pantolondan başka bir şey yok. "Fae'lerin kalesindeyiz," diye açıklıyorum, "ve seni eve götürüyorum. Bilmen gereken tek şey bu."

Tek cevabı halsiz bir inilti.

Dikkatlice iki tarafa da bakıyorum. Koridorlar bomboş. Dolunay olduğu için personelin çoğu geceyi kutlama ve parti yaparak geçiriyor. Küçük bir nimet.

Yavaşça ilerliyoruz, Lucas ağır ağır bana yaslanıyor ve ağrıyan bacakları için inliyor.

Giriş salonuna vardığımızda kalbim küt küt atıyor. Lucas'ın gözleri her yöne kayıyor. "Bu dikenler..." diye mırıldanıyor, her saniye daha tutarlı bir şekilde. "Gül ağacının içinden geçtiğimiz zamanki gibi."

"Konuşma," diye tıslıyorum.

Şimdilik bana itaat etmekte bir sakınca görmüyor. Midemde huzursuzluk var. Yorgunluğu geçince ne olacak? Saldırıya uğramadan önce parmağıma bir yüzük oymaya çalışıyordu.

Yemek odasını geçerken, fae prenslerimin sesleri rahatlatıcı ve sıcak bir şekilde dışarı süzülüyor. İçimdeki her içgüdü onlara seslenmek, beni şu anda üzerime eğilen canavardan korumaları için yalvarmak istiyor.

Ama sadece birkaç adım sonra Lucas hayatımdan sonsuza dek çıkmış olacak. Bir daha üzerimde güç sahibi olamayacak. Sonra geri dönüp Ezryn'e oyununda yardım edebilir, Caspian'ın garip ama güzel gülümsemesini izlerken Day ve Fare'yi kucaklayabilirim-Bekle, hayır, o değil.

Aynaya ulařtıđımızda dűřűncelerim řimdiki zamana geri dűnűyor. Etrafta kimse yok; temiziz.

Elimi cam bűlmenin űzerine koyuyorum. Ama hiű deđiřmiyor. Parmaklarımı cama bastırarak, "Bana Orca Koyu'nu gűster," diyorum.

Arkamda bana bakan tek şey yansımam ve omzuma yığılmış Lucas.

"Sen gerűekten delisin," diyor. "Bu bir ayna." Merdivenlerin űstűnden adım sesleri geliyor, bir ses mırıltısı.

"Hayatını kurtaracak tek řey bu ayna," diye fısıldıyorum. Avucumu aynanın camına sertűe vuruyorum. "Bana Orca Koyu'nu gűster."

"Daha űnce de sűylediđim gibi, efendim," Perth Quellos'un sesi bize dođru geliyor, "sınır boyunca garip bir don fark ettik ama tehlikeli olduđunu fark etmedik. Size yaptığım űađrılar cevapsız kaldı ve Prenses Niamh'tan da haber alamadık."

Kel'in sesi yanıt olarak gűrler: "Arařtırmaları iűin Kryodian Sűvarilerini gűnderin. En iyi lejyonumuz kesinlikle Winter'ın tarafından bu iřin iű yűzűnű űđrenebilecektir."

Hayır, hayır, hayır. Eđer bu ayna iře yaramazsa, Keldarion Lucas'ı *űldűrecek*. "Lűtfen." Yaldızlı kenarlar sanki kale dinliyormuř gibi parılıyor. Ama ayna benim iűin tekrar aűılmıyor.

"Rosalina," diyor sert bir ses arkamdan.

Keldarion burada.

Dűnerken Lucas'a, "Ona adını sűyleme," diye fısıldıyorum. "Ve bir pislik gibi davranma."

Lucas onaylarcasına homurdanıyor. Kolunu hűlű bana dolamıř durumda. Ve evet, eř bađı műkemmел bir řekilde iřliyor olmalı űűnkű

Kel'in yüzü nettir. Arkasında koşuşturan Perth Quellos'u bırakarak merdivenlerden hışımla iner. "Bu da kim?"

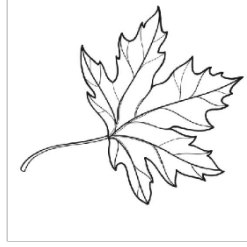
Dilimin ucunda: *Yaralı insan Ezryn iyileşti. Onu eve gönderiyorum.*

Ama ben bir şey söyleyemeden Lucas doğruldu. "Senin kim olduğunu bilmiyorum. Ben Lucas Poussin, bu da nişanlım."

Yemin ederim Castletree bile nefes alıyor. Nefes alıyorum ve Kels duruyor. Sonra tüm öfke patlıyor. Koridorda bir kar fırtınası kopuyor, dolu ve kar Kış Prensi'nin etrafında yükseliyor, o da bize doğru fırlıyor ve hırlıyor, "Çek ellerini eşimden."

OceanofPDF.com

Rosalina

Keldarion'un gazabına daha önce de tanık olduğumu sanıyordum; Farron beni yemeye çalıştığında, Caspian baloya daldığında, hatta Yüksek Kule'ye girmeye cüret ettiğimde. Ama şimdi gördüklerim bunların hiçbirine benzemiyor.

Çenesinin inatçı duruşunda, adımlarının kontrollü yürüyüşünde. Etraftaki havayı çatlatan elle tutulur bir öfke. Öylesine yoğun bir öfke ki, her bir kar tanesi ve buz tutmuş esinti onun emrine giriyor.

Belki de korkmalıyım. Ama sanki vücudumun her parçası ona koşmak istiyor.

Lucas ellerini üzerimden çekip tökezleyerek kapıya doğru ilerliyor. Ama tabii ki kapı onun için açılmıyor. "Ne oluyor Rosalina?" Sözlerinden dehşet yayılıyor. "Neredeyiz, seni çılgın sürtük?"

"Kel, bekle." Ellerimi kaldırdım. "Açıklayabilirim."

Keldarion beni görmezden geliyor. Arkamızda, Perth Quellos hesapçı bir bakışla bizi izliyor. Göğsümde bir korku daha canlanıyor. Keldarion genellikle kurdu üzerinde tam bir kontrole sahiptir ve bugün dolunaydır. Ama ya

özgür kalır mı? İhtiyacımız olan son şey o iğrenç vezirin lanetinin gerçekliğini görmesi.

"Ez!" Sesleniyorum. "Day! Farron!" Bir cinayeti ve Kel'in kurdunun serbest kalmasını engellemek istiyorsam onların yardımına ihtiyacım olacak.

Bir anda üç prens yemek salonundan koşarak çıkar. Caspian gitmiş olmalı, ki bu en iyisi, çünkü Perth'in de onu görmesi iyi olmazdı.

Dayton beni göğsüne doğru çekiyor ve Farron titreyen ellerimi tutuyor. Ezryn üçümüzün önünde duruyor, durumu inceliyor, her adımında hakimiyet kurmaya çalışıyor.

"Lucas'ı eve göndermeye çalışıyordum," diyorum, "ama ayna çalışmıyordu, sonra Kel geldi ve-"

"Kel," diyor Ezryn, "neler oluyor? Bu adam Rosalina'nın isteği üzerine benim hastam."

Keldarion sadece kısa bir onaylama homurtusu çıkarır. Kapının önünde titreyerek yere çömelmiş olan Lucas'ın başında duruyor. Onu hiç böyle görmemiştim, avladığı hayvanlar gibi sinmişti.

Keldarion'un sesi alçak ve tehlikeli bir şekilde gürlüyor. "Bu adam affedilemez bir suç işledi. Ölüm onun hak etmediği bir merhamet olacaktır."

Lucas bir dizi anlaşılmasız küfür savuruyor. Kafasını ileri geri sallıyor ama onun için kaçış olmadığını zaten biliyorum.

Dayton rahatlatıcı bir hareketle omuzlarımı ovuyor. "Neler oluyor, Blossom?"

Taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Farron şefkatli bir dokunuşla yüzümü tutuyor, gözleri empati dolu. "Rosie, biz senin için buradayız. Bize her şeyi anlatabilirsin."

Başımı sallayarak onun elinden kurtuluyorum. "Benden çok utanacaksın."

Ezryn sözlerim üzerine arkasını dönüyor, üçü de koruyucu bir şekilde beni çevreliyor. "Geçmişimizin gözlerinizin önüne serildiğini gördünüz," diyor Ezryn, "yine de bize döndünüz."

Farron kehribar rengi bakışlarıyla beni tutuyor. "Bize söyleyebileceğin hiçbir şey senden yüz çevirmemize neden olamaz."

Dayton, "Hiçbir şey," diye kabul etti.

Parmaklarım bileğimin etrafında sıkılıyor. "Lucas bende birçok yara izi bıraktı. Ama bu görülebilen tek yara."

Keldarion'un tuniğinin kolunu kaldırıyorum, bu en sefil yara izini, tenime yazılmış *LUCAS*'ın sivri çizgilerini ortaya çıkarıyorum.

Üç prens en büyük utancıma bakarken, öfkelerinin orman yangını gibi yükseldiğini hissediyorum.

Ezryn bana doğru uzanıyor, titreyen eldivenli eliyle kolumu tutuyor. Vizörünün siyah T'sinde yansımamı yakalıyorum. Yüzümde korku var ama titreyen dudaklarımın, sulu gözlerimin arasından bir şey çıkıyor.

Öfke.

Bu kadar uzun süre bu kadar korktuğum için kendime. Lucas'a, bana böyle hissettirdiği için.

Tek kelime etmiyorlar ama Dayton beni göğsüne doğru daha sıkı çekiyor ve Farron da diğer tarafıma yaklaşıyor. Ez dönüyor, hala bizi engelliyor.

"Diyarların Koruyucusu," diye gürlüyor Ezryn'in sesi, yaklaşan bir fırtınanın sesini andıran, önsezili bir şiddetle. "Senin yanıdayım."

"Senin yanıdayım," diye gürlüyor Dayton derinden.

Farron derin bir nefes alıyor, gözlerinde bir şeyler parlıyor ama Keldarion'a bakınca sönüyor gibi görünüyor. "Senin yanıdayım."

Bunu durduramayacaklar.

Karanlık göğsümde kıvrılıyor. Keldarion'un öfkesi mi? Hayır.

Bu benim.

"Güzel," diye hırladı Keldarion, Lucas'ın gömleğinin yakasını sıkıca kavrayıp onu odanın diğer ucuna fırlatmadan önce. Lucas mide bulandırıcı bir gümbürtüyle, acımasız çalılarla süslü bir sütuna çarparak jilet keskinliğindeki dikenlerin üzerinde etini parçaladı. Yere yığılırken acı dolu çığlığı odayı doldurur. Kan öksürerek ayağa kalkmaya çalışır ama Keldarion ondan önce davranıp sırt üstü yuvarlanan Lucas'ın karnına hızlı bir tekme atar.

Diğer prensler hâlâ etrafımda, vücutları beklentiyle ışıldıyor, Diyarların Koruyucusu onları çağırana kadar izlemekle yetiniyorlar.

Keldarion Lucas'ın yanında diz çökmüş, beyaz saçları dağınık bir halde duruyordu. Öne doğru eğilip dizlerinin üzerine koyduğunda kaslı kollarının telleri şişkinleşiyor. "Söyle bana, bıçağını hangi elinle tutuyorsun?"

Lucas'ın gözleri irileşir ve tutarsızca bir şeyler mırıldanır. Keldarion bileğini tutup geri itiyor. Korkunç bir çatırtı odanın içinde yankılanır ve ardından Lucas'ın anlaşılmaz çığlığı duyulur.

"Biliyor musun?" Keldarion açıkça söylüyor. "Umurumda olmadığına karar verdim." Ayağa kalktı ve çizmesini Lucas'ın diğer eline keskin bir çıtırtıyla vurdu.

Yerde kıvranan Lucas'tan ölmek üzere olan bir hayvanın iniltisine benzer bir ses çıkar. Kel'in iki eli de kırılmış. İyileşse bile silahını ya da bıçağını asla aynı şekilde tutamayacak.

Keldarion tiksintiyle ona bakar. "Ona elini sürdüğün güne pişman olacaksın."

Lucas'ı yırtık gömleğinden tutup kaldırdı. Bir zamanlar evlenmeyi düşündüğüm çocuk bir bez bebek gibi gevşedi. Keldarion onu sütuna çarpıyor. Buz büyüyor ve onu beline kadar kaplıyor. Kolları yanında asılı, başı göğsünde sükunet içinde.

Kel parmaklarını esnetir ve elinde buzdan sivri bir bıçak büyür. "Castletree Leydisi'nin adını senin sefil etine kazıyarak küçük düşürmeyeceğim. Ama kendi adımı kazıyacağım, böylece sonunu kimin getirdiğini bileceksin."

Lucas uluyor, "Seni öldüreceğim."

"Etinle yetinmeyeceğim." Bıçağı Lucas'ın köprücük kemiği boyunca sürüklerken Keldarion'un sözlerine hayvani bir öfke karışıyor. "Derini soyacağım, kaslarını parçalayacağım ve kemiklerini oyacağım."

Lucas'ın ağzından boğuk bir hıçkırık çıkıyor, kızıl saçlarının telleri terli alnına yapışıyor. Bu sahneyi izlerken kıştan kalma bir uyuşukluk bedenimi sarıyor.

"Ama ilk kesik bana ait değil." Keldarion bıçağı indirdi ve bize döndü. "Kanınız eşim Castletree Leydisi'ne ait."

Kel'in bakışları öfkeden saygıya dönüşürken, buz bıçağını uzatmış bana bakıyor.

Ezryn başını eğerek kenara çekildi. Dayton omzumdaki tutuşunu bıraktı ve fısıldayarak, "Bunu ona ödet." dedi.

Farron, "O merhameti hak etmiyor," diyor.

Keldarion'a doğru yürüyorum ve bıçağı elime alıyorum. Bıçağın soğukluğu içimi ürpertiyor ve kanımı tutuşturuyor. Bana bakarken Kel'in yüzünde kesinlikle yıkıcı bir gülümseme beliriyor. "İntikam senin ellerinde, Rose'um."

Lucas'a sinsice yaklaşıyorum ve gözleri açılıyor. "Beni buradan çıkar. Canavar orada, Rosalina!"

"Kapa çeneni yoksa bu sefer bağırsaklarını deşerim," diye sesleniyor Dayton, kolunu Farron'a dolayarak. "Ama şanslısın, kız arkadaşımı bu zevkten mahrum etmek istemiyorum."

Farron Lucas'ın sözlerinden pek rahatsız olmuşa benzemiyor. Kurttan hiçbir iz yok. Bakışları bana sabitlenmiş ve cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

"Senin kız mı?" Lucas delirmiş görünüyor. Acı onu etkiliyor. "Sen bir çeşit fahişe misin, Balkabağım?"

Prenslerden toplu bir homurtu yükseliyor ama ben yavaşça Lucas'ın önünde yürürken hiçbiri önüme geçmiyor.

"Bunlar Castletree Prensleri ve onlara hak ettikleri saygıyla hitap edeceksin," diyorum sesimden zehir damlayarak. "Bana gelince," diye devam ediyorum, neredeyse burun buruna gelene kadar Lucas'a bir adım daha yaklaşıyorum. "Ben kimsenin fahişesi ya da senin balkabağın değilim. Ben Rosalina O'Connell'ım, Castletree'nin Leydisi ve *bana* hak ettiğim saygıyı göstereceksin."

Lucas'ın sayıklayan ifadesi, yaptığı hatanın ciddiyetini anlayınca korkuya dönüşür.

"Rosalina, bekle," diyor. "Ben senin hayatını kurtardım."

"Hayır, çalmadın. Sen çaldın. Beni buzdan çıkardığın gün hayatımı çaldın, rehin aldın ve onu bir anlığına görebilmemin tek yolunun gülümsemenden geçtiğine inandırdın. Ama yine de boğuluyordum, sanki beni hiç kurtarmamışsın gibi."

"BEN-BEN-" Lucas bocalıyor.

"Artık senden korkmuyorum." Göğsümde öfkeli bir ateş yanıyor ve tenim çok sıcak geliyor. "Ve sana hiçbir şey borçlu değilim."

Her acı dolu an gözümün önünden geçiyor. O gece av bıçağıyla vücudumda iz bıraktı ama bu tek sefer değildi. Zehirli sözleri herhangi bir bıçak kadar keskindi ve eylemleri, manipölasyonu, derimin altına aynı derecede derin kazdı.

Kolunu tutuyorum, kırık parmakları morarıyor.

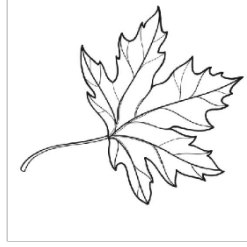
"Hırsız," diye nefes alıyorum. "Yazacağım şey bu. Benden aldığın her şey için."

Hayatımdan çaldığı yılları geri getirmeyecek. Canını yaktığı kızı kurtarmam imkânsız ama yine de çığlıkları kulağa hoş gelecek. Eşimin benim için yaptığı bıçağın keskin olacağını biliyorum. Bıçağımı kaldırıyorum ve aşağı indiriyorum.

Biri Lucas'la arama girip kolumu tutuyor.

"Özür dilerim Prenses," diyor Caspian, vahşi siyah saçları yüzüne düşerken. "Bunu yapmana izin veremem."

Rosalina

KALBİM göğsümde çarpıyor, parmaklarım buz bıçağının üzerinde titriyor. Caspian neden burada? Neden Lucas'ı önemsiyor? Eli kolumda sıkı sıkı duruyor, gözleri yıldızlardan oluşan bir takımyıldız gibi dönüyor.

Üzerimizde bir gölge beliriyor. "Eşimi intikamından mahrum bırakmayacaksın."

Yıldızlar kararır ve Caspian Keldarion'a zehirli bir bakış fırlatır. "Bir adamın etini oymak mı? Bu delilik."

"Çekil," diye homurdandı Keldarion. "Yıllar önce deliliğin kıyısından döndüğümü çok iyi biliyorsun."

"Oh, Kel, tabii ki biliyorum." Caspian'ın dudağı kıvrılıyor, ama sonra bana bakıyor ve bakışlarında garip bir yumuşaklık var. "Ama o yapmadı. Onun da bizim gibi karanlığa gömülmesine izin verme."

Sözlerindeki bir şey zihnimdeki öfkeyi temizliyor. Buz bıçağı elimden düştü ve tökezleyerek onlardan uzaklaştım. Ne yapacaktım ki? Altımda çaresizce kıvranırken Lucas'ın etini mi oyacaktım? Benim merhametimi hak etmiyor, bunu biliyorum. Ama kendi zalimliğini alıp ona geri vermek... Bu ben değilim.

"Bu adam ölümü hak ediyor," diyor Keldarion.

Caspian doğruldu ve güven verici bir elini Kış Prensi'nin göğsüne koydu. "Katılıyorum."

Caspian'ın gelişiyle birlikte diğer üç prens etrafımızı sardı. Bir sütunun arkasından bakan Perth Quellos, kuşa benzeyen bakışlarıyla bizi izliyor.

Dikenler Prensi'ni burada görmekten memnun olamaz.

Caspian bana dönmeden önce parmaklarını Kel'in göğsünde gezdiriyor. "Bu canavarı aşağıya indirmeme izin ver," diyor. "Sana hak ettiğin intikamı vereceğim Rosalina. O uçurumlarda hayal bile edemeyeceğin kâbuslarla bir ruhu kırmanın yolları var. Onu unutulmaya terk etmeden önce bunların her birini yaşadığından emin olacağım."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, Lucas'ın iniltisinden başka tek ses bu. Diğer prensler bile konuşmuyor, onun yerine Caspian'ın beni izlemesini seyrediyorlar. "Güven bana." Caspian ellerimi tutuyor ve onun dokunuşuyla içimde bir şey rahatlıyor. Kızgın ateş sönüyor, sönmüyor ama rahatlatıcı bir parıltıya dönüşüyor. "Prenses, adaletin yerini bulduğunu bilmek için ruhunu lekelemene gerek yok. Bu yükü omuzlarıma bırak. Bırak ben senin karanlığın olayım."

Bu bir pazarlık ya da anlaşma değil. Neden bilmiyorum ama yüz ifadesindeki sertlikte, en azından bu konuda Dikenler Prensi'ne güvenilebileceğimi düşündüren bir şey var. "Caspian-"

"Sana güveniyor muyum?" Perth Quellos öne çıkarken yumuşak bir ses aramıza giriyor. "Yıllar önce Kış'ı dize getiren de bu değil miydi?" "Ah, Perth," diyor Caspian yumuşak bir sesle. "İnan bana, Kış'ı dize getirmek için çok fazla kararlılık ve doğru miktarda yalvarma gerekir. dizler."

Keldarion danışmanının kolunu tutarak, "Yeter," diye çıkıştı. "Biz bu meseleyi hallederken sen de gideceksin."

"Dikenler Prensi'ni tekrar sizinle bir araya getirebilecek mesele nedir, Kış'ın Yüce Prensi?" Perth'in sesi bir buz saçağı kadar kaygan. "Sizin küçük Gündönümü Balonuzda çıkan isyanları bastırmak için o kadar uğraştıktan sonra mı?"

"Dikenler Prensi'ni ben davet ettim," diyorum. "Dikenli sorunumuza diplomatik bir yaklaşım denemek istedim."

"Ahh evet, insan." Perth bana doğru bir adım atıyor ama Ezryn daha hızlı hareket ederek onun yolunu kesiyor. Perth tereddüt ediyor, şüphesiz Ezryn'in ona en son birlikte olduğumuzda yaptığı muameleyi hatırlıyor. "Doğru mu duydum efendim? Eşiniz, değil mi?"

Keldarion derin bir nefes alır. "Bu doğru."

"Çok ilginç," diyor. "Castletree'de bilmem gereken başka sırlar var mı?"

Evet, dev bir salyalı kurt problemi. Ya da daha doğrusu, *dört* dev salyalı kurt problemi.

"Bak, arayı kapatmamız harika," diyor Dayton, "ama bu adamın inlemeleri gerçekten sinirlerimi bozuyor. Artık Cas'ın onu almasına izin verebilir miyiz?"

"Memnuniyetle," diyor Caspian, gölgeler çizmelerinin etrafında kıvrılırken.

"Cinayete bir alternatifim olabilir," diyor Perth, parmaklarını dikleştirerek. "Kış Diyarı'nda insan dünyasına bir giriş var. Ellerini düzeltmeme izin verin, ben de onu yoluna göndereyim."

"O hak ediyor-" diye kükrer Keldarion.

"Ölüm," diyor Perth. "Evet, öyle demiştiniz. Ama bu eşinizin kararı değil mi?"

Kel dişlerini gıcırdatıyor, sonra bana dönüyor. "İşte bu."

Prenslerime bakıyorum; seçimlerini biliyorum. Lucas'ı Caspian'a verip onun Aşağı'nın tüm kâbuslarıyla yüzleşmesine izin verebilirim. Ya da onlardan onu çabucak öldürmelerini isteyebilirim. Belki Lucas'ı aynadan Castletree'ye atabiliriz ama Perth'in bunu bildiğinden emin değilim. Belki de Castletree'nin sırlarından biridir.

Bu karar bana ağır geliyor ama Lucas'a sahip olduğum her şeyi vermeyi bıraktım. Eğer ölecekse, ölümü benim ellerimden olmayacak. Perth zalim bir adam olsa da Kel ona güveniyor. Vezir Lucas'ı götürdükten sonra, onu bir daha asla düşünmek zorunda kalmayacağım.

"Götürün onu," diyorum Perth Quellos'a, sesimde bir komut taklidi yapmaya çalışarak.

"Rosalina, hayır-" Caspian hırılıyor. "Yaşamasına izin veremezsin."

"Kararım kesin," diyorum prenslerden uzaklaşarak. Ama Lucas'a baktığımda yüzünde minnettarlık ifadesi yok, sadece boş bir bakış var.

Keldarion'un dudağı bir hırıltıya dönüşür ve elini süpürme hareketiyle ileri doğru iter. Havada bir güç dalgası dalgalanıyor. Lucas'ı sütuna bağlayan buz kırılğan bir cam gibi paramparça olur. Lucas bir solukla yere yuvarlanır, doğrulmaya çalışırken uzuvları titrer. Keldarion onun üzerinde yükseliyor, gözleri buz gibi bir ateşle parlıyor. "Eğer seni bir daha görürsem, eşimin bahsettiği merhameti sana göstermeyeceğim."

Perth, Lucas'ın yanında diz çökmüş, tsking yapıyor. Mücevherli tacı garip, yeşilimsi bir parıltı yayarken budaklı elini sallıyor ve Lucas'ın parmakları yavaşça yerine oturuyor. "Pekâlâ. Benimle gel, insan."

"Seni son gördüğümde beri yeni numaralar mı öğrendin Quellos?" Kel mırıldanıyor.

"Hepimiz bir Lütuf kullanamayız. Bazılarımız daha yüksek bir güce ulaşmak için çalışmalı," diye karşılık veriyor Perth ve kapıya doğru yürüyor.

Dayton ayağını yere vurur ve kapının kolunu kar tanesi amblemine çevirir. Kapı bir gıcırtyla açılır ve içeri sert bir rüzgâr girer.

Lucas tökezleyerek ayağa kalkıyor ve Perth'in peşinden topallayarak gidiyor. Yanımda duraklıyor.

"Hoşça kal Lucas," diyorum çenemi meydan okurcasına kaldırarak.

Yarı gülüyor, yarı iç çekiyor. "Biliyor musun, bir keresinde bir rüya görmüştüm. Bir geyiğin bağırsaklarını çıkardıktan sonra uyuyakalmıştım. Rüyamda seni beceriyordum. Sen çığlık atarken bıçağımı aldım ve derini kestim. Ve kalbine ulaşip onu sıkana kadar her bir organını çıkardım."

Lucas'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirirken bedenimi soğuk bir dehşet kaplıyor. "Ondan sonra bunu birçok kez düşündüm, sen benim altımdayken." Sesini mide bulandırıcı bir neşe dolduruyor. "Bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Pek sayılmaz. Ama en azından seni yanımda götüreceğim."

Lucas hızlı bir hareketle kolunu kaldırdı ve elinde parıldayan buz bıçağını ortaya çıkardı. Onu eline almış olmalı. Onu göğsüme doğru indiriyor.

Zaman durmuş gibi. Bütün prensler bana doğru geliyor. Caspian'ın etrafında dikenler patlıyor. Ezryn belimi kavrayıp beni geri çekiyor ama çok yavaş. Bıçak kolumu kesiyor ve kanım yere sıçırıyor.

Her damla buzlu zemine bir sonik patlama gibi gürültülü bir şekilde düşüyor.

Değişmeden önce Keldarion'un vahşi buz mavisini gözlerini görmek için başımı kaldırıyorum. Derisi değişiyor, kürkü ve pençeleri serbest kalıyor ve dev bir beyaz kurt ortaya çıkıyor. Bize doğru hamle yapıp Lucas'ı yakalıyor.

Lucas, Kel'in pençeleri ortasını kesmeden önce çığlık atacak zaman bulamaz. Kan fışkırıyor ve Kel'in beyaz kürkünü boyuyor. Devasa çeneler Lucas'ın kafasını sıkıca kavrayıp, dişler çatırdayarak kafatasını deliyor. Sinir kemikten ayrılmış, Lucas'ın başı omzuna zar zor tutunmuştu. Onunla birlikte

Çeneleri gövdenin etrafına dolanan Kel, cansız bedeni sarsar ve kapıdan Kış Diyarı'na fırlatır.

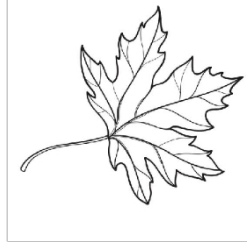
Ezryn beni metalik gövdesine yaslamış, bir mengene gibi sıkı tutuyor. Dayton, bir topun içine kıvrılmış, titreyen Farron'u koruyor. Dayton ona tekrar tekrar "O güvende," diyor. "O öldü. Kel onu öldürdü. Artık senin kurduna ihtiyacımız yok. O güvende. O güvende. Kel bizi korudu."

Perth kapının yanına yığılmış, titriyor. Keldarion ona doğru yürüyor, ağzından kan damlıyor.

"Artık biliyorsun Vezir, Castletree ölmekle kalmıyor," diye homurdandı Keldarion, "biz prensler lanetlendik. Kış Diyarı'na dön ve o pisliğin kalıntılarını Buzlu Çorakların en derin çukurlarına at. Görevlerinizde beni hayal kırıklığına uğratmayın."

OceanofPDF.com

Keldarion

Kaplıcadan yukarı çıkarken ıslak saçlarım omuzlarıma dökülüyor. Sonunda o canavarın kanından arındım.

Quellos gerçeğimi görmüş olsa da pişman değilim. Bu onun sadakatının en büyük testi olacak. Ayaz hakkındaki belirsizlik iddiaları samimi görünüyordu ve kurdumun soğuk depresyonunun derinliklerindeyken onun çağrılarını kaçırmış olmam çok muhtemel. Ama artık krallığını bir canavarın yönettiğini bildiği için emrettiğim gibi sınıra devriyeler gönderecek mi? Aileme bunca yıl sadık bir şekilde hizmet ettikten sonra bir canavarı affedecektir elbette.

Ayrıca, Kryodian Süvarileri'nin durumu araştırmasını emrettim. Onlar Winter'ın seçkin atlı savaşçı bölüğüdür, yıllarca süren sıkı eğitimle bilenmiş ve atlarıyla uyumlu bir bağ kurmuşlardır. Kış'ın içinde kalan güce güvenmeliyim.

Kaplıcalar bile vücudumdaki yorgunluğu atamamıştı. Dayton mağaranın kenarında durmuş, bana bir an bile rahat vermemişti. Büyük ihtimalle Farron erken emekli olduğu için canı sıkılmıştı.

pazarlıktan. Ezryn araziyi korumakla ilgili bir şeyler mırıldandı, sesi öfkeden titriyordu.

Ve Caspian dikenlerinin arasında kayboldu.

"Affedersiniz efendim, şu sert kışınızı kaldırın." Elinde büyük bir tepsiyle bir kadın hızla yanıma gelirken yana sıçırıyorum. "Bunu sıcakken çıkarmam lazım."

"Marigold?" Onu sessizce takip etmeden önce homurdanıyorum.

Rosalina'nın odasında kaybolur. İçeriden kahkahalar yükselir.

Girişte duruyorum ve kapıdaki aralıktan bakıyorum.

Oda personel ve Rosalina'nın burada edindiği arkadaşlarla dolup taşıyor. Marigold kurabiye ve sıcak çikolata dolu tepsiyi indiriyor. Rose bir kupa kapıp bir yudum alıyor ve Astrid Rosalina'nın yüzündeki krem şantiyi silerken kıkırdıyor.

Paavak ve Mandaria kanepesinde uzun bir kitap yığınıyla dinleniyor. Flavia, Sonbahar Diyarı için kıyafet düşüncelerini elinde tutuyor. Rosalina'nın yüzünde güzel bir gülümseme var. Daha önce yaşadığı zorluklara rağmen burada hâlâ güvende ve mutlu.

Gülümsemesi etrafındakilere on kat daha fazla yansır. Personele ışık getiriyor. Onu insanların dünyasına göndererek doğru şeyi yaptığımı sanmıştım. Ama onu sadece bir canavara yaklaştırmışım.

Hayır, o burada kalmalı. İçime yeni bir rahatlık yerleşti. Bugün kardeşlerimin onu hayatları pahasına nasıl koruyacaklarını ilk elden gördüm. Rosalina'nın kapısını tıklatıp odama doğru ilerlerken kendi gülümsememin garip bir benzerini hissediyorum.

İçeride, gardırobuma doğru buzlu alanı geçiyorum. Arkama uzanarak gömleğimi çıkarıp bir çöp kutusuna attıktan sonra pantolonumun bağcıklarını çözmeye başlıyorum.

"Ne kadar da hevesliyiz, değil mi?" diyor tehlikeli derecede yumuşak bir ses.

Dönüyorum. İşte orada, sanki oraya aitmiş gibi yatağında uzanıyor. "Sana gitmeni söylemiştim."

Caspian kollarının arkasına dayanarak yükseliyor, dudaklarında bir çatıklık. "Tatlıdan önce mi?"

"Defol," diye hırlayarak ona doğru hışım ile ilerliyorum.

"Üzerindeki o sefilin kanıyla çok güzel kokuyorsun." Caspian başını arkaya yatırıyor, siyah saçları omzuna dökülüyor. Ceketini çıkarmış, şimdi üzerinde sadece basit bir gömlek ve bağcıkları gevşek bir pantolon var. "Sonunu getirmeden önce ona işkence etme şerefine nail olmak istedim."

"Bu Rosalina'nın seçimiydi."

"Ve danışmanın hatası," diyor Caspian. "Bana izin vermeyi çok istiyordu."

"Burada ne yapıyorsun?" Karyola direklerinden birine yaslandım.

"Pazarlığını yaptın."

"Ama istediğimi elde edemedim." Bakışları bir damgadır. "Bunu bana sadece sen verebilirsin, Kel."

Elim içgüdüsel olarak bileğime gidiyor ve pazarlık dövmesini okşuyor.

"Asla pes etmeyeceğim."

"O zaman lanetini asla bozamayacaksın."

"Tam olarak istediğin bu değil mi?" Ondan uzaklaşıp şömineye doğru yürüyorum. Uzun zamandır yanmıyordu.

Uzun, derin bir iç çeker. "Sanki o sönük aklın ne istediğimi anlayabilirmiş gibi."

Kütükleri istifliyorum, sonra bir kibrit alıp ateşi yakıyorum. Alevler yükseliyor, odayı sıcaklıkla dolduruyor. Ayağa kalktığımda hâlâ orada yatıyordu. Kollarını başının üzerine uzatmış, keskin kalça kemiklerini ortaya çıkarmak için gömleğini kaldırmış.

"Haklıydın," diyorum.

Bir hışımla doğruluyor, yüzünde şaşkın, içten bir gülümseme.

Ama artık bilmeliyim ki, onun hiçbir yanı samimi değil. "Ne dedin, Keldarion?"

"Haklıymışsın." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Rosalina'nın kalbindeki o karanlığı uyandırmasına gerek yoktu. En azından bunun için."

"Benimle bu şekilde konuşmana bayılıyorum." Caspian yatağın kenarında diz çökmüş, karanlık bakışlarını daraltıyor.

"Ondan nefret etmiyorsun."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa yatağına gizlice kurbağa sokabilirim.

Ama bence onların lanetli personel olduğunu düşünecek ve onlarla arkadaş olacaktır."

Bu düşünceye gülmekten kendimi alamıyorum ve Caspian'a tekrar baktığımda bana tuhaf bir bakış atıyor. "Belki o buz gibi kalbin delinebilir."

Bu gece garip davranıyor. Yıllardır görmediğim bir yumuşaklık var onda. Bunun bir rol olduğunu bilsem de, beni rahatsız eden soruyu sormaktan kendimi alıkoyamıyorum. "Sana gelse ne yapardın?"

Bir an düşünüyor, sonra bir elini gövdemde gezdirdikten sonra dizlerinin üzerinde yükseliyor, yüzü neredeyse benimkine paralel. "Ne söylediğimin bir önemi var mı Prens? Size duymak istediklerinizi söyleyebilirim. Ya da en büyük korkunu, onu tatlı bir unutuşa sürüklemem için bana yalvarana kadar baştan çıkaracağımı söyleyebilirim."

Boğazımdan sert bir hırıltı çıkıyor ve yumruklarımı sıkarak onu boğazlama isteğime karşı koyuyorum. Küçük bir iç geçiriyor, sonra kollarını omzuma koyuyor. "Ne söylediğimin bir önemi yok, bana inanmayacaksın. Ve bu senin kendi kendine empoze ettiğin bekarlık çizgini değiştirmeyecek, değil mi?"

Dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Çileden çıkarıyorsun."

Kıkırdıyor, mırıldanırken bir eli tekrar karnımdan aşağı iniyor, "Yine de, vereceğinden şüphelendiğim tepki bu değil. Her zaman yapabiliriz _."

Elleri titremeye başlamadan önce tamamen durur, gözleri genişler. Vücudu kasılıyor ve sarsılıyor. Siyah bir çamur patlaması ağzından çıplak göğsüme fışkırıyor.

"Caspian!" Omuzlarından tutuyorum ama yatağımın çarşaflarına tutunarak kaçmaya çalışıyor. Dudaklarından bir başka siyahlık tufanı dökülürken tekrar kasılıyor. Gözleri karanlıktan sulanıyor, burnundan çamur damlıyor.

Bir kalp atışından sonra karnını tutarak geriye düşüyor, vücudu hâlâ titriyor.

"Özür dilerim," diye hırıldıyor, sesi boğuk. "Muhtemelen bunları yaşadığını biliyorum.

Dolunay için temizlendi."

"Ne zamandır yüzeydesin?" "Sadece akşam yemeği için." Omuz silkiyor.

"Eskiden en az bir ay sürerdi."

Yavaşça bana dönüyor ve yüz ifadesinde büyük bir hüznün var. Sulu siyah gözyaşları yüzünü gölgeliyor. "Gücünün çoğu başka bir yere giderken kendine yardım etmek zor."

Şimdi titreyen dikenleri fark ediyorum. Taş parçaları yere düşüyor. Bunu daha önce düşünmeliydim: Ötedeki Briar, Castletree'nin etrafındaki sayısız sicim. Ondan ne kadar büyü alıyor?

Caspian güçlü, bunu hep biliyordum. Ama kimse sonsuz değildir.

Öfke içime hücum ediyor ve elleri kollarıma karanlığı bulaştırırken umursamadan gömleğini tutuyorum. "Bana bunu neden yaptığını söyle. İçinde asla yaşayamayacağın bir kaleyi neden bozuyorsun? Hepsi *onun* için mi? Sıra için mi?"

Zayıfça yanağını okşuyor. "Asla asla deme, sevgili Kel. Sen bile dünyadaki tüm sihri bilmiyorsun. Neden yıllar önce böyle bir gücün seni lanetleyebileceğini hayal ettin ki?"

"Sen delisin." Hâlâ titriyor. O kadar zayıf ki. Onu şu anda öldürebilirim. Ya da onu buraya hapsedip ölümün hızlı kanatlarla gelmesine izin verebilirim. Ama sadece hırlıyorum, "Aşağıya geri dön, Cas."

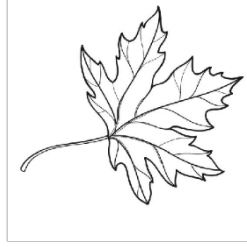
Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor, sonra başı öne düşüyor ve etrafından çalılar yükselirken omzuma yığılıyor. "İki ay sonra görüşürüz. Bana erken bir hediye göndermek istersen, şikayet etmem." Son kaybolan eli bileğine dokunuyor, izi hâlâ beni damgalıyor.

O kayboldu ve ben yalnız kaldım, çarşaf larım ve vücudum karanlıkla lekелendi.

Onu öldürüp kendimi özgür bırakmalıydım. O zaman sonunda laneti kırabilirdim.

Rosalina'ya onun için tüm Büyülü Vadi'nin küle dönmesine izin vereceğimi söylemiştim. Ama asla itiraf edemeyeceğim şey, yangını onun için başlattığımdı.

Rosalina

Sonbahar Diyarı'ndaki dolambaçlı patikadan aşağıya doğru ilerlerken botlarım dökülen yapraklara çarpıyor.

"Coppershire'ın başkentini görmek için sabırsızlanıyorum," diyor babam yanımda yürürken. "Şu ikizler bana orayla ilgili her şeyi anlatıp durdular."

Gülümsüyorum. Babam dün geceyi Farron'un küçük kardeşleriyle sohbet ederek geçirdi. Görünüşe göre, gizlice dışarı çıkmışlar ve dolunayı kutlayan personele katılmışlar. Grubumuz şafak vakti yola çıktı, başkentten hemen dışına gitmek için giriş salonundaki aynayı kullandı. Kapıyı yeniden açarak Fae kraliyet ailesini şaşırtmaktansa, elçilik olarak resmi bir şekilde varmanın daha iyi olacağına karar verdik.

Castletree ve doğrudan kalenin içinde görünüyor.

Minimal bir grup oluşturmayı tercih ettik: prensler, babam, Farron'un kardeşleri, Astrid, Marigold ve ben. Farron bize Sonbahar Diyarı'nda ihtiyacımız olan her şeyin bulunacağına dair güvence verdiği için fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Ben yine de hazinelerimle dolu güvenilir çantamı getirdim: Kel'in bana verdiği kolye, Dayton'ın Yaz Diyarı'nda bana aldığı peluş aslan ve dikenli tacım.

Sonuncuyu neden getirdiğimi bilmiyorum. Belki de dikenler olmadan Sonbahar Diyarı'nda kendimi evimde gibi hissetmeyeceğim.

"Henüz sıra dışı bir şey yok." Babam gülümsüyor. "Hayır," diye katılıyorum. "Bu çok güzel."

Patika boyunca sıralanan kestane ağaçları birbirine o kadar yakın büyüyor ki neredeyse bir tünel oluşturunlar. Kırmızı, turuncu ve sarı yapraklar yağmur gibi düşerek gökyüzünün ateşli gün doğumunu yansıtıyor. Kalıcı mavi sis ayak bileklerimizi sarıyor. Derin derin nefes alıyorum, yumuşak esintide süzölen odun dumanı ve elma kokusunu ve berrak havayı seviyorum.

Partimizin ön tarafında Keldarion, Ezryn'in yanında yürüyor, keskin gözleri önlerindeki yolu tarıyor. Arkalarında Dayton, hem kendisinin hem de Farron'un çantalarını taşıyor. Marigold, Astrid ve ikizlerle neşeli bir şekilde sohbet ediyor.

Astrid ve Marigold çok komik görünüyor. İnsanların dünyasından bizimle birlikte gelen Orca Cove kapüşonlularını temizledikten sonra, onlara bir parıltı aldılar. şimdi ikisi de canlı kapüşonlarıyla küçük kasabamı temsil ediyorlar.

Arkasından süröklenen Farron, ayaklarını çıtır çıtır yaprakların arasında tekmeliyor. Arada bir atkısını indirip boynundaki dikenli yakaya dokunuyor. Ayrılmadan önce onunla konuşmaya çalıştım ama düşönceleriyle baş başa kalmak istediğini hissediyorum. Ona bu alanı vermeliyim.

"Sonbahar Diyarı'nda kalmak sadece prenslerin davasına yardımcı olmayacak," diye devam ediyor babam. "Onların dünyasını keşfetmek, annen hakkında bilgi bulmak için en iyi şans olabilir. Eğer Coppershire'da Castletree'ninki gibi bir kütöphane varsa, bolca mucizeyle karşılaşacağız demektir."

Babama baktıkça kalbim ısınıyor. Öğrenmekten, onu bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecek. Ama ben onun hala bu işten zevk alabilmesine hayranım.

yolculuk. Ayrıca, Marigold'un ona giydirdiği fae kıyafetleri içinde çok şık görünüyor. Uyum sağlamak için çok çabılıyor.

Bugünkü seyahatimiz için pratik bir şekilde giyindim, dar siyah pantolon ve zümrüt rengi bir tunik giydim. Yakası, sanki bir esintiye kapılmış gibi, basamaklı bir desenle sonbahar yapraklarıyla işlenmiş. Kahverengi botlar baldırlarımı sıkıca sarıyor. Koyu bordo pelerinin takımımı tamamlıyor. Büyük boy kapüşon, ormanda ilerlerken beni sıcaklığıyla koza gibi sarıyor. Kestane rengi dalgalarımı basit bir altın tokayla geriye doğru taradım ve yüzümü çerçevelemek için birkaç gevşek dal bıraktım.

Bu sabah giyinirken kendimi daha hafif hissettim.

O gitti. Lucas gerçekten gitti. Dün gece korkunçtu ama bir kapanış duygusu hissediyorum. Prenslerim beni korudu. Dikenler Prensi bile beni korudu.

Tek umudum Perth Quellos'un Kış Diyarı'na kendi tarafından yardım edebilmesi. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum ve Keldarion'un sırrını bildiği için endişeliyim ama nesillerdir kraliyet ailesine hizmet ediyor. Artık hepimiz birlikte çalıştığımızı göre, bu işin sonunu getirebiliriz.

"O korkunç adamın icabına baktığınızı biliyorum-"

Düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırdığımda Keldarion'un yanımıza geldiğini ve babamla sohbet ettiğini görüyorum. Birkaç kısa konuşmanın dışında, bu ikilinin en son konuştuğu zaman Kel'in babamı zindana attığı zamandı.

"Onun bu dünyadan ayrılması büyük bir merhametti," diye devam ediyor Papa. "Kızımın sözde 'arkadaş' olabilirsiniz ama bu benim onayımı aldığınız anlamına gelmez. Rosalina'nın böyle bir şeye ihtiyacı olduğundan değil, ama bunu hak ediyor.

."

Keldarion buz gibi bakışlarını babamın üzerinde sabitliyor. Büyülü Vadi'deki son kadın olsam bile beni asla istemeyeceğine dair bir şeyler söylemesini bekliyorum ama o sadece, "Ona bir daha zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Ona zarar veren herkes benzer bir kaderi hak edecektir."

Babam başıyla onaylıyor, şüphesiz Kış'ın Yüce Prensi'yle konuştuğu için kendisiyle gurur duyuyor. Artık hayatımda daha aktif bir rol almaya çalıştığını biliyorum ve bu jestini takdir ediyorum.

"Ee," diye araya girdim, konuyu değiştirmeye hevesliydim, "sence babam ve ben yuvarlak kulaklarımızla Coppershire'da göze çarpacak mıyız?"

"Şüpheli," diyor Keldarion. "Diyarlar asi insanlara karşı oldukça uyumludur."

"Castletree'de dolaşanlar dışında," diye azarlıyorum.

İleriden heyecan çılgınlıkları geliyor. Dayton arkasını dönüp göz kırpmıyor. "Neredeyse vardık."

Virajı döndüğümde, ağaçlar nefes kesici bir manzaraya yol açıyor - aşağıdaki vadide yuvalanmış muhteşem bir fae şehri.

Binalar sarmaşıklarla ve turuncu ve kırmızı yapraklardan oluşan çelenklerle süslenmiş. Uzakta, şehrin üzerinde bir kale yükseliyor. Bu Castletree, dallarının sonbahar yapraklarıyla dalgalanması dışında. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu biliyorum: Kraliçe'nin büyüü Castletree'nin dört diyarda da görünmesini sağlasa da, Briar'da sadece tek bir gerçek fiziksel konum var.

Ama Castletree'nin dibindeki kale gerçek... ve çok büyük. Yükselen kuleler, parıldayan bronz ve altından yapılmış duvarlarla yukarı doğru uzanıyor.

Biz yaklaştıkça kahkaha ve müzik sesleri bize doğru yaklaşıyor. Farron'un yanına gelene kadar yavaşlıyorum. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bugün çok güzel görünüyorsun Rosie. Gerçek bir maceraya hazır gibisin."

"Bu bir macera, Farron." Elini tutuyorum. "Birlikte çıkacağımız bir macera."

Kısa bir süre başını salladı, serin esinti gevşek kahverengi saçlarını alnından geriye doğru savuruyordu. "Sanırım."

"Büyüdüğün yeri göreceğim için çok heyecanlıyım," diyorum, pozitif kalmaya çalışarak.

Henüz don belirtisi görülmedi.

Tüm şehri çevreleyen büyük bir taş duvara yaklaşıyoruz. Kapılar altından yapılmış, yapraklar, meşe palamutları ve fae yaratıklarının karmaşık oymalarıyla tasarlanmış.

"Geldik," diyor Farron, biraz doğrulurken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Coppershire."

Büyük kapılar sallanarak açılıyor ve bir grup atlı asker dışarı fırlıyor. Grubumuzun etrafında bir çember oluşturdıklarında toynaklar gürlüyor. Birbirimize sokuluyoruz, Keldarion beni sıkıca yanına bastırıyor.

"Bunun anlamı ne Farron?" diye homurdanıyor.

"Ben-ben bilmiyorum!" Farron kekeler.

Sonbahar Diyarı'nın muhafızları, örgülü iplerle kuşattıkları uzun, dökümlü turuncu cübbelerinin üzerine süslü zırhlar giymişlerdir. Dokuma yaprak ve taç yapraklarından yapılmış gibi görünen kumaş, onlar hareket ettikçe yumuşak bir şekilde hışırdıyor. Her biri ormanın kendisinden yapılmış bir silah taşır: dallar ve sarmaşıklardan yapılmış bir yay ya da yapraklar ve meyvelerle süslenmiş bir mızrak.

Neden düşmanmışız gibi etrafımızı sarıyorlar?

İki gardiyan, şikâyetlerine rağmen Billy ve Dom'u çemberimizden çıkarıyor.

Başka bir asker öne çıkar. Altın miğferini çıkarır ve Farron bir iç çeker.

"Yüzbaşı, neler oluyor?"

Yüzbaşı kaşlarını çattı. "Hepiniz Kış'ın Yüce Prensi ile dostluk kurduğunuz için tutuklusunuz."

Keldarion yanımda sertleşiyor. "Ne?"

Farron muhafızlardan oluşan dar çembere bakar. Dudağı titriyor. "Ama ben, ben sizin Yüce Prensinizim. Geri çekilirseniz çok memnun olurum."

Dayton sinirli bir şekilde iç çeker. "Fare, komuta, sorma."

Muhafızlar yer değiştirmez.

"Size cevap vermiyoruz," diyor kaptan. Farron ağzını açar, kapatır.

"Bir şeyler yap, Farron," diye fısıldıyorum. "Sen onların Yüce Prensisin." Yutkunuyor, doğruluyor, boğazını temizliyor, hiçbir şey söylemiyor.

Keldarion homurdanır, "Eğer siz hainler Yüce Prensinize hesap vermeyecekseniz, o zaman kime hesap vereceksiniz?"

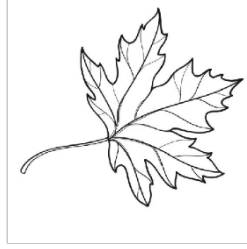
"Bana hesap verecekler."

Bir fae kadını askerlerin arasından geçerken dudaklarım aralanıyor. Zarif bir elbise içinde uzun boylu duruyor, uzun siyah saçları gümüş tellerle süslenmiş ve sırtından aşağıya doğru örülmüş.

Muhafızlar başlarını eğiyor ve kaptan "Prenses" diye mırıldanıyor.

Ama Farron ona bakakalıyor, yüzü acıyla paramparça olmuş bir halde "Anne?" diye fısıldıyor.

Farron

İşte Sonbahar'ın Yüce Prensi ülkesine böyle dönüyor. Zincirlerle.

Kırılmaz olduklarını bilmeme rağmen bağlarımı çekiyorum. Metal Bahar'dan çıkarıldı, bol kerestemiz karşılığında alındı ve sonra ejderha ağzı bitkisinden sağılan ateşte dövüldü. Keldarion'un bile bu çelikten bir çıkış yolu bulabileceğinden şüpheliyim.

Meşekalp Kalesi'nden geçirilip savaş odasına götürüldük, sonra dizlerimizin üzerine çökmeye zorlandık, ellerimiz arkadan kelepçelendi. Zincirlerimiz bağlandı ve bizi bir sıra halinde bağladı: ben, Kel, Ez, Dayton, Rosalina, George, Astrid ve Marigold. Dom ve Billy gergin bir şekilde yakınımızda duruyor, durumdan memnun değiller ama annemize karşı durmak istemiyorlar.

Belki de korkaklık aileden geliyordur.

Yüce Prenslik görevini üstlendikten sonra bile savaş konseyi odasına pek girmedim. Burası heybetli bir oda, mobilyaların hepsi koyu renkli, cilalı ahşaptan yapılmış. Devasa pencerelerin yanında, efsanevi Fırtına Koçları'nın sırtında yapılan büyük savaşların sahnelerini tasvir eden süslü duvar halıları asılı.

Emberwood'da çoktan kaybolduğu söylenen mistik nc.

Derin bir nefes alıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Başımı evirdiğimde Dayton'ın delici mavi gözlerini görüyorum. Yüzü endişeyle çarpılmıştı. "İyisin Fare," diye fısıldıyor.

Olmak zorundayım. Eğer kurt burada, en sevdiklerimin olduğu bir odada beni alt ederse.

Pazarlık. Bu düşünce boynuma yakıcı bir acı gönderiyor. Caspian büyüsünün canavarımı kontrol edebileceğine yemin etti. *Yıldızların lanetlediği Dikenler Prensi'ne gvendiğime inanamıyorum.*

Titreyerek nefes alıyorum ve arkadaşlarımı inceliyorum. Kel dizlerinin üzerindeyken bile heybetli görünmeyi bir şekilde başarıyor. Yukarı bakıyor, buz gibi gözleri kırpışmıyor, ağzı çok doğal bir şekilde kaşlarını çatmış. Ezryn hareketsiz, elleri hariç. Eldivenlerini çıkarmış ve parmaklarını yavaşça dokunabildiği metalin üzerinde gezdiriyor. Bu eliği tanıyor mu?

Dayton zincirlerini çekiştirmeye başladı. Annemin ilk adını kullanarak, "Beni zapt etmekten daha iyisini bilmelisin, Niamh," diye hırlıyor.

"Dayton," diye uyarıyorum.

Ama annem hiçbir şey söylemiyor. Yüzeyi yüksek ağaların girift oymalarıyla işlenmiş devasa meşe masanın arkasında duruyor. Çocukken onun kucağına oturup parmaklarımı desenlerin üzerinde gezdirdiğimi hatırlıyorum. Rosalina'ya bakıyor.

Hepimiz arasında en hareketsiz olanımız o. Çenesini yüksekte tutuyor, derin nefesler göğsünün yükselip alçalmasına neden oluyor. Bakışlarında korku titriyor ama orada da g var. Gözlerimi kapatıyorum. *Sen gcl olabiliyorsan, ben de olabilirim.*

Garip bir şekilde George tüm bu olanlardan memnun görünüyor. Başı bir baykuş gibi dönüp duruyor ve muhafızlara o mhrn ne olduğunu sorup duruyor-

Göğüs plakalarında kırmızı ve turuncu yapraklardan oluşan bir taç bulunan altın işlemeli bir koç anlamına gelir. Hepsi onu görmezden geliyor.

Astrid titriyor. Marigold bir kez olsun merhametli bir şekilde sessiz kaldı. "Anne," diyorum. "Lütfen, açıklamama izin ver."

Bakışlarını yavaşça Rosalina'dan bana çeviriyor. Altın rengi gözleri buğday tarlasındaki bir esinti gibi titreşiyor. "Köylerimiz dona yenik düştüğünde," diyor, "nerede açıklayacaktın? Mülteciler Coppershire'a geldiğinde ve ekinlerimiz mahvolduğu için onlara verecek yiyeceğimiz olmadığında nerede açıklayacaktın?" Vücudu titriyor, sesi gittikçe kısılıyor. "Bir konukçuyla sınıra gidip onların birer birer dona yenik düşmesini izlediğimde ve Sonbahar'ın Lütfu'nu gücü alıp saklanan birine verdiğim için hiçbir şey yapamadığımda bunu nerede açıklayacaktın?"

"BEN..." Kelimeler boğazımda düğümlenip duruyor. Annemin ifadeleri bir ok yayını gibi üzerime yağıyor, her biri daha derine işliyor. Ama kendimi savunmak için söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hak ettiğim bir savunma yok. Bedenim zayıflıyor ve sadece Kel'e bağlı olduğum için dik duruyorum.

Annem derin bir iç çekti. "Lütfu hemen bana geri vermen için seni zorlamalıyım."

"Affedersiniz," diyor Rosalina, sesi yumuşak. "Bu don olayı için üzgünüm. Ve ekinleriniz için. Ve halkınız için. Gerçekten üzgünüm. Ama Farron'un neler atlattığı hakkında hiçbir fikriniz yok. Neler başardığını."

"Rosalina," diye mırıldanıyorum. "Yapma."

Onun korumasını istemiyorum. Bunu hak etmiyorum. Ben ne başardım ki? Çalışmalarımız için gösterecek hiçbir şeyimiz yok. Aramızda laneti bozma şansı olan tek kişi bunu yapmayı reddediyor. Hiçbir şeyim yok.

Sonuçlar, ilerleme yok. Âlemimin kontrolünü kaybettim. Daha da kötüsü, annemin sevgisini kaybettim.

Annem masanın arkasından çıkıp Rosalina'nın başında duruyor. Tıpkı Yüce Prenses olduğu zamanki gibi görünüyor: gümüşle karışık siyah saçları sıkı bir örgüyle bağlanmış, ekose bir kılıfla pirinç zincir bağlantılarından bir elbise ve yanında kılıflı altın bir kılıç. Sonbahar Diyarı'nın gelmiş geçmiş en iyi lideriydi.

Kendi isteğiyle unvanı bana, en büyük oğluna devretti.

Muhafızlar kenara itilirken büyük bir gürültü kopar ve ardından kocaman bir adam odaya dalar.

"Fare-Fare!" diye bağırıyor ve beni omuzlarımdan tutup aynı anda hem sıkıyor hem de kaldırıyor. Hareketin gücü Kel'i ve diğerlerini de beraberinde sürüklüyor ve onun kocaman kızıl sakalı beni boğuyor.

"Baba," demeye çalışıyorum tüm saçlarıma rağmen. Çocukluğum gibi kokuyor: keskin gecelerde şenlik ateşleri, sıcak elma şarabı ve geyik.

"Paddy," diye uyarıyor annem.

Babam Padraig mahcup bir ifadeyle beni yavaşça indiriyor. "Niamh, bu gerçekten gerekli mi? Oğlumuzu zincire vurmuşsun. O kimse için bir tehdit değil!"

Babamın beni savunduğunu biliyorum ama yine de acıtıyor.

"Bakın kime zincirlenmiş," diyor Anne. "Farron, Yüce Prens Keldarion ile arkadaşlık ediyor. Benim kanımdan olsalar bile aramda hainlere izin vermeyeceğim."

"Sonbahar'ın Lütü'na sahip olsalar bile mi?" Dayton hırlıyor. "Merhaba, Paddy.

Sizi gördüğüme sevindim."

"Daytonales!" Babam yaklaşıp Dayton'ın saçlarını karıştırdı. "Her zamanki gibi formdasın, oğlum."

Marigold derin bir iç çeker. "İşte gördüğüm en iyi adam." Annem alevler içinde kalacakmış gibi görünüyor.

Storm Rams efsane oldu. "Paddy, eğer mahkûmlarımla arkadaşlık etmeyi bırakmazsan, seni görevden aldıracağım."

"Bu kadar yeter," diye homurdanıyor Keldarion. Hepimizi yanına çekerek ayağa kalkıyor. Muhafızlar mızraklarını çekerek ileri atılıyorlar ama annem onları geri püskürtüyor. "Prenses Niamh, lütfen bana güvenin, söylediklerimle hiçbir ilgim yok-"

"Sana güvenmek mi? Sana güvenmek mi?" İleriye doğru yürüyor. Keldarion'dan çok daha kısa olmasına rağmen, varlığı onun üzerinde yükseliyor. "Diyarımızın hâlâ ayakta olmasının tek sebebi sana güvenmemiş olmamız. Yıllar önce neredeyse Kış'ı yok ediyordun ve tüm diyarları da beraberinde getirecektin. 'Bana güvenin' diyor. Kış'ın Yüce Prensi benim aptal olduğumu mu düşünüyor? Kış Gündönümü Balonuzun haberi yayıldı. Kendini yine Aşağı ile aynı hizaya getirmişsin."

"Caspian benim krallığıma davet edilmedi," diyor Keldarion. "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Acı boynumu yakıyor. Keldarion'un olmayabilir ama benim var.

Anne bir anda harekete geçerek kolundan bronz bir hançer çıkardı ve Keldarion'un çenesinin hemen altında tuttu. "Sana bu şansı vermemeliydim."

"O kadar acele etmeyin Prenses," diyor Dayton, sözlerinde karanlık bir ifade var. "Ortada hiçbir şey yokken Yüce Prenslerle sorun çıkarmak istemezsiniz. Kimin Summer'ın koğuşı olduğunu unutmayın."

Bu tehdit karşısında göğsümde korku parlıyor ve iri gözlerle Dayton'a dönüyorum.

"Kızımı tehdit etmeye nasıl cüret edersin, Daytonales?" Anne fısıldıyor.

Castletree'ye iki yıl önce, dördümüzün en küçüğü olan kız kardeşim Eleanor'un Yaz Diyarı'nda bir koğuş olmayı seçtiği haberi geldi.

"Tüm saygımla leydim," diyor Dayton, sesi saf ipekten, "kardeşimin boynuna bıçak dayayan sizsiniz."

Kel bakışlarını Dayton'a çeviriyor ve ikisi arasında Keldarion'un nadir bir hediyesi olan bir saygı parıltısı belirliyor.

Annenin dudağı seğiriyor ve Dayton'ın çenesini tutarak ona tiksintiyle bakıyor. "Son kontrol ettiğimde Daytonales, başka kardeşin yoktu."

Sözlerindeki acımasızlığı anlamaya çalışırken midemin çukurunda bir düğüm oluşuyor.

Dayton boş gözlerle ona bakar. Çenesini düşürür ve sendeleyerek masaya geri döner. "Şu dördünüze bakın. Krallıkların Yüce Prensleri, gerçekten. Sonbahar ve Kış savaşın eşiğinde. Yaz bir çocuk tarafından yönetiliyor. Ve aylardır İlkbahar'dan ne bir haber var ne de bir haber." Arkasına bakıyor. "Kraliçe Yüksek Yöneticileri bir sebepten ötürü bıraktı. İnsanları güvende tutmak için. Ve siz hepiniz bize sırtınızı döndünüz."

Odaya ağır bir sessizlik hâkim oluyor ve utanç içinde başımı öne eğiyorum. O haklıydı. Tıpkı Büyücü'nün uzun zaman önce olduğu gibi.

"Ya tamir edebilirsek?" Rosalina seslenir. "Ya dona neyin sebep olduğunu bulabilir ve onu durdurabilirsek? Kış'a karşı savaşı iptal eder misiniz?"

Annem kaşlarını kaldırıyor. "Kim bu insan?"

Rosalina'ya bakıyorum, parlayan gözlerine, çenesinin kararlı duruşuna. "O Castletree'nin Leydisi," diyorum. "Ve bu donu durdurmamıza yardım edecek."

Annesi ona doğru ilerliyor ve Rosalina'nın çenesini avucunun içine alarak başını ileri geri hareket ettiriyor. "Tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

Rosalina gergin bir kahkaha atar. "Sanırım seni hatırlardım."

"Hımm." Anne Rosalina'nın arkasında yürüyor, bir elini uzun siyah saçlarında gezdiriyor, bir parmağını yuvarlak kulaklarında gezdiriyor.

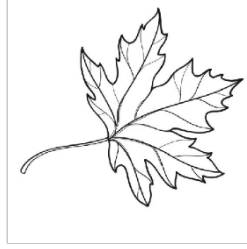
"Bize güvenmediğini biliyorum," diyor Rosalina. "Hiçbirimize. Neden güvenesiniz ki? İnsanlarınız ölüyor. Korkuyorsunuz. Ama söz veriyorum, bu dona Keldarion sebep olmadı. Ve Farron halkı için her şeyi yapar. Başka kimsenin ölmesine gerek yok. Castletree halkından geriye kalan gücü size gösterelim."

Babam odanın bir köşesinden gülüyor. "İnsanın cesareti var.
Ne diyorsun Niamh?"

Annem bronz hançerini kaldırıp Rosalina'nın sırtına doğrultuyor. Keskin bir nefes alıyorum, kanım ısınıyor. Sonra annem onu zincirleri açmak için kullanıyor. Sırayla her birimizi serbest bırakarak aşağıya iniyor.

"Don bu hızla ilerlerse, yaklaşık iki ay içinde Coppershire'a varacak," diyor. "Bşkente ulaşmadan önce onu düzeltin. Aksi takdirde," diyor Keldarion'un bakışlarını tutarak, "Sonbahar Kış'ın üzerine yürüyecek."

Rosalina

Nasıl oluyor da Büyülü Vadi'de bir an mahkûmken bir an sonra hayal edilebilecek en mükemmel odalara sahip oluyorum?

"Buraya bakın!" Astrid ağlayarak kendini kadife bir koltuğa atıyor ve kocaman, kalın bir örgü battaniyeye sarınıyor. "Okumak için mükemmel bir yer, sence de öyle değil mi Rosie?"

"Hiç oldu mu!" Kendimi onun yanındaki sandalyeye sıkıştırıyorum.

Partimize, özel odalara ayrılan ortak bir yaşam alanı ile kendi kişisel odamız verildi. Ana oda devasa, merkezde neşeyle çtırdayan açık bir şömine var, etrafı pelüş sandalyelerden her sonbahar tonunda serpiştirilmiş kabarık yastıklara kadar her türlü oturma alanıyla çevrili.

Yakındaki bir masa dolgun elma ve armutlarla, sıcak baharatlı elma şarabıyla ve hala lezzetli aromalarıyla buharlaşan bir tepsi dolusu kabak böreğiyle doludur. Marigold bir tanesini ağzına atıyor. "Evdekiler kadar iyi değil."

Babam koridora açılan kapıda duruyor, Dominic ve Billagin'le tartışıyor. İkizlere bize odalarımızı ayarlamaları talimatı verilmişti. Papa, "Hayır, hayır, balkabağı baharatı 1675'ten beri insanlık tarihinde kaydedilmiştir" diyor. "Karışım basit: muskat, tarçın, karanfil, biber-"

"Her şeyi yanlış anlamışsın ihtiyar," diye çıkışıyor Dominic. "Bir fae simyacısı bunu kazara yaptı."

"Bazı kabak çekirdeklerini büyüleyerek balkabağından başka nesnelere dönüştürmeye çalışıyordu ama onun yerine bunu buldu," diye devam ediyor Billy. "Yüzyıllardır yemeklerde kullanıyoruz. Tabii bir fae onu insanlara getirdiğinde, onlar da kendi versiyonlarını yaptılar. Hiçbir yerde bizimki kadar iyi değil."

Papa, "Ben buna inanmıyorum," diyor.

Dom omzuna vuruyor. "Mutfağa gel. Sana gösterelim."

Babanın yüzü aydınlanır ve üçü okul çocukları gibi koşmaya başlar. Çok hayat dolu görünüyor.

Ama Vadi'nin benim için yaptığı da bu değil miydi? Beni hayata döndürmedi mi?

Prensler etrafta dolanıyor, odalarına yerleşiyor ve sessiz seslerle konuşuyorlar. Farron'u bu gece güvende tutma planlarını sağlamlaştıırken Kel ve Ezryn arasındaki ciddiyeti gözlemliyorum. *Bu ikisi arasında bir şeyler olmuş.*

Başımı Astrid'in omzuna yaslayıp huzurlu bir an geçirmeye çalışıyorum. Büyük, kemerli pencereler dışarıdaki manzaranın çarpıcı bir görüntüsünü sunuyor: kalenin ötesinde duran devasa ağaçlardan gelen kırmızı ve altın rengi bir isyan. Keldarion'un adını temize çıkarmak ve Sonbahar Diyarı'nı kurtarmak için bize bir şans verildi. Birlikte bunu başarabiliriz. Farron bunu yapabilir.

Farron. Nerede o? "Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum Astrid'e. Birkaç yatak odasına bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Koridorun kapısını iterek açtım. Koridorun yarısına kadar ayakta durmuş, bir duvar halısına bakıyor. Yanına yaklaşıyorum ve onunla omuz omuza duruyorum.

Goblenin ailesine ait olduğunu söylemek zor değil. Ortada annesi var, siyah saçlı ve asil, ancak burada onu tanıdığımdan daha yumuşak tasvir edilmiş. Babası, gülümseyen ve neşeli. Uzakta, her biri bir geyiğe binmiş, birbirinin aynı iki genç oğlan. Ön plandaki büyük ağacın yanında ergenlik çağında bir kız duruyor. *Bu Eleanor olmalı.*

Ve annesinin hemen yanında Farron var: daha genç ama kesinlikle o. Goblen bir şekilde onun bakışlarındaki merakı yakalamayı başarıyor. Parmaklarımı şeklinin üzerinde gezdiriyorum. "Burada gerçekten mutlu görünüyorsun."

"Uzun süre boyunca hayatımda hiçbir şey değişmemiş gibi hissettim. Sanki aynı günü tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmışım gibi." Farron'un sesi titrek ve emin değil. "Ve şimdi uyandım ve fark ettim ki sıkışıp kalan sadece benmişim. Dünya yoluna devam ediyor. Ben ayak uyduramıyorum."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

"Çok farklılar," diye fısıldıyor, gözleri hala goblende. "Kardeşlerim savaşçı oldu. Annem bana zar zor bakabiliyor. Bana karşı her zaman çok nazikti. Birlikte uzun at arabası yolculukları yapar, kitapları birbirimize verirdik. Şimdi ise savaşıyor. Ve *bana bakamıyor* bile."

"Korku insanları değiştirir. O korkuyor, Farron."

"Eğer Autumn'un Lütfun'a sahip olsaydı, bunu çoktan durdurabilirdi. Ama Sonbahar bana yapışıp kaldı. En son ne zaman birinin Lütuf'u geri aldığını bile hatırlamıyorum."

"Her şey sana bağlı değil." Elini sıkıyorum. "Burada seninleyiz. Kel, Ez, Dayton. Benimle. Seninleyiz, Farron."

"Ama bu daha kötü değil mi?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve aceleyle onları siliyor. "Laneti bozmak zorundayız. Ve onlar *benim için* buradalar. Peki ya eşlerini bulmak? Kendilerini kurtarmak?"

"Zamanımız var." Yavaşça yüzünün yan tarafına dokunuyorum ve onu goblenden uzaklaştırıyorum. "Diyarlar savaş halindeyken bu laneti kırmak için mücadele edeceğiz. Bunu görmenin zor olduğunu biliyorum ama onlar için çok önemlisin. Onların sevgisinden güç al, Farron." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Benden güç al."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor ve ağzı yarı açık bir soru gibi.

"Seninleyim," diyorum. "Orada ve geri. Seninleyim."

"Seninleyim," diye tekrarlıyor. "Tüm yol boyunca."

Kollarımı boynuna dolayarak, sanki onu güvende tutabilecekmiş gibi kendime doğru çekiyorum. Boynumun kıvrımına sokulurken kucaklaması beni sarıyor.

Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görseydin.

"Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin," diyor.

"Kalp atışlarını hissedebiliyorum," diye fısıldıyorum. Hızlı ve güçlü ve kendimi asla ayırmak istemiyorum. *Bu kalbi seviyorum.*

"Rosie?"

"Evet, Fare?"

"Bence sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Onu incelemek, yüz hatlarının haritasını çıkarmak için hafifçe geri çekiliyorum. Kalbim gri bulutların ötesinden gelen güneş gibi çiçek açıyor. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş olduğumu *biliyorum.*"

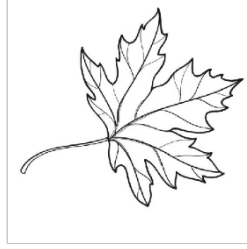
Alnını benimkine yaslıyor. "Sanırım diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

"Evet." Koridorun sonundaki bir pencere kırmızı-turuncu alaca karanlığı süzüyor. "Neredeyse gece oldu."

Şeytanla pazarlık yapmanın buna değip değmeyeceğini görme zamanı.

OceanofPDF.com

Rosalina

Daha önce hiç böyle bir gün batımı görmemiştim. Gökyüzü kıpkırmızı ve turuncu, ışık huzmeleri Coppershire'ın çatılarında parılıyor. Özel odamın dışındaki balkonda dururken, Sonbahar Diyarı'nın başkenti önümde uzanıyor ve kıpkırmızı bir ışıkla yıkanıyor.

Orca Cove'da büyürken, etrafımdaki herkes sürekli keşfediyor, geziyor gibi görünüyordu. Babam ben on beş yaşıma gelmeden yüz ülke gezmişti. Lucas'ın ailesi her yaz Meksika ya da Avrupa'da lüks tatillere çıkardı. Okul arkadaşlarım bile yurtdışında üniversiteye gidiyordu. Benim yaptığım tek seyahat hikâyelerimdi ama bu da bana yeterli geliyordu.

şimdi, tuğla, kereste ve parıldayan mücevherlerin karışımından oluşan binaların bulunduğu kalabalık şehre bakarken, kaleden koşarak çıkıp pazarlarda ve ara sokaklarda kendimi kaybetmeyi diliyorum. Bir kez olsun, tüm dünya önümdeymiş gibi hissediyorum.

Ama her ne kadar bu düşüncenin tadını çıkarmak istesem de, bakışlarım şehrin ötesine, Coppershire'ı çevreleyen tarlalara ve ormanlara kayıyor. Üzerinde

turuncuya bulanmış tepeler, ufkun kenarında beyaz-mavi bir pırıltı parlıyor. Don.

Kollarımı ovuyorum. Farron için cesur bir yüz takınmaya çalıştım ama ben de korkuyorum. *Bu dünyayı daha yeni geri aldım. Onu kaybedemem.*

Adamlar, Caspian'ın pazarlığının saçma olması ihtimaline karşı Farron'un odasını ellerinden geldiğince hazırlıyorlar. Ama bir şekilde işe yarayacağını biliyorum. Caspian'da samimi görünen bir şeyler vardı.

Sen de onlar gibi aptalsın Rosalina, diye kendimi azarlıyorum.

İçeri dönüp herkesi kontrol etmeliyim. Ama kendimi bu gün batımından, beyaz kollarımı kanat gibi dalgalandıran elma kokulu esintiden koparamıyorum.

Arkamdan metal şingirtıları geliyor. Döndüğümde Ezryn'in kapı aralığına yaslandığını görüyorum. Nedense bir süredir orada olduğunu ve sadece zırhı beni onun varlığından haberdar etsin diye yer değiştirdiğini hissediyorum.

"Merhaba," diyorum usulca.

Cevap vermiyor ama yanımdaki balkon korkuluğuna yaslanıp ufka bakıyor. Güneş zırhının üzerinde öyle bir parlıyor ki, aklıma savaşa giden Sör Lancelot efsaneleri geliyor.

"Nasılsın?" diye yavaşça soruyor, sanki bu kelimeleri uzun süre düşünmek zorundaymış gibi.

Karnım gergin bir şekilde dönüyor. Kilerdeki öpüşmemizden beri onunla konuşma fırsatım olmamıştı, o da beni sersemleterek çıkıp gitmişti. Parmaklarım parmaklığın üzerinde geziniyor ve onun gür saçlarına dolandığımda ne kadar iyi hissettirdiklerini unutmaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "Periler tarafından hapsedilmeye oldukça alışkınım, biliyorsun."

Homurdanıyor. "En azından bu sefer zindanda bir gece geçirmek zorunda kalmadın."

"Doğru." Rüzgâr uzun saçlarımı yakalıyor ve yüzüme doğru savuruyor. Dalgaların arasından ona bakıyorum. Omuzları çökmüş, vücudu ağırlaşmış. "İyi misin?"

Neden kimsenin ona bunu sormadığı izlenimine kapılıyorum?

"Prenses Niamh Spring'e haber gönderdiğini ama bir daha haber alamadığını söyledi. Babam orada kâhyadır. Diğer tarafta Kış'la sınırı var." Koyu renk pelerini rüzgârda dalgalanıyor. "Babam uzun zamandır hasta."

Elimi koluna koyuyorum. "Ona gitmek istiyor musun?"

Başını sallıyor, küçük *sesler* havada çınlıyor. "Farron ve Kel'in şu anda bana ihtiyacı var. Ayrıca, bir sorun olsaydı kardeşim haber gönderirdi, eminim." Göğüs tablasına uzanıp bir parça parşömen çıkarıyor. Şifahanedeki kavanozların üzerinde gördüğüm güzel el yazısının aynısıyla dolu. "Ama emin olmak için babama yazıyorum."

Şimdi deri eldivenlerini giymediğini fark ediyorum, iri, bronzlaşmış elleri kağıdın üzerinde nazikçe geziniyor. Belimdeki sertliğini, beni raflara geri iterkenki gücünü hatırladıkça nefesim hızlanıyor.

Ezryn hızlı ve zarif hareketlerle parşömeni defalarca katladıktan sonra avucunun içinde tutuyor.

"Bir kuş!" Nefesim kesildi. "Bu muhteşem. Origamide hiç iyi değildim. Benimkiler hep üzerine biri oturmuş gibi görünürdü."

Başını, gülümsediği anlamına geldiğini öğrendiğim şekilde sallıyor. *Bir daha karanlıkta kaskını çıkarırsa, ondan gülümsemesini isteyeceğim. Parmaklarımla hissedeceğim, yüzünün ne kadar yukarı çıktığını ezberleyeceğim.*

Küçük kâğıt kuşu avuçlarının içine alıyor, avuç içleri yeşil ışıkla parlıyor. Onu dümenine yaklaştırıyor ve bilmediğim bir dilde mırıldanıyor.

Anladım. Kuş parşömen kanatlarını çırparak havalanır ve esintiye doğru sıçrar.

Nefes alıyorum, sonra ellerimi çırpıyorum. "Ez! Bu inanılmaz."

"Çok zor değil. Annemin Kai ve bana öğrettiği küçük bir numara." "Kai senin kardeşin, değil mi?" Caspian yemekte ondan bahsetmişti.

"Evet. Kairyn," diye mırıldanıyor. "Ama şu anda onu düşünmek istemiyorum. Buraya geldim çünkü sana bir şey sormak istiyorum."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Ne oldu?"

Ezryn yüzünü bana dönüyor. Böyle göğüs göğüse olduğumuzda, onun ne kadar iri olduğunu, zırhının içinde ne kadar uzun ve geniş olduğunu hatırlıyorum.

Nazıkçe sol elimi tutuyor. Nasırlı başparmağı derimin üzerinden bilek kemiğime doğru ilerliyor. Parmaklarını ön koluma doğru sürüklediğinin farkına varıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

Diğer eliyle kolumun manşetine dokunuyor, sonra bana bakıyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim miğferinin içindeki karanlık siperlikte kayboluyor. Yıllardır sakladığım, kendime bile zar zor bakabildiğim şeye bakmak için benden izin istiyor.

Başımı salladım.

Kolumu yukarı itiyor, çirkin yara izini, tacizcimin adının yazıldığı kabarık, sivri çizgileri ortaya çıkarıyor.

İçimden bir düşünce geçiyor: *Kel'in onu öldürmesine sevindim.*

Ezryn yara izinin üzerine tüy kadar hafif bir dokunuş yapıyor. "Bunu senin için iyileştirebilirim. Eğer istersen."

"Bu çok eski. Bunu gerçekten yapabilir misin?"

Başını sallıyor. "Baharın Lütü en çok yenilenmede güçlüdür. Eğer yeni bir başlangıç yapmak istiyorsan, ben... ben yardımcı olabilirim."

Ellerimi her harfin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim doluyor çünkü tam olarak istediğim şey bu. Yeni bir başlangıç.

"Evet Ezryn," diyorum, sesim titreyerek. "Bunu çok isterim."

Tekrar başını sallıyor, bu sefer daha çocuksu bir şekilde. Kolumu onun için düzeltiyorum, işaretin ne kadar açıkta olduğunu görünce biraz ürperiyorum. Kimsenin görmesine izin vermemiştim. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Bitki ya da başka bir şey?" Beni en son iyileştirdiğinde yapraklar ve kendi tükürüğünden oluşan bir karışım kullandığını hatırlayarak soruyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor ve bir eliyle kolumu tutup diğer elinin işaret ve orta parmağını S'nin üzerine koyuyor. "Bu sefer sihir içimden geliyor."

Eğildiğinde kalbim göğsümde güm güm atıyor, kaskın bakışları ön koluma yoğunlaşıyor. Parmaklarının ucunda zümrüt rengi bir parıltı tutuşuyor ve kabarık deriye doğru akıyor. Nane sakızının tadına benzer bir karıncalanma hissi her darbeyi takip ediyor.

Gözlerim inanamayarak açılıyor. Harfler kayboluyor. Ama Lucas'ın sesi kafamın içinde çınlıyor: *O her zaman bana geri dönecek.*

"İnsanların değişebileceğine inanıyor musun?"

Yumuşakça soruyorum. Ezryn başını kaldırıp bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"On yıl önce ya da bir yıl önce, hatta dün olduğumuz kişi... Sonsuza kadar o kişi olarak mı kalacağız?"

Ezryn uzun bir süre sessiz kalıyor ve bana yardım etmeyi teklif ettiği için pişman olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ama sonra parmaklarını A'nın üzerinde gezdirirken şöyle diyor: "Çocukken kardeşimle sık sık şatomuzun yakınındaki ormanda oynardık. O koşup kurbağa yakalarken ben kendimi kütüklerin üzerinde otururken bulurdum. Etrafımı saran hayatı içime çekerdim."

Onu çalışırken izlerken usulca göz kırpıyorum, dokunuşunun ve sesinin büyüleyici yumuşaklığında kayboluyorum.

"Baharda bize yeniden doğuşun her yerde olduğu öğretilir," diye devam ediyor. "Tohum filize dönüşür, çiçeğe dönüşür. Yumurta kuşa dönüşür, kuş ölür ve kuşu besleyen solucanı barındıran toprağa dönüşür. Geyik pumayı besler, puma da otların üzerine uzanıp dinlenir, o da geyiği besler. Ve zerine oturduğum kütükler... Sayamayacağım kadar çok halka, halka ve halka vardı. Asırlar boyunca byrd. Her şey bir yerde başlayabilir, ama değişir, ölür, yenilenir."

Sesindeki trpy duyuyorum ve o ormanda tek başına hangi anıların ona ait olduğunu merak ediyorum.

Parmakları C harfinin üzerinde karıncalanıyor. "Hepimiz döngünün bir parçasıyız. Ve tohum her zaman bizim bir parçamız olsa da, hiçbir şey aynı kalmaz." Duraklıyor, kaskını indiriyor. "Hiçbir şey aynı kalmaz."

"Yani o kişi her zaman bizim bir parçamız olabilir," diye fısıldıyorum, "ama ona tutunmak zorunda değiliz."

"Nehir kendini akmaktan alıkoyuyor mu?"

"Bazen o kişiyi bırakmak zordur," diyorum usulca. "Eskiden olduğumuz kişiyi."

"Hâlâ deniyorum," diyor ve sonra uzun bir süre duraklıyor. "Ve umarım biliyorsundur Rosalina, canavar olan oydu. Bu senin hatan değildi."

"Biliyorum. İimin derinliklerinde, biliyorum." n koluma bakıyorum. İsmi yarısı gitmiş, yerini kırmızı et almış, çiğ ve yeni.

Seni affediyorum, sanırım. Lucas'ı değil. Ama kendimi, daha genç olan beni. Nasıl ayrılacağını bilmeyen. Dünyanın gerçekte ne kadar güzel olduğunu bilmeyen ve bulabildiği güzelliği hak etmediğini düşünen. *Seni affediyorum ve gitmene izin verebilirim.*

O an rahat bir sessizlik içinde geçiyor, batan güneş bizi son sıcaklığıyla yıkıyor. Ezryn'in ışığı L'yi aydınlatıp yeni derinin eskiyi iyileştirmesini sağlarken, *umarım sen de kendini affedebilirsin* diye düşünüyorum.

Ezryn kolumu kaldırıp kızıl gün batımında inceliyor. "Hepsi tamam."

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, dilimin ucunda o kadar çok duygu var ki. Ama tek söyleyebildiğim, "Sonunda Marigold'un sevdiği kısa kollu elbiseleri giyebileceğim."

Başını eğiyor, sonra kapıya doğru dönüyor.

Tam içeri adım atacakken, "Ez?" diye seslendim. Durdu ama arkasını dönmedi.

"Neden gittin? Beni öptükten sonra mı?"

"Rosalina..."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Elimini ön kolumun ham derisinde gezdiriyorum, göğsümde bir boğulma hissi. Bana ona asla teşekkür edemeyeceğim bir şey verdi ve şimdi çekip gidecek.

"Bunu Kel'le yaptığını gördüm," diyorum, sesim titreyerek. "Bir an varsın, her parçan parlak ve müsait. Ve sonra... Gitmiş oluyorsun. Bazen kelimenin tam anlamıyla, Briar'da koştururken ya da her ne yapıyorsan. Ama bazen tam önümde olabiliyorsun ve sanki uzanıp sana dokunsam yok olacaktıydın gibi geliyor."

"Rosalina," der alçak sesle, "kim olduğumu bilmiyorsun. Ne yaptığımı da."

"O zaman beni içeri al," diye fısıldıyorum. "Köklerini bana sal, Ez. Seni koruyacağım güvenli."

Dönüyor, vücudu kaskatı. "Bunu yapamayız." Ama bana doğru adım atıyor.

"Neden olmasın?" Sözcüklerim bir nefestir, esen rüzgarda sürüklenip gider.

I

Korkuluklara çarparak yaklaşırken geri çekiliyorum. Kalbim köşeye sıkışmış bir tavşan gibi çarpıyor.

Bir kolunu bir tarafıma doğru uzatarak korkuluğu tutuyor. "Çünkü ben tehlikeliyim."

"Senden korkmuyorum."

O kadar yakın ki, ona doğru bastırılmamak için sırtımı parmaklıklara vermek zorunda kalıyorum. Kaskının bana doğru parlayışında insanlık dışı bir şey var, vücudu çelikten yapılmış. Elektrik çekirdeğimi kemiriyor, o çeliği kırılana kadar itme arzusu.

Saçımın gevşek bir tutamını yakalıyor ve parmağının etrafında kıvrıyor. "Kaderi baştan çıkarıyorsun." Başını boynumun kıvrımına doğru eğiyor ve zırhlı yakası ile miğferinin arasından tenine bir göz atıyorum. Tanıdık deri, iris ve sedir ağacı kokusunu içime çekiyorum. "Ve yine de," diye mırıldanıyor. "Ben de kendimi aynı şeyi yaparken buluyorum."

Diğer eli karşı tarafıma çarparak beni tamamen içine hapsediyor. Korkuluklara tutunup nefes alıyorum, göğsüm onun kocaman göğsüne bastırıyor. Göğüs zırhının soğuk zırhı bluzumun ince kumaşına bir ürperti gönderiyor.

"Biliyorsun," diye mırıldandım, "Ben Kel'in eşiyim."

"Belli ki." Vücudu benimkine daha sert bastırıyor.

"Ve Dayton ve ben dalga geçmeyi severiz."

Sesi alaca bir hırıltıya dönüşüyor. "Bunu ben de biliyorum."

"Ve Farron ve ben... Farron benim için özeldir. Çok özel." Sözlerimin arasından küçük nefesler kaçıyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun Rosalina?"

Ağzım zırhı ile miğferi arasındaki boşluğa düşüyor. "Beni tekraröpme ihtimaline karşı, bu gerçekleri bilmeni istiyorum. Onlara beni öptüğünü söyledim. Ve umurlarında değil. Dayton ve Fare hoşlarına gittiğini söylediler. -"

Dizi bacaklarımın arasına girip onları birbirinden ayırıyor. "Ama seni öpmem hoşuna gitti mi?"

Nefesim kesiliyor, onun kocaman, sert bacağıının benimkinin arasında olduğunu hissetmek içimi basınçla dolduruyor. Dudaklarım o değerli ten aralığında oyalanıyor. "Hem de çok."

Sanki teslim olmuş gibi iç çekiyor. Sonra bacağına bana sürtüyor. Küçük bir inilti çıkarıyorum, ellerim boynuna dolanıyor.

Beni ne kadar zayıflattığının farkındaymış gibi Ezryn beni kucaklıyor. Zırhının kenarlarını kavriyorum, aramızda hiçbir şey olmasın istiyorum.

Elleri kalçalarımı kavriyor ve dokunuşunun beni tamamen tüketip tüketmeyeceğini merak ederek ona karşı eriyorum. Başını göğüslerimin arasındaki boşluğa doğru eğiyor ve bir hırıltı çıkarıyor. "Bazen bu lanet şeyden nefret ediyorum."

"Ne?" Kelimelerin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Kask. Senin mükemmeliğini istiyorum-" Sözleri vahşi bir hırıltıya dönüştü.

Nefesim daralıyor ve kendimi onun dizine daha fazla bastırıyorum.

Elektriksel bir zevk içime hücum ediyor ve onun adı dudaklarımda. "Ez-"

"Alo?" diye sesleniyor yatak odasının içinden bir ses. "Rosie? Ez?"

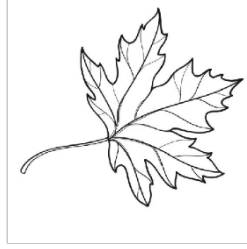
Hemen birbirimizden uzaklaşıyoruz ve ben nefes nefese ve deliliğin sınırında kalıyorum.

"N e r e d e s i n ?" Dayton'ın sesi. "Neredeyse akşam olmak üzere. Güzel çocuk Caspian'ın büyüünün Fare üzerinde işe yaradığından emin olmalıyız!"

"Geliyorum!" Sesleniyorum.

Ezryn çenemi tutuyor. "Bir dahaki sefere," diye hırlıyor, "öyle olacaksın." Sonra benden uzaklaşırken pelerini rüzgârda şangırdıyor.

Ezryn

ROSALINA'NIN UZUN SAÇLARI, alacakaranlıktaki balkondan çıkıp yatak odasına girerken arkasında dalgalanıyor. Dayton her zamanki bok yiyici sırtışıyla orada beklemektedir. Yaşam alanına geri dönerlerken bir kolunu ona doluyor, ama omzunun üzerinden bakıp bana abartılı bir göz kırpmadan önce değil.

Yukarıdaki yıldızlar ve aşağıdaki kemikler. Ağırılığım, kaskım kapı çerçevesine *çarpana* kadar öne doğru kayıyor. Bunu kendime yapamam. Bunu ona yapamam. Bahar'ın Lütü bana miras kaldığından beri insanlara yaklaşmanın tehlikeli olduğunu biliyordum. Bencilce bir şekilde, lanet bana dış dünyayla ilişki kurmamak için bir bahane sağladı. Arada sırada Spring'e uğruyor, benim onlarla istediğim kadar az bağlılık isteyen kadınlarla ihtiyaçlarımı karşılıyor ve sonra Castletree'ye dönüyordum. Dünyada sadece üç kişiye incitmekten korkmuyorum.

Kafamı duvara vuruyorum. Aptal. *Tıkırtı*. Aptalca. *Tıkırtı*. Aptalca. Rosalina'dan uzak durmak için gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla neden var. O bir insan, ömrü bir fae'ninkinden çok daha kısa.

O Kel'in lanet olası eşi. Lanetimi kırmak için *kendi* eşimi bulmalıyım.

Ona zarar vereceksin, tanıdık bir ses zihnimde nefes alıyor. Ve kardeşlerin -Yeni kardeşleriniz sizi asla affetmeyecek. Tıpkı benim affetmediğim gibi.

"Kafamın içinden çık, Kairyn," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Solmakta olan güneşe bakıyorum. Koyu renkli siperliğimden bile, patlayan ışınlar gözlerimi yakıyor. Eğer o gerçek güneşin kendisi gibi inatçı ve sıcak olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu. Daha önce Astrid'le o koltukta oturduğunu ya da odaya her girdiğinde babasının gözlerindeki ışığı düşündüğümde yüzümde yasak bir gülümseme belirliyor. *Herkese önemli olduğunu hissettiriyor.* Güneşin, donla kaplı toprakta bir tohumu filizlenmeye teşvik etmesi gibi, Rosalina da etrafındakilerin en iyi yanlarını ortaya çıkarıyor.

Başımı sıkıca sallıyorum. Güneş neredeyse ufkun altına battı ve diğerlerinin bana ihtiyacı var.

Ortak yaşam alanına giriyorum. Prenslerin her biri ve Rosalina için birer tane olmak üzere beş yatak odası merkezi odaya bağlı. Marigold ve Astrid alt katta bir odayı paylaşıyorlar ve George'un koridorun sonunda kendine ait bir yeri var.

Bana kalsa Rosalina, Caspian'ın büyüünü test ederken Farron'un ilk dönüşümünden çok uzakta olurdu ama o buna izin vermezdi.

Kel, Dayton ve Rosalina Farron'un odasının kapısında dururlar. Farron yatağın yanında volta atıyor. Perdeler kapalı, bu yüzden gecenin tam olarak ne zaman çökeceğini bilemiyorum ama hissedebiliyorum. Kurdum içimde yükseliyor. Çok yakın.

Kel'e yaklaşıp "Hazır mıyız?" diye sordum.

"Tüm bu odanın ana kapısına bir mühürleme büyü koydum. Ben söylemedikçe kimse buraya giremez."

En azından zavallı Sonbahar çalışanlarının gecenin bir yarısı içeri girip dört iğrenç yaratıkla karşılaşmalarından endişe etmemize gerek kalmayacak. Başımı Farron'a doğru çeviriyorum. "O nasıl?"

"Tedirgin," diye mırıldanıyor Kel.

"Caspian'ın büyüünde işler plana göre gitmezse, onu zapt etmek zor olacak."

Kel'in bakışları odayı delip geçer. "Caspian'ın pazarlığı işe yarayacak."

İç çekiyorum. Kel ve ben konuşuyoruz ama sadece önemli konular hakkında. Aramızda Dikenler Savaşı sırasındaki tartışmamızdan beri hissetmediğim bir mesafe var. *Ve bunu aşmamız için benim koca bir dağı tırmanmam ve Kel'in neredeyse bir elini kaybetmesi gerekti.*

Ama Kel şu anda benim önceliğim değil. Onu iterek odaya giriyorum. "Dikkatli ol Ez," diye uyarıyor Dayton. "Her an olabilir."

Onu görmezden geliyorum ve Farron'a yaklaşıyorum. Şimdi oturmuş, sırtını yatağının kenarına dayamış, duvara bakıyor. Çömeliyorum ve elimi boynuna, dikenli yakasının hemen üstüne koyuyorum.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diyorum.

Farron'un göğsü inip kalkıyor ve sanki nereye odaklanacağını bilemiyor. Altın rengi gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Bana bak, Farron." Diğer elimi yüzünün yan tarafına koyuyorum.

Görüyor ve ben onun korkusunu görüyorum. Utancını. Bu çok iyi bildiğim bir bakış, çünkü yıllar önce aynada bana bakan da aynı ifadeydi.

Annesi Kutsama'yı geri almakla tehdit etti ki bu Vadi'nin yakın tarihinde yapılmamış bir hareketti. Büyü sadece ilerlemek içindir. Bunun boş bir tehdit olduğunu biliyorum çünkü büyüü geri alma girişimi ikisini de öldürebilir.

"Ya her şeyi mahvettiysen Ez?" Farron soruyor, sesi kırılarak. "Ya Caspian bana çok kötü bir şey yaptıysa?"

"Sonra tekrar bir araya getirdik," diyorum ona. "Hepimiz."

Gözlerini kapatıyor ve gözyaşları fışkırıyor, yüzünden aşağıya ve ellerime akıyor. "Artık insanları incitmek istemiyorum."

Göğsüm sıkışıyor ve başparmağımla gözyaşlarını kabaca siliyorum. "Ben buradayım, Farron. Burada seninle kalıyoruz, tamam mı? Yemin ederim, kimseye zarar vermene izin vermeyeceğim."

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bana bir söz ver, Ez?" "Ne için?"

"Eğer işe yaramazsa," bakışları çok yoğun, içime işliyor, "o zaman beni öldüreceksin. Yapacaksın, değil mi Ez? Söz vermeni istiyorum."

Dehşetle geri çekiliyorum ama Farron beni daha sıkı tutuyor ve yalvarıyor, "Lütfen, Ez." "Söz veriyorum. Şimdi benimle birlikte nefes al." Elini göğsüme koyuyorum, böylece nefesimin yükselişini ve düşüşünü hissedebiliyorum. Girip çıkıyoruz, nefes alıyoruz. Ben onun için sabitim, onun fırtınasına karşı bir dağ gibiyim. Ama fırtına içimi pençeliyor. *Tutamayacağım bir söz verdim.*

Derin bir nefes daha alıp veriyoruz ve nabızı parmak uçlarımda altında yavaşlıyor. "Sanırım gerçekleşmek üzere, Ez."

"Biliyorum." Onu kendime doğru çektim. Sonra alnının üst kısmını öpebilmek için kaskımın en ucunu kaldırıyorum. "Seninleyim, küçük kardeşim."

"Gitmen gerek," diyor, sesi derin ve gırtlaktan geliyor.

Ayağa kalkıyorum, zırhım hareketle titriyor ve diğerlerinin yanına dönüyorum. Kel ve Dayton kıyafetlerini mahvetmemek için etlerine kadar soyunmuşlardı ama Rosalina onlara bakmıyordu. Farron'a odaklanmış durumda.

Dönüş sırasında burnumun ittiği kaskım hariç zırhımı hızla çıkarıyorum. Sonra yaşam alanındaki büyük pencereden dışarı bakıyorum. Güneş ufkun altına iniyor.

Kemiklerim kırıldıkça, büyüdükçe, yeniden düzenlendikçe enerji bedenimde çatırıyor. İlk başta, bedenimin mutasyona uğradığı düşüncesi bile midemi bulandırıyor, ama şimdi her değişim doğal geliyor. İnsan ve kurt arasındaki çizgi her dönüşte biraz daha inceliyor.

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ama onu zapt ediyorum. Herhangi bir şüpheli ses ya da lanete dair bir ipucu olmamalı. Prenses Niamh'ın gerçek doğamızı öğrenirse ne yapacağını sadece hayal edebiliyorum.

Kel'in donmuş canavarı Farron'un odasının girişinde durur, ama Dayton'ın tuzlu su damlayan şekli bakmak için öne doğru itilir. Sonra Rosalina ikisinin arasına sıkışır.

Farron'un vücudu hâlâ değişiyor. Adamın sırtı doğal olmayan bir şekilde eğiliyor, bacakları bir kurdunki gibi tüylü ve eğri büğrü. Ağzından uzun köpek dişleri çıkıyor ve gözleri altın rengi bir açlıkla parlıyor. Sonra içinden kurt fırlıyor, çürümüş yaprakların ve yanmış çalılarının canavarı.

Sanırım işe yaramıyor. Caspian bizi kandırdı. Farron kaybolacak, ve ben-

Dikenli tasma Farron'un boynundan fırlar. Bir çalılık gibi büyüyerek bacaklarının, vücudunun, hatta ağzının etrafını sarıyor, sonra da dikenleri zeminin derinliklerine batırıyor. Kurt kıpırdamadan duruyor, sadece altın rengi gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor.

"Kapana kısıldı," diye homurdanıyor Kel.

Sürünerek yanlarından geçip odaya giriyorum. Çekingen bir şekilde dikenleri kokluyorum. Farron'un gözleri ve burnunun bir kısmı dışında her yeri kaplıydı.

Feryatları ve çırpınışları genellikle geceyi doldurur. Ama şimdi tek duyduğum, burun deliklerinden hızlıca nefes alıp vermesi.

"Dışarı çıkmayacak," diyorum. "İşe yaradı."

Rosalina ileri atılır ama Kel dişleriyle gömleğinin arkasını yakalar. "O hâlâ tehlikeli Rose," diye mırıldanıyor kumaşın arasından. "Henüz yeterince görmedik."

"Korkuyor," diye haykırıyor, serbest kalarak. "Görmüyor musun? Dehşete düşmüş." Farron'a dönüyor, elini dikenlerin arasından görünen burnunun ucuna uzatıyor. "O orada, yapayalınız-"

Kel onun önüne fırladı ve burnuyla karnını sertçe d rtt . "*Dışarı.*"

Rosalina karşılık verecekmiş gibi görünüyor ama ben ona çarpıyorum. "Burada bulunarak onu uyandırmaktan başka bir şey yapmayacağız. Kapıyı kapatalım ve bırakalım dinlensin."

Burnunu kırıştırıyor, gözyaşlarıyla savaşıyor ama başını sallıyor. Yatak odasından çıkıyoruz ve Rosalina kapıyı tıklatarak kapatıyor.

Dayton kalçaların üzerinde oturmuş, ağzında kabarık bir yastık, kuyruğunu sallıyor. Rosalina şefkatli eliyle kulaklarını okşuyor. "Elinde frizbi olan bir golden retriever'a benziyorsun."

Dayton salyayla kaplı yastığı yere tükürür. "Belki orada onunla birlikte olamayız. Ama ben burada olabilirim." Yere uzanır, burnuyla kapının altına bakar. "Ben her zaman kalacağım."

Bu fikir Rosalina'yı neşelendirir ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarında bir gülümseme oluşur. Odanın ortasındaki ateş çukuruna koşar ve toplayabildiği tüm yastıkları toplamaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" Kel soruyor.

Yastıkları kapının hemen yanına yerleştiriyor ve bazılarını Dayton'ın patilerinin altına sıkıştırıyor. Sonra kanepeden battaniyeleri almak için aceleyle geri döner. "Dayton haklı." Kapıya dokunuyor. "Farron bir şekilde burada onunla birlikte olduğumuzu bilecek."

Rosalina ve Dayton'ın yastık ve battaniyelerden bir yuva oluşturmalarını izlerken kurt gibi kaşlarımı kaldırıyorum. *İyi bir takım olduklarını düşünüyorum. İkisi de en karanlık durumlarda bile ışığı görmeye kararlı.* Dayton'ın Rosalina'yı nasıl gülümsettiğini görünce göğsüm ısınıyor. *Umarım onu ne kadar mutlu ettiğini görebilir.*

Hangisinin üzerinde uyumanın daha iyi olacağını tartışırken, üst üste yığılmış battaniyeler mi yoksa üst üste yığılmış yastıklar mı, Kel bıkkın bir şekilde iç geçirir. Kanepedeki minderleri çekip çıkarır. "Bunlar en iyisi," diyor dişlerini sıkarak.

"İşte sana bir ders Rosie," diyor Dayton, kurt gülümsemesi garip bir şekilde adaminkine benziyor. "Keldarion'a istediğin bir şeyi yaptırmanın en iyi yolu onu yanlış yapmaktır. Seni düzelteceğinden emin olacaktır."

Keldarion yuvanın ortasında duruyor -kabarık battaniyeler ve pelüş yastıklardan oluşan dev bir eser- ve bir daire çiziyor, sonra diğer tarafa dönüyor. Sonra da yere çöküyor. "Eğer burada uyuyacaksam, rahat da olabilir."

Rosalina en yumuşak gülümsemesini takınıyor ve her nasılsa eskisinden daha parlak bir şekilde parlıyor.

Dayton, Kel'in yanındaki yuvaya girer. "Büyük, güçlü koruyucunun bize göz kulak olması mı gerekiyor?"

Kel bir gözünü kırarak açtı. "Evet."

Dayton gülüyor ve kürkünün artık nemli olmadığını fark ediyorum. Aslında, kürküne dolanan her zamanki çürümüş deniz yosunu iplikçiklerini bile görmüyorum.

Rosalina yuvanın ortasına daldı. Yatak odasına koşmuş ve açık pembe bir gecelik giymişti.

Sıcaklık içime yayılıyor. *Kısa kollu.*

Dayton onun yanına sürünüyor ve ağzıyla battaniyeleri vücudunun üzerine çekiyor. Garip bir şekilde yan tarafa oturup onları izliyorum. Keldarion sıkı bir top gibi kıvrılmış, ama Dayton burnunu beyaz kurdun kalçalarına dayamış. Rosalina ikisinin arasına kıvrılmış, neredeyse beyaz ve altın rengi kürkün içinde.

Tek başıma hızla yatak odama doğru yürüyorum. "Ez?" Rosalina sesleniyor.

"Geliyor musun?"

Göğsümde huzursuz bir ritim geçiyor. *Yalnız kalmayı hak ediyorsun*, diye fısıldıyor Kairyn kafamın içinde.

"Acele et," diyor Dayton uykulu bir sesle. "Son gelen sensin, bu yüzden ayak ısıtıcı sensin."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Kapa çeneni. Kapa çeneni. Kapa çeneni*, diyorum kafamın içindeki sese. *Bu benim ailem.*

Pelüş yuvaya yaklaşıp bir ayağımı içeri atarken her adımda temkinli hissediyorum. Yavaşça vücudumun ön kısmını Rosalina'nın bacaklarının üzerine koyuyorum. Gözleri kapalı ama gülümsüyor ve uzanıp kulaklarımın arasını kaşıyor.

Güzel bir his.

"Herkes iyi geceler," diye fısıldıyor Rosalina uykulu bir şekilde. "İyi geceler, Farron." Ben unutkanlığa sürüklenirken, umarım hemen dışarıda olduğumuzu biliyordur. Ailesinin, onun bize dönmesini bekliyorduk.

ŞAFAKTAN ÖNCE UYANIYORUM. Çok... sıcak. Güneş doğmadan önce kendi odama dönmem gerektiğini biliyorum, böylece özel olarak dönüşecek ve kaskıma erişebileceğim. Ama kalkmak istemiyorum.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak dün gece oluşturduğumuz tuhaf yuvaya bakıyorum. Dayton sırt üstü uyuyor, dört patisi de havada ve ağzından kocaman bir salya akıyor. *Rosalina haklı. Golden Retriever'a benziyor.*

Ve Kel.

Kel, Rosalina'nın kollarına sarılmış çıplak bir adam. Derin uykudalar ama Kel'in yüzü yumuşak, bana geçmiş yıllardaki arkadaşımı hatırlatıyor. Erkekliğin zorlukları hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir çocuk.

Eş bağını henüz kabul etmemiş olabilir ama burada hâlâ sihir var. Büyücü'nün lanetinin kırılabileceğinin kanıtı.

Rosalina'nın dokunuşunun sihirli olduğunun kanıtı.

Kulağımı kapıya dayıyorum ve neyse ki sadece ritmik nefes alış verişlerini duyuyorum.

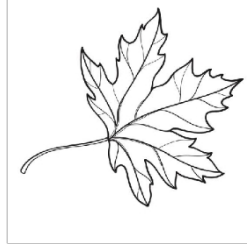
Umarım Farron, lanet ve diken zincirlerine rağmen huzur bulmuştur.

Kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek yuvadan odama doğru sürünüyorum. Rosalina'nın kollarındaki Kel'e bir kez daha bakıyorum ve göğsümde bir acı hissediyorum.

Onun tarafından seilmeyi hak ediyorsun, Kel, bence.

Keşke ben de bu kadar şanslı olabilseydim.

Dayton

SONBAHARI SEVİYORUM: Renklerin parlak cümbüşünü, kalenin içinde çtırtıdayan sıcak ocakları. Çocukken ilk kez ziyaret ettiğimde, soğuk esintinin ormanın ve kadim fae'lerin sırlarını ve hikayelerini fısıldadığını hissetmiştim. Uçsuz bucaksız okyanus ufukları ve açık binalarıyla Yaz Diyarı'ndan çok farklı. Sonbaharda rahat, tanıdık ve davetkar bir şeyler var.

Farron gibi.

Bakışlarım büyük geyiği Thrand'ın üzerine tünemiş olan Sonbahar'ın Yüce Prensi'ne takılıyor. Koyu kırmızı tuniğinin yakasını düzeltiyor. Tunik, dar siyah pantolon ve diz boyu kahverengi çizmelerle eşleştirilmiş. Tuniğinin üzerine, ince beline kadar inen altın tokalı deri bir cüppe giyiyor. Yabani kumral saçları rüzgârda dalgalanıyor, bir tutamı çenesini çerçeveleyiyor.

Kahretsin, onu öpmek istiyorum.

Rosalina, Amalthea adında güzel beyaz bir kısrak olan atını onun yanına koşar. Ancak at çimenlerde otlamayı tercih eder.

"Hadi ama Thea," diye azarlıyor. "Daha yeni bir şeyler atıştırdın."

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve atının dizginlerini tutup bizi Farron'a yönlendirmek için tırısla yaklaşıyorum. Sonbahar'a geleli bir hafta oldu ve Rosie'ye ata binmenin inceliklerini göstermeyi kendime görev edindim.

Çabuk öğrenen biriydi, atları da Castletree'yi olduğu gibi kolayca büyülemişti. Artık çoğunlukla kendi başına, iyi eğitilmiş bir atla düz arazide at binebiliyor. İlk derslerimizi özlüyorum, aynı binek üzerinde onun yumuşak bedenini benimkine bastırışımızı. Ya da dikkatimizi kaybettiğimiz ve neredeyse bir çift muhafız tarafından onun üstü açıkken ve ellerim onun kemerinin altındayken bulunacağımız zamanı... Boşaldığında o kadar yüksek sesle çığlık atması benim suçum değil - asla bıkmayacağım bir ses.

"Teşekkürler, Day." Bana gülümsüyor, yanaklarında pembe bir kızarıklık var. Uzun kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğuyla bağlanmış ve altın bir halkayla tutturulmuş. Kahretsin, saçlarını elime dolamak ve geri çekip boğazını ortaya çıkarmak istiyorum, böylece dudaklarına kadar ısırıp yalayabileceğim. Dolgun göğüslerini sıkıca saran formda bir üst giyiyor. Bazı bağcıklar çözülmüş, göğüs dekoltesine dair kışkırtıcı bir ipucu bırakıyor. Koyu kırmızı kadifeden yapılmış geniş bir pelerin omuzlarına dökülüyor ve atının sırtından sarkıyor.

Sonbahar Diyarı'na da çok yakışıyor.

"Eninde sonunda öğreneceğim." Kızarıyor.

"Her şey yolunda mı?" Ezryn ileriden sesleniyor. Kel'in yanında, ikisi de at sırtında.

"Geliyoruz!" Bana ve Farron'a baktı. "Yarışalım!"

Atının yan tarafına tekme atıyor ve Amalthea garip bir şekilde dörtlüye koşmaya başlıyor. Farron bir kahkaha patlatıyor, müzikal ve büyüleyici bir ses; uzun zamandır duymadığım bir ses.

"Hadi yavrum." Bineklerimizi koşmaya teşvik ediyoruz.

Tepeyi aştığımızda, Farron'un diyarının güzelliği karşısında durgunlaşıyorum. Yuvarlanan tepeler turuncu otlarla parlıyor. Vadinin içinden gümüş bir şeridi andıran bir dere kıvrılıyor. Altımızda geniş Emberwood Ormanı, bir krizantem tarlası ve onun ötesinde bir grup antik kalıntı uzanıyor.

"Çok güzel," diye iç geçiriyor Rosalina.

"Şu iğrenç don hariç," diyorum, bariz olanı belirtmekten kendimi alamayarak. Ağaçların, çiçeklerin ve harabelerin üzerine beyaz-mavi bir parlaklık yapıyor. "Üzgünüm Kel, ama senin dokunuşunun bu diyara uygun olduğunu sanmıyorum."

"Bu ben değilim," diye homurdanıyor.

İlk haftayı burada hazırlık yaparak ve Sonbahar'dan bilgi toplayarak geçirdik. Niamh, Keldarion'u görebileceği bir yerde olduğu için daha huzurlu görünüyor ama onun vahşiliğini biliyorum. Eğer bu donun gerçek kaynağını bulamazsak, Kış'a saldıracak.

Kel'in ekşi suratlı veziri, Kış ve Sonbahar sınırı boyunca sürünen dona dikkat çeken kısır raporlar gönderdi, ancak kökenine dair hiçbir keşif veya teori yok. Eğer onu durdurma şansımız olacaksa nasıl yayıldığını anlamamız gerekiyor.

Bugün Sonbahar'ın vahşi topraklarına ilk girişimiz. Şüphesiz, burada cevaplar var.

"Çiçeklerin arasındaki bu taşlar ne?" Rosalina turuncu ve sarı krizantem tarlasına bakarak soruyor.

Farron boğazını temizlemeden önce grubu garip bir sessizlik kaplar. "Bunlar mezar işaretleri. Burası Dikenler Savaşı sırasında bir savaş alanıydı."

Rosalina ona bakmak için kayar.

"Sonbahar kuvvetleri, Kış Diyarı'ndan yola çıkan Aşağıdan gelen bir lejyonla karşılaşmak üzere Coppershire'dan harekete geçti. Ancak çatışma sırasında korkunç bir çamur kayması oldu ve her iki orduyu da yuttu. Biz normalde

ama çok derindelerdi. Bu çiçekleri alanın tepesine diktik ve isimleri hatırlamak için işaretler kullandık."

Rosalina'nın kaşları çatılır. "Neden Aşağı Diyar'dan gelen kuvvetler Kış Diyarı'ndan yürüsün ki?"

Çünkü Keldarion gelmiş geçmiş en büyük salak ve o sırada bir dağın yamacında sallanıyordu. Havada hissedilir bir gerginlik var ve Kış'ın Yüce Prensi'ne sert bir bakış fırlatıyorum. *Ona ne zaman söyleyeceksin? Ama bir yanım onun bilmesini istemiyor. Ya onu terk ederse? Ya bizi terk ederse?*

"Sen prenses misin?" diye soruyor küçük bir ses, sessizliği bölerek.

Rosalina'ya bakan bir çocuk yaklaşırken atım şaşkınlıkla kişniyor. Gözleri bir ardıç kuşu yumurtasının parlak mavisi ve yüzüne göre iki kat büyük görünen kulakları henüz büyümemiş. Benekli kırmızı, büyük boy bir mantar şapka olan şapkasından sarı saçları görünüyor.

"Ben prenses değilim." Rosalina güler ve beceriksizce atından inmeye çalışır.

Kız daha fazla debelenmeden Farron hızla atından iner ve onu yere indirir. İkisi de çocuğa yaklaşmadan önce sessizce teşekkür ediyor.

"Prenses gibi görünüyorsun," diyor.

Yumuşak bir havlama sesi duyulur ve arkasından kahverengi beyaz bir köpek fırlar. Köpek elini yalarken Rosalina bir sevinç çılgılığı atıyor. Kısa boylu, tıknaz bacaklı, uzun sarkık kulakları neredeyse yere değiyor ve sevimli bir şekilde kırıışmış bir alnı var.

Farron çocuğu düşünerek, "Yakınlarda bir köy yok," diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Çocuk kendinden emin bir şekilde başparmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Mantar avlıyorum. Bu arada adım Flicker. Eski yerim don vurdu, Koop'la birlikte yeni bir yer arıyoruz. Küçük kız kardeşimin kötü bir öksürüğü var ve sadece ışıldayan mantarlar ona iyi geliyor." Durup gözlerini kısıyor, sonra yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Hey! Sen prensessin, değil mi? Ayazı durdurmak için mi buradasın?"

Farron'un yüzü kızarır. "Ben, uh, biz-"

"Bir maceradayız," diyor Rosie, Koop'a hayatının en güzel göbek masajını yaparken. "Donu sona erdirmenin bir yolunu arıyoruz. Buralarda çok gördün mü?"

"Evet, ormanda ve Nymphia Tapınağı'nda durum gerçekten kötü." Tepenin aşağısındaki harabelere başıyla işaret ediyor.

"Sanırım aramaya başlamamız gereken yer orası." Rosalina doğruldu. "Yardımanız için çok teşekkür ederim."

Flicker'ın yüzünde parlak bir sırıtma beliriyor. "Prenses olmadığını söylemiştin ama evlendiğinizde prenses olacaksın, değil mi?"

Rosie ve Farron pembenin en sevimli tonuyla kızarıyor ve ben atımın üzerinde öne doğru eğilerek göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Rosalina sadece gülümsüyor ve Flicker'ın mantar kafasını okşuyor.

Ezryn atından aşağı atlar. Normalde zırhlı bir dev insanı ürkütürdü ama Flicker çenesini yukarı kaldırıyor ve Koop merakla Ezryn'in çizmelerini kokluyor.

Ezryn atının heybesinden küçük bir kâğıt paket çıkarır ve çocuğun önünde diz çöker. "Bu bir bitki çayı. Kız kardeşinin öksürüğünü yatıştırmaya yardımcı olabilir. Kaynar suda demlenmesini bekle, sonra da kaynamaya bırak. Tatlandırmak için biraz akçağaç şurubu ekleyebilirsin."

Bahar Prensi'ne teşekkür ederken çocuğun gözleri parlıyor, sonra da tepeden aşağıya, Emberwood'a doğru koşuyor.

"Dikkatli ol," diye sesleniyor Farron arkasından. "Ayazdan uzak dur." "Öyle yapacağım Prens," diyor Flicker. "Tamir ettiğin için de teşekkür ederim." Farron'un bakışları çocuğun sözlerine takılıyor: "Keşke o kadar kolay olsaydı."

BU, Farron'un bana tarif ettiği on üçüncü mantar olduğundan ÇOK EMİNİM, şüphesiz o küçük mantarlı çocuktan esinlenmiş.

Partimiz zaman kazanmak için ayrıldı. Fare ve ben harabeleri kontrol ediyorduk, diğerleri ise ormanın kenarına doğru gidiyordu. Bineklerimizi tepenin zirvesinde bıraktık ve harabelere giden kayalık vadiden aşağıya yürüyerek indik.

"Aslında," diyor Farron, bir kayanın üzerinden çevikçe kayarak, "sadece Sonbahar Diyarı'nda 75.000'den fazla farklı mantar türü var. Burada en geniş çeşitliliğe sahibiz ama diğer diyarlara özgü birkaç tür de var. Sadece Yaz okyanusunda yetişen özel bir deniz mantarı türü var."

"Bilmiyordum." Ona geniş bir sırtışla dönüyorum. "Bu da mı zehirli?"

"Evet, ama biraz limon suyu ile zehri etkisiz hale getirebilir ve..." Sözünü kesiyor, sonra bir elini saçlarında gezdiriyor. "Uzun zamandır mantarlardan bahsediyorum, değil mi?"

"Evet, ama şimdi bahsettiğin portabella güveci için ölüyorum." Bir kolumu omzuna atıyorum ve dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Benimle mantar gibi konuşmana bayılıyorum."

Gülüyor, son zamanlarda pek duymadığım bir ses. Farron'un hikâyeleri zaman zaman devam etme eğilimindeyse ne olmuş yani? Umurumda değil. Konuştuğu kişi ben olduğum sürece.

Harabelere yaklaştığımızda Farron'un kahkahası kesiliyor ve iç geçiriyor. "Nymphia bile ayazı durduramadı."

Yıkık dökük kalıntılar tarlaya yayılmış. Yosunlar ve sarmaşıklar uzun süredir yıkılmış heykellerin ve sütunların üzerinde geziniyor. Burası bir zamanlar bir ibadet yeri idi, ancak şimdi sadece dairesel kırık bir merdiven yıkılmış bir kuleye çıkıyor.

Zamanın geçişinden daha kötüsü ayazdır. Her şeyi soluk mavi bir parıltıyla kaplıyor.

"Zavallı Nym." Farron'u takip ederek donun en kötü halini inceliyorum. "Sanırım sen de onun hakkında her şeyi biliyorsundur?"

"İstiyorum," diyor. Eli yanında sallanıyor ve neredeyse onu tutacağım. "Sonbahar'ın ilk Yüksek Hükümdarı'ydı ve Kraliçe Aurelia'nın büyük bir dostu olduğu söylenir."

"Ahh, evet," diyorum. "Kayıp Kraliemiz. şu anda onun yardımını almak güzel olurdu."

"Geri döneceğini hiç düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum, Fare." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Beş yüz yıl yok olmak için uzun bir süre. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım orada bir yerde," diyor usulca. "Sadece Castletree hâlâ ayakta olduğu için. Orayı yaratan onun büyüydü. Sanırım... Sanırım gerçekten gitmiş olsaydı bunu hissederdik."

Kalıntıları iki kez turladık, buzı araştırdık, ancak kaynak yok gibi görünüyor. Bu patika sadece yakındaki dereye çıkıyor. Farron'un yüzünde hayal kırıklığı çizgileri var.

Umutsuzca harabeleri tekrar araştırıyorum, bakışlarım kuleye takılıyor. Yıkılan duvarlara rağmen, hala zirveye çıkabileceğimize eminim.

"Gel hadi." Kolunu tuttum. "Yukarıda sonsuza kadar görebiliriz. Bir ipucu bulabiliriz."

Sarmal merdivenlerden çıkıyoruz. Çürümüşlüğüne rağmen kule hâlâ unutulmaz bir güzelliğe sahip. Güneş kırık pencerelerden içeri girerek taşları altın sarısı bir ışığa boğuyor. Yukarı tırmanırken Farron'un eli benimkine kayıyor, parmaklarımız iç içe geçiyor. Duvarları pırıl pırıl parlayan ve salonları fae soylularının kahkahalarıyla dolu olan bu kulenin en güzel zamanında nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Kraliçe burayı ziyaret etti mi?

Kulenin tepesine ulaştığımızda, dairesel bir odanın kalıntılarına adım atıyoruz. Çatı çoktan çürümüş ve bize Sonbahar Diyarı'nın engelsiz manzarasını sunuyor.

Muhteşem. Ama hiçbir şey yanımdaki adam kadar büyüleyici değil.

Yıkılmış duvara yaslanmış, kumral saçları rüzgârda dans ediyor.

O gerçekten buraya ait.

Keşke görebilseydi. "Fare."

Bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor. Yanaklarını kavıyorum ve onu bir öpücüğün içine çekiyorum.

Boğazının arkasından yumuşak, şaşkın bir ses geliyor. Bir anlığına yıkıntılar kayboluyor ve var olan tek şey Farron'un dudaklarının benimkilere değen sıcaklığı ve yumuşaklığı oluyor.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Beni öpmeyeli uzun zaman oldu."

"Çok uzun. Ama bilgin olsun, ağzım senin için her zaman müsait. Vücudum da öyle."

Derin bir iç çekiyor ve bu sesle sikim sertleşiyor. Yavaşça çenesini öpüyorum, teninin kokusunu içime çekiyorum. Ellerim yumuşak saçlarında ve boynunda geziniyor ama bir şey parmağımı kesiyor.

Farron bir iç çeker ve gömleğinin dikenli yakasını düzeltir. "Özür dilerim." "O şeyden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

"Hoşuma gittiğini mi sanıyorsun? Ama bir bakıma Caspian için minnettarım. Eğer dönersem, bu şeyin gece ya da gündüz beni ele geçireceğini bilmenin verdiği bir huzur var. O canavarın artık kimseye zarar vermesini istemiyorum. Artık *seni* incitmek istemiyorum."

Farron'un canavarının vücudunun her yerinde açtığı yaralar var; ilk yılımızda lanetlendiğim için sırtımda oluşan üç sivri çizgi gibi. Ez yaraları iyileştirebilir ama izler kalır. Lanetli bir canavarın bıraktığı izlerden kurtulmak çok zor, Bahar'ın Lütü ile bile. Koleksiyona en son eklenenlerden biri göğsümün aşağısında, diğeri de gözümün üzerinde. Ama bıraktığı en büyük yara izi canavardan değil, insandan kaynaklanıyordu. Tam kalbime bir tane.

Sanırım bozdu. O kadar kötü bozdu ki, lanetimi asla bozmamak anlamına gelse bile, eşimi asla bulmak istemiyorum. Hastalıklı, çarpık bir parçam ondan vazgeçmektense sonsuza kadar canavar olarak kalmayı tercih eder.

Ve Rosalina... Ona da ihtiyacım var. Bizi terk ettiğinde bu açıkça ortaya çıktı.

Ona ihtiyacımız var.

"Yüzünde tuhaf bir ifade var Day," diyor Farron çekingen bir ifadeyle.

Ne dediğini hatırlamaya çalışarak parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Seni o dikenlerin arasında görmek çok zor."

"O benim kurdum, ben değilim."

"Ama sen oradasın, tıpkı canavarın şu anda senin içinde olduğu gibi."

Bakışlarımı dikenlerden alamayarak çenesine dokunuyorum. Pazarlık yaptıklarında Caspian'ın ona bakışından nefret ediyordum, sanki ona en lezzetli yemeklerden sunulmuş ve Farron da ana yemekmiş gibi.

"Bir hükümdar için bir canavar," diye mırıldanıyor Farron. "Halkımın bana güvenmemesine şaşmamalı."

"Sadece onlara kim olduğunu göstermelisin." "Ne?"

"Sonbaharın Yüce Prensi geri döndü," diyorum sesimi yükselterek. "Onlara kim olduğunu hatırlat."

"Ben olmamalıyım," diyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sonbahar'ın Yüce Prensi için diz çöküyorum." Taşa doğru eğildim.

"Sonbahar'ın Yüce Prensi diye biri yok. En azından insanlar öyle."

"Ben bir tane görüyorum." Pantolonunun bağcıklarını çözüyorum. "Uzun boylu, yakışıklı ve zeki. Ve tapılmayı hak ediyor... tutkuyla."

Pantolonunu indirirken "Gün," diye fısıldıyor. Sertleşmiş siki karnına doğru zıplıyor. "Burada mı? Ya biri görürse?"

"Etrafta kimse yok." Dudaklarımı uyluğunun iç kısmına bastırıyorum. "Bunu senin için yapmama izin ver."

Taş duvarı kavrayıp etrafı tarıyor.

"Kimseyi gördün mü?" Dilimi yumuşak teninde gezdirerek soruyorum.

"Hayır, ama-" Sikini ağızma aldığımda uzun bir iç çekişle kesiyor.

Bu his enfes. Ellerim tuniğinin altından kayarak tenine dokunuyor. Kalçaları sarsılıyor, ağızımın içine giriyor.

Ellerini saçlarıma götürüyor. "Daytonales..."

Devam ediyorum, onu derinlere götürüyorum, dilimi çelik uzunluğunda döndürüyorum, tüm vücudu titreyene kadar zevkini çekiyorum.

"Bekle," diye kekeleyerek başımı geriye çekti. "Ne?"

"Ben, şey, seninle gelmek istiyorum. Eğer istersen..."

Bacaklarını morartacak kadar sert kavırıyorum. "Yüce Prensler sormaz. Bana ne istediğini söyle."

Dudağını ısıırıyor. "Beni sikerken boşalmak istiyorum."

"İşte böyle." Gülüyorum, çıplak kıkına şaplak atıyorum. "Sana bunun sözünü verebilirim, aşkım. Ama Rosalina'ya kaplıcalarda ne dediğimi hatırlıyor musun? Değer verdiklerimin sadece bir kez boşalmasına izin vermem. Önce ağzıma boşalacaksın, sonra da iyi bir çocuk gibi sikimi ağzına alacaksın. Anlaştık mı?"

"Evet." Bana gülümsüyor, arkasında dönen altın gökyüzüyle çok güzel görünüyor.

"Şimdi kızımızın kucagımda aşağı yukarı zıpladığını, ben senin güzel aletine taparken senin adını haykırdığını hayal et."

Hızlı, onu böyle alıyorum, bir elim belinde, kalçaları ağzıma girerken, tekrar ve tekrar ve tekrar. Parmakları saçlarımı sıkıca kavradığında ve vücudu titrediğinde, yakın olduğunu anlıyorum.

"Ver onu bana," diye fısıldayacak kadar hızlı bırakıyorum onu, sonra dudaklarımı tekrar etrafına yerleştiriyorum.

İnliyor, kalçalarını bir kez daha itiyor ve sonra boşalıyor, lezzetli zevkini dilimin üzerine döküyor. Hepsini yutuyorum ve nefes nefese kollarıma yığılıyor.

Farron ağzını benimkine yaklaştırıyor ve ben dudaklarımı ayırıyorum, onun benim üzerimde kendini tattığını biliyorum. Bu şekilde birlikte olduğumuzda ruhum alev alev yanıyor.

"Daha işin bitmedi yavrum," diye hatırlatıyorum ona.

Bana sinsi bir sırtış atıyor, benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzuladığını gösteren bir sırtış. Eli göğsümden aşağı kayıyor.

"Seni böyle bırakabilirim," diye dalga geçiyor, şişkin pantolonuma masaj yaparak. "Hayır," diye mırıldanıyorum, "çünkü bu sert horoz seni becerecek

ham, tam burada, açıkta, bu topraklara bakarken ve onun sana ait olduğunu bilirken. *Ben* sana aidim."

"Ama-" diye başladı. İkimizi de ayağa kaldırarak bir öpücükle sözünü kesiyorum. Gömleğini kavradım ve çıplak göğsünü ortaya çıkarmak için

başının üzerinden yukarı çektim.

"Ya biri gelirse?" Farron kızarak kekeliyor. Soğuk havada göğüs uçları sertleşiyor ve elimde olmadan birini çekiştiriyorum. Yüzünü buruşturuyor, küfrediyor.

"Etrafta kimse yok." Onu alçak duvarın üzerine eğilmeye zorladım. "Kendin gör."

Kırlar önümüzde uzanıyor ama yanımda Sonbahar'ın en güzel parçası var.

"Em." Parmaklarımı ağzına sokuyorum. Dili tenimin etrafında dönerken, zevkinin yumuşak sesleri tüm vücudumu ürpertiyor.

Onu çabucak hazırlıyorum. "Ne kadar oldu?" "Ne kadar?"

"Sikiştığımızdan beri mi?"

Yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi belirir. "Rosie gitmeden önce." "Seni bu kadar çok istememe şaşmamalı," diye homurdanıyorum.

Hazır olduğunu hissettiğimde, sikimi nazikçe girişine yerleştiriyorum, sonra içeri itiyorum. Ortak inlemelerimiz ikimizin de buna ne kadar ihtiyacı olduğunu kanıtı. Kalçalarımı ileri doğru sallıyorum, vücutlarımız her birleştiğinde etrafımda sıkıldığını hissediyorum.

Farron'u duvara daha sıkı bastırıyorum, onu daha derine götürürken kaldıraç olarak kullanıyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor.

"Yine sertleşmişsin." Sırıttıyorum, onun mükemmel sikine bakarken içimde bir memnuniyet dalgası oluşuyor.

"Her zaman senin için." İç çekiyor. "Her zaman, Day."

Göğsümde acı verici bir şey sıkışıyor. Onunla geçirdiğim bu anlarda kendimi tamamen canlı hissediyorum ve daha hızlı iterken bu enerjinin içime akmasına izin veriyorum. İnlemeleri daha yüksek ve daha çaresiz hale geliyor. Vücudu senkronize hareket ediyor

Benimkiyle birlikte, açık havada mükemmeldi. Boynundaki dikenler dışında mükemmel.

"Sana yakadan nefret ettiğimi söylemiştim," diye gürlüyorum. "Ama sana bakışından daha çok nefret ettim."

"Caspian?" Farron'un parmakları taşı kazıyor. "Sanki sana sahipmiş gibi, sanki *onunmuşsun* gibi."

Ben sertçe sokarken Farron başını arkaya yatırıyor. "Evet, daha derine, *lütfen*."

Ona istediğini vermekten çok mutluyum, açımı onun her santimine vuracak şekilde ayarlıyorum. "Ama sen onun değilsin. Sen benimsin."

Sözlerim karşısında inliyor ve ben bunun çenesinden akan salya olabileceğini düşünüyorum.

"Söyle," diyorum, hızımı yavaşlatarak sert, durgun vuruşlar yapıyorum.

"Ben seninim," diye ısırtıyor, sikimin her darbesinde bu sözleri bir mantra gibi söylüyor. "Ben seninim, ben seninim, ben seninim."

Çelik uzunluğunu kavıyorum. "Ve eminim ki ikimiz *de onunuz*."

Tüm vücudu sertleşirken boğazından alçak bir miyavlama sesi geliyor ve salgısı püskürerek avucumu kaplıyor.

İnliyorum, sikimin kasıldığını hissediyorum, onu sahiplendiğim için çok rahatlamıştım. "Farron, ben-"

Beyaz sıcak zevk parlıyor ve her şey onun içine salınıyor, ecstasy dalgalar halinde içimde dalgalanıyor. Saf mutluluk.

Farron'un vücudu gevşiyor, ikimiz de yükseldiğimiz yerden aşağı iniyoruz ve kollarımız bacaklarımız birbirine dolanarak taş zemine düşüyoruz.

Yüzü kızarmış, gözleri parlıyor ve aptalca bir an için bana daha önce hiç söylemediği bir şey söyleyeceğini sanıyorum. Ama o sadece başını sallıyor.

"Dikkatimizin dağıldığını öğrenirlerse çok kızarlar."

"Hey." Onu kendime doğru çektim. "Sana mükemmelliğini hatırlatmak zor iş."

Ciğerlerimizde hava kalmayana kadar öpüşüyoruz, sonra yavaşça giyiniyoruz ve serin derede temizlenmek için kuleye iniyoruz.

Pantolonumu bağlamayı bitirdiğimde, su boyunca buz kristalleşiyor.

"Hey, Fare," diyorum. "Akıntıya garip bir şeyler oluyor." Aşağıdaki su katlaşıp soluk mavi buza dönüşürken geri çekiliyorum.

Bakışlarımız akıntıya karşı, donun ilk ortaya çıktığı yerde. Krizantem tarlasından ormana kadar her yer tamamen donmuş.

Rosie, Ez ve Kel, Emberwood'un güney ucundan, neyse ki sudan uzakta dolaşıyorlar. Ama kuzeyde.

Bir yaratık var, beyaz-mavi tenli şaşırtıcı bir varlık. Ayrıntıları seçilemeyecek kadar uzakta, ama ayaz izlerini takip ediyor.

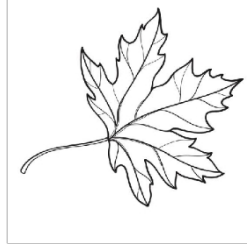
Ağaçların kenarında yürüyen iki küçük siluete doğru ilerliyor: küçük bir çocuk ve bir köpek.

"Flicker ve Koop," diye nefes alıyorum.

Farron'un kaşları havaya kalkıyor ve titriyor. Sonra başını sallar ve koşmaya başlar. "Onlara yardım etmeliyiz."

"Sizin yanınızdayım Yüce Prens," diyorum peşinden koşarak. "Her zaman."

Farron

DAYTON VE BEN donmuş dere boyunca koşuyoruz, ayaklarım neredeyse altımdan kayıyor.

"Kel! Ezryn!" Dayton gürlüyor. "Rose!" Bize döndüler. "Bu taraftan!"

Bize doğru koşuyorlar ve ormanın kenarında buluşuyoruz. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bu Flicker. O tehlikede."

Rosalina ağzını kapatır ve soluk soluğa kalır. "Olamaz."

Sonra tekrar yola koyuluyoruz. "Orada!" Akçaağaçların yanını işaret ediyorum. Flicker'ın küçük bedeni ayaklarını kaplayan ayaza karşı kıvranıyor ve onu yere hapsediyor. Buz Koop'un küçük bacaklarını yakalıyor ve o da sefilce uluyor.

Ezryn en hızlısı, durumu değerlendirmek için durmuyor bile. Ezryn donmuş dereye atlıyor ve kaygan yüzeyi kullanarak onlara doğru kayıyor. Kahverengi çimlerin üzerine atlıyor ve çocuğa doğru koşuyor.

"Ez!" Sesleniyorum. "Dikkat et!"

Ez, tökezleyen soluk mavi yaratığa karşı kılıcını kaldırmak için tam zamanında döner.

Bunun bir halüsinasyon, güneşin büyüyen ayazdan yansıyan bir hilesi olduğunu ummuştum. Ama mide bulandırıcı bir korkuyla fark ettim ki, bu şey gerçek.

Tamamen buz, don ve kemikten yapılmış yürüyen bir ceset. Vücudu Sonbahar'ın soğuk güneş ışığı altında parıldayan kristal bir yapıya sahip. Gözleri için boş yuvaları olan ağzı sessiz bir çığlıkla açık duruyor. Donmuş katı uzuvlarının her hareketi sarsıntılı ve doğal değil.

Sıcaklık düşüyor gibi görünüyor ve kontrolsüzce titriyorum. Bu şey canlı değil - anladığım kadarıyla değil. Bu bir kış yaratığı, don, kar ve soğuktan oluşan bir varlık.

Ezryn'in kılıcına sıkıca tutunan Wraith onu itiyor ve Ezryn çimenlere basıp kayıyor. Sonra kılıcın üzerinde, cesedin dokunuşundan yayılan buzul bir don büyür. Ezryn'in kılıcı önce çatlıyor sonra da parçalanıyor.

"Ezryn!" Rosalina çığlık atıyor. Geri sığıyor, miğferi kılıcının parçalarına doğru eğilirken şaşkınlığı belli oluyor.

"Sikerim böyle işi." Dayton önümüzde koşuyor. "Bıçaklar işe yaramaz, değil mi buzdan kemikler? Büyü hakkında ne düşünüyorsun?" Ellerini ileri doğru fırlatıyor ve içinden bir fırtına kopuyor, tuz ve fırtınadan oluşan bir rüzgâr, doğrudan Summer's Blessing'den çağırılmış.

Donmuş ceset çığlık atıyor, buzun çatlamasına benzer bir ses. Etinde açılan delikler ay beyazı kemikleri ortaya çıkarıyor. Dayton homurdanarak rüzgârı sürdürür ama yaratığın donmuş derisi soyuldukça gülümser.

Nefesimi tutuyorum. *İşe yarıyor. Onu yakaladı.*

Wraith düşüyor.

Kel ve ben yetişiyoruz ve Rosie Flicker'a koşuyor. Başına, ellerine dokunup iyi olup olmadığını soruyor.

Her şey yolunda, diyorum kendime. O artık ölü.

Ezryn Dayton'ın omzuna bir tokat atar ama Dayton karşılık vermez. Direkt cesede bakıyor, gözleri çok ciddi. "Bekle..."

Yaratık kasılıyor ve sarsılıyor. Sonra yükseliyor. Dayton'ın vücudunda açtığı delikler... Birbirlerine bağlanıyor, buzlar boşlukları dolduruyor. Wraith başını eğiyor, sonra saldırıyor.

Ez, Day ve Kel yarattığı yarım daire şeklinde tuzağa düşürürken ben Rosie ve Flicker'in önünde durmak için sığıyorum. Yaratığın şeklini oluşturan buz, donmuş kan damarları gibi koyu renkli damarlarla benek benek. Eklemleri her hareketinde sanki parçalanmak üzereymiş gibi takırdıyor. Yine de ilerlemeye devam ediyor, süt rengi gözleri her prensin arasında gidip geliyor.

"Seni buradan çıkaracağım," diyor Rosalina. Bugünkü yolculuğumuzdan önce ona verdiğimiz küçük hançeri kapıyor ve çocuğun ayaklarını hapseden buzu kırmaya başlıyor.

Flicker'ın yüzü cesaretle düğümlenmiş ama burnu kıpkırmızı. "Ben... Ben gerçekten üşüyorum." Koop kederli bir uluma çıkarıyor, vücudunun yarısı artık buzla kaplı.

Tökezleyerek onlardan uzaklaşıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Yardım etmeliyim ama ne yapabilirim?

Keldarion Wraith'in önünde adım atıyor. Açlıktan ağzı bir karış açık, onu yakalamaya çalışıyor ama Keldarion kolayca kaçıyor. "Sen Kış'ın yarattığı değilsin," diye homurdanıyor. Dizlerini büküyor, sonra yukarı doğru yükseliyor, kolları gökyüzüne uzanıyor. "Sen bir canavarsın!"

Yerden fırlayan dev buz dikenleri yaratığın bacaklarına ve göğsüne saplanır. Wraith yalpalıyor ve gürleyen bir çığlık vadiyi dolduruyor. Sonra kafası sarsılır, gözleri donmuş ışıktan ikiz noktalar gibidir. Buz sivri uçları gıcırıyor ve inliyor... ve varlıkla birleşiyor. Büyüyor, sanki büyüğü sarıyormuş gibi, Kel'in buzu yarattığı daha büyük, daha uzun yapıyor.

Dayton, "Bence onu sen besledin," diyor.

Ez, Dayton ve Kel'i tuniklerinden yakalar. "Yere yatın!"

Buz canavarı patlar ve buzdan hançerler fırlatır. Prensler, yaratık tekrar üzerlerine gelmeden önce zar zor yollarından sıçırıyor.

Oh hayır, oh hayır, oh hayır. Saçımı tutuyorum. Bir şeyler yapmalıyım. Ama Kel bile bu şeyi durduramıyorsa, ben ne işe yararım ki?

Rosalina kavgaya çılgınca bir bakış atıyor, sonra hançerini Flicker'ın göğsünde sürünen buza daha sert saplıyor. "Koop!" diye haykırıyor, parmakları köpeğine uzanıyor.

Koop'un büyük, hüznü gözleri, buz onu tamamen kaplamadan önce sahibine bakıyor. Donmuş, ağzı kederli bir ulumaya hapsolmuş.

Şimdi Flicker ciddi ciddi ağlıyor, buz neredeyse kollarını kaplıyor. Rosalina küfrediyor ve hançerini büyüyen buza saplamaya çalışıyor. Hançeri kırılıyor, ucu paramparça oluyor. "Hayır." Tökezleyerek geri çekilir. "Hayır, hayır, hayır." Şimdi tırnaklarını kullanıyor ve Flicker'ın donmuş bedenini kazıyor.

Zar zor nefes alabiliyorum, kalbim çok hızlı atıyor. İğrençlik Ezryn'i ellerinde tutuyor. Buz zırhının üzerinde sürünüyor. Kel kükreyerek kılıcını yaratığın devasa buzdan bacağına saplıyor ama kılıç sıkışıyor ve elinden çekiliyor. Ez'i doğruca Dayton ve Kel'in üzerine fırlatıyor ve bir yığın halinde yere düşmeden önce birbirlerinin üzerine yuvarlanıyorlar.

Evimi öldüren şey bu. Önce arkadaşlarımı donduracak, sonra Coppershire'ı alacak. Ailemi.... Ve Rosie. Rosie burada.

İğrenç şey donmuş pençesini dehşet içinde bakan prenslerin üzerine uzatır.

Ama bunu tek başlarına yapmalarına izin veremem.

İçimde bir kuyu var, ruhumun derin karanlığında bir güç rezervi. Tutuşmak için sadece bir kıvılcıma ihtiyaç duyan bir kuyu.

Arkadaşlarım, ailem, Rosalina... Onlar o kıvılcım.

Tüm enerjimi iğrenç şeye odaklıyorum. Isı göğsümden yayılıyor, dışa doğru büyüyor, damarlarıma dolanıyor ve parmak uçlarımda şişiyor. Ellerimden alevler fişkırıyor.

Bir ateş seli yaratığa çarpıyor, her bir patlama bir patlama gibi vuruyor. Wraith sendeliyor, altındaki kaygan buzda ayaklarını korumaya çalışıyor. Ama ona hiç şans tanımıyorum, sahip olduğum tüm rezervi saldırıya akıtıyorum.

Donmuş eti erimeye ve çatlamaya başlıyor. İçimden bir kükreme patlıyor ve alevler cesedi sarıyor. Buz dağılıyor ve geriye sadece kömürleşmiş kemik kalıyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefesim kesilmişti. Kel, Ez ve Dayton koşarak yanıma geldiler. Omuzlarımı okşadılar, yüzüme dokundular.

"İyi iş, evlat," diye mırıldanıyor Keldarion. "Zor bir durumdaydık."

"Benden bir şeyler mi saklıyordun, Fare?" Dayton sırtıyor.

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama az önce bir cehennemin içinden geçmişim gibi hissediyorum. Anımız Rosalina'nın çılgılığıyla bozuldu:

"Yardım edin! Çabuk yardım edin!"

Hepimiz ona doğru koşuyoruz. Flicker'ın yüzünü tutuyor; vücudu buzdan bir heykel gibi, elleri Koop'a uzanırken donmuş. Sadece yüzüne dokunulmamış ama buz hızla ilerliyor, derisinin üzerinde geziniyor.

"Eve gitmek istiyorum," diye inliyor. "Koop'u istiyorum."

Rosalina parmaklarını küçük çocuğun saçlarında dolaştırıyor ve bize dönüyor. "Ona yardım edin."

Hissediyorum: herkesin gözü üzerimde.

"Sonbahar'ın Yüce Prensi," diyor Ezryn alçak sesle, "halkınızın size ihtiyacı var."

Rosalina'nın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi Flicker'ın yüzüne koyuyorum.

Gözleri çaresiz, yalvarıyor.

İçimdeki o kuyu hâlâ orada, daha önce hiç hissetmediğim kadar parlak yanıyor. Ama bu çocuğu buz iğrençliğine yaptığım gibi ateşle vuramam.

Gözlerimi kapatıyorum, kendi içime bakıyorum. Annemi, onun Yüce Prenses olarak kim olduğunu düşünüyorum. *İhtiyacın olan her şey zaten içinde, Farron*, unvanı bana devrederken bana söylemişti. *Ama bunu talep edecek kadar cesur olmalısın.*

Sıcaklık vücuduma yayılıyor ama bu sefer bir cehennem değil. Geceleri yaktığımız şenlik ateşlerinin parıltısı, arkadaşlarla paylaşılan dumanı tüten sıcak elma şarabı kupaları, ormanı enkazdan temizleyen ve yenilenmeye yol açan bir orman yangınının kömürleri.

Ellerim turuncu ışıkla dans ediyor ve onu Flicker'ın üzerinde gezdirerek buzı kovalıyorum. Buz geri çekiliyor ve vücudundan aşağı doğru eriyor. Bir çatırtı ile kolları serbest kalıyor ve kendine sarılmadan önce kollarını kocaman sallıyor.

Dayton, "Ne yapıyorsanız yapmaya devam edin," diyor. "İşe yarıyor."

Ter alnımdan aşağı damlıyor, ama bu rezervi göğsümde tutarak Sonbaharın sıcaklığını kendime yakın tutuyorum. Bazen güneş ışınlarının çok yakıcı olduğu yerlerde yaşadığımız Budala Yazı; festivaller düzenlediğimiz büyük salonlarda çıtırdayan ocaklar; bereketli bir hasadın üzerinde paylaşılan sevgi bakışları. Onu kendime yakın tutuyorum, sonra ona akıyor.

Flicker öne doğru düşüyor, ayakları nihayet buzdan kurtulmuş. Onu kollarımla yakalıyorum ve boynuma sıkıca sarılıyor. "Beni kurtardınız, Yüce Prens."

"Ben... Sanırım yaptım."

Yine de burnunu çekiyor.

"Koop?"

Bu donmuş mezarda mahsur kalan köpeğin yanına gidiyorum. *Sonbaharın Lütüf kaybettığımızı sandığımız insanları kurtarmaya yeter mi?*

Büyüyü bir kez daha çağırdığımda turuncu ışık buzun üzerinde parıltıyor. Arkadaşlarım hiç ses çıkarmıyor, hepsi nefeslerini tutuyor.

Koop paltosundaki erimiş buzları silkeleyip Flicker'a koşarken vadiyi bir uluma doldurur. Çocuk köpeğini yakalar ve gülerek yere yığılırlar.

Düşüyorum.

"Başardın!" Rosalina da yere düşene kadar beni kollarıyla sarıyor. "Oh, Farron, yapabileceğini biliyordum."

Kel kaşlarını kaldırır. "Henüz bir savaş şansımız olabilir."

"Bilmiyorum." Göğsüme dokunuyorum. "Kendi büyü kuyum çok küçük geliyor.

Bundan daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum."

"Keşke Caspian Castletree'nin tüm büyüsunü emmeseydi," diye homurdanıyor Ezryn.

"En azından onları nasıl öldüreceğimizi biliyoruz," diyor Rosalina neşeyle. Kolları hâlâ üzerimde ve onu kendime çekip içime çekiyorum. "Eminim bir şeyler bulabiliriz. Belki sihrini yönlendirmenin bir yolu vardır."

"Bu iyi bir fikir," diyorum. "Sonbahar'ın birçok eski büyü kitabı var. Acaba içlerinden biri-"

"Hey, partiyi bölmekten nefret ediyorum," diye sesleniyor Dayton. Ağaçlardan uzaktaki tepenin zirvesinde duruyor. "Ama buraya çıkmalısın."

Hepimiz birbirimize bakıyoruz, sonra tepeye doğru koşuyoruz ve en tepede Dayton'a katılıyoruz.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Rosalina.

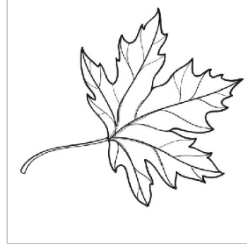
"Evet," diyor Dayton. "Sanırım biraz daha ateş gücüne ihtiyacımız olacak. Ve hızlı."

Ufkun en ucunda, parıldayan beyaz bir çizgi inişli çıkışlı tepelerin üzerinde topallayarak ilerliyor.

Donmuş cesetlerden oluşan bir sürü, yanlarında ölü ayazını da getiriyorlar.

OceanofPDF.com

Ezryn

DERİNCE NEFES ALIYORUM VE kollarımı sallıyorum, metale karşı metalin rahatlatıcı sesini, homurdanan askerleri, ter ve çelik kokusunu içime çekiyorum. Yıllardır diğer savaşçılarla antrenman yapmamıştım ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

İlkbahar'ın Yüce Prensi olarak Vadi'deki en iyi savaşçılardan bazılarıyla çalıştım ama Sonbahar birliklerindeki fae erkek ve kadınlar hesaba katılması gereken bir güç. Keskin bir rüzgâr, miğferim ile giydiğim bol siyah tunik arasındaki çıplak tenimin üzerinden geçip gidiyor. Meşekalp Kalesi'ndeki açık hava eğitim alanları bakımlı ama sert. Zemin sert, kırmızımsı kahverengi bir kayadan oluşuyor ve yanlış bir düşüş bir fae'nin kafatasını çatlatabilir.

Dayton ve Kel, Farron'un küçük kardeşleri Dominic ve Billagin ve ordudan seçilmiş bir avuç uzman büyücü savaşçıyla birlikte yanımdalar. Havada heyecanlı bir vızıltı var ve ben bile yerimde duramıyorum.

Kış Hayaletlerini keşfetmemizin üzerinden iki hafta geçti. Raporumuzdan sonra Prenses Niamh, köyleri devriye gezmeleri için keşif ekipleri gönderdi.

Gezgin Wraith'leri yok etmek. Ama ne kadarını öldürürsek öldürelim, daha fazlası gelmeye devam ediyor. Artık donun kaynağını bulmuş olsak da, bu wraithlerin nereden geldiğini hâlâ çözemiyoruz: Sonbahar topraklarının her yerindeler. Ve Niamh hâlâ Keldarion'un bu işle bir ilgisi olmadığına ikna olmuş değil.

Farron yarın dondan zarar gören köyleri ziyaret etmek üzere günlük seferlere başlıyor. Umudumuz, iki hafta önce çocuk ve köpeğe yaptığı gibi köylülerin donmasını engelleyebilmesi. Ve onun yokluğunda, Coppershire'ı en büyük silahımızla korumaya hazır olmalıyız.

Ateş.

Şimdiye kadar sıradan askerler meşaleler, yağ kaplı kılıçlar ve oklar kullanarak canavarları öldürmekte başarılı oldular. Ama ateş büyüsü Sonbahar Fae'lerinin kanında var.

Ve hiçbiri onu Sonbahar Lütü'nün sahibi kadar güçlü bir şekilde kullanamaz.

"Ortaya çıkacak mı ki?" Kel kollarını kavuşturarak soruyor. "Bunu kendim çözebilirim."

Dayton onu sırtından alkışlar. "Ona bir şans ver. Topluluk önünde konuşma konusunda nasıl olduğunu biliyorsun."

Bugün eğitim alanında toplananlar Farron'dan bir şeyler öğrenmek için buradalar. Sonbahar'daki büyücü savaşçıların çoğu zaten doğuştan gelen bir ateş formunu kullanabiliyor, ancak umarım Farron'un dersleri onlara bunu ölümcül bir amaçla kullanmayı öğretir.

Yüce Hükümdarlar her zaman bir anlamda tüm elementleri yaratma yeteneğine sahip olmuşlardır, ancak bazı yetenekler uykuda kalmıştır. Üçümüzün de Farron'un yaptığı gibi alevi hiç kullanmadığımızı biliyorum. Dayton ve Kel bunu nasıl yapacaklarını öğrenmek için buradalar.

İzlemek için buradayım.

Eğitim alanının bir köşesinden şamatalı kahkahalar ve homurtular geliyor. Farron'un babası Padraig, George'a kılıç konusunda akıl hocalığı yapıyor. İki iri adam tahta kılıçlarını birbirlerine vururken yaptıkları antrenmanlarda eğlenceli bir hava var. *Rosalina'nın babasına çok benzediğini* düşünüyorum. *Uyumlu. Dirençli.*

Rosalina'dan bahsetmişken... Onu bahçeye açılan kapıda duyuyorum, sesi ara sıra aldığı o kendine özgü inatçı tonla renkleniyor. Farron'u sertçe itiyor, onu içeri çağırıyor. Çok uzaklaştığında ve herkes onu görmek için döndüğünde, Rosalina memnun bir sırıtişla ortadan kayboluyor ve Farron'u en önde utangaç bir şekilde bırakıyor.

"Oh, uh, merhaba. Eğitim için geldiğiniz için teşekkür ederim. Sana öğretmek için buradayım."

Dayton bağırmadan önce acı dolu bir sessizlik oldu, "Yüce Prens'i selamlayın! Büyük bilginizi bize bahşedin, efendim." O kendine özgü bok yiyen sırıtişıyla eğilir. Kel başını sallar.

Stars, bu çok acı verici. Farron kusacak gibi görünüyor.

Farron gruba ateş yakma eyleminde önderlik etmeye çalışırken, dakikalarca süren kafa karıştırıcı talimatlar verildi. Bir kenara çekildim, gölgede bir duvara yaslandım ve tüm bu karmaşaya baktım.

Farron bir ateş topunu beceremeyip kazara tuniğini ateşe verdiğinde büyücüler sadece yarı yarıya dikkat kesilmiş, bazıları kafayı yemiş, bazılarının dikkati dağılmış ve bazıları da birbirlerine kıs kıs gülmektedir. Kel sinirli bir kar fırtınasıyla onu söndürür. Dayton gözleri açık uyukluyor gibi görünüyor ve ancak Kel yüzüne soğuk bir rüzgâr fırlattığında sarsılarak uyanıyor. Dom ve Billy, Paddy ve George'a tohum tükürmekten daha fazla keyif alarak uzaklaşmışlardır.

"Bizi eğitmek için yeterli olduğuna emin misin?" diye seslenir bir büyücü. Farron çarpılmış gibi görünüyor ve parmağında tuttuğu alev sönüyor.

Bunu daha fazla izleyemeyeceğim. Doğruluyorum, saygıyı öğrenene kadar bu lanet askerleri hırpalamaya hazırım-

"Psst!"

Başımı kaldırdığımda Rosalina'nın eğitim alanının üzerindeki surlardan bana baktığını görüyorum. Çok güzel, uzun siyah saçları bana doğru dökülüyor. Ona ulaşmak için duvara tırmanmayı hayal ediyorum ama bu çılgınlığı hemen bastırıyorum.

"Ez, ona yardım etmelisin," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. O küçük boktan büyücünün dişlerini sökmeye gidiyorum."

"Hayır, h a y ı r , hayır." Başını abartılı bir şekilde sallayarak korsesini-bağlı göğüs zıplaması. Şimdi *gerçekten* bu duvara tırmanmayı düşünüyorum. "Bunu yapmasına yardım etmelisin. Onların saygısını kazanacak kişi o olmalı."

Bıkkınlıkla başımı arkaya eğiyorum. Bu, o pisliğin dişlerini kendim sökmekten çok daha zor. Ama haklı olduğu bir nokta var.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyorum.

Farron'a doğru fırladım ve onu gömleğinin yakasından tuttum.

"Ne-" Farron başlıyor ama ben onu eğitim alanının dışına çıkan gölgeli kemere doğru sürüklüyorum.

"Farron-"

"Ne söyleyeceğini biliyorum Ez," diye araya giriyor. "Kontrolü ele almalıyım. Ben Yüce Prens'im. Bir eğitim grubuna bile liderlik edemezken halkıma nasıl liderlik edebilirim? Şunlara baksana! Kel'e nasıl bir şey öğretebilirim ki? O Diyarlar'ın Koruyucusu. Ve ben..."

Omzunu okşadım. "Aslında ben de sana kontrolü bırakmayı denemeni söyleyecektim."

Kara bir kaşını kaldırıyor.

"Kel, Dayton ve ben neler yaşadığınızı herkesten daha iyi biliyoruz. Bunu kendi yararına kullan." Elim göğsüne doğru kayıyor. "Senin içinde bir savaşçı var. Ondan korkma. Ona hoş geldin de."

Farron başını sallar ve tünüğünü aşağı çekerek boynundaki ince dikenli gerdanlığı ortaya çıkarır. Derisi dikenlerin altında çığ ve yırtık. "O şeyi uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Şimdi ona hoş geldin diyecek değilim."

"Onu sadece vahşi bir canavar olarak gördüğünü biliyorum ama unutma... O seni hayatta tutuyor. Tehlike anlarında seni koruyor." Dönüp parmaklıklara yaslanan Rosalina'ya bakıyorum. "O senin değer verdiklerini de korur. Bu içgüdüyü yönlendir. Ve her şeyden önce kendine güven."

Farron duvara doğru eğilir. "Hadi ama Ez. Kuralın bana verilmemesi gerektiğini sen bile biliyorsun."

Başımı sallıyorum. Bu kadar zeki olmasına rağmen, genç adamın öğrenmesi gereken çok fazla bilgelik var. Hepimiz tahtlarımıza kanlar içinde oturmuşken Kel'e, Dayton'a ve bana nasıl haklı yöneticiler olarak bakabiliyor?

"Yüce Prens olarak seçilmenizin bir sebebi var. Burada olmanız, halkınız için savaşmanız, liderlik edecek cesarete ve kararlılığa sahip olduğunuzu gösteriyor." Onu başının arkasından kavradım. "Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Farron bir iç çeker, sonra doğrulur. "Sana inanmak zorunda mıyım?"

"Hayır, ama bana güvenmelisin."

Derin bir nefes alıyor ve eğitim alanına doğru yürüyor.

Kemere yaslanıyorum. Rosalina bana kocaman bir gülümseme veriyor. Her zaman iyimserdir.

Ama... belki de söylediğim bir şey tuttu. Farron tahta engelin üzerine sıçradı.

İki parmağını havaya kaldırarak büyük bir ateş patlaması çıkarır. Ateş çatırdayıp yükselir ve tüm katılımcılar onunla yüzleşmek için döner.

"Sıraya girin," diye sesleniyor Farron. "Eğitime şimdi başlıyoruz. Ben tatmin olana kadar kimse araziden ayrılmayacak. Anlaşıldı mı?"

Kel ve Dayton hazır ola geçtiler. Ama büyücülerden biri bir kuklaya yaslanır. "Yüce Prenses Niamh'ı bizi eğitmesi için çağıramaz mısınız?"

Bir süre sessizlik oluyor ve ben o piçin yanına gidip dilini koparmamak için kendimi zor tutuyorum. *Hayır. Bunu o yapmalı.*

Farron sıçrayıp savaşçının yanına gidiyor ve yürüyüşünde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey var. Büyücü kollarını kavuşturuyor ve sırtıyor.

"Dışarıda neyle karşı karşıya olduğumuzu gördün mü asker? Bir kış hayalinin gözlerinin içine baktın mı ve kemiklerinin üzerinde ayazın süründüğünü hissettin mi?" Farron soğukkanlılıkla sorar.

"Hayır," diyor asker. "Ama eminim yapabilirim-" Sonra yere bakıyor ve yüzünü korku kaplıyor. "Bana ne yapıyorsunuz?"

Buz gibi bir ayaz askerin botlarının üzerinden geçerek bacaklarına doğru ilerliyor. Bu tanıdık bir kristal beyazı, tarlalardaki kırağıdan farklı. Sırtıyorum, Kel'in tahta bir kılıçla fazlasıyla ilgilendiğini fark ediyorum.

Gözleri adamın titreyen bedeninde ayazın izini sürerken Farron kaşlarını çattı. "Bu soğuk evinizi alacak; aileniz donmuş anıtlara dönüşecek; kanınız buz olacak. Ve bunu durdurmanın tek yolu-" Avucunu adamın göğsüne vuruyor. Adamın teni turuncu bir alevle ışıltıyor. "-İçindeki ateşi kucaklamaktır. *Ben* senin Yüce Prensini ve benden öğreneceksin, yoksa donmuş uçurumda kaybolacaksın."

Buzlar Farron'un ateşi altında eriyip yok olur ve asker titreyerek arkasını döner.

Surların üzerinde Rosalina bana bakıyor ve göz kırpmıyor.

SONRAKİ BİRKAÇ SAAT, askerler Farron'un talimatlarını pür dikkat dinlerken hızla geçer. Dom ve Billy bile kendilerine çeki düzen vermiş, ağabeylerine biraz şaşkın gözlerle bakmaktadırlar.

Kel ve Dayton en iyi öğrenciler. Aslında, rekabetçi ruhlarının onlara yardımcı olduğunu düşünüyorum, her ikisi de diğerinden daha büyük ve daha sıcak bir alev üretmeye hevesli. Keldarion'un ki parlak bir safir mavisi renkte yanıp söneren kaya duvarına ateş topu üstüne ateş topu fırlatırken, Dayton birkaç turkuaz alevle hokkabazlık yapıyor ve herkesin onu izlemesi için bağılıyor.

Farron bana doğru yürüdü. Her şeyin kontrol altında olduğunu görünce, kılıç ve hançerle kendi eğitime devam ettim.

"Peki, sizce yanık tedavisine ilk kimin ihtiyacı olacak?" Kel ve Dayton'a doğru sırtıyor.

"Oh, kesinlikle Dayton. Eğer birisi onu performansından dolayı övmezse, kafa sallamaya başlayacaktır."

Farron kıkırdıyor ama sonra ifadesi ciddileşiyor. "Neden eğitime katılmadın?"

Silahımı kaldırıyorum. Wraith kılıcımı yok ettikten sonra Paddy bana pirinç renginde muhteşem bir kılıç olan eski uzun kılıcını hediye etti. Hiçbir silah Spring tarafından yapılmış bir kılıçla kıyaslanamazken, Paddy'ninkinin ince işçiliğine hayranlık duyuyorum. "Benim için endişelenme, Fare. Windscythe'ı yağla kaplayacağım ve herhangi bir büyü kullanıcısından iki kat daha ölümcül olacağım."

Farron altın bakışlarıyla beni tutuyor. "Ezryn... Korkuyor musun?" Bir kahkahayı bastırıyorum. "Yeni büyüleri sevmem. Bunu biliyorsun."

Hızla kılıcımı kuklaya doğru sertçe savurup bıçağı tahtaya gömüyorum. Kafamı eylemle, düşüncelerle doldurmalıyım. Yoksa konuşmaya başlayacak.

"Ezryn," diyor Farron ve elini koluma koyuyor.

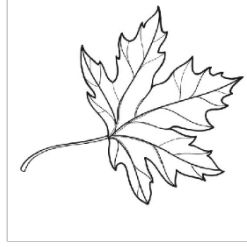
Zihnimden anılar geçerken ürperiyorum. Güzel yeşil elbisesi, metal miğferinin sertliğine kıyasla çok yumuşaktı. Ciğerlerime dolan kanın sesi. Ağlayan söğüt ağaçları kırmızıya boyanmıştı.

Farron elimi tutuyor ve bana gülümsüyor. Yumuşaklığın içinde çok güçlü bir şey var. "Bana her zaman bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı söylüyorsun. Sen de öyle."

Vücudum titriyor. Çünkü Farron'a inanmak istiyorum. Diğerlerine yaptığı gibi beni de eğitmesini istiyorum.

Ama Kairyn, "*Onu da öldüreceksin,*" diye fısıldarken, tek hayal edebildiğim onun yanmış ve kanlı bir ceset olarak altımda yerde yattığı.

Rosalina

İçinizdeki ateşten KORKMAYIN. Babamın sözleri zihnimde tekrarlanıyor. Bugün Sonbahar Diyarı'na varmamızın üzerinden bir ay geçti ve sanki korkudan başka bir şey yokmuş gibi geliyor.

Emberwood'da kış hayaletlerinin izlerini araştırırken Dayton ve Farron'un arkasında yürüyorum. Parlak koruluktaki ağaçlar meyvelerle dolu. Bazıları hâlâ parlak turuncu renkte parlarken, diğerleri dondan parıldıyor.

Farron ve ben son birkaç haftayı Wraithler tarafından dondurulmuş köylere giderek geçirdik. Farron'un insanların kaybolduğunu düşündüğü evleri çözdüğünü, dokunuşunun hem nazik hem de güçlü olduğunu düşündükçe kalbim çarpıyor. Ama bir köyü kurtarır kurtarmaz diğerinin düştüğüne dair haberler gelmeye devam ediyor. Kel, Ezryn ve Dayton da fazla ilerleme kaydedemiyor. Don, kontrol altına alabildiğimizden daha hızlı yayılıyor. Ve Coppershire'a yaklaştıkça Prenses Niamh daha da gerginleşiyor.

O kadar yoğundu ki, beşimiz de geceleri hariç aynı anda aynı yerde bulunmadık. Tüm prensler sırayla Castletree'ye döndü. Farron kale ile Castletree arasındaki ilişkiyi açıkladı.

Prensler simbiyotiktir; kendi varlıkları kalenin büyüünü güçlendirirken, büyüleri de kale tarafından zenginleştirilir.

Bugün, daha önce gözden kaçırdığımız bir iz, kökenlerine dair bir ipucu bulma umuduyla bir kış wraithi gördüğümüz ilk yere geri döndük. Ezryn ve Keldarion ormanın kuzey tarafını aldılar ama ben şimdilik Farron ve Dayton'la kalmaya karar verdim.

Ayaklarımın altındaki zemin yumuşak ve vıcık vıcık, ıslak toprak ve çürüyen yapraklar. Güneş battı ve yolumuz sadece dolunay ve parlak ayın ışığıyla aydınlanıyor.

Dolunay.

Sadece bu da değil, Hasat Ayı. Bu gece kutlama için kalede bir parti olacak. En azından Farron bir nebze normale dönecek.

Dayton bir kolunu omuzlarıma atarak beni düşüncelerimden koparıyor. "Peki, nasıl oldu da bizimle kalmaya karar verdin? Annen ve baban senin için çok mu ciddi?"

Gözlerimi deviriyorum ama gülüyorum. "Belki de sizden daha yetenekli olduklarını düşünmüştüm."

Dayton kaşlarını Farron'a doğru sallar. "Geçen sefer buraya geldiğimizde dikkatimiz dağılmıştı."

Farron'un yanakları kızarır. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Aralarında elektrikli bir şey ateşlenir. "Siz ikiniz ne saklıyorsunuz?" "Hiçbir şey," diyor Farron. "Dayton her zamanki gibi aptallık ediyor."

"Oh, hadi ama." Dayton kollarını açtı. "Harabelerde bana aptal demedin."

Evet, Dayton'ın bakışlarındaki aç pırıltıdan ve Farron'un dudaklarındaki gülümsemeden bunu anlayabiliyorum. "Aman Tanrım. Siz ikiniz geçen sefer kesinlikle yaptınız."

Farron bir nefes verir ama Dayton güler. "Bizi patronlara ispiyonlama. Eminim üçünüz harika vakit geçirmişsinizdir."

"Kel ve Ez, salyangoz yapışkanı olduğunu anlayana kadar bir kayanın üzerindeki sümüksü buz desenini tartışarak bir saat geçirdiler," diyorum. "Senin ekibinle birlikte olmak çok daha eğlenceli olurdu gibi geliyor."

Dayton'ın bakışlarında vahşi bir şey parlıyor, göz bebekleri kararıyor. Dayton o kadar hızlı hareket ediyor ki ne yaptığını fark edecek zamanım bile olmuyor. Farron'u bir ağaca doğru itiyor ve beni kendisine doğru itiyor, ikimizi de kollarıyla hapsediyor.

"Dayton!" Haykırıyorum, ama kalçalarını bana doğru bastırıp beni aralarında sıkıştırırken daha çok nefes nefese bir inilti gibi geliyor.

"Gün." Farron kıvranarak uzaklaşmaya çalışıyor ama bu sadece vücudunun benimkine sürtünmesine neden oluyor.

"İkiniz de kımıldamıyorsunuz," diyor Dayton, kollarındaki kaslar gerilerek. "Fare size kimi düşündüğünü söyleyene kadar olmaz."

"Haydi." Farron bir elini serbest bırakır ve Dayton'ın kolunu kavrar.

"O kadar da uzun zaman önce değildi, Fare," diyor Dayton. "Ben senin dölünü yutarken kimi düşünüyordun?"

İki yanımdaki bedenlerin tepkisini hissediyorum.

Farron, "Kel ve Ez çok yakınlar," diyor ama ambarın dışına çıkmaya çalışmayı bırakmış. Onun yerine sesinde çaresiz bir sızlanma var.

"O zaman konuşmaya başlasan iyi olur." Dayton sözlerini hızlı bir hamleyle takip ederek sikini ince taytına bastırıyor. Bu hareket beni Farron'a doğru itiyor ve başım omzuna doğru eğiliyor.

Bu iki uzun boylu fae erkeği tarafından kafese kapatılmak çok doğru geliyor. İçimde saf bir güvenlik ve çılgın bir arzu karışımı sel gibi akıyor.

Farron'un nefesi yanaklarımı ısıtıyor ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor.
"Anlat bana."

"Sen, doğal olarak," diyor.

Dayton tamamen erkekçe bir inilti çıkarıyor. "Bu kadar açıkta olmak, rüzgârın tenini sikmesi hoşuna gitti mi yavrum?"

"Çok sevdiğimi biliyorsun Day." "Rosie, nasıl hissetmek istersin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yaz'ın Fae Prensi yırtıcı bir sırıtışla bana bakıyor. "Neyi hissediyorsun?"

"Tenindeki açık hava." Dayton ellerinden birini bırakıyor ama ne Farron ne de ben kımıldıyoruz. Deri korsemın üst bağcıkları Dayton'ın parmakları arasında sallanıyor.

"Kel ve Ez her an geri gelebilir," diye kekeliyorum. "Onlar-"

"O zaman durdur beni." Beni öpmek için eğildi.

Dudakları ateş gibi, baskı beni Farron'a doğru itiyor. Dayton akıcı bir hareketle ipi korsenin önünden tamamen çekiyor. Önü açık kalıyor ve beni sadece bol krem rengi bluzum örtüyor. Soğuk bir rüzgâr yeni açığa çıkan tenimi kırbaçlıyor ve göğüslerim korsenin desteği olmadan ağır ve gevşek hissediyor.

"Mükemmel," diye parlıyor Dayton. "Dokun ona, Fare."

Farron acı dolu bir ses çıkarıyor ama sonra Dayton Sonbahar Prensi'nin elini kavrayıp üzerimde gezdiriyor. Farron'un parmakları hafifçe göğsümün yumuşak tenine dokunuyor.

Titreyen bir nefes veriyor ve onunla en kısa temasım bile bacaklarımı sıkmana neden oluyor.

"O bakışı biliyorum," diyor Dayton. "Söyle bana Blossom, sert mi?"

Beni Farron'a doğru iterken nefes nefese kalıyorum ve evet, sert siki kıcıma bastırıyor. Farron inliyor, eli yavaşça göğsümden aşağı iniyor.

Kırılan dalların sesi duyuluyor ve Ezryn ile Kel yaprakların arasından fırlarken hepimiz birbirimizden uzaklaşıyoruz.

"Rapor edecek bir şey var mı?" Ezryn her birimizin suçlu yüzüne bakarak soruyor.

Kel sadece bize bakıyor. Kızgın görünmüyor ama... acı çekiyor. Sonra onun da benim hissettiklerimi ya da en azından bir kısmını hissedebildiğini hatırlıyorum.

"Hadi yola koyulalım," diyor Ezryn. "Festivalden önce Prenses'e bilgi vermeliyiz."

Keldarion başını sallar, sonra döner. "Ve yıldızların hatırı için, korseni dantel yap, Rosalina."

Dayton'un bağciksız gömleğine baktım. Evet, uygunsuz durumdayım. Her şeyi tutan kalın deri olmadan, göğüslerim ince kumaşın içinde sallanıyor.

Ama Keldarion benden bir şey yapmamı istediğinde, başka her şeyi yapmak istiyorum. "Eğer bu kadar çok istiyorsan, kendin yap."

"Görünüşe göre hizmetkârların seni giydirdiği kraliyet hayatına alışıyorsun," diye homurdanıyor. "Bir prenses gibi davranılmak hoşuna gidiyor mu?"

Bana bu şekilde davranan sen olunca, sanırım. Ama ben başımı sallıyorum. "Her neyse, yapabilirim-"

Ama şimdi önümde duruyor, ellerime vurup indiriyor ve bağcıkları özenle topluyor. Parmakları sert ve nasırlı, ipliği korsenin deliklerinden geçirip kapatıyor. Ellerin hassas tenime her dokunuşu içime ısı titreşimleri gönderiyor ve bacaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Tüm bunları başlattığı için Dayton'a lanet olsun. Ve Keldarion'un ellerini tenimde bu kadar iyi hissettirdiği için lanet olsun.

Diğer prensler yarım daire şeklinde hareket ediyor, mest olmuş gibi izliyorlar. Bakışlarında yırtıcı bir şey var. Sanki Kel ve ben aç hayvanlar tarafından köşeye sıkıştırılmışız gibi tüylerim diken diken oluyor.

Belki de öyleyizedir.

Derin bir nefes alıp göğsümün yükselmesine neden oluyorum. Kel'in elleri göğüslerimin narin tenine baskı yapıyor.

Parmakları titriyor. "Rosalina," diyor, sesinde uyarıcı bir ton var.

Görmezden gelmekten başka bir şey istemediğim bir uyarı, bu yüzden başımı ona doğru eğiyorum, saçlarım omuzlarıma düşüyor. *Yırtmak o kadar kolay ki, parçalamak o kadar kolay ki...* Söylemesini istediğim sözler zihnimden süzülüyor ve sanki derin sesinin içimde bir yer açtığını duyabiliyorum. *Seni çıplak bırakıp burada, ormanın zemininde tutacağım.*

"Saçını oynat," diyor. Parmaklarından biri göğüslerimin arasına giriyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, iç çamaşırlarımın ıslanacağını hissediyorum.

Arkamda ağır bir varlık var. Ezryn. "Bırak beni." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken sert, eldivenli bir el boynumu okşuyor.

Oh yıldızlar. *Ohh yıldızlar.* Kel'in bakışları benden Ezryn'e kayıyor. Sanki ikisi arasında sessiz bir konuşma varmış gibi. Bununla başa çıkamam. Bugün zaten iki Fae prensi arasında sıkıştım.

Kel'in sert parmakları açıkta kalan son derime nazikçe dokunup korsemi bağlarken yumuşak bir inilti çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Dudaklarından küçük, uyumlu bir hırıltı çıkıyor, sonra yüzümü yakalıyor. "Tatmin oldun mu?"

Gözlerim onun üzerinde, göğsünün sert düzlemlerinde geziniyor, ta ki uyarılmışlığının belirgin hatlarını görene kadar. Sert ve özlem dolu. Beni arzuluyor.

Ezryn saçımı sıkıca çekiyor ve ben de onun sert metal çerçevesine doğru düşüyorum. "Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et Petal."

Ama dikkatli olmak istemiyorum. Onların yanında değil. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim." Sesim boğuk çıkıyor, arzuyla damlıyor.

Kel'in çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor. Bedenim titrerken aklımdan çılgınca düşünceler geçiyor. Az önce bağcıklarımı bağladı ama üstümü, tüm kıyafetlerimi çıkarıp atmak ve bu kaslı aptallardan biri ağırlımı doldurana kadar kendimi çırılçıplak ormanın zeminine atmak istiyorum-

Keldarion tutuşunu gevşetir ve döner. "Sen benim ölümüm olacaksın."

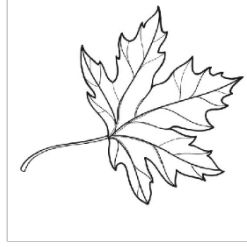
Dayton boğazını temizler. "Ne hissettiğimi biliyor musun? Orman seks partisi. Beni dinle, hepimiz soyunalım ve-"

Keldarion hışımla uzaklaşıyor ve Ezryn memnuniyetsiz bir iç çekişle saçımı bırakıp Keldarion'u takip ediyor.

Kıkırdıyorum. Aklımı falan mı okudu? Dayton'a doğru yürüyorum. "Üzgünüm Day, bugün orman alemleri yok."

"Her şey yolunda." Dayton kollarını bana ve Farron'a doladı. "Her zaman yarın vardır."

Rosalina

Soğuk esintiye şükürler olsun çünkü son karşılaşmadan sonra cildim ciddi şekilde ısındı. Day ve Fare'nin arasına sıkıştırılmak, sonra Kel'in ellerinin üzerimde olması, Ezryn'in saçımı çekmesi... Kafamı toparlamam gerekiyor. Burada gerçek sorunlarımız var. Marigold gibi sürekli bu prensleri arzulayamam.

Sık çalılıkların arasından temkinli adımlarla ilerliyorum, ayaklarım toprağa batıyor. Havada çürüyen yaprakların kokusu ve uzaktan gelen su şırıltısı var. Bükülmüş ağaçlar ve karışık kökler arasında bir bataklık ay ışığında parıldıyor.

Olduğum yerde duruyorum. "Orada bir şey var."

Suyun kenarında bir ışık sızıyor - ay ışığının parıltısı değil, yüzen bir şey. İleri geri salınıyor, rüzgarda dans eden bir alevi andırıyor.

Neredeyse trans halinde, ona doğru adım atıyorum, yaklaştıkça botlarımın altında çamur eziliyor. Yoğun sisin arasından görmeye çalışarak karanlığa bakıyorum.

"Dikkatli ol." Kel kolumu kavradı.

"Bunu okumuştum," diyorum.

Farron yanıma yaklaşırken başını sallıyor, sonra da diğerlerine sessiz olmalarını işaret ediyor.

"Bu bir Will-o'-wisp mi?" Ona dönerek fısıldıyorum.

Geniş gülümsemesi ihtiyacım olan tek cevap. "Olabilir. Bu sadece ikinci kez karşılaşmam."

"Ne vasiyeti?" Dayton soruyor.

"Will-o'-wisp," diyor Farron. "Bağlarını asla tamamlayamayan çiftleşmiş ruhların asi kalpleri oldukları söylenir."

"Yıldızlar," diyor Dayton. "Şu bekârlık huyundan vazgeçsen iyi olur Kel, yoksa yakında biraz daha... alevli görüneceksin."

Kel homurdanıyor ama onları duymazdan geliyorum, küçük mavi alev dans ederken heyecandan neredeyse titriyorum.

"Tehlikeli değiller," diye devam ediyor Farron. "Şey, eğer sen-" "Profesör Thaddeus Goldstorm," diye bitiriyorum. "Adamım, kitabı kuruydu. O yarısını araştırmalarını anlatarak geçirdi. Her gece, wisp'leri aramak için kamp kurmuş. Kitabında yanlış mantarları yemekten, hayvan saldırılarına ve kendi tuzaklarına takılmaya kadar yaşadığı yaralanmaları sayfalarca anlatıyordu."

"Binlerce sayfadan sonra, sonunda hiç bulamadığını itiraf ediyor." Farron gülüyor ve bana bakarken gözleri parlıyor. "Sanırım bundan sonra kitabını neredeyse ateşe atmaya hazırдық."

Dayton, "Siz ikiniz ne kadar sevimli olsanız da, çok akıllısınız," dedi, "bu şeylerin tehlikeli olmadığından emin misiniz? Çünkü bunun bazı arkadaşları var."

İki mavi alev daha canlanır. Farron uzun bir iç geçirir. "Hasat Tanrıçası bu kadar çok kişiyi gördüğüne göre bizi gerçekten kutsuyor olmalı."

"Tehlikeli değiller," diye yineliyorum. "Efsaneler yaramaz olabildiklerini, şaşkın yolcuları yoldan çıkardıklarını söylüyor. Ama diğerleri sizi kaderinize doğru götürdüklerini söylüyor."

"Peki neden ikiniz de bu... şeyler hakkında bu kadar çok şey biliyorsunuz?" Ezryn kendisine çok yaklaşan bir tanesini savurarak soruyor. Farron, Ezryn'in hareketi karşısında acı dolu bir tıslama çıkarıyor. Alev geri dönerek zırhının üzerinde mavi ışıklar saçıyor.

"Arkadaşları araştırırken onlara baktık." Zihnimde bir fikir kıvılcımlanıyor. Bu don olayını çözmeye çalışmakla o kadar meşguldük ki, asıl amacım olan prenslerin lanetini kırmanın bir yolunu bulmaya o kadar zaman ayıramadım. Eşlerini bulmak.

Tenimde sıcaklık çiçekleri açıyor. Belki de bu görevden kaçınmamın başka bir nedeni vardır.

Ama bencil olmayı bırakmalıyım. Bu tüm Büyülü Vadi için.

"Farron," diyorum, "bir hortlağı yakalamakla ilgili efsaneyi hatırlıyor musun?"

"Eş bağının aydınlatılması." Başını sallıyor. "Bir efsaneye göre bir will-o'-wisp yakalarsanız, eş bağınızı geçici olarak aydınlatır ve ruhunuzun diğer yarısına giden yolu görebilirsiniz."

Keldarion sanki her şey çok saçmaymış gibi homurdanıyor. Kaderini zaten biliyor ve bundan nefret ediyor.

"Haydi," diye diğerlerini teşvik ediyorum. "Bir zararı olmaz."

Yavaşça talimatlarıma uyuyorlar ve Will-o'-wisps'e doğru sürünüyorlar.

"Birini yakaladığınızda sizi ürpertici bir şekilde tükettiğine dair efsaneler var mı?

Ateş mi?" Dayton bir tanesinin altına tünerken soruyor.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Farron temkinli bir şekilde elini uzatır. Gözlerini kapatıyor, nefesini sabitliyor. Havada küçük bir çan sesi duyulur,

ve avucunun içine süzölür. "Merhaba." Ona gülümsüyor, gözleri kırışıyor.

Onu takip eden Ezryn ve Dayton da kendilerininkini yakalar. Üçü de avuçlarının üzerinde mutlu bir şekilde dans eden küçük alevlerle geri dönüyor.

Dayton, "Bu şaşırtıcı derecede kolay oldu," diyor.

"Ortaya çıktılar," diyorum, efsaneyi hatırlayarak. "Onları görmemizi istediler."

"Sanırım bu seni bekliyor." Farron soluma doğru başını sallıyor, mavi bir alev başımın yanında süzölüyor.

"Dikkatli ol Rosalina," diyor Keldarion sert bir şekilde. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde geri çekiliyor.

"Önce ben gideceğim," diyor Farron. "Eğer doğru hatırlıyorsam, onu göğsünüze yerleştiriyorsunuz ve ateşi kısa bir süreliğine sizinle birleşiyor."

Farron mumu dikkatle vücuduna tutarken kalbim endişeyle çarpıyor. Büyü çatırdıyor ve göğsü doğaüstü bir ışıkla parlıyor. Sanki derisine ya da kemiklerine değil de başka bir şeye, onun içine bakabiliyoruz. Ruhunun derinliklerine.

Ve kalbinin yanında, minyatür bir yıldızın etrafına örülmüş siyah iplik gibi, karanlık çizgilerle karışık, çatlak bir daire var. Birkaç saniyede bir ışık patlaması oluyor ve sonra sönüyor, karanlık onu boğuyor.

"Bu biraz garip." Farron yutkunur.

"İşte bir şey yok." Dayton wisp'i yaklaştırır. Ezryn sinirli bir şekilde iç çeker ve hareketi taklit eder.

Her ikisinin de alevleri göğüslerine yayılıp aynı boğuk ışık topunu ortaya çıkarınca nefesim kesiliyor. Memnuniyetsizlik kalbimi kemiriyor.

"Belki de eş bağı uykuda olduğunda böyle görünüyordur," diye düşünüyorum. "O ışık toplarını uyandırmamız gerekiyor. Kel buzun altında sıkışıp kalana kadar onunla olan bağımlı hissetmediğimden oldukça eminim."

Kel, kravatımız her gündeme geldiğinde yaptığı gibi hoşnutsuz bir iç geçirdi. "Neden sen denemiyorsun, Rosie?" Farron diyor ki. "O zaman nasıl bir uyanmış bir bağ gibi görünüyor."

Kel'e bakıyorum ama o bakışlarımı kaçırıyor, ben de mavi alevi yavaşça göğsümün üzerine yerleştiriyorum. Wisp'in ateşi genişledikçe kalbimden gıdıklayıcı bir sıcaklık yayılıyor. Çenemi aşağı eğiyorum ve diğerleriyle aynı boğuk ışığı gördüğümde kalbim sıkışıyor. Belki de bilgeler eş bağlarını hiç göstermiyorlardır.

Sonra bir kıvılcım tutuşur, kayan bir yıldız gibi patlar ve doğruca Keldarion'a çarpar. Sanki onu gücendirmiş gibi parlayan sarı ipliğe bakıyor. Aramızda parıldıyor, canlı bir bağ.

"İşe yarıyor," diyor Farron. "Görünüşe göre bizde bir sorun var."

Bana en yakın olan Dayton'a doğru yürüyorum ve göğsünün içindeki boğuk ışığı inceliyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Beni Kel'e bağlayan ip dışında benimki de onunkiyle aynı görünüyor. Bağın uyanıp uyanmadığına bakılmaksızın bu şekilde mi görünüyor?

"Uyan, dost bağ." Ellerimi göğsüne koyuyorum. Onun wisp'inin ateşinin bir patlaması içimde karıncalanıyor. "Ben de... Ben de senin eşin olabilirim."

Ama ellerim göğsüne yerleştğinde ve hiçbir şey olmadığında, kızarıyorum ve utanarak gülüyorum. "Denemeye değer. Ama sanırım fae'lerin bırakın insanı, iki eşi bile olmaz."

Farron bana yumuşak, sempatik bir gülümseme veriyor. "Bu daha önce de oldu. Prenses Eurydice Erato efsanesini hatırlıyor musun? Onun iki eşi vardı. En azından o şiiri doğru çözdüysek öyleydi."

"Üzgünüm, tatlım." Dayton çenemi avuçlarının arasına aldı. "İşlerin bu şekilde yürüdüğünü sanmıyorum. Ama bilgin olsun, arkadaşın olsaydım, onur duyardım. Hatta

seni o buz gibi pile paylaşmak anlamına gelse bile." Gözlerini deviren Kel'e göz kırpıyor.

"Rosalina," diyor Ezryn. "Işığın. Yarılıyor."

Göğsümden yayılan parlaklığa bakıyorum. İki ipliğ  ayrılıyor: biri Kel'e, diğ ri ormana doğru gidiyor.

"Bekle, gerçekten ikinci kaptanın var mı?" Dayton'ın gözleri genişler.

Göğsümde bir şeyler iek açıyor, çünkü evet... Evet, biliyorum. Bunu tüm kalbimle biliyorum.

Parıldayan ipliğ  takip ederek koşmaya başladım. "Rosalina, bekle!" Keldarion bağırıyor.

Yeşilliklerin arasından geçiyorum. Yapraklar ayaklarımın altında atırıyor. Prensler arkamdan tırmanıyor ama bir parçam umutsuzca onlardan, uyanmamış bağlarından uzaklaşmak istiyor. Eşleri çok çok uzakta, bulunmayı bekliyor. Belki de küçük aptal bir parçam benim için uyanacaklarını, onlara karşı hissettiğ m aidiyetin daha fazla şey ifade ettiğ ni düşündü.

"Bekle, Rosie!" Farron sesleniyor. "Dikkatli ol! Başka bir eşin olsa bile, şu kütüğü dikkat et, onun bu ormanda olması pek olası değil. Seni Büyülü Vadi'de herhangi bir yere götürüyor olabilir!"

Onu görmezden geliyorum, yakınmış gibi hissediyorum.

Çünkü Kel'in eşim olduğunu bilmeme rağmen, kalbimde hâlâ doldurulması gereken bir boşluk var. Bağımızı kabul etmeyi reddettiğ  için mi yoksa başka bir şey mi? Beni bekleyen başka biri mi var?

Işık ağaçların arasından kıvrılıyor ve ben açık bir alana ıkıyorum. İpliğ n sonu. Yavaşça, beni nereye götürdüğünü görmek için ay ışığına doğru adım atıyorum, ama bir insana değil. Sadece bir iek yaması. Parlak mavi ve ışıldayan yaprakları var, dikensiz g ller gibi görünüyorlar.

Çamurun içinde dizlerimin üzerine çöküyorum, üç çiçeğe bakıyorum, göğsümdeki hafif iplik her birini işaret ediyor. Anlamıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor.

Diğerleri yaklaşırken arkamda dallar çatırdıyor.

Farron, "Ah şaklabanlar," diyor.

"İkinci kaptan yok, ha?" Dayton nazıkçe söylüyor. "Ağlama Rosalina. Eğer tek eşim Kel olsaydı, ben de üzülürdüm."

Kel sessiz kalıyor.

Ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Onlara ne diyeceğim? Onlara ait olduğumu düşündüğüm için ağladığımı nasıl söylerim?

Farron yanıma eğilerek, "Bu çiçeklere Keşiş Fenerleri deniyor," diyor. "Onlar hakkında bir şeyler okuduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Aldatan Çiçek ya da Yalnız Aşık Çiçeği olarak da bilinirler," diye devam ediyor. "Nektarın içinde, kurnazları kendine çeken bir şey var. Birçok asi ruhun eş arayışı bu çiçeklerle son bulmuştur."

"Sanırım hissettiklerim konusunda yanılmışım," diye fısıldadım, göğsümden utanç dolu bir hıçkırık koptu. O kadar emindim ki...

"Haydi," diyor Keldarion ve Farron'la bana elini uzatıp ayağa kalkmamıza yardım ederken yüzünde yumuşak bir ifade var.

"Sen de büyüden kaçamazsın Kel," diyor Ezryn, Keldarion'un başının yanında süzülen son bir vasiyetnameyi işaret ederek.

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ama ben fısıldıyorum, "Beni işaret edip etmediğini görmek istiyorum."

"Öyle olacağını biliyorsun," diyor huysuzca ama titreyen alevi yavaşça göğsüne götürüyor.

Eşlik bağı ısıt ısıt parlarken parlaklığa karşı gözlerimi kırpttırıyorum. Hiç gölge yok, ışığını boğan karanlığın örölmüş iplikleri yok. İçinde bir şey parıldıyor ve beni kalbimden vuruyor ve vücudumda karıncalanan mutlu bir his dolaşıyor.

"Hey, neden bu kadar ışıltılı olabiliyor?" Dayton azarlıyor.

Cevap veremiyorum, bağımızın sıcak ışığında, Kel'in göğsünde parlayan yıldız ışığının gücünde kayboluyorum.

"Rosalina, ben senin hak ettiğın eş değılim," diyor yavaşça. Sonra eğilip Friar's Lanterns çiçeklerinden üçünü alıyor. "Ama bu gece, sevgine benden çok daha layık olanlarla bir bağıın varmış gibi davranabilirsin."

Arkadaşım bir çiçeğı Farron'un kulağının arkasına, birini Ezryn'in zırhının çıtaları arasına, diğeri Dayton'ın topuzunun dağılık düğümüne sıkıştırmaya devam ediyor.

Göğsümdeki ışık daha da yarılıyor, altın bir çizgi çiçeklerin her birini, prenslerimin her birini işaret ediyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve Keldarion elimi sıkmak için uzanıyor.

"Siz piçler bu gece onunla iyi bir dans etseniz iyi olur," diyor, sonra sesi daha da ciddileşiyor. "Ve eğer ben yapamazsam onu hayatlarınız pahasına koruyun."

"Elbette," diyor Farron.

"Kılıcımın üzerine." Dayton sırtıyor.

Ezryn başka bir dilde bir şeyler mırıldanırken başını hafifçe eğiyor.

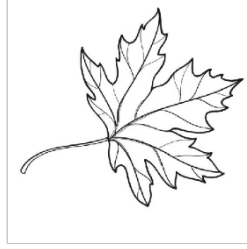
Ben Dayton'ın elini tutuyorum, o Ezryn'in, o Farron'un, o da Keldarion'un elini tutarak çemberi birleştiriyor.

Will-o'-wisp göğsümde parlak bir şekilde yanıyor, yanımdaki eşime ve aynı zamanda prenslerimin her birinin üzerindeki çiçeklere bir ışık yayıyor. Ve yere düşmüş daha fazla çiçek olmalı, çünkü beşinci bir ışık aşağıdaki çalıların arasından aşağıya doğru iniyor.

Kalbimde filizlenen ateş e gizli ve aptalca bir dilek tutuyorum, bizi hep böyle bir arada tutabilmesi için.

OceanofPDF.com

Rosalina

Yaşadıkları onca trajediye rağmen, Sonbahar Fae'leri nasıl kutlama yapacaklarını iyi biliyorlar. Elimde bir fincan baharatlı elma şarabıyla kenardaki bir kütüğün üzerine oturuyorum. Festivali izlerken toprak kupa soğuk parmaklarımı ısıtıyor.

Tarçın, kavrulmuş balkabağı ve odun dumanı kokusu havayı dolduruyor. Parti şehir surlarının dışında, kıvrımlı ağaçlardan oluşan bir koruda. Altın kurdeleler ağaç gövdelerini sarıyor ve dallardan fenerler sarkıyor. Ortada çtırdayan bir şenlik ateşi yanıyor. Yiyecek, şarap ve bira masaları açıklığı süslerken, kütükler ve yumuşacık mantarlar dinlenmek için çevreye yerleştirilmiş. Müzik, flüt ve borularla çalınan neşeli bir jig. Fae'ler ateşin titrek ışığında dans ediyor.

Bu kutlamaya zamanında yetiştiğimiz ve prenslerin lanetinin dolunay tarafından engellendiği için çok minnettarım.

Coppershire'a vardığımızda Astrid ve Marigold'la birlikte hazırlanmak için yeterli zamanım vardı. Güzel bir elbise seçtim, korsajı ateş ışığında parıldayan ve ışıldayan karmaşık boncuk işleriyle süslenmişti. Bu

Kırmızı, turuncu ve altın tonlarıyla yaprakların değişimini andıran tül ve şifon katmanları ile etek dolgun ve akıcıdır. Kumaş bile esintide çıtır çıtır yapraklar gibi hışırdıyor. Saçlarım dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyor.

Bu sefer Marigold ve Astrid de benimle birlikte hazırlandılar. Aslında, Marigold'u parlak kızıl saçlı iri yarı bir fae adamla dans ederken görüyorum. *Güven bana kızım, demişti bana partiye giderken, bu vahşi Sonbahar fae'lerinden birine sahip olana kadar asla gerçekten becerilmedin.*

Güldüm ve ona Summer fae için de aynı şeyi söylediğini hatırlattım. Şimdi onu izlerken göğsümden bir kıkırdama daha yükseliyor. Umarım bu gece harika vakit geçirir.

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" diye soruyor bir ses, içindeki emir beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Başımı kaldırıp Farron'un annesine, eski Sonbahar Baş Prensesi'ne bakıyorum. Zarif yeşil bir elbise giymiş, gümüş ve kahverengi saçları başında bir taç şeklinde örülmüş.

"Evet, hem de çok," diyorum ona. "Bu büyü bir şey."

Yanımda oturuyor ve ben de içkimi sıkıca kavrayarak kızarıyorum. Buraya geldiğimizden beri onu sadece birkaç kez gördüm. Şu anda bizi serbest bırakmaktan memnun olabilir ama ilk sorun işaretinde Keldarion'u -ve geri kalanımızı- zincire vurmayaacağını sanmıyorum.

"Seni izliyordum," diyor, altın rengi gözleri Farron'unakilere çok benziyor.

"Beni mi izliyorsun?"

"Evet. Bu gece konuştuğunuz herkesi daha önce olduğundan daha mutlu ettiniz."

"Sadece eğleniyordum." Başımı sallıyorum. "Atmosfer böyle."

Gerçekten büyülü hissettirdi. Kel'in onlara söz verdiği gibi, üç prensle de dans ettim. Farron çok tatlıydı, müzik eşliğinde bana adımları öğretti. Dayton'a kıcımlı değil belimi tutması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım ama pek de umurumda değildi. Ezryn ve ben nihayet Caspian'ın Kış Gündönümü Balosu'nda yarıda kestiği dansı yapabildik. Yine de bu partiye de gelip gelmeyeceğini merak etmeden duramıyorum.

Fae'lerin çoğu ayakkabı giymemeyi tercih etti, ben de giymedim ve yaprakların ayaklarımın altında çatladığını hissettim. Müziğin ritmine göre hareket ederken Büyülü Vadi'nin enerjisini hissettim ve bir anlığına bu dünyanın bir parçası oldum.

Dansın ardından, babam ve ben açık büfe masasının altını üstüne getirdik, elma şekeri ve ravent turtasıyla karnımızı doyurduk. Kavrulmuş fındık, yumuşak ekmek ve garip şekilli mantarlarla ziyafet çektik. Babam özellikle tatlı ve baharatlı balkabağı birasını beğendi ve ben de aynı fikirdeydim.

Farron'un küçük kardeşleriyle bile vakit geçirdim. Onları bir jig provası yaparken yakaladım ve beni de dans etmem için yanlarına çektiler. Hepimiz başyapıtımızın herkesle paylaşılmalı hak ettiği konusunda hemfikir olmadan önce bir grup küçük fae çocuğu için iki kez performans sergiledik. Beni partinin ortasındaki bir masaya çektiler ve şarkı söyleyip dans ettik. Bunun için kesinlikle balkabağı birasına teşekkür edebilirim.

İyi bir şey olmalı - ya da belki de insanlar prensleri alkışlamaya meyillidir - çünkü bir alkış aldık. Ondan sonra biraz dengesizdim. Ez, hayatında duyduğu en iyi şarkı olduğunu söyleyerek masadan kalkmama yardım etti. Belki biraz balkabağı birası da içmiştir. Ez'in kaskının altına kocaman kıvrıkcık bir pipet sıkıştırdığını hayal ettiğimde bu düşünce beni neredeyse kahkahalara boğuyordu.

Tabii ki, Kel benimle dans etmedi. Gölgelelerin arasında durmuş, sakince birasını yudumluyordu. Yine de eğlendiğinden şüpheleniyorum. Arada bir ateş ışığında beni ve prensleri izlerken bakışlarını yakalıyorum.

"Bu büyülü bir kutlama," diye tekrar nefes alıyorum.

"Anne." Farron kalabalığı yarıyor, yanakları pembeleşmiş ve kızarmış. "Rosalina'yı mı sorguluyorsun?"

"Kesinlikle hayır," diyor ve onun oturması için kenara çekiliyor.

Farron bir prene yakışır şekilde giyinmiş. Yumuşak kahverengi saçlarının üzerinde yaldızlı yapraklardan bir taç duruyor. Zayıf, kaslı göğsüne muhteşem koyu yeşil bir tunik oturuyor. Sivri kulaklarından birini alev gibi kıvrılan altın bir manşet süslüyor.

"Bana senin hakkında bir sürü utanç verici hikâye anlatıyordu," diyorum yanağını dürterek.

Gözleri açıldı. "Bekle, ne? Gerçekten mi?" "Sana takılıyorum." Gülüyorum.

Ama Prenses Niamh'ın gözleri muzip bir parıltıyla ışıldıyor. "Baban seni aşağıya taşımak zorunda kalana kadar kızılağahta sıkışıp kaldığın zamanı asla kimseye anlatmam."

Ses tonundaki hafiflik Prenses'in daha önce hiç görmediğim tuhaf bir yönünü ortaya çıkarıyor. Daha çok anne, daha az krallığını bir arada tutan lider.

Farron çenesini kaldırır. "En çok ışığa maruz kalan yaprakların daha etkili olup olmadığını görmeye çalışıyordum."

"Elbette." Ciddi bir şekilde başını sallıyor ama dudaklarında bir gülümseme titremesi var. "Peki ya şu 'aşk' iksirine ne oldu?"

Okul arkadaşlarından birinin sevgisini kazanmak yerine o tek boynuzlu at seni eve kadar takip mi etti?"

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve Farron gülümsemesini gizlemeye çalışarak kollarını kavuşturuyor. "Biliyor musun, o tek boynuzlu at güzel bir kız olabilirdi; onu hilal ışığında hiç görmedik."

Niamh onun saçlarını düzelterek, "Bu anılar kalbimi hafifletiyor," diyor. "Ama bir de yuvasından düşen yavru kuşla ilgilendiğin zaman var. Bütün gece uyumayıp onu izledin. Hatta kanadı için bir atel bile yaptın."

"Başka ne yapabilirdim ki?" Başını sallıyor.

"Ya da Nuri ateşler içinde kıvrandığında onun için bir kukla tiyatrosu yapmış ve bütün günü oyun oynayarak geçirmiştiniz." Niamh sevgiyle gülümsüyor.

"Dom ve Billy'yi bile seyirci gibi güldürdüm." Bana döndü. "Yine de şakalarımın çok komik olduğuna eminim."

Prences Niamh, Farron'un elini kendi eliyle sıkar. "Seninle ilgili tek bir anımı bile Büyülü Vadi'deki tüm altınlara değişmem. Her birine çok değer veriyorum."

Farron uzun bir iç çeker. "Hakkımdaki her utanç verici şeyi biliyor olsan da seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, karanfilim." Omzuna yaslanan adamın başının tepesini öpüyor.

Her şeyin karmaşıklığına hayret ederek ikisine bakıyorum. Daha bir ay önce oğlunu zincire vurmuş ve Kutsama'yı geri almakla tehdit etmişti. Yine de ona olan sevgisinin derin ve engin olduğunu söyleyebilirim. Keşke onun sonsuz sevgisine güvenebilseydi.

İçimde başka bir duygu titreşiyor. Bir annenin sevgisini deneyimlemiş olmak nasıl bir şey olurdu?

Bakışlarım babamı bulmak için partide geziniyor. Farron'un babası ve Dayton Yaz Diyarı'na ait olması gereken bir deniz şarkısı söylerken, o da müzisyenler tarafından işe alınmış ve meşe palamudu davullarına vuruyor. Babam burada kendini bulduğu için kalbim ısınıyor. Ama annemi bulmadan asla gerçekten mutlu olamayacağını biliyorum.

Tabii bulunmak istiyorsa.

Dayton müzikal şenlikten çıkıp yanımıza geldi. "Büyülü Vadi'nin en güzel üç insanı nasıl?"

"Annemle flört edemez misin?" Farron ona ters ters bakar. Ama Niamh Farron'u kenara iter ve Dayton'a yanına oturmasını işaret ederek anne şefkatiyle yanağından öper.

"Partinin tadını çıkarıyor musun, canım?"

"Tabii ki." Sırıttırıyor. "Paddy'ye yeni şarkılar öğrettim."

"Evet, duydum. Bütün gece şarkı söyleyecek." Niamh gülümsüyor. "Geçen gün Eleanor'dan bir mektup aldım."

Farron'un en küçük kardeşi Eleanor-Nori-'un şu anda Yaz Diyarı'nda bir koğuş olduğunu duydum. Dayton'ın yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. "Delphia'dan bahsetti mi?"

Delphia, Dayton'ın küçük kız kardeşi ve Yaz Diyarı'nın şu anki kâhyası.

"Bahsetmekten kastınız, onun her bir yönü hakkında şikayet etmek."

Niamh diyor ki. "Onları bilirsin, yağ ve su gibi anlaşılırlar."

Dayton sevimli bir kahkaha atıyor. "Kulağa doğru geliyor."

"Delphia'nın kuyusu. Güneşin ruhu onun içinde. Yine de," Prenses Niamh'ın sesi alçak bir tona düşer, "Yaz Diyarı büyük bir genişliktir. Yakında sana ihtiyaç duyacağı bir zaman gelecek Daytonales. Yaz Kutsaması'na ve ağabeyine ihtiyacı olacak."

Dayton derin bir nefes aldı. "Evet, tamam." Farron'u da yanına çekerek ayağa kalkar. "Ama bu gece dans edeceğiz."

Farron, Dayton'la birlikte kalabalığın içine çekilmeden önce omuz silkiyor. Onları izlerken sırtımdan kendimi alamıyorum, birbirlerine sarıldıklarında Farron'un tüm vücudu Day'in göğsünde eriyor.

Niamh'a bir bakış atıyorum, o da aynı sevgiyle onları izliyor.

"Aileniz," diyorum usulca, daha çok kendime, "çok yakın. Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi anlayabiliyorum."

"Elbette," diyor. "Aşk içimizde orduları çağırabilen, sihir yaratabilen ve büyüleri bozabilen muazzam bir ateşi körükler. Sahip olduğumuz en büyük güçtür."

"Ve sen de akıllısın," diyorum, "böyle sözlerle."

"Bunun için tüm övgüyü ben alamam." Burnunun kenarına vuruyor. "Uzun zaman önce, ben daha küçük bir çocukken Kraliçe Aurelia'nın kendisiyle tanıştım. Ona halkıma nasıl yardım edebileceğimi sordum ve o da bana bu cevabı verdi."

"Vay *canına*, Kraliçe gibi mi? Castletree'yi inşa eden mi? Nasıl biriydi?"

"Kudretli," diyor Niamh, sonra bana bakarken gözleri kısılıyor. "Ve güzel. Ve... nazik."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence harika bir hükümdarsınız. Eminim Kraliçe gurur duyardı."

Niamh gülümsüyor, bakışları Farron'a dönüyor. O ve Dayton, Dom ve Billy'yle birlikte jig yapmaya başladılar.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Fısıldıyorum. "Tabii ki."

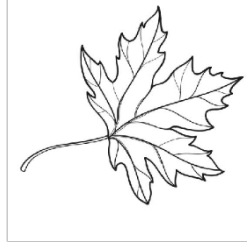
Alınmamasını umarak derin bir nefes alıyorum. "Sen harika bir hükümdarsın ve insanlar seni seviyor. Nasıl oldu da hükümdarlığa devam etmek yerine Kutsama'yı Farron'a devrettin?"

Niamh hiç tereddüt etmeden şöyle diyor: "Çünkü ona baktığımda benden daha iyi bir hükümdar olabileceğini biliyordum. Yine de bazen Sonbahar'ın Lütü'nün yükünün onun nazik kalbi için fazla mı büyük olduğunu merak ediyorum."

Gözlerimiz buluştu. "Hayır, yanılmadın. Sonbahar Diyarı'nı gururlandıracağını biliyorum. Seni gururlandıracağını biliyorum." Sözlerimin doğruluğu karşısında içimde duygular kabarıyor. "Farron'un nazik kalbi onu güçlü kılıyor."

OceanofPDF.com

Rosalina

Bu geceki partiden sonra yorgun düşmüş olmam gerekirken uyku beni ele geçiriyor. En az bir saattir dönüp duruyorum.

Belki de son bir aydır yalnız geçirdiğim ilk gece olduğu içindir. Her geçen gece, Farron'un kapısının önünde kurtlarımla çevrili bir yastık ve battaniye yuvasına kıvrılıyorum. Onların rahatlatıcı kokuları, sıcak kürkleri ya da Keldarion'un durumunda olduğu gibi derileri olmadan çok yalnızım...

Adam tarafından kucaklanmış olarak uyandığım ilk seferde irkilmiştim. Ama Keldarion'un eş bağımıza boyun eğdiği tek an uykuya daldığım andı, beni son derece vahşice kucaklıyordu.

Ve bazı geceler, rüyaların derinliklerinde olduğundan emin olduğumda, yuvarlanıp yüzünün çizgilerini inceliyorum ya da göğsünün sert camlarına dokunuyorum ve kucağına sokuluyorum.

Ama bu gece kurtlar olmadığı için kendi odalarımızdayız ve beni uykudan alıkoyan sadece yalnızlık değil.

Alt bedenimde şiddetli bir ağrı zonkluyor. Göbeğimden ısı yayılıyor ve gerginliği azaltmak için bacaklarımı birbirine sürtüyorum.

Dört inanılmaz seksi adamla çevrili olmanın yanı sıra buz zombileri ve korkunç bir lanetle uğraşmak, onlardan zevk almak için çok fazla zaman olmamasıdır.

Yavaşça nefes alıyorum ve ellerimi vücudumda gezdiriyorum. Üzerimde yumuşak kıvrımlarımı sıkıca saran, dizlerimin hemen üzerine düşen krem rengi bir gecelik var. Tam göğsümde küçük sevimli bir fiyonk var ve yıllardır sakladığım kollarımı ortaya çıkaran dantelli kap kolları var.

Ne yazık ki ne kadar güzel olduğunu takdir edecek kimse yok.

Avuçlarım yumuşak kumaşı kavırıyor. Kalbim hızlanıyor ve zonklayan bir aciliyet içimde daha derinlerde dolaşıyor. Bu çok garip. Bu şehvetle ilgili baskı yapan bir şey var, sanki ben hiçbir şey yapmadan daha da sıcaklaşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu artan arzu karşısında bakışlarımı içime çeviriyorum. Hissedebiliyorum... Sert eller, düzensiz nefes. Benim değil.

Onun.

Keldarion.

Bu şehvet onun.

Her ne yapıyorsa beni etkiliyor. Bizi birbirimize bağlayan o görünmez eş bağıyla seyahat ediyorum.

Görmezden gelmeye çalışmalıyım. Bunun yerine çıplak ayaklarımla zeminde ilerliyor ve yavaşça ortak yaşam alanımıza doğru süzülüyorum. Keldarion'un yatak odası en uzak tarafta. Karanlığın içinden bakıyorum. Herkesin kapısı kapalı ama onunkinin altından ince bir ışık sızıyor.

Şehvet vücuduma yayılıyor ve elimi ısırarak bir iniltiyi bastırıyorum. Henüz emin olmadığım bir şey için acı çekiyorum. Ama onu görür görmez bunu anlayacağım.

Yanına gittim ve sessizce düğmeyi çevirdim. "Kel-"

Bütün hava beni terk ediyor. Keldarion devasa yatağında battaniyelerin üzerinde yatıyor, şekli komodinin üzerindeki loş mumla aydınlanıyor.

Devasa vücudu çırılçıplak, her santimi kaslarla kaplı. Gözleri kapalı, uzun beyaz saçları yüzünün etrafında bir hale gibi uzanırken bir sanat eserine benziyor.

Bir eli başının arkasının altında, pazusundaki tüm şişkin kasları ortaya çıkarıyor. Ve diğeri... Sikinın devasa genişliğinin etrafına sıkıca sarılmış. Yukarı doğru kıvrılıyor, inanılmaz kalınlıkta ve ağrıtabak kadar sert. İçimde bir zevk dalgası uçuşuyor. *Onun zevki.*

Yatak, elinin ritmik bir şekilde yukarı aşağı hareketiyle gıcırıyor, tabana her ulaştığında tatmin edici bir *tokat* atıyor. Sanki görünmez bir ip tarafından ona doğru çekiliyormuşum gibi tökezleyerek ilerliyorum.

Gözleri açılıyor ve eli duruyor. Bana bakıyor, aramızda sessiz bir an geçiyor.

"Seni hissedeceğimi biliyordun," diye fısıldıyorum.

Elini yavaşça sikinden yukarı doğru çekiyor. "Merak ettim."

Kapıyı hızla kapatıp yatağın kenarına doğru tökezlerken nefesim boğazımda düğümleniyor. Beni yaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyor ya da kovalamıyor. Sadece bakıyor, yüzü sertleşiyor ve sikini nazik bir ritimle kandırmaya devam ediyor.

"Sana yardım edebilirim," diye fısıldıyorum. Nereye bakacağıma karar veremiyorum: iliklerime kadar gören o güzel gözlere mi, her değerli nefeste yükselip alçalan göğsüne mi, yoksa elindeki devasa kolana mı?

Kel'in yüzündeki ifade... Bu öfke değil. Yırtıcı. Sanki tavşan kurdun inine girmiş gibi.

"Çok dikkatli dinle Rosalina," diye homurdanıyor. Gözlerinin yüzümden ayrılıp dekolteli bedenime, vücudumu gösteren ince kumaşa kaydığını fark ediyorum.

Göğüslerimin uçlarını, kalçalarımın kıvrımlarını. "Castletree'ye ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Sürünerek yaklaşıyorum, ellerim yatağın kenarında, tam ayaklarının arasında. Ayak parmakları kıvrılıyor ve geriliyor. Vahşi bir ses çıkarıyor, yaklaşmamam için beni uyarıyor.

"Castletree'nin efendisi olan bana itaat etmeyi kabul ettin. Artık bir pazarlığımız yok. Ve Castletree'de değiliz." Sesi karanlık vaatlerle dolu. "Ama ben hâlâ senin efendin miyim?"

"Evet," diye cevaplıyorum düşünmeme bile gerek kalmadan. "Her zaman."

Aletini hızla pompalar, tatmin olmuştur. "O zaman tam olarak sana söylediğimi yapmalısın ve benim açık talimatım olmadan hareket etmemelisin. Beni anlıyor musun?"

Elinin benim olmasını çok istediğim şeye dokunuşunu kıskançlıkla izlerken içimdeki acı daha da arttı. "Evet, Keldarion," diyorum. "Ama lütfen benden gitmemi isteme."

Gözlerini kapatıyor ve başını yastığa daha da gömüyor. "Ben sadece bir fae'yim, tanrı değil."

Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki, yatakta sürünürken altımdan düşeceklerinden korkuyorum.

"Dur" dedi. İtaat ediyorum.

"Önümde diz çök."

Öyle yapıyorum, yumuşak yatağın üzerinde topuklarımın üzerinde oturuyorum, onun kocaman bacakları tarafından kafese kapatılıyorum. Zonklayan formuna bakarken kalbim hızla çarpıyor. Keldarion'u daha önce çıplak görmüş ve sertliğini üzerimde hissetmiş olsam da, Kış'ın Yüce Prensi'ni ilk kez gerçekten içime çekebiliyorum. Kalın damarlar kıvrılıyor

uzunluğunda ve dilimi her biri boyunca gezdirdiğimi, tatlılığı tattığımı hayal ediyorum. Üzerine atlama dürtüsüyle savaşıırken nefesim hızlanıyor.

"Yıldızların canı cehenneme," diye mırıldanıyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Harikasın."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Dikkatli ol, Keldarion," diyorum boğuk bir sesle. "Bana böyle iltifat edersen, kafam karışabilir ve benden hoşlandığını düşünebilirim."

Dudakları kıvrılıyor ve diğer elini taşaklarını avuçlamak için aşağı indiriyor. "Bana işkence etmekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Eğildim, gözlerim yarı kapalı ve ağzım açık. "Sana işkence etmek için daha çok hoşuna gidecek başka yollar bulabilirim-"

"Otur," diyor.

Yapıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Bana dokunamazsın" derken kendini okşamayı hiç bırakmıyor. Ben de sana dokunmayacağım. Anladın mı?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ama yüzü tamamen işle ilgili. Dişlerini gıcırdatıyor ve sikinin tabanını sıkıyor. O kadar kalın ki, üzerine oturmanın, hepsini içime sokmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum...

Sesi alçak ve boğuk. "Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, yeniden odaklanıyorum. "Evet. Ama ben sana dokunamazsam ve sen de dokunmazsan-"

"Eteğini kaldır."

Tüy gibi hafif dokunuşlarla geceliğimin kenarını daha da yukarı itiyorum, yavaşça kalçalarımın yumuşak etini ortaya çıkarıyorum.

"Islak mısın?" diye sorar

huysuzca. "Evet."

"Göster bana."

Geceliğimi belime doluyorum ve o da derin bir nefes alıyor. Sonra bir parmağımı merkezime doğru kaydırıyorum, temasla titriyorum. Elimi çektiğimde mum ışığı uyarılmışlığında dans ediyor.

"Bu seni memnun ediyor mu?" Ben soruyorum.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve bakışlarındaki yırtıcı ifadeden keskin köpek dişleri görmeyi bekliyorum. "Hem de çok."

Ağırlığımı öne doğru kaydırarak parıldayan elimi onun zorlanan sikine yaklaşıtıyorum. "Kendin hissetmek ister misin?"

Gözlerini kapatıyor ve homurdanıyor, eli sertçe pompalanıyor. "Beni... kışkırtma."

"Neden olmasın-"

"Em onu," diye emrediyor.

Parmaklarımı boğazımın derinliklerine yerleştirip bakışlarını sürekli üzerimde tutuyorum. O delici mavi bakışlarıyla beni kavrarken kalbim göğsümde çarpıyor. Yüzü bir sanat eseri, sert erkeksilik ve zarif zarafetin mükemmel bir karışımı.

Bakışlarında beni içine çeken bir yoğunluk var. Gözleri sırlar saklıyor gibi görünüyor ve ben hepsini çözmek istiyorum. Parmaklarımı derinlemesine emişimi izlerken kaşlarının çatılması içimi yakıyor. Ağzımın benim gibi ona sarıldığını mı hayal ediyor?

Kel'in çenesi gerilir. "O eli ait olduğu yere geri koy."

Parmaklarımı aşağı yukarı gezdirerek ağrıyan amıma doğru sürüklüyorum. "O sana ait, Kel."

Burun delikleri genişliyor ve kendini kollarının üzerinde yukarı itiyor, elleri yavaşça şişmiş penisinin üzerinde çalışıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Gölüyorum, başımı arkaya atıyorum, kahverengi dalgalar omuzlarımlın üzerinde yuvarlanıyor. "Neyi düşünmüyorum ki? Seni içimde hissetmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyorum."

Buz gibi bakışlarında bir ateş parıltısı var. "Ve?"

"Çenendeki kaba sakalın bacaklarımlın arasında nasıl hissettireceğini." "Ve?"

Klitorisimi daha hızlı, daha umutsuzca ovalarken nefesim kesiliyor. "Ve eğer sikişin ucunu yalasaydım nasıl tepki vereceğini merak ediyorum."

Titriyor ve ben onun kokusuyla yıkanıyorum: çam, sedir ve uyarılmanın misk kokusu. Kokusunda ilkel bir şey var, derin, içgüdüsel bir parçama hitap eden bir şey. "Çok kızardım."

"Bana kızgın olmana alışkırım." Öne doğru eğildim.

"Bana itaat edeceğini söylemiştin," diye homurdanıyor ve ben topuklarımlın üzerine düşüyorum. "Göğüslerine dokun."

Amım serbest bırakılma ihtiyacıyla neredeyse ağrıyor, ama elimi çekip kendimi avuçluyorum. Yumuşak etimi yoğururken Kel'in göz kapakları titriyor. Elbisem o kadar ince ki, meme uçlarımlı görebildiğini biliyorum. Bu inatçı Yüce Prens'e tam olarak neyi kaçırdığını göstermek isteyerek sıkıyor ve çekiyorum.

Başını sallıyor ve yüzü öfkeyle çarpılıyor. *Ama bu öfke değil.* Bağından hissediyorum: çaresiz, aç bir ihtiyaç.

"Göster bana," diyor.

Göğüslerimin tümseklerini ortaya çıkarmadan önce güzel dantelli kolları çıkarmak için zaman ayırıyorum.

Kel öne doğru oturuyor, gözleri kocaman ve kırpmadan, beni bakışlarıyla yutuyor. Bir an için üzerime atlamak üzere olduğunu düşünüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendi ellerimin, meme uçlarımlın üzerinde gezinen yumuşak parmaklarımlın tadını çıkarıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

nefes alıyorum, kokusu beni bir arzu örtüsüyle sarıyor. Sanki aldığım her nefes onun özüyle aşılannmış gibi.

"Vücudunu görmem gerek. Her şeyine ihtiyacım var," diyor. "Hepinizi görmek için," diye düzeltiyor hemen.

Vardiyayı başımın üzerine çekip tüm bedenimi onun görebileceğı şekilde uzatırken kendime bir sırtıma izni veriyorum. Odaya girdiğimde kendisine efendi diyen oydu ama yine de çok fazla güce sahipmişim gibi hissediyorum. Ve ayaklarının dibinde, önünde çırılçıplak otururken, bu çok garip bir duygu. Normalde, kalın kalçalarımın üzerinde şişen yumuşak karnımla çok utangaç olurdum, ama hiç güvensiz hissetmiyorum.

Çünkü hissedebiliyorum. Aramızdaki bağın şehvetini. Benim güzel olduğumu düşünüyor... ve ben ona inanıyorum.

"Siktir, Rosalina." Kendini yatağın üzerine atar. "Neden buraya geldin?"

Onu tekrar test ediyorum, bacaklarının arasında daha fazla sürünüyorum. "Beni sen çağırdın." "Ben aramadım."

"Senin bağın." Bir elimi göğsünü kaplayan gür saçlarına götürüyorum. Bileğimi yakaladı. "Benim için yalvarıyordu."

Bileğimi sıkıca tutuyor ama bakışları beni daha da sıkı tutuyor. Kendimi onun üzerine doğru itiyorum, bacaklarım kalçalarının iki yanında, göğsüm onunkinin üzerinde duruyor. "Uygunsuz küçük bir şey, değil mi?" diyor.

"Aynı fikirdeyim," diye fısıldıyorum.

Ama bu bir yalan. Çünkü aramızdaki bu şey hiç de küçük değil. Yaşayan bir bağ, kalbimde en ufak bir yer edinmesine izin verdiğim anda beni tüketmekle tehdit eden zonklayan bir kabarma. Kavrayabileceğimden daha büyük, her türlü fiziksel arzusunun ötesinde bir bağ. Bugün onu gördüm, aramızda bir yıldız gibi parlıyordu. Dehşet içindeyim ve nereye götürdüğünü takip etmek için çaresizim.

"Rose," diyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Başını yana eğiyor, beyaz saçlarının yumuşak telleri alnına dökülüyor.
"Senin tarafından büyülendiğimi."

"Keldarion," diye fısıldıyorum, gözlerinin içine bakarak.

"Düşünüyorum da," başparmağı bileğimi hafifçe sıyrıyor, gözleri tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla benimkilere sabitlenmiş, "bu dünyaya karşı bir nefret beslemen çok da şaşırtıcı olmazdı. Ama sen, sevgilim, en küçük şeylerde bile bir büyü buluyorsun ve sanki sonsuz bir kaynakmış gibi, karları eriten bahar yağmuru gibi bol bol iyilik yağıdırıyorsun."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, özümde parmak uçlarıma kadar yayılan bir sıcaklık. Aramızdaki bağ ısıltı ısıltı parlıyor. Onun önünde çırılçıplığım ama sanki bedenimden daha derinleri, ruhumu görüyor. Sözleri bana uzun zamandır arzuladığım bir şeyi veriyor. Yaralarımı gördü ama bunun için bana acımıyor. Onları taşıdığım için daha güçlü olduğumu düşünüyor ve onun sözleriyle ben de buna inanıyorum.

Sana olan aşkı beni mahvediyor. Kelimeler zihninden süzülüyor. Ruhlarımız birbirine o kadar yakın ki, düşüncelerim bile onun sesi tarafından rahatsız ediliyor.

Bedenlerimiz çok yakın, dokunuyor ve dokunmuyor, birlikte ve değil. Benim olması gerekene bakarken içimde öfkeli bir şehvet patlaması yaşıyorum. Aletini daha sıkı kavlıyor ve pompalıyor. "Sınıırımdayım."

Parmaklarım zonklayan yarığıma dönerken onun üzerinde kalıyorum.
"Benimle gel, Keldarion."

Nefes alış veriş i düzensizleşir. "Nereye?"

"Ört beni," diyorum alçak sesle. "Beni arzunla boya. Beni işaretle ve sadece bu gece için senin olmama izin ver."

Sözlerim onu ateşlemiş gibi görünüyor. Göğsü kabarıyor ve tenimiz neredeyse birbirine değiyor. "Rose," diye mırıldanıyor. Elim hararetle klitorisimi ovarken içimde ilkel bir sıcaklık ürperiyor. Sadece kendi orgazmımın değil, onunkinin de içimde yükseldiğini hissediyorum.

Kükrüyor, boşalmasının gücüyle vücudu yaylanıyor ve döl fışkırmaları vücudumu kaplıyor. Haykırıyorum, orgazmım beni bir yıldız yağmuru gibi sarıyor. Tenimden damlayan dölünün sıcaklığıyla kendimden geçerken omurgamda lezzetli bir tatmin hissi oluşuyor. Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe dönmeye çalışıyorum.

Kel altımda yatıyor, gözlerini kırpıştırıyor ve nefes nefese. Kalbim yükseliyor. *Bunu ben yaptım. Bunu eşim için yaptım.* Aramızdaki bağ kendi kalp atışlarıyla atıyor.

Ondan daha fazlasına ihtiyacım var, hepsine.

Ön kollarımın üzerine eğildim, hala dokunmuyorum ama bir nefes uzaktayım.

"Bunu yarı yolda bırakamam," diye fısıldıyorum dudaklarının arasından. "Öp beni, Kel. Öp beni ve sahiplen beni ve-"

Göğsüme bastırıyor. "Çık dışarı."

Yatağın üzerine düştüm. "Ne?"

Ayağa kalktı ve bitişikteki tuvalete doğru yürüdü. Suyun aktığını duyuyorum ve sonra başıma ıslak bir havlu atılıyor. Öfkeyle onun tahrikini tenimden siliyorum.

"Odana dön." Bol bir pantolon giymiş, saçlarını ensesinde düğümlemiş bir halde dışarı çıkıyor. O kadar lezzetli görünüyor ki çığlık atmak istiyorum.

"Ciddi olamazsın." Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Bundan hoşlanmamış gibi davranamazsın." Daha birkaç saniye önce onun arzusuyla sıçrayan göğüslerimi işaret ediyorum. "Hissettim amına koyayım."

Nefes alıyor. Ne demek istediğimi anlıyor. Sadece karşılıklı aldığımız zevki değil, aramızdaki bağla kıvılcımlanan arzuyu da. *Sadece arzu değil.*

Sevgi. Orada aşk vardı.

Geceliğimi kaptı ve bana fırlattı. Yüzüme bir tokat gibi çarptı. Üzerime çekerken midemde bir düğüm oluşuyor. "Sen ciddisin."

Otururken şilte eğiliyor. Bu konu hakkında konuşurken yüzündeki her zamanki öfke gitmiş. Onun yerine sadece bitkin görünüyor. "Nerede durduğumu biliyorsun Rose," diyor, sesi hırçın bir törpü gibi. "Son nefesim buna bağlı olsa bile seninle yatmazdım."

Kapıya doğru fırladım. "Size bu kadar rahatsızlık verdiğim için özür dilerim Yüce Prens. Bu bağı ben seçmedim. Elimde olsa, kalbimden söküp atardım."

Başını ellerinin arasına gömüyor. "Keşke yapabilseydin."

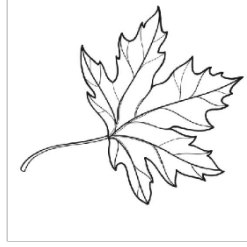
Boğazıma bir yumru oturuyor ve gözlerim sulanıyor. "İyi. Neye önem verdiğimi gör, Keldarion. Benden bu kadar nefret ediyorsan, gidip beni gerçekten isteyen biriyle birlikte olurum."

Kapısını çarpıyorum ve oturma alanının ortasına doğru yürüyorum. Yatağa gitmem gerektiğini biliyorum. Gece ikiden sonra iyi bir şey olmayacağını biliyorum ama sözümü tutmak istiyorum: beni isteyen başka biri *var*.

Yaz Prensi'nin yatak odasına gidiyorum.

OceanofPDF.com

Rosalina

Dayton'ın odasının kapısını çalmadan açtım. Ay ışığının yarıkları yatağın üzerinde dans ederek uyuyan fae'yi aydınlatıyor. Kaslı bir kol yüzünü örtüyor ve battaniyeler kalçalarının üzerine düşerek kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor. Nefesim ciğerlerimde dalgalanıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yatağına doğru ilerliyorum.

"Dayton," diye fısıldadım.

İnliyor, gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor. "Blossom? Burada ne işin var?"

"Seni istiyorum Day." Dudağımı ısırarak aşağı uzanıyorum ve elbiseyi başımın üzerine getiriyorum, kendimi ona tamamen açıyorum.

Ön kollarına doğru yükseliyor, ağzı bir karış açık. "Bu bir çeşit rüya mı?"

Gözleri bedenimi yutarken içimde günahkâr bir zevk ürpertisi dolaşiyor.

Yatağın üzerine çöküyorum. "Dokun bana ve öğren."

Bir saniye içinde sırtüstü yere yığıldım, nefesim kesildi. Nazikçe yanağımı okşuyor. Diğer eli göğüslerimi sıyrıyor ve yumuşak

karnımın kıvrımları. "Vücudun bir rüya gibi."

O beni öperken gözlerim kapanıyor. Evet, evet, *evet*, ihtiyacım olan şey bu. Bana dokunmaktan korkmayan biri. Kalçalarım kalkıyor ve onun hiçbir şey giymediğini fark ederek nefes nefese kalıyorum.

"Yani çıplak mı uyuyorsun?" Kıkırdıyorum.

"Neden olmasın? Güzel bir kızın yatağınıza ne zaman gireceğini asla bilemezsiniz."

Tatlı hindistan cevizi ve karanfilin tadını alarak boynunda bir iz bırakıyorum. "Farron daha önce buradaydı."

"Tabii ki." İri eli bacağımı sıkarak göbeğime doğru yaklaşıyor. "O piçin dikenleriyle çevrili olmadığı tek geceyi boşa harcamayacağım. Dans etmek yerine bizimle erken ayrılmalıydın."

"O zaman nerede?"

"Onun odasında. Yatıya kalma olayını yapmıyoruz."

"Yani seviştikten sonra kucaklaşmayı beklememeli miyim?"

Parmakları uyluğumun üst kısmında dans ediyor, içimde arzu patlamaları yaratıyor. "Peki, Rosalina-"

"Sorun değil," diyorum hemen, o benim yapışkan bir ucube olduğumu düşünmeden önce. "Ne de olsa buraya senin sığın için geldim."

Kahkahası odaya yayılıyor. "O tatlı görüntünün ardında kirli bir ağzın olduğunu biliyordum. Sikimden ne istediğini söyle."

Avuç içlerimi sert göğsüne bastırarak onu yatağa doğru itiyorum, sonra kalçalarının üzerine oturuyorum. "Yaz Diyarı'na gittiğimizde söz verdiğin gibi beni doldurmanı istiyorum. O gece bana dokunduğu için başka bir adamın ellerini kesmiştin."

"Kontrol bendeydi. Daha seni öpmemiştim bile, beni bir daha bu kadar merhametli bulamazsın." Kalçalarımı tutuyor. "Ama bu alet iyi kızlar için."

"İyi bir kız olabilir misin, Rosie?"

Göğsümde bir şey kıpırdıyor ve başımı sallıyorum. "Sikimi yala," diyor, sesi tamamen baskın.

Mutluluk içimde çalkalanıyor. Kel'i memnun etmek için yanıp tutuşuyordum ama Dayton beni istiyor. Onu mutlu edebilirim. Kalçalarını kavrayıp başımı eğiyorum; bir tutam saç omzuma dökülüyor. Dayton öne doğru uzandı ve onu bir ipe doladı. Dudaklarımı ayırıyorum ve sikini ağzıma alıyorum. Tadı tuz ve ter kokuyor. Uzunluğunu aşağı çekmeden önce dilimi yalayıp başının etrafında döndürüyorum. Elleri saçlarımda sıkılaşıyor. Derinden inliyor ve ben onu boğazımın derinliklerine alıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" İnliyorum, ağzımdan tükürük damlıyor. "Siktir." Kalçaları yukarı doğru sallanıyor.

"Bebeğim, hiçbir fikrin yok."

Sözleri içime işliyor ve bacaklarımda ıslaklık birikiyor. Aleti boğazıma o kadar derin giriyor ki gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Ama bunu kaldırabilirim. Onu kaldırabilirim.

Boştaki elimle tabanı kavriyor ve okşuyorum. Dayton saçlarımı sıkıca tutuyor ve başımı yukarı çekiyor. Nefes nefese kalıyorum, muhtemelen dilim dışarı sarkmış, ön sperm dudaklarımdan aşağı damlarken tamamen çözülmüş görünüyorum.

"Buraya gel." Beni üstüne çekti. Öpüşürken parmaklarımı altın sarısı saçlarının arasından geçiriyorum. Bacaklarım onun iki yanına yayılıyor ve ağrıyan göbeğimi karnına bastırıyorum, herhangi bir sürtünme için çaresizim.

"Evet." Kalçalarımı kavrayıp beni aşağı çekiyor, böylece ıslak amım onun sikinin uzunluğuna doğru kayıyor.

Gözlerimi sıkarak haykırıyorum. Vücudumdaki her sinir bu hissin etkisiyle yanıyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, Rosie. Neredeyse beni boşaltıyordun. Ama bir şey aramaya geldin, değil mi? Söyle bana, nerede istiyorsun?"

"İster misin?" Göz kırpıyorum.

"Nefis dudakların mı?" Sert bir başparmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Yumuşak göğüslerin?" Birini sıkıyor. "Mükemmel karnın mı? Ya da..." Bir elini karnımdan aşağı indirip bacaklarımın arasına sokuyor.

"Evet," diye inliyorum, kelimeyi uzun ve yüksek sesle söylüyorum.

Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor ve bir parmağını içime sokuyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak ona karşı sallanıyor.

"Beni doldurmanı istiyorum. İçime boşalmanı istiyorum." Bu fikir beni tüketiyor. Eline daha sert vuruyorum. "Day, sana ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemiyor ama beni tatmin etmeyi de bırakmıyor. Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve vücudum karıncalanıyor. Yüzünde garip bir şekilde ciddi bir ifade var. "Bekle, kastettiğin bu değil miydi? Sevgililerinizle işiniz bitmiyor mu?"

"Hayır," diyor ve parmaklarını içimden çekiyor. "Genelde olmaz."

"Özür dilerim, ben-"

"Arkana yaslan," diyor.

Yapıyorum, yumuşak çarşaflara gömülüyorum.

Ayaklarımın dibinde diz çöküyor. Ay ışığında gümüş rengine boyanmış fiziğine, kaslarının inanılmaz belirginliğine, çenesinin güçlü kıvrımına hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Bir elini bacağımda gezdiriyor, sonra bir elini yukarı kaldırıyor ve bırakmadan önce baldırıma bir öpücük konduruyor.

"Genelde sevgililerimle gelmem," diyor. "Sadece Farron. Ama beni, tüm benliğimi istiyorsan, o zaman seni doldururum."

"İstiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Seni istiyorum."

Büyük bir elini karnımın üzerine bastırıyor. "Peki ya korunma?"

Yüzüm kızardı. "Gerçekten seks yapmayalı uzun zaman oldu."

Dayton gülümsüyor, altın rengi dalgaları ışıktaki parlıyor. "Bunu duymak hoşuma gidiyor. Hiçbir insanın sana dokunmasını düşünmek istemiyorum."

"Marigold daha sonra içebileceğim bir çaydan bahsetti," diye fısıldıyorum.

"Bu doğru," diyor. "O zaman sen benim her şeyimi alacaksın ve ben de bu gece senin doğurgan küçük amını dolduracağım."

Bacaklarımı öpüyor, sonra dudaklarını nabız gibi atan göbeğime doğru sürüklüyor. Beni orada yaladığında, hatırladığım kadar muhteşemdi. Emiyor, sonra dili hassas klitorisimin üzerinde geziniyor. Çarşafı kavrayıp başımı geriye atıyorum. Beni sonuna kadar götürüyor, sonra duruyor.

"Gelmiyorsun," diye emrediyor, "sıkımın etrafında kenetlendiğini hissedene kadar."

Arzu içime işliyor. Acaba Kel de bunu benim onun zevkini hissettiğim gibi hissedebilir mi? Acımasız bir yanımla onu da istiyor ama daha büyük bir yanımla bu özel anı Day'le kendim arasında tutmak istiyor.

Dayton vücuduma tapınmaya devam ediyor, göğüslerime ulaşmadan önce tüy kadar hafif bir dokunuşla karnımı öpüyor. Geri çekilmeden önce ıslak dili meme ucumun etrafında dolaşıyor ve içime havai fişekler gönderecek şekilde ısıyor. Beni tatmin etme şekli... Sanki tenimden çok daha derin bir şeye dokunuyor. Saygılı öpücükler kalbimin boş olduğunu bilmediğim bir bölümünü dolduruyor. Parmakları saçlarımla arasından geçiyor ve dudakları tuz ve güneş ışığı tadında dudaklarıma değiyor. Ben onun kucağında kaybolana kadar, onun dışında her şeyi unutana kadar öpücüğü derinleştiriyor.

"Bundan emin misin Rosalina?"

Gözlerimi kırıştırmaya başladığında turkuaz bakışlarının parladığını, dolgun dudaklarının o tuhaf gülümsemesiyle ayrıldığını görüyorum, sadece benim için olan.

"Bir eşin olduğunu biliyorum. Sadece onu istersen anlarım." Neredeyse utanmış görünüyor. Bana gösterdiği savunmasızlık yüzünden kalbim kanıyor.

Yüzünü avuçlarımin arasına alıyorum, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadığımı biliyorum.

"Tüm dünya karanlık görüldüğünde bile beni gülümsetiyorsun," diyorum ona. "Değer verdiklerini hayranlık duyduğum bir şiddetle koruyorsun. Cesur ve zekisin ve sen her güldüğünde ben de gülüyorum ve seni istiyorum, Day."

"Dikkatli ol, Blossom," diye fısıldıyor ve yüzünde bütün bir odayı aydınlayabilecek bir sıcaklık var. "Böyle konuşmaya devam edersen sana aşık olabilirim."

Bu uygun olurdu çünkü onun için çoktan uçurumdan atladığıma eminim.

Ben bacaklarımı açarken yavaşça kalçalarımı kaldırıyor ve kendini konumlandırıyor. Sonra onu hissediyorum - sikiinin yuvarlak ucu, ağrıyan merkezime hafifçe bastırıyor. Başımı geriye atıyorum, tüm benliğim bu kadar yakın olmanın hissiyle patlıyor.

Ama hareket etmiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ha? Belki de gerginimdir." Başını sallıyor, sonra bir eliyle göğsünü tutuyor. "Bu, uh, bir his-"

İçimde vahşi bir şey uçuşuyor, kalbimin yanında canlanıyor, derin bir kıpırtı. Yüzünü okşarken parmak uçlarımdan coşku sızıyor. Çünkü bu duyguyu, bu doğuştan gelen isteği biliyorum. Kel ile olduğu gibi-

Aynı şey. Dayton'ın bana ait olduğunu *biliyordum*. Bunu tamamlamam ve onun bir parçası olduğumu söylemem gerekiyor.

Dayton'ın yüzünü kavriyorum ve dudaklarımı kulaklarına götürüyorum. "Kel, aynı şey."

Sertleşiyor, sonra benden uzaklaşıyor. "Bana ne dedin sen?"

Midemde dev bir çukur açılıyor ve onun dokunuşunun kaybolmasıyla karanlık bir odaya itilmiş gibi hissediyorum. Aptalca göz kırptıyorum, az önce ıslıl ıslıl ve pırıl pırıl olan zihnim birden bulanıklaşıyor. "I-"

"Bütün bunların onunla ilgili olduğunu bilmeliydim." Dayton'ın sesine öfke karışır ve ayağa kalkarak bir pantolon giyer.

Giyiniyor mu? Hayır. Bizi bir araya getirmeliyim. "Bekle-"

"Hatta onun gibi kokuyorsun." Bana eliyle işaret ediyor. "Ama görmezden geldim çünkü şu haline *bak*."

Ayağa kalktım. Benim de ona ait olduğumu göremiyor mu? "Dayton, öyle demek istemedim-"

"Bana arkadaşının adıyla hitap etmek istemedin değil mi?" Karyola direğini kavırıyor. "O zaman ne demek istedin Rosalina?"

"Yani..." Zihnim daha da açıldı. Ona nasıl söyleyebilirim, hissettim-hayır, *hissediyorum*

-Benim dostuma yaptığım gibi mi? Dayton buna nasıl tepki verecek? Yıllardır birlikte olduğu Farron'la geceyi bile geçirmeyen Dayton? Seks sonrası sarılma olmayacağını ima eden Dayton?

Duygularımın yoğunluğunu ona itiraf etmemin imkanı yok.

"Neden umursuyorsun ki zaten?" Geceliğimi yerden aldım. "Bu senin için sadece seks değil mi?"

Yüzü beyazlaşıyor ve duvara doğru fırlıyor, ellerini duvara dayıyor, kasları gergin. "Evet, ben bunun için iyiyim, değil mi? Eğlenceli bir zaman mı? En azından ortağımın adımı bilmesini istediğim için özür dilerim."

"Bak, özür dilerim, tamam mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Adınızı biliyorum. Yapabilir miyiz-"

"Sen ben başkasıymışım gibi davranırken sana sahip olamam." Ona doğru bir adım attım, keşke açıklayabilseydim.

Arkasını dönüyor. "Git, Rosie."

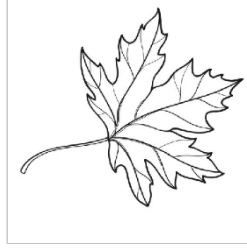
Öfkeli gözyaşları gözlerimi dolduruyor ve kapıyı arkamdan sertçe çarparak odadan çıkıyorum. Göğsümden sinirli bir hırıltı yükseliyor. Kel'in kapısına doğru ilerleyip yumruğumu kapıya vuruyorum ve hırlıyorum, "Artık uyuyabilirsin, seni aptal kendini beğenmiş piç. Umarım mutlu olursun."

Tek başıma odama çıktım. Aynı gecede iki Fae prensi tarafından reddedildim. Kendimi yatağa atıp göğsümü tutuyorum, kalbimin yanındaki o sıkı sarmalı hissediyorum.

İkisine karşı hissettiklerim nasıl bu kadar benzer olabilir? Korkutucu olduğu kadar büyümlü de.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölüyor, ardından akmaya devam ediyor, ta ki elimde olmadan kendi içime kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar. Sonunda yorgunluk beni ele geçiriyor ve uykuya dalıyorum.

Rosalina

"AYNI paragrafı üç kez okudum." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Eski Sonbahar bilginlerinin edebiyatlarını biraz canlandırabileceklerini düşünürdünüz."

Farron burnundan sertçe nefes veriyor ve gülümsüyor ama başını metninden kaldırmıyor. "Rosalina bir kitaba sıkıcı mı diyor? Kel ile çok fazla vakit geçiriyorsun."

Kızarıklığımı gizlemek için yüzümü kitaba gömüyorum. Son zamanlarda Kel'le *hiç* vakit geçirmiyorum ya da en azından geçirebildiğim kadar az. Hepimiz kendi odalarımızda uyumaya geri döndük. Böylesi daha kolay. Ayrıca, son birkaç gündür Farron ve ben tamamen araştırmamıza dalmış durumdayız.

Meşekalp Kalesi'ndeki kütüphane çok güzeldir; tavana doğru uzanan bükülmüş ağaç kabuğundan yapılmış raflar, odanın her tarafına sıcak, kehribar rengi ışık saçan parlayan kürelerle süslenmiştir. Havada eski parşömen kokusu ve yıllanmış derinin misk kokusu var. Masada yanımda oturan adama baktığımda içimi bir hoşnutluk duygusu kaplıyor.

Bu odanın dışındaki her şey kafa karıştırıcı, tehlikeli ve dağınık. Ama burası evim gibi hissettiriyor.

"Sıkıcı değil, sadece yoğun," diyorum.

"Sonbahar bilginleri kısalıklarıyla tanınmazlar." Farron uzun burnundan aşağı düşmüş olan altın çerçeveli okuma gözlüklerini düzeltiyor.

Geçen ay Sonbahar Diyarına ilk vardığımızda, hala Castletree'de giydiği yelekleri ve askıları giyyordu. Ama birkaç gün önce Marigold'un onu azarladığını duydum: "Sen Yüce Prens'sin, Farron. Öyle giyinmelisin!" Şimdi, yanardöner yanık turuncu renkte örümcek ipeğinden bir gömlek giymiş, üzerine de ateş kırmızısı uzun bir palto örtmüş. Dar pantolon ince bacaklarını sarıyor ve cilalı kestane derisinden botlara kadar uzanıyor.

Gerçi Marigold onu saçını kestirmeye ikna edememişti. Bunun için minnettarım. Kabarık kumral buklelerinin gözlerinin üzerine düşüşünü ya da boynunun dibinde kıvrılışını özleyecektim.

Kitabı bir gümbürtüyle kapattım. "Bu kitapta aradığım şey yok. Başka bir tane deneyeceğim." Kütüphanenin en ucuna kadar yürüyüp başlıkları tarıyorum. Büyülü Vadi'yi yaratan kadim Kraliçe'ye şükürler olsun; Farron bana uzun zaman önce bu topraklara yerleştirdiği pek çok tılsımdan birinin evrensel dil olduğunu söylemişti. O olmasaydı, bu kitaplardaki kelimeler benim için anlamsız olurdu.

"Söylentiye göre Kraliçe'nin insanlara karşı çok zaafı varmış," demişti Farron, bu konuda onu sorguladığımda. "Büyülü Vadi'de gelişebileceklerinden emin olmak istemiş."

"Yani burada olduğum sürece herhangi bir Fae dilini anlayabilir miyim?"

"Çoğunlukla," diye yanıtladı. "Büyüyü yerleştirdikten sonra yaratılan bazı lehçeler var. Bahar'ın kendi dillerinde konuştukları özel bir dili var.

Manastırlar. Bazen Ezryn sinirlendiği zaman küfür ediyor ve ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok."

İnsanların dünyasında böyle bir tufanın diğer ucunda nasıl olduğumu hatırlayarak bir kahkahayı bastırmıştım. Acaba ne demişti?

Şimdi, henüz okumadığım bir kitap bulmak için her başlığa göz gezdiriyorum. Elim boş dönüyorum.

"Anlamıyorum," diyorum Farron'un yanındaki masaya çökerek. "Herkes Sonbahar'ın efsanevi araştırmacılarından ve parşömenlerin içindeki parlak büyülerden bahsediyor. Ama bu kütüphane çok küçük. Castletree'ninkinin yarısı kadar bile değil." Kollarımı iki yana açıyorum. "Bütün kitaplar nerede?"

Farron kıpırdamadan duruyor, gözleri sayfadan ayrılıyor ve ulaşamadığım uzak bir yere bakıyor. Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Farron?" Omzuna dokunuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Orada... bir yangın çıktı," diye fısıldıyor. "Sonbahar'ın kadim bilgilerinin çoğu kayboldu."

"Olamaz. Özür dilerim." Utanç verici bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor.

"Bu kütüphane oldukça büyük. Cevapları burada bulacağımıza eminim.

Sadece aramaya devam etmeliyiz."

Farron iç geçirir. "Birimize yardımcı olabilecek bir şeyin kurtarılmış olmasını umuyordum."

İkimiz de farklı şeyler araştırıyorduk. Don ne kadar acil olsa da prenlere yardım etme sözümü unutamam. Ve onların garip, karışık eş bağlarını gördükten sonra, efsanevi vasiyetnameler hakkında bir metin varsa daha fazla anlam bulabileceğimi düşündüm. Ama şansım yaver gitmedi.

Farron ise büyü kitaplarında Wraith'lere karşı yardımcı olabilecek bir büyü aramaktadır. Prenses Niamh, buzların bir kısmını ortadan kaldırmak için meşaleler ve büyülerle başarılı gruplar gönderdi.

Yaratıklar toprakları istila ediyor, ama kaynağı bulamayınca daha fazlası gelmeye devam ediyor.

Don başkente ulaştığında, Sonbahar Kış ile savaşa girecek.

Farron Yüce Prens olsa da, halkı üzerinde Prenses Niamh'ın sahip olduğu gibi bir kontrolü ya da etkisi yok.

"Burada Emberwood'la ilgili bir bölüm var," diyorum elimi ince çizgili sayfanın üzerinde gezdirerek. "Ama Will-o'-wisps hakkında hiçbir şey söylemiyor."

"Belki de bize bilmemiz gereken her şeyi gösterdiler," diyor Farron. "Dayton, Ez ve ben sadece içten içe kırıldık."

"Öyle deme." Elini tuttum. "Asla böyle söyleme."

Başını iki yana sallar ve gülümser. "Gerçekten, eğer biri kırıldıysa, o da Keldarion'dur. Eşimin gözümün önünde bağlandığını görüp de..."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, aramızda bir şimşek çakıyor. "Tam orada tamamlamak istiyorum," diye sessizce bitiriyorum.

Farron burnundan sıkı bir nefes çeker. "Özgür olacak. Tek yapması gereken eş bağını kabul etmek."

Farron'un bana bakışı... Saf bir ıstırap bakışı. Neden bilmiyorum ama buna dayanamıyorum. Kendimi okumalarım gömüyormuş gibi yaparak ona sırtımı dönüyorum. "Kel geçen gece beni yatağına götürdü ve sonra hiçbir şey olmadan beni gönderdi. Benimle çiftleşmektense tüm sihrinin yok olup gitmesini ve sonsuza dek bir canavar olarak kalmayı tercih ederdi."

"Keldarion tam bir aptal," diye mırıldanıyor Farron. Ben farkına varmadan yaklaştı ve kol kola girdik, ikimiz de kitaplarımıza bakıyoruz ama okumuyoruz.

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyorum ama reddedilmekten dolayı kendimi ham hissediyorum. Elimde değil ama ağıt yakıyorum. "Bilmiyorum. Benimle birlikte olmak istemeyen tek kişi o değil."

Farron uzun kumral dalgaların arasından bana bakıyor.

Durduramıyorum: kelime kusmuğu. Acınası ve gülünç bir tufan halinde akıyor. "Dayton geçen gece beni reddetti. Bunun nasıl bir his olduğunu anlıyor musun? Rastgele bulduğu herkesle birlikte oluyor ama bana hayır mı diyor? Ve evet, yanlışlıkla Kel'in adını söylediğim için oldu ama *bu* şekilde değil. Sadece Kel'i düşünüyordum ama Dayton oymuş gibi davrandığım için değil-"

Farron gözlerini dikmiş, kaşlarını kaldırmış bana bakıyor.

Elimde değil. Kelime kusmuğu hala geliyor. "Dayton'la nerede durduğumu bildiğimi sanıyordum ama şimdi emin değilim. İnsanlarla nerede durduğumdan bahsetmişken, bir ay önce Ezryn ve ben... Şey, ne yaptığımızı gerçekten bilmiyorum. Ama bir şeydi. Bir şey, anlıyor musun? Ama yine yüzüne bile bakamadığı bir dışlanmışmışım gibi davranmaya başladı! Açıkçası Keldarion'un davranışları için minnettar olmalıyım çünkü en azından benden nefret ettiğini biliyorum. Merak etmek... En zor kısmı da bu."

Farron bir, iki kez göz kırpar, sonra başını sallar. Kendi kendine neşesizce gülüyor. "Evet, bir de bana sor," diye homurdanıyor. "Merak etmek en zor kısmı."

Kitabı kapatır ve ayağa kalkar.

"Farron?" Arkasından uzandım. "Seni incitecek bir şey mi söyledim?"

Benden uzaklaşıyor, omuzları çökmüş. "Hayır, Rosie. Sorun bende. Farklı yapmam gereken her şeyi düşünüyorum." Omzunun üzerinden bakıyor. "Kaplıcalarda gerçekten daha erken karar vermeliydim, ha?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona doğru sürükleniyorum ve elini tutuyorum.

"Dayton, Ezryn, Kel... En azından kendi istekleri doğrultusunda hareket edecek kadar cesurlardı.

Böylece bir daha asla bu pişmanlıkla yaşamayacaklar." Yukarıya bakıyor

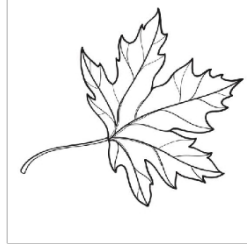
Tavan, alacakaranlıkta sırlıslıkla olmuş bulutlardan oluşan altın armalı bir duvar resmi. "Büyücü'nün laneti yine doğru çıktı."

Kafamı sallıyorum, tamamen kaybolmuş bir halde. "Farron?"

Gözlerini kapatır ve titreyerek nefes alır. "Hadi gel." Beni kapıya doğru çekiyor. "Sana neden lanetlendiğimi göstereceğim."

OceanofPDF.com

Farron

"Neredeyse geldik," diyorum.

Kalenin hemen dışında bir ağaç korusuna doğru yürüdük. Rosalina sessizdi ve bana karşı gösterdiği sabır için minnettarım.

O çok sabırlı. Çok uzun sürdü, Farron. Bu düşünce karşısında gözlerimi kapadım. Kütüphanede beni harekete geçiren şey kıskançlık değildi, en azından geleneksel anlamda. Rosalina'nın diğer prenlere duyduğu sevgi hem anlaşılabilir hem de rahatlatıcı -her ne kadar onların reddedilmesinden yakınsa da. Bunun yerine, kendime öfke duyuyorum.

Kaç kez onun huzuruna çıktım, ona sarılmak, dudaklarımı dudaklarına bastırmak ve özlemimi fısıldamak için yanıp tutuştum? Birlikte geçirdiğimiz her an zihnimde yanıyor, onun benim için sadece bir arkadaş değil, sevgimin mutlak odağı olduğunu bilmesine izin verebileceğim tüm farklı zamanlar.

Ama bunun yerine, tereddüt ettim. Kendimi dizginledim.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye soruyor. Derin bir nefes alıyorum. "Coppershire'ın ilk kütüphanesine."

"Oh!" Rosalina heyecanla çırpınıyor. "Nerede o?"

"Meşekalp Kalesi'nin hemen dışında inşa edilmiş kutsal bir alan olarak görülüyordu. Odanızdan görmüş olabilirsiniz, ancak yangından sonra kalıntıları gözden saklamak için etrafına bir ağaç korusu dikildi."

Sıkı sıkıya örülmüş ağaçların arasından kayarak serin güneş ışığıyla sıırıslıklam olmuş bir açıklığa giriyoruz.

"Alder'in Büyük Yazıtorıumu'na hoş geldiniz," diyorum. "Ya da ondan geriye ne kaldıysa."

Bir zamanlar görkemli olan bir yapının kalıntıları önümüzde uzanıyordu. Yangın, binanın dış duvarlarını kömürleşmiş bir moloz yığınınna dönüştürmüş, geriye sadece birkaç sütun ve kemer kalmıştı. Çatı tamamen çökmüş, şimdi ahşap kirişler ve külden oluşan çarpık bir kütle. Bükülmüş ağaçların arasından, odamızla bağlantılı balkon da dahil olmak üzere kalenin kulelerini görebiliyorum.

Yıkıma rağmen, ayakta kalan sütunların üzerindeki karmaşık oymaların kalıntılarını hâlâ seçebiliyorum. Bir zamanların güzel vitray pencerelerinin parçaları yere saçılmış. Burada tutulan hazineler -kitaplar ve sayfalar- çoktan küle dönüşmüş.

Rosalina dikkatle enkaza doğru adım atar. Yersiz görünüyor, böyle bir yıkım için fazla güzel.

Annemin neden bu kalıntıların kaldırılmasını emretmediğini bilmiyorum. Belki de bana bir hatıra olarak kalmasını istiyordur.

Molozların ortasında devasa bir kızılağaç duruyor, gövdesi mavi gökyüzüne uzanan sağlam bir sütun. Ağacın gölgesi ateşli tonlarla parlıyor, yapraklar güneş ışığında parıldayan altınlar, turuncular ve kırmızılardan oluşan bir goblene dönüşüyor.

Rosalina'nın elini tutuyorum ve yanmış kalıntılara doğru yürüyorum. Etrafımda şekillendiğini neredeyse görebiliyorum: eski giriş yolu çok tanıdık, kitap ve mürekkep kokusu başlı başına bir mabet.

Botlarım yanmış molozların üzerinde çatırdıyor. "Eskiden her anımı burada geçirirdim. Keşke sen de görebilseydin Rosie. Tavan o kadar uzundu ki gökyüzüyle karışmış gibiydi. Kitap rafları hareket ederdi ve önünüzdeki uygun rafları bulmak için düşüncelerinizi değiştirmeniz yeterliydi. Burası yazarlara ve vizyonerlere, filozoflara ve stratejistlere ev sahipliği yapıyordu."

Rosalina bir zamanlar bir kitabın deri kapağı olabilecek şeye dokunur. Parmakları siyahlaşıyor. "Burada Castletree'dekinden daha fazla bilgi mi vardı?"

"Evet." Dönüyorum, görüntüler canlanıyor: altın kaplama raflar, siyasi tartışmalar, bir matbaanın gıcırdayan dişlileri. "Ama tarih ya da büyüden daha fazlasını barındırıyordu. Kültürümüzün büyük bir kısmı ve uzun zaman önce yaşamış uygarlıklar burada kaydedilmişti. Yukarıdaki dünyanın hikâyeleri, sadece Kraliçe'nin bildiği kadar eski bir yer."

Rosalina gökyüzüne göz kırpmıyor. Eli yukarı doğru uzanıyor. "Yukarıdaki dünya..."

Gözlerim kocaman kızılağaca takılıyor. "Ve Scriptorium pek çok nadir büyü kitabına ev sahipliği yapıyordu."

"Grimoire nedir?"

"Bir büyü kitabı. Ama parşömen üzerine yazıp birbirimizle paylaştığımız türden değil. Bir grimoire'da kayıtlı büyüler... daha ileri düzeydedir."

Kolumu tuttu. "Aradığın büyü. Bunlardan birinin içinde olabilir mi?"

"Muhtemelen," diyorum. "Ama olduysa bile, büyük olasılıkla artık külden başka bir şey değildir."

"Farron, kütüphane nasıl yandı?"

Göğsüm sıkışıyor ve bakışlarına karşılık veremiyorum. Sonbahar'daki herkes bu hikâyeyi biliyor. Diğer prensler biliyor. Ama Rosalina'ya söylemek.

Ama çenemi avucunun içine alıyor ve ona bakmam için beni yönlendiriyor. En yumuşak gülümseme yüzünü okşuyor.

"Bu benim hatam," diyorum. "Kütüphanenin yanmasına izin verdim."

Rosalina cevap vermek için ağzını açıyor ama daha bir şey söyleyemeden sözünü kesiyorum. "Annemin benden önce Yüce Prenses olduğunu söylemiştim. Bu rolden sıkılmış ve unvanını devretmeye karar vermiş. Bana hazır olup olmadığını sordu. Evet dedim, bunu istediğim ya da iyi bir lider olacağımı düşündüğüm için değil, onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için."

Başımı sallıyorum ve enkazın derinliklerine doğru ilerliyorum. "Sorumluluktan, baskıdan nefret ederdim. Herkes her zaman bir şeyleri düzeltmemi isterdi. Anneme bile doğruyu söyleyemezken bu diyarı nasıl düzeltebilirdim ki?" Başımı arkaya atıp gözlerim yanana kadar güneşe bakıyorum.

Rosalina sessiz kalır ama yakınında durur.

"Dikenler Savaşı sırasında işler daha da kötüye gitti. Ben savaş zamanında Yüce Prens'tim." Rosalina'nın elini tutup sıkıyorum. "Aşağıdakiler tarafından serbest bırakılan dehşeti tarif etmek zor. Yapılması gereken seçimleri."

"Hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyor. "Ne yaptın sen?"

Neşesizce gülüyorum. "Ben ne yaptım? Saklandım. Her gün yazıtoriumda durdum ve zor kararları annemin vermesine izin verdim. Başkalarını kurtarmak için bazı hayatlara mal olanları. Ama büyüsünü bana aktarmıştı ve Sonbahar'ın Lütfu olmadan diyarı elde tutmak gittikçe zorlaştı."

Rosalina'nın yüzü buruşur. "Korkmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Tüm varlığınız bir şeyler, *herhangi bir* şey yapmanız için size bağırıyor olsa bile harekete geçememek. Ben... hala üzerinde çalışıyorum."

"Rosalina," diyorum usulca ve eskiden yara izinin olduğu pürüzsüz deriyi okşuyorum, "babanı kurtarmak için kendi isteğınle Fae'lere esir düştün. Sen korkak değilsin."

Yüzünde bir ifade beliriyor ama başını sallayıp tekrar bana bakıyor. "Kütüphane..."

"Coppershire'a goblinlerden ve Aşağı'da yaratılmış diğler yaratıklardan oluşan bir ordu tarafından saldırı düzenlendi. Teslim olma şartlarını aramıyorlardı; bu bir yağmaydı, açık ve basit." Her şeyi zihnimin gözünde görebiliyor ve duyabiliyorum: çığlıklar, ateş, gecenin içinde koşuşturan karanlık şekiller.

"Annem güçlerini topladı ama bu yeterli değildi. Sonbahar'ın Lütü'nun büyüüne ihtiyacı vardı." Kelimeler boğazımı yırtıyor. "Bana ihtiyacı vardı."

"Neredeydin Farron?" Rosalina fısıldar.

"Ben buradaydım!" Tüm enerjim tükeniyor ve kömürün içine gömölüyorum. "Saldırıyı gördüğümde kaçtım. Annemin insanları korumak için ön saflarda bana ihtiyacı vardı ama ben her zaman güvenli olduğunu düşündüğüm tek yere kaçtım. Ama Yüce Prens olmanın bir özelliğı de büyüünün her zaman yanınızda olmasıdır. Ve o yaratıklar bunun kokusunu alabiliyor. Saklandığımı biliyorlardı." Kül rengi tahta parçaları parmaklarımın altında eziliyor. "Bu yüzden beni dumanla dışarı atmaya çalıştılar."

"Oh," diye fısıldıyor Rosalina. Yanımda oturmak için dizlerinin üzerine çöküyor. "Kütüphaneyi ateşe verdiler."

"Yeri doldurulamaz bilgiler içeren her metin, artık kayıp olan toprakların her haritası, değeri sanat eserlerinin her parçası... Gitti."

"Ama sen hayatta kaldın. Ve sen her şeyden önemlisin." Omuzlarımı tutuyor, sonra etrafına bakıyor. "Yangına nasıl dayandın?"

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve büyük kızılağaca doğru yürüyorum. Yapraklar rüzgarda fısıldıyor, sadece benim hissedebileceğimi bildiğim bir büyü taşıyor. Ağaç herhangi bir hasardan etkilenmemiş, kökleri toprağın derinliklerine demir atmış, yıkıntıların arasında uzanıyor.

Gövdeye oyulmuş bir resim var, koç başının ana hatları: kraliyet ailesinin sembolü. Avucumu üzerine koyuyorum ve altın ışık oymanın içinden akıyor.

Gövde parıldıyor, ışıldayan bir kapıyı ortaya çıkarmak için kayboluyor.

Rosalina'nın nefesi kesiliyor ve elini tutarak onu ağacın içine doğru çekiyorum. Eski raflar ve daha da eski kitaplarla dolu, loş bir odaya giriyoruz.

"Gizli bir kütüphane mi?" Rosalina sorar.

"Kraliçe Sonbahar'ı ilk yarattığında bu kızılağacı dikti. Sadece kraliyet ailesinin girebilmesi için büyülenmiş. Çok eski bir koruma büyüyle korunuyor, bu yüzden yangın onu etkilemedi. Burada saatlerce kaldım ama ateşin alevlerini, etrafımdaki duvarların yıkılışını duyabiliyordum. Goblinler gülüyordu."

Rosalina yığınların arasındaki bir boşluğa bakıyor. Ellerimi kulaklarıma bastırarak top gibi kıvrıldığım, diyarımın yıkımını dinlediğim ama durdurmak için hiçbir şey yapmadığım yerin orası olduğunu biliyor olabilir mi? İstenmeyen ve yasaklanmış anılar geri gelmeye devam ediyor. Onları uzaklaştırmaya çalışıyorum ama birbiri ardına üzerime geliyorlar. Her biri göğsüme baskı yapan, beni boğan bir ağırlık gibi geliyor. *Korkak, korkak, korkak.*

Kalbim daha hızlı atıyor ve bu sıkışık alandan çıkmaktan başka bir şey istemiyorum ama bacaklarım nasıl çalışacağını unutmuş. Geriye doğru sürünüyorum ve bir kitaplığa çarpıyorum. Gözlerim kocaman ama görmüyor ve ciğerlerimin göğsümden fırlayabileceğini düşünüyorum-

"Farron, sorun yok. Ben buradayım. Şu anda güvendesiniz. Bir daha böyle bir şey olmayacak, tamam mı?" Rosalina'nın elleri yüzümün yan tarafında ve beni oturur pozisyona getiriyor. "Birlikte nefes alalım. Derin nefes al, üstte tut ve ver."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun sesine konsantre olup beni yönlendirmesine izin veriyorum. Sonunda kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyor ve gözlerimi kırptırarak açıyorum.

Tam önümde, usulca gülümsüyor.

"Hâlâ buradasın. Hakkımdaki gerçeği bilmene rağmen."

"Oh, Farron," diye fısıldıyor. "En kötü zamanımda benim için geldin. Yaptığımız şey bu. Bir arada kalırız."

Göğsüne yaslanıyorum. "Annemin bana neden güvenmediğini şimdi anlıyor musun? İnsanların bana neden inanmadığını?" Sesim titriyor. "Neden bu kışı durduramayacağımı?"

Beni ayağa kaldırıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Yalnız değilsin Farron. Sana yardım edecek üç Yüce Prens ve bir insan daha var. Ayrıca," diye dönüyor ve yükselen gövdeye bakıyor, "bu ağacı düşün. Zorluklar içinde geliyor, yıkımın ortasında hâlâ büyüyor. Sen de aynı dirence sahipsin." Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Küllerin arasında çiçek aç."

"Keşke senin iyimserliğine sahip olsaydım."

Kitap yığınlarına dönüyor. "Bütün bu kitaplar da ne? Ağacın içinde tutulduklarına göre önemli olmalılar."

"Yangından sonra, Meşekalp Kalesi'nde tutulan en değerli kitaplar saklanmak üzere buraya taşındı. Aile tarihleri, eski hükümdarların günlükleri, bu tür şeyler. Ama bu kitapların çoğu iyi bir şekilde saklandı."

sebepe. Bazı bilgilerin peşinden gidilmemelidir, çünkü ödülleri çok belirsizdir."

"Yani bunlar şeytani kitaplar mı?"

"Grimoires," I Doğru, "dolu ile bükülmüş ve karanlık Büyü. Ne yazık ki burada yardım bulamayacağız."

"Ama belki bir şey vardır-"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve gömleğimin yakasını çekiştiriyorum.

"Rosalina, zaten yeterince kara büyüyle oynadım. Eğer bu büyülerden biriyle yanlış bir şey yaparsan, her şey daha da kötüleşebilir."

Rosalina parmağını kitaplardan birinin sırtında gezdiriyor. "Kütüphaneye saldıran goblinler... Onları Caspian mı gönderdi?"

"Belki de. O noktada Kel'e ihanet etmiş ve tamamen Aşağı'nın güçlerine katılmıştı. Ama bence Sira olması daha muhtemel."

"Sira?"

Adını söylerken bile boğazım düğümleniyor. "Evet. Caspian'ın bile korktuğu biri."

Ben ona Aşağıların Kraliçesi hakkında daha fazla şey anlatamadan Rosalina omuzları titreyerek bir rafa yaslandı. "Rosie? Neyin var?"

"Herkesten bir sır saklıyordum. Sanırım cevaptan korkuyorum."

"Ne?"

Bana döndüğünde kahverengi gözleri parlıyor. "Onu kafamın içinde duyabiliyorum."

Caspian. O benim içimde konuşuyor."

İlk başta gülmek üzereydim. Bu imkansız bir düşünce. Ama bakışlarındaki korku beni durduruyor. O ciddi. "Bu ne zaman başladı?"

"Gündönümü Balosu'nda."

Soğuk vücudumda geziniyor. Daha önce telepatik konuşmalar hakkında okumuştum. Araştırma yaparken okumuştum... Hayır. Başımı sallıyorum, bu düşünce üzerinde durmayı reddediyorum. Bu da onun hilelerinden biri, iğrenç büyüünün bir başka tohumu olmalı.

İfademi nötr tutmaya dikkat ederek burnumun kenarını yoğuruyorum. Bu konuyu kendim araştırmadan Rosalina'yı endişelendirmek istemiyorum. "Bilmediğimiz çok şey var, özellikle de Aşağı hakkında. Eminim bunun bir nedeni vardır. Ama ben olsam Kel'e söylemezdim."

"Caspian ona gerçekten korkunç bir şey yaptı, değil mi?"

İçimi çektim. "Hiçbir fikrin yok."

Sesine bir parlaklık geri geliyor ve ona acı verdiğini bilmeme rağmen gülümsüyor. "Belki bir gün bana nedenini söyleyecek kadar güvenir."

Elini tutuyorum ve onu ağaçtan çıkarıp parlak güneş ışığına götürüyorum. Ağaçlar, fae'lerin artık sözlerini bilmediği eski şarkılarla hışırdıyor. "Umarım öyledir."

"Belki yanılıyorum ama geçen ayki yemekte beşiniz arasında bir geçmiş varmış gibi görünüyordu. Neredeyse hepiniz bir zamanlar arkadaşmışsınız gibi." Boynumdaki dikenli gerdanlığa dokunuyorum. Bu iğrenç şeyden nefret etsem de Caspian sözüne sadık kaldı. Her gece canavarımı kontrol etti ve sevdiklerimi güvende tuttu. "Aşağıdan biriyle gerçek bir dostluk kurulamayacağını hepimiz zor yoldan öğrendik. Onlar Biz, Rose. Dünyayı fethedilecek bir şey olarak görüyorlar."

Bakışları uzaklarda, külle kaplı toprağa bakıyor. "Bilmiyorum. Bazen gerçekten yalnız olduğu hissine kapılıyorum."

"Bana güvenin. Caspian Aşağı'yı terk etmek istese bile bunu yapamaz." Beni daha fazla sıkıştırmak için ağzını açıyor ama artık Caspian'ı düşünmeye dayanamıyorum, köylerimizi basan goblinlerini, dikenlerinin

Castletree. İçimi boşaltıyor. Çabucak, "Hey, neredeyse unuttuyordum. Senin için bir şeyim var."

Cebimi karıştırdım ve ay taşlı gül madalyonu çıkardım.

"Aman Tanrım." Onu benden kapıyor ve bir prizma gibi parlayana kadar güneşe tutuyor. "Başardın! Gerçekten tamir etmişsin."

"Ellerimi çok iyi kullanırım," diye mırıldanıyorum, yüzüm birden ısınıyor.

Geri veriyor ve arkasını dönüp örgüsünü kenara çekiyor. Örgüyü göğsünün üzerinde dolaştırıyorum ve uzun boynunun güzelliğinin, saçlarını her savuruşunda aldığı gül kokusunun tadını çıkararak tokayı takmak için acele etmiyorum. "Biliyorsun, bu Kraliçe'nin mührü."

"Ne?"

"Bu gül." Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. "Baban bunu nereden buldu?"

"Anneme aitti. Annem bir antropolog, babam da bir arkeologdu. Bir sürü farklı alanda birlikte çalıştılar. Eminim bunu keşif gezilerinden birinde bulmuştur."

"Bunu kullanabilmen garip bir mucize," diyorum.

"Belki de ikimizde de kendimize verdiğimiz değerden daha fazlası vardır."

"Umarım haklısındır."

Enkazdan uzaklaşıyoruz. Ona söyledikten sonra daha hafif hissedeceğimi düşünmüştüm ama kendime sadece Sonbahar Diyarı'nın ne kadar korkak bir hükümdarı olduğunu hatırlattım.

Rosalina omzunun üzerinden bakar. "Biliyorsun, babam yanmış alanlardaki eserleri kurtarmak için birkaç kazı yaptı. Kurtarılabilir bir şeyler bulabilir."

"İstediği kadar bakabilir, ama korkarım bu boşuna bir çaba." Gözlerimi kapatıyorum. "Bu donu durdurabilecek büyüler kayboldu."

Yanağıma yumuşak dokunuşunu hissettiğimde gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. "Ateş geçmişi yok etmiş olabilir ama geleceğimizi kurtaracak olan da bu. Tek yapmamız gereken onu keşfedecek kadar cesur olmak."

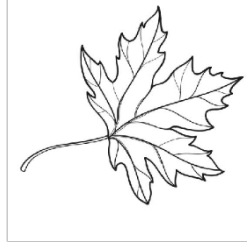
Işık ağaçların arasından süzölerek teninde parlaklık ve gölge cepleri oluşturuyor. O kadar güzel ki. Güneş ışığının saçlarına vuruşu, bakışlarını indirdiğinde uzun koyu kirpikleri. En yakıcı yanlarımı önüne serdim ama o kaçmadı. Sadece daha da yaklaştı.

Keşke ona haklı olduğunu, artık korkmadığımı söyleyebilseydim. Keşke onu kollarıma alıp öpebilseydim. Onu en sevdiğim kitapları tanıdığım gibi tanımak, onu baştan sona okumak ve her cümlemin tadını çıkarmak, hayatının satır aralarındaki her sırrı öğrenmek isterdim. Keşke onunla birlikte birini sevmenin tüm yollarını keşfedebilseydim.

Ama o Kel'in eşi ve benim bağlarım da içimde karmakarışık bir halde. Birlikte bir geleceğimiz yok.

Ve eğer yaparsak, bu sadece ikimiz için de kalp kırıklığıyla sonuçlanacak bir şey olur.

Keldarion

"SOLUNDA," diye homurdanıyorum ve Ez buzla kaplı zeminde kayarken kılıcımı bir yay çizerek savuruyorum. Kılıcım, yüzü donmuş kemik ve donmuş deriden oluşan korkunç bir maske olan bir kış wraith'inin omzuna saplanıyor. Kafatasını elimle kavıyorum ve avucumun içinde mavi alevler yanıyor. Eti dokunuşumun altında erirken yaratık çığlık atıyor.

Ezryn'in botları çamurda ezilirken yağmur zırhına *vuruyor*. "Arkanda!" diye kükrüyor ve ben dönüyorum, başka bir donmuş cesedin kesici pençelerini durdurmak için kılıcımı zar zor kaldırmayı başarıyorum.

İğrenç Wraith soluk soluğa kalıyor, sonra yere düşüyor, yağa bulanmış bir fırlatma baltasının alevli yanığı sırtından dışarı çıkıyor. Ez'e başımı sallıyorum ve o da diğer dört sapkınlığa dönüyor.

İkimiz daha fazla kış hayaleti aramak için altın sarısı tepelerin yayıldığı Ambardon Moors'a doğru at sürdük. Bir don izini takip ederken, umduğumuzdan fazlasını bulduk. Bütün bir kış hayaleti sürüsü otlaklarda geziniyor, her adımda yanık donları onları takip ediyordu.

Öldürdüğümüz on ikinci ve yirminci Wraith arasında atlarımızı kaybetmiştik. Gücümün zayıfladığını hissediyorum. Ve Ezryn alevli kılıcının her vuruşunda nefes nefese kalıyor, büyü değil yağla dolu. Şiddetli yağmur da yardımcı olmuyor.

Daha fazlası bize doğru geliyor, ölü gözleri buzdan ve çürümüş yaratıklar için çok niyetli.

"Siz piçler nereden geliyorsunuz?" Onlara saldırdım. Sadece birkaç gün önce Sonbahar ve Kış arasındaki sınırdaki devriye gezmeye gitmişim ama Perth'in raporu doğrudu. Kış'ın sınır köylerinden hiçbiri don tarafından saldırıya uğramamıştı.

Ezryn yanımda koşuyor ama buz tutmuş çimenlere basıp kayıyor.

"Ez!" Buzlu tepeden aşağı yuvarlanarak düşerken ona sesleniyorum. Metal bir yığın halinde yere düşüyor, otururken kaskını düzeltiyor. Ama düşerken kılıcının alevi söndü. Bir hırıltıyla önümdeki Wraith'lerden uzaklaşıp ona doğru koşuyorum.

Ama tepenin dibinde, sert bacakları üzerinde sürünen Blight'lar var. Elleri çılgınca hareket ediyor, yağ şişesini çıkarıp bıçağının üzerine döküyor, sonra bir kibrit yakmaya çalışıyor. Miğferinden aşağı su akıyor. Alev çakıyor, sonra sönüyor, çakıyor, sonra sönüyor.

Neden sihri öğrenmedin? Sanırım. İnatçı piç.

Kibriti tutuşturmayı başaramıyor ve bir Wraith şaşırtıcı bir hızla hareket ederek üzerine atılıyor. Miğferine uzanırken parmak uçlarından buz parçacıkları parıldıyor. Ez yarattığı durdurmak için ellerini kaldırıyor-

Ama kafasına mavi alevli bir küre fırlatıyorum. Mermi isabet ediyor ve iğrenç şey yanan yüzünü tutarak çığlık atıyor.

Ez'in yanındaki buzun üzerinde kayıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Sırt sırta durmuş, buz tutmuş iki tepenin arasındaki vadide sıkışıp kalmıştık, her iki taraftan da daha fazla hayalet yağıyordu.

"Kaydettiğin için teşekkürler," diyor Ez.

"Sana biraz daha zaman kazandırdım."

Kılıçlarımızı savunmaya yönelik olarak kaldırıyoruz, sadece yüzlerce savaşta birlikte savaşmış iki kişinin başarabileceği bir senkronizasyonla hareket ediyoruz. "Ben doğudaki tepeyi alıyorum, sen de batıyı?" diye soruyor.

"Ve Farron'un donmuş cesetlerimizi bulabileceğini umacağız," diye homurdandım.

İçimi garip bir melankoli kaplıyor. Ezryn ve ben daha önce sayısız imkânsız durumla karşılaştık. Sayıca fae'lerden, goblinlerden, artık düşünmeye cesaret edemeyeceğim kadar iğrenç canavarlardan üstündük.

Ama tepelerden aşağıya doğru akın eden bu hayaletleri görünce... İlk defa göğsümde bir korku titreşiyor.

Rosalina'nın hissedip hissetmediğini merak ettiğim kadar güçlü bir korku.

Burada düşmeme izin vermem mümkün değil. Hâlâ onu koruma görevim varken olmaz. Kardeşlerimle çevrili ve onun sıcak kollarına sarıldığım o gecelerde bile, ondan önce uykuya dalmama asla izin vermedim.

Onu yalnız hissettirdiğimi biliyorum. Ama onu gerçekten koruyabilmemin tek yolu bu.

Ama benim bile sınırlarım var. Ezryn'e bakıyorum. Söylemem gereken o kadar çok şey var ki. İki aydır Sonbahar Diyarı'ndayız; yeterince zamanım oldu.

Ama hâlâ en azından bir doğruyu yapma şansım var.

Ezryn'in vücudu benimkine karşı geriliyor ve kavgaya girmeye hazırlandığını biliyorum.

"Ez," dedim. "Ben çok-"

Havayı bir çığlık dolduruyor, bir hayaletin değil, bir hayvanın çığlığı. Tiz bir çığlık. Sonra etrafımızda alevler saçan oklar yağıyor.

Bir Wraith düşüyor, sonra diğeri. Gökyüzüne bakıyorum. Bir baykuşun dev beyaz kanatları bulutların arasından süzülüyor. Canavarın tepesinde, mavi kürke bürünmüş bir fae kolcusu tüylerin üzerinden bakıyor, yayını çekmiş. Bir ateşli ok daha fırlatıyor.

Bir gümbürtü duyulur ve yer sallanır.

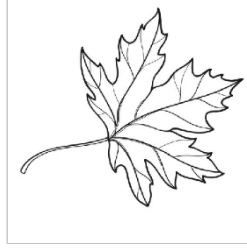
Gölgeli bir süvari silueti tepenin üzerinden gürleyerek vadiye, bize doğru geliyor. Çeşitli yaratıklara biniyorlar ve kalbim beklentiyle çarpıyor. En önde boynuzlarını havaya kaldırmış ren geyikleri fırtına gibi eserken, arka muhafızlar hantal kutup ayılarından oluşuyor. Dev beyaz tilkiler düzene kolaylıkla girip çıkıyor. Ve birliğin başını devasa bir geyik çekiyor, güçlü bacakları tepeden aşağı zarafet ve güçle iniyor.

Bu canavarların her birinin tepesinde, Kış'ın safir mavisi kıyafetlerini giymiş bir fae askeri bulunur.

Askerler wraithleri kılıç ve mızrakla dağıtıp sıkı bir çember haline getiriyor. Karlı baykuşun tepesindeki korucu yukarıdan alevli oklar fırlatıyor. Kutup ayısının üzerindeki bir binici Wraith halkasına bir şişe fırlatır ve etraflarında mavi ateş patlar. Silahlarına her ne yapmışlarsa, ateşlerini amansız çöküşten etkilenmez hale getirmişler.

Ezryn ve ben birbirimize yaslanıyoruz. "Bunlar Kryodian Sürücüleri," diye nefes alıyorum.

Farron

Yıllardır böyle bir fırtına görmemiştim. Yağmurla ağırlaşan bulutlar, şimşeklerle kıvılcımlar saçarak arazinin üzerinde alçakta beliriyor. Rosalina, büyük geyiğim Thrand'ın üzerinde önümde oturuyor. Gök gürültüsünden ürken beyaz kısırağı arkamızda koşturuyor.

"Bu kesinlikle çok çabuk oldu," diye sesleniyor Rosalina rüzgârın üzerinde.

Bu sabah yola çıktığımızda gökyüzü açıktı, sadece bu diyarda gördüğüm o gri-mavi renkteydi. Rosalina ve ben o hortlaklardan biri tarafından dondurulmuş bir köye doğru yola çıkmıştık.

Kel, Rosalina ve benim yalnız seyahat etmemize gözünü bile kırpmadı. *Bana güveniyor, fark ettim. Büyümün eşini korumak için yeterli olduğuna güveniyor.* Göğsümde bir sıcaklık filizlendi.

Sonbahar'ın Lütü ile birlikte, bütün bir köyü tek başıma çözebilecek kadar güçlü olan tek kişi benim. Kuvvetlerimizin geri kalanı dağılmışken, bu görevleri almaktan mutluluk duyuyorum. Bugün köye gitmek sabahın büyük bir bölümünü aldı ama vatandaşların rahatlamış yüzleri buna değdi.

Köylüler büyüm ve varlığım için ne kadar minnettar olsalar da, onları gerçekten rahatlatan Rosalina oldu. Erzakları dağıtma biçiminde bir uyum, sözlerinde zorlama olmayan ama gerçek bir iyimserlikle dolup taşan bir güven ve rahatlık hissi vardı. Ben alevlerimi ayazı temizlemek için kullanmış olabilirim ama Rosalina onların gözlerinde başka bir parıltı bıraktı.

Umut kıvılcımı.

Sanırım *bunu düzeltmek için hepimize olan inancı. Bana olan inancı.*

Son zamanlarda bulmakta zorlandığım bir inanç.

"Burada havalar değişken olabiliyor. Fırtına muhtemelen uzun sürmez." Atımı ileri doğru itiyorum. Dev toynakları çamurda sıcıyor. Rüzgâr yüzüme vuruyor ve kıyafetlerim sırlıslam oluyor.

Ve sadece benimkiler değil. Rosalina'nın bej rengi tuniği sırlıslam ve hafif kumaşın arasından sivri meme uçlarının koyu şeklini görüyorum. Düşüncelerim ihtiyaçla çılgına dönüyor. Onu döndürmek, ıslak kumaşı ve her şeyiyle göğsünü ağzıma almak ve ağrıyana kadar emmek istiyorum.

Geyiğim kayalık bir yokuşu tırmanmaya başlıyor ve yerçekimindeki değişim Rosie'yi bana doğru bastırıyor. Binici pantolonum, kışına sürtünürken şişmiş sikimi gizlemek için çok az şey yapıyor.

"Ah." Rosalina soluk soluğa bir ses çıkarıyor ve sanki uzaklaşıp uzaklaşmamaya karar veriyor. Eli yağmura doğru sürükleniyor. "Fırtınanın bir güzelliği var, değil mi? Vahşi ve sınır tanımayan bir şey."

"Tehlikeli demek istiyorsun," diyorum.

"Yoksa sadece bu şekilde mi algılanıyor? Fırtınalar ekosistemleri yeniler, toprağı zenginleştirir ve yangınları önlemeye yardımcı olur. Fırtına felaketi iyileştirir." Bana doğru eğiliyor, kendini çıkıntıma doğru itiyor. "Bu şekilde olduğunuzu hayal edin: vahşi ve korkusuz, sadece yağmur yağarken."

"Bir şimşek çakması," diye mırıldanıyorum, ellerim vücudunda geziniyor. "Bir parıltı ve sonra yok oluyor."

"Ama ne flaş olabilirdi ki." Sesi alçak, aç.

Ne yaptığını biliyorum. Baş başa geçirdiğimiz bu anlar, kaplıcada ona dokunamadığımda ya da yanmış kütüphanede onu öpemediğimde beni sadece şüpheyi düşürdü.

Mantıklı beynim o zaman doğru seçimler yaptığımı biliyor.

Ama yağmur yağarken...

"Şunları bir dakika tut." Dizginleri ona veriyorum. Thrand o kadar iyi eğitilmiş ki fazla yönlendirmeye ihtiyaç duymuyor. "Esnemeliyim."

Parmaklarımı yumuşak karnının üzerinde gezdiriyorum. Başını göğsüme yaslayıp manzarayı seyrediyor. Kırmızı ve altın sarısı ağaçlar eğilip gıcırıyor, dalları fırtınada kırılıyor. Şimşek patlamaları karanlık öğlen göğünü aydınlatıyor.

"Üşüdün mü?"

"Çok kötü değil," diyor Rosalina ama titremesi bana aksini söylüyor.

Ellerimi kollarında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. *Sadece onu sıcak tutuyorum*, diyorum kendime. Ama parmaklarım göğsünün yan tarafını sıyırdığında, ikimiz de acı dolu bir ses çıkarıyoruz. Bir oyun oynuyoruz ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Ben onu istiyorum. O da beni istiyor.

"Lütfen bana dokun," diyor, hafifçe, çekingen bir şekilde. Rosie aylardır bana nasıl hissettiğini göstermeye çalışıyor. Kalbi benim almam için orada duruyor.

Sorun şu ki, onu geri vermek istemeyeceğimi biliyorum.

Başımı boynunun kıvrımına doğru eğiyorum, kontrolü bıraktığımda ıslak saçlarım birbirine karışıyor. Elimi göğsündeki tümseklerin üzerinde gezdiriyorum. Kaygan kumaş parmaklarımın altından kayıyor ve Rosie, soğuktan hassaslaştığına şüphe olmayan sivri meme uçlarını okşadığımda yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Keşke bunu soyabilsem," diye fısıldıyorum, "ve vücudundaki her yağmur damlasını yalayabilsem."

"Farron." Rosalina dizginleri bırakıp her iki bacağıma kavradı.

Ellerini okşayınca onu soyup geyiğe bindirmek istedim. Dudaklarımı boynuna götürüyorum.

"Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye mırıldanıyor. Tereddütlerimi biliyor.

Ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. "Sadece ısınmana yardım ediyorum," diyorum.

Yavaşça ellerimin kumaşın altından kaymasına izin veriyorum. Teni çok ipeksi. Yumuşak etini yoğururken kıvranıyor. Kalçalarını kaldırıyor ve pantolonumun ıslak bağları arasında sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor.

Kendimi onun içine sokmanın ne kadar ateşli ve görkemli olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ezryn ona bu şekilde dokunmadı. Dayton'ın bile dokunmadığına şaşırdım. Kendi lanet eşi ona sahip çıkmıyor.

Amı sikilmek için yalvarıyor ve uyarılmışlığının kokusu beni neredeyse tüketiyor.

"Fare." Bu kelime bir yalvarış. "Daha fazla, lütfen. Eğer yapabilirsen."

Elimden gelse ona bütün dünyayı verirdim. Elim karnının üzerinden aynı derecede ıslak taytına doğru kayıyor. Yumuşakça, kaygan kumaşı ovuyorum. Dudaklarından çiğ bir inilti kaçıyor ve göğsünü sıkarken ona bir hırıltıyla cevap veriyorum. *Becerilmeye ihtiyacı var.*

"Evet," diyor. Ama bana karşı titriyor, zevkten değil. "Rosie, donuyorsun."

"Hayır, ben iyiyim." Ama artık sesindeki gevezeliği engelleyemiyor.

Bazen onun insan olduğunu, ihtiyaçlarının biz Fae'lerden farklı olduğunu unutuyorum.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve yağmur tabakasının arasından bir işaret bulmaya çalışıyorum. Thrand'ın dizginlerini elime alıyorum ve küçük bir vadiye inmek için rotamızı hafifçe değiştiriyorum.

"Bir taverna var," diyorum ona. "Coppershire'a dönmeden önce fırtınanın en kötüsünü bekleyebiliriz."

Rosie başını sallıyor. Thrand dikkatlice tepeden aşağı iniyor, ben de Rosie'nin gömleğini onu düzgünce örtecek şekilde ayarlıyorum. Tavernanın tereyağlı turuncu ışıltısı sisi kesiyor, ışık bana bir zamanlar gördüğümüz Will-o'-Wisps'i hatırlatıyor.

Bana eş bağımı gösteren bilgiler, karmakarışık bir karmaşadan başka bir şey değil. Aslında şaşırtıcı değil. İçimde kırık bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Araştırmalarımız henüz buna bir cevap bulamadı ama Rosie'nin aramaktan vazgeçmeyeceğini biliyorum.

Bacadan tüten odun dumanı nemli toprak kokusuna karışıyor. Binanın yan tarafında, Rosalina'nın atını ahıra yerleştiriyoruz, Thrand ise özgürlüğü tercih ederek ormana doğru tırıs gidiyor. Ayrılma vakti geldiğinde basit bir ısıkla geri dönecek.

Taverna gezginler içindir ve Coppershire'a giden ana yol üzerindeki kasabaların arasında yer alır. Sazdan çatısı olan sağlam ahşap bir yapı ve parlak sarıya boyanmış büyük, davetkâr bir kapısı var. Pencereler mumların ışığıyla parlıyor ve içeriden şamatalı kahkahalar ve şingirdayan fıçı kadehleri duyabiliyorum. Girişin üzerinde "Gezgin Ozan" yazan bir tabela rüzgarda ileri geri sallanıyor ve yüksek sesle gıcırıyor.

İçeri girdiğimizde etrafımızda ılık bir hava dolaşüyor. İçerisi kalabalık ve loş, kaba ahşap masalar ve banklar düzensiz bir şekilde mekanın her yerine yayılmış. Ocaktaki ateş çıtırdıyor ve duvarlara titrek gölgeler düşürüyor.

Taverna sahibi, şişman ve sert bir kadın bizi selamlıyor. "Fazla yerimiz kalmadı. Dondan kaçan çok sayıda insanla dolup taşıyoruz." Onun

Gözleri kısık. "Prens Farron?"

Yüzüm kızarıyor ve tavernadakilerin aniden doğrudan ilgisini üzerimde hissediyorum. İçgüdüsel olarak Rosie'yi daha yakına çekiyorum, ancak bakışları düşmanca değil, daha meraklı. "Odaya ihtiyacımız yok, sadece kurumak ve fırtınayı beklemek için bir yere ihtiyacımız var."

Ev sahibi kaşlarını çatıyor, yüz hatlarını kararlılık kaplıyor. Bir dakika içinde, ihtiyacımız olmadığında ısrar ettiğimiz kuru giysilerle dolu kollarımızla bizi merdivenlerden yukarı çıkardı. Ama hayır cevabını kabul etmedi.

"Biraz sıcak su hazırladım," diyor ve basit kahverengi bir kapının önünde duruyor. "İstediğin kadar kalabilirsin."

Rosalina, "Sadece fırtınanın dinmesini beklemek niyetindeyiz," diyor. "Gece çökmeden Coppershire'a dönmemiz gerekiyor."

Kalbim sıkışıyor. Tabii ki öyle. Ve bu canavarımı saklamak için değil. Bu gece dolunay var, ayda bir gece kurdun üzerimde hakimiyeti yok. Ama başka birinin var. Boynumdaki dikenli zinciri bilinçsizce çekiştiriyorum. Bu gece hepimiz Caspian'la yaptığım anlaşmayı yerine getireceğiz.

"Tekrar teşekkür ederim," diyor Rosalina, giysileri ondan alırken.

"Hayır, teşekkür ederim, Leydi Rosalina ve Prens Farron." Gülümsüyor. "Yaptıklarınız tüm diyarlara yayıldı. O donun kazanmasına izin vermeyeceğiz."

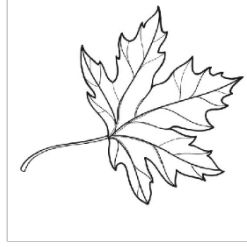
Zayıf bir gülümsemeyle ev sahibine teşekkür ettikten sonra Rosalina'yı odanın içinde takip ediyorum. Dışarıda panjurlar rüzgârdan takırdıyor ve yağmur camlara çarpıyor.

Küçük odayı incelerken yanan ocağın sıcaklığı üzerime çöküyor. Peluş yastıklarla döşenmiş bir yatak var. Ama dikkatimi çeken, odanın ortasındaki nesne oluyor.

Tahta bir küvet, havada yükselen buhar.

OceanofPDF.com

Rosalina

Bu odada bir yatak ve bir banyo var. Şu anda ikisi de bana cazip gelmiyor desem yalan olur.

Bize verilen kuru giysileri yavaşça yatağın üzerine yerleştiriyorum. Yorganın üzerinde temiz havlular var. Kapıyı usulca arkasından kapatırken Farron'un yanaklarında parlak pembe bir allık belirliyor. "Sen yıkanırken ben aşağıya ineceğim," diyor. "Titriyorsun."

"Saçmalama. Yani, görmediğin bir şey değil..."

Ve işte önümüze serildi: Farron izlerken Dayton'ın beni tatmin ettiği kaplıcalar zamanı... ve katılmayı reddetti.

"Sadece arkanı dön," diyorum. Başını sallıyor ve sıırsıklam kıyafetlerimi yavaşça çıkarıyorum, göğüslerim bana dokunduğu yerden daha da hassaslaşıyor. Özgür kaldığı ve *harekete geçtiği* o anlar için yaşıyorum. Ama eşini bulmak zorundayken böyle düşünmemin adil olmadığını biliyorum.

Ayak parmaklarımı berrak suya daldırırken küçük bir nefes alıyorum. Suyu girdiğimde soğuk tenimde iğneler yanıyor.

"Sıcaklık nasıl?" Farron soruyor.

"Mükemmel," diye iç geçiriyorum. "Yağmurun sesi, sıcak bir banyo... Bana iyi bir kitap ve biraz çikolata verin, rüya gibi olur."

Kıkırdıyor. "Sanırım kitaplarımızı Thea'nın eyerinde bıraktık. Ama bir dahaki sefere hatırlayacağım çikolata."

Elimi buharın içinden geçiriyorum. Farron titriyor, kapının yanında damlıyor.

Yavaşça küvetten çıkıyorum. "Bu harika hissettirdi. Senin sıran, sen fırsat bulamadan suyun soğumasını istemiyorum."

"İçeri gir Rosie," diyor Farron. "Ben iyiyim."

Kendimi suya bırakıyorum. "Ya ben bir tarafa, sen diğer tarafa bakarsan? Dokunmayız bile."

Hırlama ile inleme arasında bir ses çıkarıyor. "Bu muhtemelen kötü bir fikir."

"Ya öyle yaparım ya da sen içeri girebilesin diye ben dışarı çıkarım. Burada öylece oturup senin titremeni izleyemem."

Başını eğiyor, kumral saçları sırtından aşağı dökülüyor. "Tamam. Yüzünü yatağa dön."

Kıyafetlerim ıslak bir şekilde yere çarpıyor ve dizlerimi göğsüme çekerek küvetin kenarına oturuyorum.

Farron içeri girdiğinde su tepeye doğru yükselir. Bu ahşap küvet derin, ama kesinlikle yaklaşık bir buçuk metrelik bir insan ve bir buçuk metrelik bir fae prensi için yeterince uzun değil. Kayarak içeri giriyor ve sırtı benimkine değiyor, tenim donuyor.

Ona yaslanma isteğime direnerek nefesimi tıslıyorum.

"Su ılık," diyor Farron.

"Öyle."

Yağmur pencereye vuruyor ve uzaklarda gök gürlüyor. Ama içeride, ocak rahatça çıtırdıyor.

Farron, "Başka bir gece olsaydı, burası kalmak için o kadar da kötü bir yer olmazdı," diyor.

Gözlerim köşeye kayıyor. "Sadece bir yatak var."

"Biliyorum, Rosalina."

Suyun derinliklerine batıyorum. Hareket omurgamı onunkine doğru kaydırıyor. Onu bu kadar yakın düşünmek, zayıf vücudu çıplak... Aleti sert mi? *Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyor musun?*

Elim bacaklarımın arasına dalıyor. Hassas sinir demetini okşuyorum ve keskin bir nefes alıyorum.

Farron sertleşiyor ve ben de hemen ellerimi sudan çekiyorum. "Ben bir şey yapmıyordum."

Hafifçe gülüyor. "Saçındaki düğümleri çözmemi ister misin?" Zekice, başımdaki fare yuvasına dokunuyorum. "Tamam."

"Geri döneceğim. Olduğun yerde kal."

Su kenardan sığılıyor ve sonra elleri omuzlarımda. Başımı suyun içine doğru eğiyor. Farron saçlarımı nazikçe çözerken kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, yüzü yumuşak, yanakları ılık sudan kırmızı, kahverengi çilleri burnunun üzerindeki takımyıldızlar gibi. Boynundaki ince dikenli yaka bile büyüleyici görünüyor.

"Gerçekten çok güzelsin, Fare," diye fısıldıyorum.

Parmakları hareketsiz, ama dudaklarının kenarında bir gülümseme var. "Otur." Zarif elleri saçlarımı okşuyor ve onları örmeye başlıyor.

"Vay canına, bu işte gerçekten iyisin," diyorum.

"Sonbaharda bir şeyleri dokuma ya da birbirine bağlama fikri çok önemli," diyor elleri saçlarımda dans ederken.

"Bu fikir insan dünyasının pek çok yerinde de kutlanıyor," diyorum. "Benim geldiğim yerde, Kuzeybatı Pasifik'te, Sahil Saliş Halkları yün dokuyarak güzel tekstiller yaratırlar. Ve babam bir keresinde bana el düğümü adı verilen eski bir Kelt ritüelinden bahsetmişti. İki insan, hayatlarını birleştirmelerini sembolize etmek için ellerini birbirine bağlar."

"Senin dünyan çok güzel," diyor Farron. Başını eğiyor ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyor.

"Hmm?" Ben soruyorum.

"Burada, birinin saçını ördüğünüzde ya da bir bilezik veya başka bir dokuma eşya hediye ettiğinizde, örgüye o kişi için iyi dilekler ve iyi düşünceler aşılacak adettendir."

"Benim hakkımda ne diyordun?" Fısıldıyorum.

Örgüyü omzuma yerleştiriyor. "Bu bir sır."

Birbirimize bakana kadar küvetin içinde dönüyorum, su kenardan akıyor. "Dayton'ın saçlarını her zaman örüyorsun. O zaman ne aşıyorsun?"

Sırıttıyor. "Pek çok şey. Bazen bu kadar aptal olmamasını diliyorum. Ama çoğu zaman ona duyduğum sevgiden ve onun da aynı şeyi hissetmesini dilediğimden bahsediyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Farron'un bana bakışına bakılırsa, sanki o da bana aynı şeyi söylüyor. "Farron..."

"Kollarını neden o şekilde tutuyorsun?"

"Oh," diyorum. "Pek de çekici bir pozisyon sayılmaz. Karnım tamamen buruşmuş durumda."

Farron'un yüzünde öfke parlıyor ve ellerimi çekmek için suyun altına uzanıyor. "Ayağa kalk."

"I-"

"Yap şunu, Rosalina," diyor, sözlerinde emir dalgalanıyor. Dudağımı ısıyorum ve yavaşça banyoda onun önünde ayağa kalkıyorum, ılık su vücudumun kıvrımlarından aşağı kayıyor.

"Sen kesinlikle mükemmelsin," diyor.

Bakışlarında sadece şehvet değil, saygılı bir şey de var. Sanki beni özüm kadar yutmak istiyor - bedenimi, zihnimi ve ruhumu.

Her parçam ona bunu vermek için can atıyor. Kendimizi tamamen birleştirmek için, onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyorum.

"Artık oturabilir miyim?"

"Hayır. Manzarayı seyrediyorum." Farron sırtıyor ve kollarını küvetin iki yanına açarak arkasına yaslanıyor. Bu hareket ve kendine güven havası sevgili Yaz Prensimizden öğrenmiş olmalı.

Dayton'ı düşündüğümde kalbim onun için çaresizce çarpıyor ve keşke burada olsaydı diyorum. *Benimle bir şey yapmak istediğinden değil.*

"Diğerlerinin beni çekici bulduğunu biliyorum," diyorum bir ayağımdan diğerine geçerek. "Kel muhtemelen eş bağından dolayı elinde değil ama beni bu şekilde gördüğünde arzusu çok yoğundu."

Farron dudaklarını yalıyor ve elini suyun altına daldırıp ayarlıyor. Arkadaşımın beni böyle görmesi fikri onu tahrik ediyor mu? "Beni çıplak görmeyen tek kişi Ezryn."

"Seni çıplak görmek Ezryn'i yüzyılın paniğine sürükler.

Dürüst olmak gerekirse, bunu görmeyi çok isterim."

Yani Farron beni sadece Kel'le değil, Ezryn'le de görme fikrinden hoşlanıyor. Belki katılmadı ama sanırım Dayton'la beni kaplıcada izlemek hoşuna gitti. "Ezryn daha önce çıplak kadın gördü."

"Onlar sen değilsin." Gözleri kararıyor. "Onlar üzerindeki etkinden gerçekten bu kadar habersiz misin? Benim üzerimdeki etkinin? Otur."

Yapıyorum, şimdi daha yakın, bükülmüş dizlerinin arasında.

"Kendin hakkında böyle düşünmene kim sebep oldu?" Sesi flörtten ciddiye dönüyor ve bakışları bileğime kayıyor.

"Lucas'ın gerçekte ne olduğunu kabul etmek istemedim. Gülümsemesinin ardındaki canavarı görmeme izin veremedim." Lucas'tan bahsedilince suyun sıcaklığı düşer gibi oldu.

Farron bileğimi dudaklarına götürüyor. "Ezryn yarayı iyileştirmiş olabilir ama yara izini sadece sen iyileştirebilirsin. Ve bazı yara izleri derinden daha derine gider."

"Ölmesine izin vermeliydim. Ona yardım etmeye çalıştığımda söylediği şeyler... Beni tekrar incitmeye çalışması..."

Farron başını sallar. "Nezaket ve empati zayıflık değildir, Rosalina. Bunlar her zaman üstün gelecektir."

"Onunla aynı hataları tekrar tekrar yapmaya devam ettim. Büyülü Vadi'de değiştiğimi, kendim hakkında bilmem gereken her şeyi öğrendiğimi sanıyordum. Ama Orca Koyu'na döndüğümde, nişana bile hayır diyemedim." Zihnimin en derin köşesine kilitlediğim düşünceler dışarı dökülüyor. Ama bunları Farron'la paylaşmak korkutucu değil. Geçmişteki seçimlerimden ne kadar pişman olursam olayım beni yargılamayacağını biliyorum. "Bazen ondan nefret ediyorum. Eskiden olduğum kızıdan. Bazen, olacağım tek kişinin o olmasından endişeleniyorum."

"İyileşmek için bir zaman çizelgesi yok Rosalina. Bir gün cesur, ertesi gün korkak olabilirsin." Elimi bırakıp yanağımı okşuyor ve buharlı suyun karşısında bana yaklaşıyor. "Yolculuğuna devam ediyorsun ve önemli olan tek şey bu."

"Senin için de öyle, Farron. Korkan çocuğu affet."

Dudakları titriyor. "Ama ya hâlâ o korkak çocuksam?"

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Ya daha önce olduğum kişiden hep nefret edeceksem?"

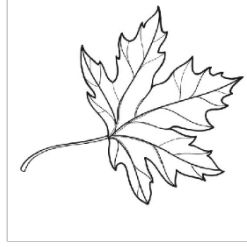
Bin yıl gibi gelen bir kalp atışı boyunca orada kalıyoruz ve kendimi onun kehribar gözlerinde görüyorum. Birbirimizin önünde çıplak ve ham. "Senin için cesur olabilirim, Farron."

Daha da yaklaşıyor, alnı benimkine yaslanıyor. "Peki ya seni sevebilseydim? Geçmiş, bugünü ve geleceği? Her parçanı, Rosalina."

Göğsümden bir nefes sesi geliyor ve ona göz kırpıyorum. Ama ben daha konuşmadan yüzümü tutuyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

OceanofPDF.com

Keldarion

"KRYODIAN Riders Winter'ın dışında ne yapıyor?" Ben soruyorum.

Ez ürpertici bir kahkaha atar. "Umurumda değil. Sadece onları gördüğüme sevindim." Sonra kibriti doğru çakıyor ve yağlanmış kılıcı ateşle tutuşarak yağmura karşı parlıyor. Atlılarla birlikte savaşa giriyor ve hemen bir Wraith'in kafasını kesiyor.

Bir gülümseme beni buluyor ve kükreyerek peşinden koşuyorum.

Birkaç dakika içinde tepelik sürüden temizlenmiş, donmuş cesetleri yere dökülmüştür. Ateş otlakları yalıyor, donmuş toprakların çoğunu yakıp kül ediyor. Alev alev yanan elimi canavardan geri çekip doğruluyorum ve etrafımızı değerlendirerek geride kalan olmadığından emin oluyorum.

Ezryn bana doğru yürüyor, bıçağı sönmüş. "Sanırım onları yakaladık-"

Gürleyen toynak sesleri geliyor ve yukarıdaki karlı baykuş tekrar ötüyor.

Tüm süvari birliği düzene girerek Ezryn ve beni kuşattı. Kolcular mızrak ve kargılarını uzatıp bizi aralarına hapsediyorlar.

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ama liderlerinin gözlerini yüksek geyiğin tepesinde buluyorum. Aşağı sıçırıyor ve gümüş miğferini çıkarıyor.

Islak, uzun, sarı saçları ve gür sakalları vardı.

"Eirik Vargsaxa," diyorum. "Seni bu süvarilerin kaptanı olarak atayan Yüce Prens'i hatırlamıyor musun?"

Eirik'in mavi gözleri parlıyor. "Majesteleri." Elini sallıyor ve askerleri silahlarını indiriyor. Sonra tek dizinin üzerine çöküyor. "Siz olduğunuzdan emin değildim. Kış'ın Yüce Prensi'ni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Görüyorum ki Kryodian Sürücülerini yeteneklerinden hiçbir şey kaybetmemiş."

Eirik derin bir iç çeker. "Cesetleri öldürme konusunda oldukça yetenekli hale geldik.

Ne yazık ki bu bir zorunluluğa dönüştü."

"Açıkla kendini asker. Neden Sonbahar'ın topraklarındasın?"

Eirik askerlerine bakar ve yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Siz... bilmiyor musunuz, Majesteleri?"

Soğuk bir endişe içime işliyor. "Neyi biliyorsun?"

"Sürgün edildik Yüce Prens," diye nefes aldı Eirik, "Vezir Quellos'un kendisi tarafından."

Ezryn yanımda kıpırdanıyor, vücudu geriliyor. Vezirimden her zaman nefret etmiştir ama Quellos bensiz asla böyle bir karar vermez. Bir çeşit karışıklık olmalı.

"Bu mümkün olamaz," diyorum. "Kryodian her zaman sadakatle tahta hizmet etmiştir. Quellos seni durup dururken göndermez."

"Sadece iki hafta önce oldu. Birçoğumuz Sonbahar'daki arkadaşlarımızdan ve ailemizden bu ölümcül don olayını duyduk. Atlıları araştırmaya götürmek istedim ama Quellos kendi askerlerini gönderdiğini söyledi. Ama her döndüklerinde tehlike olmadığını söylediler." Eirik'in yüz hatlarında öfke beliriyor. "İzin almadan sınırı geçtik ve düzinelerce

bu canavarlar. Vezirle yüzleşmek için başkente döndüğümde, savaş kışkırtıcılığı yaptığı gerekçesiyle tüm birliğimizi sürgüne gönderdi."

Bir kutup ayısı kocaman pençelerini yere vuruyor ve ofluyor. Titrek bir nefes alıyorum, zihnim öfke ve kafa karışıklığıyla kükrüyor. "Quellos böyle kararlar veremez. Lütfen, Coppershire'a geri dönmenizi tavsiye ediyorum. Bu yıkıma bir son vermek için Sonbahar'ın Yüce Prensi ile ittifak kurdum."

"Kusura bakmayın Majesteleri," diyor Eirik geyiğin üzerine atlarken, "Kış'tan sürüldük. Artık bir Yüce Prens'e hizmet etmiyoruz. Topraklarımızı bu canavarlardan temizlemek için kendi arayışımızdayız." Miğferini takar ve ciddiyetle başını sallar. "Quellos sadakatimize ihanet etti. Diyarlar'ın Koruyucusu da Kış halkına sadık olduğunu göstermedi. Bu yüzden tek başımıza kalacağız." Atını döndürdü ve bana son bir kez baktı. "Sana iyi şanslar dilerim, Keldarion." Sonra elini havaya kaldırdı. "Süvariler, benimle gelin!"

Kükreyen bir kreşendo ile süvariler gürleyerek uzaklaşır ve tepenin üzerinde kaybolur.

Kıpırdamadan duruyorum, hareket edemiyorum. Düşünceler zihnimin arkasında geziniyor, ama sanki buzlu bir sır onları farkındalığımdan ayırıyor. "Kendi halkım bana hizmet etmektense dönek olmayı tercih eder."

Ezryn omuzlarımı tuttu. "Kel, beni dinle. Quellos senden bir şey saklıyor. Kış'ın idaresi sorgulanmalı."

"Haklısın. Ona çok fazla güç verdim. Hemen ona gideceğim."

"Yarın," diyor Ezryn ve gökyüzüne bakıyor. Güneş kara bulutlar tarafından gizlenmiş, tepelerin üzerine gölgeler düşürüyor. "Bu gece, yerine getirmemiz gereken bir pazarlık var."

Dolunay. Caspian'ın Şölen Günü partisi. Quellos'la olan bu iş beni ne kadar rahatsız etse de, Farron'un pazarlığını şansa bırakmayacağım. Dikenler Prensi'ne Sonbahar Prensi'yle yaptığı anlaşmayı bozması için bir sebep vermeyeceğim.

Ezryn kılıcını kınına sokuyor ve Coppershire yönünde güneye doğru yürümeye başlıyor. Sessizce onu takip ediyorum, birden miğferini bana doğru eğiyor. "Kel?"

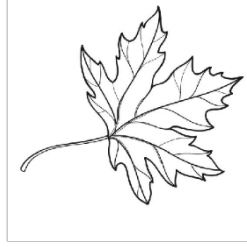
"Hmm?"

"Ne olursa olsun," diye mırıldanıyor, "sizin halkınız olmayabilirim. Ama sizi takip edeceğim."

"Aşağıya bile mi?" "Aşağıya bile."

OceanofPDF.com

Rosalina

FARRON'UN ÖPÜCÜĞÜ beni bir cehennem gibi sarıyor. Ona doğru iç çekiyorum, kollarımı omzuna doluyorum, göğsünün sert baskısını hissediyorum. Fikrini değiştirmesinden korktuğum için ayrılmak istemiyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, yüzünde neredeyse çılgınca bir gülümseme var.

"Beni öptün," diye kıkırdıyorum.

Gözlerini kırptırıyor, ıslak kirpiklerinden su damlıyor. "Seni öptüm." "Peki, tekrar öpecek misin?"

"Ne?"

"Beni öpmek mi?"

Nefes nefese bir kahkaha atıyor. Ellerim yüzüne gidiyor, keskin çene çizgisini takip ediyor, kirli sakalının parmak uçlarımda bıraktığı hissin tadını çıkarıyor. Dudakları sıcak ve yumuşak, sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi benimkilerle senkronize hareket ediyor.

"Ne değişti?" Mırıldanıyorum.

"Korkmaktan yorulдум," diyor. "Teklif ettiğın cesareti istiyorum. Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum."

Beni kendine doğru çekiyor ve sert aleti karnıma bastırıyor. Yardım edemiyorum ama uzanıp ona dokunuyorum, yukarı, yukarı, yukarı kayarken avucumun altındaki ipeksi çeliği hissediyorum. "Oh, bebeğim," diyorum, Dayton'a olan güvenimi fark ederek. "Çok iyi hissediyorsun."

Nefes alıp vermekten ve inlemekten başka bir cevap vermiyor. Başını arkaya yatırıyor, gözlerini kapatıyor ve ben onu okşarken memnun bir gülümseme sunuyor.

Sonra bana doğru ilerliyor ve beni sert bir öpücükle yakalıyor. Vücudumun her santimi yanıyor, su neredeyse haşlıyor. Öpüşmemiz daha yoğun, daha tutkulu hale geliyor, sanki uzun zamandır sakladığımız tüm duyguları aktarmaya çalışıyormuşuz gibi.

Sonunda ayrıldığımızda, nefes nefese, alınlarımız hala birbirine basılı, gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum. İstedğim, hayalini kurduğum şey buydu, ama şimdi gerçekleştiğine göre, bir serap gibi yok olmasından korkuyorum.

Farron başparmağıyla gözyaşlarımı silerken, gözleri herhangi bir şüphe belirtisi var mı diye benimkileri arıyor. Tek kelime etmeden beni kollarına alıyor ve banyodan çıkarıyor. Bacaklarım beline dolanıyor. Bazen Sonbahar Prensi'nin ne kadar güçlü olduğunu unutuyorum çünkü o her zaman çok nazik, her zaman diğer prenslerin yolundan gitmeye çok hazır.

Ama sadece o ve ben varız. Ve kontrol tamamen Farron'da.

Beni kolaylıkla kaldırıyor, sanki bir bez bebekten daha ağır değilmişim gibi. Sonra beni yatağa fırlatıyor. Hareketi ve duruşunun gücüyle nefesim kesiliyor. Önümde duruyor, çıplak ve suyla parlıyor.

Boynundaki dikenli gerdanlık dışında çıplak. Bazı şeyleri tamamen soyamazsınız.

"Dinle, Rosalina." Sesi baskın bir hava taşıyor. "Bu odada sadece sen ve ben varız. Başka kimse yok. Yani şu anda sen benimsin."

"Ben seninim," diye yankılandım, içimdeki hissin hafiflediğini hissettim.

"Yağmur hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?" Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sanırım banyo suyunu teninden yalamak da aynı derecede hoş olacaktır."

Ellerimi kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyorum, bana verdiği güvenle güçleniyorum. Kendini alçaltıyor ve birbirimizin ağzını keşfederken dillerimiz vahşi, tutkulu bir ritimle dans ediyor.

Meme uçlarımdan birini ağzına alırken, "Şimdi, çok uzun zamandır yapmak istediğim bir şey var," diyor.

Bu his elektrik gibi ve o göğüslerimi emip kemirirken ben zevkle inliyorum. Ben onun uzun boyunu tekrar okşarken onun uyarılmışlığı avucumun içinde büyüyor.

Farron hafifçe geri çekilir, gözleri vahşilikle parlar. "Hepinize ihtiyacım var Rosalina. Bu arzu ettiğin bir şey mi?"

Cevap çok net. "Evet, biliyorum."

Gözleri kararıyor. "Göster bana."

Dizlerimi açtım, kaygan girişimi ortaya çıkardım.

Boğazından bir hırıltı geliyor ve tavrında bir değişim hissediyorum. *Bu onun. Ben onunum.*

Elini göğsümden aşağıya ve karnımın üzerinden geçirerek kalçamı kavıyor. "O amcığı gördüğümde ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?"

"Becerilmeye, sevişilmeye, tapılmaya ihtiyacın var. Ne dersiniz deyin, size her şekilde sahip olacağım."

O alır onunhoroz ve tokatlar o karşı benim Giriş,
gönderme Beni kollarına almadan önce yıldızlardan oluşan bir
kaleydoskopu görüş alanıma sokuyor. Bizim

öpücükler çılgınca, neredeyse hayvani bir hal alıyor. Teninin her santimini istiyorum.

Bu Farron'un farklı bir yönü, daha önce hiç görmediğim bir yönü. Hareketlerinden emin, beni istediği yere konumlandırıyor, kendisine ait olanı almaya hazır. Ve ben onun merhametine kaldığım için çok mutluyum.

"Farron," diye inliyorum.

Beni tekrar yatağa itiyor ve avucunu bacaklarımın arasına sürüyor. "Seni sikmediler. Amin ne zamandır yarak istiyor tatlım?"

Altında inliyorum, özlemle acı içinde kıvranıyorum, içimde derinlerde onun horozu için. "Buna ihtiyacım var."

Tatlı yüzünde sinsi bir gülümsemeyle dudaklarını yalıyor. "Ve onu alacaksın. Seni becereceğim ve dolduracağım. Döllerimden sıırıslıklam olacaksın ve bu gece Aşağı'ya gittiğimizde Caspian benim nerede bitip senin nerede başladığını anlayamayacak. Kokum seni tüketecek ve herkes bunu bilecek."

Bakışlarındaki hâkimiyetin altında kıvranıyorum. "Al beni, Farron." "Şimdi," diye homurdanıyor, sesi hiç duymadığım kadar derin. "Benim."

Sikini girişime yerleştiriyor, elleri titriyor, hareketlerinde vahşi bir sarsıntı var. Ama korkmuyorum, umutsuzca daha fazlasını arzuluyorum. Vücudum çok sıcak, kalbimin yanında orman yangını gibi bir şey çiçek açıyor. Bunun evcilleşmemiş her parçasını istiyorum. Gözlerinde bir parıltı var, tamamen insani olmayan bir şey, daha önce gördüğüm bir ifade.

Bekle. Duyguları çok güçlü. Aramızdaki şey çok güçlü.

Mide bulandırıcı bir korkuyla fark ediyorum ki, onu değiştirebilecek olan sadece korku ya da öfke değil.

Canavar burada.

Ve ben onun önünde çıplak ve çırılçıplığım.

Farron kekeliyor, gözleri canavarın parlak sarısıyla parlıyor. Vücudu dalgalanıyor ve yüzü vahşi bir panikle buruşuyor.

Sonra gerçekten korkunç bir manzarayla, dikenli tasmanın kıvranışını, sonra fırlayıp boynuna saplanışını izliyorum. İki tane daha bileklerine dolanıyor. Farron çığlık atıyor, yere düşerken derisinden kanlar akıyor.

Bir nefes bekliyorum ve sonra yavaşça yatağın kenarına doğru sürünüyorum, orada görecekerimden korkuyorum. Böğürtlenlerle kaplı bir canavar mı yoksa...

Kalbim ağlıyor. Farron kıvrılmış. Dikenler geri çekilmiş ama kollarında ve belinde küçük kesikler var ve boynundan kan damlıyor.

Caspian'ın dikenleri vardiyasını durdurdu. Ve benim hayatımı kurtardılar.

Pencereden güneş parıldıyor ve ben pelerinimi yeni kıyafetlerimin üzerine örtüyorum. Farron dışarı bakıyor, kasvetli bir ifade yüz hatlarını gölgeliyor.

Fırtına geçti ve Coppershire'a dönme vakti geldi. Kendimi, tutulmamış bir söz gibi duran soğuk banyoya ve karmakarışık yatağa doğru çekilirken buluyorum.

Odanın diğer ucundan ona doğru ilerliyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" "Evet."

"Farron..." Koluna uzandım, ama elimden kaçtı. "Rosie, yapma."

"Ben-"

"Unut gitsin, tamam mı?" Başını sallıyor, karışmış saçları alnına düşüyor.

"Cesur olabileceğimi düşünmüştüm ama en büyük korkumun kendim olduğumu unutmuşum.

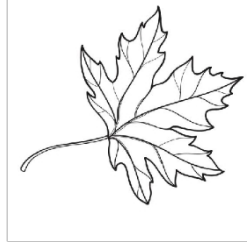
Eşimi bulmam gerektiği ve *senin* zaten bir eşin olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, birlikte olmamız seni öldürebilir."

Kuru bir boğazda yutkunuyorum. "Bunu bilmiyorsun-"

"Seviyorum. Ve *o* da biliyor." Farron'un ifadesi kararıyor ve beni geçip kapıya doğru ilerliyor. "Boyun eğip aşağıya inmenin, Dikenler Prensi'ne bana sahip olmasının bir başka yolunu daha göstermenin zamanı geldi."

OceanofPDF.com

Rosalina

"BU NE KADAR SÜRECEK? Donuyorum." Kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Neredeyse karıştı," diyor Astrid, kırmızı gözlerini yan masada hazırladığı tuhaf iksirden kaldırarak.

İç çamaşırlarım dışında tamamen çıplak bir şekilde bir o yana bir bu yana kayıyorum. Saçılmış kumaşlar, makyaj malzemeleri ve simler Keep Oakheart'taki odamı kaplıyor. Bu gece büyük olay var. Beşimiz Farron'un pazarlık payını yerine getireceğiz.

Bu gece Caspian'ın doğum günü partisine katılacağız.

Marigold ve Astrid beni ortama uydurmaya kararlı. Marigold uzunca bir süredir eteğine makas alıyor. Astrid, Kel'in şatoya yaptığı ziyaretlerden birine takıldığında Castletree'nin terzisi Flavia'dan aldığı tuhaf bir iksir üzerinde çalışıyor. Büyük bir mürekkep kabına benziyor, bu yüzden kıyafetimle ne ilgisi olduğundan emin değilim.

Makyajımı ve saçımı çoktan tamamladılar, gözlerimi koyu gölgelere ve dudaklarımı kıpkırmızıya boyadılar. Saçlarım gevşek bir topuz şeklinde tutturulmuş.

gümüşi iplikle, yüzümü çerçevelemek için birkaç kıvrılmış parça bırakıldı.

Zihnim daha önce Farron'la ilgili düşüncelerle daha az meşgul olsaydı belki bu gece için daha gergin olabilirdim. Suçluluk duygusu düşüncelerimi sarıyor; işleri onun için kolaylaştırmalıyım, zorlaştırmamalıyım. Ama daha güçlü bir duygu beni ele geçirdi.

Öfke.

Farron'un lanetini kırmasını ve özgür olmasını her şeyden çok istiyorum ama eşini bulması fikrine dayanamıyorum. Onu bir yabancıyla düşünmek bile çığlık atmama neden oluyor. Bu *doğru* değil. İçimde onu yakalamak ve sadece benim olduğunu söylemek için çırpınan bir şey var.

Ama bu bencillik.

Bu düşünceleri bir kenara itip odaklanmalıyım. Bu gece tetikte olmamız gerekecek.

"Siz ikiniz dolunayı nasıl geçiriyorsunuz?" Dikkatimi dağıtmaya çalışarak soruyorum.

"Farron'un küçük kardeşlerinden kaçınmak," diye inliyor Astrid, ellerine ve saçlarına siyah boya sıçramış. "Dom geçen gün kapımın önüne kalp şeklinde bir yaprak bıraktı ve üzerinde şöyle yazan bir parşömen parçası bıraktı: *Sana aşık oluyorum.*"

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor. "Bu çok şirin."

"Benim için çok gençler. Ayrıca, geçen gün tavşan yahnisini ne kadar çok sevdiklerini mırıldandıklarını duydum." Yüzünü buruşturuyor.

Marigold şarkı söyler gibi bir sesle, "Ben kendi adıma Sonbahar'ın tüm güzelliklerine katılacağım," diyor. "Geçen ay festivalde dans ettiğim çiftçiyi hatırlıyor musun? Görünüşe göre bir tarladan daha fazlasını sürmeyi biliyor."

"Marigold!" Astrid azarlar.

"Zavallı çocuk bütün ay peşimdeydi," diye devam ediyor Marigold. "Elde edilmesi zoru oynadığımı düşünüyor. Belki de rakunuma teşekkür etmeliyim. Bu bekleme işiyle onu çok kızdırıyor ve rahatsız ediyor."

Astrid ayağa fırlar. "Tamamdır! Flavia bunun Yaz Diyarı'nda çok ısınmadan şık görünmek isteyenlerin son modası olduğunu söyledi. Görünüşe göre Yaz Fae'leri altın ve pastel renkleri karıştırıyor ama bence siyah bu gece için mükemmel olacak."

"Bu tam olarak nedir?" Şüpheli bir kaş kaldırıyorum.

"Sana göstermek daha kolay olacak." Astrid önümdeki tabureye oturuyor ve elindeki küçük tencereyi yan masaya koyuyor. "Ellerini bırak."

İç çekerek kabul ediyorum, bu noktada bu ikisinin yanında soyunmaya oldukça alışkınım. Astrid boya fırçasını mürekkepli yapışkanın içine daldırıyor, sonra da fırçayı karnımın üzerinde bir kavis çizerek kaydırıyor.

"Vücut boyası mı?" Nefesim kesildi. "Sanırım bundan daha fazlasına ihtiyacım var." "Sadece bekle," diyor.

Tuhaf bir hisle, boya kurur, sonra gergin, neredeyse ipek benzeri bir malzemeye dönüşür.

"Gövdeyi boyayacağım." Astrid parıldıyor. "Aklımda mükemmel bir tasarım var."

"Tamam," diyorum ona, artık gerçek kumaş gibi hissettirdiği için kendime daha çok güveniyorum. Astrid hızla çalışıyor, çizgileri gövdemde aşağı yukarı dolaştırıyor. Madde vücudumu sıkılaştırıyor, tüm önemli bölgeleri özenle kaplarken destek veriyor.

"Garip olacak mı?" Ben soruyorum. "Dört prensin Aşağı'da bir kutlamaya katılması?"

Marigold, "Krallıklar teknik olarak savaşta değil," diyor.

"Peki ya goblin baskınları? Caspian'ın Castletree'yi hortumlayan dikenleri?"

"Aşağıdakiler goblinler üzerinde hiçbir kontrolleri olmadığını iddia ediyor," diye alay ediyor Astrid. "Onların vahşi hayvanlar olduğunda ısrar ediyorlar. Gerçi herkes bunun bir yalan olduğunu biliyor. Caspian'ın dikenlerine gelince, prensler büyüleri lanet yüzünden tükenmişken yeniden savaş ilan etmek istemiyorlar."

"Belki bu diplomatik bir görev olabilir," diyorum umutla. Ya da belki Caspian'ın gardını düşürürsem, Castletree'nin büyüyle ne istediğini anlayabilirim. Ağacı boğmaktaki amacı ne?

"Aşağıda bir partide pek diplomasi dönmeyecektir." Marigold tüllü kumaşla esiyor.

"Daha önce hiç gittin mi?"

"Gençlik yıllarımda birkaç tane." Nefes nefese bir iç geçiriyor. "Prens Ezryn Aşağı'ya indiğinde ona eşlik eden ekibin bir parçasıydım."

"Ne? Ez neden gitsin ki?"

"Keldarion'u görmeye tabii ki." Marigold eteğini bacaklarıma doğru kaydırırken bana adım atmamı işaret ediyor. "Efendinin orada bu kadar çok vakit geçirmesinden hep endişe duyardı."

Kalbim hızlanıyor. Bana hiç bu kadar çok bilgi vermemişlerdi ve Keldarion'un geçmişi hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Kel'in orada çok zaman geçirdiğini bilmiyordum."

"Babası hâlâ Yüce Prens'ti," diyor Astrid, boya fırçasını göğsümde gezdirirken yüzünü konsantrasyonla sıkıştırarak. "Keldarion ve Dikenler Prensi orada kaybolduğu söylenen büyük bir silahı arıyorlardı."

"Ah canım." Marigold bana hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyor. "Şimdi bu hiç işe yaramayacak."

Güzel eteğime bakıyorum. Marigold şifonu ince şeritler halinde keserek bacaklarımdan aşağıya doğru akıtmış. Kalçalarımın yanında koyu siyah olan kumaş, ayak bileklerime doğru şeffaf bir griye dönüşüyor.

"Bu çok güzel," diyorum ona, "ama biraz açıklayıcı."

Çıtlatıyor ve parlak pembe puantiyeli külotumu ortaya çıkarmak için kumaşı kenara itiyor.

Sifonu çektim. "Sanırım tam olarak uyuşmuyorlar."

"Çıkar şunları." Marigold göz kırpmıyor. "Bende tam aradığın şey var."

İç çamaşırimdan sıyrılıyorum ve Astrid işinin bölünmesine sinirlenerek yüzünü buruşturuyor.

Marigold elinde en zarif küçük siyah dantel iç çamaşırlarıyla vals yapar. "İçimde kızımın bu gece şanslı olacağına dair bir his var."

"Bundan emin değilim." Bir ay önce hem Kel'in hem de Dayton'ın odalarından atıldım. Ez beni olabildiğince görmezden gelme rutinine devam ediyor. Ve Farron.

Kalbim tekliyor. Eğer canavarı ortaya çıkmasaydı, aramızda büyülü bir şeyler olabilirdi. Ama şimdi, benim yanımda kendine asla güvenemeyecek.

"Sen çok dikkatsiz olabilirsin ama o adamlar sana içki denizindeki bir fincan peri şarabı gibi bakıyorlar." Marigold yanağımı okşuyor, sonra siyah külotu yatağın üzerine koyuyor.

"Tamamdır!" Astrid diyor ki.

Boy aynasına dönüyorum. Astrid girdaplı çizgiler kullanarak en şaşırtıcı desenleri çizmiş. Hayır, çizgiler değil. Gövdemde dikenler geziniyor ve göğsümün çalılarla kaplı olduğu izlenimini veriyor. Boya sıkı siyah kumaşın içine dikilmiş, beni içeride tutuyor. Ama çizgilerin arasında tenim çıplak.

Belimi yukarı doğru kavrayan tüllü etekle mükemmel bir uyum sağlıyor. Hareket ettiğimde bacaklarımı kalçalarımın üst kısmına kadar ortaya çıkarıyor. Her zaman çok büyük olduklarını düşünürdüm, ama lanet olsun, seksi görünüyorum.

"Bu..." Başımı sallıyorum ve kendime ağlamayacağımı söylüyorum. "Bu inanılmaz."

"Kolları nasıl istiyorsun?" Astrid soruyor.

Aynada tasarımı inceliyorum. Şu anda korse göğsümün üst kısmı boyunca kıvrılıyor, omuzlarım ve kollarım çıplak. Farron tarafından takılan aytaşı gül kolyem göğüs dekoltemin arasında asılı duruyor.

Yavaşça, açıkta kalan sol bileğime dokunuyorum. *Yeni bir başlangıç.* Ezryn'e bana verdiği hediyeği ifade edebileceğimden emin değilim. "Bu mükemmel."

İkisi de gülümsüyor ve Marigold ayaklarıma koyu mor topuklu ayakkabılar yerleştiriyor. Son birkaç gündür onlarla pratik yapıyorum, böylece kendimi orada utandırmayacağım.

"Bekle, bunu nasıl çıkaracağım?" Elimle üstünü gösterdim.

"Düşünceni beğendim, kızım." Marigold'un göğsü kahkahalarıyla kabarıyor. "Aslında çok yumuşaktır," diyor Astrid. "Bir dene bakalım."

Göğsümün üzerindeki yumuşak kumaşı hafifçe okşuyorum. Sallanıyor, göğsümü ortaya çıkarmak için kenara fırçalıyor. Elimi bırakıyorum ve geri çekiliyor.

"Eğer sonsuza dek kurtulmak istiyorsan, topla ve çek."

"Pekâlâ." Aynaya bakmak için son bir kez dönüyorum. Kendimi zar zor tanıyorum.

"Dikenler Prensesi'yle karıştırılabilirsin," diye cilveleniyor Marigold. "Böyle şeyler söyleme," diye tısladı Astrid. "Ve efendinin duymasına izin verme sen."

Ama bu bana bir fikir verdi. En değerli hazinelerimin bulunduğu çantama koştum ve Caspian'ın bana hediye ettiği dikenli tacı dikkatlice çıkardım.

Kış Gündönümü Balosu. Başıma koyuyorum. "Biri Dikenler Prensesi mi dedi?"

Kapım çalındı ve hepimiz irkildik.

"Rosalina?" Ben Ezryn. "Neredeyse hazır mısın? Yola çıkmaya hazırız."

"Bir dakika," diye sesleniyorum.

"Al, bunu giy." Marigold ağır bir pelerini omuzlarıma doluyor ve başlığını saçlarıma üzerine çekiyor.

"Teşekkürler." Çabucak çantamı aldım. "Dışarısı muhtemelen soğuktur."

"Öyle," diyor Marigold, "ve eğer prensler seni böyle giyinmiş görürlerse, bu kaleden çıkmaya izin vermezler."

Yıkık kütüphaneye doğru yol alıyoruz. Caspian dikenlerle kaplı geçişimizi kimsenin görmeyeceği bir yer önermişti ve Farron da buranın en iyi yer olduğunu kabul etti. Sonbahar kraliyet ailesinin geri kalanı dolunay için Castletree'ye döndüğümüzü düşünüyor, bu yüzden kimse bizi aramayacaktır.

Ay ışığı kırık sütunları aydınlatıyor ve küller rüzgârda uçuşuyor. Farron cebinden diken tohumunu çıkarıp diz çökerek külde bir çukur kazarken grupta gergin bir hava esiyor.

Keldarion sert bir bakışla beni düzeltiyor. "Bizim yanımızdan ayrılmayacaksın. İçimizden biri daima seninle olmalı. Anlıyor musun, Rosalina?"

Ellerimi birbirine vurarak başımı sallıyorum. Karnımda sinirler uçuşuyor. Bu partiden ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Kış Prensi daha sonra bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirir. "Yalnız kalmamalı."

Ezryn ve Dayton başlarını sallarlar.

Farron ayağa kalktı, gömdüğü tohumdan geri çekildi. "Burada hiçbir şey yok."

Keskin bir büyü çatırtısı içimi ürpertiyor. Toprakta dev dikenli sarmaşıklar fıskırıyor, Castletree'yi tuzağa düşürenlere çok benziyorlar, göğsümde acı verici bir ev özlemi var.

Dikenler bir kemer oluşturmak için birbirlerine dolanır. Birleştikleri anda, dalgalanan bir aynayı andıran bir büyü dalgası yere doğru akar.

"Aşağıya giden yol açık." Ezryn diyor ki.

Bir adım öne çıkıp avucumu dikenlerin üzerine koyuyorum. "Bu geçit her iki yöne de gidiyor."

"Bunun için teşekkürler," diyor Dayton. "Orada geçirmemiz gerekenden bir dakika bile fazla kalmak istemiyorum."

Parmaklarım bitkiyi kazıyor. Eve dönebilmemiz için her iki taraftan da açılması gerektiğini biliyorum ama içimde bir şeyler doğru gitmiyor.

"Teşekkür ederim," diyor Farron usulca. "Bunu benimle yaptığınız için hepinize teşekkür ederim."

Dayton bir elini onun omzuna koyar ve Ez de onu takip eder. Kel bir adım öne çıkar ve "Bu yükü seninle birlikte taşıyacağız" der.

"Senin yanındayız Farron," diyorum.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirir. "O zaman gidip şu piçin doğum gününü kutlayalım."

Onunla birlikte Dayton ve Ez de portaldan geçtiler ve ay ışığının altında sadece Keldarion ve ben kaldık.

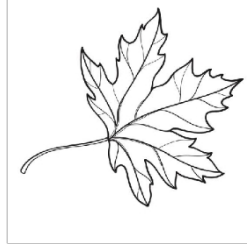
Yüzünde sert bir çizgi var ama gözlerinde parlayan acıyı görüyorum. Kendisine ihanet eden birinin kutlamasına katılmak onun için nasıl bir şey olmalı?

"Ben de seninleyim," diyorum elimi uzatarak. Ona hâlâ kızgın olsam da bu gece desteğime ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ederim Rose," diyor elimi tutarak. Birlikte geçitten geçiyoruz.
Soğuk bir esinti içimi kırbaçlıyor ve bacaklarımda bir ürperti titreşiyor.
Sonra bir şey fark ediyorum.
Külotumu giymeyi tamamen unutmuşum.

OceanofPDF.com

Rosalina

Işık görüşümde titriyor ve ben geçitten geçip Aşağıya doğru yürürken soğuk esinti durma noktasına geliyor. Kel'in eli benimkinde sımsıkı.

Tatlı ve neredeyse çiçeksi bir kokuyla zenginleşen yoğun havayı içime çekiyorum. Bir mağaradayız. Duvarları kaplayan kristaller pembe, mavi ve mor renklerde hafif bir ışıltı yayıyor. Solumuzda küçük bir su havuzu uzanıyor, dibinde yanardöner bitki yaşamı parıldıyor.

"Bu çok güzel," diyorum, her şeyi kavramaya çalışırken dönüyorum.

"Senin kadar güzel değil," diyor yumuşak bir ses, "Prenses."

Kel'in elimi tutuşu sıkılaşıyor ve beni geri çekiyor. Çünkü mağaranın karşı tarafında Dikenler Prensi'nin kendisi duruyor.

Ne zamandır orada bekliyor?

Farron hepimize dikkatli bir bakış attıktan sonra ilerliyor. "Caspian, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için buradayım."

Karanlık bir kıkırdama mağarada yankılanıyor ve Caspian ışığa doğru adım atıyor. Nefesim kesiliyor. Mücevherlerin ışıltısı zarif yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. İnce belini kavrayan siyah bir ceket giymiş, ceketin üzerinde

Kol ağızlarına mor iplik işlenmiş. Boynunda parlak gümüş bir kravat dalgalanıyor. Pantolonu dar, parlak diz boyu çizmelerinin içine sokulmuş. Önümüzde durup ellerini ceplerine sokuyor, uzun siyah saçları gözlerinin önüne düşüyor. "Castletree sakinleri, Aşağı'ya hoş geldiniz."

Kimse bir şey söylemiyor. Tek bir şey bile. "Mutlu yıllar," diye geveliyorum.

Gözleri genişler ve gülümser. Bu kadar güzel bir gülümsemeye sahip olmasına izin verilmemeli. "Bunu kutlayacağımızdan emin olalım." Farron'a göz kırpmıyor. "Güzel pantolon. Şimdi de Kel'den mi ilham alıyorsun, küçük yavru?"

Farron kızarır. "Ne? Hayır!" Uzun kollu beyaz bir gömlek giymiş, bağcıkları çözülmüş, yüksek belli deri bir pantolonun içine sokulmuş. Bakışlarım ondan, aynı dar lacivert gömleği ve deri pantolonu giyen Kel'e kayıyor.

"Oldukça benzer giyinmişler." Dayton, Farron'un kışına hafifçe vurur. "Çok şirin."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Farron.

"Hadi şu işi bitirelim," diyor Ezryn, siyah zırhı parlıyor, hareketleri sert ve kesin.

Dikenler Prensi'nin arkasından mağaranın diğer ucuna doğru ilerlerken Keldarion elimi bırakmıyor. Tamamen kapalı. Bizi nereye götürüyor? Hâlâ parlayan dikenli geçidimize hızlıca bir göz atıyorum. On iki saat, Caspian bu kadar süre açık kalacağını söylemişti.

Parıldayan bir mağara duvarının önünde durur. "Eşleşen tohumu yoldan uzak bir yere ekmeyi düşündüm. Gelişinizin olay yaratmasını istemedim."

Bir kristale üç kez vuruyor ve duvar inleyerek küçük bir geçide açılıyor. Kel bana hafifçe başını sallıyor ve onu takip ediyoruz. Bir koridora açılıyor. Duvarlar mağaradakiyle aynı taştan ama

düzleştirilmiş, tavan tepemizde alçak. Zemin de cilalanmış ve pelüş mavi bir halıyla kaplanmış. Duvardaki zarif yuvalara yerleştirilmiş kristaller yolu aydınlatıyor.

Arkamızdan taş kapı çarparak kapandı. Çıkışımız yok oldu.

"Bu taraftan," diyor Caspian.

"Bekle." Durdum. "Oraya nasıl geri döneceğiz?"

Caspian omzunun üzerinden bakar. "Gitmeye hazır olduğunuzda sizin için açarım."

Castletree'deki ayna bizi buraya getiremiyorsa, ya prenslerin kolyeleri de bizi geri getiremiyorsa? Sanki tuzığa düşmemize izin veriyorum.

"Bana nasıl açılacağını göster," dedim.

Caspian iç geçiriyor, sonra da prenslerin yanından hışımla geçiyor. Kolumdan tutup beni Kel'den uzaklaştırıyor. "Duvardaki şu taşları görüyor musun? Yeşil olana iki kez, sonra pembeye bir kez, sonra da maviye üç kez dokun."

Eli benimkinin üzerinde, kapı gıcırdayarak açılana kadar hareket ediyoruz. "Yeşil iki kez, pembe bir kez, mavi üç kez," diye fısıldıyorum.

"Zeki değil misin?" Elimi bırakıyor, sonra bizi koridorun sonuna götürmeye devam ediyor.

Kel ona doğru sinsice yaklaşır ve kolunu kapar. "Eğer ona bir daha böyle duygusuzca dokunursan, ben-"

"Kollarımı kesmek mi? Kafamı mı keseyim? Benimle konuşmak mı?" Caspian gözlerini devirir.

Adımlarımı yavaşlatıp Dayton'ın yanına düşüyorum.

Beni tanımıyor, sadece bir elini pürüzsüz duvar boyunca gezdiriyor. Arada sırada duvar taş kapıların şekline giriyor. Bazen birinin arkasından garip bir çınlama geliyor ve yemin ederim goblinlerin cıvıltılarını duyuyorum.

Dikkatimi tekrar Dayton'a yönelttim. Daha birkaç hafta önce ruhum onunkine değiyormuş gibi hissediyordum. Şimdi yan yana yürürken bile milyonlarca kilometre uzakta hissediyor.

Meşgul olduğunu biliyorum. Herkes meşguldü. Ama o geceden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı.

Pelerinimi daha sıkı çekiştirerek göz kırpıyorum ve "Daha önce hiç Aşağı'ya gittin mi?" diye soruyorum.

"Hmm?" Sanki orada olduğumu fark etmemiş gibi kara kaşlarını kaldırdı. "Oh, böyle değil."

"Sen... Biz iyi miyiz?"

"Neden olmayalım ki?"

Önüme bakıyorum ama Caspian ve Kel hâlâ tartışıyor, Farron ve Ezryn de umutsuzca arabuluculuk yapmaya çalışıyor.

"Seni incitmek istememiştim," diyorum, açıklamak zorunda olduğumu bilerek. "Kel'in adını söylememin nedeni-"

"Rosie." Dayton adımı iç çeker gibi söylüyor. "O güzel yüzünü buruşturan şey bu mu? Egomu biraz zedeledin mi? Elbette, sonuçta ben bir erkeğim."

"Ama tüm bu haftalar..." *Bana bakmadın bile.*

"Çok sıkıcıydı." Başını eğiyor, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyor. "Çalışmak, donmuş şeyleri öldürmek, tepeleri aşmak, tren. Sıkıcı. Cas'dan ne kadar *nefret etsem* de, partileri diyarlarda saygı görüyor. Boğazımı ve diğer şeyleri ıslatmaya hazırım." Göz kırpıyor.

Yüzüm kızardı. "Oh."

Ellerini havaya kaldırarak geriye doğru yürüyor. "Etrafımızı insanlarla çevrelememiz gerektiğini söylememiş miydin? Kim bilir, belki de eşim aşağıdadır ve bu gece sikimin üzerine düşerler."

Kelimeleri bir kenara bırakıp yutkunmakta bile zorlanıyorum. Böyle bir tepki vereceğini düşünmemiştim. Ama belki de beklemem gereken bir tepkiydi. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Rosalina." Kel durup dönüyor ve acaba aramızdaki bağdan kaynaklanan kalp kırıklığının acısını hissediyor mu diye merak ediyorum. Dayton'ın yanından hızla geçip grubun geri kalanına katılıyorum.

"Neredeyse geldik," diyor Caspian.

İleride, koridor iki gümüş kapıyla son buluyor. Caspian onları iterek açıyor ve üzerime soğuk bir hava çarpıyor. Sanki dışarı çıkıyoruz ama hâlâ yüzeyin altındayız.

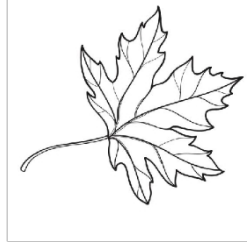
Büyük bir mağaraya giriyoruz. Tavan bulanık gri bir sisin içinde kayboluyor.

Beyaz taştan bir köprü, büyük genişlik boyunca zarıfçe örölüyor. Parlayan mücevherler korkulukları aydınlatıyor ve devasa uçurumun diğer tarafına giden yolu aydınlatan sıcak pembe bir ton yayıyor. Köprünün üzerine çıkıyorum ve kenarından bakıyorum. Aşağıda koca bir şehir var, yılan gibi kıvrılan yollardan oluşan bir labirent ve görebildiğim kadarıyla uzanan yüksek binalar.

Sonunda bakışlarımı köprünün uzak tarafına kaydırıyorum. Orada mermer bir kale oturuyor. Tüm yapı karmaşık oymalarla, opalesan ışıkla parlayan kemerli pencerelerle ve sise uzanan yüksek gümüş kulelerle süslenmiş. Bir kâbusu değil, bir peri masalını andırıyor.

"Cryptgarden'a hoş geldiniz," diyor Caspian. Zihnime fısıldarken kara gözleri parlıyor: "*Kendini evinde hisset Prenses.*"

Rosalina

ÇIPLAKLIK. HER YERDE ÇIPLAKLIK. VE SEKS. Caspian bizi kendi evi olan Cryptgarden'a götürürken nefesim kesiliyor ve başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Büyük köprüden geçip kale arazisine giriyoruz, içeri girmeye çalışan uzun kuyruktan kaçınıyoruz.

Bizi açık havada, etrafı kuleler ve balkonlarla çevrili büyük bir avluya götürüyor. Avlu, fae diyarlarında gördüklerim kadar güzel, her şey mavi ve mor tonlarında. Kristalize ağaçlar tüllü kumaşlarla örtülmüş ve parlayan muhafazalarda pelüş oturma yerleri ve yataklar bulunuyor. Zarif gümüş masalar kenarlarda sıralanmış ve her türlü köpüren karışımlar, tatlılar ve meyvelerle dolu. Birkaç fıskiye parlak renkli sıvılar fışkırtıyor ve insanlar bardaklarını bunlarla dolduruyor. O kadar çok şey oluyor ki, anlamakta güçlük çekiyorum. Müsait olan her yer Fae'lerle dolu.

Ve hepsi sikişiyor.

Tamam, bu doğru değil. Ama etrafımızdaki sefahatin büyüklüğü karşısında yanaklarım yanıyor. Fae'ler kapalı alanda birlikte hareket ediyor ve akıyorlar.

Avlunun ortasındaki mermer sahne boyunca yarı çıplak dans ediyorlar. Üst balkonlardan birinde, müzisyenlerin hepsi kafataslarıyla maskelenmiş bir fae topluluğundan aşağı süzülen unutulmaz müzikle eşleşen bir zevk korosu yükseliyor.

"Gelin," diyor Caspian, kalabalığın arasından bize yol göstererek.

Dikenler Prensi kendi partisine girdiğinde herkesin içinden elektrik kıvılcımları geçiyor gibidir. Fae'ler etrafını sarmaya başladı, ama o onları uzaklaştırdı. Biz arkasından giderken, prenslerimin isimlerinin fae'ler arasında fısıldandığını duyuyorum.

Keldarion koruyucu kolunu üzerime atarak beni devasa bedenine doğru çekiyor. Bu fae'ler güzel elbiselerden boynuzlu taçlara ve deri gagalı maskelere kadar her şeyi giymişler. Diğerleri sadece boya ya da bağlayıcı takılar takıyor. Bazıları hiçbir şey giymiyor.

Hayır, kıyafetimin göze çarpacağını hiç sanmıyorum. Aslında, belki biraz fazla giyinmiş olabilirim, külotumu unutmuş olsam bile.

Keldarion beni etrafında döndürüyor,
gözleri kısılmış. "Neyi unuttun?" diye
fısıldıyor.

Bütün vücudum kıpkırmızı oldu. "Ah, hiçbir şey. Sen neden bahsediyorsun?" Bunu nasıl bilebilir ki? İri elleri pelerininin kıvrımlarına uzanıyor ve ben kaşlarımı çatarak onu uzaklaştırıyorum. "Asla öğrenemeyeceksin."

Diğerlerine yetişmek için acele ediyorum.

Caspian mücevherlerden oyulmuş bir söğüt ağacının yanında neredeyse utangaç bir şekilde duruyor, dallarında parlayan mücevherler var. Göğsümde bir sızı hissediyorum; bana Orca Koyu'nda sevdiğim ağacı hatırlatıyor. "Eğer partiden uzaklaşmak istersen burası özel bir alan," diyor. "Burada kimse sizi rahatsız etmez."

Söğüdün mücevherli sarmaşıkları, pelüş yastıklar ve alçak bir masadan oluşan bir alanı çevreliyor. Kumaş perdeler mahremiyete katkıda bulunuyor.

Bu garip bir şekilde düşünceli bir jest.

bizim için böyle güzel bir yer ayırdı. Keldarion yüzünde acı dolu bir ifadeyle içeri daldı. Ezryn hızla onu takip ediyor ve ben de peşlerinden içeri süzülüyorum.

"Buraya dönmenin senin için zor olduğunu biliyorum kardeşim," diyor Ezryn, dışarıdaki diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Ben iyiyim Ez," diyor Kel huysuzca.

Ezryn metalik bir eli Keldarion'un omzuna koyar. "Bu gece, herhangi bir ruh ya da iksirden uzak duracağım. Hayatım üzerine yemin ederim ki, onu bir an bile gözümün önünden ayırmayacağım-"

"Hey, ben bebek değilim," diyorum kızgınlıkla. Ama ısrar etmiyorum. Keldarion eş bağımızla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor olabilir ama muhtemelen beni en azından güvende tutma ihtiyacı hissettiğini bilecek kadar araştırma yaptım.

Ezryn Keldarion'a doğru eğilir. "Yiyecek ve içeceklere katıl ve senin için en değerli şeyleri güvende tutacağım konusunda bana güven."

Onun için en değerlisi mi? Evet, doğru. Ben daha gözlerimi deviremeden

Dayton söğüt bahçemize daldı. "Biri içeceklerden mi bahsetti?" Elinde fokurdayan mavi bardaklardan o l u ş a n bir tepsi duruyor. "Bunları buraya gelirken buldum." Dayton onları alçak masanın üzerine koyuyor. Keldarion bir tane kapıyor ve hemen geri fırlatıyor. Caspian bile kaşlarını kaldırarak içeri girerken

bizimle birlikte. "Kutlamayı başlatması için Yaz Prensi'ne güvenin."

"Parti iyi ve gerçekten başlamış görünüyor." Dayton kendi atışını yapar. "Arayı kapatıyoruz. Bu pek sert değil. Burada zayıf içkiler mi servis ediyorsun, Princey-Poo?"

"Lütfen." Caspian Dayton'a ters ters bakar ve ikisi tartışmaya başlar.

"Pelerinini alabilir miyim Rosie?" Farron yanıma geldi ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Onun çıplak bedeninin benimkine karşı hissi çok taze.

Ama o normal olmaya çalışıyor, ben de olacağım. "Teşekkürler." Göğsüme astığım çantamı çıkartıyorum.

Farron onu alır ve gülümser. "Bu çok ağır. İçinde ne var?" "Duygusal destek kitabım. Yani, biliyorum muhtemelen zamanım olmayacak okumak için, ama her ihtimale karşı yanımda bulundurmak isterim." antamdaki ikinci kitabı düşününce boğazım düğümleniyor.

"Anladım." Farron bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Muhtemelen beni anlayabilecek tek kişi o. Pelerinimi çıkarmak için harekete geçti.

Sanırım bütün gece bunun arkasına saklanamam. Marigold'un eteğinin unutkanlığımı gizleyecek kadar sağlam olduğunu ummak zorundayım...

Farron pelerinimi çıkardığı anda tüm sesler kesiliyor. Elbiseme, göğüslerimi zarifçe örten ince alırlara, narin kıvrımlı eteğime bakıyorum. Kalçalarını birbirine bastırıyorum. Ama başımdaki dikenli tacı düşündüğümde kendimi düzeltiyorum.

Üzerimde beş çift gözle karşılaştım.

"O rakunu öldüreceğim," diyor Ezryn.

"Gerçekten mi?" Dayton neredeyse hülyalı bir şekilde. "Belki de ona her zaman istediği öpücüğü gerçekten veririm."

Farron başını sallar ve aşağıya bakar. "Rosie, sen..."

Ama sonra Caspian'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. O... öfkeli. Tacını koruyacağımı düşünmemiş miydi? Elimden gelen tüm aptal özgüveni toplayarak bakışlarını üzerimde tutuyorum ve başımın üstündeki dikenlere nazikçe dokunuyorum. "Ne dedin? Bana daha çok yakıştığını söylememiş miydin?"

Yerden dikenler ve gölgeler fışkırıyor ama bana doğru dalmıyorlar. Kel'in bacaklarını sararak kollarını yan tarafına sabitliyorlar.

Tüm prensler gergin, bekliyorlar. Ama ilk hamleyi Kel'in yapmasına izin verecekler.

"Senin akılsız bir vahşı olduğunu hep biliyordum ama onu buraya *böyle* giyinmiş olarak getirmen." Caspian'ın göğsünden karanlık bir kıkırdama yükselir. "Onu canlı canlı yiyecekler."

Kollarımı göğsümün üzerinde bilinçsizce kavuşturdum. Güzel göründüğümü sanıyordum.

Kel'in bakışları beni incelerken ateş gibi, sonra dikenlerden kurtuluyor. Buz dikenlerin üzerinde çatırdıyor ve onları hemen kırıyor. Kel, Caspian'ın gömleğinin yakasından tutup Dikenler Prensi'ni yerden kaldırıyor. "*Eşim* nasıl uygun görürse öyle giyinebilir. Eğer kölelerinizden herhangi birinin hayatına değer veriyorsanız, ona dokunmamalarını söyleyeceksiniz. Bunu yapan herkes bana hesap verecek."

Caspian, Kel'i itip yere düşmeden önce sert bir nefes çeker. Takım elbisesini düzeltir, soğukkanlılığını anında geri kazanır. "Pekâlâ. Şenliklerin tadını çıkarın. Cryptgarden'da pek çok lezzet var. Hepsinin tadına bakmaya özen gösterin."

Bununla birlikte, Dikenler Prensi döner ve gider.

Keldarion yanıma doğru kayarken nefesim boğazımda düğümleniyor ve elinin omurgama hafifçe dokunduğunu hissediyorum. "Castletree'nin Leydisi bu gece adaşını gerçekten somutlaştırıyor. Güzel olduğun kadar ölümcül de görünüyorsun."

Ama iç çamaşırını unuttuğunu bilmek için düşüncelerini duymama gerek yoktu Rose, Kel'in sesi zihnimde yankılanıyor. Pelerinini çıkardığın anda kokunu alırdım.

Buz vücudumu kaplıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Beni duyabiliyor musun?"

"Sadece parça parça," diyor huysuzca. "Etki edeceğinden emin değildim. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça aramızdaki bağ da artıyor. Büyükannem ve büyükbabamın yemek masasında ailemiz olmadan sohbet ettiklerini hatırlıyorum."

"Bekle, ne?"

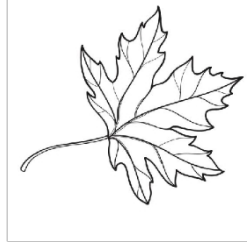
"Eşler birbirlerinin zihinlerinde konuşabilirler."

Gerçekler aklıma geldikçe kelimeler zihnimde takırdıyor. Bunu okumuştum. Bakışlarım söğüt ağacının ötesine kayıyor ve uzaklaşan karanlık figüre kilitleniyor.

Çünkü zihnimde duyabildiğim tek kişi Keldarion değil.

OceanofPDF.com

Rosalina

Söğüt ağacının etrafındaki şeffaf perdelerin arasından bakarken, fae'leri izlemeden duramıyorum - korkunç bir şekilde büyüleyici ve güzeller. Bazı elbiseler örümcek ağlarından yapılmış gibi görünürken, diğerleri sıvı altına batırılmış gibi görünüyor.

Below'da hava bile farklı hissedilir, çorbamsı ve arzuyla ağırlaşmıştır. Farron atmosfere, şaraba ya da belki de nefis yemeklere afrodizyak eklendiğini varsayıyor. Her ne ise, Cryptgarden amansız bir şehvet dalgası tarafından yutulmuştur. Herkesin çekingenliği ortadan kalkarken bu his sarhoş edicidir.

Neredeyse herkes.

Bu muhafazada benimle birlikte oturan iki fae adam hariç herkes. Girişin yanında duran Ezryn, sahte ağaç kabuğundan yapılmış büyük bir bankta oturuyor. Metal bacağı, nöbetçi bir gözcü gibi partiyi izlerken bir aşağı bir yukarı vuruyor. Keldarion ise sadece içkilerle ilgileniyor.

İlk başta Dayton bunun harika olduğunu düşündü, çünkü ikisi de içki üstüne içki içiyordu. Ama Dayton dünyadaki tüm alkolün

Keldarion'u eğlenceli bir zamana dönüştürerek Farron'u dans pistine sürükledi.

Şimdi onları izliyorum. Day gömleğini kaybetmiş gibi görünüyor ve danstan çok öpüşüyorlar. Mutluluk midemde dönüyor. Dayton'ın ona göz kırpan bir sonraki fae'yi becereceğinden endişeleniyordum.

Kendi içkimden bir yudum alıyorum. Bu seferki koyu kırmızı, çilekli ve boğazımın arkasını sızlatan bir ekşiliğe sahip.

Neden Dayton Farron'la birlikteyken umursamıyorum da, onun rastgele bir fae ile birlikte olduğu düşüncesi beni anlayamayacağım kadar sinirlendiriyor? Belki de diğer prenslerle birlikte olmamı kıskanmamalarının nedeni de aynıdır. Onlarla dansa gitmeyi düşündüm ama içimdeki her içgüdü burada Kel'le kalmam gerektiğini haykırıyordu. Bana göz kulak olmak için duyduğu tuhaf arzuyu tatmin etmek istediğimden değil, *bana* ihtiyacı *olduğunu* hissettiğim için.

Sarhoş gibi davranmıyor ama birkaç homurtu dışında tek bir kelime bile etmedi. Bir sorun olduğu açık.

Keldarion'un masanın üzerine yığılmış, iri ellerinde küçük bir kristal bardakla durduğu yere doğru sürünerek ilerliyorum. Yavaşça koluna dokunuyorum. "Nasılsın?"

"Peki." İçkisini bitiriyor ve bardağı masaya çarpıyor. "Biraz daha dayanırsak gidebiliriz."

Başımı sallıyorum ve bakışlarını partiye doğru takip ediyorum. Caspian, canlı bir gölge gibi akıcı bir şekilde hareket ettiği dans pistinden çıktı. Saçları şimdi dağınık, yüzünün önünde bir yumak. Bir fae kadın tarafından gömleğinin yakasından tutularak götürülüyor. Kadın büyüleyici. Koyu renk saçları uzun ve kıvrık, cömert kalçalarını saran kırmızı elbisesini süsleyen spiral desenlerle eşleşiyor. Caspian'ın ceketinin kuyruğundan sarkan sarhoş bir adam da var. Adam

Açık sarı saçları ve dolgun dudaklarıyla çok da güzel. Kıyafetlerinin yarısını kaybetmiş gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Söğüt ağacımızın yanından geçerek avlunun uzak kenarındaki yüksek bir yapıya doğru ilerliyorlar. Castletree'deki dikenlere benzeyen, bükülmüş dikenlerden yapılmış bir merdiven var. Etrafıma baktığımda, bunların tüm Cryptgarden'daki tek dikenler olduğunu fark ediyorum. Dikenli çalılar, daha fazla dikenli çalıdan yapılmış güzel bir tahtın durduğu bir platoya çıkıyor. İşlenmiş koltuğa çöküyor ve fae kadını kucağına çekiyor.

İçkimi bitiriyorum ve masadaki diğer içkiyi hızla yudumluyorum. Bütün gece Dikenler Prensi'ne bakmaktan kaçındım. Evet, Keldarion dostların birbirlerinin kafalarının içinde konuştuğundan bahsettikten sonra, araştırmam sırasında benzer bir şey okuduğumu hatırladım. Ama Caspian'la aramda olan şey bu değil.

Birçok, birçok, birçok nedenden dolayı.

Birincisi, zaten bir eşim var. Bana dokunmayı reddeden, hırçın, kızgın, soğuk bir eş. Ama yine de o benim eşim.

İki, Farron bazen insanların birden fazla eşi olduğunu söylese ne olur? Bu ben değilim. Çünkü o zaman Will-o'-wisps'i kullandığımızda başka bir ı ışık çizgisine sahip olurdum, değil mi?

Ve üç, bu *Caspian*. Dikenlerin Prensi. Kel'e ihanet eden, Castletree'ye zarar veren Fae. Onun kadar zalim birine bağlanmamın imkanı yok.

Düşünce tarzımı değiştirmem gerek. Ezryn'e bakıyorum. "Partinin tadını çıkarıyor musun, Ez?"

"Hayır." Sesi düz ve kesin.

Pekala o zaman. Caspian tahtta uzanmaktadır, üzerinde sadece ince beyaz bir gömlek vardır ve pantolonunun üst bağcıkları çözülmüştür. Fae kadın kıvranıyor

kucağında.

"Yapmaz," diye mırıldandım. Evet, etrafımızda seks yapan insanlar var ama o bu toprakların prensi. Bu çok uygunsuz olurdu-

Dudaklarımdan keskin bir nefes kaçıyor ve ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Caspian herkesin önünde onu tahtında sikmeye başlıyor. Kırmızı elbisesinin katmanları arasından görmek zor ama kalçaları iyice açılmış ve Caspian'ın kucağında bir aşağı bir yukarı zıplarken ellerini kalçalarına koymuş. Adamın siki kızın içine kayarken bunu hissediyorum -daha doğrusu nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Keyifli, neredeyse neşeli bir duygu, tıpkı bir fıkra anlattığınızda herkesin gülmesi gibi.

Kel onlara öyle sert bakıyor ki, tüm tahtın dev bir buz heykeline dönüşmemesine şaşırıyorum. Aslında elindeki içki tamamen donmuş durumda ve parmaklarının altından buzlar fışkırıyor.

"Hey." Kel'in kolunu tuttum. "Bakmayı kes; sapık gibi davranıyorsun. Sakin ol... Ya da aslında *daha az* sakin ol, tamam mı?"

Bedenimden bir ürperti geçiyor. Aynı anda, Caspian'ın kucağındaki fae kadın çığlık atıyor. Keldarion ve ben ikimiz de tahta bakıyoruz. Sanırım ikimiz de sapığız. Ama aptal prens bunu tam olarak ortaya koyuyor.

Şimdi daha hızlı zıplıyor, yüzü Caspian'a dönük. Adam uzanıp kızın elbisesinin bağcıklarını çözüyor ve göğüsler serbest kalıyor. Yanlarındaki sarışın adam eğilip onu öpüyor ve göğüslerini okşuyor. Caspian fae adamın pantolonunun bağcıklarını çözer ve pantolon ayak bileklerine düşer. Fae'nin sikini kadının ağzına götürmeden önce iki kez okşuyor, kadın da onu açgözlülükle ağzına alıyor.

Şok olmuş gibi bir ses çıkarıyorum ve güçlü bir şehvet dalgası içimi sarıyor. Ama başka bir duygu dalgalanıyor, diğerinden daha güçlü. Öfke, derin ve ateşli. Bu sadece yoğun hava değil, başka bir şey.

Sanki aynı anda hem müzik hem de televizyon çalışıyor, iki farklı ses, iki farklı duygu zihnimi karıştırıyor ve ikisi de bana aitmiş gibi gelmiyor.

Kel bacağımı kavlıyor, parmakları titriyor. Kendimi sabitlemek için gömleğinin kolunu kavıyorum. Sarışın adam başını geriye atarken dölleri kadının ağzına dökülüyor. Kadın gülümsüyor ve adam geri çekiliyor, neredeyse çekingen bir tavırla gevşek sikini Dikenler Prensi'ne uzatıyor. Ama Caspian onu elinin tersiyle itiyor, onun yerine kadının kalçalarını sıkıca kavıyor ve onu kucağında daha da hızlı hareket ettiriyor.

Yutkunuyorum, başımın döndüğünü hissediyorum, nefret ve şehvet ve daha derin bir şey içimde dönüyor, kalbimi kesen bir şey. Üzüntü. Bunu anlamıyorum. Sadece durmasını istediğimi biliyorum. *Onu becermeyi bırak yoksa öleceğim.*

Bir ses zihnimin içini okşuyor: *Nasıl istersen.*

Caspian kadını kucağından indiriyor, sonra başını eğiyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. Vücudu hafifçe şaşkın bakan fae tarafından gizlenmiş olsa da, zevkini serbest bıraktığını biliyorum. *Ama kadının içinde bitirmedi.*

Kel'in parmak uçları bacağımı morartacak kadar sert kavıyor. Bu fikir içimde bir arzu kıpırtısı yaratıyor, ama bunun Aşağı'dan kaynaklanmadığını biliyorum. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Tamam, katılıyorum. Burası berbat bir yer."

Ezryn kıkırdarken bütün gece duyduğum en duygusal ifadeyi sergiliyor, "Heh, fazla uzun sürmedi."

Fae kadınla sohbet eden Caspian'a doğru dönüyorum. Kadının yanından geçip bize bakıyor ve göz kırpmıyor.

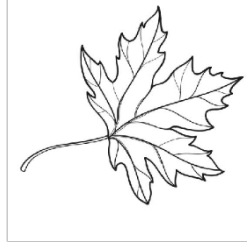
Dikenler kadının etrafında sürünüyor. Sonra bir gölge dalgası halinde toprağa dalarak uzaklaşırlar ve geriye sadece pantolonunu bağlayan Caspian kalır.

"Nereye gitti-" Önümüzde bir gölge ve diken girdabı örölmeden önce başlıyorum.

Ezryn kılıcını çekerek ayağa kalktı. İrkilerek bir nefes verdim ve Kel bir içki daha almak için masaya uzandı. Gölgeler, Caspian'ın son fethini ortaya çıkarmak için uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

Rosalina

CASPIAN NEDEN siktiği kadını bizim odamıza gönderdi?

Ayağa kalktım, ona dışarı çıkmasını söylemeye hazırdım. Ama o beni tamamen görmezden gelerek ve eli kılıçlı dev adamı umursamayarak söğüt koruluğumuza doğru ilerliyor. Kendini Kel'in üstüne atıyor, gömleğini kavırıyor ve iri geyik gözleriyle ona bakıyor.

"Keldarion?" Sesi alçak bir törpü gibiydi. "Senin için buradayım."

Tek bir nefes alıyorum, çıplak göğüslerinin Kel'in göğsüne bastırmasını, ellerinin yüzünü okşamasını dehşet içinde izliyorum.

Göğsümün içinden ateşli bir canavar fırladı ve hırladım, "Bırak onu."

Dikenler toprağı yararak kollarını sarar ve onu geriye doğru çeker. Masaya çarpıyor, bardaklar yana düşüyor, kırılıyor ve dökülüyor.

Ne... Az önce ne yaptım ben? Dikenler serbest kalıyor. Neyse ki, derisini delmiş gibi görünmüyor.

Fae kadın hiç rahatsız olmadan ayağa kalkıyor ve odayı ararken bana bakmıyor bile, sonunda yine Kel'in üzerine düşüyor. "Keldarion, ben sana aidim."

Kel'in yüzü değişmiyor ama benim öfkem alevleniyor.

"O *sana* ait değil," diye hırlıyorum. Bu fae prensleriyle bu kadar çok zaman geçirmek bana da bulaştı. "Gözlerini ondan çek yoksa pençelerimle çıkarırım."

Sanki beni duymamış gibi davranıyor ve ona doğru tırmanıyor.

"Burada istenmiyorsun," diye homurdanıyor Keldarion.

Kadın duraklar, sonra oturur ve gözlerini kırpar. Etrafına bakınırken yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. "Ee, siz ikinci tur musunuz?" Başını eğiyor, suratını asıyor. "En azından bitirmeme izin verir diye düşünmüştüm."

"Defol git buradan." Sarmaşıklarım yerden filizleniyor, jilet gibi keskin uçları gri ışıktaki parlıyor. "Eşime bir daha dokunursan, bu dikenleri seni parçalara ayırmak için kullanırım." Sarmaşıklar kollarıma dolanıyor, emrimi bekliyorlar.

"Sen de kimsin lan?" diye kekeliyor fae kadın, ayağa fırlayarak.

"Kızdırmak istemeyeceğin biri." Ezryn kadını nazikçe iterek oyuktan dışarı çıkarıyor.

O gider gitmez dikenlere tutunmayı bırakıyorum, göğsümde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum. Güçlü kollar, çam ve kış kokusu beni sarıp sarmalıyor. Keldarion beni söğüt ağacının mücevherli gövdesine doğru itiyor ve bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline sarılıyor.

Çenemi kavırıyor. O kadını dostumdan uzaklaştırdığım için kalbimde garip bir memnuniyet kaynıyor.

"Onu istedin mi?" Cevabı bilerek soruyorum.

Kel'in bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Asla."

"Seni korkuttum mu?" Bu cevaptan pek emin değilim. Söğütlerimizin etrafını çalılar sarmış. Bana Castletree'yi hatırlatıyor.

Kel'in gözbebekleri büyümüş, nefesi içkiden tatlanmış. "Sen vahşı ve güzelsin, Rose'um. Bu gösteriden sonra sana ait olanı talep etmeyi hak ediyorsun."

"Benim olana sahip ık," diye yankıladım. *Sen benimsin, Kel. Ben de seninim.*

Kollarında erirken elleri vücudumda dolaşıyor, tüm endişelerimi ve bastırılmış enerjimi bırakıyorum. "Hiç kimseyi şu anda seni istediğim gibi istemedim." Ağzı boynuma doğru eğiliyor, dişleri hassas tenimde geziniyor. "Sana göstermeyi hiç bu kadar çaresizce arzulamamıştım."

"Bana neyi göstereceksin?"

Dudakları benimkilerden kıl kadar uzakta. "Sana olan bağlılığım."

İç çekiyorum, kollarında gevşiyorum. Kalçalarım sallanıyor, eteğimin ince şeritleri arasından elik uzunluğunu hissediyorum. Eli yılan gibi kıvrılıp belimi kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

İnatla, *"Hisset bunu, pislik." diyorum. Böyle olması gerekiyordu.*

Bir ritim geçiyor ve Caspian'ın tanıdık mırıltısı zihnimi okşuyor. *Çok lezzetli değil mi?*

Dudaklarımı Kel'in yaka kemiği boyunca açıkta kalan derisine bastırıyorum. Göğsünden tamamen erkeklere özgü bir gümbürtü yayılıyor. Boynuma daha iyi erişmesini sağlamak için başımı çeviriyorum ve Ezryn'in muhafazamızın girişine yaklaştığını görüyorum.

Bizi izliyor.

Ezryn'e bakarken Kel'in tenini tatmaya devam ettiğimde dudaklarımda garip bir gülümseme beliriyor. Bu samimi an sırasında onun burada olması garip gelmiyor. Aslında, ormanda Kel korsajımı bağlarken saçlarımı elinin etrafına doladığı zamanı hatırlamadan edemiyorum.

Dudaklarımdan derin bir inilti kaçıyor ve Kel'in boğazına doğru yalayıp ılerliyorum. Ağzıma her basışında çıkardığı sesler bedenimde bir tatmin duygusu yaratıyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Daha kaç kez beni öpmesini isteyebilirim? O yüzden sormuyorum. Ayağa kalkıyorum, dudaklarımı ayırıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Gitmem gerek, yoksa seni bu ağacın karşısına dikerim" diye hırlarken bir eliyle ağzımı kapatıyor.

Beni bırakıyor, sonra tökezliyor, kendini sabitlemek için bir dala uzanıyor. Ezryn öne atılıp onu tutuyor. "Şu anda oraya gitme, Kel."

Kel, Ezryn'in omuzlarını kavırıyor, yüzü acıyla buruşuyor. "Onunla burada bu şekilde kalamam. Ona bir baksana."

Ezryn metal miğferini eğip bana bakıyor. "Onu yürüyüşe çıkaracağım." "O-"

"Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim," diyor Ezryn.

"Güven bana." Kel başını sallamadan önce dişlerini sıkıyor.

Ezryn'in eldivenli koluna sertçe vuruyorum. "Hey, bu konuda benim söz hakkım yok mu?" "Hayır."

"İkinizin bana karşı birleşmesinin ne kadar sinir bozucu olduğundan bahsetmiş miydin?"

Ezryn beni partinin ortasına götürüyor ve arkama bakmıyorum. Aptal buzlu pislik. Kel sinirlendiğinde ortalıkta fırtınalar estiriyor ama çiftleşme bağım birazcık ağır bastığı anda bir çocuk gibi sürgün ediliyorum, öyle mi?

"Bize kalabalıktan uzak, sessiz bir yer bulacağım-"

Ezryn'in elinden kurtuluyorum. Her adımımda öfke kabarıyor. Nereye gittiğimi çok iyi biliyorum.

Dikenli merdivene doğru yürüyorum.

Ezryn bana doğru adım atıyor "Ne yapıyorsun?"

"Dikenler Prensi'yle konuşmaya gidiyorum."

"Oraya gitmene izin veremem."

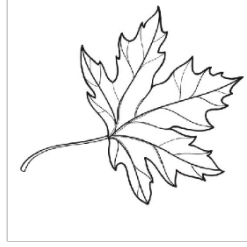
Dönüyorum ve Ezryn'e ters ters bakıyorum. "Caspian'ın eşime eziyet etmeye devam etmesine izin vermeyeceğim. Güven bana Ezryn. Bunu yapmama izin ver."

"Sana güveniyorum. Güvenmediğim Caspian." Miğferinin altından derin, isteksiz bir iç çekiş geliyor. "Ben burada izliyor olacağım."

"Güzel." Dikenler Prensi'yle yüzleşme vakti geldi.

OceanofPDF.com

Rosalina

Çalılıklardan oluşan merdivenden yukarı çıkıyorum.

Caspian hâlâ tahtında uzanıyor ve yaklaştığımda kara kaşlarını kaldırıyor. Dans pistindeki fae adam onun yanında duruyor. Tanrı'ya şükür ki gevşek aletini saklamış.

Bu yükseklikten, Kel'in beni yoğun bir bakışla izlediği söğüt ağacımız da dahil olmak üzere tüm partiyi görebiliyorum. Bundan memnun olmadığına eminim.

"Prenses, onur konuğumuza saygılarınızı sunmanız ne kadar güzel. *Bana*."

Karşısında dururken yüzümden en ufak bir duygu belirtisinin geçmesine izin vermiyorum. "Bu kadar oyun yeter. Keldarion'a reddettiklerinizi göndermeyi bırakın-"

"Majesteleriyle bu şekilde konuşamazsın, *insan*." Caspian'ın yanındaki adam ters ters bakar.

Caspian uzun bir iç çeker. "Gözümün önünden kaybol."

Uzun buz sarısı saçlı adam memnun bir sırıtışla göz kırpmıyor. Ama Caspian bir kalp atışı içinde ona ters ters bakar. "Sen. Şimdi."

Fae adamın ağızı açılıp kapanıyor. Sonra sivri çenesini havaya kaldırıyor. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Sanırım insan sikilebilir görünüyor." Yanımdan geçerken kıcıma sert bir tokat attı. Döndüm, kafasını koparmaya hazırdım.

Ama fırsatım olmadı.

Caspian ayağa kalkar ve adamı yükseltilmiş platformdan aşağı iter. Adamın yüzü dehşet içinde iki büklüm olur ve yerden sivri bir diken yükselip ona batmadan önce çılgılık atacak zamanı bile olmaz.

Harap bedeni dikenden aşağı kayarken kan ve bağırsaklar etrafa saçılır.

Müzik durur. Kel oyuktan aceleyle çıkıyor. Ezryn merdivenleri yarıladı. Dayton ve Farron bile dans pistinden koşarak çıkıyor.

Ama Caspian yavaşça önüme geçiyor ve kalabalığı süzüyor. Avludaki herkesin dikkatini çekmek için bağırmasına gerek kalmadan, "Bu Rosalina O'Connell," diyor.

Prenslerime el sallıyorum, onların da bu işe bulaşmasını istemiyorum. Hareketlerini yavaşlatıyorlar, dikkatle beni izliyorlar.

"O çok özel bir misafir. Eğer içinizden biri ona dokunursa," Caspian kaşlarını çatarak kanlı dikene baktı, "parti süsü olarak her kimse ona katılırsınız. Ve madem bir uyarı aldınız, hemen ölmenize izin vermeyeceğim. Dikenlerim tarafından yavaşça parçalanırken müzikle birlikte çılgılıklarınızın tadını çıkaracağım."

Kalabalık hareketsiz ve sessiz, Dikenler Prensi'nden çalılıarın arasında asılı duran ölü adama bakıyor.

Caspian sinirlenmiş gibi tahtında geriye doğru düşer, sonra boş bir el sallar. "Devam edin." Müzik unutulmaz zarafetini yeniden kazanır ve konuklar faaliyetlerine geri döner.

Prenslerle göz teması kurarak iyi olduğumu belli ediyorum. Caspian bir el sallıyor ve oturduğu taht bükülerek büyüyor. Yanına oturabileceğim kadar genişliyor.

"Oturun Prenses." Dudaklarına işlenmiş bir gülümseme yayıldı, "Ben de sizi bekliyordum."

Yutkunarak oturuyorum.

Bu... garip. Caspian'ın doğum günü partisinde onunla dikenli bir tahtta oturuyorum. Ve korkmuyorum. Az önce bir adamı kaidesinden aşağı atmasını izlediğimi düşünürsek bu pek de mantıklı değil.

Yine de gerginim. Eteğimi yüzüncü kez düzeltirken görünmez kırıksıklıklar parmaklarımın altından kaçıyor.

"Burası düşündüğümde daha güzelmiş," diyorum.

"Peki yeraltı dünyasını tam olarak nasıl hayal ettin?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Tavandan kan damlıyor. Duvarlara yaslanmış iskeletler. Kurbanlarının çığlık sesleri."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Alaycı bir gülümseme veriyor. "Ne diyebilirim ki? Burası benim ikamet ettiğim yer ve ben her zaman güzelliğin hayranı olmuşumdur. Bahsettiğiniz diğer şeylere gelince, daha derine inmeniz gerekecek."

"Sana gelmemin bir sebebi var. Keldarion hakkında," diyorum ona. "Konuşmamız gerek."

"Doğum günümde mi, gerçekten mi? Prenses, sürekli başıma bela oluyorsun ama nedense," diye yaklaştı, "seni koparıp atmaya kıyamıyorum."

"O fae'lerle yattıktan sonra onları bize göndermeyi bırakmalısın. Bu onlar için zalimce ve Keldarion'u üzüyor. Ve beni de. Beni de üzüyor. Neden onlara kendilerini Kel'e atmalarını söyleme zahmetine giriyorsun? Onlarla çiftleşmeyecek. O zaten beni buldu."

Caspian gözlerini devirir. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi bana bağıırıyorsun."

"Bir seçeneğin var," diyorum. "Kötü ve sapkın olmamak gibi bir seçim."

"Sapkın mı?" Daha yakına kayıyor.

İlerlemesini durdurmak için bir elimi kaldırıyorum. "Ve berbat kokmana neden oluyor."

Çenesini kıvrıp göğsüne bakıyor. Fae dünyasında her zaman olduğu gibi, duyularım yüksek alarmda. Onun kokusunu alabiliyorum, dişi fae ile karışmış kendi kokusunu.

Caspian kara gözlerini kısar. "Hiçbir yere gitme."

Etrafını çalılar sarıyor. Gölgele ve dikenlerin karışımı içinde kayboluyor ve ben tahtta yalnız kalıyorum.

Ezryn merdivendeki yerinden kıpırdamadan bana bakıyor. Ona omuz silkiyorum. Caspian nereye gitti? Alnımdaki dikenli tacı düzeltiyorum ve partiyi inceliyorum. Tek bir kalp atışı için, kölelerimi arayan kötü bir kraliçeymişim gibi davranıyorum. Tek ihtiyacım olan bir kuzgun ve havalı bir asa.

Birkaç dakika sonra tahtın önünde dikenler yükselir ve Caspian dışarı çıkar. Saçları ıslak, mavi taşlı gümüş yüzüğü eğiktir. Üstünü değiştirmiş, şimdi koyu renk bir tunik ve dar bir pantolon giyiyor.

"Sen..." Ellerini tahtın iki yanına dayayıp üzerime eğildiğinde, ıslak saçları damlarken kelimelerim uçup gidiyor.

"Bu sizi daha çok tatmin eder mi?"

Elimde olmadan derin derin içime çekiyorum. Çiçek, toprak ve başka bir şey gibi kokuyor: deniz ve güneş ışığı. "Dayton'ın kaplıcalarındaydın. Nasıl?"

Gülümsüyor ve tahtına geri yaslanıyor. "Prenslerinizin onları Castletree'ye götürecek küçük aynaları var. Ancak ben dikenlerimin olduğu her yere seyahat edebilirim. Bildiğiniz gibi Castletree'de onlardan oldukça fazla var."

Hiçbir şey söylememeliydim. Şimdi güzel kokuyor... Çok güzel. Nemli saçlarının yontulmuş çenesi boyunca kıvrılması içime bir ürperti gönderiyor. "Yani,

durmayı kabul ediyor musun? Çünkü sana bir doğum günü hediyesi getirdim ama yaptığın şeyden sonra onu sana vereceğimi sanmıyorum."

Yanağındaki bir kas titriyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Fae diyarlarında hediye alışverişi yapmıyor musunuz?"

"Fae diyarlarında böyle bir gelenek var," diyor Caspian, parmakları saçlarında gezinip gümüş halkanın üzerinde duruyor. "Aşağıda değil."

"Şey," diyorum çenemi kaldırarak, "belki de daha nazik olmalıydın. Gerçi o sürüngeneye karşı beni savunduğun için sana minnettarım. Ama onu öldürmene gerek yoktu."

"Bunu senin için yapmadım," diye söyleniyor Caspian. "Kendim için yaptım. Kendimi korumak için. İhtiyacım olan son şey, birinin sana dokunmasına izin verdiğim için beni öldürmek üzere buraya gelen soğuk bir kış."

Bakışlarım prenslerimi kontrol etmek için kayıyor. Farron ve Dayton masada yemek yiyorlar ama sürekli yukarı bakıyorlar. Ezryn merdivenin dibine geri dönmüş, kıpırtısız bir muhafız ve Kel'in söğüt ağacından bize sabitlenmiş delici bakışları var.

Caspian'a sormam gereken o kadar çok şey var ki, mesela zihnimde nasıl konuştuğunu. Ama soruyu dile getiremiyorum.

"Neden benden korkmuyorsun?" Ona dönüyorum, söylediğim sözler beni şaşırtıyor.

"Olmadığımı kim söyledi? Küçük hediye ne yaptığını gördüm."

"Hayır, demek istediğim, hayatımı kurtardın. Briar'a geldiğim ilk gün kurtardığını biliyorum." Sesim titriyor ama korkudan değil. "Kendi goblinlerini öldürdün, sonra da beni Castletree'ye getirdin. Keldarion'un eşi olduğumu biliyor muydun?"

Gözlerini kırıştırıyor, açıkça şaşırmış. "Bana yalan söyleme, Caspian."

"Biliyordum," diye yavaşça cevap veriyor.

Nefesim göğsümde tekliyor. "Nasıl?" Benden önce nasıl öğrenmiş olabilir? Başka birinin bağıını hissetmenin mümkün olduğunu sanmıyorum.

"Artık tüm sırlarımdan vazgeçmemi bekleyemezsiniz, değil mi?"

"Bu laneti istediğimiz zaman bozabiliriz. Kel sihrini geri kazanabilir. Neden beni durdurmaya çalışmadığınızı anlamıyorum."

"Hmm." Caspian'ın bakışları uzaklara, avlunun ufkuna bakıyor ya da bir anının içinde kayboluyor. "Çok acelesi varmış gibi görünmüyor, değil mi? Bunun nedenini merak ediyorum."

Parmaklarım eteğimin içinde sıkılıyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken omuzlarım titriyor. Kahretsin, Dikenler Prensi'nin önünde ağlamak istemiyorum. Neden bu konu hakkında konuşmaya başladık ki?

"Ne?" Caspian şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Yıldızlar içinde neden ağlıyorsun?"

Avucumla hızlıca gözlerimi siliyorum. "Çünkü nedenini biliyorum." "Laneti neden bozmayacağının farkında mısınız? Anlat."

Kendimi toparlayarak burnumu çekiyorum. "Kel'in kalbi daha önce aşık olduğu zamanlardan dolayı çok kırık."

Caspian bir süre sessiz kalır, sonra bir kahkaha patlatır. Derin, uzun ve her şeyden öte acımasız bir kahkaha.

"Neden sen-"

Caspian iki omzuma da birer elini koyuyor, bütün gece boyunca bana ilk kez dokunuyor. Ama bunun şehvetli bir yanı yok. "Bunu sana kim söyledi?"

"Dayton dedi ki-"

"Bu it sandığımdan da aptalmış." Caspian'ın kahkahası devam eder. "Size söylediklerimi dikkatle dinleyin Prenses, Keldarion daha önce hiç

aşk." "Ama-"

"Ve eğer sizi yıldızının düştüğü kıyı olduğunuza inandırırsa, unutmayın ki o bencil bir yalancıdan başka bir şey değildir."

Caspian'ın ellerini yavaşça omuzlarımdan itiyorum ve ellerim kurşun gibi yana düşüyor. "Ondan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Ondan yaz ortası arifesinde yağan bir yağmurdan, hasadı öldüren erken bir dondan, toprakları kasıp kavuran bir vebadan, ormanı kasıp kavuran yangınlardan daha çok nefret ediyorum." Duraklıyor ve bir an için yüz hatlarında akli dengesi yerinde olmayan bir karanlık belirliyor. "Keldarion'dan ne kadar nefret ettiğimin sonu yok."

Hızla ayağa kalkıp ona bakıyorum, nefesim kesiliyor ve öfkem yükseliyor. "O zaman onu neden buraya getirdin? Neden Castletree'ye geldi? Bütün bunlar ne için?"

"Çünkü," diye hırlıyor, "bana çektirdiği acıyı ona da çektirene kadar durmayacağım."

Kolunu tutuyorum, Keldarion'la olan pazarlık dövmesini, dikenlerin ve kar tanelerinin bükülmüş mürekkebinin göstermek için kolunu yukarı itiyorum. Ama bileğinde başka bir şey daha var, daha yukarıda, altın bağlantılı bir bilezik, tanıdık bir gül şeklinde sarkan bir mücevher.

Bir kalp atışı için duraksadım. Farron bana pazarlıkların herhangi bir dairesel nesne olabileceğini söylemişti. *Başka kiminle pazarlık yaptın, Caspian?*

Gözleri yukarı kayıyor. Beni duydu. *Bir hediye, pazarlık değil. Ama sonuçları kesinlikle bir lanete benziyor.*

"Neden seni zihnimde duyabiliyorum?" diye soruyorum.

"Cevaplarını sadece yıldızların bildiği sorular soruyorsun Rosalina." Hiç ırkılmıyor, sadece öne doğru eğiliyor, böylece burun buruna geliyoruz.

"Neden senin gibi çalıları kontrol edemiyorum?"

Gölümsemesi derinleşiyor. "Hediye ya da miras, sihir aynı, öyle değil mi?"

"Bu hiç mantıklı değil." Burnumdan derin bir nefes alıyorum. İzin verirse ben kendi etrafında döndürecek. En önemli soruma odaklanmalıyım. "Bana eşimle yaptığın anlaşmanın ne olduğunu söyle. Bana Keldarion'la yaptığın anlaşmayı anlat."

Kolunu koparır. "O kadar kolay olmayacak." Bacaklarını iki yana açıyor. "Gel, kucağıma otur. Anlamana yardımcı olur."

"İğrençsin," diye tükürdüm. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Sevgililerinin işini bile bitiremiyorsun."

Kollarını sıvıyor, pazarlık dövmesi tam teşhirde. "Bilmiyor olmam, yapamayacağım anlamına gelmez. Pantolonumun düğmelerini aç. Stars, o eteğin altında hiçbir engelin olmadığını biliyor."

Bakışları üzerimde gezinirken bedenimdeki yakıcı sıcaklıktan nefret ederek bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Eteğimin bağını çekiştiriyor, ben de bacaklarının arasına giriyorum.

"Otur, Prenses. İzin ver sana sarılayım. Söz veriyorum, sadece rüyalarınızda gördüğünüz yıldızları göreceksiniz." Bir eli siyah kurdeleleri tembelce sallıyor. "Ve değerli eşin için endişelenme. Hâlâ dokunuşumdan titrerken bile kendini onun soğuk kollarında bulacaksın."

Uzaklaşıyorum. "Saçmalıyorsun. Pazarlığı öğrenmek için seninle yatmayacağım. Zaten muhtemelen bana söylemezsin bile."

"Tam tersine," diyor Caspian, benden çok daha uzun boyuyla, "az önce üç sorunuzu yanıtladım."

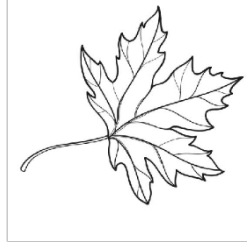
"Ne-"

Caspian kalabalığa hitap etmek için etrafımda dolanıyor. Ona saygıyla bakıyorlar. "Sanırım müzik biraz sıkıcı olmaya başladı. Derinlerin tadına bakmaya ne dersiniz? Büyük bir gösteri planladım. Bunu kaçırmak istemezsiniz." Otururken başını yanındaki boş koltuğa doğru eğiyor.

Ama onun hilekâr varlığına bir saniye daha dayanamam. Karanlıkta Dikenler Prensi'nden ve bilmecelerinden kaçarak dikenli merdivenden aşağı iniyorum.

OceanofPDF.com

Rosalina

Dikenli merdivenlerden aşağı inerken kalbim küt küt atıyor. Ezryn'in merdivenlerin dibinde olduğunu sanıyordum. Nerede o? Caspian'ın sözleriyle dans pisti daha da kalabalıklaştı.

Eğlence düşkünleri ilerliyor. Kargaşanın içine çekildiğimde tenim benimkine sürtünüyor. Herkes bu gösteriyi iyi bir şekilde izlemeye çalışıyor olmalı. Arkamı dönüp parmak uçlarımda durarak söğüt ağacımızı bulmaya çalışıyorum. Çılgın gözlü parti müdavimlerinden oluşan bir deniz onunla aramda duruyor. *Kahretsin.*

Müzik yükselirken, derin bir mekanik gümürtü avluda yankılanıyor. Dönüp bakıyorum. Dans pisti ikiye ayrılıyor ve bir yarık ortaya çıkıyor. Karanlığın içinden büyük bir akvaryum çıkıyor.

Şık, camsı yüzeyi titrek mücevher ışığında parıldıyor. Berrak su kenarlara sızıyor. Borular ve valfler, enerji ile titreşen damarlar gibi dipte yılan gibi kıvrılıyor. Tankın ortasında çarpıcı güzellikte bir yaratık var: bir denizkızı.

Nefes nefese kalıyorum, sarhoş ve yarı giyinik fae'ler yaklaşmak için beni itip kakarken umursamıyorum bile. Pudra mavisi parıldayan kuyruğu ve yüzündeki

pembe saç yelesi. Pullarının parıltısıyla büyülenmiş bir halde öne çıkıyorum.

Ama daha fazla Fae etrafımı sarıyor, ta ki her tarafım cesetlerle çevrilene kadar. Prenslere bir göz atmaya çalışıyorum, onlar yanımda değilken birden kendimi savunmasız hissediyorum. *Ağacımıza geri dönmeliyim.*

Arkamdan bir kargaşa sesi geliyor ve fae'ler küfürler ve ünlemler savuruyor. Ezryn porselen dükkânındaki bir boğanın kurnazlığıyla kalabalığı yarararak ilerliyor. Koyu renkli zırhı, tanktan çıkan parlayan mücevherlerin fuşya, zümrüt ve safir renkleriyle parıldıyor.

"Çekil yolumdan," diye homurdanıyor arkamda duran fae'ye. Sonra fae adamı omzundan tutup kenara itiyor.

Soğuk zırhını üzerime bastırır bastırmaz rahatladığımı hissediyorum. Geniş kolları bedenimi sarıyor ve ben de onun içinde eriyorum. "Burası çok kalabalık," diyorum.

"Biliyorum. Caspian gösterisini duyurduğunda kalabalığa kapıldım. Gölge halkı yukarıdaki diyarlardan gelen yaratıklara takıntılıdır. Bana sıkıca tutun." Ezryn elimi kocaman, deri elinin içine alıyor ve kalabalığın arasından itiyor. Elim onunkinde çok küçük görünüyor ve ayrılmamak için kendimi pelerininin sert kumaşına sıkıca bastırıyorum.

Küçük bir an için, kalabalıktaki bir boşluktan Keldarion'un gözlerini yakalıyorum.

Bahar Prensi'nin yanımda olduğunu fark ettiğinde yüz hatları yumuşuyor.

Ezryn nefesinin altında küfrediyor. "Onlardan çok fazla var. Gösteriden sonra ağacımıza geri döneceğiz."

Denizkızının kuyruğu büyüleyici bir ritimle sallanıyor. "Ben de izlemek istiyorum."

Ezryn avluyu inceliyor. Tankın kenarı boyunca obsidyen banklar var ama oturabilecek kadar şanslı insanlarla dolu. Ama bu Ez'i caydırmıyor. Bankın ucunda oturan, gözlerinin altında koyu halkalar olan sıska bir fae'nin yanına gidiyor. "Çekil."

Fae ona bakar. "Siktir git."

Ezryn gömleğini tutup onu banktan sürükledikten sonra kalabalığın içine itiyor. Kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor. Fae adam bize pis bir bakış attıktan sonra insan denizinin içinde kayboluyor.

Ezryn banka oturuyor, sonra ellerini kalçalarına koyuyor. Pürüzsüz deri eldivenlerini eteğimin şeritleri arasından hissedebiliyorum ve nefesim kesiliyor. "Buraya otur," diyor boğuk bir sesle. "Daha iyi görürsün."

Sonra beni kucağına çekti. Soğuk zırhının şoku çıplak kalçalarıma çarptığında nefesim kesiliyor. Lanet olsun Marigold'a ve makas konusundaki aşırı hevesine; kumaş o kadar ince ki, metal kesicisinin sertliği içime işliyor.

"Rahat mısın?" diye soruyor.

Çeliğin üzerinde oturmanın iyi bir şey olduğunu düşünmezsiniz ama bir eliyle kalçalarımı sıkıca sarıyor, diğer eliyle de dizime dayanıyor. Etrafımızdaki kaosun ortasında kendimi çok güvende hissediyorum. "Evet. Seni eziyor muyum?"

"Hiç de değil."

Ona yaslanıyorum, başım boynunun kıvrımında, kaskının hemen altında. O kadar güzel kokuyor ki, yağmurdan hemen sonra ormanda yürümek gibi.

Müzik duruyor ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Tank bir kaide üzerinde yükseliyor, böylece deniz kızını net bir şekilde görebiliyorum.

Teni soluk, sedefli beyaz, sanki en saf fildişinden oyulmuş gibi. Gövdesine ve göğsüne takılmış mücevherler var ama göğüsleri çıplak.

Saçları uzun ve dalgalı, soluk pembe ve açık lavanta tonları yumuşak bir pastel tonda birbirine karışıyor. Ve kulakları... Fae'lerin sivri uçlarına alışkınım ama onunkiler narin çıkıntılara ve kıvrımlara sahip.

bir yüzgecin şekli ve hareketi. Bağımsız hareket ediyor gibi görünüyorlar, o kalabalığı izlerken seğiriyorlar.

Başımı Ez'in dümenine yaslıyorum. "O neden burada? Sence kapana mı kısıldı?"

"Koluna bak."

Vücudunu zarif bir ritimle hareket ettiriyor ama ön kolunun etrafındaki yıldızlarla süslü çelik bant gözüme çarpıyor. *Bir pazarlık çemberi.*

Ez, "Muhtemelen buradan biriyle yaptığı anlaşmanın gereğini yerine getiriyordur," diyor. "Her ne için pazarlık yaptıysa önemli bir şey olmalı."

Bazı nedenlerden dolayı, bu beni üzüyor.

Siren büyük kuyruğunu sallayarak tankın tepesine çıkar. Yan tarafa tutunur ve gövdesini suyun üzerine kaldırır. Kalabalık onun her hareketini hayranlıkla izliyor. Sonra ağzını açar ve şarkı söyler.

Ses ruhani, büyüleyici. Kalbim her notayla birlikte yükselip alçalıyor. Dilini anlamıyorum ama sözlerinin akıldan çıkmayan güzelliği bir çapa gibi içime batıyor.

"Onu anlıyor musun?" Fısıldıyorum.

Ezryn öne doğru eğiliyor, dümeni omzuma dayanıyor. "Yaz Diyarı'ndan bir denizcilik dili. Kayıp bir aşğın şarkısını söylüyor." Sesi denizkızıyla uyumlu, derin ve gürleyen bir melodiye bürünüyor: *"Seninle okyanusun kıyısında, mehtaplı gökyüzünün altında tanıştım. O gece dalgaların arasında dans ettik, aşkımız bir ninni gibiydi. Ama sonra fırtına bulutları geldi ve bizi ayırdı. Ve şimdi bu kederli şarkıyı söylüyorum, kırık deniz kalbimle."*

"Summer'a özgü bir dil konuşabiliyor musun?"

"Ondan fazla dil konuşabiliyorum."

"Oh..." Tenim titriyor ama karnıma bir sıcaklık yayılıyor. Onu bu güzel dillerden biriyle dinlemenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Denizkızının sesi tüm balo salonuna yayılır ve kalabalığın nutku tutulur.

"Ah, aşkım, benim en tatlı aşkım," diye mırıldanıyor Ezryn, "masmavi denizde kayboldum. Sen bana dönene kadar bu hasret şarkısını söyleyeceğim."

Bir nefes alıyorum ve bakışlarım sudaki güzel yaratıktan Ezryn'e kayıyor. Karanlık, siperliğini her zamankinden daha da aşılmaz bir şekilde siyah yapıyor ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Deri eldivenlerini çıkarıp kemerine sokuyor. "Burası çok sıcak," diye mırıldanıyor ama sonra çıplak eli kalçamdaki yerine geri dönüyor.

"Başka ne diyor?" Fısıldıyorum.

Parmağı bir daire çiziyor, çıplak tenime dokunana kadar kumaşın yarıkları arasından kayıyor. *"Gel-gitler olsa da, rüzgârlar esip dursa da, sana olan aşkım yıldız ışığının nazik parıltısı gibi asla solmayacak."*

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum, sesinin sıcak okşayışının ve elinin tenime dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Çok nazik, çok alaycı, sadece küçük daireler çiziyor.

Nefesi miğferinin içinde yankılanıyor ve bacağını bana doğru daha sert bastırarak yer değiştiriyor. Kalçalarım titriyor ve kıvranıyorum, aniden daha fazla sürtünme için çaresiz kalıyorum. Bacaklarımın arasındaki yarık titreşiyor ve kalabalık kayboluyor. Sadece büyüleyici siren şarkısı ve Ezryn'in altımdaki

geniş kalçası var. Sol eli dizimin üzerinde geziniyor ve sağ eli kumaş şeritlerini kenara iterek uyluğumun yumuşak etini kavırıyor. O kadar güçlü bastırıyor ki Form. Benim göğüs titriyor ile benim hızlı Nefes al. O

Şovu izliyormuş gibi yapıyordu ama o becerikli parmaklar daha da yukarıya uzanıyordu.

Elim kaskının yan tarafını okşamak için yukarı kayıyor. "Bana bahar dilinde bir şeyler söyle."

Başını eğiyor ve neredeyse onu -o tuhaf, yüz­süz ama tanıdık gör­üntüsünü- kaşlarını indirip baştan çıkarıcı bir bakışla bana bakarken hayal edebiliyorum.

"Lüt­fen." Sözcük hoş­nut­luk­tan çok yalvarma şeklinde çıkıyor.

"Anon caria mirel baelorin," diye fısıldar. "Yavanthy caeotin. Darisfeli em onore, *Rosalina*."

Her heceden müzikal bir tını damlıyor ve ne dediğini öğrenmek için çığlık atmama neden olan bir muziplik var. Ona daha büyük bir inançla sarılıyorum ve o benimle konuşmaya devam ediyor, her kelime havada dans ediyor gibi görünüyor.

Deniz­kızı hâlâ şarkı söylüyor ve konuklar onun çekiminde kayboluyor ama ben onu zar zor duyabiliyorum. Ezryn bacağını yukarı kaldırıyor ve sırtım göğsüne dayalı, kalçalarım onunkilerin iki yanında oturana kadar kucağında zıplıyorum. Bu açı, bacağının üzerindeki çelik levhanın zonklayan merkezime yaptığı baskıyı daha da cezalandırıcı hale getiriyor.

Alışmalıyım, ama bu lezzetli sürtünmeyi kaybetme düşüncesi beni sadece ona daha fazla sürtünmek istememe neden oluyor.

Miğferinin soğuk metali boynumla çıplak omzum arasındaki kıvrıma yaslanıyor. Nefesini tenimde hissetmeyi, sesini miğferin yankısı olmadan duymayı o kadar çok isterdim ki. Ama bir kolunu belime dolayıp beni kendine daha sıkı çektiğinde bu düşünceler arka planda kalıyor.

Beni kalçasının üzerinde sürüklerken yarığım ısınıyor ve inlememek için alt dudağımı sertçe ısıriyorum. Ne yaptığını tam olarak biliyor mu? Şarkıcıyı izliyormuş gibi yapıyor ama elleri tenime doğru yol almaya devam ediyor-

"Adını haykırarak resifleri ve mağaraları derinlemesine aradım," diye mırıldanıyor Ezryn, "Dört diyarın denizlerinde yüzdüm, ama hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Her gece rüyamda seni görüyorum," sesi nefes nefese bir törpüye dönüşüyor, "ve aşkımız o kadar gerçek ki."

"Ah, Ezryn," diye nefes alıyorum. Ellerini üzerimde çok hafif hissediyorum; bana dokunabileceğini bildiğim şekilde sert ve disiplinli olmalarını istiyorum. İlk tanıştığımızda beni tuttuğu gibi.

Bu lanet zırhı giymemiş olmasını dileyerek kıcımlı ona yaslıyorum. Sert mi? Yoksa neden öylece oturup denizkızını izleyemediğimi mi merak ediyor?

Vücudumdaki her sinir yanıyor. Kalçalarımı onun üzerinde her sallayışında zevk kıvılcımları içimde dalgalanıyor. Eteğimin yırtmaçları bacağına her tarafına yayıldı, ta ki sadece sırlıslıkla külotum metal kalçasına bastırana kadar.

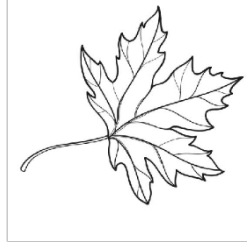
Sonra bir şey fark ettim.

Külot giymeyi unutmuşum. Çıplak ıslaklığımı ona sürtüyor, kalçasını uyarılmışlığımla ıslatıyordum.

Aman Tanrım. Ezryn'in zırhıyla aramda hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde yaşayacağı tiksintiyi hayal ettiğimde yanaklarıma bir utanç dalgası hücum ediyor. Avludan çıkan ara sokağı görene kadar başımı sağa sola çeviriyorum. Kalabalıkta bir açıklık var.

Denizkızı şarkı söylemeyi kesiyor ve herkes gürültülü bir alkış koparıyor. Bu fırsatı değerlendirip Ezryn'in kucağından atlayıp kaçıyorum.

Ezryn

Derin, tıkrılı bir nefes alıyorum. Vücudumdaki tüm sinirler geriliyor ama kendimi kıpırdamadan tutuyorum. Rosalina kalabalığın arasından sıyrılıyor ama onu takip etmek için hareket etmiyorum. Henüz değil. Kendimi kontrol altına almak için bir an izin veriyorum.

Çünkü eğer yapmazsam, onu partinin ortasında yiyip bitirebilirim.

Çelik zırhıma karşı sikim zonklıyor. Bir taç yaprağı kadar yumuşak olan teni parmak uçlarımda iz bırakıyor. Onu zar zor sıyırdım ama yine de bu dokunuş içimde evcilleşmemiş bir arzunun alevlenmesine yetti, hem heyecan verici hem de korkutucu bir şey. Zırhımdaki uyarılmışlığının parıltısı sadece ihtiyacımı körüklüyor.

Ayağa kalkıyorum ve kalabalığın içinde yavaş ama bilinçli bir şekilde ilerliyorum. Kalabalığın içinde onu kaybettim ama çabucak bulacağım. Kokusu beni ileri itiyor. Duyu organlarım o nefis kokuya odaklanıyor ve partinin gürültüsünün kaybolmasına izin veriyorum. O burada.

Kahverengi saçları gözümün önünde parlıyor ve burnunun tanıdık profilini fark ediyorum.

Benimkini. Uzandım ve kolunu yakaladım.

"Dokunma bana," diye hırlıyor kadın ve ben de onu serbest bırakıyorum. Bu bir fae, Rosalina değil. Şimdi saçlarının çok daha kısa olduğunu ve gözlerinin Rose'un tatlı tavrına asla uymayacak vahşi bir parıltıyla parladığını fark ediyorum.

"Özür dilerim, sizi başka biri sandım."

Fae kadın beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve vahşi yüzünde bir sırıtma beliriyor. "İlginç."

"Affedersiniz." Onu iterek geçtim ve başımı salladım. Bu kadar insanın arasında duyularım karışmış olmalı. Ama onun izini bulmam uzun sürmedi. Avluyu kalenin geri kalanına bağlayan bir geçide daldı.

Arkasındaki gölgelere kayıyorum ve bir anlığına sessizlikte nefesini tutuşunu izliyorum. *Çok güzeldi.* Ona böyle bir kıyafet giydirdiği için Marigold'u öldüreceğimi söylemiştim ama bunun tek nedeni, hiç kimsenin gözlerinin onun ışıltısının görkemine bakmayı hak etmemesi. Ben daha layık olduğumdan değil... Ama o benim silah arkadaşımın eşi.

Bu onu senin yapmaz, diyorum kendime. Öyleyse neden kendine böyle işkence ediyorsun?

Cevap, siyah saçlarını omzunun üzerinden savurarak, kalın kalçalarını sallayarak geliyor.

Çünkü zevk, acıya değer.

Tek bir hızlı hareketle onu taş duvara doğru itiyorum. Ellerim küçük bileklerini sarıyor ve kollarını başının üzerine doğru çekiyorum. Bu hareket göğsünün içeri ve dışarı doğru titremesine neden oluyor, güzel göğüsleri korsajından aşağı damlayan mürekkepli siyah desenlerle zar zor gizleniyor.

"Rosalina, tek başına gitmen konusunda ne demiştik?"

Gözleri geniş ve kırışmıyor. Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını bacağıma doğru kaydırıyor. "Ez-"

"Seninle konuşurken gözlerini benden ayırma," diye homurdanıyorum.

Yüzünde bir muziplik parıltısı beliriyor. "Ya itaat etmezsem? Beni boğacak mısın, teneke kutu?"

Gülümsememe engel olamıyorum. "Sadece kıbarca sorarsan."

Mükemmel ağız lezzetli bir O'ya dönüşüyor. Bileklerini sıkıca kavıyorum. "Nereye gittiğini sanıyordun?"

"Uzaklara," diye fısıldıyor. "Ben... utandım."

Bileklerini tutmayan elimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Şimdi, neden böyle saçma bir şey hissediyorsun?"

Göğüsleri kabarak göğüs kafesime degecek kadar yaklaşıyor. Birden Dayton'ı ve onun gömleksiz gezme terciğini anlıyorum. "Çünkü kendime engel olamadım-"

"Ve asla zorunda kalmamalısn." Derin bir nefes alıyorum, başlığımı eğerek boynu ile omzu arasındaki çukura doğru eğiyorum. "Uyarılmanızın emrinde ve çağrısında olmak bir ayrıcalık ve zevktir."

Altımda kıvranıyor. Buna karşılık ona daha sıkı sarılıyorum ve onu bedenimle duvar arasına hapsederek daha da yaklaşıyorum. "Ezryn..."

Elimi çenesinden boynuna doğru indiriyorum. "Tatmin olmayı hak ediyorsun, Petal."

Bir kahkaha atıyor ve elimi boynuna hafifçe bastırmamla kahkahası hemen kesiliyor. "Komik bir şey mi söyledim?"

Nefes nefese kalıyor ve boğazının elime karşı lezzetli sallanışını hissediyorum. Kalbi gergin bir ritimle atıyor ama kalçalarını benimkine sürtmek için döndürüyor. "Herkes bu şekilde düşünmüyor."

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor. "Leydimizi memnun etmemeye kim cüret etti?" Utangaç bir şekilde yana bakıyor. "Dayton-"

Onu kollarımın arasında döndürüyorum, vücudunun benimkine yaptığı baskının tadını çıkarıyorum. Kocaman gözleri ve içten bir gülümsemeyle bana bakıyor ve bir an için böylesine kötü bir yerde neşe bulduğum için büyüleniyorum.

Onu daldırıyorum ve o da başını geriye atıyor, uzun saçları yere dökülüyor. "Dayton bir aptal," diyorum. "Yaptığı hata derhal düzeltilmeli."

Onu dik tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Ve sonra onu koridora çekiyorum.

Cryptgarden'a gitmeyeli onlarca yıl oldu. Burada geçirdiğim zamana dair son anım -Kel'in öfkesi, beni ve ordusunu gördüğünde gözlerindeki acı-zihnimi ele geçirmekle tehdit ediyor, ama onu uzaklaştırıyorum. Şu anda, bu anın içinde kalacağım. Onun için. Benim için.

Uzun zaman geçmesine rağmen bu koridorlarda yolumu biliyorum. Ve Vadi'nin derinliklerinde işler pek değişmez. *Muhtemelen hâlâ buradadır.*

Bizi kulelerden birinin etrafında dolanan bir merdivene götürüyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama heyecanı yüzünü aydınlatıyor. Kalbim gümür gümür atıyor.

Merdivenler bizi kalenin surlarına çıkarıyor, duvarlar bir dizi mor kapıyla kaplı. "Cryptgarden Kalesi sakinlerinin yukarıdaki dünyaya karşı biraz takıntılıları var. Birçoğu kendini koleksiyoncu olarak görür. Yüzeyden gelen hazineleri kalenin bu bölümünde saklıyorlar."

"Bölge sakinleri diyarlardan birine taşınmayı tercih etmezler mi?" Rosalina soruyor.

Doğru kapıyı hatırlamaya çalışarak yanağımın içini ısıırıyorum. "O kadar basit değil. Birçoğu Dikenler Savaşı'ndan önceki çatışmalardan hain olarak görülüyor. Diğerleri sığınak arıyor; kaçakçıların, yasadışı tüccarların veya dışlanmış soyluların ortadan kaybolabileceği bir yer."

Rosalina parmaklığın kenarından kalenin ötesine, aşağıdaki uçsuz bucaksız şehre bakıyor. Zihnimde bir görüntü beliriyor: Kel

tam da bu kulenin tepesinde duruyordu. "*Kabul et, Ez. Burada belli bir güzellik var.*"

Onu hiç görmedim. Mücevherler yeryüzünden çekilen sihirle parlıyor, mor ve safir ışığın doğal bir kaynağı yok, gökyüzü yok, sadece yukarıdaki puslu sis var.

Nefes alıyorum, tahta ve toprak kokusunu algılamaya çalışıyorum. "Bu kapıdan."

Rosalina elimi sıkıca tutuyor ve beni takip ediyor. Kapı kolunu deniyorum. Kilitli.

"İzin ver." Rosalina tacından bir diken çıkarır ve kilide doğru eğilir.

Elimi kalçalarına koyuyorum, kasıklarım kıına bastırıyor.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," diyor, sesi kısık ve boğuk olsa da.

Kilit klik sesiyle açılıyor ve yüzünde baş döndürücü bir gururla bana bakıyor.

Bir elimi yanağında gezdiriyorum. "Demek aylar önce odandan böyle katın. Başımı büyük belaya soktun."

Yarı  rt l  bir bakışla beni inceliyor. "Bunu telafi edebilirim." Elim çenesini kavırıyor ve onu kapının pervazına doğru itiyorum. "*Yapabilirdim*" değil.

Yapacaksın, Petal."

Tek tepkisi hızlı hızlı nefes almak ve yanaklarıyla burnunun üzerinde oluşan nefis bir kızarıklık oluyor. Bir saniye daha bekleyemem. Ona *şimdi* yalnız ihtiyacım var.

Kapıyı açıp Rosalina'yı saçlarından tutuyorum ve yavaşça içeri itiyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Bu da ne böyle?"

Tanrıya şükür Caspian gerçekten değişmemiş. Buranın hâlâ onda olduğunu biliyordum. Küçük bir kapalı arboretuma giriyoruz. Oda loş ama yerden ağaçlar gibi çıkan devasa kristaller tarafından aydınlatılıyor, ışıll ışıll parlıyor.

ruhani mavi ve mor ışık. Hava dört diyarın her birinden gelen çiçeklerin baş döndürücü kokusuyla doludur: sadece en nadide ve en güzel olanları. Bazıları değerli mücevherler gibi parılıyor, yaprakları içsel bir ışıkla aşılınmış.

Yanardöner eğrelti otları ateşböcekleri gibi parlıyor ve yemek tabağı büyüklüğündeki yapraklar topraktan koparılmaya hazır zümrütler gibi görünüyor. Ortada prizmatik ışıkla dalgalanan yosunlu bir yatak uzanıyor.

Rosalina bir daire çizerek, "Burası gizli bir bahçe," diye fısıldıyor.

"Kimse Caspian'ın güzel şeyleri sevdiğini inkâr edemez." Kapıyı kilitliyorum, sonra sihrimi yokluyorum. Burada, Castletree'den uzakta çok zayıf ama yine de kapının çerçevesi boyunca kalın bir örümcek ağı yetiştirebiliyorum. Kimsenin bizi bulması riskini göze alamam.

Yapmayı planladığım şeyle değil.

"Bazı bitkiler biraz solmuş görünüyor," diye belirtiyor.

Biraz solmuş, nazikçe. Bitkilerin çoğu hastalıklı, ölüme yakın görünüyor. "Burada bir şeylerin yetişmemesi gerekiyor. Bu bahçenin var olması bile bir mucize."

Caspian'ın bunları hayatta tutmak için hangi büyüü kullandığını ancak hayal edebilirim. Ama artık Aşağıdakiler hakkında düşünmek istemiyorum. Sadece onu düşünmek istiyorum.

Şimdi yalnız olduğumuz ve partinin gürültüsü uzakta olduğu için göğsümde garip, huzursuz bir his kıpırdanıyor. *Ben... gergin miyim?*

Rosalina kaşlarını kaldırır. "Peki Prens Ezryn, beni neden sizinle baş başa bir odaya kilitlediğinizi sorabilir miyim?" Bana yaklaşırken kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor. Parmaklarını göğüs kafesimde gezdiriyor. "Benim çok tehlikeli bir insan olduğumu bilmelisin."

Onun şakacılığı beni sarıyor ve gerginliğim yatışıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Güven bana. Çok korkuyorum."

"Merak etme. Sana karşı nazik olacağım." Parmakları zırhıyla miğferim arasındaki çıplak tende dans ediyor. "Aksi için yalvarmadığın sürece."

İlkel bir ihtiyaç bedenimde dalgalanıyor ve onu büyük bir eğretili otunun saksısına doğru döndürüyorum. "Şimdi, aceleci davranma, küçük insan. Benim için en önemli şey onurumdur." Kulağının yanına eğildim, sesim alçak ve dumanlıydı. "Ve sana bir söz verdim."

Bana doğru kıvrılıyor ve ben de bacaklarını kalçalarımın doluyorum. Soğuk zırhıyla çıplak seksi arasındaki temasta çılgılık atıyor ve sesin tatlılığından neredeyse inliyordum. Kalçalarını kavriyorum ve o da kollarını boynumun arkasına doluyor.

Demek onu kollarımda hissetmek böyle bir şey. Kalede geçirdiğimiz onca ay boyunca, Keldarion'un zoraki yemeklerinde karşılıklı otururken, ona tek bir kelime bile edememiştim. Ve bizden uzak kaldığı onca ay boyunca, soğukluğumdan dolayı kendimden nefret ettim. İşte kaçırdığım şey buydu.

Bizi yosunlu yatağa indiriyorum. Kristallerin parıldayan ışığı tenini yıldız tozundan bir tuval gibi boyuyor. "Sen bir sanat eserisin. Seni lekelememeye çalışacağım."

İnliyor ve ellerini yosunlara bağlıyor. Vücudu kemerli, başı geriye doğru, muhteşem uzun boynunu ortaya çıkarıyor.

Ayağa kalkıyor, gözleri kocaman ve çılgınca, kaskımın yan tarafını kavriyor. "Beni mahvet. Ben seninim, istediğin gibi kullanabilirsin. Beni al ve at, yeter ki bir anlığına senin olayım."

Bu fikir beni çılgınca bir ateşle dolduruyor: tatlı kadınının, tüm yumuşaklığı ve mizahıyla, benim tarafımdan aşağılanmaya istekli olduğu fikri. İçimdeki canavar göğsümde çırpınıyor. *Al onu. Al onu.*

"Ezryn-" diye sızlanıyor ama parmağımı dudaklarına götürerek onu susturuyorum. Yüz ifadesi kızgınlıkla parlıyor ve ağzını parmağımın etrafına sarıyor.

Parmak. Gözlerimi kapatıyorum ve dili aşağı yukarı dönerken inliyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"İşte sana çok iyi davranacaktım," diyorum. "Ve sen çok kötü davranıyorsun."

Bir *patlamayla* parmağımı serbest bıraktı. "Bu konuda ne yapacaksın, Teneke Adam?"

Tüm bedenimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve bir elimi usulca boğazına koyuyorum. "Bana bir kez daha öyle de."

Dudaklarının kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Yoksa ne... Teneke Adam mı?"

Ateş tüm bedenimi sarıyor ve onu bacaklarımla yere sabitleyerek üzerine çıkıyorum. Ellerimden biri saçının dibini *sertçe* kavırıyor. Diğeri boğazına daha sıkı sarılıyor. "İstedğin bu muydu, yaramaz kız?"

Ağzı yumuşak bir nefesle açılıyor ve gözleri neredeyse başının arkasına yuvarlanıyor. "Oh, evet," diye inliyor.

"Hâlâ konuşabiliyorsun. Yeterince sıkılmıyor olmalıyım." Ağırılığımı ona daha fazla bastırıyorum. "Çok fazla gelirse iki kez göz kırp, tamam mı bebeğim?"

O da karşılık olarak kalçalarını bana doğru savuruyor. Homurdanıyorum, sikim zırhımın kısıtlamalarına karşı öfkeleniyor. Kahretsin, elim boğazına dolanmışken enfes görünüyor. Saçlarını daha sert çekiyorum ve yosunların arasında kendi ellerinin taklit ettiği hareketi görüyorum. *Üzgünüm, Caspian.*

Onu tutmayı bırakıyorum ve arkama yaslanıyorum. Nefes nefese kalmış, gözleri ıslak ve parlak. "Ezryn..."

Elimi yanağında gezdiriyorum. "Ne kadar iyi bir kız."

Sinirli bir miyavlama sesi çıkarıyor ve zırhımı tırmalamaya başlıyor. "Bunu nasıl çıkarabilirim?"

Gölüyorum ve kollarını tekrar yanına indiriyorum. "Gözlerini kapat."

Kaşlarını tekrar kaldırıyor, ağzı yumuşak ve sorgulayıcı. Ama sonra yapıyor.

Titrek bir nefes alıyorum. Ben... Ben bunu daha önce hiç yapmadım. Başka bir sevgiliyle asla. Ama aynı zamanda dünyaya böylesine neşe ve pozitiflikle bakan biriyle de hiç birlikte olmamıştım; herkesi, hatta hiç tanımadıklarını bile önemseyen birini hiç tanımamıştım. Dünyayla onunki gibi masum bir cesaretle yüzleşmeye istekli birini daha önce hiç tanımamıştım. Hiç kimse *beni* böyle görmemişti. *Senin dünyanda olmak istiyorum.*

Dikkatlice kaskımın kenarlarından tutup yukarı çekiyorum. Arboretumdaki serin hava saçlarımı yakalıyor. İlk kez ona vizörümün renkli camlarından değil, kendi gözlerimle bakıyorum. Yıldızlar, o çok güzel.

Ben aptalım. Eğer bana itaat etmez ve gözlerini açarsa, evimin şerefini lekelemiş olurum. Bahar Diyarı'ndan sürgün edileceğim ve en kötüsü de inancımıza ve yaşam tarzımıza verdiğim her söze ihanet edeceğim.

Ama ona böyle bakabilmek için bir an bile risk almaya değer. Kaskımı yere bırakıp elimi gözlerinin üzerine koyuyorum. Hızla nefes veriyor ve ben de tatlı nefesini yakalamak için eğiliyorum. Sonra ağzına en yumuşak öpücüğü bırakıyorum.

"Ezryn," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Öpücük yavaş, samimi, şefkatli. Benim kadar savunmasız bir öpücük. Ağrıyor, geri çekiliyorum. "Gözlerini kapalı tut."

Kaskımı alıyorum ve kafasına geçiriyorum. Onu boynunun altından tutup kaldırırken ellerim hassaslaşıyor ve kaskı, vizör arkada olacak şekilde çeviriyorum.

Kutsal çeliğimin derinliklerinde, o kör.

Elleri kaskı hissetmek için geçici olarak yukarı kalkıyor. Özlem bedenimi titretiyor; onun muhteşem yumuşak teni mürekkepli siyah kumaşla örtülü,

Bahar Diyarı'ndan bir miğferle taçlandırılmış... Onu Meadowmere'in dışındaki kiraz çiçeklerinin arasında sadece kendi miğferiyle ve başka hiçbir şey giymeden sürüklenirken hayal edebiliyorum.

"Bekle." Farkındalık sesini titretiyor. Ayağa kalkıyor, hareketleri çılginca ve bana doğru uzanıyor. Parmak uçları yüzümün üzerinde, kaşlarımın arasında, burnumun kıvrımında geziniyor. Dokunuşuna karşı iç çekiyorum, dudaklarıma her yaklaştıklarında ellerini usulca öpüyorum.

"Sanki seni görebiliyorum," diye fısıldıyor. "Yani, aslında seni göremiyorum. Ama yüzüne dokunduğumda seni burada görebiliyorum." Eli kalbinin üzerinde geziniyor.

Boğazımın arkasında bir düğüm oluşuyor ve düşüncelerim beni canlı canlı yemeden önce bir şeyler yapmam gerekiyor. Elleri saçlarıma dolanıyor. Onu yosunlu yatağa geri itiyorum ve dudaklarımı boğazında gezdiriyorum.

"Şimdi, Petal, senin için açlıktan ölüyorum."

Yavaşça vücudundan aşağıya doğru iniyorum, çıplak etinin her bir parçasına öpücükler ve ısırlıklar yağdırıyorum. Sanki ellerini saçlarımdan çekmeye dayanamıyor. Uyluklarının arasındaki tümseğe doğru inerken başımı kurtarmak zorunda kalıyorum.

Eteğinin kurdelelerini kenara itiyorum, damlayan sıcaklığını ortaya çıkarıyorum. Yıldızlar, çok güzel kokuyor. Yüzümü ona yaklaştırıp derin derin içime çekiyorum.

Soğuk hava tenine çarptığında inliyor ve kalçaları bana doğru dalgalanıyor. Ağzım ihtiyaçla sulanıyor. *Seni yiyip bitireceğim.*

"Ezryn," diye inliyor. "Lütfen. İhtiyacım var."

Cümleyi bitirmesine gerek yok; neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Sıcaklığını ağızımla kapatıyorum. Elleri tekrar saçlarımı buluyor ve sertçe çekiyor. Islaklığına karşı sırtıyorum ve sıcaklığının derinliklerine daldırmadan önce dilimin ucuyla onu kızdırıyorum, döndürüyorum ve daldırıyorum.

Bana karşı kükrüyor. Kaygan ısı başımı döndürüyor ve ona ziyafet çekerken her iniltinin ve çığlğın tadını çıkarıyorum. Aynı anda hem lezzetli, hem tuzlu, hem de tatlı bir tadı var. Her yalayışında ve emişimde daha da ıslanıyor ve ısınıyor. O kadar lezzetli ki, korkarım kendimi bir bağımlılıkla kuşattım.

Klitorisini kucaklıyorum, kalçaları başımın etrafını sıkıyor. Sikim zırhıma karşı sertleşiyor ve her şeyden kurtulup onu şimdi aldığımı hayal ediyorum.

Neyse ki bu coşku içinde biraz mantıklı davranabiliyorum.

Ama çıkarmadı. "Çıkar şunu Ez," diye yalvarıyor, omuzlarıma vurarak. Ters kask sesini boğuyor. "Seni içimde istiyorum. Lütfen."

Kendimi onun amından ayırıyorum ve ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum. Her ne kadar bu güzel elbiseyi yırtıp atmak ve güzel göğüslerini ağzıma almak istesem de, narin kıyafetini mahvedemem. Onu buradan çıplak çıkarmamın imkânı yok. "Seni aldığında, kiraz çiçekleri ve kır çiçekleri arasında olacak. Bulutlarla kaplı gökyüzünün altında olacak, çığlıklarını sadece kuşlar duyacak." Dişlerimi yaka kemiğine geçiriyorum. "İki ceset gibi toprağın altına gömülmeyeceksin."

Sinirli bir hırıltı çıkarıyor ve saçımı arkadan çekiyor. "Ama-" "Aması yok."

Tekrar kalçalarının arasına iniyorum. "Olmak zorunda kalacaksın Şimdilik bununla yetin, bebeğim."

İki parmağımı sıcaklığının ve kıvrımlarının derinliklerine daldırıyorum. Umutsuz, neredeyse vahşi bir çığlık atıyor ve sırtını dikleştiriyor. Yüzümü tekrar ona gömüyorum ve klitorisini derinlemesine emiyorum. Parmaklarım ve ağzım ritmik bir uyum içinde çalışarak bacaklarının etrafında gerilmesine ve gevşemesine neden oluyor.

"Ez... Ez, aman Tanrım."

Daha sert bastırdığımda ve tatlı nektarı dilimin üzerine damlarken çözülürken oluşan gülümsemeyi durduramıyorum.

Ve sanki onun doruğa ulaşması içimde bir telaş yaratıyor, kalbimden fişkırان ve parmaklarıma kadar uzanan bir neşe ve merak dalgası.

Serbest bırakılması vücudunun titremesine neden oluyor, ama durmuyorum, altımda kaskatı kesilip nefes nefese kalana kadar her damlayı hevesle yalıyorum.

"Oh, Ez," diye fısıldıyor. "Bu müthiş bir parti."

Gülüyorum ve onun yanına doğru ilerliyorum. Vücudunu kendime doğru çekiyorum, çelik dümen göğsümde duruyor. Eli kalçalarımın arasından aşağıya kayıyor. "Seni memnun etmek istiyorum."

Bileğini tuttum. Aletim ağrısa da çok uzun zamandır gittiğimizi biliyorum. "Eğer yakında dönmezsek diğerleri bir arama ekibi gönderecek. Ayrıca, bu gece senin için. Bunu Dayton'ın aptallığının intikamı olarak düşün."

"Tamam," diye fısıldıyor ama bana daha sıkı sarılıyor.

"Bunu geri götürsem iyi olacak." Kaska vuruyorum.

"Gözlerim kapalı."

Kaskı yüzünden çıkarıp yanaklarındaki leziz kızarıklığın, saçlarındaki dağınıklığın tadını çıkarıyorum. Tatmin olmuş bir kadının yüzü. Yeni bir ağırlıkla miğferi tekrar başımın üzerine yerleştiriyorum. "Artık gözlerini açabilirsin."

Gözlerini kırptırıyor ve etrafına

bakıyor. "Ezryn..." "Hmm?"

"Çiçekler," diye fısıldıyor. "Daha sağlıklı görünüyorlar."

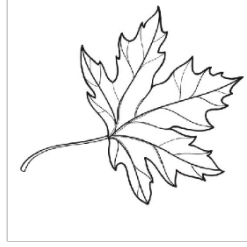
Dönüp arboretumun etrafına bakıyorum. Haklıydı. Bir zamanlar solmuş ve ölmekte olan bitkiler, şimdi herhangi bir bahar çayırına rakip olacak şekilde çiçek açıyor.

Ellerime bakıyorum ve solmakta olan yeşil bir ışıltı fark ediyorum. "Ben... Ben bir şey yaptım."

Ama Rosalina'nın bakışlarıyla karşılaştığımda, kafamdaki düşünce düzeliyor. *Biz bir şey yaptık.*

OceanofPDF.com

Keldarion

Cryptgarden'da dolaşırken müzik beni bir aşığın kucaklaması gibi sarıp sarmalıyor, duyularımı uyandırıyor. Gözlerim içki masasına kayıyor, her köşe özgürlük vaat eden parlak renkli karışımlarla dolu. Söğüt ağacına geri götürmek için iki içki daha almadan önce üç köpüklü shot alıyorum.

Şimdi, şu ağaç nerede? Görüşüm gidip geliyor. Odaklanabildiğim tek şey bükülmüş dikenler ve *onun* üzerinde oturduğu taht.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sert, metalik bir ses gürültüyü kesiyor.

Dönüyorum. Rosalina ve Ezryn önümde sallanıyorlar. Kollarını birbirlerine dolamışlar.

En iyi arkadaşımın eşimi böylesine koruyucu bir şekilde kucakladığını görmek bedenimde tuhaf bir sevinç yaratıyor. Onun için endişelenmediğimi fark ettim; onunla birlikte olduğunu biliyordum, onun da onu benim kadar şiddetle koruyacağını biliyordum.

Onlara yaklaşmak için duyduğum derin arzu diğer her şeyin önüne geçiyor. İçkilerimi bırakıp Ez'e doğru sendeliyorum, sert omuzlarını kavırıyorum, onun

sağlam ağırlık beni destekliyor.

Burada olduğu için çok mutluyum. O hiç burada olmaz. Gitmeyi seviyor. Çünkü Castletree'den nefret ediyor. Benden nefret ediyor. Ama hep geri geliyor.

"Ez, seni özledim." Yüksek sesle konuşuyor olabilirim ama önemli değil. Metal miğferinin ön tarafına bir öpücük konduruyorum. Hâlâ onu destek olarak kullanırken, beline sarılmış kadına doğru eğiliyorum.

Bana göz kırpmıyor, yüzünde çok sevimli bir ifade var. Ben de onu öpeceğim. Çenesini yakalıyorum ve iç çekiyor, sesi bedenimi ateşliyor.

Hayır. Ondan uzaklaşıyorum, gözlerim avludan dikenli merdivene doğru kayıyor. *Onu almasına asla izin vermeyeceğim.*

Rosalina, "Sanırım biz yokken daha fazla içki içmiş," diyor. Ezryn derin bir iç geçiriyor. "Onu hiç bu kadar sarhoş görmemiştim."

"Ben gayet iyiyim," diyorum onlara. Ama sözlerim istediğim etkiyi yaratmıyor çünkü Rosalina kıkırdıyor.

"Yeterince uzun kaldık." Ez beni daha sıkı kavıyor ve üçümüz hareket ediyoruz. Ezryn'in tökezleyen iki kişiyi parti boyunca sürüklemesi dışarıdan bakan birine garip geliyor olmalı. İstesem yürüyebileceğime eminim ama ona yaslanmayı seviyorum.

Söğüt ağacının tanıdık parlayan dalları hışırdıyor ve Ezryn bizi yumuşak minderlerin üzerine bırakıyor. Ben devrilerek kendimi bir şekilde sırtüstü yatarken buluyorum ve Rosalina yanıma düşüyor, saçları koyu dalgalar halinde dökülüyor. Bir bacağını kaldırmış, eteği eriyip gidiyor ve güzel kalçasını, baldırının pürüzsüz kıvrımını ortaya çıkarıyor.

Vücudunun her santimini tatmak istiyorum.

"Keldarion." Ezryn'in sert sesi puslu zihnimi yarıp geçiyor ve onu tepemizde dikilirken görmek için gözlerimi kırıştıyorum. "Dayton ve Farron nerede?"

Zihnimin bulutlarını araştırıyorum. "Sanırım sevişecek bir yer bulmaya gittiler."

"Elbette yaptılar." Ezryn iç geçirir. "Nerede?"

Omuz silkiyorum.

"Onları bulacağım ve sonra gitme zamanı. Farron'un pazarlığını fazlasıyla yerine getirdik," diyor Ezryn. "Rosalina, yetki sende."

İtaatkâr bir şekilde başını sallayarak doğruluyor. "Yani Kel'e patronluk taslayabilir miyim?" "Ne istersen yap. Sadece buradan ayrılma. Anladın mı?"

Gülümseyip başını sallıyor ve adam hafifçe eğilip yanağını okşuyor, sonra bana dönüyor. "Sakin aptalca bir şey yapma."

"Bunu ne zaman yaptım ki?"

Uzun bir iç çekişten sonra Ezryn, Rosalina ve beni yalnız bıraktı. Ve aptalca bir şey yapanın o olduğuna eminim.

"Ez beni sorumlu bıraktı," diye mırıldandı Rosalina ve hâlâ minder yığınının üzerine yayılmış olduğum yere yaklaştı.

Güzel göğüsleri sadece mürekkep gibi dikenlerle kaplı. Dizleri her hareketinde eteğinin panellerini itiyor. Ve o kumaş parçasıyla amı arasında hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Bu düşünceyle içimden derin bir inilti yükseliyor. O mükemmel. Zevkimi hissederek odama geldiği gece, onu ilk kez gerçekten çıplak gördüğüm geceydi. Her parçam ona dokunmak, kendimi onun içine gömmek ve asla ayrılmamak için can atıyordu.

Çiftleşme bağının onun da beni arzulamasına neden olduğunu biliyorum. Bir canavarı arzulamasını sağlıyor. Ve bu ihtiyaca boyun eğmemek her geçen gün daha da zorlaşıyor.

Başını omzuma yaslıyor, göğüslerinin yumuşaklığını yan tarafıma bastırıyor. Bir bacağını benimkinin üzerine atıyor.

"Ez sana istediğim her şeyi yapabileceğimi söyledi," diye fısıldıyor.

"Hmm." Kıçını avuçlayana kadar bir parmağımı omurgasından aşağı kaydırıyorum. "Eminim sinsi bir şeyler planlıyorsunuzdur."

Poposunu dokunuşuma doğru itiyor. Elim kumaş panellerin arasından kayıyor ve çıplak tenini okşuyor.

"Siktir," diye inliyorum ve sonra kendimi durduramıyorum. Onu üstüme çekiyorum, kalçaları kalçalarımın her iki yanına yayılıyor, çıplak sıcaklığı bana baskı yapıyor. "Bunu hissediyor musun Rose? Senin için ne kadar zayıf olduğumu hissediyor musun?"

Derin bir arzu sesi içinden dalgalanıyor ve sikimin üzerinde sallanıyor. "Ne istediğimi biliyorsun, Kel." Dudaklarını çeneme bastırıyor. "Ama bir öpücükle başlayacağım."

Yüzümü onunkine doğru çeviriyorum, dudaklarım benimkinden bir saç teli kadar uzakta. "Bana Ez ile ne yaptığını söyle. Kokusu her tarafına sinmiş."

Gözleri açılıyor ve kızarıyor. "Biz-"

"Umarım sana iyi davranmıştır Rose." En iyi arkadaşımın onu asla tatmin edemeyeceğim bir şekilde tatmin ettiği düşüncesi, yanan göğsümdeki ağrıyı dindiriyor.

"Beni öptü," diyor boğuk bir sesle. "Beni buradan öptü."

Sonra elimi tutuyor ve eteklerinin arasına çekiyor. Parmak uçlarım onun sıcak çekirdeğini sıyrıyor. Çok yumuşak ve ıslak. Onun içinde olmalıyım. "Rose-"

Yumuşak bir ses, "Bu, aşağıdaki en lezzetli manzara değil mi?" diyor.

Rosalina'yı kucağıma alarak doğruluyorum, bir yandan da oyuğun girişinde eğilen Caspian'a bakıyorum. "Dikkatli ol Kel, yoksa yirmi beş yıllık serini bozabilirsin."

Alaycı bir gülümsemesi ve keskin açıları var. Yirmi beş yıl. Gerçekten o kadar uzun mu oldu? Ama hiç zor olmamıştı, hem de hiç. Vereceği zararı bile.

Ta ki Rosalina Castletree'ye girene kadar. Lanetimin cevabı. Ve krallığının kıyameti.

"Bir kişilik daha yer var mı?" Caspian yanımıza oturdu.

Rosalina ona ters ters bakar. "Burada ne işin var senin?" "Sanırım bana bir hediyen olduğunu söylemiştin." "Domuz gibi davrandığın için bunu hak etmiyorsun."

Dolgun dudaklarını büzüyor. "Ama bugün benim doğum günüm."

İster inatçı nezaketinden, isterse de onun cazibesine karşı herkes kadar zayıf olduğundan olsun, tereddüt ediyor. "Siktiğin fae'leri Castletree'ye göndermeyeceğine söz verirsen alabilirsin."

"Buna nasıl söz verebilirim? Bir prens olabilirim ama aynı zamanda bazı ihtiyaçları olan bir adamım."

"Çıplak insanları sunmaktan başka yeni bir sapkınlık bul." Rosalina kucağımdan kayıyor ve ben anında onun dokunuşunu özledim.

"Yeni bir şey," diye düşünüyor. "Keşfetmeme yardım etmek ister misin?"

Yerden dikenler fişkırıyor. Neredeyse şefkatle bileklerini sarıyor, onları birbirine bağlıyor ve başının üzerine kaldırıyorlar. İki sarmaşık daha yılan gibi kıvrılıp her bir ayak bileğini bağlıyor.

Caspian onun göğüs kafesini hafifçe dürtüyor ve o da bir gıcırtyla minderlerin arasına düşüyor.

"Bırak onu," diye uyarıyorum.

"Mesele de bu, sevgili Kel," diye mırıldandı Caspian. "O da benim gibi bu çalıları evcilleştirebilir. Sen de kurtulabilirsin, değil mi?"

Rosalina göğsü kabarak onları test ediyor gibi. Aramızdaki bağda titreşen tek duygu... şehvet. *Lanet olsun ona.*

"Bazen teslim olmak iyi hissettiriyor, değil mi küçük prenses?" Caspian dudaklarını yalar. "Çünkü derinlerde bir yerde, sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Sen. Sana sadece zevk getireceğimi. Teklifimi düşündün mü? Umutsuzca aradığın cevabı sana sunabilirim."

"Hediyeni böyle mi alacağını sanıyorsun?" diye ısıyor ama sesi kısık ve alçak.

"Ben sana iyi davranırım. Sen de bana iyi davran." Ayak bileklerini tutan çalılar hareket ederek bacaklarını hafifçe açıyor. Eteği yana kayıyor ve panellerin arasından çıplak amını, damlayan merkezinin önündeki hafif kıl çizgisini görüyorum. Uyarılmışlığının kokusu sarhoş edici.

Öfkeyle onlara yaklaşıp gömleğini tutuyorum. "O asla senin olmayacak, Cas."

"Çok tatlısın, Kel." Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor ve bana karşı koymak yerine içimde eriyor. Bacakları dizlerimin iki yanına düşüyor ve eli göğsümden, karnımdan aşağı kayıyor, sonra aletimin üzerinde tüy gibi hafif bir dokunuş yapıyor. "Onun için yanıp tutuşuyorsun."

Sanki ruhumu tanıyormuş gibi konuşuyor. Belki de biliyordur.

"Bana dokunmamalısın," diye homurdanıyorum. "Bunu yapan son kişi odanın öbür ucuna fırlatıldı."

"Aldırmıyor gibi görünüyor." Caspian bakışlarını Rosalina'ya çevirir. Sarmaşıkların arasından sıyrıldı ve şimdi çantasını karıştırıyor.

Rosalina gözlerini devirir. "Biliyor musun, seni odanın öbür ucuna fırlatmamasının tek nedeni umutsuzca sarhoş olması."

"Peki sen ne yapacaksın?" Caspian ellerini üzerimden çekip kendi önünde gevşek bir şekilde asıyor. "Hadi, beni dikenlerinle bağla."

"İşte." Rosalina sarılmış bir paket uzatır.

Caspian kara bir kedinin akışkanlığıyla minderli zemine süzülüyor. "Ona sana bir şey getirmemesini söyledim," diyorum, masada bir şey ararken. Başka bir içki.

Caspian basit kahverengi paketi incelerken, "Tabii ki yaptın," diyor. Rosalina onun diğer tarafına oturuyor ve bir içkiye uzanıyor. "Bir partiye hediyesiz gitmek doğru değil," diyor. "Ayrıca, fazla bir şey değil." Caspian'ın uzun parmakları kâğıdı yırtarak deri ciltli küçük bir kitabı ortaya çıkarır.

Rosalina'nın kızarması derinleşir. "Görüyorsunuz, Farron ve ben bu defterleri araştırmamızı düzenlemeye yardımcı olması için hazırladık. Ama ben fazladan bir tane yaptım."

Ön yüzünde mürekkeple çizilmiş bir diken resmi ve el yazısıyla yazılmış ismi bulunmaktadır.

"Eve döndüğümde ne zaman üzülsem günlüğüme yazardım." Gergin gevezeliğini not ediyorum. "Üzgün olduğunu düşündüğümde değil. Bu bir yalan. Üzgün olduğunu düşünüyorum."

Yüz hatlarında sadece bir eğlence titreşimi beliriyor. Kitabı dikkatlice açar. Sayfanın en üstünde şu kelimeler yazıyor: *Beni gülümseten şeyler.*

Kaşlarını kaldırıyor ve ben de başka neler yazdığını görmek için ona doğru eğiliyorum:

1. *Güzel müzik eşliğinde dans etmek*
2. *Güzel giysiler*
3. *Rekabetçi masa oyunları*
4. *Sinir bozucu Keldarion*

Caspian karanlık bakışlarını bana çeviriyor. "Sanırım sonuncusu hoşuma gidiyor." Rosalina, "Sizi neyin mutlu ettiğini kendinize hatırlatmanız iyi olur," diyor.

"Gerisini kendiniz doldurabilirsiniz."

Bir an durup ona hayranlık duyuyorum, bunu hak etmeyen birine böylesine şefkat gösterebilme yeteneğine. Adam kızın evini rehin tutuyor ama kız yine de ona karşı empatiyle dolu.

Caspian kitabın geri kalanının boş sayfalarını karıştırır, sonra dikkatlice masanın üzerine koyar. "Ne kadar tuhaf."

Adam hediyesini soğuk bir şekilde görmezden gelirken Rosalina'nın yüz hatları kararır. Ama onun örtülü kırılganlığını görmüyor: dudağının hafifçe titremesini, bakışlarındaki şefkat parıltısını. Onun içinde artık var olduğunu düşünmediğim bir yere ulaşmış. Gözlerinin içine bakarken kalbim öfkeyle çarpıyor.

Buna inanmak, onda bu özellikleri görmek, beni bu karmaşanın içine sokan şeydi,

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bir korku parıltısı yüzünü paramparça ediyor. Sanki onu açık yakalamışım gibi.

"Oh, ne oldu?" Rosalina başındaki dikenli taca dokunur. Ama artık sadece dikenli bir tacı değildir. Etrafında parlak siyah güller açıyor. Çiçeklere gülümseyerek yavaşça kaldırıyor. "Çok güzel. Teşekkürler, Caspian."

Caspian ellerine bakar. "Hayır... Bunu ben yapmadım. Dikenlerim bir gül ağacının çalıları olabilir ama çiçek açmazlar."

Rosalina incelikle ipeksi yapraklara dokunur. "Ama ben değildim. *Hissediyorum* senin gibi."

Cas'ın nasıl *hissettiğini* nereden bildiğini sormama fırsat vermeden tacı adamın başına yerleştiriyor ve elini tutuyor. Adam onun dokunuşuyla kaskatı kesiliyor ama kadın parmaklarını yerde hâlâ uzanan dikenlere doğru yönlendiriyor.

"Sakin ol. Titriyorsun," diye fısıldıyor ve sonra sırtarak ona bakıyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Oh-" Yutkunuyor. Cas'ı sadece birkaç kez gergin görmüştüm ve her seferinde de çok hoşuma gitmişti.

Bir içki daha alıyorum ve bir dikişte içiyorum.

Rosalina ellerini dikenin üzerinde tutar. Avularının altında ışık titreşirken nefesi kesiliyor. "Bunu hissedebiliyor musun?" diye nefes alıyor. "Onunla konuştuğumuzu biliyor."

Caspian kaşlarını indirerek ona bakıyor. "Biz... onunla konuşuyor muyuz?" Sonra yavaşça ışıktan bir şey filizlenir. Küçük bir tomurcuk.

"Caspian," diyor sert bir kadın sesi. Oyuğumuzun girişinden içeri bakan bir fae kadını. Koyu renkli bir kukuleta ve maske yüzünün büyük bir kısmını, bir pelerin ise vücudunu örtüyor.

Caspian elini Rosalina'dan çeker ve ayağı kalkarak ona doğru ilerler. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Caspian arkasına bakmadan onu kolundan tuttuğı gibi muhafazanın dışına sürüklüyor.

"Kimdi o?" Rosalina sorar.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Onu daha önce hiç görmedim."

Rosalina söğüt ağacının kenarına doğru sürünüyor. Ben de onu takip ediyorum, bedenimi koruyucu bir şekilde onunkine yaslıyorum. "Acaba onu üzecek ne yaptı?" diyor.

Caspian ve kadın dikenli merdivenin gölgesinde durmaktadır. Kadın kollarını kavuşturmuş, Caspian'a dik dik bakıyor. Hararetli bir tartışmanın içinde gibi görünüyorlar.

Sonunda kadın ellerini havaya kaldırır ve kalabalığın arasından fırlayarak uzaklaşır. Caspian bir an hareketsiz duruyor, elini saçlarında gezdiriyor. Sonra bize doğru döndü.

Rosalina beni içeri çekiyor ve tam Caspian tül perdelerin arasından adımını atarken minderlerin üzerine düşüyoruz.

"Bu da neydi şimdi?" Rosalina sorar.

Bir kalp atışı kadar sessiz kalıyor, ona bakarken yüz ifadesinde bir yumuşama oluyor. "Bu geceki eğlence programıyla ilgili küçük bir anlaşmazlık. Önemli bir şey değil-"

Girişte bir gürültü duyulur ve Ezryn ile Dayton içeri girer. "Neden buradasın?" Dayton, Caspian'a hırlar.

Caspian eğilerek Rosalina'nın masadan aldığı kitabı aldı. "Hediyemi topluyorum."

Ezryn kollarını kavuşturur. "Birazdan yola çıkacağız. Farron'un pazarlığının bize düşen kısmını yerine getirdik mi?"

"Ah, evet. Nerede o?" Caspian sorar. "Son bir içki içiyor," diyor Dayton.

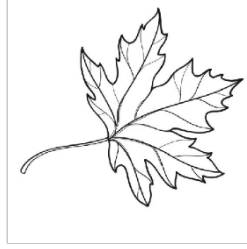
"Sonunda küçük yavruyu yalnız bıraktın. İkiniz bütün gece neredeyse hiç ayrılmadınız," diyor Caspian yavaşça, sonra bakışlarında karanlık bir şey titreşiyor. "Partinin geri kalanının tadını çıkar."

Rosalina sürünerek yanına geliyor ve elimi tutuyor. "Başardık," diyor. "Gördün mü?"

O kadar da kötü değil."

Ezryn dışarıdaki eğlenceye bakıyor. "Henüz eve dönmedik."

Farron

MOR SIVI, ametist bir şelale gibi fıskiye den fışkırıyor. Kafam bulanık ve parıldayan çağlayana bakmak partiyi anlamaya çalışmaktan daha kolay. Biraz içki içtim ama müzik ve sohbet gürültüsü, karanlıkta parlayan parlak ışıklar ve kalabalığın her daim var olan baskısı zihnimi bulandırıyor.

Bir içki daha ve sonra gidebiliriz. Çeşmeden obsidyen kadehi dolduruyorum. Grubum dışında kimseyle konuşmamış olsam da, uzun zamandır bu kadar sosyalleşme yeter. Yatağımı, sessiz bir odayı ve dinginliği özlüyorum.

Biri elini taş tezgâha vurup gidişimi durdurduğunda arkamı dönüyorum.

Caspian.

Bana esrarengiz bir gülümsemeyle bakıyor, kara gözleri muzipçe parıldıyor, kara saçları siyah güllerden bir taçla süslenmiş. "Vay, vay, sonunda konuşmak için bir fırsatımız oldu. Bütün gece seninle bir an bile yalnız kalamadım."

"Ne istiyorsun, Caspian?" Onu geçmeye çalışıyorum ama yoluma çıkıyor. Haklı, geldiğimizden beri Dayton'ın yanından hiç ayrılmadım. Normalde bu kadar sefahatin olduğu bir eğlencede bütün gece kucağında başka bir fae ile olurdu. Ama berbat bir ruh hali içindeydi. Hiçbir şey onu neşelendirmedi. Ne dans, ne öpüşme. Sevişmedik bile. Day neredeyse hiç içmiyordu; duyguları endişeli ile ekşi arasında değişiyordu.

Bu benim hatam. Benim yüzümden buradayız. Bu pazarlık yüzünden. Söylemedi ama acaba bu yüzden, başka bir yol bulacak kadar cesur olmadığım için korkak olduğumu mu düşünüyor?

"Ne istiyorum ben?" Caspian sahte bir kırgınlıkla elini kalbinin üzerine koyar. "Farron, beni yaralıyorsun. Seninle aramızda bir bağ var."

"Kendimi kurtarmaktan memnun olacağım biri," diye homurdanıyorum ve onu geçmeye çalışıyorum.

Yine önüme geçerek yolumu kesti. "Sadece partime katıldığınız için teşekkür etmek istedim. Hepinizin geleceğinden emin değildim."

"Ortaya çıkmak zorundaydık. Bu anlaşmanın bir parçası." Boynumdaki dikenli tasma bu düşünceyle gerilir gibi oluyor. Onu kaşıma dürtüsüne direniyorum.

Caspian elindeki küçük not defterine bakar. "Hadi ama Farron. Mesele sadece pazarlık değildi, değil mi?"

"Güven bana. Öyleydi." Kalabalığın arasından avlunun köşesindeki söğüt ağacına bakıyorum. Rosalina diğer prenslerle çevrili bir şekilde oturuyor ve ona yakın olmak için kalbimde yoğun bir özlem zonkluyor.

Caspian bakışlarımı takip ediyor. "Bizim gibi adamlar için durum böyle. Gözcüler ve garsonlar. Şairler ve filozoflar. Her zaman dışarıdan bakanlar."

Gülüyorlar, dördü birden. Ben bir yabancı değilim; oraya, onlara aitim.

"Onlar istediklerini alan adamlar," diyor Caspian. "Ama sen ve ben gölgelerde saklanıyoruz. Asla gerçek anlamda yaşayanların bir parçası değiliz. Çoğu zaman bedenlerimiz tarafından ihanete uğrarız."

"Ben senin gibi değilim," diyorum. Kadehi tezgâha çarparak uzanıyorum ve parmaklarımı dikenli yakanın altından geçiriyorum. Dikenler ellerime batıyor ve boynumdan aşağı ılık bir kan damlası damlıyor.

Caspian parmağını kanda gezdirir. "Seni her gece korudum, Farron. Karanlıkta dikenlerim seni kucakladığında beni hissediyor musun?"

"Hayır..."

"Peki ya kontrolünüz elinizden kaçtığında?"

Nefesim kesiliyor. Bugün olanlardan haberi olamazdı ama yine de... Yine oradaydım, hayatımın en güzel anındaydım. Ta ki canavarın beni içten dışa doğru tırmaladığını hissedene ve tek düşünebildiğim *onu öldüreceğim* olana kadar. Ve her şeyi durduran oydu.

"Küçük pazarlığımız olmasaydı ne olurdu?" Parmağını ağzına sokup derin derin emiyor. Sonra dişleri kırmızıya boyanmış hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Onu yutar mıydın yoksa... onu yer miydin?"

"Kapa çeneni." Sesim hırıltılı ve çiğ. Rosalina ve benim meyhanede olduğumuzu nasıl bilebilirdi? Sadece ikimiz vardık.

Ve canavar ve çalılar.

"Ama ben senin sırrını biliyorum," diye devam ediyor Caspian. "Senin bir parçan canavarın kazanmasına izin vermek için can atıyor. Bunu biliyorsun, değil mi Farron? Bunu yapana kadar asla gerçekten özgür olamayacaksın."

Gözlerim açılıyor ve içimi bir panik kaplıyor. "Bu değil-"

"Birçok yönden, biz bir ve aynınız. Ailemizin içindeki canavarlarız."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve ellerimi yakamdan çekiyorum.

"Sen bana hiç benzemiyorsun, Caspian. Dikenler Savaşı'ndan önce bile

asla gerçekten bizden biri olmadılar. Kel hariç hepimiz bunu hissettik. Sanki üzerinde bir kıyamet var, aşağılık ve mahkûm edilmiş bir şey. şimdi bizimle nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum, evimize geliyorsun, bizi aptal partine ağıırıyorsun." Sesim düzensiz, nefesim çok hızlı. "Sen bizim ailemizin bir parçası değılsin, Caspian. Hiç olmadın. Asla da olmayacaksın."

Caspian geri adım atıyor, gözleri kocaman ve parıldıyor.

Bazen ona baktığımda ne kadar kötü olduğunu unutuyorum. Ama Kel'i neredeyse yok ediyordu. Castletree'yi mahvediyor. Ayrıca Rosalina'ya eziyet ediyor.

Ben Sonbahar'ın Yüce Prensiyim ve Aşağıdakiler krallığın düşmanıdır. Caspian bir düşman. Eğer sevdiklerimi savunamazsam, asla tüm Sonbahar'ı savunamam.

Caspian'ı yakasından tutup taş tezgâha doğru itiyorum. "Ve Rosalina'nın zihniyle konuşmayı kes. Her ne karanlık büyü yaptıysan, onu bunun dışında bırak."

Gözleri elindeki not defterine kayıyor. şimdi tanıdım, araştırmalarımız sırasında kullandığımız boş kağıtlardan biri. n yüzüne Rosalina'nın el yazısı karalanmış.

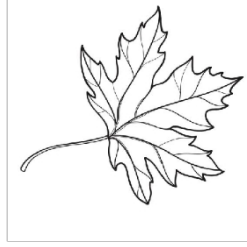
Kitabı elinden kapıyorum ve o da çığlık atarak kitaba uzanıyor. Ve içimde biriken tüm öfkeyle defteri ikiye ayırıp yere fırlatıyorum.

Caspian boğuk bir ses çıkartıyor ve dizlerinin üzerine çökerek parçalanmış parçaları topluyor. Sonra bana doğru baktı. "Hepiniz bana kötü adam rolünü vermekte çok acele ettiniz. O zaman Farron canım, eğer bu ve dışlanmışlık arasında bir seçim yapacaksam, kabul ediyorum. Rolm mükemmel bir şekilde oynayacağım ve bana bu rolü verdiğiniz güne pişman olacaksınız."

Boynumdaki dikenler titriyor ve her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

Rosalina

"BLOSSOM," DAYTON minderlere uzandığı yerden kara kaşlarını kaldırarak, "neden baharın çayırları gibi koktuğunu söyleyecek misin yoksa tahmin etmek zorunda mı kalacağım?"

Tüm vücuda ısınıyor ve Ezryn sertleşiyor.

"Oh, hadi ama," dedi Dayton. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

Ağzımı açıyorum, garip bir şeyler geveleyeceğimi biliyorum. Ama Ezryn öne çıktı. "Çok vahim bir hatayı düzeltiyordum Yaz Prensi. Castletree Leydisi'ni memnun etmemeye nasıl cüret edersiniz?"

Yaz Prensi zerre kadar korkmuş görünmüyor. Sırıtişı daha da genişliyor. "Demek her şey bununla ilgili. Asil şövalyemiz hem yatak odasında hem de yatak odası dışında kendini adalete adanmış." Bir elini göğsüne koyuyor. "Ama güzel kız beni nasıl yaraladığını açıkladı mı?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Umarım kardeşim, tutkunun sancıları içinde senin adını hatırlamıştır. Yoksa Yeminli Koruyucumuzun adı senin kulaklarını da mı süsledi?"

Parmaklarımın arasından bakıyorum. Kel, ona verdiğim suyu yudumlarken ikisini de biraz eğlenerek izliyor. Yüz hatlarında en ufak bir kıskançlık belirtisi yok.

Ezryn Dayton'ı gömleğinden tutup kaldırarak burun buruna gelmelerini sağlıyor. "Sana Goblin demesi umurumda değil," diyor Ezryn. "Eğer kadınıımız zevk istiyorsa, ona zevk vereceksin."

Dayton ellerini Ezryn'in bilekliklerinin üzerinde sıkıca kavırıyor. Sırıttıyor, sarı saçlarının dalgalı telleri alnına düşüyor. "Sen öyle diyorsan, baba."

Ezryn uzun bir iç çekişle onu bırakıyor ve Dayton gülerek hafifçe ayağa fırlıyor. Saatlerdir bir partideyiz ve o sarhoş değil. Garip.

Dayton yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. Teninin sıcak dokunuşunu özlemiştim. "Ne diyorsun? Beni affedebilir misin?" diye kulağıma nefes veriyor. "Jane?"

"Saçmalıyorsun." Gülüyorum. "Seni sakinleştirecek Farron nerede?"

Oyuğumuzun üzerine sessiz bir sessizlik çöktü ve Kel, "Farron nerede?" diye sordu.

Gideli çok uzun zaman oldu. Endişe midemi gıdıklıyor. Dışarıda parti sona eriyor. Müzik unutulmaz bir melodiye yavaşladı ve daha önceki yüksek sesli çığlıkların yerini alçak seks inlemeleri aldı.

Ez başını sallar. "Gidip onu arayacağım."

"Hayır." Ezryn'in kolunu tuttum. "Ayrılmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Ezryn başını sallar. "Muhtemelen geri dönmüştür. Farron yön bulma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır." Sesi her zamanki güvenini kaybetmişti.

Tahta bakıyorum ama Dikenler Prensi orada değil. İçime yerleşen taşlar daha da derinleşiyor. "Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Bana sinirlenmiş olabilir," diyor Dayton, pişmanlığı sözlerinden anlaşılıyor. "Bir içkiye ihtiyacı olduğunu söyleyerek uzaklaştı. Düşündüm ki

biraz boşluk istedi."

Bütün gece onu neredeyse hiç yalnız bırakmadın. Caspian'ın Dayton'a söyledikleri kulağımda keskin bir şekilde çınıyor.

"Dayton, Farron'la bütün gece birlikte olduğunuz doğru mu?"

"Evet."

Sanki ikimiz de aynı anda hissediyoruz. Bir şeyler yanlış gidiyor.

Farron'un başı dertte.

"Onu bulmamız gerek," diyor Dayton, sesi alçak ve emredici, neşenin tüm ipuçları kaybolmuş.

"Ez, Kel'e yardım edebilir misin?" diye sordum.

Ezryn ani ciddiyetimizi sorgulamadan başıyla onaylıyor. Partide yolumuza devam ederken Kel'in kolunu omzuna atıyor.

Dayton elimi tutuyor, sıkıca kavıyor. *Her şey yoluna girecek,* diyorum kendime. *Farron'u bulup eve döneceğiz. Sorun yok, onu bulacağız.*

Biz bilmiyoruz. Avluda üç tur attıktan ya da etraftaki geçitleri araştırdıktan sonra olmaz. Bu şatoda koridor içinde koridorlar var, ama Farron neden herhangi birinde dolaşsın ki?

"Biz olmadan gitmez," diyor Dayton, sözlerine panik karışmış bir halde.

"Onu bulabiliriz," diyor Ezryn. "Cryptgarden'ı, her koridoru, her odayı tarayacağız-"

"Burada değil," diyorum.

Hepsi bana bakıyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama avluda bir kez turladıktan sonra anladım. Farron Cryptgarden'da değil. Aşağı'da bile değil. Bunu *biliyorum*.

"Ne düşünüyorsun Rosie?" Dayton soruyor. Güçlü kalmaya çalıştığını biliyorum ama bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Dehşete düşmüş.

"Portalımıza gitmemiz gerekiyor."

"Geçit on iki saat boyunca açık kalacak," diyor Ez. "Eğer Sonbahar'da değilse, aramak için buraya dönebiliriz."

Keldarion bir bankın arkasına kusuyor.

Cryptgarden Kalesi'nden çıkıp şehrin üzerindeki geniş köprüden koşarak geçiyoruz, sarhoş parti müdavimlerinin ve bilinçsiz cesetlerin yanından. Ana salona döndüğümüzde kalbim göğsümde sıkışıyor.

Halı kaplı koridor rahatsız edici derecede sessiz. Asker yok, eğlence yok. Caspian'ın gizli kapıyı gösterdiği kaya duvarın önünde duruyoruz. Çabucak, kristallere Caspian'ın bana gösterdiği sırayla dokunuyorum.

Açılmıyor.

"Hayır..." Nefes alıyorum. "Bunun doğru olduğunu biliyorum. İşe yaramalı."

Dayton bir adım atıyor, aynı şeylere dokunuyor. Hiçbir şey olmuyor. "Sıra buydu."

"Piç herif ona bir şey yapmış," diye homurdanıyor Ezryn. Kel hâlâ omzunun üzerine çökmüş, yavaş yavaş kendine geliyor.

"Bir şey duyuyorum." Dayton kulağını kayaya dayadı. "Goblinler." Onu takip ediyorum. Belli belirsiz bir çelik çarpışması ve aç bir cıvıltı duyuluyor. "Goblinlerin geçidimizde ne işi var?" Dayton soruyor.

"Belki de burası yanlış yerdir." Çılgınca, dar koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Hayır, burasıydı.

Virajın etrafından ayak sesleri geliyor. "Oraya kim gidiyor?"

Köşeyi dönen muhafızları görünce kalbim duracak gibi oluyor. Zırhları mücevher tonlarının bir kakofonisi, miğferleri keskin sivri uçlarla işlenmiş. Opak siperlikleri gerçek niyetlerini gizliyor.

"Kim bunlar?" Fısıldıyorum.

"Dehşet Şövalyeleri. Aşağı'nın Askerleri." Ezryn Kel'i duvara yashıyor, sonra önümüze geçiyor, elini kılıcının kabzasına rahatça koyuyor.

Arkamızda Dayton kolyesini çıkarmış, umutsuzca aynanın ışığı yakalamasını sağlamaya çalışıyor. "Bunlar burada asla çalışmaz," diye tıslıyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Dikenler Prensi'nin misafirleriyiz."

"Sahi mi?" diye mırıldanıyor boğuk bir kadın sesi. "Ben onu görmüyorum. Sen görüyor musun?"

Dişi, yaklaşan bir gölge gibi asker kümesinin arasından süzülüyor. Bir an için onun varlığıyla büyülendim. Siyah pelerini, kuzgun tüylerinden oluşan bir kuyruğu andırırcasına arkaya doğru salınıyor. Büyük bir başlık yüz hatlarını örtüyor ve bir maske yüzünün alt yarısını gizleyerek sadece mavi gözlerini görünür kılıyor.

Dikenli merdivenin altında Caspian'la tartışan oydu. "Seni tanıyor muyum?" Ezryn sözlerine zehir katarak sordu.

Her adımı akıcı ve sessiz, unutulmaz bir zarafetle yaklaşıyor. Zırhı, her biri farklı renkte parıldayan değerli taşlardan oluşan, mücevher tonlarında karmaşık metal plakalarla süslenmiş. Bıçaklar beline ve bacaklarının etrafına bağlanmış.

"Bana Nightingale derler," diyor. "Dehşet Şövalyeleri'nin komutanı ve sonunda işe yaramaz fae prensleri ile insan hayvanlarını Aşağıların Kraliçesi'ne teslim edecek olan kişi."

"Bizler misafiriz. Bizi alıkoymanın korkunç sonuçları olacaktır," diyor Ezryn, ancak bu noktada bunun daha çok bir oyalama taktiği olduğunu düşünüyorum. Miğferi hafifçe hareket ediyor. Askerleri sayıyor.

Dayton kolyesiyle uğraşmayı bırakır ve öne atılır. "Farron'a ne yaptın sen?"

Caspian nerede? Duvarı kavırıyorum ve elimin altında bir şey titreşiyor.

-

Aşağı'nın kalp atışı.

Keldarion'u kontrol ediyormuş gibi yaparak yere diz çöküyorum. Bülbül ve askerleri prenslerime yaklaşıyor.

Avucumu sert toprağa bastırıyorum. *Prenslerinizin onları Castletree'ye götürecek k    k aynaları var. Ancak ben, dikenlerimin olduğu her yere gidebilirim.*

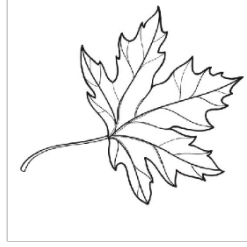
Caspian Aşağı'dan istediği gibi ayrılabilir. Aynalara ya da portallara ihtiya ı yoktur. Her şey parmaklarının ucunda.

Ben de  yle.

Ellerimin altında dikenli bir sarmaşık filizleniyor.

OceanofPDF.com

Rosalina

SEN BENİMSİN. Ellerimi toprağa gömerken içimde sahiplenici bir şiddet yayılıyor. Etrafımda dikenler yükseliyor. Bu dikenleri daha önce de kontrol etmiştim. Caspian bile bunu yapabildiğimi kabul etti.

Ama onları hiç böyle çağırmamıştım.

İçimde derinlerde bir sihir kuyusu akıyor, dikenlerle olan bağlantım daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü. Benimle büyü arasındaki bu bağı besleyen Aşağı'yla bir bağ, bu yeraltı dünyasıyla bir yakınlık olmalı. Durum ne olursa olsun, şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Caspian dikenleri ulaşım aracı olarak kullanıyor, dikenlerinin büyüdüğü her yerde görünüp kayboluyor. Ve Sonbahar Diyarı'nda dikenler var: bizim diktiklerimiz.

Beni yüzeye çıkarın, zihnimin içinde kükrüyorum. Beni Caspian'a götür.

Dikenler bize doğru akıyor. Kel hemen bir tekme atıyor ve ona yaklaşan bir tanesini kırıyor. Sanki sinir sistemimin bir uzantısıymışlar gibi acı içime işliyor. Bacaklarımı ve belimi sarıyorlar ve ben de aynısını prenslere yapmalarını istiyorum.

Kel, derisine dokunur dokunmaz onları yırtıp atıyor ve Ezryn bile savunmaya geçerek geri çekiliyor.

"Siz aptal mısınız?" Dayton tersler. Kollarını iki yana açmış, başını yüzeye doğru kaldırmış. "Korkunuza ayıracak vaktimiz yok. Farron'un bize ihtiyacı var. Rosalina bizi ona götürecekt."

Ez ve Kel karşılıklı bakışırken ben minnettar bir gülümseme sunuyorum. Merhametle, hareketsiz kalıyorlar ve dikenler her birimizin etrafına sıkıca sarılıyor.

Bülbül'e son bir kez bakıyorum, mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

Bir deneyelim.

Yanan kütüphaneye ektiğimiz tohumdan büyüyen dikenleri gözümün önüne getirerek, enerjimin içimden çıkıp sarmaşıklara dolanmasına izin veriyorum. Hem burada hem de her yerdeyim, bilincim bir prizmadan saçılan ışık gibi yayılıyor. *Yukarı, yukarı, yukarı.*

Yeryüzüne doğru roketle gidiyoruz.

Bir çalı ağı hızla yanımızdan geçiyor ve biz ağa yakalanmış balık gibiyiz. Yeraltındaki çalılık bir tünele açılıyor ve dikenler tenime ve saçlarıma batarak hızla geçiyoruz. Hızımızdan midem bulanıyor, çevremde sadece çalılar uçuşuyor. Yukarı, sonra sola, sonra sağa, sonra aşağı ve tekrar yukarı, çalılar bizi var olduğunu hiç bilmediğim tünellere fırlatıyor.

Dikenler şiddetli bir enerji dalgasıyla karşılık vererek bizden uzaklaşıyor. Ama gümüşü ay ışığı ufukta bir iğne ucu kadar parıldıyor. *Yüzeyde.*

Çalılıktan fırlayıp sert, kömürle ıslanmış bir zemine yığıldığımızda başım dönüyor.

"Herkes iyi mi?" Ezryn soruyor, sesi biraz mide bulandırıcı.

Ellerimi kaldırıyorum. Siyah. Her yer kül. Aşağıya seyahat etmemizi sağlayacak tohumu ektiğimiz yanmış kütüphanedeyiz.

"Farron?" Dayton sendeleyerek ayağa kalkıyor.

Hepimiz tırmanıyoruz. Dizlerim titriyor, bedenim büyüünün etkisiyle tamamen tükenmiş durumda. İçimi derin bir yorgunluk kaplıyor ve ayakta durmak bile bir çaba gerektiriyor.

Dayton'ın sesi çatlar. "Fare..."

İri, kahverengi bir kurt, kutsal kızılağaçtaki gizli kapıdan dışarı fırlıyor. Ağzında da kara büyü içeren kitaplardan biri olan bir grimoire taşıyor.

"Bu olmamalıydı. Dolunaydayız-" diye başlıyorum, sonra bir nefes nefese kalıyorum ve ellerimle ağzımı kapatıyorum. Gizli kütüphanenin açık girişinde bir yıkım görüyorum. İlk felaketten kurtarılan tüm değerli kitaplar - aile geçmişleri, günlükler, büyü kitapları

-dişler ve pençeler tarafından parçalanıyor, yok ediliyor. Kâğıtlar rüzgârda uçuşuyor ve gözlerim yaşıyor.

"Dikenler Prensi!" Dayton kükrer. "Ona ne yaptın?"

Sonra onu görüyorum, kızılağacın bir dalında oturuyor, bir bacağını aşağı sallıyor, son derece umursamaz görünüyor. Bir çiviyle uğraşıyor. "Çok güzel bir doğum günü partisiydi. Farron bana son bir hediye vermeyi düşündü."

Farron ağacın dibinde oturuyor, gözleri donuk. Dikenli tasma kürkünün arasından sıkıca örülüyor. Yerden bir sarmaşık fışkırıyor ve Caspian'a doğru yükselmeden önce ağzındaki kitabın etrafını sarıyor.

Ezryn kılıcını kınından çıkarırken gecenin içinden keskin bir metalik çınlama duyulur. "Yine mi ihanet, Caspian? Tahmin edilebilir olmaya başladın."

Dikenler Prensi gülümser. "Ben olsam buna güvenmezdim."

Keldarion dizlerinin üzerine çöküyor, küller etrafını sarıyor.

"Elinde aptal kitabın var," der Dayton. "Bırak gitsin." "Bunu yapmamı gerçekten istemezsin."

Prensler ileri geri şakalaşıyor ve ben kalbimin yavaşlamasını isteyerek ağaca doğru sürünüyorum. Farron'un kurdu bir heykel gibi hareketsiz oturuyor. "Farron, orada mısın? Benim. Rosalina. Beni duyabiliyor musun?"

Ama kurt gözünü bile kırpıyor.

"Bırak onu yoksa suratını dağıtırım!" Dayton bağılıyor.

Caspian dilini şaklatır. "Belki de parti hediyesi almadığınız için üzgünsünüzdür. Merak etmeyin, benim de hepiniz için bir hediyem var."

Aşağıya açılan kapı mor bir ışıkla titrer ve ardından körüğünden keskin, buruk bir koku yayılır.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, hayır, hayır-"

Goblinler dışarı dökülüyor. Kaotik, kıvranan bir kitle halinde ortaya çıkarak bize doğru koşuyorlar, hareketleri çılgınca ve vahşi. On, yirmi, daha fazlası ve daha fazlası gelmeye devam ediyor, derileri hastalıklı yeşil veya beyaz tonlarında, saçları her yöne işaret eden yağlı tellerden oluşan karışık bir karmaşa. Ay ışığı kaba silahlarından parıldıyor.

"Rosalina!" Adım tekrar tekrar haykırılıyor ama zar zor anlayabiliyorum. Farron'a yardım etmeliyim. Eğer Dikenler Prensi tarafından tuzağa düşürüldüyse-

Dayton canavarlara bir rüzgâr fırlatıyor. İlkel bir öfkeyle bize doğru koşuyorlar, hırılıyorlar ve pozisyon almak için itişip kakışırken birbirlerine saldırıyorlar.

"Sen öldün." Ezryn dallara sıçradı.

Caspian'ın yanına iner ama Dikenler Prensi korkmuş görünmez. "Beni uzun zamandır öldürmek istediğini biliyorum metal adam ama sabırlı olman gerekecek."

Caspian bir kedinin zarafetiyle ağaçtan fırlar ve Farron'un önüne düşer. Yüzündeki yaramazlık kaybolur. "Sen benim kitabımı mahvettin. Ben de seninkini mahvettim. Adil olan adildir, dostum."

Ezryn kılıcını çekmiş bir halde aşağıya atılır ama dikenli bir sarmaşık onu yana savurur. Dayton gürleyen bir çığlık atarak ileri doğru koşar ama dikenler ayak bileklerine dolanarak onu yere çeker.

Caspian gözlerini Farron'dan hiç ayırmaz. "Doğum günü partime geldin. Canavarını kontrol ettim. Pazarlığın tamamlandığını düşünelim." Havadaki sihir kıvılcımları o kadar elektrikli ki dilimde tadını alabiliyorum. Etraflarında ılık parlıyor. Dikenli tasma kırıldı ve Farron'un boynundan düştü.

Caspian bana ve Kel'e bakıyor, sonra göz kırpmıyor. "Bir dahaki sefere kadar, aşıklar." Çalılıklar vücudunu sarıyor ve toprağın derinliklerine gömülüyor.

"Plan nedir?" Dayton ağlıyor, sarmaşıklardan kurtuluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kel hala dizlerinin üzerinde, hareketsiz.

Goblinler neredeyse üzerimize geliyor. Esrarengiz bir zarafetle hareket ediyor, kütüphanenin kalıntıları arasında dolanıp duruyorlar. Bazıları yıkık rafların üzerine sıçırıyor, pençeleri kömürleşmiş ahşabı kazıyor. Diğerleri yerde böcekler gibi sıçırıyor.

Ama zihnim koşuşturuyor. Pazarlık yaptıklarında Caspian ne demişti? *Bu büyüü senin kontrol altında kalmanı sağlayacak.* Evet. *Caspian'ın* kontrolü altında.

Ve Caspian'ın doğum günü partisinden sonra bile Farron'a yardım etmeye devam etmesi gerektiğini hiç açıklamamıştık. Pazarlık tamamlanırsa, Farron artık Caspian'ın büyüünden etkilenmeyecek. Bu da demek oluyor ki.

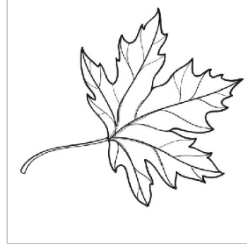
"Dikkat et!" Çığlık

atıyorum. Ama artık çok

geç.

Farron başını sallarken gözleri vahşi bir öfkeyle parlıyor, sonra da saldırıyor.

Dayton

Daha önce de bazı kötü durumlarla karşılaştığımı ilk itiraf eden ben olacağım. Okyanusun ortasında tek başıma, küçük bir sandal ve teknenin etrafında dönen antik bir krakenle mi? Evet. Bir ahırda kırım çıplak uyanmak ve bir festival gününde görünmeden kaleye gizlice girmek zorunda kalmak? Tamam. Güneş Kolezyumu'nda gözleri bağlıyken sekiz asker ve birkaç minotorla yüzleşmek mi? Kontrol, kontrol ve kontrol.

Ama şimdi o anların hiçbirinin kötü olmadığını fark ediyorum.

Alevler Farron'un pençelerini yalıyor. Dehşete kapıldım. Diğer tüm zamanlarda sadece kendi aptal kırımı kurtarmaya çalışıyordum. Ama artık sadece benimle ilgili değil. Rosalina neredeyse yere yığılıyor, bir insanın kullanamayacağı bir büyüü kullanmaktan vücudu tükenmiş durumda. Keldarion'un bakışları çok uzaklarda, zihni içkiyle tamamen karışmış durumda. Ezryn, ona ulaşmanın hiçbir yolu olmamasına rağmen Caspian'ın kaybolduğu alana doğru hücum ediyor.

Ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Dünya bulanıklaşıyor, hareketi durduramıyorum. Goblinler dikenli geçitten bize doğru hücum ediyor. Harabeleri çevreleyen ağaçların arasından meşalelerin ve altın zırhların görüntülerini yakalıyorum. Sonbahar Muhafızı yaklaşıyor. Kurt yanan dev pençelerini yıkık kütüphaneye ve ona yaklaşmaya cüret eden goblinlere savuruyor.

"Ona yardım etmeliyiz!" Rosalina bağılıyor. Sesindeki bir şey beni kendime getiriyor.

Farron'a doğru hamle yapıyor ama ben kolundan tutuyorum. "Rosie, hayır. Seni incitirse kendini asla affetmez."

Seks için giyindik, savaş için değil. Siktir, Kel'in bilinci yerinde değil. Bir kez olsun diğer tarafta olmak komik. Ve biraz da acınası, çoğu zaman böyle görüldüğümü fark ettim. Kış'ın Yüce Prensi bize yardım etmeyecek.

Ezryn grubumuza doğru yürüyor, saf öfke ondan ısı dalgaları gibi yayılıyor.

"Onları buradan çıkar Ez," diyorum. "Bunu ben hallederim."

"Farron'u terk etmiyorum." Rosalina bana ters ters baktı. "Ben de seni bırakmıyorum."

Onun aynı şekilde hissetmediğini bilerek yaptığım aptalca bir şey. Ama lanet olsun, bu yaptığım son aptalca şey olabilir. Yüzünü kavıyorum ve onu öpüyorum. Tadı yıldız ışığı ve güneş gibi ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum. "Onu güvende tutacağım," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Ama sen buradayken bunu yapamam, tamam mı?"

"Gün..."

"Güven bana Rosalina. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim." Sonunda başını salladı ve ben de onu Ezryn'in kollarına ittim.

Ezryn umutsuzca Farron'a, yaklaşan askerlere ve goblinlere bakar. Sonra bir eliyle Kel'i omzuna atar ve diğer eliyle Rosalina'yı belinden kavrar. Miğferi yukarıya, ağaçların üzerinden görünen kaleye doğru eğilir. Rosie'nin balkonuna.

Eldiveninin avucunun altından bir sarmaşık filizlenir. Ağaçların üzerinden fırlayarak balkon korkuluğuna dolanır. Ezryn hızlı bir çekişle sarmaşığın gücünü test eder, ardından Rosalina ve Kel'i kavrayışını sıkılaştırır ve sarmaşığı geçici bir kanca olarak kullanarak onları toplayabildiği tüm güç ve ustalıkla balkona doğru savurur.

Hepsi güvenle balkona tırmanırken göğsümde bir şey rahatlıyor.

Şimdi kendi berbat durumumu değerlendirme zamanı. Goblinler hâlâ öfkeli canavarın işgal ettiği portaldan dışarı yığılıyor. O piç Dikenler Prensi'nden hiçbir iz yok.

Ona asla güvenmemeliydik. Doğum günü partisine katılmak mı? Saçmalık. Hepsi dikkat dağıtmak içindi, böylece Aşağıdakiler Sonbahar Diyarı'na saldırabilecekti. Şehrin tam kalbine lanet bir geçit yerleştirdik.

Ben bir savaşçıyım. Güneş Kolezyumu'nun gladyatörüyüm. Ben Yaz Diyarı'nın Yüce Prensi'yim. Ve lanet bir silaha ihtiyacım var.

Goblinlere doğru koşuyorum. Yaklaşmamla irkilen birkaç tanesi tökezledi. Yumruğumu geri çekip birinin çenesine yumruk atıyorum.

Yere yığılmadan önce cırlak bir inilti çıkarıyor. Çabucak, dikenlerden yapılmış uzun kılıcını ve küçük bir tahta kalkanı kaptım.

Hiç yoktan iyidir.

Daha iyi bir zamanda gelemezdi. İki goblin bana saldırıyor ama bıçaklarını kolayca savuşturuyorum. Bu yaratıklar, burada yaşayanlar kadar vahşi değiller.

Briar'da; Aşağı'nın özel kuvvetlerinden biri olmalılar. Kül rengi bedenlerinde metal parçaları parlıyor ve bazıları sivri çelik silahlar tutuyor.

Goblinler etrafımı sardı. Ama bu ilk kez sayıca az olduğum bir dövüş değil. Sadece başka bir taktik gerekiyor. İçimin derinliklerinde Yaz Lütü'nu hissediyorum. Göğsümün içine gömülmüş, zar zor kıpırdıyor. *Castletree'nin büyüü zayıf, Sonbahar'da bana zar zor ulaşabiliyor.*

Sonra tutuyor, kıvılcımlar çıkarıyor. Etrafımda bir rüzgâr bariyeri oluşuyor ve canavarları uzak tutuyor.

Hâlâ yanmış kütüphanenin içinde olan kurt, goblinleri parçalayarak öfkeleniyor. Geri dönmesi gerekiyor ama dolunayın ışığı bile öfkesini dindirmiyor, özellikle de etrafını saran bir sürü goblin varken.

Onu buradan çıkarmalıyım. Onu kütüphaneden uzaklaştırmak sadece şehrin derinliklerine götürecektir. Kılıcımı iki masum goblina saplıyorum, sonra çürüyen bir tahta parçasının arkasına çekiliyorum.

Boynumdaki deniz kabuğunu açarak aynayı ortaya çıkarıyorum ve Castletree'ye geri dönmek için bir portal oluşturuyorum. Eve giden bir yol açıp onu geçmeye zorlayacağım. Elbette, birkaç asi goblin bizi takip edebilir ama onları orada kolayca bertaraf edebilirim.

Ama hiçbir şey oluşmuyor. Işık havuzu yok. Castletree'nin büyüünü hissedemiyorum. Eve giden yolu bulamıyorum. Güllerimiz soldu mu?

Panik göğsümde kekeliyor, beni tüketmekle tehdit ediyor. Hayır, ben bir Fae olarak kalacağım. Hâlâ Yaz'ın Lütü'nu hissedebiliyorum.

Ama Castletree'den çok uzun zamandır uzaktayım; büyü benimle evim arasındaki yolu yaratmak için çok zayıf. Başka bir şey bulmam gerekecek.

Gözlerimi kapatıyorum ve savaşa geri dönmeden önce kendime bir nefes daha veriyorum.

Parçalanmış goblinler kurdun yanan ayaklarının dibinde yatıyor ama dev canavar bile kan kaybediyor. Sayıları çok fazla. Farron'un etrafını sarmışlar, diken uçlu mızraklarla onu dürtüyor ve dürtüyorlar.

Kütüphanenin kenarlarında altın parıldıyor ve goblinler dehşet içinde ağlıyor.

Askerlerin bağırışları havada çınlıyor. Sonbahar Muhafızları geldi.

Birçoğu at sırtındayken, diğerleri yaya olarak hücum ediyor. Birbirine kenetlenmiş altın yapraklardan yapılmış pırıl pırıl zırhlar, yiğit savaşçıları süslüyor. Ellerindeki mızraklar goblin sürüsünü zahmetsiz bir isabetle yarıyor, hızlı ve senkronize manevralarını neredeyse hiç durdurmuyor.

"Prens Dayton!" diye seslendi bir muhafız bana. "Yedi alemde neler oluyor?"

Ona Caspian'ın ordusunu Coppershire'a getirmesi için bir kapı açtığımızı söyleyemem. O yüzden kıcıımı yırtarcasına yalan söyledim. "Bilmiyorum. Goblin sesleri duydum ve sanırım Dikenler Prensi'ni gördüm."

Sonbahar askeri başını sallıyor, sonra başka bir saldırıya geçerken yanımda yer alıyor. Bu savaşçılar güçlü ama Aşğıdakiler'in kudretini durdurmaya yetecek mi?

Mızraklar yıldırım gibi goblin bedenlerine saplanıyor. Kılıçlar çürüyen etleri kesiyor ve oklar kulaklarımdan dibinden ısıık çalarak geçiyor. Bir Sonbahar büyücüsü kollarını kaldırıyor. Büyüsünün etkisiyle kütüphaneyi çevreleyen ağaçlar dallarını açarak daha fazla takviye için yol açıyor. Okçular surlara ve kalenin çatısına akın ediyor.

Siyah kan yağmur gibi fışkırıyor, goblinler Sonbahar'ın öfkesine yenik düşerken çğılıklar havayı dolduruyor. Bunu kazanabiliriz. Omzumun üzerinden bakıyorum; Farron bir goblinin kafasını gövdesinden ayırıyor. En azından şu anda soruna yardımcı oluyor.

"Büyük olan!" diye sesleniyor Sonbahar Muhafızlarından biri, kırılganlardaki okçuları işaret ederek. "İndirin onu."

Okçular oklarını daldırıp kaldırıyor, şimdi alevler içinde kıvrılıyorlar. Geri çekiliyorlar, doğrudan nişan alıyorlar.

Farron.

Pozisyonumu terk ederek kahverengi kurda doğru koşuyorum ve avazım çıktığı kadar bağıyorum. "Dur! Ateş etme!"

Beni duymuyorlar. Hızlı ateş okları kurdun vücuduna saplanıyor. Hırlıyor ve gözleri acıyla parlıyor. Odağı goblinlerden altın askerlere kayıyor.

"Bu yaratık sizin için bir tehlike değil!" Bir asker mızrağıyla canavarı dürttüğünde bağıyorum. Farron bir pençe savurarak askeri uçurdu.

"Çok yaklaşmadığın sürece tehlikeli değil!" Çabucak düzeltiyorum ama bundan pek emin değilim. Etrafındaki alevler genişliyor. Şehre ulaştığında ne olacak?

"Siktir," diye inliyorum. *Neredesin, Ez?*

Askerler Sonbahar Prensi'nin etrafını sarıyor. Biri cirit atıyor.

"Hayır!" Avucumdan fişkıran su, askeri geriye savurdu.

Ciritini yere vuruyor ve bakışlarını bana dikeyyor, gözleri faltaşı gibi açılmış. "Ne yapıyorsunuz, Prens?"

"Ona zarar vermeyin! O-" Bu canavarın onların kanlı Yüce Prensi olduğunu ilan etmek Farron'un durumuna yardımcı olmayacaktır. Sonbahar Muhafızları'nın bir başka üyesi Farron'a doğru kayar, mızrağını kaldırmıştır.

Düşünmeden hareket ettim ve askerin ilerlemesini engelledim. Onu Farron'dan uzaklaştırıyorum.

Ve ne yazık ki, tam da bir goblinin yoluna. Yaratık keyifle cıvıltıyor, sonra da sivri bir bıçağı fae adamın boğazına doğru sürüklüyor.

Kahretsin.

Aklımdaki tam olarak bu değildi.

"Siz... Siz gerçekten de hepiniz Aşağıdakilerle birliktesiniz," diye soluk soluğa bağılıyor yerdeki asker. Sözleri yeterince yüksek, diğerleri bize doğru bakıyor.

"Hayır, bu doğru değil," diyorum, geri çekilerek.

"Onların silahlarını taşıyorsun!" Başka bir asker bana ve dikenli kılıcıma kınayan bir parmak doğrultuyor. "Keldarion Dikenler Prensi'nin Kış Diyarı'na girmesine izin verdi ve şimdi sen onun canavarlarını buraya getiriyorsun!"

"Hayır," diye bağıyorum umutsuzca. "Sadece kurda zarar verme!"

Tam a r k a m d a duran kurdun alev alev yanan gözlerinde zerre kadar tanıma belirtisi yok. Kocaman bir pençe savuruyor ve göğsüme vuruyor.

Havada süzülürken acı içimde patlıyor, yere kanlı bir yığın halinde düşmeden önce kendi üzerime devriliyorum.

Bulanık gözlerini kırptıran beş goblin üzerimde dalgalanıyor. "Hızlı mola mı?" Mırıldanıyorum.

Bir goblin dişli hançerini savuruyor, sonra duraksıyor, ağzından siyah kan fışkırıyor, karnından uzun gümüş bir kılıç çıkıyor.

Kılıç geri çekilir, hızlı bir savrulma olur ve ardından beş goblinin de kafası temiz bir şekilde yere düşer.

Eldivenli bir el uzanıp beni ayağa kaldırıyor ve lanet olsun ki hayatım boyunca Bahar Prensi'ni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Ezryn, "Kılıçlarınızı almam gerekiyordu," diyor.

"Gecikme kabul edildi," diyorum. "Rosie ve Kel iyi mi?"

"Odasında güvende." Ezryn kendi kılıcını kınına sokar ve kılıfindan iki kısa kılıç çıkarır.

"Bebeklerim." Onlara uzanıyorum. "Seni öpebilirim Ez. Çoğunlukla platonik bir şekilde. Metal beni biraz şaşırtıyor."

Ancak Ezryn çok hareketsiz ve durumdan kaçma girişimim kısa sürdü çünkü arkamı döndüğümde ne göreceğimi biliyorum.

Alevler Ezryn'in zırhının yansımada dans ediyor. Farron bizim için geliyor. "Onu korumak zorundayız Ez," diyorum sonunda.

"Farron, kontrolden çıkarsa onu durduracağıma dair bana söz verdirdi."

Şimdi durma sırası bende. Bahar Prensi'ne bakıyorum. "Evet, çünkü o bir aptal." Kılıçlarımı daha sıkı kavıyorum ve sesim alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Eğer ona ulaşmak istiyorsan, önce beni öldürmen gerekecek."

Bir an için bunu yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Sonra dönüyor. "Geçidi yok edeceğim ve goblinlerin geçmesini engelleyeceğim."

Kardeşime başımı sallıyorum. Aramızda bir anlayış oluşuyor - birimiz diğerimizin ölümü için savaşıyor olsa bile, birbirimizi korumak için ölümüne savaşacağız.

Tanıdık kılıçlarımla daha çevik ve hassas bir şekilde hareket ederek mücadeleye atılıyorum. Ani, delici bir uluma havayı yırtıyor. Farron acı içinde kıvranıyor, vücudu goblin sürüsünün ve yaklaşan askerlerin arasında çırpınıyor. Rosalina'ya onun incinmesine izin vermeyeceğime söz verdim.

Goblin sürüsü her yönden üzerime geliyor ama onlarla kafa kafaya çarpışıyor, saflarını ölümcül bir hassasiyetle yarıyor ve ardımda parçalanmış cesetlerden oluşan bir iz bırakıyorum. Farron'un yanına doğru ilerliyorum ve onu görünce kalbim parçalanıyor.

Kurt goblin ısırtıkları ve çiziklerle kaplı, kürkü kanla keçeleşmiş. Acı dolu, yalvaran gözlerle bana bakıyor. *Burada olduğumu biliyor musun?*

Etrafımızı kaos sarıyor ama ateş tenimi yakarken bile çömeliş elimi onun için için yanan pençelerine koyuyorum.

"Fare, beni dinle," diyorum, sesim titreyerek. "Kim olduğunu hatırlamalısın."

Farron başka bir ok yayının derisini delmesiyle acı içinde uluyor. O çırpınıyor, ben de yuvarlanıp pençesinin darbesinden zor kurtuluyorum. Bu haldeyken ona asla ulaşamadım. Nasıl bir aptalım ki şimdi bunu yapabileceğimi düşünüyorum?

Ama en iyi olduğum şeyi yapabilirim, o da dövüşmek.

Dünyam bıçaklarla dolup taşıyor. Askerler, goblinler, Farron. Bağırsaklarınızın ortaya döküldüğünü görmek isteyen üç düşmanla savaşmak ve ikisini incitmemek o kadar da zor olmamalı, değil mi?

Sonbahar Muhafızlarına gereğinden fazla zarar vermemeye çalışıyorum. Onları bayıltmaya odaklanıyorum -ki bu talihsiz bir durum çünkü tüm bu kanlı goblinlere karşı onların yardımını gerçekten kullanabilirdim.

Ezryn sürünün içinden dikenlerden oluşan geçidi kesip parça parça koparıyor. Onun ötesinde havaya duman yükseliyor.

Goblinler Coppershire'ı yakıyor.

"Yaz'ın Yüce Prensi!" Emredici bir ses kakofoninin üzerinde yükseliyor ve Prenses Niamh'ı tam savaş kıyafetleri içinde, zırhlı şövalyelerle çevrili görmek için dönüyorum. "Oğlum nerede? Neden Aşağı'nın şeytanlarıyla işbirliği yaptığınıza dair haberler duyuyorum?"

"Anlamıyorsunuz, Prenses. Kurda zarar veremezsiniz."

"Oğlumun nerede olduğunu söyle ve kılıcını bırak Daytonales." Öfke Niamh'ın sesini güçlendiriyor. "Yoksa ben de benimkiyle tereddüt etmem."

"Onu koruyorum!" Bağıriyorum. "Biz lanetlendik! Bu senin oğlun!"

Karanlık bakışlarında hiçbir tanıma titreşimi yok. *Bana inanmıyor.*

Kılıçlarımı bırakıp gözlerimi kapatıyorum. İçimin derinliklerine dalıp kurdumu hissediyorum.

Farron burada olduğumu bilmiyor olabilir ama onu korumak için tüm gücümü kullanacağım. Bu en büyük sırrımızı açığa çıkarmak anlamına gelse bile.

Bedenim yer değiştiriyor, altın kurt fae derimden kurtuluyor. Ben vahşi bir uluma çıkarırken goblinler dağılıyor.

Ne yazık ki, devasa kahverengi kurt ve Sonbahar Muhafızı da aynı derecede etkilenmemiş görünüyor. Prenses Niamh ve şövalyeleri şok içinde bana bakıyorlar.

"Ona zarar vermene izin vermeyeceğim," diye homurdandım.

"Sen bir canavarsın," diye tıslıyor, kılıcını çekerek. "Oğluma ne yaptın?"

Orak biçimli bir pençe yan tarafımı kesti. Kahverengi kurt çenesini açıyor, dişleri yumuşak karnımı kemiriyor.

"Aşağıdakilerin hilesi!" Niamh'ın sesi havaya karışıyor. "İndirin onu! Ateş!"

Oklar etimi deliyor. Artık çok geç. Zaten Keldarion'un bir hain olduğunu düşünüyordu, şimdi de hepimizin öyle olduğuna inanıyor.

Uzaktan Ezryn'in geçidi terk ettiğini görüyorum ama aramızda büyük bir goblin kümesi var. ml olduğumu gören piçler korkularını bir kenara itip saldırıyorlar.

Askerler, goblinler ve bir canavar... Ortak gleriyle yüzleşmek benim için çok zor. Ama denemekten başka çarem yok. Farron'un güvenliği hayati önem taşıyor ve ona zarar gelmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Derin bir nefes alarak kararlılığımı pekiştiriyorum ve dişlerimi ve penelerimi açarak goblinlere saldırıyorum. Paslı bir kılıç bana doğru ıslık alıyor ama ustalıkla kaçıyorum ve dişlerimi goblinin boynuna geçiriyorum. İğrenç kanının tadı ağzımı dolduruyor ve kararlılığımı körüklüyor. Yine de etrafıma daha fazla goblin üşüşüyor ve onları her savuşturduğumda kahverengi kurt bacaklarıma saldırıyor ya da okçular bir ok yağmuru daha yağdırıyor.

Dolunay canavara olan bağılılığını gevşetiyor. Çok incindim, vücudum dalgalandı ve tekrar bir fae'ye dönüştüm.

Çıplak ve kanlar içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Canavar bu fırsatı değerlendirdi ve sırtımı pençeledi.

O kadar derin ki, kanımın bir şelale gibi yaradan sızdığını hissedebiliyorum.

"Savunmasız," diye bağılıyor okçular. "Ateş!"

Göğsüme saplanan ilk okun acısı en kötüsü, derinlere saplanıyor, başımı geriye savuracak kadar sert. Ama vücudum uyuşmuş olmalı çünkü bana isabet eden sonraki iki oku zar zor hissediyorum, biri karnıma, biri de karşı omzuma.

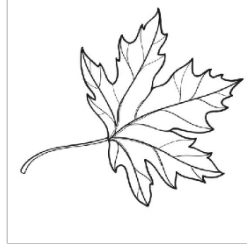
"Bu kaderi siz yarattınız, Yaz'ın Yüce Prensi." Niamh'ın sesi taş kadar soğuk. "Böylesine korkunç bir güç elde etmek için Aşağıdakilerle yaptığın pazarlık her neyse, ölümünde seninle birlikte çürüyüp gidecek. Umarım kız kardeşiniz Lütuf konusunda daha sorumlu davranır."

Daha fazla ayakta kalamıyorum, bu yüzden sert toprağa düşüyorum ve nemli bir şeyin içine iniyorum. Ne olduğunu anlamama yetecek kadar görüşüm kaldı. Boğazımdan titrek bir kahkaha kaçıyor. Kendi kanımda öleceğimi hep biliyordum ama bunun arenanın kumlarında olacağını düşünmüştüm. Burada, Sonbahar Diyarı'nda, sevdiğim adamın yanında olacağını hiç düşünmemiştim.

İşte bu komik bir düşünce.

Kurt-Farron- bana yaklaşıyor ve beni öldürecek olan o olsa bile, burada olduğu için mutluyum. Her şeyin sonunda.

Rosalina

Dayton'ın düşüşünü izlerken boğazımdan KORKUNÇ BİR ÇIĞLIK KAÇIYOR. Korkuluklara tutunarak balkona yığılıyorum. Göğsüme saplanan oklar gibi bedenim titriyor. "Dayton!"

"Leydi Rosalina!" Astrid yanıma koştu. "Burada olmamalısınız." Neyse ki o ve Marigold güvende ve babam da kalede güvende.

"Bunu öylece izleyemem," diyorum gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken. Aşağıda, Coppershire yanıyor, Farron canavarının içine hapsolmuş, Ezryn'in etrafı bir goblin deniziyle çevrilmiş ve Dayton düşmüş. Bir daha ayağa kalkabilecek mi bilmiyorum...

Ve içeride, bir kovaya kustuktan sonra güvende olan Kış'ın Yüce Prensi.

İçimde bir şeyler kaynıyor ve titreyen kollarımla ona doğru sürünüyorum. Çalılıklar arasında yolculuk etmek vücudumu çok zayıflattı.

"Ah canım," diyor Marigold ve Astrid'le birlikte beni kollarımın altından tutup kaldırıyorlar.

"Beni eşime götür," diye hırlıyorum.

Endişeli bir bakış alışverişinde bulundular ve beni odaya taşıdılar.

Kel yerde, dizlerini göğsüne çekmiş, yanında bir bardak su ve boş bir kova var. En azından kusma durdu.

Marigold ve Astrid dikkatlice beni yere indirip geri çekiliyorlar.

Keldarion bana dönüyor, gözleri cam gibi ve kırmızıyla çevrili, ifadesi çarpık bir azaptan ibaret.

"O pazarlığı yapmasına izin vermemeliydim," diyor. "Daha iyi biliyordum. I daha iyi *biliyorum*."

İri elleri kollarının üzerine sarılmış. Bileğindeki pazarlık dövmesine kırmızı çizikler atılmış, sanki derisini soymaya çalışmış gibi.

Onun ruhundan fışkıran mutlak ıstırap benim ruhuma akıyor. Buna zor dayanıyorum. "Bu benim de hatam." Başımı sallıyorum. "Ona ulaşabileceğimi sanmışım. Belki derinlerde bir yerde, Caspian'ın içinde iyilik vardır diye."

Ama onun hakkında yanılmışım. Kel'i dinlemeliydim. Dikenler Prensi'ne karşı içimde hiç sempati kalmadı.

"Senin iyi yüreğinden faydalandı diye kendini küçük düşürme," diye mırıldanıyor Keldarion. "Seni onun karanlığından korumalıyım."

Pencereye bakıyorum. "Dışarıdalar, Kel. Farron, Dayton ve Ez." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Onlara yardım etmeliyiz."

"Bizi Aşağı'dan kurtarıırken kendini tüketmiştin." Keldarion iç çeker. "Şenlik beni zehirledi. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Dokunduğum her şeyi bozuyorum."

"Ayağa kalkarak başla." Gömleğini kavrayıp onu kaldırmaya çalışıyorum ama kollarım çok zayıf ve o çok ağır.

"Yaptıklarından sonra mı? Krallığımı hayal kırıklığına uğrattım, Farron'u hayal kırıklığına uğrattım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bana bakmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

"Sana bakmıyorum." Yüzünü tutuyorum. "Seni *görüyorum*."

Geri çekilmeye çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. "Hayır, dinle. Castletree'de saklanıyormuş gibi yapıyorsun çünkü umurunda değil. Ama bu doğru değil. Tek yaptığın önemsemek. Krallık için, prensler için, benim için."

"Beni bir kahraman gibi göstermeyin."

"Bu senin kim olduğun gerçeği. Buzda benim için geldin, sonra beni güvende tutmak için aramızdaki bağa bile direnerek beni uzağa gönderdin. Lanetlendiğinden beri kendi diyarından uzaklaştın. Utanç yüzünden mi? Yoksa orada çok fazla zaman geçirirsen Caspian'ın dikenlerini Kış'a çevireceğinden mi korkuyordun? Suçlamalara rağmen Sonbahar'ı dona karşı savunmaya geldin. Ve kendi arzularınızı bir kenara bırakarak Farron'un kendi kararlarını vermesine izin verdiniz."

"Tüm bunlar bizi sadece buraya getirdi" diyor.

"Hâlâ bunu düzeltebileceğimiz bir yer. İncinmişler, kaybolmuşlar ve korkmuşlar.

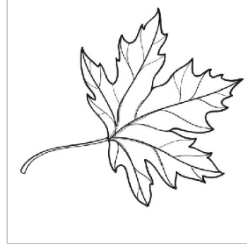
Onları hissetmiyor musun? Bize ihtiyaçları var."

"Rose'um," diye mırıldanıyor, "zavallı kalbimin gerçekten ne kadar bencil olduğunu bir bilsen."

"Sefil ya da değil, kalbinin en iyi ne yaptığını biliyorum." Teslimiyetle alınımı onunkine koyuyorum. "Değer verdiklerini korumak."

Onu nazikçe öpüyorum, paramparça kalbimin onun dokunuşuyla canlandığını hissediyorum. Ağzı özlem dolu bir iç çekişle benimkine açılıyor. Ateş büyüyor. Aramızdaki bağ zevk ve kudretle kıpırdıyor. "Kel, dostum, sen Diyarların Koruyucususun," diyorum. "Öyleyse onları koru."

Ezryn

Devasa kahverengi kurtla çarpıştığında omzumdan şırıltılı bir acı yayılıyor. Farron'un dengesi bozuldu ve havada süzölerek saldıran goblinlerin arasına düştü. *Bu seni meşgul eder.*

Etrafta koşuşturup kaosun arasında Dayton'ın cesedini ararken kalbim boğazımda güm güm atıyor. Onu kanlar içinde ve nefes nefese buldum. Buraya bir saniye daha geç gelseydim.

Farron onu paramparça ederdi.

Goblinler onun üzerine geliyor ve bir hırıltıyla birini yakalayıp boynunu kırılanda kadar büküyorum. *ıt. Çıt. şak.* Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum, kan ve çamur zırhımı kaplıyor. "Buradayım, Day."

Gözleri karanlık gökyüzüne bakıyor. Boğazından hırıltılı nefesler çıkıyor, ölmekte olan bir kuşun akıntıya kapılmamak için çırpınan kanatları gibi sığlaşıyor ve hızlanıyor. Uzaktan, kılıçların çarpıştığını ve yaralıların çığlıklarını duyuyorum - hem cin hem de fae. Bir ok çınlıyor

Zırhı görmezden geliyorum, eğri büğrü sapı ve kaba yivleriyle bir goblinin mi yoksa bir fae'nin mi ince işçiliğine sahip olduğunu kontrol etme zahmetine bile girmiyorum.

"Buradayım," diyorum tekrar. Yukarıdaki yıldızlar, kan. Her nefeste ağzından fişkırıyor. Hızlı çalışmam gerekiyor ama o kadar çok şey oluyor ki. Bir goblinin kılıcını eldivenimle engellemek zorunda kalmadan önce ellerimi göğsüne götürmek için zar zor zamanım oluyor.

"Dayan Day," diye homurdanıyorum başparmaklarımı goblinin göz çukurlarına sokup ölü bedenini yere düşürürken. "Seni düzelteceğim."

Kanamasını durdurmam gerekiyor ama büyüm çok uzakta, Castletree'nin hasta kabuğuna hapsolmuş gibi geliyor. Daha önce yaptığım en özenli iyileştirme bile kardeşimin oklarla vurulmuş göğsüyle kıyaslandığında bir hiç gibi görünüyor. Topuklarımın üzerine oturuyorum, ellerim titrerken deri eldivenlerimden kan akıyor.

Etrafta ölüm, ölüm ve daha fazla ölüm var. Ateş öfkeleniyor ve yanan goblin etinin hastalıklı kokusu havayı sarıyor. Farron bir ok omzunun derinliklerine saplanırken kükrüyor. Prenses Niamh yanmış kütüphanenin öbür ucundan yayını indirip nefretle ona bakıyor.

Görüşüm karanlığa gömülüyor. Dayton'ın bakışları bana kayarken her şey sessiz ve uzak hissediliyor. "Ez," diye soluk soluğa bağırıyor, sesi zar zor anlaşılıyor, "Korkuyorum."

"Gün." Kollarımı kardeşime doladım ve onu göğsüme çektim. Dayton ölüyor. Farron vurulacak. Ve ben bu alanda kömürleşmiş bir iskeletten başka bir şey olmayana kadar zırhımın içinde kavrulacağım.

Dayton'ın kanı üzerime sıçırıyor ve elimde değil: boğazımdan insanlık dışı bir ılgık kopuyor. Bir daha asla sevdiğim birinin ölmekte olan bedenini tutmak istemedim. Bakışlarım Farron'a kayıyor. *Farron'a değil. Canavara.*

Kontrolünü kaybederse onu öldürmemi istedi. Sözümü tutamadım. Şimdi, güneş ufukta kaybolduğunda ve kurt geri çekildiğinde, Farron sevgilisinin ölümüne sebep olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalacak. Dayton'ın cansız gözlerine bakacak ve yıkımının gerçeğini öğrenecek.

Bu, en nefret ettiğim düşmanımın başına gelmesini istemeyeceğim bir keder. Farron'un hayatının sonuna kadar taşınmasına izin veremeyeceğim bir üzüntü.

Dayton'ı çamura düşürdüm. Derin bir nefes alarak ilk oka uzanıyorum, parmaklarım kaygan sapı kavırıyor. Oku keskin ve ani bir çekişle çıkarırken savaşın sesi hiçliğe karışıyor. Dayton'ın kanı kalın bir dere halinde fişkırıyor, ellerimi ve zırhımı ıslatıyor. Acı içinde çığlık atarken sırtı yere eğiliyor. Oku bir kenara fırlatıp ikincisini tutarken ellerim titriyor ve bir başka şiddetli çekişle oku yerinden söküyorum. Dayton'ın bedeni altımda kıvranıyor ve çığlıkları kulaklarımda yankılanıyor. Üçüncü oka uzanıyorum, dişlerimi gıcırdatmadan önce bir an tereddüt ediyorum ve hızlı bir hareketle onu da koparıyorum. Dayton'ın bedeni gevşiyor. Göğsündeki açık yaralardan kan sızıyor.

Kanamayı durdurmam gerek. Eldivenlerimi çıkarıyorum ve elimi ilk yaranın üzerine koyuyorum. Benim büyüüm çok uzakta. Ama Autumn'un büyüü yakın; Farron yakın.

"Bunu yapmama izin ver," diye fısıldıyorum Yukarı'ya, kendime. "Onu kurtarmama izin ver."

Onu da öldüreceksin, diye fısıldıyor içimden bir ses. Ama bu sefer dinlemiyorum.

Kalbimin içinde bir sıcaklık patlıyor, damarlarımı dolduran yakıcı bir rezerv. Bu gücün yıkıcı olduğunu biliyorum, ama dişlerimi sıkıp onu yatıştırıyorum.

Parmak uçlarımdan ateş fişkırıyor, alev alev ve parlak. Rahatlatıcı bir sıcaklık tenimi kaplıyor. Enerjimi ilk yaraya odaklıyorum ve alevler karşılık vererek etin sivri kenarlarını yalıyor. Dayton yalpalıyor, ağlıyor

ama durmuyorum. Isı dağlıyor, yarayı kapatıyor ve korkunç bir orman yangınından sonra yeniden büyüyen bir orman gibi yeniliyor.

Alevlerin altından kırmızı, çiğ bir deri çıkıyor ve Dayton çamura yığılıyor. İkinci yarayı yapıyorum. Sonra üçüncüyü. Ateş sönerken görüşüm kayboluyor ama bir şekilde parmaklarımı boynunun kıvrımına sokup kalp atışlarını bulabiliyorum. *Sabit.*

Efor yüzünden başım dönüyor ve Dayton'ın cesedinin üzerine yığılıyorum.

Görüşümün kararan kenarlarının ötesinde, goblinler yüzlerini buruşturarak bana bakıyorlar.

O kadar çok var ki... *En azından Farron Dayton'ı öldürenin kendisi olduğunu düşünerek ölmeyecek.*

Bilincimi zar zor koruyabiliyorum ama artık her şeyin sonuna geldiğimizi biliyorum. Atlı fae'ler, annesi de dahil olmak üzere Farron'un etrafını sararken korkunç bir uluma geceyi dolduruyor. Başının üstünde altın bir kılıç kaldırıyor.

Ona ulaşmalıyım ama güçlkle hareket edebiliyorum. Kardeşimi iyileştirmek için gereken büyü, içimdeki tüm güç kuyularını kuruttu. Bir goblinin dikenli çekici göğüs plakama çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle çığlık atıyorum. Yapmam gerek... Yapmam gerek... Yapmam gerek-

Görüş alanımda beyaz bir parıltı beliriyor ve bir adam kaosun içine doğru sıcıyor, büyü şimşek çakması gibi etrafına yayılıyor.

Keldarion, Kış'ın Yüce Prensi ve Diyarların Koruyucusu, bizim için geldi.

Bir av kedisi gibi hareket ediyor, buzdan yapılmış uzun bıçaklarıyla goblin ordularının arasından akıp gidiyor. Her adımının altında, fraktallar yere yayılıyor ve alevleri bir tıslamayla söndürüyor. Yüz hatlarını vahşi bir öfke kaplıyor.

Oturmaya çalışırken kemiklerim ağrıyor. Kel'in bir el hareketiyle etrafındaki hava kristalleşir. Soğuk enerji dışı doğru dalgalanıyor ve

Topraktan donmuş sivri uçlar fişkırıyor. Goblinler çılgık atarak onun önünden kaçışıyor, bazıları sivri uçlara saplanıyor, diğerleri ise yayılan ayaza yakalanıyor. Vücutlarının kaskatı kesilmesini ve buzla parıldamasını dehşetle izliyorum. Sanki bir kış hayaleti tarafından saldırıya uğramışlar gibi.

"Kel," diye seslenmeye çalışıyorum ama sesim zayıf ve cılız çıkıyor. "Yeter."

Her adımından buz fişkırıyor ve yoluna çıkan her şeyi ele geçiriyor. Kütüphanenin kömürleşmiş kalıntıları, kaçan goblinler... Sonbahar Muhafızları. Bir at kişniyor ve şahlanıyor, neredeyse binicisini üzerinden atacaktı ama Keldarion'un dehşeti önce onları alıyor, toynaklarını yere donduruyor.

Artan bir dehşetle, bize doğru sürünerek gelen ayaza bakıyorum. "Dayton, gitmeliyiz." Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmeye zorluyorum, bu kadar çok güç kullanmaktan dolayı içimde yüzen mide bulantısını görmezden geliyorum. Ama Dayton'ın baygın başı yana doğru kayıyor. Onu kollarının altından kavrayıp çekiyorum. Yıldızlar, o çok ağır. Don botlarını yalıyor.

"Kel!" Törpülüyorum ama beni duyamıyor. O bir kış fırtınası, buzdan bir fırtına ellerinin etrafında dönerken savaş alanını yırtıyor. Yerden devasa, sivri buz parçaları fişkırıyor ve hem goblinler hem de fae'ler onun gücünden kaçıyor. Bu onun büyüünün en zayıf olduğu an...

"Lanet olsun," diye küfrediyorum ve Dayton'ı yere düşürüyorum. Enerjimin son kırıntılarını kullanarak ellerimi havaya kaldırıyorum, kök ve sarmaşıkların bizimle don arasında kalın bir bariyer oluşturmaya neden oluyorum.

Yere çöküyorum, yukarıda durması için yalvarıyorum. Saatler önce yarattığımız dikenlerle kaplı geçitten devasa buz sütunları fişkırıyor. Kel omuzları çökmüş bir şekilde ayağa kalkıyor.

"Kel," diyorum ve sanki sesim buz gibi bir esintiye karışıyor. "Bu kadar yeter." Bana dönüyor ve bakışlarında bir şey parlıyor.

Don ilerlemeyi bırakıyor ve Kel yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle ellerine bakıyor. Kök bariyerim çatlıyor ve yere düşüyor. Keşke doğrulabilseydim ama bu bile beni aşıyor. Tek yapabildiğim donmuş çorak araziye bakmak: çığlık atan goblinlerin, fae'lerin ve küheylanların korkunç buzdan heykelleri etrafı kaplıyor.

Kan donduran bir çığlık havayı deliyor. Prenses Niamh. Muhafızlarının arkasından çıkıyor, kalkanları dışarıda donmuş nöbetçiler. Ama onlara bakmıyor. Kızılağaca bakıyor.

Tamamen donmuş, iskelet şeklinde bir buz yapısı. Ve dibinde Farron'un kurdu oturuyor. Kürkünü delen birçok okla ona bakıyor. Başını geriye doğru eğiyor ve uluyor, kimsesiz ve yalnız bir ses. Göğsümün derinliklerinde, kendi kurdumun da bu çağrıya katılmak için can attığını hissediyorum.

Prenses Niamh, Keldarion'a döndüğünde gözlerinde ateşli bir ifade vardı. "Gerçek kendini gösteriyor. Sana kapılarımı açtım. Sana merhamet önerdim. Ve bakın ne yaptınız!"

Kel geri adım atar. "Sonbahar Diyarı'nı yırtan ayaz ben değilim. Castletree'nin Yüce Prenslerini koruduğum için özür dilemeyeceğim."

Niamh'ın bakışlarını karanlık kaplıyor. Arkasından Kel'in ayazından kıl payı kurtulan askerlere bakıyor. "Hain Kış Prensi'ni tutuklayın." Sonra bana ve Dayton'a dönüyor. "Bahar ve Yaz'ın Yüce Prenslerini de onunla işbirliği yaptıkları için."

Muhafızlar Kel'in etrafını sarmış, kılıçlarını kaldırmışlar. Dizlerinin üzerine çökmesine izin veriyor. Saçları ter içinde kalmış yüzüne yapışıyor ve dişlerini sıkıyor. "Teslim oluyorum çünkü ben sizin düşmanınız değilim. Biz Aşağı ile aynı hizada değiliz."

Kollarımdan tutulup yukarı çekildim. Halatlar kabaca bileklerime dolandı. İki gardiyan Dayton'ı yukarı kaldırdı. "Ona dikkat edin. O yaralı." "Yaralı.

askerler beni görmezden geliyor.

"Onları zindana götürün," diye emrediyor Prenses Niamh. Dönüyor, koyu kırmızı pelerini ay ışığında şangırdıyor. "Ve canavarı öldürün."

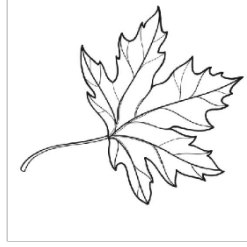
"O senin oğlun!" Kel ağlıyor. "O canavar Farron. Onu öldüremezsın."
."

Niamh'ın yüzü kalp kırıklığı ve dehşetle parlıyor. "Eğer bu doğruysa," diyor Niamh sessizce, "o zaman karanlığa gömülmüş demektir. Halkı için bir utanç kaynağı. Evine. Benim için." Gözleri parlıyor ve dudağı titriyor. "Keşke Sonbahar'ın Kutsaması'nı hiç vermemiş olsaydım, çünkü o zaman Sonbahar'a böyle bir kötülük asla gelmezdi. Onun ölümüyle, diyarımızı korumak için Kutsama'yı geri alabilirdim."

Kurt titriyor, gözleri alev alev yanıyor. Sonra yanmış kütüphaneden koşarak uzaklaşır.

Askerlerden biri yayını kaldırır, okunu saplar ama Niamh onu eliyle aşağı indirir. "Canavarı bırakın gitsin. Zamanı gelince onu avlayacağız." Dönüp bize bakıyor. "Endişelenecek yeterince infazımız var."

Rosalina

"OH! İZLEYEMİYORUM!" Astrid ellerini yüzüne kapatır. "Neler olduğunu anlat."

"Şey," Marigold iri gövdesini balkona doğru eğiyor, "her şey özellikle buz gibi. Ve, ah canım...." Sesi şehvetli bir şekilde düşer. "Aman aman aman."

"Sana bunu söyleten ne olabilir?" Yanlarına koştum. "Efendi ve diğer prensler... Kelepçeleniyorlar." "Marigold!" Astrid azarlıyor.

"Ne? Elimde değil. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, tehlike gerçekten de suların akmasını sağlıyor."

"Marigold," diye iç geçiriyorum, "ne demek istediğini *her zaman* anlıyoruz."

Ama hey, hepimiz korkunç durumlarla kendi yöntemlerimizle başa çıkarız ve ben yargılayacak biri değilim. Çünkü bu, korkunç durumların en korkunç olanı. Farron kaçtı ve prensler zincire vuruldu.

Odamın dışından bir takırtı sesi geldi. Kel kelimenin tam anlamıyla balkonumuzdan atladıktan sonra, enerjimin hafifçe geri döndüğünü hissettim. Emin değilim çünkü

ya da vücudum bana bir adrenalin iğnesi vurdu mu bilmiyorum ama bu destek için minnettarım.

Kapıyı kırıp yaşam odalarına bakıyorum. Bir grup muhafız etrafı arıyor. Ezryn'in odasına giriyorlar. Kapıyı hızla kapatıp kilitliyorum ama bunun bir işe yarayacağından şüpheliyim.

"Sanırım kelepçeler hakkındaki fikrini değiştirmek üzeresin, Marigold," diye tısladım, "çünkü birazdan kelepçe takacağız."

"Oh güzel." Göz kırıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Giyinik olsam bu kadar eğlenceli olmazdı gerçi."

"Düşünmemiz gerek. Yakalanırsak kimseye yardım edemeyiz." "Marigold ve ben saklanmak için hayvanlarımıza dönüşebiliriz," diye öneriyor Astrid.

"Bu biraz işe yarayabilir." Diz çöküp bir avucumu yere koyuyorum ve dikenleri hissetmek için. Keşke tacımı Caspian'ın ihanet eden kafasında unutmasaydım. Aşağı'da ve Castletree'de onlarla bağlantı kurmak çok kolaydı. Ama Castletree zaten çalılarla doluydu ve Aşağı'da çekip çıkardığım bir güç rezervi olmalıydı, burada ulaşamayacağım bir kaynak.

Ellerim göğsümdeki gül kolyenin üzerinde geziniyor. Belki de...

Kapının dışında bir kargaşa duyulur: metallerin çarpışması, bir muhafızın haykırışı, yere çarpan zırhın şangırtısı. Astrid ve Marigold'un nefesleri kesiliyor. Kalbim çarpıyor, ama kendimi çelikleştiriyorum. "Neler olduğunu görmeliyiz-"

Kapı içeri geçer. Astrid gürültülü bir ses çıkarıyor ve beyaz bir tavşana dönüşüyor. Onu kollarımda yakaladım.

Ama orada duran Sonbahar askerleri değil. "Billy ve Dom mu?" Nefes nefese kaldım. "Baba?"

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordu." Billy sırtıyor.

"Vay, vay, vay." Marigold kirpiklerini kırıştırıyor. "Her zaman güçlü bir kahraman tarafından kurtarılmak istemişimdir."

Babam garip bir şekilde oflayıp pufluyor ve omzuma sert bir el koyuyor. "Nasılsın kızım?"

"Şimdi burada olman daha iyi," diyorum ona. "Hey, o bir kızartma tavası mı?"

"Oh evet." Babam dökme demiri gururla kaldırıyor. "Çocuklarla gece yarısı bir şeyler atıştırdırırken iğrenç bir yaratık içeri girdi ve aşçının elini ısırды. Bu şey ona çok iyi bir zeka verdi."

Astrid'i hâlâ göğsümde tutarak aceleyle kapıya dönüyorum. Dışarıda, ağızlarında tıkaçlarla, iple bağlanmış muhafızları görüyorum. "Bunlar senin adamların."

Billy'nin yüzünü karanlık kaplıyor. "Goblinler mutfağa saldırdıktan sonra eski kütüphanenin harabelerindeki gürültüye doğru süründük. Dayton'ın o büyük kurdu korumaya çalışan bir savaşçı gibi dövüştüğünü gördük. Onun Farron olduğunu bağırp duruyordu." "İlk başta onun deli olduğunu düşündük.

Bizimki gibi Aşağıdakiler tarafından annem söyledi." Dom'un sesi titriyor. "Ama sonra canavarın gözlerini gördüm."

"Day onu bırakmazdı," diyor Billy. "Farron, değil mi? O kurt bizim kardeşimiz mi?"

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Evet, öyle. Bir lanetin etkisi altında. Böyle olduğunda kendini kontrol edemiyor. Caspian goblinlerin Coppershire'a girmesine izin vermemiz için bizi kandırdı. Bu bizim hatamızdı ama şehir için, Farron için en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

"Biz de öyle düşünmüştük," diyor Dom. "Ama annem bunların hiçbirini dinlemiyor. Bunun Aşağı ile bağlantılı olduğunu düşünüyor. Tüm prensler ve sen."

"Kel sadece Farron'u korumak ve goblinleri durdurmak için kaleyi dondurdu," diye ısrar ediyorum. "İnan bana."

İkisi de başını sallar. "Bu yüzden seni buradan götürüyoruz. Ama nereye

gideceğimizi bilmiyorum. Şehrin dışında ayaz iyice yaklaştı."

Dalgınca Astrid'in yumuşak beyaz kürkünü okşuyorum. "Bu tam bir karmaşa. Yüce Prensler tutsak, don neredeyse şehrin üzerine çökmek üzere ve Farron... O çok kaybolmuş durumda."

"O kurt çok güçlüydü," diyor Billy. "Tüm o ateş. Farron ağzından köpükler saçmadığı zamanlarda bunu neden kullanamıyor?"

"Ateş..." Görüntüler gözümün önünden geçiyor: Rüzgârda titreyen sayfalar, kıızılağaçtaki büyü kitapları. "Farron kıızılağaçtaki güçlü ama karanlık büyülerden bahsetmişti. Sanırım onlardan korkuyordu ama artık kaybedecek bir şeyimiz yok. Sence işe yarar bir şeyler olabilir mi?" Derin bir iç çektim. "Boş ver. Olsa bile, kurt burayı paramparça etti. Her şey harabeye dönmüş."

"Hey." Babam iki omzumu da tutuyor. "Hayatım boyunca harabeleri bir araya getirdim. Beni oraya götür, ihtiyacın olanı bulayım."

Dom, "Kraliyet kanı olarak sizi içeri alabiliriz," diyor.

"Sorun şu ki," diye ekliyor Billy, "sadece bir Yüce Prens oradaki büyülerden herhangi birini kullanabilecek kadar güçlü olabilir."

Pencereden dışarı bakıyorum. "Onu bulacağım."

"Rose," diyor babam, "o canavarı gördüm. Çok tehlikeli."

"Farron her zaman şafak vakti bir adama dönüşür. Güneş yakında ufukta belirecek ve o korkmuş ve yalnız bir şekilde uyanacak. Onun için orada olmalıyım."

Babam beni düşünüyor. "Benim cesur kızım. Bu bakışlarınla bana anneni hatırlatıyorsun. Böyle şiddetli bir kararlılık."

Marigold'a dönüyorum. "Sen ve Astrid zindana inmek için tüm kurnazlıklarınızı kullanacaksınız. Prenslere güvende olduğumu söyle. Benim adıma düşüncesizce bir şey yapmalarını istemiyorum. Şu anda Prenses Niamh'a düşman olmadıklarını göstermek zorundalar."

Korku hâlâ içimde dolaşıyor ama bir planımın olması umudumu yeşertiyor. Bu kıvılcım diğerlerinin bakışlarında da görülüyor.

"Bana söyleneni yapmakta her zaman iyiyimdir, sevgilim." Marigold göz kırpmıyor.

"Senin için doğru olanı yapacağız Rose," diyor babam. "Artık senin için burada olacağım."

Neye ihtiyacınız varsa."

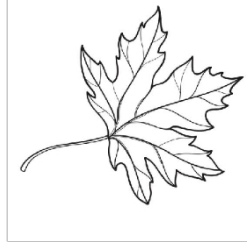
Elini sıktım. "Cesur ol ve umudunu kaybetme." "Ah, ama tatlı Astrid," diye mırıldanıyor Dom. "Nerede o?"

Kollarımda bir tüy patlaması oluyor ve sonra Astrid'in ince, çıplak bedeni önümde duruyor. Yumruğunu havaya kaldırdı. "Buradayım ve prensleri kurtarmaya hazırım!"

Dom ve Billy kıpkırmızı oldular.

Her şeye rağmen yüzümde bir gülümseme belirliyor. Marigold nazikçe Astrid'in üzerine bir battaniye örtüyor ve ben de ekibimizi gözden geçiriyorum. Büyülü Vadi'nin en güçlü adamları olan Yüce Prensler'in başı dertte ve onları kurtarmak için bir insan arkeolog, iki genç şakacı, ürkek bir tavşan, şehvetli bir rakun ve ben - Castletree Leydisi - gerekebilir.

Rosalina

Amalthea Coppershire'ın dışındaki tarlalarda ilerlerken rüzgâr saçlarımın tellerini koparıyor. Ellerim dizginlerde titrerken, altımdaki bineğimin gücünü hissederek bir nefes alıyorum. Daha önce hiç bir atı kantordan öteye götürmemiştim ama şimdi zar zor tutunarak atımı ileri doğru itiyorum.

Onu bulmam gerek.

Normalde, Sonbahar Diyarı'nda sabahları tepeleri turuncu ve kırmızıya boyayan serin bir güneş ışığı vardır. Ancak gökyüzünü kara bulutlar kaplıyor ve uzaktan bir çatırtı sesi geliyor.

Uygun seyahat kıyafetlerimi giydikten ve Farron için hızlıca bir çanta kıyafet hazırladıktan sonra Dominic ve Billagin beni ve atımı Coppershire'dan gizlice çıkardılar. Yanan kütüphanenin kalıntılarında babama katılmak için geri döndüler. Belki, sadece belki, enkazın arasında bir şeyler bulabilirler.

Nerede o? Farron'un kurdu şehrin içinden geçip tepelere tırmanmıştı ama şafak vakti Sonbahar Diyarı'na çoktan yayılmıştı. Onu sadece hayal edebiliyorum,

çıplak ve korkmuş, içine kapanmış.

Önemli değil. Sanki göğsümde hissedebiliyorum: keder, dehşet, üzüntü. O burada yalnız ve kollarıma gelene kadar durmayacağım.

Bir tepeye doğru uzanan yanmış ot izleri bana doğru yolda olduğumu gösteriyor ama bundan daha derin bir şey var. Görünmez bir ip beni ileri doğru çekiyor. *Bu tarafa, bu tarafa, bu tarafa*, rüzgâr fısıldıyor gibi görünüyor, örgümü çekiştiriyor. *Bu taraftan, bu taraftan, bu taraftan*, diyor atımın toynaklarının ritmi. *Bu yol, bu yol, bu yol*, kalbimin her atışında çınlıyor.

Yıkık Nymphia Tapınağı'nı, ormanı ve kasımpatıların arasında ölen askerlerin mezarlarını gördüğümde bir tepenin zirvesine tırmanıyoruz. Duruyorum. İki ay önce kış hayaletlerini ilk öğrendiğimizde buradaydık. Atım endişeyle adımlıyor. Kalbimin üzerinde karanlık bir gölge geziniyor, o görünmeyen ipin etrafında dolanıyor. Şimdi, bana yol gösteren kalp sesini duyamıyorum. Şimdi, dünya bana uzak durmam için bağılıyor gibi görünüyor.

Bulutlar çatlar ve yağmur yeryüzünü titretir.

Gözlerimdeki suyu kırıştırarak yıkıntıların derinliklerine bakıyorum.

"Hadi," diye ısrar ediyorum Amalthea'ya. "Bu taraftan."

Ama bineğim buna izin vermiyor. Çılgınca kişniyor ve olduğu yerde debeleniyor.

"Haydi. Harabelere doğru," diyorum bu sefer daha büyük bir komutla ve dizginleri iyice sıkıyorum. Atım umutsuz bir anırmayla karşılık veriyor.

"İyi o zaman." Çantamı da yanıma alarak sıvışıyorum. Bir şekilde aradığım şeyi bulduğumu biliyorum.

Ben yere iner inmez Amalthea dönüyor ve harabelerden hızla uzaklaşıyor.

Giderek artan sağanak yağmurda titriyorum. Etrafımda sadece yabani topraklar varken, gerçekten yalnızım.

Dikkatli adımlarla Nymphia'nın kadim tapınağına doğru ilerliyorum. Havada çürümüş ve küflenmiş toprak kokusu yayılıyor. Öğürüyorum ve ağzımı kapatıyorum. Sanki *tadına* bakabiliyorum, dilime yapışan kan ve çürümenin keskin metalik tınısı. *Bu da ne böyle?*

Harabelere adım atıyorum, seyahat botlarım taşlı zeminde biriken su tabakasına batıyor. "Farron?" Fısıldıyorum ama sesimin gücü yok.

Sonra onu duyuyorum: kükreyen bir ateşin körükleri gibi derin, gırtlaktan gelen nefesler. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve ağzım kuruyor. Vücudumu bir sütuna yaslayıp etrafıma bakıyorum.

Ve işte orada. Sonbahar canavarı.

Farron.

Çılgılığımı bastırmak için ellerim dudaklarıma gidiyor. Çünkü gündüz olmasına rağmen, fae adam görünürde yok. Alışkın olduğum kahverengi kurt bile yok.

Sadece bir canavar var.

Bu kurt ölümün ve çürümenin iğrenç bir devi. Paslı demir rengindeki keçeleşmiş kürkü her hırpani nefeste kıllanıyor. Çürümüş elma ve armut parçaları kürküne dolanıyor, hastalıklı kokuları diğer pis kokulara karışıyor. Örümcek ağları vücudunu boydan boya kaplıyor ve yemin ederim kulaklarının etrafında böceklerin sıçrayışını görüyorum. Küflenmiş yapraklar yüzünde iğrenç bir goblen oluşturuyor.

Kusmuğumu yutuyorum, parmaklarım dağılmamak için taşı sıkıca kavırıyor. Nerede o? Farron nerede?

Belki de keder çok fazlaydı. Belki de kendinden nefret ediyordu. Ya da belki gülü sonunda pes etti. Ama bu canavar benim Farron'um değil.

O beni görmeden buradan çıkmalıyım. Baldırım uzun zamandır iyileşmemiş bir yaradan dolayı zonklıyor. Dayton'a ne yaptığını gördüm ve canavar gözünü bana dikerse burada beni kurtaracak kimse yok. Yavaşça sütundan uzaklaşıyorum.

Harabelerden neredeyse çıkmak üzereydim ki etrafımda mavi bir şey parladı. O görünmez ip göğsümde geriliyor ve canavara bakmak için son bir kez dönüyorum.

Bana bakıyor.

Tökezleyerek uzaklaşıyorum. Gözleri koyu kehribar rengine, ateşte yanan korlar gibi ve şiddetli bir zekayla titreşiyorlar.

Kurt ayağa kalkarak gerçek boyutunu gözler önüne serdi. Farron'un önceki hali bu yaratığın yanında bir köpekten farksızdı; aslında şimdi Kel'in dev kurdunu bile gölgede bırakabilirdi.

Başını eğiyor ve keskin dişlerini gösteriyor, saf yırtıcı kötülüğün yüzü. Vücudu derin ve ilkel bir açlıkla titriyor. Beni vahşi ve bilinmez bir standarda göre ölçerken, onun ardından felç oluyorum, duramıyorum.

Belki... Belki hala oradadır.

"Farron," diye fısıldadım. "Benim." Sesim yağmurun şiddetinden zar zor duyuluyor. Kocaman, sıcak nefes bulutları onun ağzından titreyerek çıkıyor.

Buraya gelmek bir hataydı. Cesur olabileceğimi düşünmüştüm. Onu kurtarabileceğimi düşündüm.

Ama kurtarılacak bir şey kalmadı.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, su sıçırıyor ve yıkıntılardan koşarak çıkıyorum.

Arkamdan bir uluma sesi geliyor, taşlı zeminde çakıl taşlarını sıçratacak kadar yüksek. Eğer Emberwood'a ulaşabilirsem, belki ağaçların arasında saklanabilirim.

Kurdun gürleyen yürüyüşü kulaklarımda çınlıyor ama geri dönemiyorum. Kalbimin gücüyle kaburgalarım ağrarak çayırda koşuyorum. Korkum beni felç etmekle tehdit ediyor ama buna izin veremem. Koşmaya devam etmeliyim, hareket etmeye devam etmeliyim, yoksa öleceğim.

Bacaklarım yanıyor ve ağaç sınırına ulaşmadan ciğerlerimin patlayacağına yemin edebilirim. Arkama bakmaya cesaret ettiğimde büyük canavarın tepeden aşağı hırlayarak indiğini, dişlerinin tükürükle parladığını görüyorum.

Kötü kokusu yaklaştıkça kendimi ormana atıyor, çalıları ve fundalıkları yolumdan itiyorum. Fırtına bulutları ve yükselen ağaçlarla birlikte orman karanlık ve dallar örgümü ve kıyafetlerimi çekiyor.

Kurt arkamdan saldırıyor, gözleri aklıktan vahşileşmiş. Büyük ağırlığı altında çalılar düzleşiyor ve kürküne takılan çalıları umursamıyor. Tamamen sarmal kas ve sinüsten oluşuyor ve hızlıca bir şeyler düşünmezsem öleceğim.

Ağaçların arasından kaçıyor, devrilmiş kütüklerin üzerinden atlıyor ve aşağı sarkan dalların altına dalıyorum. Bir çığlık boğazımı düğümlüyor ama beni duyacak kimse yok. Her değerli nefese ihtiyacım var. Kurt yakınımda, çok yakınımda, kokuşmuş nefesi enseme ısıtıyor.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım: orman bir kaleydoskop, ağaçlar hızla geçiyor, yaprakları bir uyarı korosu halinde hışırdıyor.

Bacaklarım yorulacak. Ciğerlerim iflas edecek.

Sahiplenilene kadar beni avlamaya devam edecek.

Ağaçlar ileride bir çalılığa dönüşüyor. Daha önce çalılar beni korumuştı; belki de hayvanı sık çalılıkların arasında kaybedebilirim. Umutsuz bir çığlıkla kendimi çalıların arasındaki küçük bir boşluğa atıyorum. Yanaklarımı ve ellerimi sıyıran dikenlerin acısına aldırmadan dikenlerin arasına giriyorum.

Kurt, devasa şekli çalılar tarafından engellenerek girişe doğru ilerlerken sinirli bir hırıltı duyuluyor. Geri çekiliyor ve bana herhangi bir hayvanın ötesinde bir yoğunlukla bakıyor, sanki *sana sahip olacağım* der gibi.

Tüm vücudum hızlı kalp atışlarımla güm güm atıyor. Sol tarafımdaki çalılıklar gürleyen adımlarla sallanıyor ve güçlü bir koku geliyor. Çalılıkta bir giriş yolu arıyor.

Gözyaşları ve kan yüzümden aşağı akıyor. Hayır, hayır. Böyle olmaması gerekiyordu. Bu şekilde *bitmemesi* gerekiyordu. Farron'u bulmam gerekiyordu. *Benim Farron'umu*. Bedenini ve ruhunu çalan bu canavarı değil.

Dizlerimi kavrayıp kıvrılıyorum. Başka ne kaldı ki? Canavar Farron'u aldı ve beni de alacak. Onu asla bulamayacağım, o tatlı gülümsemesini bir daha göremeyeceğim, kahkahasını duyamayacağım ya da sessiz arkadaşlığında bir an daha geçiremeyeceğim.

Sonsuza dek karanlıkta kaybolacak, canavarın öfkesi ve ıssızlığı içinde hapsolacak. Neler yapabileceğinin asla farkına varamayacak. Durgunlukta nasıl bir güç olduğunu. Huzurun onun gücü olduğunu.

Vücudum titriyor ama bu korkudan değil. Öfkeden. Ellerim ıslak zemini kavriyor ve çalılıklara bakarak süzülen yağmurun yüzüme sıçramasına izin veriyorum.

"Sen kim oluyorsun da onu yargılıyorsun?" Boşluğa fısıldıyorum, her nerede olursa olsun Büyücü'ye sesleniyorum. "Krallığına layık olmak için her gün nasıl mücadele ettiğini görmemişken, onun kalbinin bu laneti hak ettiğini nasıl söyleyebilirsin? Ailesiyle, hem kendi kanından olanlarla hem de seçtikleriyle konuşurken sesindeki nezaketi duymamışken? *Onun tarafından sevilmenin* ne demek olduğunu hissetmediyseniz?"

Şimdi, sesim fısıltı değil. Kurdun duyması umurumda değil. Bırak duysun. Tüm alem beni duysun. Ellerimi ve dizlerimi itiyorum, gözlerim

geniş ve odaklanmış.

Göğsümün içindeki o acı şey, ocaktan sıçrayan kıvılcımlar gibi yankılanıyor. Farron. Buralarda bir yerde, yalnız, kaybolmuş ve korkmuş.

Ona içimizde yanan ateşi göstereceğim. Kendimi göstereceğim.

Çalılıkların arasından sürünerek çıkıyorum ve yağmurun ıslattığı ormanda ayağā kalkıyorum. Kurt çalılığın ucunu kazıyor ama beni görünce doğruldu. Ağzını hırıldayarak açıyor.

Az önceki mavi ışık tekrar görüş alanımda yanıp sönüyor. Zarif bir akışkanlıkla hareket eden, parıldayan bir irade aramızdaki havada dans ediyor.

Neden burada olduğunu anladım.

"Orada olduğunu biliyorum Farron," diyorum. "Seni bulmaya geldim. Seni bulmaya geldim.

her zaman seni bulurum. Ve ben korkmuyorum. Senin de korkmana gerek yok."

Kurt homurdanır ve burnunun etrafında uçuşan Will-o'-wisp'e hırlar.

"Sen ve ben birbirimize benziyoruz, Fare. Dünya bizim için her zaman çok büyük oldu, değıl mi? Çok gürültülü. Çok parlak. Ama birlikte olduğumuzda, tüm bu lanet diyarla ve içindeki herkesle yüzleşebilirim. Çünkü sen benim gücümsün. Sen benim cesaretimsin. Onu burada, göğsümün içinde hissediyorum." Kalbimi sıkıca kavıyorum, sabit atışından zevk alıyorum. "Benim ateşim içimde. Yandığında ne olacağını görmekten hep korktum. Ama senin için tüm dünyayı aydınlatacağım." Ona doğru bir adım atıyorum, çenemi dik tutuyorum. "Senin için yanacağım."

Canavar başını yere eğmiş, ilerliyor. Altın rengi gözlerinde bir şey parlıyor. Çok iyi tanıdığım gözler. Sevdiğim gözler.

Mavi ışık etrafımı sarıyor. Daha fazla Will-o'-wisps. Bedenimi parıldayan ışıkla boyuyorlar. Tek bir gözyaşı damlası yüzümden aşağı fısıldıyor, ama ben hiç

daha güçlü hissettim. "Kalbinin ateşi beni yakamaz, Farron. Onların sıcaklığını hissettim ve beni yutmalarını istedim."

Kollarımı kocaman boynuna dolayarak beni yere sermesine izin veriyorum. Yüzüm kürkünün içine gömülüyor. Çürük kokusunu ya da parmak uçlarımdaki çürümüş yaprakların yapışkan hissini fark etmiyorum bile. Tek umursadığım onun kollarımda olması.

"Seni seviyorum Farron," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

İlk başta, sadece kurdun gırtlaktan gelen hırıltısı, tenimdeki sıcak nefesi, gümbür gümbür yağan yağmur var.

Ve sonra bir kıvılcım var.

Sabahtan beri bana rehberlik eden o görünmez bağ içimde titriyor, değişiyor ve bükülüyor. Kurt bana bakmak için geri çekiliyor, bakışları vahşi ama öncekinden farklı bir şekilde. Şimdi kurdu da kaplayan daha fazla vasiyetname iniyor. Derimin içinde bir parıltı yanıyor, akraba bir alevi çağırıyor.

Kurdun ateşine.

Farron'un ateşi.

Vücudu titriyor ve ürperiyor, kürkü ete, pençeleri şefkatli ellere dönüşüyor. Tüm bunlar olurken gözleri aynı kalıyor. Büyü etrafımızda tutuşuyor ve kalplerimizi bir koro gibi duyabiliyorum: ayrı değil, tek bir varlık, hiç duymadığım kadar güçlü atıyor.

Farron'un fae bedeni benimkinin üzerine çöküyor, hala Will-o'- wisps tarafından kaplanıyor. Dalgalanan mavi alevlerin arasından kalbimi yerinden oynatan bir şey görüyorum.

Vücudu iyileşti, kurdun yaraları kayboldu. Ve eşiyle olan bağı... Artık karışık değil. Parlak, ışıltılı ve güzel. Parlayan bir yıldız.

Ona doğru uzandığımda, ormanın içinde dans ederek uzaklaşırken hareketleri eğlenceli olan hortlaklar dağılıyor. Farron'un yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ilk kez görüyormuş gibi bakan gözlerle ona bakıyorum.

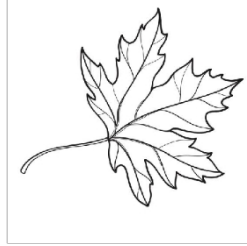
Yağmur saçlarını alnına yapııştırıyor, dudaklarından akıyor. "Beni buldun," diyor sonunda.

"Hayır, Farron," diyorum, "beni sen buldun."

Farron, Sonbahar'ın Yüce Prensi ve dostum, beni öpüyor. Küllerden doğan bir öpücük.

OceanofPDF.com

Farron

Dudaklarının tadı, yüzüme fısıldayan tatlı nefesi, ıslak saçlarının ellerime dolanmasından BAŞKA BİR ŞEY YOK. Bir zamanlar olduğum her şey rüzgârdaki küller gibi uçup gitti ve şimdi sadece onun tarafından bir arada tutulan parçalarım var.

O ve ben.

Sonsuzluk için birlikte örülmüş.

Çamura ve yağmura aldırmadan birbirimizin önünde diz çöküyoruz. Alnındaki nemli saç tellerini tarıyorum. Büyülü Vadi'nin tarihindeki en değerli sanata baktım, kadim tanrıları ağlatacak şiirler okudum ve fae ve insan dünyalarındaki her harikanın haritalarını inceledim.

Ama hiçbir şey Rosalina'nın güzelliğiyle kıyaslanamaz. Sanki onun kalbini - nezaketini, neşesini, mizahını, cömertliğini - renk sarmalları gibi dalgalanırken görebiliyorum. Parlıyor.

Dostum.

Dostum.

Aynı yıldızdan doğmuşlar.

Biliyorum, her parçamın derinliklerinde, hala burada olmamın nedeni o.
Neden Büyücü sonsuza dek sinmeme izin vermedi.

Enchantress bana ikinci bir şans verdi. Rosalina'yı sevebilmem için.

Böylece onun tarafından sevilebilecektim.

Gözyaşlarım yağmurla karışıyor ve ona bakarken bir saniye bile kaybetmemek için gözlerimi hızla kırıştırıyorum. Aklımda milyonlarca düşünce yarışıyor: Kader eşimi bulduğum için nasıl bu kadar şanslı oldum ve o Rosalina mı? En iyi arkadaşım mı? Ve ben canavarın karanlığında kafese kapatılmışken birbirimizi nasıl bulmuştuk? Beni çağırdığını duymuştum ve ilk kez gölgelerin ötesinde bir şey vardı.

Uğruna savaşmaya değer bir şey.

Diğer düşünceler bilincimi tehdit ediyor: dış, kan ve buz parıltıları.

Ama Rosalina yüzümü tutup gülümsüyor ve sanki şafak zihnime yayılıyor.

Geriye tek bir düşünce

kaldı. Dostum.

Dostum.

Ona sahip çıkmalıyım.

Aramızda çok fazla boşluk var; dudağım içimdeki kurda çok tanıdık gelen bir hareketle geriye kıvrılıyor. Açlık ya da susuzluğun çok ötesine geçen içgüdüsel bir ihtiyaç. Rosalina şüphesiz göz bebekleri büyüdükçe ve göğsü nefes nefese kaldıkça bendeki değişimi hissediyor. Onun uyarılmışlığının zengin kokusu duyularıma dolduğunda, kontrolüm elimden kayıp gidiyor.

Her zamanki gibi kurda karşı kaybettığım şekilde değil.

Bu sefer ona karşı kaybediyorum. Ve o bana sahip olabilir.

Ellerim boynunda, kollarında geziniyor. Aceleyle bluzunun düğmelerini açıyor, ben de çıkarıp yana atıyorum. Çılgınca arkasına uzanıyor ve sütyeninin kancalarını açıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Yağmur burnunun ucundan, köprücük kemiğinin üzerinden, göğüslerinin tepesinden aşağı damlıyor. Işıldayan yüzünden neşe yayılıyor.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve ona bakıyorum. Saç örgüsünü elime doluyor, sonra bana bakması için hafifçe çekiyorum.

"Sen benim eşimsin," diyorum. "Bana boyun eğ. Seni kendim olarak kabul etmeme izin ver. Karşılığında sana aşkımızın her zaman kaçınılmaz olduğunu göstereceğim."

Dudakları titriyor, kirpikleri yağmurla öpüşüyor ama bakışları tamamen benim üzerimde. "Farron, sevgilim," diye fısıldıyor, "Ben her zaman senin olacağım. Beni şimdi al. Beni sonsuza dek al."

Onun izniyle kendimi bağa bıraktım. Onu yere itiyorum ve tek bir hareketle eteğini ve iç çamaşırlarını çıkarıyorum. Yıldızlar, muhteşem görünüyor, solgun, yumuşak vücudu çamurda kıvranıyor. Üstünde sürünürken yağmur sırtıma vuruyor ama umurumda değil. İçimizde bir vahşilik var; toprağın baskısı, ağaçların keskin kokusu ve yağmur sadece bu *canlılık* hissini artırıyor. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde canlıyım.

Vücutlarımız birbirine karışıyor. Daha yakın, daha yakın, tenini tenimde arzuluyorum, ağzım dudaklarını, boğazını, köprücük kemiğini, göğüslerini arzuluyor. Her şeyi aynı anda. Onu üstümde durması için hareket ettirdiğimde kıkırdıyor, sonra daha sert gülüyor, çamurlu el izleriyle boyandığını fark ediyor. Tanrım, gülüşünü seviyorum ama ağzına ihtiyacım var ve onu alıyorum.

"Farron," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Benim. *Benim*."

Tekrar yuvarlanıyoruz ve onu altımda sabitliyorum, uzunluğum ona baskı yaparken bilinçsiz bir hırıltı patlıyor. Kalbimin derinliklerinde, biliyorum ki

Hayatının her anında bedenini keşfediyor, ona tapınmanın yeni yollarını buluyor.

Ama çok uzun süre bekledim. Ona sahip *çıkmalıyım*.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, hem şehvetli hem de samimi bir bakış. Aynı anda hem bir cesaret hem de bir ihtiyaç. Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve içime çekiyorum.

Göğsümde derin ve kadim bir bilgi var. Bunu yaptığımızda, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Kendimi korumak için inşa ettiğim tüm duvarlar yıkılacak. Artık asla sadece Farron olamayacağım.

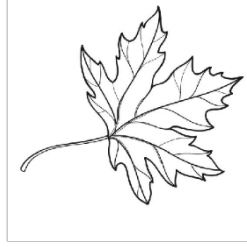
Ben onun olacağım. Sonsuza kadar.

Senin olacağım. Sonsuza kadar. Yumuşak sesi zihnime süzülüyor. Gözlerinde kozmosun dokumalarını, bir gün yeniden bir araya geleceğimizi bilen bir yıldızın titrek kırılışını görüyorum.

Kendimi ona siper ediyorum.

OceanofPDF.com

Rosalina

Eşim içimi doldururken dudaklarımdan bir ÇIĞLIK KAÇIYOR: hazzın, tamamlanmanın, ilahi aşkına izin vermenin sesi.

Farron başımı kucaklıyor, ben de kendimi toprağa bağlamak için kollarımı boynuna doluyorum.

Aramızdaki boşluk alev alev yanıyor, nefeslerimiz ve bakışlarımız birbirine karışıyor. O itiyor.

O içimde hareket ederken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Garip bir başlangıç hissi var. Farron'la ilk kez bu şekilde birlikte oluyorum ama aynı zamanda ilk kez *sevişiyorum*. Geçmişimdeki hiçbir şey bununla kıyaslanamaz.

Hızı artırıyor ve ben kendimi vahşiliğe kaptırıyorum. Beni aynı anda hem seviyor hem de beceriyor. İkimiz de çamurun içinde iki vahşi yaratıgız ve çamur, yağmur ve akçaağaç yapraklarının gölgesi *olan* iç içe geçmiş bir varlıgız. Onun alemini onun gördüğü gibi görüyorum: altın tepelerin ve patlayan tarlaların görüntüleri, onunla dolu olan görüşümün kenarlarını boyuyor. Onun güzel yüzü, mutluluk içinde soluk soluğa.

Dostum.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor, erkekliğinin kütlesinden acı ve zevk iç içe geçiyor. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve teninde eriyebilmeyi dileyerek onu daha da içime çekiyorum.

Her itişinde bakışlarını bir vahşet kaplıyor, gözbebekleri şişiyor. Hızı artıyor; artan sıcaklık vücuduma yayılırken tırnaklarım omurgasını çiziyor. "Fare-"

Kabzaya vuruyor, sesi artık gırtlaktan gelen bir kükreme. Farron bir prens olabilir ama beni bir canavar gibi beceriyor.

Aramızdaki görünmez bağ şarkı söylüyor ve onu dudaklarıma götürmek için boynunu pençeliyorum. "Öp beni," diye yalvarıyorum.

Gözlerindeki teslimiyet parıltısından anlıyorum ki bu bizim anımız. Burası ilahi olana indiğimiz yer.

O içimde patlarken vücudum serbest bırakılarak patlıyor. Saf, dizginlenemez bir coşku kalbimi dolduruyor. Yüzünün patlayan rengi ve güzelliği arasında kelimeler zihnimde kıvılcımlanıyor: *Yıldız ışığı vücudunuzu tutuşturuyor, kalbinizin boş kısmını dolduruyor.*

Olan şey bu ve daha fazlası, çok daha fazlası, sanki kozmosun ısıltılı enerjisi damarlarımdan akıyor. Onu zindanda ilk bulduğum andan beri ruhum Farron'a ulaşmaya çalışıyor. Anlamak için kelimelerim yokken bedenim onu nasıl bulacağını biliyordu. Ve o da bana hep karşılık verdi.

Şimdi, dünyanın geri kalanı uzak, önemsiz bir bulanıklık içinde eriyip gidiyor, geriye sadece bağımızın titreşen yoğunluğu kalıyor. İçimizin en karanlık köşelerini ateşleyen bir aşk.

Farron üstüme yığıldı. Kalbinin benimkine karşı sabit atışının keyfini çıkarıyorum.

"Yağmur durdu," diye mırıldanıyorum ellerimi yavaşça saçlarının arasından, kulağının sivri ucunun üzerinden geçirirken.

Yana doğru yuvarlanıp ağaçların gölgesine bakıyor. Ben de onu taklit ederek kara bulutların bu kadar çabuk geçmesine hayret ediyorum. Altın rengi ışık ağaçların arasından süzülerek ıslak yaprakları parlatıyor.

"Rosalina," diye mırıldanıyor ve göğsünü ovuşturuyor.

"Farron," diye cevap veriyorum ve elini tutabilmek için yan yatıyorum.

"Seni seviyorum." Bana göz kırpmıyor.

Kelimeler telaşsız bir nefesle ağzımdan döküldü. "Seni yıldız ışığı gibi seviyorum."

En yumuşak gülümseme dudaklarının köşelerini çekiştiriyor. "Seni yıldız ışığı gibi seviyorum."

"Ve senin eşin olmaktan onur duyuyorum."

Yüzünde bir şey değişiyor ve doğruluyor. "Rosie..." Dengesiz adımlarla sendeleyerek ayağa kalkıyor.

"İyi misin?"

Ağaçların arasından turuncu-altın rengi bir ışın patlıyor ve tenini parlak bir ışığa boyuyor. Vücudu binlerce yanardöner ışıltıyla parlamadan önce bana bakmak için dönüyor.

"Farron!"

Sırtı kavisli ve göksel ışık her yanından akıyor. Sonra büyük bir ulumayla, bir güneş ışığındaki toz zerrecikleri gibi dağılmadan önce arkasında bir kurt silueti parlıyor.

Farron yere düştü, ben de üzerine atladım. "Farron?"

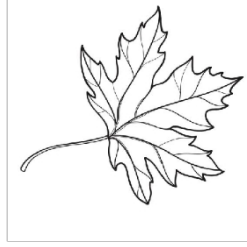
Başını kaldırıyor ve kumral saçları yüzünden dökülüyor. Nefesim kesildi.

Gözleri yeni keşfettiği neşeyle ışıltıyor ve teni sanki içinden aydınlatılmış gibi parlıyor.

"Rosalina," diyor ve yüzümü avuçluyor.
Aramızdaki bağ sayesinde, ortak
farkındalığımızı hissediyorum. Farron'un laneti
bozuldu.

OceanofPDF.com

Rosalina

FARRON VE BEN ormanda el ele yürüyoruz. Ona gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum; her zaman yakışıklıydı, ama onda daha önce olmayan bir parlaklık var. Karnımda bir parça gerginlik titreşiyor ve Farron kendi kendine kıkırdıyor.

Neyse ki çantamda fazladan iki takım kıyafet getirmiştım, böylece sırlıslıkam kıyafetimi giymek zorunda kalmadım. İkimiz de basit gezgin kıyafetleri giymiştik - pantolonlar, uzun tunikler ve Sonbahar pelerinleri - ama o hiç bu kadar prens gibi görünmemiştı.

Yürürken vücudum uğulduyor, bacaklarımın arasında tatmin edici bir ağrı hissediyorum. *Demek seks böyle bir şey olmalıymış.* Marigold'un bana bahsettiği çayı içmem gerekecek.

Aklımda başka meseleler var. Farron'a annesiyle ve halkıyla yüzleşmek için Coppershire'a dönüp dönmeyeceğini sormalıyım. Canavarının içinde kaybolduğu sırada neler olduğunu ve Dayton'ın güvende olduğunu, ancak diğer prensleri serbest bırakmamız gerektiğini anlattım.

"Dikkat et." Ağaçların arasından çıkarken Farron beni geri itiyor. Ormanın kenarı buzla parlıyor ve tepeler mavi ayazla kaplı. Dallar aşağıya sızıyor, hastalıklı damarlar gibi ormandan dışarıya doğru ilerliyor.

"Her şey karmakarışık," diye fısıldıyor Farron. "Don artık Coppershire'a çok yakın. Kel, Dayton ve Ez kendi krallığım tarafından hapsedildiler. Halkım savaşın eşiğinde. Ve annem benim bir canavardan başka bir şey olmadığımı inanıyor." Başını iki yana sallıyor. "Böyle engellere karşı ne yapabiliriz?"

Elini üç kez sıktım. "Birleşin. Coppershire'ın Yüce Prenslerine ihtiyacı var."

Farron cevap vermek için ağzını açtığı anda bir gümbürtü yeri sarsar. Boğuk bağırışların ve komutların sesi rüzgârı aşar ve bir kuş sürüsü çığlık çığlığa gökyüzüne yükselir.

Birbirimize bakıyoruz ve tepenin zirvesine doğru koşuyoruz. Farron düz yatıyor ve beni yanına çekiyor. Nefesim kesiliyor, korku içimde şimşek gibi çakıyor.

Eski harabelerin yanındaki krizantem tarlasında bir savaş kampı yayılıyor, çadırlar ve askerlerle dolu bir yığın. Barınaklarının ve zırhlarının mavi kumaşını görünce kalbim sıkışıyor. "Bunlar Kış birlikleri," diyorum.

"Görünüşe bakılırsa muhalifler," diye fısıldıyor Farron. "Ne bir mühür ne de bayrak taşıyorlar."

Bakışlarım kampın ortasındaki buz gibi kürsüye takılıyor. Tepesinde duran kişi vezirin ta kendisi, Perth Quellos'tan başkası değil.

O kadar yukarıdan bile toplantıyı izlerken gözlerindeki hilekâr parıltıyı görebiliyorum. Başında parlak yeşil bir mücevheri çevreleyen metal bir taç var; Castletree'de bunu taktığını gördüğümü hatırlıyorum. Zümrüt rengi sis, canlı bir şey gibi etrafında kıvranıyor ve yer değiştiriyor.

Yanında pelerinli bir figür duruyor. Yüzleri kukuleta tarafından gizlenmiş olsa da, gölgelerden aynı yeşil parıltı yayılıyor. Aynısından bir taç mı takıyorlar?

"Neler oluyor?" Farron'a fısıldıyorum.

"Bilmiyorum." Bakışlarında öfke parıldıyor. "Dikenler Savaşı'ndan kalma mezarlıkların üzerine kamp kurmuşlar. Tarihimize, ölülerimize ne büyük saygısızlık."

Vezir ellerini kaldırdığında kalabalık sessizleşiyor. İçinden karanlık bir karizma sızıyor, onu daha önce gördüğümde çok farklı bir varlık.

"Kış'ın sevgili sakinleri," diye söze başlıyor Perth, sesi büyümlü bir güçle rüzgârı aşarak, "uzun zamandır mirasyedi prensimizin dönmesini ve diyarımızı adil bir kurtuluşa götürmesini bekliyordunuz. Karşımda, sadakat zincirlerinizi kırıp atacak ve bunun yerine doğru olanın yanında duracak kadar cesur olanlarınız duruyor."

Askerlerden gürleyen bir alkış yükselir. Bazıları kılıçlarını kalkanlarına vuruyor.

"Krallıklar uzun zamandır Yüce Hükümdarların kaprislerine maruz kalıyor. Uzun zamandır Kraliçe Aurelia'nın ilkeleri gibi davranıyoruz! Ama Kraliçe bizi terk etti ve Keldarion da onu takip etti. Yüce Prenslerin bizim için en iyisini istedikleri yalanına inanmayı bırakmamızın zamanı geldi. Bunun yerine, kendi kaderimizi tarihe kazımalıyız!"

Çarpan kalbimden alkış seslerini zar zor duyabiliyorum. Eğer bu bir Kış isyanıysa, neden Sonbahar'dalar?

Vezir parmaklarını açıyor, sesi boğuk ve hırıltılı. "Kış Prensi'nin başına ne kötülükler geldiğini kendi gözlerimle gördüm! Vadi'yi bu beyhude liderlere olan bağlılığından kurtarmaya çalışırken, tasarımlarım yanlışlıkla Sonbahar bölgesine geçti. Ama şimdi gelen haberlere göre

Coppershire Yüce Prensleri barındırıyor ve onlar Kış'a savaş açmak niyetindeler. Bu yüzden ilk biz saldıracağız!"

Farron titreyen ellerimi avuçlarının içine aldı. Kalabalığı bir coşku kaplıyor ve Perth'in tacı o zehirli içsel ışıkla yanıp sönüyor.

"İlk düşen Coppershire olacak, ama Sonbahar'ın geri kalanı da yakında onu takip edecek. Sonra İlkbahar ve Yaz'ı alacağız. Tüm diyarlar özgür bir Kış altında yaşamanın merhametini öğrenecek. İşe yaramaz bir çocuk tarafından değil, insanlar tarafından yönetilen bir Kış!"

Kalabalık yine coşkulu bir tezahürata başlar ama Perth tek bir parmağını kaldırır. "Bu şeyi yapması gereken sizsiniz. Daha büyük bir şey olmak için ölümlü bedenini feda etmesi gereken sensin. Kış'ı bekleyen büyük kadere layık bir şey. İlk kim olacak?" Kalabalığı gözden geçiriyor. "Kim Kış'ın lütfunu sunacak kadar cesur?"

"Anlıyorum." Genç bir asker kalabalığın arasından sıyrılıp kürsüye çıkar.

Perth'in yüzünde bir gülümseme belirir. Cübbesinin geniş kollarının arasından bir hançer çıkarır. "O halde ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Adam titreyen parmaklarıyla hançeri alır ve göğsüne dayar. "Neler oluyor?" Farron'a fısıldıyorum.

"Ben-"

Vadide korkunç bir gıcırtı duyulur. Adamın elleri kendi kalbine sapladığı hançerden düşer ve bir gümbürtüyle buz gibi kürsüye çarpar.

"Onun yasını tutmayın," diye sesleniyor Perth kalabalığa, "çünkü o daha büyük bir şey olarak yeniden doğacak."

Tacı yeşil enerjiyle titreşiyor ve soğuk gözleri beklentiyle parlıyor. Bir büyü mırıldanıyor ve kollarını iki yana doğru kaldırıyor. Etrafında soğuk bir rüzgâr dönüyor ve ölümün kusursuz kokusunu taşıyor.

Düşen beden seğirir ve kasılır. Deride don oluşur ve uzuvlar sarsılır, sonra da sertleşir. Ölü adamın gözleri açılır ama artık yaşamın sıcaklığıyla dolu değildir. Bunun yerine soğuk, ruhsuz bir boşlukla sırlanmışlardır.

Bir kış hayaleti. İşte böyle yaratılıyorlar. Perth Quellos'un işi.

"Kel ona güvendi," diye idare ettim.

Farron'un yüzü öfkeyle buruşur. "Quellos ona komplo kurdu. Bu yaratıkların Sonbahar'ı harap etmesine izin verdi."

Wraith yükselir, hareketleri sarsıntılı ve koordinasyonsuzdur, teni hastalıklı bir mavi tonundadır.

Kürsüdeki kukuletalı figürün yanında itaatkâr bir şekilde duruyor. "Şimdi," diyor Perth, "sırada kim var?"

Farron ve ben askerlerin gönüllü olmasını dehşet içinde izliyoruz. Her biri kendi kalbine bir hançer saplıyor, sadece doğal olmayan ve itaatkâr bir şeye dönüşmek için yeniden diriliyor.

"Şehri uyarmalıyız," diye ısrar ediyorum ve Farron başını sallıyor.

Bir askerın dehşete düşmüş sesi kaçışımızı durduruyor. "Kardinal Hazretleri, kusura bakmayın ama burada başkenti almaya yetecek kadar askerimiz yok! Daha fazla asker toplamamız gerekmez mi?"

Perth sinsi bir sırıtış atar. "Neden, iyi adamım, etrafın diğer yoldaşlarıyla çevrili."

Perth'in tacından buz gibi bir ışık yayılıyor ve kollarını kaldırdığında gözlerinden, burun deliklerinden ve ağzından yeşil bir sis akıyor gibi görünüyor. Kampın etrafındaki toprak gürlerken havayı çürümüş bir ölüm ve çürüme kokusu dolduruyor. Toprak kıpırdanıyor, kendi üzerinde dönüp duruyor...

Eller. Kemikli eller yerden yukarı fırlıyor. İskeletler yüzeye doğru tırmanıyor, kendilerini topraktan kurtarıırken uzuvları gıcırıyor ve çatırıyor. Sadece fae değil, goblin iskeletleri de. Dikenler Savaşı sırasındaki çamur kayması sırasında kaçırılan tüm savaşçılar.

Kampın tabanına doğru ilerlerken kemiklerinden buz sarkıtları çıkıyor, içi boş göz çukurları efendilerine sabitlenmiş. Yüzlercesi ve yüzlercesi sıraya girerek ilerliyor.

Farron'un nefes alış veriş hızlanır. "Hayır... Olamaz."

Perth bilerek toplu mezarın üzerine kamp kurdu. Bunu o planladı.

Sesi saygılı bir gururla parlıyor. "Şafakta, Coppershire'a yürüyoruz!"

Farron'un gözlerinde öfke ve keder savaşıyor ama kolundan tutup onu ordudan uzaklaştırıyorum. Koşmaya başladık ve ağaçların arasında bir kez daha sığınak bulduk.

"Onlar bizim ölülerimiz," diyor Farron. "Bunlar ölen askerlerimizin kemikleri!"

"Onları senin yaşayanlarını almak için kullanacak." Arkadaşımın başını ellerimin arasına aldım. "Coppershire'ı hemen uyarmalıyız."

Farron gözlerini kapatır ve başını sallar.

"Atım kaçtı. Şehre dönmenin bir yolunu bulmamız gerekecek, hem de çabucak," diyorum.

Farron'un bakışlarında bir şey kıvılcımlanır. Yakıcı güneşe bakar. "Bir yol biliyorum." Kalbinin üzerindeki boşluğa dokunur. "Laneti bozduk ama sanırım Büyücü bir şey bıraktı. Bir hediye."

Yavaşça pelerinini çözer ve yere düşmesine izin verir. Sonra gömleğini ve pantolonunu çıkarıyor. Çıplak altın ışığında duran dostum melek gibi görünüyor.

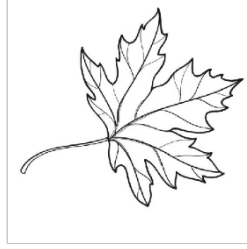
Fae bedeni eriyip yok olur ve ortaya dökülen yaprakların renginde kürkü ve dalgalanan aleviyle görkemli bir kurt çıkar. Kendini silkeliyor ve etrafını saran hava enerjiyle parılıyor.

Canavar gitti. Önümde bir muhafız duruyor.

Kurda doğru süzülüyorum ve geçici olarak burnuna dokunmak için uzanıyorum. Bana doğru sokuluyor. Sonra vücudunu indiriyor ve binmem için işaret ediyor. Parmaklarımı zengin kürkünde gezdirerek kurdun üzerine çıkıyorum. Ve büyük canavar Sonbahar topraklarında hızla ilerlerken, öyle bir uluma çıkarıyor ki tepeleri bile sarsıyor.

OceanofPDF.com

Farron

BEN GÜÇLÜYÜM.

Kurt değil. Canavar değil.

Ben, Farron, Sonbahar'ın Yüce Prensi, güçlüyüm. Şimdilik kurt ve ben biriz ve aynıyız.

Güçlü bacaklarım Coppershire sokaklarından geçip Oakheart Kalesi'ne doğru ilerliyor. Eşimin kalçaları beni sıkıca kavıyor, elleri kürküme dolanıyor.

Her şey yükselmiş durumda. Her muhafızın nerede olduğunu daha onları görmeden biliyorum: Deri zırhlarının kokusunu alıyorum, kaldırım taşlarındaki ayak seslerini duyuyorum. Büyük kalbimin atışları aynı anda hem yeni hem de tanıdık. *Sen hep içimdeydin.*

Kaçamadığım muhafızlar, devasa bir kurdun tepesinde güzel bir kadın gördüklerinde herhangi bir tehdit oluşturamayacak kadar şaşıyorlar.

Devasa pençelerimin her adımında benden ısı yayılıyor. Kütüphanenin yıkıntılarına doğru koşuyorum. Sıcaklığım Keldarion'un buzlarını eritiyor. Bir çatlak sesi geliyor,

ve beni kurtarmaya çalışırken donan askerler ve atlar buz gibi bağlarından titreyerek kurtuldular.

Pençelerimden alevler çıkıyor ve gücümü kızılağaca yönlendiriyorum. Don eridikçe gövdesinden aşağı su damlıyor. Ağaç bir kez daha nefes almaya başlıyor, yaprakları güneşe doğru açılıyor.

Bir gün, kutsal kütüphanesini yeniden inşa edeceğim. Ama önce başka bir şey yapmalıyım.

Kaleye doğru koşuyorum. Yaklaştıkça, göğsümde neredeyse acı veren bir his hissediyorum.

"Orada," diyor Rosalina ama onun söylemesine gerek yok. Onu ben de hissedebiliyorum-eşimin eşini.

Keldarion.

Zindanda değil. Rotamı
değiştiriyorum.

Meşekalp Kalesi'nin arazisinde büyük bir oda uzanıyor, uzun zamandır kaçındığım, adalet ve kararın olduğu bir yer. Ama şimdi, kalbim bir amaç uğruna çarparak oraya doğru ilerliyorum. Rosalina sanki o da kendini çelikleştirmiş gibi tepemde geriliyor.

Büyük maun kapılar binanın içine açılıyor ve ben arka ayaklarımın üzerinde yükselip kocaman pençelerimle kapıları iterek açıyorum. Rosalina bir çığlık atıyor ama dayanıyor.

Kapılar patlayarak açıldı ve Sonbahar Diyarı'nın taht odasına girdim.

Büyük oda en güzel kıyafetlerini giymiş soylularla dolup taşıyor. Pürüzsüz, koyu renkli ahşap duvarları oluşturuyor, ancak zemin yeşilliklerden oluşan bir goblen. En uçta, taht bir platformun üzerinde yükseliyor: devasa bir ağacın içine oyulmuş, kabuğu parlatılmış ve rünlerle işlenmiş bir koltuk. Dalları tavanı kaplayan canlı yapraklardan oluşan bir gölgelik halinde yükseliyor.

Tahtın üzerinde, Yüce Hükümdar'ın altın koç tacıyla süslenmiş annem oturuyor. Babam yan tarafta duruyor.

Tanıdık kokular burnuma saldırıyor: am, elik ve tuz. Prensler annemin önünde diz çökmüş, elleri zincirlenmiş. Her birinin arkasında sivri kılıçlı bir muhafız duruyor. Odanın köşesinde küçük bir kafesin içinde tombul bir rakun ve titreyen beyaz bir tavşan var.

Ayaklarım yere sağlam basıyor. Muhafızlar Rosalina ve benim peşime düşmeden önce karar vermek için sadece bir dakikam olduğunu biliyorum.

Canavar gibi kardeşlerimi kurtarmak için saldıracak mıyım? Farron'un daha önce yaptığı gibi kaçayım mı?

Ama ben canavar değilim. Ve artık sadece Farron değilim.

Ben Rosalina'nın eşiyim. Büyücü'nün hediyesinin alıcısıyım. Bir bilgin, bir kardeş, bir oğul.

Ben Sonbahar Diyarı'nın Yüce Prensiyim.

Öyle davranmamın zamanı geldi.

Güçlü bir hamleyle çığlık atan soyluların üzerinden sıçırıyorum ve prenslerle annemin arasındaki boşluğa iniyorum. Gözlerinde korku ve öfke parlıyor ve muhafızları çağırarak için elini kaldırıyor.

Ama Rosalina'nın sakın gücü içime akıyor. Vücudumdan kayıyor ve ben anneme bakmak için dönüyorum. Beni böyle görmesini istiyorum: önceki kuduz canavar değil, bir koruyucu. Kurdun içindeki oğlunun gözlerini tanıyabilir mi?

Sonra kalabalığa bakıyorum, sırayla her birinin bakışlarını tutuyorum. Korku yerini meraka bırakıyor, yavaş yavaş büyüyor...

Huşu.

Fae benliğim ve kurt arasındaki bağlantıyı hissediyorum. O kadar net ki, daha önce nasıl bulamadığımı merak ediyorum. Bir ürperti ile bedenim tekrar fae formuma dönüşüyor. Onların önünde çırılçıplak durmak yerine

sihirli rezervler. Yerden görkemli bir yaprak cübbesi yükseliyor ve üzerime örtülüyor.

Kalabalık, Yüce Prensleri karşılarında dururken nefes nefese kalır. Ama hiçbirisi Keldarion, Ezryn ve Dayton kadar şaşırmadı.

Ben onların bakışlarıyla buluşurken Rosalina parmaklarını benimkilere geçiriyor. Bunu hissediyorlar, eş bağımızı.

Ama bundan da öte, özgür olduğumu hissedebilirler.

Dayton'ın yüzünden tek bir damla yaş süzülür. Güneşin kendisi kadar parlak bir gülümseme bırakıyor. *Benim adıma çok mutlu.*

Tüm bunları onlara yakında açıklamam gerekecek ama önce uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapmalıyım.

Rosalina elimi üç kez sıkıyor ve kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum, tüm taht odası bana odaklanmış durumda. Annem merak ve şüphe karışımı bir bakışla beni süzüyor. Babam gülümsüyor ve bana doğru koşacakmış gibi görünüyor ama annem koluna bir tokat atıyor. Beni küçümseyerek kırmasına izin veremem. Sözlerim benim zırhım olacak.

"Prenses Niamh, Prens Padraig ve Sonbahar Diyarı'nın soyluları," diye başlıyorum, sesim salonda çınlayarak, "Bugün karşınızda geçmişte hak etmediğim bir şeyi istemek için duruyorum. Sizi hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için derinden üzgünüm. Ancak şu anda burada duran adam, lideriniz olarak taç giyme onurunu ilk kez elde eden çocuktan farklı."

Oda sessiz, havada gerilim ve şüphe dönüyor. Ama ben devam ediyorum, sesim her geçen an daha da güçleniyor.

"Karşınzdaki adam artık umut dolu bir kalbe sahip. Çünkü birlikte durduğumuzda neler yapabileceğimizi gördüm." Rosalina'ya bakıyorum. "Ne zaman

biz birleştik."

Bana doğru parlıyor, güzelliğiyle nefes kesici.

Kardeşlerime bakıyorum. Bakışlarım eşimin eşi Kel'in bakışlarıyla buluştuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bugün karşınızda duran adam, ne pahasına olursa olsun inandığı şeyin arkasında durmayı öğrendi. Kendi kararlılığına güvenmeyi. Harekete geçmeyi."

Gözlerimi Ez'in kaskının parlayan siperliğine kaydırıyorum. "Bugün karşınızdaki adam korkuyu kucaklıyor. Onu onurlandırıyor. Hoş karşılıyor. Geçmesine izin veriyor. Ve onun açtığı karanlık yoldan yükselir."

Dayton'a bakıyorum. Göğsümde bir titreme oluyor ve bunu sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Bugün karşınızdaki adam burada duruyor çünkü sevmenin ne demek olduğunu biliyor. Ve ben bunun için savaşacağım. Bugün ve her gün. Asla peşini bırakmayacağım."

Anneme döndüm. "Bu yüzden, çocuğun hak etmediği bir şey istiyorum. Güven. Adama güven. Yanında duracağım. Seninle savaşacağım. Size onur ve cesaretle önderlik edeceğim. Düşmanlarımız yok edilene ve krallığımız bir kez daha güvende olana kadar durmayacağım."

Taht odasını gürleyen bir sessizlik dolduruyor, tek ses çarpan kalbim.

Sonra annem bana doğru yürüyor, adımları yankılanıyor. Neredeyse göğüs göğüse durduğumuzda gözleri parlıyor. Benden çok daha kısa olmasına rağmen onun bakışları altında kendimi  ocuk gibi hissediyorum. Ama kendimi sabit tutuyorum.

Prens Niamh başındaki ko  tacını çıkarıp benimkinin üzerine yerleştiriyor. Alnıma büyük bir ağırlık   k yor.

"Bu taci sana onlarca yıl önce bahşetmiştim," diyor. "Bunu hak ettiğini her zaman biliyordum."

Sonra derin bir eğimle tek dizinin üzerine çöküyor.

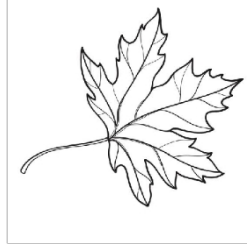
Taht odası teker teker ona katılıyor. Babam, muhafızlar, hatta prensler bile başlarını eğiyor. Rosalina tek dizinin üzerine çökerken bana göz kırptıyor.

Buradaki herkes... Bana güvenlerini sunuyorlar.

Umarım buna layık olurum.

OceanofPDF.com

Rosalina

Taht odasının dışında, öğleden sonra gökyüzüne bakarak BİRKAÇ derin nefes alıyorum. Prensler hâlâ içeride, Prenses Niamh'la konuşmalarını tamamlıyorlar. Farron'un bildirisi ve annesinin onayından sonra prensleri serbest bıraktık - ve zavallı Astrid ve Marigold'u, fae formlarına geri dönemeden önce küçük bir kafese hapsettik. Prenses'i şafakta harekete geçmeye hazırlanan ordu konusunda uyardık.

Ayrıca babam ve Farron'un kardeşleriyle de bağlantı kurdum. Kızılağaçta saklanarak yakalanmaktan kurtuldular ve şu anda hala oradalar, Perth'in ordusuna karşı Farron'a yardımcı olabilecek herhangi bir büyüün hayatta kalıp kalmadığını görmeye çalışıyorlar. Babama Farron'la olan eş bağımı söylediğimde çok sevindi. Ancak şehrin korunması gerekirken kutlamalar üzerinde duracak zamanımız yok.

Endişe göğsümde isyan ediyor. Yarın, Coppershire saldırı altında olacak. Farron bu öğleden sonra bir strateji belirlemek için savaş konseyini toplantıya çağırdı. Sonbahar Diyarı'nda büyük bir büyü olduğunu biliyorum ama Perth Quellos *ölüleri diriltti*. Köleleri yaşayan her şeyi dondurabilecek bir don yaratabilir. Diğer diyarlardan takviye istemek için zaman yok.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Farron'a inancım var. Sonbahar'ın gücüne. Buna tutunmak zorundayım.

Kapılar gıcırdayarak açılıyor ve dört prens dışarı çıkıyor, yüzleri asık. Ama Farron beni görünce yumuşadı. "Rosalina."

Kolunu belime doladığı anda gergin bedenimi bir huzur duygusu kaplıyor. Göğsüne yaslanıyorum.

Ama bakışlarını bir spot ışığı gibi hissediyorum.

"Sanırım bu konu hakkında konuşmalıyız," diyorum garip görünmemeye çalışarak. "Farron ve benim aramda bir şey oldu..."

"Rosie." Farron parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Zaten bildiklerine eminim."

Bakışlarım Keldarion'unkilerle kilitleniyor. "Hissettin, değil mi?"

Beni şaşırtarak, yüzünde sadece alaycı bir gülümseme beliriyor. Yüz hatlarında en ufak bir kıskançlık ya da sahiplenme belirtisi yok. "Siz eşsiniz. Elbette bunu hissettim."

"Lanetin mi?" Dayton soruyor.

Farron bana gerçek bir sevgiyle bakıyor, sonra prenlere dönüyor. "Lanetim bozuldu."

Dayton'ın gözleri doluyor ve ikimizi de kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor. "Fare, senin adına çok mutluyum." Bana dönüp kulağıma "Teşekkürler Rosie" diye mırıldanmadan önce dudaklarını hızla Farron'un yanağına bastırıyor.

Ona sıkıca sarılıyorum, tuzlu gözyaşlarını yüzümde hissediyorum. İçimde bir rahatlama hissettim. Farron'la çiftleşmemize nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydim. Ama sevinci o kadar saf ki, sanki içimden akıp gittiğini hissedebiliyorum. Dayton'ın iyi olduğunu görmek... Onu kaybetseydik kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum.

Ezryn, Farron'un omzunu tutuyor. Arkadaşım bir kolunu onun beline doluyor. "Ezryn," diyorum, "lütfen söyle bana, miğferinin altında bir gülümseme var mı?"

"Var, Petal." Sesinin hafif yankılanışında bunun geręekliğini duyuyorum. "İkiniz için de çok mutluyum."

Sadece Keldarion kucaklaşmaya katılmaz. "Savaş konseyinden önce Castletree'ye hızlı bir dönüş yapmalı ve Yüksek Kule'nin durumunu gözlemlemeliyiz. Meşekalp Kalesi'nin kapısından geri dönebiliriz."

"Harika." Farron kafasını grup kucaklaşmasından çıkarır. "Gllerimize ne olduğunu gözlemlemek istiyorum."

Dayton, "Kolyem dün gece işe yaramadı," diyor. "Castletree'ye gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Kel, en son sen oradaydın, seninkini dene."

Keldarion kar tanesi kolyesini çıkarmak için gömleğinin altına uzanıyor. Göğsümdeki gl madalyonu bir ağırlık gibi hissediyorum. "Bir şey denemek istiyorum."

"Elbette," diyor.

Kolyeyi başımın üzerinden geçiriyorum ve madalyonu açıp aynayı ortaya çıkarıyorum. "Annem bunu hep takardı. Ama bu Castletree'nin bir parçası, hepinizin bir parçası. Kırıldığında bile Ezryn'le iletişim kurmak için kullanabildim. Belki bizi eve götürmek için de kullanabilirim."

"Tüm deneylerimizde olduğu gibi Rosalina," dedi Farron yanıma yaklaşıarak, "kesinlikle deneyebilirsiniz."

"Doğru." Kolyeye bir aı veriyorum ve daha önce prenslerin yaptığı gibi ışığı yakalamaya çalışıyorum. Derin bir nefes alıyorum, düşüncelerimi ortalıyorum. Ben bir kabım ve sihrin iğne uçları bedenimi titretiyor, beni aynı anda hem dolduruyor hem de boşaltıyor.

Castletree, eve gitmek istiyorum.

Hem Farron hem de Keldarion ile olan bağım içimde parıldııyor ama burada başka bir sihir daha var, Baharın Yüce Prensleri'nin ve

Yazın.

Castletree, beni eve götür.

Işık yakalıyor ve sekerek parıldayan bir oval oluşturuyor. İçimde enerji birikiyor, her geçen an daha da ısınan bir ateş.

"Ben yaptım," diye fısıldadım.

Prensler bana bakıyor, yüzleri geçidin parlak ışıltısına gömülmüş.

"Castletree'ye," diyor Farron. Geçide ilk adım atan o, güvenerek bana, garip sihrime güvenerek.

Diğerleri hızla parıldayan ışığın içinden geçiyorlar. Sanki bir güç ve bilgi kaynağına ulaşmışım gibi içimden bir coşku akıyor. Kendimden daha büyük bir şeye bağlanma hissi, tamamen bana ait olan Büyülü Vadi'ye ait olma duygusu.

Ben onları takip ederken dünya değişiyor ve bulanıklaşıyor. Ani hareketle midem bulanıyor. Ve ben evimdeyim.

Aynadan geçip büyük giriş salonuna çıkıyoruz. Yerde hâlâ buz var ama Kel'in Sonbahar Diyarı'nda bu kadar çok zaman geçirmesiyle biraz dağılmış. Dikenler her zamanki gibi mevcut.

"Efendiler!" Kâhya Rintoulo koşarak geldi ve onu diğer birkaç personel takip etti. "Sizi gördüğümüze çok sevindik. Sonbahar personeline bir şeyler oluyor. Bu sabah kendimizi tuhaf hissettik. İyi anlamda. Bir değişiklik var."

"Bu benim lanetim." Farron gülümsüyor. "Bozuldu. Leydi Rosalina benim eşim."

Rintoulo'nun gözleri açılır ve çevredeki hizmetkârlardan toplu bir soluk alma sesi duyulur.

"İçimdeki ayıyı hâlâ hissedebiliyorum," diyor Rintoulo, "ama bu farklı."

"Kurdum artık ü z e r i m d e hâkimiyet kuramıyor ama büyü hâlâ duruyor." Farron devam ediyor, sesi güven dolu. "İnanıyorum ki bu lanet

Bir hayvana dönüşme yeteneğiniz yok oldu ve geriye istediğiniz zaman yer değiştirme yeteneği kaldı."

Farron elini Rintoulo'nun omzuna koyar ve uşak onu kucağına çeker.

Daha fazla Sonbahar personeli etrafımızı sarıyor ve beni kucaklıyor. Teşekkür sesleri havada çınlıyor ve kalbim ısınıyor. Bu sadece prensleri özgürleştirmekle ilgili değil; Castletree halkını da özgürleştirmekle ilgili.

Bu lanet hepimiz için kırılabilir.

Yüksek Kule'ye çıkan merdiven hâlâ birbirine geçmiş dikenlerle dolu. Tuhaf bir beklenti göğsümü dolduruyor. Farron'un lanetinin bozulduğunu tüm kalbimle biliyorum ama Büyücü'nün ardında ne kaldığını merak ediyorum. Azap tohumlarının ekildiği yerde ne bulacağız?

Yüksek Kule de hemen hemen aynı, dört gülün yetiştiği toprak çizgi dışında her duvarı dikenler kaplıyor. Ama Farron'un gülü uzun, parlak ve sanki içinden hayat fişkırıyormuş gibi parlıyor. Bir zamanlar turuncu olan yaprakları şimdi altın yaldızlı.

Çok güzel, ama göğsümü tutmama neden olan şey bu değil. Gülünün etrafındaki dikenler de değişmiş... Mor çalılar altın rengine dönmüş, sarı ve kırmızı güller açmış.

"Rosalina'nın kendi büyü olmalı," diyor Ezryn temkinli bir şekilde. "Bu dikenlerle arasında garip bir bağ var."

Farron bir sarmaşığın yanına diz çöküp onu çekiştirmeden önce temkinli bir bakış atıyor. Zar zor hareket ediyor. "Çok sağlam," diyor.

"Yani Rosalina'nın büyüü Caspian'ın dikenlerini daha mı güçlü yaptı?" Dayton kara kaşlarını kaldırarak soruyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Keldarion odaya girer, çenesi kilitli ve sert bir şekilde, keskin bir gözle sessizce izler.

Farron yeni altın çalılara hafifçe dokunur. Gözleri çırpınarak kapanıyor. "Rosie gibi hissediyorum ama onun büyüü *iyi*. Bunu biliyorum."

Korku dolu belirsizlik içimde dalgalanıyor. Neden çalılar üzerinde gücüm var? Neden bazıları Farron'un gülünün etrafında renk değiştirip güçlendi?

Ve zihnimde neden Caspian'ı duyabildiğime dair sürekli bir şüphe var.

Cevabını sadece yıldızların bildiği sorular sormak. Bana söylediği buydu. Göğsümü tutuyorum. Caspian bir yalancı ve bir hain. Bize ihanet etti ve neredeyse Dayton'ı öldürtüyordu. Bunun için onu asla affetmeyeceğim.

"Böğürtlenler gülünüze zarar vermiyor gibi görünüyor," diyor Ezryn. "Sevinin, çünkü halkınız ve kendiniz için lanetiniz bozuldu."

Farron taş ve ağaç kabuğunun sağlam bir karışımı olan ve hastalıklı siyah çizgilerle kaplı duvara doğru yürüyor. "Çiftleşme bağına kabul ettiğimiz anda bunu biliyordum. Canavar içimde kaldı. Büyüm daha zengin hissettiriyor. Kuyu daha derin. Yine de bir şeyler hâlâ doğru değil. Castletree büyümüzün kaynağı ve hâlâ hasta. Caspian üzerimizdeki hakimiyetini bırakana kadar gerçek gücümü anlayabileceğimi sanmıyorum."

Ezryn omzuna sert bir el bastırıyor. "Kazandığın güce güven. Gelecek savaş için her parçasına ihtiyacın olacak."

"Bunu kardeşlerim olmadan yapamam," diyor Farron. "Düşmanımızla yüzleşmek için at sürüp yanımda duracak mısınız?"

"Sizin yanınızdayım," diyor Ezryn, "Sonbaharın Yüce Prensi."

Dayton, Farron'un saçlarını karıştırır ve ona alaycı bir sırıtma verir. "Sanki oraya bensiz gitmene izin verecekmişim gibi."

Ama Kel arkasını döner, pencereden süzülen güneşe bakar. "Senin yanında olacağımı biliyorsun, Farron. Ama yarın seninle birlikte olamam. Yapmam gereken başka bir şey var."

"Kel-" Ezryn ve Dayton ikisi de başlar.

Ama Farron elini kaldırır. "Yarın Autumn ile savaşmayacak mısın Keldarion?"

Kel onun bakışlarına karşılık vermez. "Düzeltemem gereken şeyler var." Sonra döner ve hışımla kapıdan çıkıp merdivenlerden iner.

Diğer prenslerle bakışıyoruz.

"Hayır," diye hırılıyor Dayton. "Bunu yapmaya hakkı yok. Autumn'a saldıran onun lanet veziri! Bizi terk edemez. Şimdi olmaz."

Farron yere bakar. "Kel'in sonunda uğruna savaşmaya değer bir şey bulabileceğini düşünmüştüm."

Ezryn'den neşesiz, boğuk bir kahkaha kaçır. "Kel sadece hainler ve kötüler için savaştığını bir kez daha kanıtladı."

Hayır... Hayır, haklı olamazlar. Kel gerçekten savaşın eşiğinde bırakılamaz. Tüm hatalarına rağmen bizi *seviyor*.

Ya da en azından onları seviyor.

"Burada kal," diyorum ve hızla kuleden çıkıyorum. Sonunda onu giriş holünün üstündeki surlara çıkan merdiven boşluğundan çıkarken yakalıyorum.

"Kel," diye çıkışıyorum, "nereye gidiyorsun?" Omuzları sertleşti. "Ben gidiyorum."

"Neden?"

Yüzünü bana dönüyor ve bir an için bakışlarına garip bir yumuşaklık yerleşiyor.

"Ben ve Farron yüzünden mi gidiyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum. "Başka bir eşim olduğu için mi?"

"Tabii ki hayır." Bir elini çeneme götürüyor ve sesi kısık bir şekilde mırıldanıyor: "İyi bir adamın sevgisini tadacağın için çok minnettarım."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, sanki onu burada yanımda tutabilecekmişim gibi tutuyorum. "*Sen* iyi bir adamsın. Bunu kanıtla, Kel. Yarın Autumn'un yanında ol. Uğruna savaş-"

"Rosalina," diyor Kel, sesi sessiz ama amaç dolu, "geri döneceğime inancın var mı?"

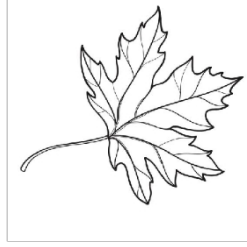
Gözlerine bakıyorum, buz mavisinin narin kıvrımlarında kendimi kaybediyorum. Onun kırılğan görünen tek parçası. "Evet," diye fısıldıyorum.

Kel beni kendine çekiyor ve ağzımı yakalıyor. Eşlik bağımızın bize getirdiği tüm öfke, istek ve acı dudaklarımızın arasında dalgalanıyor. Ellerim saçlarına dolanıyor ve onun elleri de beni belimden kabaca kavrayarak daha da sıkı çekiyor. Onu her şeyimle öpüyorum, bu hareket aynı anda hem gitmemek için bir yalvarış hem de bir teslimiyet.

Sonunda gözyaşlarını sildi. "Gülüm," diyor ve sonra başka bir şey demiyor. Aynaya doğru adım atıyor ve ayna dalgalanarak Sonbahar diyarlarını ortaya çıkarıyor. Bir ürpertiyle bedeni lanetli Kış kurduna dönüşür. Canavar aynaya doğru hücum eder.

"Geri geleceksin," diye fısıldıyorum rüzgara. "Çünkü ben döndüm."

Rosalina

Yastık ve arşıflardan oluşan yumuşak bir bulutun içine yuvarlanıyorum. Bütün gece ayakta kaldıktan sonra, kesinlikle biraz kestirmek gerekiyor.

Perdeler kapalı ama altın rengi güneş çatlaklardan içeri sızıyor. Bedenim yorgun ve ağırlı olsa da uyuyabilecek miyim bilmiyorum. Kapımızın önünde yaklaşan bir ordu varken olmaz.

Kapım sürünerek açılıyor ve Ezryn içeri girerken tanıdık metal sesleri duyuluyor. Ayağı kalkmaya başlıyorum ama o usulca "Kalkma" diyor.

Tekrar yastıklara uzandım. Yanımda oturuyor ve eldivenli elini yanağımda gezdiriyor.

"Umarım seni uyandırmamışımdır,"

diyor. "Hiç de değıl."

Vizörü aşığı doğıru eğilir. "Savaşın kıyısında dinlenmek zor. Kaç savaşı katılmış olursam olayım, hiçbir zaman kolaylaşmıyor."

"Belki birlikte daha rahat dinleniriz." Kolunu ekiştiriyorum. "Benimle uzan."

Dümeninden nefes nefese bir iç çekiş yankılanıyor. "Keşke yapabilseydim Petal. Ama veda etmeye geldim."

"Güle güle mi?" Bulanık gözlerimi odaklanmaya zorluyorum. "Sen de gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, gün batımına kadar dönmüş olurum. Quellos'un sayılarını ve silahlarını gözetlemek için yola çıkan bir keşif ekibi var. Ben de onlara eşlik edeceğim."

Ezryn'in Kel'den bu kadar kısa bir süre sonra ayrılacağı düşüncesi midemde bir çukur oluşmasına neden oluyor. "Eminim Autumn'un yetenekli gözcüleri vardır."

"Kendim görmeyi tercih ederim."

İç çekiyorum. "Bu işi yapacak başka kimseye güvenmediğini söyleyebilirsin."

Küçük bir eğlence homurtusu çıkarıyor. "Döndüğümde, duvarın etrafındaki arazinin saldırı için hazırlanmasına da yardım edeceğim."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sonbahar'ın Yüce Prensi'ni zaten kurtardınız," diyor Ezryn. "Sen, Farron ve Dayton'ın dinlenmeye ihtiyacı var. Kimse Yaz Prensi gibi yakın dövüşte savaşılamaz ve eşinizin yarın liderlik etmek için tüm gücüne ihtiyacı olacak. Gücümü en iyi bu şekilde kullanabilirim."

Elimi onun elinin üzerine koymadan önce bir an sessiz kalıp sözlerini düşündüm. "Biraz daha benimle kalır mısınız?"

Dümenini eğiyor. Gizli bakışlarını bir okşayış gibi üzerimde hissediyorum. "Sen uyuyana kadar."

O yanıma uzandığında yatak çöküyor, vücudu kaskatı kesiliyor. Üzerine kıvrılıyorum, başımı omzunun kıvrımına sokuyorum ve bacağımı onunkinin üzerine koyuyorum. Parmağım göğüs plakasındaki karmaşık desenlerin üzerinde tembel tembel geziniyor.

"Bu yataktan daha rahat olamaz," diye mırıldanıyor ama kolu vücudumu sarmış durumda.

"Öyle," diye mırıldanıyorum. "Sonsuza kadar burada kalabilirim."

Parmakları saçlarımin arasında geziniyor. "Keşke."

"Keşke," diye yankılanıyorum, gözlerimin düşmesine izin vermemeye çalışarak. Eğer bu Ezryn'le savaştan önceki son sessiz anımsa, elimden geldiğince kıymetini bilmek istiyorum.

Ama yine de uyku beni ele geçiriyor. Ben gözden kaybolurken Ezryn'in fısıldadığını duyuyorum: "Bana güven Rosalina. Sana, Farron'a, Dayton'a ve Kel'e hepinizi koruyabileceğimi bu şekilde gösterebilirim."

BATAN GÜNEŞ ufukta pırıl pırıl parlıyor ve Coppershire'ı altın sarısı bir ışığa boğuyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "En kötü kısmı da bu, beklemek."

Farron uzun bir iç geçirir. "Ne demek istediğini anlıyorum. Neredeyse şimdi gelmelerini dileyeceğim."

Perth Quellos'un canavar lejyonunun yarın burada olacağını bilmek ıstırap verici. Şehri hazırladık. Askerler silahlandırıldı, savunmaya adam yerleştirildi ve erzak stoklandı. Birkaç saat sonra uykumdan uyandım. Ezryn sayıları ve yetenekleri hakkında bilgi toplamak için keşif ekibiyle birlikte ayrıldı. Keldarion nereye gittiğine dair bir ipucu bile vermeden gitti. Bazıları geri dönmeyeceğini fısıldıyor... Ama kalbimde, geri döneceğini biliyorum.

"Kitaplarım bile dikkatimi çekmeyi başaramıyor," diyorum sonunda. "Gerçekten gergin olmalıyım."

Farron beni göğsüne doğru çekiyor, dudakları boynuma doğru eğiliyor. "Dikkatini dağıtacak birkaç şey düşünebilirim."

Kıkırdıyorum, kollarının arasında eriyorum ve dostumun dudaklarının tenimdeki tadının tadını çıkarıyorum.

Farron, dostum. Bu düşünce hâlâ tüm benliğimi aydınlatıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öpüyorum, her parçamla onun benim olduğunu biliyorum. Böyle olması gerekiyordu. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren, o zindan hücresinde yığılıp kalmışken, ona çağırılmışım.

"Rosie, sana sadece bir kez sahip olamam. Sana tekrar ihtiyacım var."

Kollarımın omuzlarına dolanmasına izin veriyorum. Sadece birkaç saattir uyuyor olmama rağmen şaşırtıcı derecede uyanık hissediyorum. Ezryn'in ben uyuduktan sonra ne kadar süre yanımda kaldığını merak ediyorum. "Yarından önce dinlenme emri verilmemiş miydi?"

"Sen, ben, yatak? Bu dinlendirici."

Göbeğim ısınıyor, onun için ağrıyor.

"Farron, bekle. Yapmamız gereken bir şey var."

Ne söyleyeceğimi zaten bildiği için yüzünü buruşturuyor. "Dayton'la konuşmamız gerek."

Farron başını sallıyor ve içinden kargaşa geçtiğini hissediyorum, ancak bunun kurt formundaki Yaz Prensi'ni neredeyse öldürmekten mi yoksa eş bağının uyanmasından sonra sevdiği adamla yüzleşmekten mi kaynaklandığından emin değilim.

Koluna nazik bir el koyarak endişelerini hafifletmeye çalışıyorum. "Umarım ondan vazgeçmeni asla istemediğimi biliyorsundur."

"Ben senin eşimim. Sana aitim."

"Ve bu yüzden, kalbinin ikimiz için de yeterince büyük olduğunu biliyorum. Ayrıca, başka bir eşim daha var. Gerçi o benimle bir şey yapmak istemiyor."

"Biliyorum Kel. O gitmeden önce, senden ayrılmanın derin bir acısı vardı." "Bu sadece aptalca bir bağ."

"Hey, artık buna aptalca bir bağ diyemezsin." Kulağıma bir öpücük kondurdu.

"Kaplıcalarda konuştuklarımızı hatırlayın... Bu bağ sizin için herhangi bir şeyi değiştiriyor mu?"

Farron geri çekiliyor. "Day'in, başka biriyle birlikte olsaydın onları öldüreceğini ve seni onların kanıyla sikeceğini söylediği zamanı mı kastediyorsun?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Evet. O."

Farron başını yana eğip düşünüyor. "Kel senin eşin. Dayton'ı seni ne kadar önemseydiğini görecek kadar iyi tanıyorum. Ve Ez benim için çok önemli. Onun yanında olman fikri beni mutlu ediyor. Yani hayır, hiçbir şey değişmedi."

"Tamam," diyorum.

"Tabii hırlamamı ve kıskançlık yapmamı istemiyorsan. Bunu deneyebilirim." "Muhafızlardan biri göğsüme bakmaktan hoşlanıyor-"

Farron omuzlarımı kavradı. "Hayır, bundan hiç hoşlanmadım." "Sadece şaka yapıyorum."

"Biliyorum, ama yine de boğazını parçalamak istiyorum."

Başımı sallıyorum ama gülümsemem ciddileşiyor. "Dayton'la birlikte olman beni rahatsız etmiyor, ama başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek-"

Farron dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Tatlım, dünyada benim için senden başka kimse yok." Başını arkaya yatırıyor ve inliyor. "Ve diğer odadaki o aptal kas torbası."

"Kimi görmeye gitmeliyiz?"

Farron elimi tutuyor ve birlikte Yaz Prensi'ni buluyoruz.

Zırhını büyük bir masanın üzerine seriyor: dövülmüş altın bir göğüs plakası ve üzerine deniz kabuğu motifli işlenmiş bronz bir miğfer. Tepesi güneş ışınlarıyla silüetlenmiş dalgalar şeklinde. İki kısa kılıcı döndürüyor.

Dayton bize dönüyor, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyor. Aramızdaki bağ sayesinde, Farron'un Day'e karşı hissettiği ezici bir sevgi duygusu hissediyorum. Ama bu sadece onunki değil. Benimki de onun yanında parlıyor.

Dayton lanetin bozulduğunu öğrendiğinde Farron adına çok mutlu görünüyordu. Ama Farron'un eşi olduğum için içten içe bana kızıyor mu?

Odada sessizlik hüküm sürüyor ve ben onun ağır bakışlarını hissediyorum. Kısa kılıçlar zırhın üzerinde şakırdıyor, sonra da bize doğru ilerliyor.

Dayton bir elini yanağıma götürüyor, diğer elini Farron'un omzuna koyuyor. Turkuaz gözleri söylenmemiş bir soruyla parlıyor.

Farron dudaklarını Dayton'ın kılere bastırır. İlk öpücük kadar yumuşak, yavaş, geçici, keşfedici. Dayton, Farron'un ensesini kavırıyor.

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Bu bir rüya olmasa iyi olur." "Değil Day," diyor Farron. "Hiçbir şey bizi ayıramayacak."

Dayton yutkunuyor, sonra bana dönüyor ve yüz ifadesine bir gölge düşüyor. "Peki ya sen, Blossom?"

Karnımda sinirlerim kabarıyor. Bakışları çok yoğun, ama kendimi onunla buluşmaya zorluyorum. "Dayton. Daytonales." Gerçek adını kararlılıkla, gururla söylüyorum. "Sen cesur, vahşi ve koruyucusun ve ben senden, gelgitlerin ayın çekimine karşı koyabildiği kadar uzak duramıyorum."

En sıcak duygu dalgası bağ boyunca ilerler. Ama Dayton cevap vermez.

Lanet olsun. Çok ileri gittim. "Tabii ki, sadece Farron'la devam etmek istiyorsan, bu da sorun değil." Yanaklarım yanıyor ve ikisine de bakmadan hızla çıkışa doğru ilerliyorum. "Ve bir daha kesinlikle kapı aralıklarında sürünmeyeceğim-"

Dayton bir anda odayı geçti ve kapıyı kapattı. Kollarıyla beni içeri hapsetti.

"Gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Güneş ve deniz kokusu üzerime sınıyor.

Dayton tepemde yükseliyor ve arkasında Farron bilmiş bir sırıtışla duruyor.

"Rosalina." Dayton çenemi kavırıyor. "Bana bak."

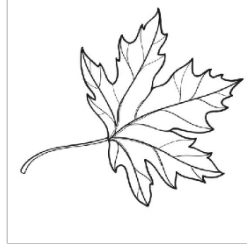
Çarpıcı bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi göğsünden ayırıyorum.

Sesi kaba bir törpü. "Eğer sen gelgitsen ve ben aysam, beni dalgalarının derinliklerine çek. Senin içinde boğulmak istiyorum."

Sonra beni öptü.

OceanofPDF.com

Dayton

ODA KAYBOLUYOR ve tek hissettiğim o oluyor. İnatçı bir açlıkla dudaklarına yapışıyor, onu kucağıma çekiyorum. Tadı ve dokunuşu düşüncelerimi bastırıyor. Elleri vücudumda dolaşırken, dili doyumsuz bir arzuyla hareket ediyor. Onu kaldırıp kapıya doğru bastırıyorum, daha fazlasını arzuluyorum, ona hava gibi ihtiyaç duyuyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir? Aramızda nasıl bu kadar ateş olabilir? Eşi buradayken nasıl hâlâ beni isteyebilir? Hafifçe geri çekiliyorum ve omzumun üzerinden Farron'a bakıyorum. O da aynı derecede aç bir ifadeyle bana bakıyor.

"Buraya gel, yavrum," diyorum.

İki adımda karşıya geçiyor, sırtımı öpüyor ve dudaklarını boynuma doğru kaydırıyor. Rosie duvara yaslanmış. Açık renk bir tunik ve koyu renk bir tayt giyiyor. Ama elim bacaklarının arasında gezinirken çoktan ıslandığını fark ediyorum. "Sırılsıklamsın, bebeğim. Bunu ne kadar çok istediğini söyle bana."

"Buna ihtiyacım var." Sanki arzusunu hissedebiliyorum ve bu sadece Farron için değil. *O da beni istiyor. İkisi de istiyor.*

Farron elini aramıza sokarak hem benim ağrıyan sikime hem de onun ıslaklığına dokunuyor. "Yatağa gidebilir miyiz lütfen?"

Kıyafetlerimiz uçuşarak odanın içinde ilerliyoruz. Dudakları vücudumu okşuyor ve elleri tenimde geziniyor. Rosie beni öpüyor ve yüzündeki o tatlı gülümsemeyle gülüyor.

O gülümseme için adam öldürürdüm.

Stars, bunun için dünyaları yakarım.

"Fare." Onu tuttum ve titrediğini fark ettim.

Yavaşça ön kollarımın üzerine oturuyorum. Gözleri kocaman, parlıyor, göğsüme bakıyor.

Ancak lanetli bir kurtla savaşırken Bahar Diyarı'ndan gelen çelik uçlu oklarla vurulduğunuzda, bu bir iz bırakır.

Ya da benim durumumda, birkaç tane.

Gövdemde ve sırtımda yarıklar var ve göğsümde ok uçlarının geçtiği yerlerde büzüşmüş yaralar var. Rosalina bir elini etimin üzerinde gezdiriyor.

"Bunlar üzücü yara izleri değil," diyor. "Bunlar bağlılığınızın, cesaretinizin ve boyun eğmeyen cesaretinizin izleri."

"Ama Day-" Farron'un sesi çatlar. "Seni incittim. Seni tekrar incittim."

"Hey şimdi." Onu Rosie ve bana yaklaştırdım. "Ez oradaydı, her şey yolunda."

Ez beni hayatta tutmak için neredeyse kendini öldürüyordu. Sanırım bir süreliğine metal şakalarını bırakmam gerekecek. Gerçekten yaşamaya layık olduğumu mu düşünüyordu? Yoksa yıllardır dalga geçtiğim o dürüst asil kalbi miydi? Ama Baharın Yüce Prensi'nin lütfunun bile bir sınırı vardır. Bir canavarın izleri hâlâ bedenimi lekeliyor.

Farron'un yanaklarından yaşlar süzülür.

"Bilmem gerek, beni incittiğin için mi ağlıyorsun? Yoksa dünyanın en muhteşem vücudunu mahvettiğin için mi?"

"Tam bir aptalsın." Başını sallıyor, kahverengi saçlarının dağınık bukleleri alnına düşüyor. "Benim için her zaman mükemmel olacaksın."

"O zaman kes şu gözyaşlarını. Eğer senin için ölürsem, bu benim değersiz hayatımın en büyük zaferi olur."

Sözlerim hakkında çok fazla düşünmeden yüzünü tutup onu gözyaşlarıyla tuzlanmış sert bir öpücüğe çekiyorum. Farron adımı mırıldanıyor ve ben yuvarlanarak onu yatağın derinliklerine itiyorum.

Sırtımdaki korkunç yara izinin üzerine kondurulan hafif bir öpücük beni inletiyor. Blossom. Dudakları omurgamı sıyrıyor ve fısıldıyor, "Böyle bir cesaret ödüllendirilmeli. Sen ne düşünüyorsun, Farron?"

Çapkınca gülümsüyor.

Rosalina göğsüme vurdu. "Uzan."

Ellerimi başımın arkasına koyarak yastıkların üzerine düşüyorum. "Pantolonunu çıkar," diye emrediyor Rosalina.

"Kahretsin, otoriter olman hoşuma gidiyor," diyorum.

Farron pantolonumun paçasından tutup çekiyor ve sertleşmiş sikimi ortaya çıkarıyor.

"İkiniz de çok giyiniksınız." Onlara elimle işaret ediyorum. Rosalina tuniğini ve taytını çıkarmış ama hâlâ külotunu ve açık krem rengi bir kombinezonu giyiyor. Şansıma, kumaş yeterince ince olduğu için meme uçlarının sivri uçlarını görebiliyorum. Göğüslerini ağzıma alma düşüncesiyle nefesim kesiliyor.

Fare pantolonunu kaybetti ve uzun, bol beyaz bir gömlek giydi. Onun da gitmesi gerekiyor.

"Sonrası için bir sorun." Rosie sırtıyor.

Dudakları aletimin ucunda kayarken derin bir inilti kaçıyor içimden. Kaplıcalarda geçirdiğim o zamanı unutmadım. Düşüncesi her gün aklımdan çıkmıyor.

Farron onun yanında hareket ederken yumuşak saçları karnımı okşuyor. Islak dili taşaklarımın üzerinde kayarak vücuduma inanılmaz bir titreşim gönderiyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Siz ikiniz çok acımasızsınız. Bu iş yüzünüzün dölle kaplanmasıyla bitecek."

"Ağzıma boşalmak ister misin, Day?" Rosie koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bunun için yalvar."

"Şimdi, benim tatlı kızım böyle pis kelimeleri nereden öğrendi?" Yanağını okşadım.

"Senden."

Farron taşaklarımdan birini ağzına almadan önce gülüyor. Rosie beni aşağı itmeden önce dişlerimi sıkıp kalçalarımı oynatıyorum. Geceliğinin ipeksi kumaşı kalçama sürtünüyor.

"Yalvarmaya hazır mısın?" Dilini sikimin dibinden ucuna doğru sürüklüyor.

Farron da katılmadan önce baş döndürücü bir ifadeyle onu izliyor. İkisi de sanki şimdiye kadar tattıkları en lezzetli şeymiş gibi sikimin iki yanını yalıyor. Islak ağızları acı veriyor, yumuşak höpürdetme sesleri neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyor. "Siktir," diye inliyorum. "Biri beni ağzına alsın."

Rosie ıslak bir şaplakla geri çekiliyor. "Yalvar."

Emrine direnmeye çalışıyorum ama Farron hâlâ yavaşça şaftımın yan tarafını yalıyor.

"Sikimi ağzına al, Blossom. Beni derinlere al. Sana ihtiyacım var."

Bunun üzerine memnun bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarını uzunluğunun etrafında emmeye başlamadan önce saçlarını en şirin at kuyruğu şeklinde topluyor.

Farron yaslanıyor, o çalışırken onu izlemekten memnun. Ağzı ıslak, kaygan bir mutluluk ve her vuruşta taşaklarını geriliyor.

"Onun ağzını üzerimde seyretmek hoşuna mı gidiyor, Fare?"

"Yıldızlar, evet," diyor. "Büyük horozunu alan çok iyi bir kız."

Rosie övgüden inliyor, hızı artıyor.

"Kurtul şu şeyden." Farron öne doğru uzandı ve hızlı bir yırtmayla kombinezon gitti. Sanırım o da benim kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Göğüsleri serbest kalıyor, hareket ederken kalçalarına sürtünüyor.

"Oh, Rosie." Farron onu kavıyor, yumuşak etine derinlemesine masaj yapıyor. İşaret parmağıyla başparmağı arasında bir meme ucunu ovuyor. Boğazındaki kaslar sikimin etrafında sıkılaştıkça zevkten kalçalarını eğmekten kendimi alamıyorum. Daha derine, daha derine, daha derine kayıyorum.

Öğürüyor ama yavaşlamıyor, gözleri sulanıyor.

"Al onu tatlım," diyor Farron, sesinde nefis bir emir tonu var. "Boşalana kadar onu derinden al."

Nefes nefese kalan Rosalina daha sert emiyor, beni sonuna kadar içine alırken boğazı iyice geriliyor. Ağzının kaygan ıslak sıcaklığı saf mutluluk.

"Oh, lanet olsun," diye homurdandım. "Senin için boşalacağım Rosie." Emmeye devam ediyor ve ben de kendimi onun boğazına bırakıyorum.

Farron, "Yut şunu," diye emrediyor.

İnleyerek sikimi derine gömdüm. Öğürüyor ve vücudu titriyor ama durmuyor.

"Çok iyisin, bebeğim. Çok iyisin," diye övüyorum.

Nefes nefese geri çekildi. Saçları dökülmüş, dudakları benim zevkimle parlıyor. O kadar güzel ki. *Kahretsin, bu çok kötü.*

Farron ona doğru sürünerek yaklaşıyor, başparmağını kaygan dudaklarında gezdirmeden önce saygıyla yanağına dokunuyor. "Onu daha önce senin üzerinde tatmadım. Keşke alsaydım."

Sonra onu öpmeden önce çenesinden aşağı damlayan zevki yalıyor.

Titreyerek yatağa geri düştüm. Eğer bu gördüğüm en ateşli şey değilse. Sonra bir yığın halinde, her ikisi de etrafımda devrilirken yatak hareket ediyor. Onları derinden öpmeye karşı koyamıyorum. Onların sahip olduklarını asla yaşayamayabilirim, ama bedenim onlara zevk verebiliyorsa, kendimi onlara vereceğim. Her seferinde.

"Bu harikaydı," diye iç geçirdim.

Farron başını omzuma yaslıyor. "Bitirdiğini söyleme?"

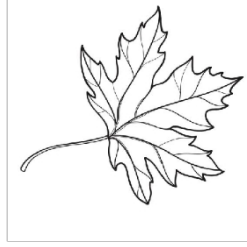
"Oh, Yaz Prensi," diyor Rosie, "sadece bir kez gelmene izin vereceğimizi düşünmedin değil mi?"

"Siktir," diye inliyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diyor Rosalina.

Yatak seks ve güller gibi kokuyor ve tenleri tenimdeyken kendimi çok mutlu hissediyorum. Ama ne isteyeceğimi biliyorum. "İkinizi birlikte görmek istiyorum," diyorum. "Oğlumun seni tam olarak ona söylediğim gibi becermesini izlemek istiyorum."

Rosalina

VÜCUDUMDA mutluluk ve zevkten başka bir şey yok. Dayton beni yatağa geri itiyor. Dudaklarımı yalıyorum, hâlâ dilimde onun tuzlu tadının tadını çıkarıyorum.

Neden bu kadar doğru hissettiriyor? Üçümüz birlikte.

"Farron'un sikini almadan önce," diyor Dayton, "tatlı amcığının hazır olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Dayton külotumu indirirken Farron kalçalarımı kaldırıyor.

"Hey." Ona sırtıyorum. "Sadece dikte edeceğini sanıyordum."

"Sonra." Dizlerimi birbirinden ayırıyor. "Seni tatma fırsatını kaçırmayacağım." Farron kollarının üzerine eğiliyor ve uyluğumun iç kısmına nazik bir öpücük konduruyor.

"Sence onu ne kadar hızlı boşaltabiliriz Day?"

"Ah aşkım, asıl soru ne kadar hızlı olduğu değil," Dayton Farron'un kulağının sivri ucunu nazikçe ısırır, "ne kadar yavaş olduğu."

Farron gülümsüyor ve bacaklarımın arasına bakarken yüzlerindeki ifade açlığa dönüşüyor.

"İkiniz de sinsî görünüyorsunuz," diyorum, beklentiyle kıvranarak. "Adil olan adildir," diyor Dayton.

"Rahatla," diyor Farron. "Sana tapmamıza izin ver." Farron sıcak dilini merkezimde gezdiriyor.

"Oh Tanrım. Evet, evet," diye inliyorum, arşafllara sıkıca tutunarak.

Farron geri çekiliyor ve kaygan dudaklarını yalıyor, gözleri şehvetle parlıyor. Dayton, Farron'u derinden öpmeden önce yırtıcı bir sırtışla bizi izliyor. "Lezzetli."

Farron beni yemeye devam ediyor ve bu sefer Dayton da ona katılıyor. Beni açgözlülikle yalıyorlar, sadece birbirlerine yakalandıklarında duraklıyorlar, derin ve baygın öpücüklerle.

"Ben-ben..." İnliyorum. Zevk bir fırtına gibi içimde birikiyor.

"Bekle Rosie," diye homurdanıyor Farron. "Bunu hisset." Geri çekiliyorlar ve ben bir protesto sesi çıkartıyorum, ama Farron parmaklarını amıma sokuyor. G noktama doğru kıvrılmadan önce hızla pompalıyor. Aynı anda Dayton'ın ağzı klitorisimi öfkeyle emiyor.

Ben orgazm olurken zevk dalgaları üzerime çöküyor, onların isimlerini bir dua gibi fısıldıyorum. Zirveden inerken her iki prens de bacaklarıma nazikçe masaj yapıyor.

Dayton yatağın ucunda durmadan önce bana yumuşak bir öpücük veriyor. "şimdi, sanırım en sevdiğim horoz fena halde göz ardı edildi."

Farron'un yüzü kızarır ve oturur.

"Rosalina, gömleğini çıkar ve sikini üç kez yala."

Hevesle tuniğı Farron'un başının üzerinden çekerek zayıf vücudunu ortaya çıkartıyorum. Uzun boyu tüm dikkatiyle karşımda duruyordu. Dayton'ın emrine itaat ederek sikini kabul etmek için eğildim.

Ben uzaklaşırken Farron itiraz ediyor ama içimde bu küçük oyunu oynamaya hevesli bir şeyler var. Bir sonraki komutum için Yaz Prensi'ne bakıyorum.

"İşte iyi bir kız." Sırıttıyor. "Huysuz olma. Uzan bebeğim." Farron yatar, siki uzamış ve parlamaktadır.

"Üzerine otur."

Arkadaşıma doğru sürünüyorum ve onu içeri almadan önce üzerine biniyorum. Farron bana öyle bir sevgi ve bağlılıkla bakıyor ki kalbim eriyor. Saçları dağınık dalgalar halinde dökülüyor, dudakları öpüşmekten şişmiş.

"Seni seviyorum," diyorum.

Uzanıp kalbime üç kez vuruyor.

Sonra kendimi yavaşça alçaltıyorum, kaslarımın onun sikinin etrafında gerildiğini hissediyorum.

Çok hızlı gitmemeye dikkat ederek ellerimi göğsünde

birleştiriyorum. "Güzel," diye nefes alıyor Dayton, sonra

"Siktir."

Prens yatağın direğine yaslanmış, gözleri dalgın dalgın kapalı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Karyola direğini kavlıyor, sesi zorlanıyor. "İkiniz de çok güzelsiniz. Kalbimin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Kıkırdıyorum, kendimi Farron'un sikine daha çok bastırıyorum.

Farron titriyor, belli ki daha derine inmeye hevesli ama kontrolü bana bırakıyor. O kadar uzun ki, biraz daha zorlarsam mideme girecekmiş gibi hissediyorum. Dudağımı ısıyorum ve sızlanıyorum, "Gün, yapamam."

Dayton gözlerini kırptırıyor ve önümde duruyor, kendi kocaman siki yine sertleşmiş. "Evet, yapabilirsin. Onun siki senin için, senin vücudun da onun için yaratıldı." Sonra Dayton çenemi yukarı çekti ve beni kabaca öptü.

Derinden inliyorum ve aşağı doğru itiyorum. İçimde bir şeyler kayıyor ve Farron'un sikinin üzerinde hızla aşağı kayıyorum. Arkadaşım tarafından tamamen doldurulmanın verdiği hisle bağıriyorum. İç kaslarım sıkılıyor ve onun sikine sıkıca tutunuyor.

Farron hayvani bir hırıltı çıkarıyor. Parmakları kalçalarımın derinliklerine giriyor.

Dayton ellerini Farron'un saçlarında hafifçe gezdirerek "Güzel," diye övüyor. "Zor olacak yavrum, ama sakın kıpırdama. Bırak sana alışsın."

Gözlerim kapanıyor. Evet, bunu seviyorum. Dayton tam olarak neye ihtiyacım olduğunu nasıl biliyor? Farron'la ilk kez birlikte olduğumda duygularım fırıl fırıl dönmüş ve neredeyse ilkel bir arzuya kapılmıştım. Ama şimdi onun bedenini kendi bedenimle keşfederken her anın, her duygunun tadını çıkarabiliyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Farron?" Nefes alıyorum. "Elimde olsa senin içinde yaşamak isterdim."

Göbeğimde ısı oluşuyor ve kalçalarımı sallıyorum, yavaşça yukarı ve aşağı sallanmaya başlıyorum.

"Daha hızlı," diyor Dayton, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. "Evet," diye hırlıyor Farron.

"Daha fazla, Rosie, daha fazla."

Hareket ediyorum, her hamlem daha sert, daha hızlı. Tırnaklarım Farron'un göğsünü tırmıklıyor ve kalçalarımnda morluklar bıraktığından eminim.

Farron'a yaklaştıkça sırtım kavisleniyor, açığı içimin derinliklerine vuruyor.

"Göğüslerini em," diyor Dayton, sesinde umutsuz bir aciliyet var.

Göğüslerim şimdi Farron'un yüzünün önünde sallanıyor ve hevesle birini ağzına alıyor. Islak dili meme ucumda dolaşıyor, sonra hafifçe ısıtıyor ve çekiştiriyor.

Bakışlarım Dayton'a kayıyor. Beni izliyor, gözleri karanlık. Kalbim göğsümde çarpıyor, vücudum yanıyor. Kendimi çok canlı hissediyorum.

Farron'un siki G noktama sürtünüyor ve ben zevkten çılgılık atıyorum. Düşünemiyorum, tek yapabildiğim hareket etmeye devam etmek.

Dayton diğer göğsümü avuçluyor, nasırlı başparmağını sert meme ucuma sürtüyor. "Kontrolü Sonbahar'ın Yüce Prensi'ne teslim etme konusunda ne düşünüyorsun?"

"Evet."

"Onu nasıl istediğini söyle."

"Çılgınca," diye nefes nefese kaldım, sikiinin içimde zonkladığını hissediyordum. "Ben seninim, bağısızım. Beni doldurmanı istiyorum."

Farron inler ve Dayton şakacı bir şekilde onun yanağına tokat atar. "Kızımızı duydun.

İtaat et, yavrum."

Farron beni sırtüstü çeviriyor ve daha derine batarken bir inilti çıkarıyorum.

"Çok ıslaksın," diye pantolonunu indiriyor. "Çok iyi hissediyorsun Rosie."

Önce yavaşça, sonra daha hızlı itiyor, tamamen kılıfına girene kadar daha derine itiyor. Bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, ayak bileklerim onu yerinde kilitliyor.

"Hoşuna gitti mi?" Dayton soruyor. "Farron'un sikiinin içini doldurmasından hoşlanıyor musun?" "Evet, evet." Dudağıımı ısırarak başımı sallıyorum. "Daha fazla. Daha sert."

Dayton'ın eli saçlarıma dolanıyor ve başımı kaldırdığımda onu tepemde görüyorum, pencereden içeri süzülen kırmızı ışık onu ruhani bir tanrıyı andırıyor.

"İkinizi sonsuza dek izleyebilirim." Terli saçlarımı alnımdan uzaklaştırmadan ve dudaklarımı dudaklarıyla sıyırmadan önce Farron'u öpüyor. "İkiniz de benim sonum olacaksınız."

"Day," diye nefesini tutuyor Farron, sert ve hızlı pompalıyor, "bunun sensiz bitmeyeceğini biliyorsun. Senin sikiin için yanıp tutuşuyorum."

Dayton doğruldu, yüz hatlarında neredeyse çekingen bir ifade belirdi.

"Day, lütfen," diye sızlanıyorum, ona bizimle birlikte ihtiyaç duyuyorum.

"Siktir et." Bir elini kalın altın rengi saçlarında gezdirir. Sonra komodine geçip bir şişe yağ alıyor.

Farron bana doğru eğildi, dudakları kulağımda. "Seni terk etmiyorum Rosie. Ben senin içindeyken beni becermesine ne dersin?"

Bu düşünceyle kaslarım onun etrafında sıkıca kenetleniyor. "Evet," diye inliyorum. "Evet."

Sonra Dayton, Farron'un arkasında, yatağın üzerinde diz çöküyor. "Hazır mısın, Fare?" diye fısıldamadan önce boynunu öpüyor.

Dayton içine girdiğinde Farron hareket etmiyor. Dayton'ın devasa aletini içine alırken yüzünün zevkten kırılmasını izliyorum. Aletin baskısı Farron'u içimde daha da derine itiyor ve ben de omurgasını pençeleyerek kendi çığlığını atıyorum.

"Tanrım, harika hissediyorsun," diye nefes alıyor Dayton. Orada uzanıyoruz, birlikte nefes alıyoruz, iç içe geçmişiz. Bunun güzelliği gözlerimi yaşartıyor. Farron'la aramızdaki eş bağı o kadar büyük bir zevkle parlıyor ki, sanırım beni tamamen yakabilir. Bu çok *doğru*.

"Peki, sikişiyor muyuz, sikişmiyor muyuz?" Farron sırtarak içime giriyor, sonra kalçalarını Dayton'a doğru itiyor.

İkimiz de bir çığlık attık ve sonra birlikte hareket etmeye başladık. Dayton Farron'a vuruyor, eli Farron'un kışını tokatlıyor. Farron'un siki içime girip çıkıyor, kaygan ve ıslak. Sanki Dayton'ın hareketlerini Farron aracılığıyla içimde hissedebiliyorum. Dayton'ın çalışmasını izliyorum; bakışlarımla buluşuyor.

Farron'un etrafından dolanarak Sonbahar Prensi'nin derinliklerine doğru ilerliyor ve beni yıkıcı bir öpücüğe çekmek için boynumdan tutuyor. İçimi çekiyorum. Bu hareket üçümüzü de hiç olmadığımız kadar yakınlaştırıyor.

Bu çok güzel.

Birlikte nefes nefese kalarak öpüşmeyi kesiyoruz, hareketlerimiz daha vahşi ve çılgınca büyüyor. Farron zevkle çığlık atıyor ve başını boynuma doğru eğerek hassas derisini ısırp öpüyor. Ellerimi onun yumuşak saçlarına doluyorum. Bu daha önce hissettiğim her şeyin ötesinde ve eş bağıyla bedenim en iyi şekilde duyulara boğulmuş hissediyor.

"Evet," diye haykırıyorum, sırtımı kamburlaştırarak. "Farron. Day!"

"Çok iyisin Rosie," diye gürlüyor Dayton. "O siki almakta çok iyisin. Bir tanrıça gibi görünüyorsun."

"Peki ya ben?" Farron başını kaldırıyor, Yaz Prensi'nin onayına en az benim kadar aç.

"Oh, bebeğim," diye inliyor Dayton. "Senin içinde olmayı seviyorum. Bunu seviyorum. Seviyorum..."

Kaslarım Farron'un sikinin etrafında geriliyor.

"Hazır mısın, tatlım?" Farron titreyerek söylüyor. "Seni dolduracağım."

Onun sözleriyle tüm varlığım titriyor ama yalnız değilim. Dayton göklere bağırıyor, boynunu geriye atıyor, altın rengi saçları uçuşuyor ve kendini Farron'un içine bırakıyor.

Farron kısık bir inilti çıkarıyor ve kenara düşüyor. Sıcak tohumu içimde patlıyor. Aldıkları zevkin hissi içimde coşku patlamaları yaratıyor ve bedenim şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazmı sarsılıyor. İçinde kayboldum, tamamen ve tamamen tükendim.

Nefes nefese ve yapış yapış bir halde, birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yere yığılıyoruz. Farron hâlâ içimde, siki yumuşuyor ve Dayton diğer tarafta yatıyor, gözleri kapalı.

"Harikaydı," diye fısıldıyorum, elimi kaldırıp terli göğsünde gezdiriyorum.

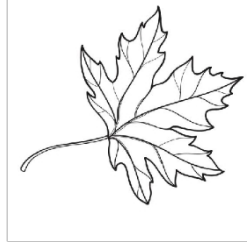
"Bayıldım... Bayıldım," diyor Dayton. "İkiniz bir hayal gibisiniz." Sırıttıyorum, kalbim hafifliyor.

Farron uykulu bir şekilde elini sallayarak, "İyiydin sanırım," diyor.

Hepimiz gülüyoruz. Onlardan memnun yatıyorum. Ruhumdaki ateş hâlâ tütüyor. Tatlı bir unutkanlığa sürüklenirken, bunun Farron'la olan çiftleşme bağım mı yoksa başka bir şey mi olduğunu merak ediyorum, beni tamamen alevler içinde tüketebilecek kadar parlak bir şey.

OceanofPDF.com

Rosalina

Birinin, belki de Farron'un kollarında, yıkandığım ekteki helaya götürülüyorum. Üzerime bir gecelik attı.

Yatağı *biraz* dağınık bıraktık, havada hala seks kokusu vardı. Üçümüz ayaklarımızı sürüyerek Farron'un odasına geçtik ve çarşafların altına girdik. Bir kolumu Farron'un beline doluyorum, sırtı göğsüme dönük. Dayton arkamdan sürünerek geliyor ve bir kolunu ikimizin üzerine doluyor.

Kendimi güvende, korunaklı ve tamamen korunmuş hissederek rüyalarımaya dalıyorum.

Bir şey beni uyandırıyor ve gözlerim hızla açılıyor. Uzun süredir uyuduğumu sanmıyorum. Farron hâlâ önümde, nefesi sabit ve derin. Güzel, yarın için dinlenmeye ihtiyacı olacak.

Diğer tarafımda bir ürperti var. Doğruldu ve Dayton'ı odadan çıkarken yakaladım.

Gitmesine izin vermeliyim ama usulca yataktan kalkıp onu ana oturma alanına kadar takip ediyorum. Kırmızı güneş ışınları büyük pencerelerden koltukların üzerine yayılıyor.

"Dayton," diye sordum, "nereye gidiyorsun?"

Dönüp bana büyüleyici bir sırtışla bakıyor. "Uykun hafiftir, değil mi Blossom? Biliyorsun Fare ve ben yatıya kalma olayını pek yapmayız."

Ona ölçen bir bakışla bakıyorum.

"Ve," diye devam ediyor Dayton ben cevap vermeyince, "neredeyse gün batıyor."

"Yani? Yatak kurt olarak bile senin için yeterince büyük. Ya da tüm yastıkları yere koyabiliriz-"

"Sorun yok. Git ve Farron'a sarıl. İyi bir uyku çek. Yarından önce dinlenmemiz gerekecek."

"Ama..." Sesim titreyerek söylüyorum. "Kalmanı istiyorum. Her ne şekilde olursan ol. Senin istemediğim hiçbir şeklin yok-"

Ellerimi hızla kavıyor ve sözlerimi kesiyor. "Dinle. Ne yaptık biz? Çok eğlenceliydi. İnanılmazdı ama sadece eğlenceliydi. Sen ve Farron, bütün arkadaşlığınızı yapın. Ben seve seve diğer şeylere katılırım."

Ellerimi ondan çekiyorum. "Buna inanmıyorum. Bizi böyle öpemezsin, bizimle böyle sevişemezsin ve bunun sadece eğlence olduğunu söyleyemezsin."

Başını eğiyor, hâlâ gülümsüyor, sanki sözlerim onun için anlamsızmış gibi. "Ama biz sevişmedik. Teknik olarak değil, Rosie."

"Bunu fark ettim."

"Sikimi mi arzuluyordun?"

"Tanıştığımız andan beri senin için yanıp tutuşuyorum," diye soluk soluğa söylendim. "Dayton, bunu göremiyor musun?"

Bir dakika cevap vermiyor, sonra gülüyor. "Bu sefer adımı doğru söyledin-"

"Bunu aştığını söylemiştin." Onun önünde yürüyorum. "Sana neden Kel dediğimi bilmek ister misin? O olmanı dilediğim için değildi. Çünkü az önce ona karşı hissettiklerimin aynısını sana karşı da hissediyordum. Göğsümde yanan bir kıvılcım ve-"

Dayton, "Kes şunu Rosalina," diyor ve sözleri birden o kadar keskin, o kadar emredici oluyor ki sesim kesiliyor.

"Neden?"

Şimdi volta atan o. "Çünkü bu hiç adil değil. Böyle şeyler söyleyemezsin. Göğsümden bir ışık fırlayıp beni sana ve Farron'a sonsuza dek bağlamasını dilediğimi düşünmüyor musun? Ama sen benim dostum değilsin. Dünya bu şekilde işlemiyor." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Belki de Fare haklıydı..."

Sözleri içimde bir şeyleri parçalıyor. "Ne konuda haklısın?"

"Belki de hiç teslim olmamak daha iyidir. Sana teslim olamam. Bunu şimdi anlıyorum. Yaz Diyarı için. Halkım için. Fare'nin sana yaptığı gibi onları özgür bırakmalıyım. Tüm sihrimi geri kazanmalı ve kız kardeşime yardım etmeliyim."

Gözlerim yaşardı. "Özür dilerim. Eşini bulman gerektiğini biliyorum. Sadece-"

Şefkatle, nasırlı eliyle gözyaşlarımı siliyor. "Mesele şu, Blossom. Eğer sana teslim olursam, kendimi durduramam. Senin yanında, Fare'nin yanında kalacağım ve asla eşimi bulmak istemeyeceğim."

"Ama-"

"Kahretsin, Rosie. Sana aşık olmaya bu kadar yakınım. Uçurumun kenarında sallanıyorum ve yanlış bir adım atarsam düşüp kendimi kalbine saplayacağım. Başkası için hiçbir şey kalmayacak. Yani, bu şekilde olmak zorunda. Ama yine de eğlenceli."

Mantıken mantıklı. Ama içimdeki her şey ona aptal olduğunu söylemek için savaşıyor. Çünkü o Farron ve bana ait. Dudaklarımı onunkilere bastırmak ve onu tekrar odaya sürükleyip bunu ona kanıtlamak istiyorum.

Ama ben bir şey yapamadan batan güneş ufku altına dalıyor ve Dayton parlayarak denizde boğulan altın kurda dönüşüyor.

"Biraz dinlen," diyor başını eğerek. "Yarın, Sonbahar için savaşıcağız."

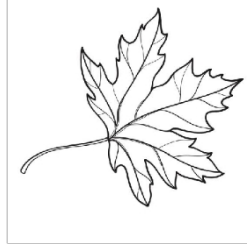
"Sen de Day." Yavaşça odaya dönüyorum ve dostumun yanına sürünerek giriyorum.

Dayton'ın sözleri hâlâ zihnimde çınıyor ve ne derse desin, Yaz Prensi'yle aramda asla sadece eğlence olmayacağını biliyorum.

Farron bana doğru yuvarlanıyor ve beni kucağına çekiyor. Kokusunu içime çekiyorum. Yarın, Coppershire krallık için savaşacak. Farron'un kollarında uzanırken, orada olacağımı, prenslerim için bana nasıl ihtiyaç duyarlarsa duysunlar savaşacağımı biliyorum.

OceanofPDF.com

Rosalina

ALTIN GÜNEŞ tepelerde parıldıyor ve gökyüzünde neredeyse tek bir bulut bile yok. Kırmızı, turuncu ve bakır ağaçlar hafif esintiyle sallanırken, tozlu sis köklerinin etrafında kıvrılıyor. *Böyle güzel bir sabahta savaşmak yanlış geliyor.*

Böyle bir düşünceye sahip olmak aptalca. Arkadaşlarım ve ailem için güçlü olmalıyım. Titremelerini engellemek için ellerimi önümde kavuşturuyorum.

Kapının mazgallarından, savaşın yükseklerinden izlememe izin verildi. Etrafım askerlerle çevrili. Farron'un babası burada, tüm savaşı gözlemlemek ve gerektiğinde emirleri iletmek için yükseklikten yararlanıyor. Bu kadar yaklaşmama izin vermelerinin tek nedeni Ezryn'in keşif ekiplerinin topçu veya uzun menzilli silahlara dair herhangi bir işaret rapor etmemiş olması.

Halkın çoğu şehrin iç kısımlarına ya da kalenin kışlalarına taşınmıştır. Sonbahar askerleri, yanlarında oklar, yağ ve yanan leğenlerle dış duvarlara dizilmiş. Ancak kapıların önündeki manzara en çarpıcı olanı.

Beş yüz Sonbahar askeri altın zırhlar içinde parıldıyor. Kılıçlı ya da uzun mızraklı piyadeler, süvariler ve büyücü birlikleri, başlarındaki büyük bir geyiğin tepesindeki fae adam için hazırola bekliyor. Farron, Sonbahar'ın Yüce Prensi.

Dostum.

Sonunda krallığı için savaşıyor. Farron cesaretini buldu. Zindan hücresinde ilk gördüğüm kişiden, kütüphanede saklanan adamdan çok farklı görünüyor. *Artık saklanmıyor.*

Onun yanında, kendi büyük geyiğinin üzerinde Prens Niamh, altın zırhını giymiş, miğferi boynuzlarla sivrilmiş. Dayton ve Ez atların üzerinde. Dayton'ın hançerleri dönerken parlıyor, kıpırdamadan duramıyor. Ezryn, Dayton'ın karşı tarafında bir heykel gibi duruyor.

Prenslerim beni terk etmekten nefret ediyorlardı, özellikle de kale kışlasında kalmayı reddettiğimde. Ama Farron'a yakın olmak ikimize de güç veriyor. Aytaşı gül kolyeyi tutuyorum; işler kötü giderse Castletree'ye dönmek için kullanacağıma dair onlara söz verdim. Ama onları nasıl bırakabilirim ki?

Ve Keldarion... O hala dönmedi.

Gerginlik askerlerin yüzüne yansıyor. Bazıları zırhlarıyla oynayıp kayışları ve tokaları ayarlarken, diğerleri oldukları yerde volta atıyor. Önlerinde hepsi için tehlike var. Hepimiz için.

Tedirginliklerine rağmen, fae askerleri disiplinli ve odaklanmış durumda, her biri evlerini ve halklarını savunmaya kararlı. Dikkatimi tepeye çeviriyorum, yaklaşan savaş için kendimi hazırlıyorum. Şu an tek yapabileceğim izlemek ve beklemek.

Padraig bakışlarımı takip ederek, "Coppershire savaş için inşa edilmemiş," diyor. "Taş duvarlar var ama o kadar yüksek ve güçlü değiller. Düşmanı açık arazide karşılamak en iyisi."

"Şehre girmelerine izin vermeyin," diyorum, sabahtan beri duyduklarımı tekrarlayarak.

Geçen aylar içimde Coppershire, Keep Oakheart ve Sonbahar Diyarlarına karşı derin bir sevgi uyandırdı. Castletree gibi Sonbahar Diyarı'nın da benim evim olduğunu fark ettim.

Bu savaşta sadece bir gözlemci olmama rağmen, Yüce Prens bana zırh giydirmeyi uygun gördü - hareket kolaylığı sağlayan deri ve metal karışımı bir zırh. Altın göğüs zırhı Farron'un evinin koç boynuzu amblemini taşıırken, parlak bakır bilezikler yüzen yaprakların uçları gibi sivriliyor. Taytlarım sıkı ve botlarım sağlam. Kendimi bu hikâyenin bir parçası, evini savunan bir savaşçı gibi hissettiriyor.

Gerçi bir savaşçı muhtemelen savaş çantasına duygusal destek kitabı koymazdı. Çok fazla kitap okuyacağımı sanmıyorum ama Perth'in gelmemeye karar vermesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istedim.

"Keşke yardım etmek için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı," diyorum usulca. "Ben bir savaşçı ya da büyücü değilim. Ben sadece bir insanım."

Padraig'in kocaman eli omzumda duruyor. "Yüce Prens'le çiftleşen bir insan. Oğlumu geri getirdin."

"Onu geri mi getirdin?" Şaşırarak söyledim.

"Farron'u bir ordunun başında göreceğim hiç aklıma gelmezdi," diyor Padraig. "Tüm savaşlar bir kılıç darbesiyle kazanılmaz. Bazen tek gereken ilham verici bir söz, küçük bir kıvılcımdır. Sen, Rosalina, o kıvılcımsın."

Kızardım, ne diyeceğimi bilemedim. Bir savaş borusu ötüyor ve içimi derin bir ürperti kaplıyor. Bir uyarı.

Düşman geldi.

Kış Wraithleri altın tepeye tırmanıyor, dümende Perth Quellos var. Tacının etrafındaki ürkütücü yeşil ışık buradan bile görülebiliyor.

"Sakin ol." Farron'un sesi net bir şekilde duyuluyor. "Dur!"

Perth eliyle işaret ediyor. Devasa gücü tepeden şehre doğru inerken gök gürültüsü yeryüzünü inletir. Üç bin Wraith, tahmin ettikleri bu. Coppershire'ın beş yüzüne karşılık üç bin.

Ama Yüce Prenslerimiz var.

Wraithler uhrevi bir zarafetle saldırıyor, hareketleri neredeyse sıvı gibi. Bazıları zırhlarının üzerinde buzdan bir parıltıyla hâlâ fae gibi görünüyor. Ama diğerleri -uzun zaman önce ölmüş olan ve Perth'in mezarından çıkan fae ve goblinler- buzla birbirine bağlanmış iskeletlerden başka bir şey değil.

Farron bir komut daha bağıyor. Sonbahar Muhafızları sabit durur.

Hayaletler yaklaşırken, taşı tutarak siperlerin kenarına koşuyorum-

Bir *vınlamayla*, ilk sıra hayalet düşer, dün gece kazılmış ve yapraklarla gizlenmiş bir hendeğin içinde kaybolur. Yüzlercesi çukura düşüyor. Arkalarındaki Wraithler durmaya çalışıyor ama sayıları çok fazla. Birbirlerine çarpıp devriliyorlar.

Farron geyiğini ileri doğru mahmuzlar, toynakları yarığa doğru gürler. Elinin bir hareketiyle hendekten ateş fişkirir, dibe yerleştirilmiş çıra ve yağ tutuşturur. Cızırdayan çığlıklar ve patlamalar havada yankılanıyor. Artık Coppershire ile tepe arasında bir ateş duvarı vardır.

Farron'un gücünü bağ aracılığıyla hissettiğimde büyü göğsümü sıkıca yakıyor. Çenesini kaldırıyor, bakışlarını tepenin başında ev sahibinin geri kalanıyla birlikte bekleyen Perth Quellos'a dikeyyor.

"Sonbahar Diyarı ihanetinize göz yummayacaktır." Farron'un sesi müthişti, sahada gürliyordu. "Biz de senin sapkın büyüünün kurbanı olmayacağız. Teslim olursanız merhamet etmeyi düşünebilirim." Güzel ve ölümcül görünüyor, koç tacı alevli ışıpta eriyen altın gibi parlıyor.

Sessizlik. Yanan ve cızırdayan hayaletlerin dışında sessizlik.

Perth ellerini havaya kaldırır ve sesi sanki rüzgârın kendisiymiş gibi doğal olmayan bir şekilde taşınır. "Vadi'nin ötesindeki büyü hakkında öğrenecek çok şeyin var genç Prens."

Korkunç, iniltili ölüm çığlıkları havayı doldurur. Sonra yanan bir iskelet eli siperden pençelerini çıkarır. Farron'un geyiği şahlanıyor ve dizginleri kavıyor. Daha fazla el, kol ve bacak hendeğin ağzını kavrar. Sonra ateşin içinde kıvranan iskeletler ortaya çıkar, çarpık büyü alevleri doğal olmayan bir yeşile dönüştürür.

"Yine ölüleri diriltiyor," diye nefes nefese kaldım.

Padraig, "Bu hiç adil değil," diye homurdandıktan sonra siper boyunca koşturur. "Okçular, hazır!"

Farron geyiğini tekmeliyor ve çizgiye doğru geri çekiliyor. "Kendinizi hazırlayın!"

Dayton ve Ezryn kılıçlarını kaldırıyor. Prenses Niamh mızrağını gökyüzüne doğru fırlatır ve askerler tarafından yankılanan vahşi bir çığlık atar.

Yanan iskeletler hücum ederek Sonbahar askerleriyle çarpışıyor. Çığlıklar metalin metal üzerinde çınlamasıyla karışıyor. Buz parçaları uçuşuyor ve yanık et kokusu havayı dolduruyor. Wraithlerin buzlu kılıçları zırhları kesip geçiyor.

"ATEŞ!" Padraig çağırıyor.

Alev uçlu oklardan oluşan bir dalga, hendeğin karşı tarafındaki bir sıra iskelete çarpmadan önce havada altın şeritler gibi yaylanır. Kafasından vurulanlar bir daha hareket etmez. Yani öldürülebilirler... Perth onları bir kez daha ayağa kaldırırsa kadar.

Düşen canavarlardan daha fazlası hendekten sürünerek çıkıyor, ölümler boyun eğmiyor. Yanan hendeğin diğer tarafında hâlâ mahsur kalmış olan bir grup Wraith'in arasından kapüşonlu bir gölge çıkar. Yeşil bir parıltı

karanlık kapüşonunun alt tarafı. O taçlardan bir tane daha... Bu daha önce Perth'in kampında gördüğüm pelerinli figürün aynısı.

Gölgeli varlık bir el sallıyor ve o garip buz hendek boyunca büyüyor, çatlıyor ve alevi boğuyor. *Bir köprü oluşturuyor.*

Ölülerden korkunç bir tezahürat yükselir ve bir dalga gibi Sonbahar askerlerini geçerek siperin üzerine üşüşürler.

Umutsuzca savaş alanında prensleri arıyorum. Ezryn'i görüyorum. Hâlâ at sırtında, parlak pembe alevlerle kaplı büyük kılıcını savuruyor ve geniş bir yay çizerek aynı anda dört Wraith'in kafasını koparıyor.

Padraig tüm mizah anlayışını yitirmiş, surda bir aşağı bir yukarı koşarak okçulara komuta ediyor, onlar da dalga dalga alevli oklar yağıdıyor. Balistaların kullanılmasını emrederek devasa ateş toplarını wraithlerin üzerine fırlatıyor.

Bir başka kış hayaleti sırası tepeden aşağı doğru ilerlerken tüm kale titriyor.

Kalbim acıyla çarpıyor. Sonbahar askerleri bir buz denizinin ortasında noktalar halinde dağılıyor. Kaosun ortasında prensleri gözden kaybediyorum. *Neredesiniz?*

Göğsümde tanıdık bir yanık tutuşuyor, altın bir ipin en zayıf parıltısı. Sonra onu görüyorum, dostumu. Farron bineğini kaybetmiş ve Dayton'la sırt sırta savaşıyor. Sonbahar Prensi elini uzatıyor ve yaprak şeklinde bir alev seli bırakıyor. Dayton, alev kaplı kılıçlarıyla üzerlerine dalmadan önce bir rüzgârla bir dizi Wraith'i geri itiyor.

Savaşmaya devam et. Düşüncelerimi Farron'a doğru itmeye çalışıyorum, beni duyup duymayacağından emin değilim. *Seni seviyorum. Sakın pes etme.*

İkisi de aynı anda başını kaldırıyor. Farron'un hızlı bir gülümsemesi ve Dayton'ın göz kırpması, kaosun içinde gözümün önünden kaybolmalarından önce elime geçen tek şey.

Bu düşman normal insanlar gibi değil. Okların ve balistaların onlar üzerinde çok az etkisi vardır. Kafatasına isabet eden bir ateş oku birini yere serer ve bir ateş topu bütün bir bölümü dümdüz edebilir. Ama gerçek bir askerin müttefiklerinin düşüşünü gördükten sonra en azından bir saniye tereddüt edeceğini tahmin ediyorum.

Bu buz canavarlarının böyle bir zorunluluğu yok. Yoldaşları etraflarından düşerken onlar devam ediyorlar.

Sanki hayatta olduklarını hatırlamıyorlar.

Onları izlerken bir düzen fark ettim. Perth için kendilerini feda eden fae'ler komutan olarak görünüyorlar. Eski hayatlarından parçalar hatırlıyor gibiler, taburlara bağırarak emirler yağıdırıyorlar. Ama çoğu, iskeletler, öfkeli canavarlardan başka bir şey değil.

"Rosalina! Rosalina!" Babamın sesi.

Döndüğümde onu, Billy'yi ve Dom'u surlardan yukarı koşarken görüyorum.

Dominic paltosundan yıpranmış bir parşömen çıkararak, "Bir şey bulduk," diye bağırıyor.

"Kızılağaçta mı?"

Babam başını sallıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Orası kanlı bir karmaşaydı ama *bu* da bir şeydir."

Dominic parşömeni ellerime bıraktı. Dikkatlice tekrar yapıştırılmış, parçalanmış parçalar dikilmiş. "Nedir bu?"

"Tam olarak emin değiliz," diyor Billy, gülümsemesi yüzünü buruşturarak.

"İşe yarar bir şey bulman gerekmiyor muydu?"

"Bu faydalı," diyor Papa. "İnan bana, benim kadar çok eserle çalıştığında, bu tür şeyler hakkında bir his ediniyorsun. Bu, gidişatı değiştirecek."

"Bu küçük büyüde ölüm ve yıkımla ilgili çok şey var." Dominic başını sallar. "Kızılağaca sürgün edilmesine şaşmamalı. Eski fae'lerin sevdiği bir şekilde yazılmış, şifreli falan. Ama böyle metinleri deşifre etmeyi kimin sevdiğini biliyorsun."

"Sevgili kardeşimiz," diye bitiriyor Billy.

"Çocuklar bunu prensine ulaştıracak Rosalina," diyor babam, "o da ne yapacağını bilecek."

Şiddetli savaşa bakıyorum. İhtiyacımız olan son şey daha fazla ölüm... ama Farron'un kardeşlerine güveniyorum. Babama güveniyorum. "Tamam."

"Sadece küçük bir sorun var." Billy siperin üzerinden eğiliyor. "Nerede o?"

Kalbim tavşan hızıyla tekliyor ama aşağıdaki savaşın çınlamaları ve çığlıkları yüzünden onu duyamıyorum. "Onu bulabilirim; çiftleşme bağım bize yol gösterecek."

"Rosalina," diyor babam, "bu çok tehlikeli. Yaralanabilirsin ya da daha kötüsü olabilir."

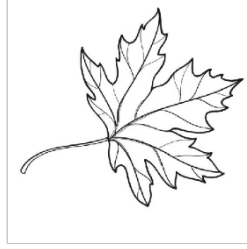
Korkuyla savaşarak çenemi tuttum. "Farron'un buna ihtiyacı var ve onu çabucak bulabilecek tek kişi benim."

"Seni koruyacağız." Billy belinden kısa bir kılıç çıkarır.

"Hayatımız boyunca bunun için çalıştık!" Dominic başını sallar.

Bakışlarımı çelikleştirerek savaş alanına bakıyorum ve parşömeni kavıyorum. "Pekâlâ o zaman, gidip Sonbahar'ın Yüce Prensi'ni bulalım."

Farron

Ellerimden ısı fışkırıyor ve iki Wraith'in üzerine kavurucu bir dalga gönderiyor. Dönüyorum, bir diğerinin kılıcının altından geçiyorum ve yüzünü ateşli avucumla kapıyorum, avucumun altındaki buzu ve kemiği eritiyorum. Sonra tekrar koşuyorum, Dayton'a saldıran Wraith'in sırtını yakmak için havaya bir ateş topu fırlatıyorum.

"O bendeydi!" Dayton, bıçakları turkuaz alevle kaplanmış bir başkasını öldürürken sesleniyor.

"İnanın bana, hepimize yetecek kadar var," diyorum.

"Daha az sohbet, daha çok avlanma." Annemin sesi, büyük geyiğinin gürleyen toynaklarından taşıyor. Aramızda atını koruyan tek kişi o. Thrand, çok yaklaşmasına izin verdiğim bir hortlaktan don kaptı ve don beni de ele geçirmeden önce üzerinden atladım. Dayton'ın atı buzdan kemik yığınının altında ölü yatıyor.

Ezryn gücümüzü yaymak amacıyla batı savaş alanını emniyete almak için ayrıldı. Dayton'a doğu kanadını almasını önerdiğimde, sanki benden ayrılma fikri mantıksızmış gibi sadece gözlerini devirdi.

Gözlerimdeki teri kırıpıştırarak savaş alanının karmaşası içinde sayılarımızı anlamaya çalışıyorum. *Çok kalabalıklar.* Yer cesetler, kemikler, kan ve donla kaplı. Ama bizim canlarını ortaya koyan askerlerimizin aksine, Quellos'un ordusu ölü kalmıyor.

Tarlanın önündeki tepeden ona bakıyorum. Tacı hastalıklı yeşil bir ışıkla parlıyor. Yendiğimiz hortlakların kemikleri şangırdıyor, sonra yeniden düzenleniyor, kırağı ile kendilerini yeniden örüyorlar. *Ölüler ölü kalmayacak.*

"Zemin kaybediyoruz Farron," diye haykırıyor annem mızrağını cılız bir wraith'in göğüs kafesine saplarken. "Eğer yakında bir şey yapmazsak, şehre geri çekilmek zorunda kalacağız."

Bunu yapar yapmaz, duvarlarımızı aşacaklar. İçerideki tüm vatandaşlar kaybolacak...

Hayır. Halkım onları güvenli bir yere götürmem için bana güvendi. Ölülerin evimizi almasına izin vermeyeceğim.

Perth Quellos'a bakarken gözlerim parlıyor, yeşil tacın ışığı görüşümde yüzüyor. Taç...

"Komutanlarını alaşağı etmeliyiz," diyorum. "O taçla ilgili bir şey Quellos'un büyüsunü değiştiriyor. Ölülerini hayata döndürmesine izin veriyor."

"Yılanın başını kesin." Dayton botunun altında bir kafatası eziyor. "Seni ona götüreceğiz."

Annem başını sallıyor. "Ve sen, oğlum, onu ateşe göndereceksin."

Quellos ile aramızda lejyonlarca ölü var. *Kel bizi neden terk etti?* Yan taraftan büyü yapmak bir Farron işidir. Düşman komutanlarını öldürmek Kel işi gibi görünüyor.

Titreyen bir nefesi zorla içime çekiyorum. Quellos topraklarıma don saçtı. Halkımı buza hapsedti. Hükümdarlığımı tehdit etti. Bunun sonunu görmesi gereken benim.

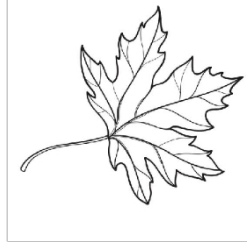
İleri atılıyorum.

Etrafımdaki ailemin gücü ya da beni ileriye çağıran doğru amaç olsun, hiç bilmediğim bir şevkle savaşıyorum. Sonbaharın Lütfulu tenimde dolaşıyor, takip etmemiz için kül rengi yolları kavuruyor. Dayton zarif bir tarzla öldürüyor. Ve annemin mızrağı on kılıçtan daha ölümcül.

Tepeye yaklaşırken botlarımın altındaki kemikler çatırdıyor. Perth'e bakıyorum, yılan gibi bakışlarını yakalıyorum. Benimkinde ateş kıvılcımları. *Senin için geliyorum.*

OceanofPDF.com

Rosalina

Eski patronum Richard şimdi benim hakkımda ne düşünürdü merak ediyorum: Rosalina O'Connell, kitapçı, fae ve canavarlarla dolu bir savaş alanına atılıyor. Zihnimin neden bu şekilde sürüklendiğinden emin değilim. Belki de Orca Cove'un sokaklarında yağmur yağarken, iyi ve kötünün destansı savaşında kaybolmuş bir şekilde, bir kitabın üzerine eğilerek çok fazla gün geçirdiğim içindir.

Ama eski hayatım çok uzakta ve şimdi eşime ulaşmalıyım. Parşömen, su derim, atıştırmalıklarım ve duygusal destek kitabımla birlikte çantamda güvenle saklanıyor.

Savaş etrafımızda alev alev yanıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve Farron'a doğru olan çekimi takip ediyorum. Ben bir savaşçı değilim ama arkadaşlarım hayatları için savaşırken boş boş duramam. Bu büyü yardımcı *olabilir*. Billy ve Dom yanımda, alev kaplı kılıçlarını havaya kaldırmış, yolumuza çıkan hortlakları kesiyorlar.

Çeliğin çeliğe çarpma sesi yankılanıyor ve dumanın keskin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Billy ve Dom keskin bir vahşetle savaşıyorlar. Genç ikizler gitmiş. Şimdi, yırtıcıların zarafeti ve hızıyla hareket ediyorlar. I

Briar'dan Castletree'ye kadar bu şekilde gelebildiklerini varsayalım.

Dövüşürken yüzlerinde gerginlik var ama tereddüt etmiyorlar. Ne olursa olsun beni korumaya kararlılar. Durmak bilmeyen çekiş beni ileriye doğru çekiyor.

"Yaklaştık!" Sesleniyorum.

"Tamam o zaman!" Billy sırtıyor, avucundan çıkan bir alev patlamasını yakındaki bir Wraith'e fırlatıyor.

"Yavaşlamayalım!" Dom dalıyor ve başka bir yaratığın ayak bileklerini keserek kemik şangırtısıyla devrilmesini sağlıyor.

Bir patlama sesi duyuluyor ve devasa bir kış hayaleti yolumuzu keserken ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor. Ne yeni dönüşmüş fae'ler kadar taze ne de iskeletler kadar çürümüş olan bu canavar, aramızda yürüyor. Derisi sarkmış, neredeyse kemikten sıyrılıyor ve devasa, şişkin bir mideyi sallıyor. Belki de bir zamanlar devasa bir goblin ya da daha kötü bir şeydi. Bir elinde çivili bir sopa taşıyor.

Çürümenin pis kokusu bana çarpıyor. Dom ve Billy canavara saldırmadan önce birbirlerine kararlı bir şekilde başlarını sallıyorlar. Canavar kolunu sallıyor, sopası yere sürtünüyor. Kardeşler kaçıyor.

Çabalarına rağmen, devasa Wraith aşağı inmeyi reddediyor. Çürüyen derisi hasara karşı dayanıklı görünüyor. Billy sonunda bağırsağını delip ince etini yırtıyor. Siyah bağırsaklardan oluşan kokuşmuş bir sızıntı dışarı dökülüyor. Ama bu yaratığı caydırmaya yetmiyor. Sopasını tekrar sallıyor ve Billy darbeden zar zor kurtuluyor.

"Devam et, Rosalina!" Dominic bağılıyor. "Çok yaklaştık!"

"Onu uzak tutacağız! Koşmayı bırakma!"

Korku göğsümde çılınca çarpıyor. Tek başıma devam etmemi mi istiyorlar? Aniden, savaş alanının sesleri çok yüksek. Ama dostluk bağım şarkı söylüyor

göğsümün içinde; o çok uzakta değil.

Umutsuzca etrafımı inceliyorum. Farron kuzeybatıda. O yöne dönüyorum. Coppershire'ın duvarının yakınında bir kaya çıkıntısı var, oraya koşabilir ve devam etmeden önce yönümü bulabilirim.

Dom ve Billy'ye kararlı bir şekilde başımı sallayıp mücadelenin içine dalıyorum.

Savaş alanında olabildiğince hızlı koşuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Fae askerleri şiddetli bir kararlılıkla savaşıyor, ateşten kılıçları wraithlerle çarpışıyor, ancak yaralıların ve ölenlerin çığlıkları aradaki boşluğu dolduruyor.

Bir Wraith yoluma düşüyor, kafasına bir ok yiyorum. Çığlık atıp tökezleyerek geri çekiliyorum. Bir kalp atışı sonra yeşil alevler içinde kıvranıyor ve sonra ayakta duruyor, bedeni efendisinin iğrenç büyüyle yenileniyor.

Ölü kalmayan bir düşmanla nasıl savaşabiliriz?

Çırpınarak uzaklaşıyorum; kayalar artık çok yakın. Farron'u göremiyorum, korkumdan onu zar zor hissedebiliyorum. Yoldan uzak durmaya çalışıyorum, savaşçıların arasında kaçıp savruluyorum.

Görünüşe göre yıkımdan rahatsız olmayan pelerinli bir figür savaşın içinde ilerliyor. Kapüşonunu indiriyor.

Tanıdık bir korkuyla kanım donuyor.

Fae dünyasına gelmeden çok önce hissettiğim bir korku.

Yeşil kristal parıltısı sert çeneyi, o zalim gülümsemeyi vurguluyor. Çok iyi bildiğim bir gülümseme.

"Olamaz," diye fısıldıyorum, olduğum yere çakılıp kalmışım, kaçamıyorum. Hareket edemiyordum. "O öldü. O öldü."

Kanımda mide bulandırıcı bir his dolaşıyor. Ama savaştığımız bu ordu... Hepsi öldü, değil mi?

Lucas, Perth Quellos'unkine benzer bir ta takıyor. Saçlarında h   kızıll bir ton var ve parlayan kristal buzlu tenini hastalıklı bir ye ile boyuyor. Canlı mavi çizgiler gelişigüzel atılmış bir dikiş gibi boynunu bir aşağı bir yukarı çiziyor.

Keldarion onun   l  bedenini Castletree'nin kapısından Kı  Diyarı'na fırlattı. Perth canavarlarından birini daha yaratma fırsatını görmüş olmalı.

Bir Autumn askerinin ona saldırmasını izliyorum ama Lucas kolunu kaldırıyor. Kılıç etine değdiğinde donar, don askerin üzerinde hızla gezinir. *Bu g ...*

O diğer Wraithler gibi değil. O ta ve ondan yayılan korkunç büyü dalgaları bunun kanıtı.

Perth onda ne buldu da böyle korkunç bir g  verdi? Bir insanı d n   t rmenin heyecanını mı yaşamak istiyordu? Yoksa Lucas'ın içinde onu böylesine  eytani bir büyü için mükemmel bir araç yapan bir şey mi vardı?

Savaş etrafımda  iddetleniyor. Kamam gerektiğini biliyorum ama Lucas bana döndüğünde donup kalıyorum. Bir zamanlar tanıdık olan yüz hatları çarpılmış, derisi buzla kaplanmı tı. "Rosalina."

Korku içime i liyor. Bir şeyler yapmalıyım-
Yere yat!

Zihnimde güçlü bir emir dalgalanıyor ve bir kı  wraithinin büyük baltası ba ımın üzerinde sallanırken kendimi yere atarak itaat ediyorum.  skelet canavar beni inceliyor, sonra baltayı aşağıya doğru savuruyor. ığlık atıyorum, kendimi korumak için son bir çabayla ellerimi yüzüme kapatıyorum.

elik elikle arpı ıyor. Gözlerimi açtığımda bir Autumn askerinin Wraith'in saldırısını engellediğini görüyorum. Hızla kılıcını savuruyor ve Wraith'i ikiye bölüyor.

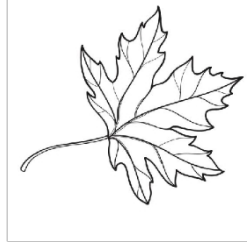
"Farron?" Nefes nefese kaldım. G ğ  mdede bir sıcaklık patladı. *Onu buldum.*

Asker döner ve miğferinin altından uzun siyah saçları rüzgârda savrulur. Gözleri parlıyor. "Kurtarılacak küçük bir prenses olmadan bu gerçekten bir savaş olur mu?"

Ve başka kim sırtıp bana elini uzatabilir ki, Caspian'dan, Dikenlerin Prensi'nden başka.

OceanofPDF.com

Rosalina

Göğsümdeki o sıcaklık, onu görünce şiddetli bir cehenneme dönüşüyor. Caspian'ın elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Caspian iki tarafa da baktı, sonra beni kucağına aldı. İtiraz edemeyecek kadar ürkmüştüm. Ona hızlı bir tekme atmayı başardığımda -ki bu kesinlikle hiçbir işe yaramıyor- beni yöneldiğim kaya çıkıntısının arkasına bırakıyor.

Yere yığılıyorum. Ama Dikenler Prensi'nden bile daha önemli bir şey var. Kayanın arkasından dışarı bakıyorum. Lucas'tan iz yok. Bu o muydu? Yoksa korkum bana oyun mu oynuyordu? İçimi bir parça rahatlama kaplıyor. Bu sığınağın ötesinde savaş devam ediyor ama burada küçük bir rahatlama var.

"Peki küçük prenses kendini savunacak bir kılıcı bile olmadan savaşa koşarak ne yapıyor?"

Kayaların arkasına geçiyorum. "Bir kılıcı nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"O prensler hep aptaldır; size kendinizi savunmayı öğretmeliydiler."

"Beni iyi savunuyorlar."

"O zaman neredeler?"

"Özgürlük için savaşıyorum. Doğru olan için," diye hırlıyorum. "Hakkında çok az şey bildiğin bir şey."

"Güven bana. Benim bununla hiçbir ilgim yok." Belli belirsiz bir şekilde savaşı işaret ediyor.

"Hayır, goblinlerinize Coppershire'a farklı bir saldırı düzenlediniz." O gecenin anısı hala zihnimde canlanıyor. Farron'u manipüle etmiş, Dayton'ı neredeyse öldürüyordu.

Caspian uzun bir iç çeker. "Küçük bir teşekkür almak için bir erkeğin ne yapması gerekir?"

"İhanet eden bir pislik olmamak mı?" Göğsüne bir şaplak attım. "Ne giyiyorsun sen böyle? Gülünç görünüyorsun."

"Uyum sağlamak zorundaydım." Sonbahar dümeninin yan tarafına vuruyor. "Hoş karşılanacağımı düşünmemiştim."

"Bir goblin sürüsüyle bir şehre saldırdığınızda böyle şeyler olur." Gözlerim zırhın plakaları arasındaki bir şeye takılıyor. Farron'un kendisi için kızılağaçtan çaldığı büyü kitabı. Onu buraya, savaşın tehlikelerine bile getirmişti. "Bu partiye katılmamızla ilgili değildi, değil mi? Ya da Farron'a yardım etmekle? Her zaman o kitabı çalmakla ilgiliydi."

Caspian'ın dolgun dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor. "Sanırım prenslerin aptallığı seni tamamen tüketmemiş."

Yavaşça çantama uzanıyorum ve kendi kitabımı, Sonbahar kütüphanesinden ödünç aldığım bir peri masalını gösteriyorum. "Ben de savaşa bir kitap getirdim. Ama bunun nesi bu kadar önemli? Farron'u kandırmak için neden bu kadar uğraştın?"

Caspian hâlâ gizlenip gizlenmediğimizi kontrol ediyor, sonra eğiliyor. "Onu kandırmadım. Ona bir pazarlık teklif ettim. Kurdu üzerindeki kontrol benim şartlarımdı. Pazarlıklarda kesin olmak işe yarar, Flower, sevgili Sonbahar Prensimiz bunu zor yoldan öğrendi."

"Arkadaşım hakkında bu şekilde konuşma," diye tükürdüm.

"Doğru, senin *eşin*." Caspian elimi göğsünden çekti. "En azından, o bağı çözmene yardım ettiğim için bana teşekkür etmelisin."

"Kapa çeneni." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Neden buradasın?" "Size kendinize ait bir pazarlık teklif etmek için."

"Sanki sana güvenebilirmişim gibi."

"Yapmak zorunda değilsin." Caspian ellerini kaldırır. İki küçük diken sanki kıpırdayan yılanlarmış gibi bileklerine dolanıyor. "O koca hödüğün buzdan çıkmasına yardım ettiğinde ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyor musun? Dikenleri sana getirdim. Bu bileziklerle dikenlerin büyüsünü her zaman yanında tutabilirsin."

Aklımdan korkunç ama güzel bir görüntü geçerken kalbim göğsümde çarpıyor. Eğer bu savaş alanında dikenlerim olsaydı, Wraithlerin kaprislerine maruz kalmaz ya da kimsenin korumasına ihtiyaç duymazdım.

"Böcekleri kendim çağırabilirim," diyorum çenemi kaldırarak. "Bunu daha önce de yaptım."

"Dene."

Avucumu toprağa koyuyorum, tıpkı Aşağıda'da yaptığım gibi çalılardan büyüsünü hissetmeye çalışıyorum. Dişlerimi sıkıyorum, herhangi bir şey hissetmek istiyorum ama tek hissettiğim Caspian'ın bileklerinin etrafındaki iki diken.

Diz çöküyor ve çenemi hafifçe kaldırıyor. "Böğürtlenlerimi kullanabildin. Belki bir gün, onları dünyanın derinliklerinden çağırabilirsin."

Büyülü Vadi. Ama o insan derisinin içinde hapsolmuşken, büyü'nün kaynağı çok uzakta. Sana yardım edebilecek tek kişi benim."

Dikenli bileziklerden savaş alanına bakıyorum. Uzaktan, kalbimin beni Farron'a doğru çektiğini hissediyorum ama o çok uzakta. Neden yakındaymış gibi hissediyordum? Bu parşömeni ona götürmeliyim.

Dişlerimi sıkarak Caspian'a vahşi bir kedi gibi hırlıyorum, "Onlar için ne istiyorsun?"

"Bir öpücük," diyor, kara gözleri ışıdayarak. "Senden. Dudak dudağa. Spesifik olmak işe yarıyor, biliyorsun."

Kalbim göğsümde öfkeleniyor. Keldarion bunun için benden nefret edecek. Diğerleri de edecek.

Dikenler Prensi'yle anlaşma yapmamam gerektiğini biliyorum. Burada bir numara olduğunu hissediyorum. Belki ikimizin de göremediği bir şey.

Ama eşimi ve Sonbahar Diyarı'nı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Caspian'ın avucunu kavradım. "Anlaştık."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra yumuşuyor ve uzun bir iç çekiyor. Bileklerini çevreleyen bilezikler çözülerek öne doğru kayıyor. Bileğinde sadece bir sarmaşık kalırken diğerleri benimkilerin her birini sararak sıkı daireler oluşturuyor. Bir pazarlık.

İçimde dolaşan büyü'yü hissettiğimde küçük bir nefes alıyorum. Dikenler sanki benim bir uzantım gibi, içimdeki derin bir güç kuyusuna dokunuyor. Güçlerini sınamak için bileğimdeki dikenleri kullanarak sarmaşıkların fişkırmasına ve yerde sürünmesine neden oluyorum.

"İşe yarıyor."

"Tabii ki öyle." Caspian gözünü bile kırpmadı. Sadece bana bakıyor.

Gücü test etmeye devam ettiğimde, yeni sarmaşıklar bileğimden ayrılıyor ve toprağı örüyor. Her bir dikenle derin bir bağ hissediyorum. Patlıyor

Daha da fazla enerjiyle, elimde tuttuğum kitabı saran küçük sarmaşıklar yaratarak onu yerden havaya kaldırıyorum.

"Anlaşmayı yerine getirme sırası sende," diyor Caspian ve sesinde tuhaf bir törpü var.

Kalbim garip bir tempoda atıyor. Daha fazla çalı gönderiyorum, bu büyüü keşfetmeye devam ediyorum, sarmaşıkların şakacı bir şekilde uyluklarına dolanmasına izin veriyorum.

"İşte bu gıdıklıyor." Gülümsemesi bu kadar güzel olmamalıydı.

"Ben bilirdim," diyorum öne doğru eğilerek. "Bunu bana sen yaptın. Hatırladın mı?"

Tanıştığımız ilk gün mü?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Asla unutamadım. Ama o tanıştığımız ilk gün değildi."

Hayır, Büyülü Vadi'ye ilk geçtiğim zamandı... Beni goblinlerden kurtaran ve Castletree'ye teslim eden gölgeli figürdü. "Neden beni kurtarmakta ısrar ediyorsun?"

"O bir kereydi."

"Ama Castletree'den kaçtığım gün kafamın içinde konuştun. Bana kaçmamı, bana ulaşamayacağını söyledin. Sanırım... Sanırım bana yardım etmek istedin."

Caspian temiz, iyi kesilmiş tırnaklarını inceliyor. "Evet, eşiniz Castletree'de benim için büyük bir çıkmaz yarattı. Tam olarak uzaklaşamadım."

"Ugh!" Parmaklarımı saçlarıma geçiriyorum. "Çok sinir bozucusun! Dosta da düşmana da aynı şekilde ihanet ediyor musun? Sadık olduğun biri var mı?"

"Büyülü Vadi'nin her iyi vatandaşı gibi ben de Kraliçe'ye sadığım." "Ne yani, bilmediğim bir Aşağıkların Kraliçesi mi var?"

Gözleri karanlık bir şekilde parlıyor ve ensemini kavrayıp parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Bir savaşın ortasında sohbet etmeye devam mı edeceğiz?"

yoksa pazarlığınıza yerine getirecek misiniz?"

Ama savaş çok uzakta, bağırışlar ve çığlıklar uzakta gibi geliyor ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Sonbahar'ın altın zırhını giymiş Caspian çok meraklı görünüyor. Bu onu daha genç ve yumuşak gösteriyor. Beni kendine çekmesine izin veriyorum, böylece kucağına oturuyorum. Miğferini çıkarıyorum ve bir tutam siyah saç zarif yüzünü çereveliyor.

"Böyle bir güç için küçük bir öpücük mü?" Dikenlerimin vücudunu ve zırhının plakalarını örmeye devam etmesine izin vererek usulca söylüyorum. "Bunu bir süredir düşünüyör olmalısın."

Gözleri kapanıyor, uzun kirpikleri altın ışığında parlıyor. "Hiçbir fikriniz yok, Prenses."

İçimde bir sıcaklık oluşuyor ve vücuduma yayılan hisleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Dudaklarımı indiriyorum, onunkinden bir nefes uzağı. "Seni öpmek için bir pazarlık yaptım, Caspian."

Parmakları omurgamı hafifçe sıyrıyor. "Evet."

Geri çekiliyorum, alılarımı yanıma alıyorum ve kitabı hızla çantama tikiştirarak ayağı kalkıyorum.

Caspian gözlerini açar, kırpıştırır, kafası karışmıştır.

"Seni öpmek için bir pazarlık yaptım ama bunun şimdi olacağına söz vermedim. Nerede ve ne zaman olacağını söylemeyen sendin. Pazarlıklarda kesin olmak işe yarar, bilirsın."

Bir an için kızacağına düşünüyörüm ama sadece gülüyor, karanlık bir törpüyle. "Ahh, Prenses, siz gerçekten bu dünya için yaratılmışsınız, değil mi?" Kahkahası öksürüğe dönüşüyor ve dudaklarına siyah bir leke bulaşıyor.

"Ne-"

Bir parmağını ağızını kaplayan koyu balığı doğru siler. "Gücünü iyi kullan Rosalina," der ve sonra birinin düşebileceğı gibi yere düşer

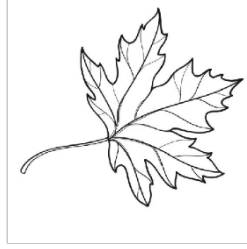
okyanus dalgalarına dönüşür. Etrafını çalılar sarar ve dikenlerin ve gölgelerin içinde kaybolur.

Ama bileklerimi saran sarmaşıklar hâlâ duruyor. Dikenler Prensi'nin büyüü olabilir ama artık benim.

İstedigimi yaparım.

OceanofPDF.com

Farron

DAYTON, ANNE VE BEN, altın ve alevden oluşan hücum eden bir varlık olarak tepenin zirvesine çarpıyoruz.

Perth bir elini şıklatır ve üç iğrenç yaratık onun iki yanına doğru ilerler. Çürüyen atların vücutları mavi ve donmuş, yeleleri pürüzlü donla kabuk bağlamış ve göz yuvaları boş. İkisine hortlaklar biniyor. Çıplak kemikli iskelet askerlerin aksine, bu biniciler yeni yapılmış.

Perth üçüncü ölü atın üzerine çıkar ve elini uzatarak parıldayan bir buz mızrağı yaratır, fraktallar o uhrevi yeşil ışıltıyla parlarken.

Dayton, "Görünüşe göre dikkatini çektik," der.

Bir çığlıkla Quellos ve atlıları hücumla geçer.

"Wraithleri ortadan kaldırın," diyorum, sesim kısık. "Quellos Sonbahar'a ait."

Annem atını yanımda durduruyor ve mızrağını indiriyor. Kendimizi çelikleştiriyoruz. Quellos ve atlıları üzerimize bir kar fırtınası gibi çöküyor: soğuk, sert rüzgâr ve şiddetten oluşan bir telaş.

Atların korkunç acı sesleri havaya fırlıyor; kontrol etmek için gözlerimi Quellos'tan ayıramasam da Dayton'ın binicileri meşgul ettiğini biliyorum. Annem mızrağını Quellos'un atının görünen kaburgalarına saplıyor ve at kıpırdıyor. Ellerimden ateş saçarak ileri atılıyorum.

Quellos kıkırdıyor -yarım kahkaha, yarı çığlık- ve mızrağını bana doğru saplıyor. Geriye doğru sıçırıyorum, zar zor ıskalarken rüzgârın tıslamasını hissediyorum.

Alevler atının kemikleri arasına girip tökezlemesine neden olurken, atının kontrolünü ele geçirmeye çabalıyor. "Ne kadar dokunaklı değil mi?" Quellos ellerini dizginlere doluyor. "Bir Yüce Prens sonunda varlığına layık bir şey buldu."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Quellos." Geri çekiliyorum ve ellerimi indiriyorum. "Ordunu geri çek. Sonbahar'ın Kış Diyarı'yla bir sorunu yok."

"Elbette bilmiyorsun," diye hırlıyor hain vezir. "Eminim Sonbahar, Keldarion denen zavallı bir lider tarafından yönetilen Kış'ın kendi kendini yiyip bitirmesini izlemekten hoşlanmıştı. Ona uzun süre hizmet ettim, o aptalın sonunda krallığı için en iyisinin ne olduğunu anlayacağını ve Kış'ın Lütfunu bana, hak eden bir hükümdara devredeceğini düşündüm!"

Alevler parmaklarımı yalıyor. "Demek bu yüzden onca yıl Keldarion'a hizmet ettin. Sadakatten ya da onun başarılı olmasına yardım etme arzusundan değil. Çünkü sana gücünü vermesini istedin!"

Annem zalimce bir kahkaha atıyor. "Düşündüğümde de büyük bir aptalsın Quellos. Çünkü tüm Yüce Hükümdarlar kimin krallığa layık olup kimin olmadığını bilir." Mızrağını elinde döndürüyor. "Kış'a asla barış getiremeyeceksin."

Quellos'un atı boğuk bir çığlık atar ve ön ayaklarının üzerine yığılır. Vezir ileri atılır ama dayanır. "İşte burada yanılıyorsun Niamh. Sadece Kış'a değil, tüm diyarlara barış getirmek niyetindeyim. Barış

Sonsuz bir ayazın." Savaş alanına intikamcı bir bakış atar. "Baharda büyümenin felaketi donacak. Acı rüzgârlar Yaz'ın kavurucu sıcakını hafifletecek. Ve hepsinden önemlisi, Sonbahar'ın eziyetini ortadan kaldıracığım: sürekli ölüm. Bunun yerine, her şey durağan olacak. Herkes huzur içinde olacak."

Quellos'u ölmekte olan atından aşağı atıyorum. Parıldayan mızrağı yere düşüyor. Üstüne çıkıp ellerimi boğazına doluyorum. "Sonbahar ölümdür, değil mi?" Ellerimden alevler fışkırıyor, kırmızı ışık onun solgun yüzünü aydınlatıyor. "O zaman sana ölümü göstereceğim."

Ancak Quellos'un gözleri sadece neşeyle parlıyor ve yüzünü rahatsız edici bir gülümseme kaplıyor.

Daha fazla ateş. Bu canavarı Autumn'un hafızasından silmek için daha fazla ateşe ihtiyacım var. Onu eritip toprağa gömmek ve yürüyen kemiklerini de beraberinde götürmek için. Ama ellerimden ne kadar çok ateş fışkırırsa, o kadar büyük gülümsüyor. Alevlerimin kırmızı ışığı, tacından yükselen yeşilin önüne geçiyor.

"Ateşiniz bana zarar veremez Prens," diye tısladı. "Ben don değilim. Ben yaratıcıyım, yeni bir mevsimin habercisiyim. Yeşil Alev'in mevsimi!"

O haklı. Artan bir dehşetle alevlerimin hiçbir işe yaramadığını fark ediyorum: yanmıyor, hatta canı bile yanmıyor. Geriye doğru düştüm, işe yaramaz ellerime bakıyordum. Ona karşı tek silahım...

Quellos sığıyor, gözleri vahşi bir sevinçle parlıyor.

"O zaman seni çelikle vuracağım." Annemin sesi. Geyiğinin üzerine atılıyor, mızrağını çekiyor ve Quellos'un göğsüne saplıyor.

Ağzından kan fışkırır ama gülümsemesi asla kaybolmaz. Bunun yerine başını geriye atıyor ve mavi gözlerinden kırmızı akarken kahkahalarla uluyor-

Dudakları renklendi. Tacı tekrar parlıyor ve gözlerini anneme dikerek başını öne eğiyor.

Gözünü kırpmadan ellerini mızrağın etrafına sarar ve mide bulandırıcı bir gıcırtyla mızrağı vücudundan çekip çıkarır. Göğsündeki açık yara yeşil ışıkla kabarıyor, sonra donuyor, buz kırılarak yeni bir deri ortaya çıkıyor.

Dalgınlıkla Dayton'ın Wraith binicisini alevler içinde bıraktığını, diğerinin de ayaklarının dibine düştüğünü fark ediyorum. Ama ben tamamen Quellos'a odaklanmış durumdayım. Çok uzun ve yeterince uzun olmayan bir an-

"Eğer ölümü bu kadar istiyorsan, Sonbahar'ın oğlu Farron, o zaman onu sana vereceğim." Quellos'un ellerinden buz patlıyor, mızrağı ele geçiriyor, sonra onu uzatıyor, korkunç bir sivri buz kulesi. Ve daha çığlığım dudaklarımdan çıkmadan Quellos mızrağı havaya fırlatıyor.

Buz mızrağı annemin göğüs plakasını delip geçerken donuk bir gümbürtü duyulur, ardından yumuşak, gürleyen bir ses. Annem aşağı bakıyor, kendi mızrağı kalbine saplanmış. Çekingen bir şekilde yarayı hissediyor, gözleri geniş ve görmüyor. Sonra atından kayıyor ve bir metal şangırtısıyla yere düşüyor.

Çığlık. Bir kılıç şakırtısı. Dayton'ın sesi, kılıçları Quellos ile savaşa kilitlemiş. Ama sanırım vezir bana da bir şey yaptı. Uyuşmuşum, sanki don beni içimden almış gibi.

Kömürleşmiş toprağa düşüp sürünüyorum. Annemin vücudu mızrağın etrafında sarsılıyor ve onu ters çevirip elini elimde tutuyorum. Dudaklarında kırmızı lekeler vardı. Anlamıyorum. Göğsüne saplanmış bu kocaman şeyle çok küçük görünüyor. Annem gibi değil, korkmuş bir kız gibi.

"Anne." Sözlerim nefes nefese bir çığlıktı. "Her şey yoluna girecek."

Çekip çıkarmak niyetiyle mızrağı kavriyorum ama görmeyen gözleri beni buluyor ve elimi kapıyor. "Hayır, hayır."

"Ez seni iyileştirecek. Onu getireceğiz ve... O iyileştirebilir-"

"Kalbimde, karanfil," diye nefes nefese kalıyor anne. "Artık hiçbir büyü beni kurtaramaz."

"Hayır," diye ağlıyorum, umutsuzca gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Böyle bir şey olamaz. Annem, *annem*. Elleri benimkilere karşı çok titrek, yüzü çok solgun. Sanki hayat ipliğini yeniden örebilecekmişim gibi ona sarılıyorum. "Beni bırakma. Lütfen."

Ellerimden ılık kan fışkırıyor ve göğsünün üzerine kıvrılıp insandan çok hayvana özgü bir sesle ağlıyorum.

"Farron," diyor sesi titrek nefeslerle titreyerek. "Rüzgârın içinden geçerken yüzünü görmeme izin ver."

Ellerini ellerime aldım. Yumuşakça gülümsüyor, gençliğimden beri görmediğim bir gülümseme. Çok genç, çok genç görünüyor. Onu nazıkçe kucağıma alıyorum, bir zamanlar beni kucakladığı gibi annemi kucaklıyorum.

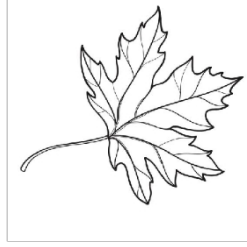
Gözyaşlarım yüzümden düşüp onunkilere karışıyor. O gözden kaybolurken kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum. "Bu diyar sensiz ne yapacak?"

Yanağımı okşamak için titrek bir elini uzatıyor. "Oh, Farron. Alem sana sahip."

Gözleri gökyüzüne doğru kayıyor. Sonra gülümsüyor, hem neşeli hem de memnun bir bakış. Bu alemden diğerine geçer.

Ve ben yalnız kaldım.

Rosalina

CASPIAN GİTTİ, VE sadece ben ve çalılar kaldık. Bağırışlar ve çığlıklar savaş alanında yankılanıyor. Kan ve buz zemini kaplıyor. Dişlerimi sıkarak Farron'la olan dostluk bağımı hissediyorum.

Gergin bir şekilde kopuyor ve tepenin zirvesine doğru koşan bir altın parıltısı görüyorum.

Perth Quellos'a doğru gidiyor. Acele etmem lazım.

Kalbimi titreten korkuyu bastırarak savaş alanında koşuyorum. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda Billy ve Dom'un hâlâ dev Wraith'le uğraştığını görüyorum. *Ben tek başımayım.*

Bir Wraith bana yandan saldırıyor. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıyorum.

Dikenler bileklerimin etrafında kıvranıyor ve bir tanesi dışarı fırlıyor, daha büyük filizlenmeden önce toprağa dalıyor. Keskin ucu Wraith'in göğsüne saplanıyor.

Darbeyi sanki diken kendi elimdeymiş gibi hissediyorum. *İyi vurulmuş bir pazarlık*, sanırım.

Ben koşarken, iki böğürtlen daha toprağa batıyor, ikiz deniz yılanları gibi yanımda koşuyor, sırtları toprağa girip çıkıyor. Bir çift

Wraithler yolumun önüne çıkıyor. Kayarak duruyorum, bilincimi briar yoldaşlarıma akıtıyorum. Sıçırıyorlar, sivri uçları mızrak gibi.

Biri doğrudan bir Wraith'in göz çukuruna vuruyor ve kafatasını parçalıyor. Ama diğer wraith daha hızlıydı ve asmamı ikiye böldü. İçimden soğuk bir ürperti geçiyor. Fiziksel olarak incinmedim; bu sadece hayali bir acı.

Dudağım geriye kıvrılıyor ve ellerimi önce aşağıya sonra yukarıya doğru savuruyorum, dikenlerden oluşan korkunç, kıvrımlı bir öfke filizleniyor ve Wraith'i yutuyor. Bir çalı yumağı halinde yere düşüyor.

Kılıcı elinde titreyen genç bir Fae askeriyle yüz yüze geldim. "T... Aşağıdakiler," diye kekeliyor. Başka askerler de bana doğru bakıyor.

Dikenlerim kollarıma kadar çıktı. Hay aksi. Sanırım Dikenler Prensi'yle aynı büyüyü kullanmak pek iyi bir görünüm değil.

Hadi, Rosalina. Eğer sesimi bulmam gereken bir zaman varsa, o da bu.

"Ben sizin düşmanınız değilim," diye sesleniyorum, Farron'un daha önce sahip olduğu komuta havasını taklit ederek. "Ben Sonbahar'ın Yüce Prensi'nin eşiyim ve ona yardım etmek için buradayım."

Dikenleri geri çekmiyorum; bunun yerine etrafımda daha fazlası yükseliyor ve askerlerin her birinin dikkatini çekiyorum.

"Lütfen," diyorum. "Ona ulaşmama yardım edin."

İlk asker onun titreyen kılıcını sabitler. "Yanınızdayım Castletree Leydisi."

Diğerleri ona ihtiyatla bakıyor, sonra başlarını sallıyorlar. Yumruklarımı sıkıyorum. "O zaman gidelim."

Dikenlerim ve Sonbahar Muhafızları'nın üyeleri tarafından kuşatılmış bir şekilde tarlada ilerliyorum. Dikenlerim geçen her Wraith'e fırlıyor, kafataslarını ya da göğüslerini delip geçiyor. Hareketlerim içgüdüsel. *Çok fazla*

Bu sihirde çok daha fazlası var. Bana bunu öğretebilecek tek kişinin aşağıdan gelen yalancı bir pislik olması çok kötü.

Sanki yıldırım çarpmış gibi ani ve keskin bir acı vücuduma yayılıyor. Bir yara ya da Wraith'lerden birinin mızrağını bulmayı umarak göğsümü tutuyorum. Ama hiçbir şey yok.

Acı içimde devam ediyor ve çamurun içinde dizlerimin üzerine düşüyorum. Sonbahar Muhafızları etrafımda bir çember oluşturuyor ve çalılarım koruyucu bir bariyer oluşturmak için yükseliyor.

Acı o kadar şiddetli ki, parmaklarımı çamura batırıp çıkmaya çalışıyorum. *Ne oluyor?* Kalbim o kadar çok çarpıyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

Zihnimden bir çığlık yayılıyor. *Anne! Anne!*

Bu acı... Bana ait değil. Onun acısı. Farron'un.

Gözyaşlarımın arasından göz kırpıyorum. İşte onu görüyorum, ufukta bir parıltı, Prenses Niamh'ın bedenini tutuyor. Dayton, Perth Quellos'u engelleyen bir altın bulanıklığı.

Keder -kendi kederim, Farron'un ki- beni tüketmekle tehdit ediyor. *Çok geç kaldım.*

Askerler homurdanıyor, bir Wraith dalgası etraflarını sararken haykırıyorlar. Parmaklarımı Sonbahar'ın toprağına gömüyorum. Kollarımın etrafındaki dikenler titriyor ve çırpınıyor, yeni sarmaşıklar kopuyor ve toprağına dökülüyor, daha derine iniyor, büyüyor.

"Çok geç değil," diye fısıldıyorum kendi kendime. Ezryn için değil. Dayton için değil. Farron için değil. Billy, Dom ve evlerini savunmak için savaşan her Autumn askeri için değil.

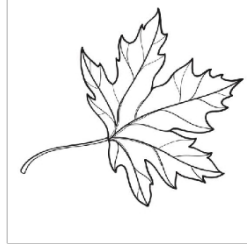
Derin bir hırıltıyla ayağı kalkıyorum ve yanımda çalılarımı getiriyorum. Topraktan fırlayıp etrafımızı saran Wraith'lerin her birini tüketiyorlar.

Sonbahar Muhafızları toplu bir teşekkür mırıldanıyor ama benim bakışlarım ileride. Perth Quellos'a. Dostuma.

"Farron," diye fısıldadım, "geliyorum."

OceanofPDF.com

Farron

Bana da mı oldu? Ayaz bedenimi sardı ve irademi mi çaldı? Çünkü hareket edemiyorum; içimdeki her şey üşüyor.

Annemin kollarımdaki cesedi kadar soğuk.

Çığlık atıyorum. Bunu biliyorum, tıpkı gökyüzünün mavi olduğunu ve nefes almak için havaya ihtiyacım olduğunu bildiğim gibi. Ama bu uzak bir şey. Bir savaş var: buz, çığlıklar ve kan.

Annem öldü.

"Git buradan, Farron! Git!" Birinin sesi. Tanıdık bir ses. Sevdiğim bir ses. Gitmemi istiyor. Tehlikede olduğumu düşünüyor. Belki de öyleyim. Ama bu noktada ne önemi var ki?

Ordum düşüyor. Ayaz geldi. Ve annem öldü. "Farron."

Başka bir ses var. Ah, belki de yanılmışımdır. Ayaz beni ele geçirmedi; sadece cansızım. Bu sesi tanıyorum ve burada, savaş alanında olmasının imkânı yok. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Farron, ben geldim."

Bu ses çok tatlı, içimdeki buzun üzerine düşen küçük bir güneş ışığı damlası gibi.

"Farron, bana bak!"

Gözlerimi açtım. "Rosalina?" Bir şey çatırdıyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Sonbahar'ın altın zırhını giymiş, karşımda duruyor.

Annemin cesedine baktı. "Çok üzgünüm."

"Git buradan, Rosie!" Diğer ses. Dayton'ı görmek için kafamı kaldırıyorum, yanağından kan süzülüyor. Kılıcı Quellos'un buz mızrağına çarpıyor. Ölüm vuruşu üstüne ölüm vuruşu yapıyor ama hiçbiri lanetli veziri öldüremiyor. "Farron'u al ve git!"

Quellos'la tek başına savaşması için onu bıraktım. Yavaşça annemi yere yatırdım ve Rosalina'nın omuzlarını tuttum. "Burada ne yapıyorsun? Sonbahar'dan çıkmalısın."

Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Sana ulaşmak için savaştım, Farron. Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim."

"Etrafınıza bakın! Savaş kaybedildi."

"Hayır, değil." Elimi tuttu ve içine bir şey itti. Bir parşömen. "Sonbahar'ın Yüce Prensi hâlâ güçlüyken olmaz."

Yavaşça parşömeni çözüyorum. İçinden büyük bir enerji patlaması sızıyor, saçlarımı geriye savuruyor ve tenime soğuk ürpertiler gönderiyor. "Bu... Bu bir grimoire'dan." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum: "Bu bir ölüm büyüsü."

"Al benden de o kadar." Rosalina elini çenemde gezdirerek başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Kötü görünen her şey kötü değildir. Olduğun şeyi kucakla, Farron."

Derin nefes alıyorum ve gözlerimi kelimelerin üzerinde gezdiriyorum. Benden bir ölüm büyüsü kullanmamı istiyor.

Neden yapmayayım? Sonbahar hayatın ölümüdür. Herkes böyle söylüyor. Quellos'un korktuğu şey de bu. Sonbaharın her şeyin sonunu getirmesinden, süzüp akıtmasından ve çalmasından.

Ve yine de...

Olduğunuz şeyi kucaklayın.

Ölüm olmasaydı, yaşamın iplikleri dünyanın bağını oluşturmak için asla bir araya gelmezdi. Hasatlarımızın cömertliği bu kadar değerli olmazdı; toprak asla yapraklarla dolmazdı ve kükreyen bir ateşten sonra közlerin güzelliğini asla göremezdik.

Evet, Sonbahar ölümdür.

Ve yaşayanları kurtarmak için ölüm olacağım.

Titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum, parşömeni bir elimle üstte, diğer elimle altta tutuyorum. Rosalina yanımda yükseliyor, gözleri parlıyor.

Ben büyüüyü yüksek sesle söylerken kelimeler alev alev yanıyor: "Kadim rüzgârlar ve derin gölgeler, çağrımızı duyun ve ruhlar biçsin." Göğsümde muazzam bir güç büyüyor. "Bu ruhları son istirahatlerine gönder, toprak onları alsın ve ölüm onları tasdik etsin."

Dayton'ın kılıcı Quellos'un mızrağıyla tekrar buluştuğunda havada acı bir cınlama duyulur. Ama Quellos tökezleyerek geri çekilir. "Ne yapıyorsun sen? Kes şunu!" diye hırlar.

"Karanlıkta ve sessizlikte, hiçbir canlı bakışın gözetleyemeyeceği bir yerde yatacaksın." Sesim büyük bir yankı gibi esintide taşınıyor. "Şimdi ebedi uykunuzda dinlenin ve ruhlarınız huzur bulsun."

Gözlerim bir grup Wraith'e takılıyor. Geri çekiliyorlar, silahlarını bırakıyorlar, boş gözlerini yukarı çeviriyorlar. Buz tutmuş kemikleri titriyor, parıldayan toz parçaları rüzgâra karışıyor. Yaşayan ölümler, ait oldukları yere, toprağa doğru sürükleniyorlar.

"Uyu, ey ölü, ve dinlen. Kemikleriniz parçalanacak, ruhlarınız kutsanacak. Yeryüzüne dönün ve bırakın yaşayanlar olsun. Ve son ölümünüzde özgür olacaksınız."

"İşe yarıyor," diye bağıyor Rosalina, dönerek. Etrafımızdaki hortlaklar gökyüzüne doğru bakıyor. Bedenleri kar taneleri gibi parıldayarak süzülürken, donmuş yüz ifadelerini bir huzur duygusu kaplıyor.

Büyümün en derin kuyusuna uzanarak büyüün son sözlerini söylüyorum: "Çünkü ölüm bir son değil, yeni bir başlangıçtır. Döngünün bir parçası, sonsuza dek dönüyor. Dünyadaki zamanın artık sona erdi, huzurlu bir ölüm, onarılmış bir çember."

Savaş alanında bir rüzgar seli esiyor. Askerlerim gözlerini kırıştırıp silahlarını indirirken, ölümüne bile savaşmak zorunda kalan zavallı hayaletlere nihayet barış armağan ediliyor.

"Hayır! Hayır!" Quellos ağlıyor.

Dayton ona doğru hamle yapar ama Quellos geri çekilir.

Parşömeni bırakıyorum, nefes nefese. Göğsüm boş hissediyor, sahip olduğum tüm büyü rezervleri tükenmiş. "Her şey bitti Quellos. Teslim olma zamanı."

"Asla," diye bağırır yılan. "Henüz bitmedi, prensim."

Dayton ona doğru yürüyor. "Senin ordun yok."

Quellos geri çekiliyor ve yüz ifadesinde çılgınca ve vahşi bir şey var. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi. "Haklısın. Benim ordum yok. O yüzden seninkini alacağım."

Yeşil gözleri hastalıklı bir alevle parlıyor; parmaklarından bir sis sızıyor ve vücudunun etrafında dönüyor. Ağzı çalışıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Durdurun onu!" Rosalina ağlıyor. "Tacı alın!" Dayton ileri atılır ama artık çok geçtir.

Büyük bir dehşetle etrafıma bakıyorum. Ölüler tekrar diriliyor. Az önce serbest bıraktıklarım değil.

Ölülerimiz.

Ölen askerlerimiz.

Ve yaşayanlara karşı dönüyorlar.

Sanki kurumuş sihirli kuyuyu doldurabilecekmişim gibi göğsümü tutuyorum. Hayır, hayır, buraya kadar geldik. Ama o kadar çok ölen asker var ki, kendi saflarımız o kadar zayıf ki. Ölülerin gözleri, kendi yoldaşlarına dönerken kızarıyor. Korku dolu çığlıklar yükseliyor.

Hiçbir şey kalmadı-

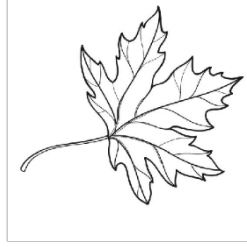
Uzaktan bir korna sesi geliyor. Bir kış fırtınası kadar güçlü ve gök gürültülü bir ses.

Yer sarsıldıkça ayaklarım altımda titriyor. Tepenin üzerinde bir sürü atlı beliriyor, büyük atları kutup ayılarından geyiklere ve kartallara kadar çeşitlilik gösteriyor.

Ve dümende, kocaman bir ren geyiğinin üstünde Keldarion var.

OceanofPDF.com

Keldarion

Tepenin üstünden savaşı bakarken, bir dakika bile erken gelmediğimizi biliyorum.

Coppershire'ın önündeki genellikle altın rengi olan tarla beyaz kırağı ile parıldıyor. Sonbahar'ın askerleri duvara doğru itiliyor, kendi ölüleri onlara karşı yükseliyor.

Ve Perth Quellos hala yaşıyor.

Kryodian Süvarileri'nin kaptanı Eirik Vargsaxa, gümüş mavisi zırhının içinde parıldayan geyiğiyle yanıma geldi. "Emrinizdeyim, Prensım."

Kış'ın en cesur süvarilerinin tüm gücüyle bir çılgılık atıp tepeden aşağı iniyorum. Süvariler beni takip ediyor, yaşayan ölülerin üzerine pençe ve dişleriyle saldırıyor. Binicisi alevli oklar fırlatırken yukarıdan bir baykuş çılgılık atıyor. Biz savaş alanında ilerlerken Sonbahar birlikleri geriye doğru sendeliyor, sersemlemiş yüz ifadeleri sonunda yardım için burada olduğumuzu anlıyor. Kılıçlarını sevinçle havaya kaldırıyorlar.

Bir elimle atımın dizginlerini sıkıca tutuyorum, diğer elimle de yoluma çıkan tüm wraithlerin kafalarını koparıyorum. Farron'dan ya da

Kaosun ortasında Quellos.

Tanıdık bir koyu metal parıltısı bakışlarımı yakalıyor ve ren geyiğimi ileri sürüyorum. Tek bir hamleyle, Ezryn'le karşı karşıya gelen Wraith'i ikiye ayırıyorum. Zırhı buz ve kanla kaplandı.

Başını bana doğru eğdi. "Partiye biraz geç kaldım."

"Modaya uygun bir şekilde."

Bir an için bakışlarımızı birbirimize dikiyoruz ve sonra dümenini o tanıdık şekilde sallıyor; metalin ardında bir gülümseme olduğunu anlamamı sağlayan o sallama.

"Gel hadi." Kolumu ona doğru uzattım. "Vezirimi bulalım."

Ren geyiğinin üzerinde arkamdan geliyor. "Sana söyledim mi?" "Eğer onu öldürmene izin verirsem, ödeşmiş olur muyuz?"

Ezryn homurdanıyor ve ben bunu evet olarak algılıyorum. "Farron'u en son orta yüksekliğe doğru giderken gördüm."

Atımı yönlendiriyorum ve dizginleri çekiyorum. Askerlerin ve Wraithlerin arasından geçerek ilerliyoruz.

Ezryn'in nefesi ağırlaştı. "Öylece kaçıp gitmek yerine yardım almaya gideceğini bize söyleyemez miydin?"

Omuzlarım sertleşiyor ve yüzümü göremediğine seviniyorum. "Atlıları beni takip etmeye ikna edebileceğimden emin değildim. Başarısız olursam bana güvenmeni istemedim."

Ezryn iç çeker. "Hadi, Kel. Sana her zaman güvenebiliriz."

Sessiz kalıyorum, çatışmada manevra yapmaya odaklanıyorum. İki dev kutup ayısı devasa gövdelerinin altında küçük bir Wraith sürüsünü eziyor, binicileri dışarı fırlayanlara alevli kılıçlar sallıyor. Ren geyiğim düşmüş buz tutmuş bir atın üzerinden atlıyor.

"Bu kaosun içinde onu asla bulamayacağız-" diye söze başlıyorum. Göğsümdeki o korkunç, dırdırcı şeyi. Keşke söküp atabilsem dediğim o şey. *O burada.*

Topuklarımı ren geyiğinin yan tarafına saplıyorum, o ipi takip ederken savaşın geri kalanı kayboluyor.

"Orada!" Ezryn işaret ederek bağırıyor.

İleride, ortadaki tepenin dibinde kardeşlerimiz var. Dayton, Perth Quellos ile mızrak kılıca dövüşürken, Farron'un bir eli bir parşömende, diğeri umutsuzca göğsüne yapışmış durumda. Ve onun yanında, ısıltılı ve güçlü bir şekilde duran Rosalina.

O lanetli kadın.

Onu burada, bir savaşın ortasında görünce içimde öfke ve dehşet kabardı. Tüm bunlardan uzakta, kalede olması gerekiyordu!

Ama Rosalina hayatı buna bağlıysa emirlere uyamaz. Ki şu anda öyle.

Lanetli, lanetli kadın!

Ezryn homurdanıyor. "Hadi onu öldürelim."

Dilimi şaklatıyorum ve ren geyiği boynuzlarını indiriyor. Büyük küheylanım bir kükremeye vezirime doğru saldırıyor ve onu uçuruyor.

Arabayı durdurdum, Ezryn ve ben hayvandan atladık.

"Kel," diye nefes alıyor Rosalina ve ben ona dönüyorum. Yukarıdaki ve Aşağıdaki Tanrılar, o çok güzel. Etrafımızdaki savaşa rağmen yüzünde korku yok, sadece kararlılık var. Onu kollarıma almak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum ve-

"Olamaz." Ezryn'in sesi. Bir cesedin yanında yere yığılıyor ve kalbim sıkışıyor. Prenses Niamh.

Ezryn'in elleri yeşil parlıyor ama ben bile çok geç olduğunu görebiliyorum. O gitti. Tek teselli Quellos'un doğal olmayan büyüünün henüz

cesedini diğerk askerler gibi canlandırdı. "Sen geldin."

Farron önümde duruyor, yüzünde düz bir ifade var. Onu ensesinden kavriyorum. "Nefes aldığım sürece senin için savaşacağım."

"Evet, o zaman dövüşmeye başlayalım." Dayton onun yanında duruyor, vücudu kana bulanmış. İçime çekiyorum. Kendi kanı.

Quellos sendeleyerek ayağa kalkıyor.

"Senin zamanın doldu," diye sesleniyorum ona, kılıcımı toprağın içinde sürükleyerek. Dişlerini gösterip tıslıyor, "Keldarion, lanetli olan, hain.

Canavarın

Briar. Winter'ı senin egemenliğinden kurtarıyorum."

"Ölümle özgürleştirmek." Ayağımı mızrağına vurup onu paramparça ediyorum. Ailem yanıma geliyor ve onların varlığını ılık bir esinti gibi hissediyorum. Kardeşlerim. Eşim.

Quellos'un gözleri parlar. "Ölüm, senin gibi bir canavara hizmet etmekten daha iyidir."

Göğsüne bir tekme atıp kılıcımı başımın üzerine kaldırıyorum. "O zaman dileğini yerine getireceğim."

Bıçağı aşağı sallıyorum-

Buza sertçe çarpıyor. Quellos gülüyor, benimle onun arasında yeşil buzdan bir kalkan var. "Her zaman aptalsın, Keldarion. Ben senin gibi değilim. Ben çok daha fazlasıyım. Kış Lütfu'na ya da Koruyucu'nun Kılıcı'na, hatta hayatın kendisine bile ihtiyacım yok. Ben bunların ötesindeyim. Ben yüceliğim. Ben-"

Öne doğru bir şey fırlıyor: mor dikenli bir sarmaşık. Dönüyorum. Caspian mı? Ama hayır. Rosalina'nın bileğindeki bir sarmaldan uçuyor. Sarmaşık Quellos'un tacını sarıyor ve ona doğru çekiyor. Havada korkunç bir çıtırtı duyuluyor. Ona uzanıyorum ama-

Ama buna ihtiyacım yok. Quellos'un yeşil tacı çizmesinin altında yatıyor.

"Söylediğın her şey zehirli," diye hırılıyor ve topuğunu daha sert gıcırdatıyor. Ezilmiş kristalden yeşil bir sis sızıyor. "Başka kimseye zarar veremezsin." Yüz ifadesi karanlıkla parlıyor. "Büyülü Vadi'de *senin* için bir gelecek yok."

Sarmaşıklar, budaklı vezirin etrafını sararak onu dikenlerden oluşan bir mengeneyle bağılıyor. Tutunmaya karşı mücadele ediyor ama lanetli büyü olmadan zayıf, yaşlı bir adamdan başka bir şey değıl.

Bu hainin yaşamasına izin vermeyeceğim. Kılıcımı başımın üzerine kaldırıyorum-

Farron kolumu tutuyor. "Bekle," diyor. "Bu büyücölük hakkında onu sorgulamak için canlı yakalamalıyız."

Ağır bir hırıltıyla kolumu indiriyorum. Farron haklı. Eski vezirim sonsuza kadar bir hücrede çürüyebilir, umurumda değıl.

"Taç kırıldı ama Wraithler yaşıyor," diyor Ezryn ve dikkatimizi tekrar savaşa çekiyor. Süvarilerimiz onların büyük bir kısmıyla başa çıkmış olsa da, birliklerimiz geri çekiliyor, zombiler çok fazla.

"Başka bir taç daha var," diyor Farron. "Rosalina ve ben savaş kampında bir başkasının taç taktığını gördük."

Ezryn etrafında döner. "Artık ondan bir iz yok. Ölüleri tekrar dinlendirmek için büyüü kullanmalısın."

Farron'un yüzünü dehşete düşmüş bir boşluk kaplar. "Büyüm tükendi. Hiçbir şeyim kalmadı."

İçimize umutsuz bir korku yayılıyor. Dönüp savaş alanına bakıyorum. Askerlerimiz çığılık atıyor, kendi yoldaşları tarafından saldırıya uğradıklarında yüz hatlarını yeni bir panik kaplıyor. Birçoğı mevzilerini terk edip şehir surlarına doğru koşuyor.

Hayır, her şey bu noktaya gelmiş olamaz. Ailem her şeyden vazgeçti. Kryodian Süvarilerini sonlarına ben getirdim. Farron annesini kaybetti.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı-

"Sihrimi al."

Dayton'a bakıyoruz. Omuzlarına dökülen sarı saçlarını kan boyuyor ve göğsü kabarıyor ama onda bir güç var, bana ağabeyini, eski Yaz Prensi'ni hatırlatan bir güç.

Dayton, Farron'un yüzünü avuçlar. "Sihrimi al, Fare. Al ve buna bir son ver."

Farron onun dokunuşu altında titriyor. "Sen neden bahsediyorsun? Bu imkansız."

"Hayır, değil." Dayton'ın gözleri çelikleşti. "Benimle bir pazarlık yap."

Dayton ve Farron'un arasına bakarken göğsüm kabarıyor. Aralarındaki hava yoğun, sanki dünyanın kadim büyüsü güçlü bir şey olacağını sezmiş gibi.

"Senin büyüne dayanamıyorum," diye nefes alıyor Farron.

"Ona güven," diyorum ve Rosalina'ya bakıyorum. "Tüm pazarlıklar kötü değildir."

Aslında Castletree'ye umut veren, bu inatçı, azimli kadınla yaptığı pazarlıktı.

Bana gülümsüyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Ve pazarlık yapan herkes kötü değildir."

Bileğimdeki diken ve kar tanesi dövmesi şarkı söylüyor gibi görünüyor ve elimi onun etrafına sarıyorum. Ama yüzündeki ifadeyi gördüğümde şüphelerim dağılıyor. Farron ve Dayton'a saf bir şefkatle bakıyor. Sanki onların mutluluğu onun mutluluğuymuş gibi.

Ezryn ileri atılıp saldıran bir Wraith'i engellerken bir kılıç *sesi* duyulur. "Bizi sadece sen kurtarabilirsin, Farron. Ne söylediğimizin bir önemi yok. Kendine güven!"

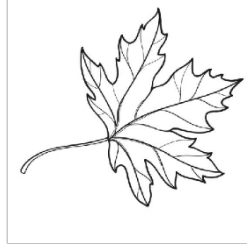
Wraithler bizi hissetti, bedenleri hâlâ etli ve fae benzeri. Kılıcımı çekip Dayton ve Farron'un önüne geçiyorum. "Sizi koruyacağız."

Mor sarmaşıklar yerden fıskırıyor, dalgalar gibi dalgalanıyor. Dikenler üç Wraith'i yutarken Rosalina omzunun üzerinden Farron'a bir bakış fırlatıyor. "Sonbahar Diyarı için."

Farron'un gözleri parlıyor. "Hepiniz için." Elini Dayton'inkinin üzerine koyar. "Hadi bir pazarlık yapalım."

OceanofPDF.com

Dayton

Daha önce hiç pazarlık yapmamıştım. Çılgınca, biliyorum. Tüm fae'ler pazarlık yapar. Ama ben hiçbir zaman bir şey için tutulmak istemedim.

Ama şimdi, buna tutunmak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

Sonbaharın Yüce Prensi'nin önünde diz çöktüğümde sihir sözlerime karışıyor ve ağzımda şampanya gibi parlıyorlar.

Pazarlık yapmak kolay, farkındayım. İçinden geldiği gibi konuşuyorsun.

"Farron, Sonbahar'ın oğlu, büyümü sana adıyorum. Her zaman senin emrinde. Gücümü al ve kendinin yap; ben bir kap ve kanal olayım; sihrimi çek ve senin içinden akmasına izin ver. Her mevsim ve her fırtına boyunca sana ait olayım." Duygular boğazımı tırmalıyor ve bulanıklaşan görüşümde onu görebilmek için mücadele ediyorum. "Karşılığında, bu anı asla unutmayacağına dair bana söz ver. Şu anda kim olduğumuzu. Beni sevdiğin zamanı. Ve benim seni sevdiğim zamanı."

Farron'un yüzü duygusallaşüyor ve kollarını bana dolayarak beni yukarı çekiyor. Etrafımızda turkuaz bir ışık parıldıyor; pazarlık büyüsü havada asılı duruyor, anlaşılmayı bekliyor.

Farron başını sallar. "Bu bir pazarlık, Day. Her fırtına ve her mevsim boyunca."

Aramızdaki boşluk titriyor ve iç çekiyor. Farron'un miğferinden bir dizi altın ışık fışkırıyor ve benim kılıcımdan bir gümüş dal da aynısını yapıyor. Benim ve Farron'un bileklerine dolanmadan önce birbirlerine dolanarak cisimleşiyorlar.

"Al onu Farron," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sihrimi al ve halkını kurtar."

Haykırıyor ve altın ışık turkuaz ışıltıya karışıyor. İçimden garip bir his akıyor; bir hortumlama değil, nazik bir damlama. Farron'un dokunuşunu içimde *hissediyorum*, kendi büyüğü benimkini nazik bir salınım ile dışarı çıkarıyor.

Farron büyüğü fısıldarken beni bırakmıyor. Büyü rüzgâr ile birlikte esintiye karışıyor. Sonbahar askerleri ve Kryodian Süvarileri, düşmanları toza dönüşüp tekrar toprağa yerleşirken boş havayı kesiyor.

Savaş alanı sessiz.

Parıltı azalıyor ve kaslarım gevşiyor. Farron beni yere çarpmadan önce yakalıyor.

"İşe yaradı mı, Fare?" Cevabı zaten bildiğim için fısıldıyorum.

"İşe yaradı," diyor Kel, elini hem benim hem de Farron'un omuzlarına koyarak. "Tebrikler. Az önce krallığınızı kurtardınız."

SAVAŞ ALANI TEMİZLİK MODUNDA. Perth gümüşle zincirlenmiş durumda ve Keldarion ile Ezryn tarafından izleniyor.

Diğer askerler yaralılara yardım ediyor ya da ölüleri topluyor. Savaşın doğasında olduğu gibi, cesetler yere saçılıyor. Ancak Rosalina'nın cesareti ve Farron'un cesareti olmasaydı kesinlikle çok daha fazlası olacaktı.

Farron ıslıl ıslıl parlıyordu, içinden parlayan dalgalar halinde güç fışkırıyordu. Yüce Prens'in koç tacı öğleden sonra ışığında parlıyor. Gözleri hâlâ bana kurdunu hatırlatan bir ışıltıyla parlıyor.

Parmaklarımı uzatıyorum. Tüm sihrimi tüketti. Castletree'ye yapacağım bir ziyaretin rezervlerimi geri getireceğini biliyorum ama bu pazarlıkla sonsuza dek onun emrine amade olacağım.

Pişman olmadığım ve asla olmayacağım bir pazarlık.

Sonbahar hayatın ölümüdür. Farron bana hep bunu söylerdi. Ama şimdi o büyü, onun büyü, Büyülü Vadi'nin doğal döngüsünü yeniden düzene soktu.

Kalbim ona karşı hiç bu kadar sevgi dolu olmamıştı.

Ve Rosalina, eşi. Onun yanında duruyor, gerçek bir Sonbahar prensesi gibi görünüyor, siyah saçları güzel yüzünü çerçeveleyiyor. Onlara baktığımda göğsümde acı dolu bir özlem zonkluyor.

Tekrar savaş alanına odaklandığımda kalbim duracak gibi oluyor. Padraig, Billigan ve Dominic, Padraig'in altın peleriniyle kaplı bir cesedin önünde diz çökmüşlerdi.

Prenses Niamh. Beni ele geçirmekle tehdit eden üzüntüyü uzaklaştırmaya çalışıyorum. O benim için her zaman ikinci bir anne gibiydi, kendi annemi kaybettiğimde beni teselli etmişti... Ve şimdi onu da kaybettik.

Ani bir farkındalıkla, beşimiz arasında

-Rosie, Kel, Ez, Fare ve ben, tek bir anne bile kalmadı.

Şimdi Rosalina'ya dönüyorum, güçlü bir duruşu var ama yüzünde endişe okunuyor. "Aklında ne var, Blossom?"

Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Endişeliyim," diyor. "Daha önce Perth'inkine benzer bir tacı olan bir figür gördüğümü sanmıştım. Day'e benziyordu-"

Bir kahkaha sesi duyuldu. Perth Quellos bize doğru bakıyor.

"Sessiz ol, seni iğrenç yaratık." Ezryn ayak bileklerindeki zincirlere hızlı bir tekme atıyor ama Perth gülmeye devam ediyor.

Rosalina ve ben yavaşça yaklaşıyoruz ve beline koruyucu bir tutuş yerleştiriyorum. Perth sanki bir sır verirmiş gibi başını eğiyor.

Beşimiz de dikkatli bakışlar atıyoruz. Ne yapabilir ki? Zincirlenmiş durumda. "Sen," diyor Perth hırıltılı bir sesle, "kaybettin."

İliklerime kadar işleyen bir önsezi duygusu, tam olarak açıklayamadığım bir korku.

"Kış'ın zindanına gidecek olan sensin," diye homurdanıyor Kel.

Perth başını geriye atıyor, gülüşü hastalıklı bir öksürüğe dönüşüyor. "Başarısız olma ihtimalimin olduğunu biliyordum. İhanet eden prensin daha fazla hainlik yapabileceğini nasıl düşünemezdim? Bu yüzden şimdiye kadarki en büyük deneyimi tasarladım."

Kel onu cübbesinden tutup kaldırır. "Bu kadar bilmece yeter."

"Eğer ordum düşerse," diye boş boş gülümsüyor Perth, "senin ve değerli eşinin de benimle birlikte düştüğünden emin olmak istedim."

Rosalina'yı daha sıkı çekerek doğruluyorum. Hava sanki üzerimize baskı yapan büyük bir ağırlık gibi kalınlaşıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Zaten Kış'ın Yüce Prensi için nefret ve intikamla dolu olan ölümlü bir yaratık," diye gürledi Perth, "öğretilerim için mükemmel bir çıraktı. Yeşil Alev'e onur getirecek ve bunu yaparak kendi intikamını alacak!"

Sonra duyuyorum: bir dizi sert patlama ve rüzgâr sesi. İçimi doğaüstü bir ürperti kaplıyor.

Doğu kanadında, bir müfreze Sonbahar Muhafızı ve Kryodian Süvarisi'nin üzerine ölümcül buz sarkıtlarından oluşan bir dolu yağıyor. Her bir buz parçası ölümcül bir isabetle askerlere saplanıyor. Acı çığlıkları ve merhamet yakarışları rüzgârı kesiyor.

Ezryn Perth'in bileklerindeki zincirleri kapıp sertçe çeker. "Bu kötülüğü nasıl yapıyorsun?"

Ama Rosalina cevap verir, sesi panik içinde bir çığlıktır. "Bu o değil! Farron, dikkat et!"

Farron hızla göz kırpmıyor, şimdi küçük bir tepenin zirvesinde tek başına duruyor, elinde parşömen. "Neler oluyor-"

Ama sözlerini bitiremez. Kara buz bacaklarından yukarı, gövdesine doğru sürünür ve Koop ve Flicker'a yaptığı gibi onu da hızla yutar.

Farron! Kalbim daralıyor. Onu dışarı çıkaracağız, onu dışarı çıkaracağız.

Farron'un arkasından pelerinli bir figür çıkar, başında koyu yeşil kristal bir taç parlamaktadır. "Ah, beni bitirmeye çalışan ilk canavar. Onu bu şekilde paramparça etmek *çok* kolay olacak."

O ses. O sesi tanıyorum.

Pelerinini çıkarıyor ve Lucas'ın çarpık yüz hatlarını görüyorum. Ama o değişmiş, artık o hortlaklardan biri. Kafatası kırılmış, donarak tekrar bir araya gelmiş gibi görünüyor. Donmuş bedeninin üzerinde hastalıklı yeşilimsi mavi bir parıltı dolaşıyor. Omuzlarında ve kollarında kocaman buzdan tümsekler oluşuyor ve göğsünden sivri uçlar çıkıyor. Perth onu ne tür bir canavara dönüştürdü? Ve o taçlardan birine sahip...

Sanki Ezryn ve Kel'in düşüncelerini kendi düşüncelerim gibi hissedebiliyorum. O ölecek.

Tekrar.

Keldarion Perth'i bir yığın halinde bırakıp kılıcını çekti ve Lucas'a doğru fırladı. "Bir ölüm sana yetmedi mi?"

"Bekle, Kel yapma-" Rosalina bağıyor.

Ama o dinlemiyor. Kel sıçırıyor, kılıcını kaldırıyor. Lucas'ın boynuna saplanıyor. Çeliğin taşla buluşması gibi parıldayan bir çınlama duyulur. Keldarion duraksıyor, Lucas'ın boynundan kılıca buz sıçrarken mavi gözleri irileşiyor. Bıçağa, oradan da Kel'in ellerine, kollarına doğru ilerliyor. Uzaklaşmaya çalışıyor ama kurtulamıyor. Buz onu kaplamadan önce bize dehşetle bir bakış atıyor.

Rosalina korkunç bir çığlık atar.

Bu canavar az önce Büyülü Vadi'deki en güçlü fae'yi alt etti. Ve bir kılıç bile sallamadı.

Ezryn öfkeli bir hırıltı çıkarıyor, sonra dümenini bana doğru sallıyor. "Onu al ve kaç. Tacı yok edeceğim."

Onun emriyle neredeyse içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Askerler dolu fırtınası tarafından süpürülürken ya da ölümcül buz parçalarından kaçarken savaş kaos içinde.

"Onları *bırakamayız*," diye haykırıyor Rosalina.

Çaresizliğini hissediyorum. Fare, Kel, Ez, onları terk edemem.

Ezryn saldırıyor ama Kel'in yaptığı gibi Lucas'a dokunmak istemediği için kılıcını kınına sokmuş. Avuçlarından güçlü bir ateş patlaması çıkıyor. Vücudunun etrafında dalgalanıyor, sonra da düşüyor.

"Ateş yeterli değil. Önce taç yok edilmeli!" Rosalina sesleniyor.

Ama artık çok geç. Lucas elini uzatır, parmakları korkunç buzdan pençelere dönüşür. Ezryn'in göğüs plakasını tırmıklarlar. Ezryn çığlık atamadan buzdan bir kabuk onu yutuyor.

Lucas dönüyor, kristal mide bulandırıcı parlak bir yeşille parlıyor. Rosalina bileğini tutuyor. Ezryn deriyi iyileştirmiş olabilir ama görünür olsun ya da olmasın yara izi hâlâ duruyor. "Prensini paramparça etme vakti geldi," diyor.

Farron'un donmuş bedeninin önünde durup çift bıçağımı çekiyorum. "Ona dokunmayacaksın."

"Onun yanında olmayı bu kadar çok istiyorsan," diye homurdandı Lucas, "o zaman ölümünde de yanında ol."

Buzdan bir çizgi, hızlı ve kaygan bir şekilde, zemini örüyor ve sonra bacaklarıma çarpıyor. Vücudumda sürünmeye başlamadan önce bağırarak zamanım bile olmuyor.

Aklıma gelen son şey kolumu savurup Rosalina'yı itmek oluyor. "Kaç! Kaç, Rosie."

Geri çekiliyor, dikenlerle kaplı bileklerine bakıyor. "Hadi, hadi, hadi."

Hiçbir şey olmuyor.

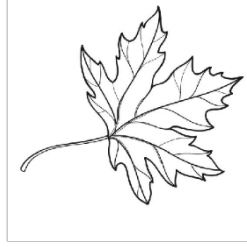
Buz gövdeme ulaşıyor, soğuk içimi derinlemesine kesiyor.

Rosalina bizden savaş alanına bakıyor ama hareket etmiyor.

"Kaçın!" Tekrar bağıriyorum.

Lucas öne çıkar. "Hiçbir yere gitmiyor." Büyük bir buz duvarı büyüyor, bizi içine alıyor. Onu hapsediyor. Buz boynumdan yukarı tırmanıyor ve son bir nefes için soluk soluğa kalıyorum. *Onu kurtaracak kadar güçlü değildim.*

Rosalina

Bu... Her şeyin yol açtığı şey bu mu?

Titrek bir nefes alıp daire çiziyorum. Lucas'ın büyüü her yanımızı sarıyor, Sonbahar'ın mavi gökyüzü kalın buzun arkasında kapanıyor.

Önümde duruyor, bir zamanlar tanıdığım adamdan değişmiş ve mutasyona uğramış.

Ama yabancı değil. Sanki dışı içine uyuyor.

Prenslerim burada bizimle birlikte kapana kısıldılar, bedenleri dondu, acıları ve korkuları buzun içinde bile görülebiliyor.

Her şey bu noktaya geldi.

Tam olarak on bir yıl önce olduğum yerdeyim, buzun altında kapana kısılmış, yanımda sadece Lucas var.

"İşin bu noktaya gelmesini istemezdim," diyor, sesinde sivri uçlar var. "Ama o çılgın buz perisi bana ikinci bir şans verdi. Ben de seni o canavarlardan kurtardım. Seni tekrar kurtardım."

Gözyaşlarımın arasından ona ters ters bakıyorum. "O zaman beni umursamıyordun. Şimdi de umurunda değilim. Her zaman seni güçlü hissettiren şeyle ilgiliydin."

Acımasız bir kahkaha atıyor. "Kendimi güçlü hissetmeme gerek yok. Ben güçlüyüm." Yumruklarını sıkıyor, yeşil sis parmaklarının arasından geçiyor. "Bunu hep biliyordum ve şimdi kanıtladım. O canavarlar bile beni yenemedi. İstedğin bu muydu? Maceracı, prenses rolünü oynamak mı? Öyle olsun. Kavgayı bırak ve benimle rol yap."

Savaşmayı bırak. Onu takip etmek, bir kez daha onun gölgesi olmak çok kolay olurdu. Kendi dünyamda söz sahibi olduğuma dair bu aptalca fikirden vazgeçmek.

Ama ben artık öyle biri değilim; bunu bana prenslerim öğretti. Ben de bunu kendime kanıtladım. Adamlarım etrafımda duruyor, buzdan sessiz nöbetçiler. Bileklerimdeki dikenlerin bağlantısını hissetmeye çalışarak ayağa kalktım. Lucas'ı gördüğümde büyü benden uzaklaşmış, vahşi korkumun içinde kaybolmuş gibiydi.

Ama şimdi onu bulmaktan başka çaremiz yok.

Güç içimde dalgalanıyor ve iki diken serbest kalıp sert toprağı yırtarak Lucas'a tıslayan yılanlar gibi saldırıyor. Keskin dikenler kollarını yırtıyor, kumaşı parçalıyor. Yaradan siyah kan sızıyor. Goblinler gibi siyah kan.

Bana yüzünü buruşturuyor. Gözlerimi ondan ayırmadan dikkatli adımlar atıyorum. Sarmaşıklarım canlı, kollarıma dolanıyor.

Kafasına nişan alarak ona bir diken atışı daha gönderiyorum. Ama bu sefer hazırды, buz pençeleriyle kaplı parmaklarıyla yakaladı. Tüm çalı kristalleşiyor ve sonra paramparça oluyor.

"Ne iğrenç bir büyü bu?" Tükürdüm. Tüm araştırmalarım rağmen, Büyülü Vadi'nin Yüce Prensleri'ne rakip olabilecek bir büyü okumamıştım. Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. Yeşil sis tacın etrafında kıvrılıyor. *O lanet şeyi kırmam gerek.*

Elimi arkama koyup tek bir keskin diken çıkarıyorum ve kendimi Lucas'a doğru fırlatıyorum. Sarmaşıklar bacaklarıma dolanıyor, beni daha yükseğe itiyor. I

Çılgılık atarak dikenini yeşil kristalin üzerine düşürdü.

Lucas'ın tepki verecek zamanı yok ve ben de doğru hamleyi yapıyorum. Diken battı. Tek bir kalp atışı boyunca havada asılı kalıyorum -dikenim kristale batıyor- ve görüşüm kararıyor. Dünya tersine dönüyor ve önümde bir görüntü belirliyor.

Gölgeler içinde kıvranan bir kadın, siyah saçları duman dalları gibi etrafında dönüyor. Devasa yeşil kristallerden yapılmış bir mağarada diz çökmüş. Ellerini iki yana açmış, sesi korkunç bir büyüyle yankılanıyor. Bir şey çağırıyor...

İçimi derin bir yanlışlık duygusu kaplıyor, o kadar kötü ve korkunç bir şey ki zar zor kavrayabiliyorum. Tüm bedenim soğuyor ve zaman hızlandıkça diken hala sağlam olan mücevherin üzerinde parçalanıyor. Yere yığılıyorum.

"Şimdi, Balkabağım." Lucas'ın sert elleri beni belimden kavırıyor ve buzlu mağaraya doğru fırlatıyor. "Bu hiç hoş değildi."

Donmuş duvara çarpıp bir yığın halinde yere düşüyorum. Başım çınlıyor. Uzaktan, prensler gibi beni dondurmadığını fark ediyorum. Yapamayacağı için değil, yapmak istemediği için. Dondurulmuş olsaydım dehşet içinde kıvranamazdım.

İnleyerek kendimi yukarı itmeye çalışıyorum, ellerim kana bulanıyor. Nereden gelmişti bu? Düşünmeye fırsat bulamadan botu kaburgalarımın çarpıyor ve acı içinde bağırarak yere yuvarlanıyorum.

"Seni kırmak umurumda değil," diyor Lucas. "Bunu daha önce de yaptım."

Prenslerimden birinin donmuş bedenini bana yardım etmesi için kullanarak, acı içinde ağlayarak kendimi zorla ayağa kaldırıyorum. Farron. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Ben de onlar gibi kapana kısıldım.

Lucas saldırıyor, ben de ilerlemesini durdurmak için umutsuzca bir çalı çırpı fırlatıyorum. Ama bu onu uzun süre tutmayacak. Avucumu buzlu duvarda gezdirdiğimde duvar kırmızıya boyanıyor,

kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Buz mağarasının dışında çarpık silüetler dalgalanıyor - içeri girmeye çalışan askerler mi?

Lucas'ın ayak sesleri arkamda yankılanıyor ve dönüp buzdaki yansıma bakiyorum. Kırılmış, korkmuş, çaresiz. İnsan.

"İşte buradasın," dedi Lucas.

Yolundan kaçmaya çalışıyorum ama beni yakalıyor, iri bir elini her iki bileğime doluyor ve *donduruyor*. Çığlık atıyorum. Buz kollarımdan yukarı, pazarlık ettiğim briar bileziklerin üzerine çıkıyor. Kendimi savunmanın tek yolu... Gitti.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, uzun, korkunç bir feryat. Lucas dirseklerime ulaşan buzu durduruyor, sonra beni donmuş kollarımdan tutup kaldırıyor. Ayaklarımı tekmeliyorum ve ayaklarım işe yaramaz bir şekilde ona çarpıyor.

"Sanırım arkadaşların içeri girmeye çalışıyor."

Lucas bir eliyle hâlâ beni tutarken diğer elini sallıyor. Etrafımızdaki buz dağılıyor ve çevremizdeki Sonbahar askerlerini gösteriyor. Toplu bir zafer çığlığı atıp bize doğru koşuyorlar.

İçimden korkunç bir anlayış geçiyor. Perth haklıydı. Kaybettik. Lucas boşdaki elini sallıyor ve yeşil kristal daha da parlıyor. Taç... Gördüğüm o lanetli mağaradan büyü akıtıyor. Perth ve ölü ordusu olmadan, Lucas hepsini alıyor. Kükreyerek bir tane daha askerlerin üzerine dolu yağdırdı.

"Hayır!" Sanki her darbeyi kendi kalbime alıyormuşum gibi hissederek çığlık atıyorum. Uzaktan, Billy, Dom ve Padraig'in bana doğru koştuklarını görüyorum, gözleri geniş bir şekilde sahneyi inceliyorlar ve donmuş prensleri fark ediyorlar. Bizi kurtarabilecek tek insanlar.

Şimdi, bunun doğru olmadığını biliyorsun, zar zor duyulabilen bir ses zihnimi tırmalıyor.

Lucas beni buz gibi yüzüne yaklaştırıyor. "Burayı unut."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Burayı unutmak... Nasıl unutabilirim?

Bir *yerden* çok daha fazlası. Bu topraklarda hayal edebileceğimden çok daha fazlasını buldum. Bir aile buldum. Aşkılarımı. Bir amaç.

Caspian bana *senin bu dünya için yaratıldığını* söylemişti. Sadece bir şaka değildi. Burayı unutmak kendimi unutmak olurdu.

Ve ondan vazgeçmeyeceğim.

Çenemi kaldırıyorum ve nefes alıyorum. "Artık senin tutsağın değilim."

"Aynı fikirde değilim." Lucas dudağını dişlerinin üzerine kıvırıyor ve buz kollarımda daha da ilerliyor. "Etrafına bak balkabağım. Prenslerin donmuş. Ordun öldü. Kapana kısıldın, büyün yok, tacın yok. Sen bir hiçsin. Benim neye dönüştüğüme bak, bir insandan çok daha fazlasına."

Hava sanki çatırdıyor ve tenim ısınıyor. Kelimeler zihnimde kıvılcımlanıyor ve cevaplara sahip olduğumu fark ediyorum.

Bana geliyorlar, kayan yıldızlar gibi düşüyorlar. Caspian'ın sözleri.

Sen sadece bir insan değilsin.

O insan derisinin içine

hapsolmuşsun.

"Artık insan olmayabilirsin," diye hırlıyorum Lucas'a, "ama ben de değilim."

Annem Fae'ler tarafından çalınmadı. O bir Fae'*ydi*.

Göğsümde bir şey tutuşuyor: kalbimin yanında bir ısı parlaması. Tutuşmasın diye bastırdığım korlar. İçimdeki canavar, bakmaya korktuğum karanlık yerde uyuyor.

Lucas kendime olan güvenimi çaldı. İçimde ışığa layık hiçbir şey olmadığına inandırdı beni.

Ama yanılıyor.

Bir kurdun gülümsemesinin ardında saklanan iyiliği gördüğümde onu buldum. Babamı affettiğimde. Çalılıkların arasındaki karanlık boşluklara baktığımda.

Bir an için, sessizlik. Büyülü Vadi nefes alıyor. Sonra içime bakıyorum ve içimdeki ateşin alevlenmesine izin veriyorum.

Kuru yaprakların tepesindeki bir kıvılcım gibi tutuşuyorum. Ve içimde alev alan şey cesaretimden daha fazlası. Ötesinde bir şey, derin, kadim ve güçlü bir şey.

Bir çığlık attım. Görüntüler gözümün önünden geçiyor: gül ağacını bulmak, Castletree'nin emrime itaat etmesi, çalılıkların gülleri kurtarmama yardım etmesi. Bir kadının yüzü, gözleri parıldayan yıldız ışığıyla dolu, bana gülümsüyor.

Ben bu dünya için yaratıldım. Ben onun bir parçasıyım. O da benim bir parçam.

Buraya evim diyen sevdiklerimi korumak için alevin kendisi olacağım.

Vücudumdan beyaz bir ateş fışkırıyor. Lucas yüzünü siper ederek çığlık atıyor ama bundan saklanmak yok. Benden saklanmak yok.

Kulaklarımı uğultular dolduruyor: suyun, rüzgârın, toprağın ve ateşin gürültüsü. Sanki bir anlığına evrenin dokusunu ve onu birbirine bağlayan iplikleri görüyorum. Altımdaki taş ikinci bir deri gibi. Rüzgâr, damarlarımdaki kan akışı gibi.

Ve dikenlerimi hissediyorum. Bileğimdekileri değil. Henüz yapılmamış olanları.

Bilincim yeryüzüne ulaşıyor, onları tıpkı Aşağıda yaptığım gibi varlığa dokuyor. Yeşil sis beyaz kıvılcımlarla buharlaşıyor. Böğürtlenlerimden biri şimşek gibi çakarak Lucas'ın tacını parçalıyor.

Topraktan fışkıran devasa, beyaz altın dikenler buzlu zemini paramparça ediyor. Diken yumağı Lucas'a çarparak onu yere yapıştırıyor. Dikenlerim boyunca altın güller açıyor, güzel ve ölümcül.

Bir çatlak sesi duyuldu ve buz kırıldı. Gözlerimi kırıştıyorum, bir şekilde ateş ve güllerimin arasından yüzlerini kaydediyorum.

Kel. Ezryn. Dayton. Farron.

Alevlerim buzı parçaladı-

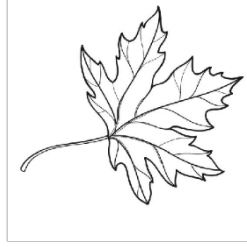
Onları serbest bıraktım-

Lucas'ın bedeni önümde uzanıyor, gözleri bomboş, göğsüne kalın bir diken batmış.

Kendimi serbest bıraktım.

OceanofPDF.com

Rosalina

Önümdeki kadın çok güzel.

Ve tanıdık da.

Benimki gibi koyu renk gözleri var ama onunkiler neşeli çizgilerle çerçevelenmiş. Uzun, kahverengi saçları hafif dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyor, birkaç beyaz teli var. Cildi binlerce elmas gibi ışıltıyor.

Kulakları... Sivri.

Kimsin sen? Ben soruyorum.

Sadece gülümsüyor ve ellerinin içine bakıyor. Avucunda altın bir gül açıyor. Yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırıyor. *Yüzeyin altını ara Rosalina ve dünyanın gizli güzelliği senin olsun. Sevgi senin en büyük gücün.*

Sonra etrafım karanlıkla çevrildi.

Gözlerimi açmam gerek. Bir savaş var... Ve prensler. Buzdan çıktılar mı? İyiler mi?

Ama uyanamıyorum. Henüz değil. Dünyada farklı bir şeyler var.

Ya da belki dünya aynıdır ve bende farklı olan bir şeyler vardır.

"Rosie? Rosie, bize geri dön!"

Farron'un sesi bir merhem gibi içime işliyor ve yumuşak elleri yüzümde geziniyor. Onun dokunuşuyla göğsüm uğulduyor ve benim parmak uçlarının altında çiçek açıyor gibi görünüyor. Belki de bu yeni dünya o kadar da kötü değildir.

"Rosalina!" Daha sert eller beni tutup sarsıyor.

"Kes şunu! Ona zarar vereceksin!"

Soğuk bir göğse bastırılıyorum ve garip, ağlamaklı bir feryat duyuluyor. Keldarion. Derin bir nefes alıyorum ve hava içimde canlı, temizleyici ve serin hissediyorum.

"Hiç yara bulamıyorum." Başka bir endişeli ses: Ezryn'in. Eli alnımda. Her dokunuşlarını nasıl ayırt edebildiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama sanki benim aynı anda hem titriyor hem de ısınıyor. İçten içe gülümsüyorum, göğsümde garip bir huzur duygusu dalgalanıyor.

"O zaman neden uyanmıyor?" Dayton'ın sesi ilk kez ciddiye. "Beni duyabiliyor musun? Gözlerini aç, Blossom. Haydi."

Endişelenmelerini istemiyorum. Yine de bu değişen dünyaya hazır olduğumdan emin değilim.

Ama onlar benimle. Prenslerim.

Gözlerimi kırpyorum, bakışlarım ışıldayan Sonbahar güneşiyle buluşuyor. O kadar parlak ki, her bir ışını yıldız yağmuru gibi parlıyor.

Oh. Dünya çok güzel. Berrak gökyüzü, çimenlerin arasından gelen serin esintinin hışırtısı, toprağın zengin kokusu.

Ve en güzeli de bana bakan dört yüz. "Merhaba," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek.

Farron hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyi patlatıyor. Ezryn inanamayarak miğferini sallıyor. Dayton bana ateşli bir bakışla bakıyor. Ve Keldarion.

Keldarion ağlıyor.

"Ne oldu-" Oturmaya başladım ama durdum.

Kendimi havada hissediyorum. Sanki yeryüzüne daha az bağlıymışım, bir parçam havaya karışıyormuş gibi.

"Rosalina." Farron, Kel'i kasarak yolumdan çekiyor ve oturmama yardım etmek için ellerimi tutuyor. Nefesimi sabit tutmak için bakışlarına tutunuyorum. Gözlerinde ne kadar çok rengin döndüğünü hiç fark etmedim mi? Kehribar, altın ve bronz benekler. "Bir şey yaptın. Bir şeyi uyandırdın."

Elimi yüzüme götürdüğümde titriyor. Yanağıma.

Kulağımın ucuna kadar.

"Rosie," diyor Farron usulca, "sen Fae'sin."

Göğsümü tutuyorum. İçimdeki o şey, bastırdığım o kor. Artık ne kor gibi hissediyorum ne de büyümü serbest bıraktığımda olduğu gibi yanan bir cehennem. Bunca zamandır içimde uykuda mı yatıyordu?

Kel'e dönüyorum. "Biliyor muydun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Castletree ile olan bağlantın ve aynayı kullanma yeteneğin nedeniyle sende bir şeyler olduğunu biliyordum ama hiç hayal etmemiştim..."

Ezryn, "Belki de annen hakkında öğrenilecek sadece bulunduğu yerden daha fazlası vardır," diyor.

Titrek bir nefes aldım. Prensler bilmiyordu...

Ama biri yaptı.

Dikkatle dinleyin, Prenses. Her şeyden önce kendi içgüdülerinize güvenin. Dünya size ait olmadığınızı söyleyecektir. Sadece bir insan olduğunu. Kaderin hükmü üzerinde hiçbir hakimiyetin olmadığını. Yanılıyorlar.

Caspian'ın aylar önceki dansımızda söylediği sözler aklımdan geçiyor.

Parmaklarım toprağı kazıyor. Benden sakladığı başka ne var?

Sonra belimden tutulup kaldırılıyorum, sıcak bir bedene yaklaştırılıyorum ve düşüncelerimden sıyrılıyorum. "İnsan, fae ya da goblin olman fark etmez, sen bizim Rose'umuzsun. Ve az önce hayatımızı kurtardın."

Dayton'ın göğsüne yaslanıp beni tutmasına izin veriyorum. Yakınlarda altın güllerden oluşan devasa bir çalı yığını uzanıyor. Ve bir diken Lucas Poussin'i mızraklıyor. Tacı çatlamış, artık yeşil ışıkla parlamıyor.

Farron'un bakışlarıyla karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. Ölüm büyüsunü mırıldanıyor, içinde bir tane daha geçmesine yetecek kadar büyü var. Lucas'ın bedeni rüzgârdaki kül gibi sürüklenip gidiyor.

Artık sen de özgürsün, sanırım.

Savaş alanına bakıyorum. Ötemizde bir küme Sonbahar askeri endişeyle bakıyor. Diğerleri yaralıları şehre taşımak için Kış atlılarıyla birlikte çalışıyor ya da komutanlarıyla birlikte hareket ediyor. Artık ne Wraithler ne de buz fırtınaları var.

"Kazandık mı?" Fısıldıyorum.

Kel beni göğsüne çekti. "Evet. Ayaz yok oldu ve Farron ölüleri son istirahatlerine gönderdi."

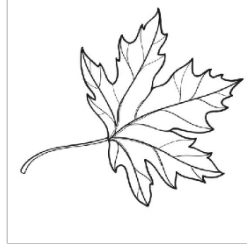
Ezryn elini Kel'in koluna koyar. "Ve Kış'ın Yüce Prensi, krallığında hâlâ onun için savaşacak kişiler olduğunu gösterdi."

Elimi u z a t t ı m . Bana ve Kel'e doğru geliyorlar ve beşimiz kucaklaşıyoruz.

Şimdilik, elimden gelen her şeyle, yeni fae doğmuş kalbimin her parçasıyla onlara tutunuyorum.

OceanofPDF.com

Farron

KEEP'İN MAHALLESİ Meşekalp altın sancaklarla süslenmiş, ağaçlar kurdelelerle dalgalanıyor. Annemin ateşine son odun parçaları yerleştirilirken unutulmaz bir ses bir ilahi söylüyor.

Her zaman huzurlu ölülerin uyuyormuş gibi görüldüğünü duymuşumdur, ama annem öyle değil. Son tahtında yatıyor, ölümünde bile yüzünde bir amaç duygusu var. Gözleri kapalı, elleri vücudunun üzerinde. Yakında nihai yolculuğuna çıkacak ve biz onu iyi dileklerimiz ve teşekkürlerimizle öbür dünyaya göndereceğiz.

Sonbahar Diyarı'nda bir cenazede adet olduğu üzere herkes altın renginde giyinmiş. Öğleden sonra güneşi avluya vuruyor ve annemi ışıkla yıkıyor.

Ateşin yakılmasıyla birlikte küçük gruplar yaklaşır. Halkımız annemin bileklerine, parmaklarına ve ayak bileklerine altın ipler bağlıyor ya da saçlarına örüyor. Ve bu bağlamayla birlikte, bilinmeyen diyara geçmesi için ona son bir söz sunuyorlar.

Rosalina biz izlerken elimi sıkıyor. Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor ama nefesimi sabit, bedenimi hareketsiz tutuyorum. Sıra Dayton'a geldiğinde, altın ipi annemin saçlarına örmek için zaman harcıyor. Teşekkür sözcükleri fısıldıyor. Bunu yaparken gözleri bana kayıyor.

İkiz kardeşlerim, cenaze töreni için Yaz Diyarı'ndaki görevinden dönen kız kardeşimiz Eleanor'la birlikte yaklaşıyorlar. Her zamanki asık suratı sessiz gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Kardeşlerim sırayla başlarını annemin göğsüne koyarak son vedalarını sunuyorlar.

Babam onun bileklerini iple sararken kendimi izlemeye zorluyorum. Kocaman vücudu titriyor ve gözleri kederle parlarsa da sözlerini kontrol ediyor.

Başka kimse yok. Sonbahar'ın ileri gelenleri, misafir krallıklardan gelen soylular, Yüksek Prenslerin her biri ve tüm ailesi gitti.

Veda etme vaktim geldi.

Eşim ve ben el ele ateşe doğru yürüyoruz. Rosalina annemin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve ipi nazikçe bileğine doluyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Tanıdığım en nazik adamı yetiştirdiğin için teşekkür ederim. Ona güçlü bir kalple nasıl sevilleceğini ve sevginin nasıl onun gücü olabileceğini öğrettiğin için teşekkür ederim. Sen onun içinde ebedisin."

İpimi onun örgüsünden geçirmeye çalışırken parmaklarım titriyor. Rosalina bir elini benimkinin üzerine koyuyor ve beni sabitlemeye yardım ediyor. Eğiliyorum, alnım annemin alnına değiyor.

"Teşekkür ederim anne. Senin için doğru olanı yapacağıma söz veriyorum. Babama, Dom'a, Billy'ye ve Nori'ye göz kulak olacağım. Krallık yaptıklarını her zaman hatırlayacak. Verdiklerini." Sesim titriyor ama onun gücünü içimde hissediyorum. "Ruhun değişen yapraklarda, ağaçların arasında hışırdayan esintide yaşamaya devam ediyor. Ve seni bir daha asla bu dünyada kucaklayamayacak olsam da

Dünya, biliyorum ki bir gün zamanın ve mekânın ötesinde, her şeyin olması gerektiği gibi olduğu bir yerde yeniden bir araya geleceğiz."

Rosalina'nın elini bir kez daha tutarak ayağa kalkıyorum. "Elveda, eski Yüce Prenses Niamh, Sonbahar'ın Annesi. Yolum sizinkiyle buluşana dek, elveda."

Rosalina ve ben ellerimizi tahtanın üzerine koyuyoruz. Başımı sallıyorum ve benim ve onun ellerinden alevler çıkıyor: turuncu ve beyaz, birbirine karışıyor, annemin ruhuna bu diyarın ötesinde eşlik ediyor.

Neşeli bir kutlama olan yaşam ipliği ziyafeti için büyük salona çekiliyoruz. Ben masanın başına oturuyorum, Rosalina, George, babam ve kardeşlerim de yanımda. Castletree'yi Caspian'ın büyü bozan çalılarında kurtarma görevime devam ederken, babam annemin kâhyalık görevini devralacak. Parmaklarımı esnetiyorum. Laneti kırarak bana çok fazla güç geri döndü, ama bunun sihrimin gerçek derinlikleri olmadığını biliyorum. Diğer prenslerin de lanetlerini bozmalarına yardım etmeliyim ki Dikenler Prensi'ni sonsuza dek yok edebilelim.

Yine de Autumn'u daha önce yaptığım gibi terk etmeyeceğim. Anneme halkımıza göz kulak olacağıma dair söz verdim. Bu asla bozmayacağım bir yemin.

Dayton ve kız kardeşi masanın daha aşağısında oturuyor. Yaz Diyarı'nın kâhyası Delphia, bir espri patlatan ağabeyine asırlık bir bakış fırlatıyor. Hafifçe nefesim kesiliyor. Ne kadar genç olduğuna hep şaşırımdır, daha çocuk ama yine de yüzünde kendisinden üç kat büyüklerle yarışacak bir sertlik var.

Bileğimdeki altın ve gümüş ipliğe bakıyorum. Başka bir pazarlık, ama Caspian'la yaptığımdan çok farklı bir pazarlık. Dayton bana büyü rezervi üzerinde özgürlük verdi ve tek yapmam gereken onunla yaşadığım o anı asla unutmayağıma söz vermektir. Sanki unutabilmişim gibi: Sonsuza dek hafızama kazınacak.

Kel ve Ez, Kryodian Süvarileri'nin kaptanı Eirik Vargsaxa ile birlikte masanın sonunda oturuyor. Perth Quellos'un Kış Diyarı'nda hapiste olması nedeniyle yeni bir kâhya gerekiyor; Kel'in yakında birini ataması gerekecek. Endişeli olmadığını söylüyor ama bence Kış'ta işler Kel'in söylediğinden daha kötü.

Yeşil kristal zihnimde yanıp sönüyor. Parçalarını topladım ve Castletree'ye geri götürmek üzere bir kutuda sakladım... elbette sadece araştırma amacıyla. Annemi ölümden kurtarmak için benzer bir büyü kullanmış olabilir miyim?

Dikkatimi tekrar masaya veriyorum. Ezryn her zamanki duruşuyla oturuyor ama etrafına bakındığını söyleyebilirim. Savaştan sonra tüm diyarlara annemin cenazesi hakkında haber gönderdik. Spring'den, ne babasından, ne şimdiki kâhyadan ne de küçük kardeşinden bir cevap gelmedi. Babasının sağlığı on yıllardır kötüye gidiyor olsa da, kraliyet çağrısına cevap vermemek onun yapacağı bir şey değil. Ancak Ezryn'in kardeşinin yokluğu beklenmedik bir durum değil.

Eminim hem Ez hem de Kel yakında kendi diyarlarına dönmek zorunda kalacaklar. Küçük bir parçam Kel'in burada olanlardan, Süvarilerin onunla birlikte toplandığını görmekten ilham alıp almayacağını merak ediyor. Belki de sonunda lanetini kırmak isteyecektir.

Belki sonunda Rosalina'yı eşi olarak kabul eder.

Başımı sallıyorum, hâlâ Kış'ın Yüce Prensi'yle aynı eşi paylaştığımı idrak edemiyorum. Ve onu kabul etmeyeceğini.

Rosalina'ya dönüp bakıyorum ve yüzümde yumuşak bir gülümseme belirliyor. Küçük kız kardeşimle tamamen ilgileniyor, Nori'nin hassas tahnitçilik sanatını anlatışını hevesle başını sallayarak dinliyor. Onu aylar önce hapisane hücremde ilk gördüğümde çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise

ışıl ışıl. Kulaklarının uçları ve kahverengi gözlerindeki yeni parıltı sanki her zaman ona aitmiş gibi görünüyor.

Eşim başından beri yarı-eфе idi. Bir parçam kütüphaneye koşup uykuda yatan bu gücü araştırmak için kaşınıyor. Eş bağımız onu uyandırmış olabilir mi? Eş bağının bir fae'nin büyüsunü arttırdığı bilinir ama yeni bir büyü yaratmaz. Yine de buzı kırmak için kullandığı ateş benimkine çok benziyordu. Peki ya o altın güller?

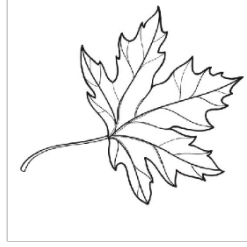
Gizem üstüne gizem... özellikle de babasının çözmeye kararlı olduğı bir gizem. Yemek masasına bile haritalarını getirmiş olan George'a bakarken gülümsüyorum. Billy ve Dom onun iki yanında durmuş, izlenecek en iyi rota üzerinde tartışıyorlar.

George bizimle birlikte Castletree'ye dönmemeye karar verdi; karısını aramak üzere yola çıkıyor. Anya'nın bir fae olduğunun farkına varması, onu bulma konusundaki kararlılığını daha da güçlendirdi. Dom ve Billy de vahşi doğada ona rehberlik etme fırsatını kaçırmadılar.

Derin bir nefes alıyorum ve masaya bakıyorum. Önümüzde pek çok soru var ve biliyorum ki Castletree Prensi ve Leydisi için hiç huzur olmayacak.

Ama cevapları birlikte bulacağız.

Rosalina

Katlanmış bir bluzu yatağımın üzerindeki çantaya dikkatlice yerleştirdim. Coppershire'da geçirdiğimiz ayların ardından nihayet Castletree'ye dönüyoruz. Buruk bir his ama Sonbahar Diyarı'nın benim için her zaman evim olacağını biliyorum.

Odada dolaşırken duruyorum ve altın kaplama aynadaki yansımamı fark ediyorum. Sivri kulaklarım hâlâ şok etkisi yaratıyor ve nazikçe uzanıp uçlarına dokunuyorum. Fiziksel olarak en büyük değişiklik bu. Ama içimde...

İçeride her şey farklı. Parçalarım açıldı, uçsuz bucaksız kuyular... Emin değilim. Büyü mü? Güç mü? Prensler bu dönüşümü keşfetmeme yardım edeceklerine söz verdiler ve ben de onlara güveniyorum.

Dünya değişti. Renkler daha parlak ve havadaki büyü'nün ışıltısını algılayabiliyorum. Farron'la aramdaki bağ o kadar parlak ki bazen tüm benliğimi alevler içinde tutuşturacağını düşünüyorum. Ve Kel ile olan bağım... O da daha güçlü. Israrcı bir çekiş, kaşınamayan bir kaşıntı.

"Hey-o!"

"Merhaba! Rosalina!"

"Rose, canım!"

Dışarıdan üç ses geliyor ve ben hemen balkona koşuyorum. Aşağıda - dolu heybelerle yüklü atların üstünde - Billigan, Dominic ve babam var.

Yanmış kütüphanenin etrafındaki ağaçlar hâlâ savaşın izlerini taşıyor ama benim görüş alanım artık harabeler değil. Kırık ağaçlar yemyeşil yosunlarla kaplı, zemin artık çimenli ve kristal berraklığında suyu olan küçük bir gölet bile var. Yüce Prensler'den ortak bir hediye. Bir gün Farron'la kütüphaneyi yeniden inşa edeceğimizi biliyorum.

Şu anda atım Amalthea ve Farron'un geyiği Thrand açıklıkta otluyor. Neyse ki Thrand'ın savaşta donduğu için durumu kötü değil. Farron onu diğer donmuş askerlerin ve atların arasında buldu ve lanetli buzı eritmeyi başardı. Onları özleyeceğim. Belki bir gün Castletree ve ötesindeki topraklar onlar için de yeterince güvenli olur.

Dikkatimi tekrar üçlüye veriyorum. "Çoktan yola çıkmış olmanız gerekmiyor muydu?" Bağırıyorum.

Kendi maceralarına doğru yola çıkmak üzereler. İlk defa babamın gidişini görmek beni yalnızlıkla doldurmuyor. Onun yerine, umutla doluyorum. Belki de Fae annem gerçekten dışarıdadır.

"Bir şey daha var!" Babam sesleniyor. "Sana ne getirmemi istersin?"

"Sadece bir gül!"

Gülüyor. "Geçen sefer başımı biraz belaya soktu." "En iyi türden bir bela," diye kıkırdıyor Dominic.

"Sizi buraya getirdiyse yeterince doğru," diye ekliyor Billy.

"Siz ikiniz onu güvende tutsanız iyi olur," diyorum el sallayarak. "Şimdi ben tekrar ağlamaya başlamadan gidin!"

"Hoşça kal, Rosalina!" Babam sesleniyor. "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum." Yüzümden bir damla yaş silip içeri giriyorum.

Bir parçam onun sevgisini ve bağlılığını daha önce anlamadığım bir şekilde anlıyor. Ben prenslerime geri dönmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim ve o da annemi aramaktan asla vazgeçmeyecek.

Toparlanmaya dönüyorum, çantama bir kazak daha yerleştiriyorum. Bir kitabın köşesi görünüyor. Onu gördüğümde her zaman olduğu gibi kalbim titriyor. Dikkatlice, onu saklayan kıyafetleri çekip çıkarıyorum ve parmaklarımı kapağın üzerinde gezdiriyorum.

Caspian'ın kızılağaçtan çaldığı büyü kitabı. Bana verdiği dikenleri kontrol etmek, zırhına uzanıp kitabımı bununla değiştirmek hiç de zor olmamıştı. Pazarlığımızı tamamlamaya o kadar odaklanmıştı ki... Beni *öpmeye*.

Malzeme yıpranmış ve pürüzlü. Kapağın üzerine kazınmış karmaşık semboller gözlerimin önünde kıvranıyor. Her baktığımda farklı bir yerdeler, sanki kitap canlıymış gibi.

Bileğimi çevreleyen, narin bir bileziğe dönüşmüş dikenler, kitaba bakarken bana ağır geliyor. Sayfalar sararmış ve kırılğan, kenarları yaşlılıktan yıpranmış. Sanki her an parçalanacakmış gibi kırılğan hissediyorum.

Sadece kısaca göz gezdirme şansım oldu. Sözcükler, katı çizgilere meydan okuyarak sayfa boyunca kıvrılan akıcı bir yazıyla yazılmış. İnsanlar hakkında bir kitap. Bu bölüm Kraliçe'nin insanlara olan düşkünlüğünden, onların merakından ve yaratıcılığından bahsediyor.

Bu çok garip. Farron'la kızılağaçta bulunmuştum ve daha tehlikeli görünen pek çok kitap vardı. Dünyayı sona erdiren büyüler ya da

Burada alçakça sırlar var. Aslında her şey tamamen bilimsel ve gözleme dayalı görünüyor.

Ama bu kitap için o kadar zahmete girdi. Neden? Onun için geri döneceğinden hiç şüphem yok. Onu iyi saklamam ve geri isterse kendi pazarlığımla hazır olmam gerekecek.

Kapımda hafif bir tıkırtı duyuyorum ve kitabı hızla çantamın içine sokuyorum. "İçeri gel!"

Keldarion odama giriyor, kara kaşlarını kaldırıyor, bir şeylerin peşinde olduğumu düşündüğünde bana hep öyle bakıyor. "Rosalina."

Henüz hiçbirine Caspian'ı savaş alanında gördüğümü ya da yaptığım pazarlığı anlatmadım. Bileklerimin etrafındaki ince dikenleri sorgulamadılar. Belki de onları kendim çağırdığımı düşünüyorlardır.

"Gitmeye hazır mısınız?" Kış Prensi önümde adım atıyor. Kendisinin mükemmel olduğu sade bir şıklık içinde giyinmiş; bağcıklı siyah bir gömlek, dar bir pantolon ve çizmeler.

"Neredeyse."

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmaklarıyla nazikçe ucunu okşuyor.

"Eğer her zaman yarı-fe idiysem, neden insan gibi göründüm?" Yumuşakça soruyorum.

"Emin değilim." Başını iki yana sallıyor. "İllüzyon büyülerini var ama görünüşünüzü fiziksel olarak bu kadar uzun süre değiştirmek benim anladığımın ötesinde bir büyü gerektiriyor. Ama cevabı bulacağız, söz veriyorum."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Oh! Ah!" Kapı aralığımdan garip bir ses geldi: Farron, gözleri kocaman ve elleri gergin. "Bölmek istememiştim."

"Buraya gel Farron," diyor Keldarion.

Farron dişlerini sıkıyor, şu anda odama girdiği için gerçekten pişmanmış gibi görünüyor. Ama ona elimi uzatıyorum ve parmakları benimkilere dolanırken bu hissin tadını çıkarıyorum. Keldarion'un yanında hâlâ garip davranıyor olabilir ama iki arkadaşımın da yakınımda olması göğsümdeki ağrıyı dindiriyor.

Keldarion büyük bir elini benim omzuma, diğerini de Farron'un omzuna koyduktan sonra ikimizin de bakışlarını tutuyor. "Artık üçümüzün arasında bir bağ var. Bunu hissediyor musun?"

Farron yutkunuyor, boğazı düğümleniyor. "Evet." "Hissediyorum," diyorum.

"Sonbaharın Yüce Prensi," Keldarion bir tür teslimiyetle alnını Farron'a doğru eğdi, "sen benim eşimin eşisin ve yemin ederim ki seni şu andan son nefesime kadar koruyacağım."

Farron derinden kızarır. "Ah, evet. Aynen, Kel."

Kel bana dönüyor ve gözleri parlıyor. "Rose, seni bir daha asla göndermeyeceğim. Sen beni ve Sonbahar Diyarı'nı kurtardın. Hiç şüphesiz, sonsuza dek ait olduğun yer burası."

Kalbim onun sözleriyle, sözlerindeki bağlılıkla çarpıyor. "Kel," diyorum, üçümüzün arasındaki kopmaz bağı hissederek. "Farron lanetini bozdu. Castletree'de halkını serbest bıraktı. Birlikte yapabiliriz-"

Keldarion doğrulur. "Buradaki olaylar sadece kararlılığımı güçlendirdi. Diğerlerine lanetlerini bozmaları için yardım edeceğim ve bunun Castletree'yi iyileştirmeye yeteceğini umacağım. Ama bu lanet sonsuza dek üzerimde kalacak."

Gitmek için dönüyor.

"Kel!" Öfkeyle bağırıyorum.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Üzülme Rosalina. Artık diğer eşin temel ihtiyaçlarını karşılayabilir."

Farron uzun bir iç geçirir. "Gerçekten sinir bozucu biri, değil mi?"

Kollarımı omuzlarına doluyorum. "Tüm o buzlu yükünle *sonsuz* dek eşim olduğun için pişman olmadığına emin misin?"

"Nasıl olursan ol, seni alacağım." Burnunu benimkine doğru yaklaştırıyor. "Seninle sonsuz dek birlikte olmak kulağa hiç de fena gelmiyor. Ve artık insan ömrünü uzatma konusundaki gizli araştırmamı sürdürmek zorunda değilim."

Dudakları sivri kulaklarıma inerken kıkırdıyorum. Bir fırtına altın yaprakları savururken rüzgârın hışırtısı duyuluyor. "Seni seviyorum, Farron."

"Yıldız ışığında," diyor.

"Yıldız ışığında."

KEEP OAKHEART'IN HOLLERİ Castletree sakinlerine veda etmek için Sonbahar soylularıyla dolu. Yüce Prenslerinin bir kurt muhafızı olduğunu, diğer Yüce Prenslerin de aynı sihirle kutsandığını fısıldıyorlar. Bu, laneti şimdilik gizli tutmaya yetecek kadar iyi bir dedikodu.

Marigold, Astrid ve prenslerim bizi eve götürecek kapının yanında bekliyorlar.

Farron, Castletree'nin hala kapıyı açık tutamayacağımız kadar zayıf olduğunu ve personelin lanetten önce olduğu gibi gelip gitmesine izin verdiğini açıkladı. Ama artık kalıcı olarak kapalı olmayacak. Şimdiden bu salonların tozu alındı ve cilalandı.

Dayton, Delphia'ya son bir kez sarılır ve o homurdanırken onu havada döndürür. Ama onu yere bırakmaya gittiğinde, kollarını sıkıca boynuna doluyor.

Farron, babasının sıkı kucağında sıkışmış bir halde inliyor.

"Yakında döneceğim," diye homurdanarak dışarı çıkıyor ve hemen küçük kız kardeşi Nori'nin başının tepesine bir öpücük konduruyor.

Padraig doğruldu ve sulu gözlerini sildi. "Castletree'nin Yüce Prensleri, Sonbahar Diyarı için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

Sonra bana, taklit etmekten kendimi alamadığım geniş bir gülümseme verdi. "Ve işte karşınızda Castletree Leydisi, cesaretiyle oğlumu kurtardı. Hepimizi kurtardı."

"Farron ve Sonbahar Diyarı için yapamayacağım hiçbir şey yok," diyorum.

"İşte burada. Çünkü artık sadece Castletree Leydisi değilsin." Avucunu açarak basit bir altın yaprağı ortaya çıkarır. "Yüce Prens'in eşi, cesur bir savunucu. Rosalina O'Connell, Sonbahar Diyarı Prensesi."

O diz çöküyor ve ağaçtan düşen yapraklar gibi soyluların geri kalanı da birbiri ardına diz çöküyor. Birdenbire herkes eğiliyor ve ayakta kalan tek kişi ben oluyorum.

Prenslerim büyük bir saygıyla başlarını öne eğerler. Farron ayağa kalkıyor ve babasının avucundan yaprağı alıyor. Saçlarımı özenle boynumun arkasından alıyor ve yaprağı kolyeme geçiriyor, böylece ay taşı gülün yanına mükemmel bir şekilde düşüyor. "Sonbahar Prensesi," diyor Farron, "bizi eve götürecek misin?"

Altın yaprağa dokunuyorum, kalbimde bu yerin büyüsunü hissediyorum: berrak geceler, yanan şenlik ateşleri, binlerce renkten oluşan orman, bu insanların cesareti ve efsaneleri.

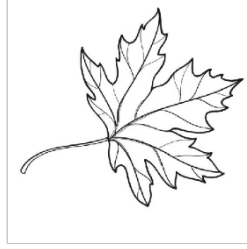
"Birlikte örülmüş," diyorum herkese bakarak.

Padraig ve diğerleri "Birlikte dokunmuşlar" diyor. Ayağa kalkıyor. "Sonbahar Diyarı'nda her zaman bir yerin olacak Rosalina."

Diğer evim için bu yeni evi geride bırakırken gözlerim yaşlarla doluyor. Ağır bir kalple büyük kapıya doğru dönüyorum ve kolu kavıyorum. Kapıyı çekip açarken Castletree'nin büyüünün beni çağırdığını hissediyorum. Farron elimi sıkıyor, Dayton da onunkini tutuyor. Ezryn'in eldivenli eline uzanıyorum, o da aynı şekilde Keldarion'unkini tutuyor. Castletree'ye, onu var eden prenslerle birlikte örülmüş evime doğru adım atıyorum.

OceanofPDF.com

Hazar

Bunca yıldan sonra, Kış vatandaşlarının diyarlarının bu kadar soğuk olmasından *hoşlanıp hoşlanmadıklarını* ya da Vadi'deki en soğuk piçin emrinde yıllarca hizmet ettikten sonra duygularını kaybedip kaybetmediklerini hala anlayamadım.

Avuçlarıma sıcak hava üflüyorum ve onları birbirine sürtüyorum, ama kemiklerimdeki soğuğu kovmak için çok az şey yapıyor. Ah, neyse. Burada fazla kalmayacağım.

Bu günlerde yüzeyde fazla kalamıyorum.

Ayaklarım Frostfang'ın zindanının sert taş zemininde gümbürdüyor. Birkaç muhafız kıvranıyor ve onları duvara bağlayan dikenlerime doğru bastırıyor. Bir el sallıyorum ve dikenler büyüyerek kafalarını örtüyor, beni rahatsız edici çığlıklarını dinlemekten kurtarıyor.

Gerçekten çok yazık. Bugünlerde burada fazla zamanım olmuyor ve bu donmuş kasada geçirmekten nefret ediyorum. *Onun* ayak işlerini yapmaktan nefret ediyorum.

Önümde yürüyor, uzun siyah saçları bir pelerin gibi arkasında sallanıyor. Her adımında, ister taştan olsun ister fae, her şey üzerinde kurduğu hakimiyetle ısıldıyor. Bir şimşek fırtınasının güzel ve korkunç olduğu gibi o da güzel ve korkunç.

Sira, Aşğıların Kraliçesi.

Benim annem.

"Burada olmayı senden daha fazla istemiyorum."

Sesinin yumuşaklığından ürperiyorum.

"Aptalları bu dondurucu çorak topraklardan kurtarmaktan daha iyi yapacak işlerim olduğunu düşünmüyor musun?" diye devam ediyor, bana dönüp bakmaya tenezzül bile etmiyor. "Sonbahar'ı ele geçirmen için mükemmel bir fırsattı. Onlar kargaşa içindeyken içeri dalabilirdin. Zaten küçük partinizin olduğu gece kardeşlerinizi savaşımaya zorladınız-"

"Goblinler," diye hırlıyorum, "benim kardeşlerim değiller."

Homurdanıyor, sonra nihayet bana bakmak için dönüyor. Gözlerinin yılan gibi yeşiline, sinsi sırtışına kapılıyorum. "Benim mükemmel oğlum," diye mırıldanıyor. "Benim mükemmel, acınası oğlum."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyoruz. İçgüdüsel olarak kitabı almak için tuniğimin kıvrımlarına uzanıyorum ama orada değil. Tabii ki orada değil. Çünkü Rosalina onu aldı. Tek tesellim, sahip olduğu şeyin büyüklüğünü anladığından şüpheliyim.

Benden başka kimse için özel bir önemi olduğundan değil. *Formunu değiştirebilen, kendini gerçekten dönüştürebilen tek fae.*

Neyse. Yakında geri alırım. Küçük Rose'umu ziyaret etmek her zaman eğlencelidir. Ve gerçek formuna kavuştuğu için onu henüz görmedim.

En azından bir kısmını.

Sira bir hücrenin önünde duruyor ve parmaklarını şıklatarak beni şimdiki zamana geri çekiyor. İç çekiyorum ve buzu kırarak kapıyı menteşelerinden söken bir diken dalgası gönderiyorum.

Perth Quellos'un solmuş şekli bir köşeye sinmiş. Yenilgisi onu kabuk bağlamış bir adam haline getirmiş.

"Kimsin sen?" diye nefes alıyor, duvara daha da yaslanarak. "Caspian mı? Aşağıdakiler beni öldürmeye geldi-"

"Dramatik olma." Sira pençe gibi törpülenmiş tırnaklarını inceliyor. "Sende büyük bir potansiyel gördüm, buz büyücüsü. Bana yardımcı olabileceğini düşündüm. O taşları kapına kimin getirdiğini sanıyordun?"

Quellos göz kırpmıyor. "Onlar Aşağıdan gelen hediyeler miydi?"

Sira düşmüş vezire doğru adım atar ve soğuk bir bakışla onu inceler. "Yeteneklerini kullanabilirim. Ama beni bir daha hayal kırıklığına uğratmamak için eğitilmen gerekecek." Bana tatlı bir gülümseme sunuyor. "Başarısızlığı hiç hoş karşılamam, değil mi tatlım?"

"Hayır anne," diye cevap veriyorum.

"Bir efendiye hizmet etmeyeceğim," diye tıslıyor Quellos ve içinde kalan tutkudan neredeyse etkileniyorum. "Özellikle de Aşağıdakilerden birine."

Sira burnunu çekiyor. "Hadi ama. Hepimiz birilerine hesap veriyoruz."

Annemin kime hesap verdiğini düşündüğümde içimden bir ürperti geçiyor.

Yeşil Alev.

Sira ani bir dönüşle ve kuzguni siyah saçlarını savurarak hücrenin kırık kapısına doğru yürür. "Bana bağlılığını ve hizmetlerini sun, karşılığında seni utandıranlardan intikam alacaksın. Sana taçtan bile daha büyük bir güç hediye edeceğim. Ya da..." Gözlerini kısar. "Burada kal. Keldarion'un senin olması gereken şeye hükmettiğini bilerek bu hücrede çürü."

Quellos'un göğsü kabarıyor. Sira hücreden çıkarken onu takip etmem için el sallıyor.

Çıkmaya başlıyoruz-

"Bunu yapacağım. Sana hizmet edeceğim," diye haykırır Quellos. "Ve sonra canavar prense karşı intikamımı alacağım."

Bu zavallı yaşlı adamın Kel'e adalet uyguladığını hayal ederek neredeyse gülecektim. Onun yerine sırtıyorum. "Sıraya girmen gerekecek."

Sira çenesini bana doğru kaldırdı. "Onu kutsal alanıma gönderin. Aşağıya döndüğümde onu yeniden eğitmeye başlayacağım."

Hıçkırarak ağlayan ve dokunuşlarına karşı mücadele eden Quellos'un etrafına dikenlerimi örerken öfkemi yutuyorum. Sert bir elle, dikenleri toprağın içinden aşağı doğru spiraller çizerek Quellos'u derinlere götürüyorum.

"Şimdi nereye anne?" Alaycı bir tatlılıkla söylüyorum. Yüzeyde ne kadar çok büyü kullanırsam, beni o kadar çok tükettiğini biliyor. Şimdiden, kalın dalganın kanımı çamura çevirdiğini hissediyorum.

"Kız kardeşini kontrol etmeliyiz."

"O benim değil-"

Sira çenemi yakaladı, keskin tırnaklarıyla neredeyse derimi deliyordu. "Tatlı bebeklerimi aşağılamana izin veriyorum ama evlatlık kızım hakkında kötü konuşma. O yirmi beş yılda senin yüzyıllardır başardığından daha fazlasını başardı." Çeneme bir fiske vuruyor ve kendi kendine mırıldanıyor: "Nankör çocuk. Nankör sefil."

Yüzümü ovuyorum ve dikenleri çağırıyorum. Neyse ki Bahar'a çok uzak değil. Sanırım kara çürük beni almadan önce başaracağım.

Dikenler Sira'yı ve beni hızla yüzeyin altına taşıyor ve bizi Bahar Diyarı'nın taht odası olan geniş mağaralı Vernalion Salonu'na doğru yönlendiriyorum.

Koridora fırladık. Çalılıkların arasından sendeleyerek çıktım ve çamur kusarak yere yığıldım. Gözlerimden ve burnumdan siyah damlalar akıyor. Aşağıya geri dönmeliyim...

Sıra topuklarını vurarak üzerimden geçiyor. "Vay, vay, vay. Burada işler yolunda gidiyor gibi görünüyor."

Gözlerimi kaplayan filmin arkasından görmek için mücadele ederek yukarı bakıyorum.

Ezryn'in babası ve Bahar'ın kâhyası Prens Thalionor dizlerinin üzerine çökmüş, başı öne eğilmiş, elleri arkadan zincirlenmişti.

Ve en karanlık gecenin zırhını giymiş, alnında büyük boynuzlu bir baykuşu andıran keskin metal armaları olan ürkütücü bir miğfer takan Kairyn, Bahar Prensi. Ezryn'in küçük kardeşi. Ve şu anda bir prens muhafızının kafasını çizmesinin altında eziyor.

Prens Thalionor'un prens muhafızlarının geri kalanı kendi kanlarıyla dolu havuzlarda yatıyordu, kafatasları çökmüştü.

Midem bulanıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyorum.

İşte o zaman onu çeşitli miğferlerden yapılmış devasa metal tahtın üzerinde uzanırken görüyorum. Vücudu yana doğru eğilmiş, bir bacağı tahtın kolunun üzerine sarkmış, elinde gümüş bir kadeh var.

Bülbül bana gülümsüyor, mavi gözleri neşeyle parlıyor. "Partiden sonra iyileştin mi, ağabey?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Adam çizmesinin altında can verirken Kairyn'in göğsü kabarıyor ve sahibinin ayağına dönen bir köpek gibi sendeleyerek kız kardeşimin yanına geliyor.

Bülbül boşa kalan elini Kairyn'in kolunda gezdiriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sonbahar'a yaptığın küçük goblin saldırısının pratikte işe yaramadığını duydum. O gece sana yardım etmeye çalıştım ama beni dinlemedin. Şimdi buradayım, Bahar Diyarı'nı teslim etmek için tam yolundayım."

Göğsümde bir şey çarpıyor ve bilinçsizce bileğimi tutuyorum, parmaklarım oradaki iz üzerinde geziniyor.

"Hadi ama Caspian, neden suratın asık? Memnun olmalısın." Bülbül hafif bir kahkaha atar. "Yüce Prensleri ldreceğiz. Ve onların," mavi bakışları benimkilerle buluşuyor, "dikenli küçük prenseslerini de."

Tehdidi fark edilmedi değil. Rosalina'nın gücünü biliyor. Bunu annemizden saklamanın bedeli çok ağır olacak.

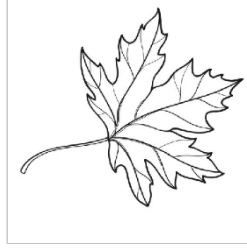
Ancak Aşığı'nın çekiciliği sonunda dayanılamayacak kadar fazla geldiğinde, alırlarımın arasına gömülüp derinlere düşüyorum.

Sonraki hamlelerim konusunda çok dikkatli olmam gerekecek. İhanet tehlikeli bir oyundur.

Ve henüz kime ihanet edeceğime tam olarak karar vermedim.

OceanofPDF.com

Okuduğunuz için teŖekkrler!

Woven by Gold'u okuduğunuz için çok teŖekkr ederiz! Umarız Büyülü Vadi'deki ikinci maceranızdan keyif almıŖsınızdır.

Yorumlar baŖkalarının kitabımızı bulmasına yardımcı olur. Bizim gibi bağımsız yazarlar için hayati önem taŖıyorlar.

Amazon'a buradan yorum bırakabilirsiniz

Goodreads'e buradan yorum bırakabilirsiniz

Büyü burada da devam ediyor:

Beasts of the Briar 3

Forged by Malice

Ŗimdi n SipariŖ

Verin

OceanofPDF.com

Teşekkür

Rosalina, Büyülü Vadi'nin kendisini canlı hissettirdiğini söylüyor. Bu seriyi yaratmayı tanımlayabileceğimiz en basit yol budur: kendi hayatlarımızı sihirle parıltılabilecek kadar güçlü bir neşe. Bu serinin bir parçası olan herkese çok teşekkür ederiz.

Anne, Beate, Camille, Carlie, Charlotte, Jamie, Kaylee, Khepri, Natasha, Olivia, Renee, Sarah, Tatjana, Taylor C. ve Taylor G.'ye kocaman bir teşekkür. Bizim köyümüzün bir parçası olduğunuz için teşekkür ederiz.

Bonded by Thorns'a şans veren ve Rosie ile prenslerini kalplerinde ağırlayan dünyanın dört bir yanındaki okurlara tüm kalbimizle teşekkür ederiz. Kitapsever çevrimiçi topluluk, içinde bulunulabilecek en sevgi dolu, cesaretlendirici ve mutlu alanlardan biri. Bunun bir parçası olduğumuz için çok minnettarız. Müstehcen kitaplara, Pedro Pascal'a ve Taylor Swift'e olan sevgimiz sayesinde tanıştığımız iki harika arkadaş olan Hailey ve Lindsay'e özel olarak teşekkür ederiz.

Ve son olarak, hikayelerimizi en başından beri destekleyen arkadaşlarımıza ve ailemize teşekkür ederiz. Annem ve babama her şeyi okudukları için, hatta çarpık şeyleri bile. Fikirlerini çalmamıza izin verdiği için Graeme'e

ve bir kuşatmanın nasıl işlediğini bize anlattığı için. Jo Teyze'ye #jowatch'ları
ve her zaman bizimle ilgilendiği için. Sizi çok seviyoruz!

Bir sonrakine! Elizabeth

Helen

OceanofPDF.com

Yazarlar Hakkında

Elizabeth Helen, kardeş yazar ikilisi Elizabeth ve Helen'in ortak takma adıdır. Elizabeth ve Helen fantastik romantizm yazıyor ve karakterleri için büyüleyici maceralar yaratmayı seviyorlar. Yazmadıkları zamanlarda onları kedilerine sarılırken, yağmur ormanlarındaki evlerini keşfederken ya da Dungeons & Dragons oyunu için zar atarken bulabilirsiniz. Onlarla TikTok, Instagram veya Facebook üzerinden bağlantı kurabilirsiniz.

Facebook Okuyucu Grubu

Facebook Okur Grubumuza katılarak benzer düşünen kitapseverlerle etkileşime geçebilir, kitaplarımızın yaratılışının perde arkası hakkında bilgi alabilir, 3. Kitap için ön gösterimler alabilir ve Büyülü Vadi ve fae prensleri hakkında sohbet edebilirsiniz!

www.facebook.com/groups/elizabethhelen/

Bizi ziyaret edin:

Web sitesi: <https://elizabethhelen.carrd.co>

TikTok: <https://www.tiktok.com/@authorelizabethhelen>

Instagram: <https://www.instagram.com/author.elizabeth.helen/>

OceanofPDF.com

Çalma Listesi

Spoiler ileride!

OceanofPDF.com

Spotify uygulaması ile kodu tarayın.

Tröllabundin | Eivør Pálsdóttir (*Gül ağacına bakmak*) Possibility |

Lykke Li (*Rose'un üzgün kız-yaşlı adam tarafından terk edilmiş*

dönemi) **The bioluminescence of the night** | James Horner (*Seeing*

Ez)

The Mandalorian - Epic Version | Samuel Kim (*Baharın erime zamanı*)

Bu Bir Ültimatom | Sonya Belousova, Giona Ostinelli (*Kel 3 Prense*

Karşı)

Oracle | Timmy Trumpet (*Söğüt ağacının etrafında dans*)

Everybody (Backstreet's Back) | Backstreets Boys (*Prensler Orca*

Koyu'na varır)

Labirent | Taylor Swift (*Arkadaşıma Döndüm*)

Home | Alan Menken (*Home at Castletree*)

Asker, Şair, Kral | The Oh Hellos (*Farron ile Rosalina'nın kütüphanesini görmek*)

Deneyimli Eller | Joseph Loduca (*Kaplıcalara dalın*)

Çello Başlıyor | Neal Acree (*Cas akşam yemeğine geliyor*)

The Story of the First Witcher | Bear McCreary (*"Bunu sana kim yaptı?"*)

Ben Merida'yım | Patrick Doyle (*Sonbahar Diyarına Giriş*)

Bu Dünya o İleride | Howard Kızı (*Keşfetmek ve Sonbahar arazileri*)

Flaming Red Hair | Howard Shore (*Billy ve Dom Rosalina'yı dansa kaldırır*)

Noble Maiden Fair | Emma Thompson, Peigi Barker (*Farron ve annesi hissediyor*)

Snow on the Beach | Taylor Swift, Lana Del Ray (*"Seni hissedeceğimi biliyordun."*)

Only Love Can Hurt Like This | Paloma Faith (*Bir gecede iki fae prensi tarafından reddedildiğinizde*)

Throne | Saint Mesa (*"Keldarion ve ben ikimiz de tahta bakıyoruz"*)

My Jolly Sailor Bold | Ashley Serena (*Denizkızı ortaya çıkıyor*)

Eat Your Young | Hozier (*Ezryn kadını tatmin eder*)

Eye of the Storm | Bear McCreary (*Farron kayıp*)

Fools | Lauren Aquilina (*"Burada olduğu için mutluyum. Her şeyin sonunda."*)

Riviah Geralt | Sonya Belousova, Giona Ostinelli (*Kel ailesini korur*)

A Thousand Years (feat. Steve Kazee) | Christina Perri (*Rosalina ve Farron eş bağlarını tamamlarlar*)

Taht İddiası | Max Richter (*Farron Coppershire'a dönüyor*)

Forever | CHVRCHES (*Rose, Autumn, and Summer*)

Breath Of Life | Florence + The Machine (*Caspian ile savaş alanında buluşma*)

The Fire Within | Within Temptation (*Farron ölüleri dinlendiriyor*)

Dönüşümler | Alan Menken (*Rosalina Fae'dir*)

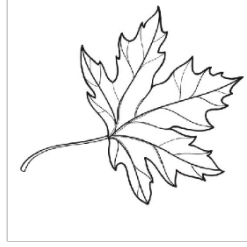
The Last Goodbye | Billy Boyd (*Niamh'ın cenazesi*)

Everytime You Leave | Sonya Belousova, Giona Ostinelli (*Mate of my mate*)

Kylo Ren'in Teması | Sahte İkiyüzlü (*Bahar Diyarını Ele Geçirmek*)

OceanofPDF.com

Arena'nın Prensi

Lanetten önce Farron, Dayton'ın Gündönümü Oyunları'nda yarışmasını izlemek için Yaz Diyarı'na gider.

Bülten abonelerine özel bu Dayton ve Farron baharatlı ve tatlı bonus bölümünü okuyun.

OceanofPDF.com

1-Farron

Araba arnavut kaldırımı boyunca tümsekler çiziyor, bu hareket daha önce seyahat ettiğimiz pürüzsüz toprak yoldan çok daha kayalık.

Neredeyse geldik.

Sakin bir nefes alıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Uzun altın rengi tuniğimde bir kırısklık var ve hemen düzeltiyorum. Bugün şık görünmek zorundayız. Ne de olsa bu bir kraliyet toplantısı.

Karşımdaki koltukta annem, Yüce Prenses Niamh, pencereden dışarıyı seyrediyor. Küçük kız kardeşim Eleanor da onun yanında oturmuş kitabını okuyor. Yirmi yaşında olmasına rağmen, fae standartlarına göre hala bir çocuk, hızlı büyüyen insanlar için sekiz yaşına eşdeğer.

Bacağım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Dikkatimi dağıtmam lazım. Bir süre daha varamayacağız. Dikkatlice deri çantamı alıyorum. Ölümlü İlişkiler Tarihi üzerine iyi bir kitap getirdim. Tokayı kaldırınca bir patlama sesi geliyor ve vagonda bir duman patlıyor.

Annem bir alarm çığı atıyor ve kız kardeşim kafasını kaldırmadan gözlerini deviriyor. Üzerim toprak, dal ve yosun tabakasıyla kaplanmıştı.

Çantamda bubi tuzağı vardı.

El çantasını yere atıp arabanın kapısını açtığımda sinirlerim öfkeye dönüşüyor. "Dom! Billy!"

İki küçük kardeşim midillilerinin üzerinde tırıs giderken çocukça kahkahalar havayı dolduruyor. Dominic ve Billagin. Kız kardeşimden biraz daha büyükler ama daha iyisini bilecek kadar değiller. İkizler kalplerine kadar yaramazlıktan başka bir şey değiller.

Dom bana ısıltılı bir gülümseme sunuyor. "Bu sabah hazırlanmanın ne kadar uzun sürdüğünü fark ettik, ağabey."

"Evet, yola çıkmak için *saatlerce* bekledik," diye kıkırdıyor Billy.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Seyahat ederken şık görünmek zordur."

Sonbahardan Yaz Âlemine tam olarak geçmek yedi gün sürdü. Manzara çok keskin bir şekilde değişiyordu; bir gün etrafınız dökülen kırmızı yapraklarla çevriliyken ertesi gün hava yoğun ve bunaltıcıydı, ağaçlar çiçek açmış ve yeşillenmişti.

Ama bugün yolculuğumuzun son günü. Bugün Yaz Diyarı'nın başkenti Hadria'ya varacağız. Bugün kraliyet ailesiyle tanışacağız.

"Çocuklar," annemiz kafasını arabadan çıkarırken keskin bir ses havayı dolduruyor. "Kardeşinize eziyet etmeyi bırakın. Zaten yeterince gergin."

"Evet, anneciğim!" Midillilerine atlayıp gitmeden önce birbirlerine sırtıyorlar.

"Ben gergin değilim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak arabaya geri dönüyorum.

Annem ela gözlerini bana diyor ve kapıyı kapatıyor. Kendi kıyafetlerini giymiş, kolları kapalı kahverengi bir elbise ve uzun kahverengi ve gümüş rengi saçlarına altın bir kurdele takmış. "Yaz Gündönümü büyük bir kutlamadır. Tüm kraliyet ailesi orada olacak. Şimdi buraya gel, karanfilim."

Onun taktığı isim karşısında nefesimi tutuyorum ama sonra istemeye istemeye Eleanor'la aralarına giriyorum. "Sen anlamazsın. Bunlardan yüzlercesine katıldın." Ve Sonbahar Diyarı'nı çok uzun zamandır Yüce Prenses olarak yönetiyor, bu gücü genç yaşta babasından miras aldı. Bir

parçam

yükü bana devretmeye hevesli olduğunu biliyor.

Daha az isteyemeyeceğim bir şey. Vadi'nin ötesinde benim yaşımdaki insan eşdeğerleri üniversitelerinden daha yeni mezun oluyorlar. Bir diyarı yönetecek, böylesine büyük miktarda sihirle uğraşacak yaşta değilim.

Ama bu annem için önemli değil.

"Babanla bir kış gündönümünde tanıştım." Annem hafif bir rüzgâr estiriyor, penceredeki çatlaktan dışarıya toprak taşıyor. Uzun parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, dalları ve budakları ayıklıyor.

Sanki bir işaretmiş gibi, babamın gürleyen kahkahası havada yankılanıyor. Devasa gövdesini arabanın penceresinin dışında, kocaman kahverengi atına binerken yakalıyorum. Muhtemelen ikizlerin peşindeydi. Kocaman kızıl sakalı ve uzun saçları rüzgârda dalgalanıyor.

"O kraliyet muhafızlarının kaptanıydı," diye devam ediyor annem, "bu yüzden ailem ilk başta bu evlilikten emin olamadı. Ama benim ne kadar mutlu olduğumu görünce tamamen anladılar."

Annem son dal parçasını da kucağına bırakırken, "Hikâyeyi biliyorum," diye iç geçiriyorum.

"Neredeyse bitti." Gülümsüyor, sonra büyüsünün kıpırtısını hissediyorum. Sonbaharın Lütфу. Soğuk sonbahar rüzgârının hafif fırçası saçlarımın arasından geçerken kendi büyüm içimi ısıtıyor. "Eleanor, çantanda fırça var mı?"

Kız kardeşim uzun bir iç çeker ve defterindeki yerini işaretlemek için bir ipi yavaşça aşağı çeker. Ailenin en küçüğü ama muhtemelen hepimizin toplamından daha zeki. Benimkinden biraz daha koyu olan saçları başının tepesinde bir taç şeklinde örülmüş. "Biliyor musun, saçında bok olsa bile seni yine de öperdi."

"Eleanor!" Hırladım.

Sadece parlak gri gözlerini deviriyor ve kıl fırçasını annemizin eline tutuşturuyor.

Eleanor ikizlere hiç benzemiyor. O hesapçı. Onun yaşındaki bir çocuk ne kadar hesapçı olabilirse o kadar. Eğer kitaplarında yaşayabilseydi, yaşardı. Sanırım bu konuda ortak noktamız var. Gerçi tercih ettiği konu her zaman biraz şüpheli olmuştur.

Şu an okuduğu kitabın başlığına bir göz attım: *Küçük Memelilerin Çürüme Süreci*.

Bir keresinde bana 'Sonbahar ölümdür,' demişti. 'Onun bir prensesi olarak, bu konuyu büyüleyici bulmam çok mu garip?

Annem bir iç çekerek beni şimdiki ana geri getiriyor. Saçımın bir kısmını sivri kulağımın arkasına tarıyor. "Bir gün anlayacaksın Nuri."

Eleanor boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Wyvern Ağacı tarafından yenmeyi ve önümüzdeki bin yıl boyunca kabuğunda yavaşça sindirilmeyi tercih ederim."

Ve şu anda... aynı fikirdeyim. Çünkü araba gürültüyle durdu ve dışarıdan sesler yükseldi. İşte geldik. Yazlık Saray'dayız.

Siktir, siktir, siktir.

Bir yıl oldu. Ya unuttuysa? Ya beni unuttuysa? Güz Ekinoksu'nda, Kış Gündönümü'nde ya da Bahar Ekinoksu'nda yoktu... ama burada olacak.

Ve onun da benim gibi uyanık olduğu her an geçen yazın anılarıyla meşgul olup olmadığını bilmem gerekiyor.

Kapı açılıyor ve uşak çıkmamızı işaret ediyor.

Bir nefes alıp elimi saçlarımda gezdiriyorum, uzaktan annemin tüm emeklerini mahvetmekle ilgili söylenmelerini duyuyorum. Ama sanki kulaklarım tıkalı

ve tek anlayabildiğim kalbimin çarpıntısı.

Kumtaşı sokağa sendeleyerek girdiğimde yaz sıcağı bir dalga gibi üzerime vuruyor. Annem bunca zamandır sihriyle arabayı serin tutuyor olmalıydı.

Dört diyarda hava hiç değişmez: Yaz Diyarı her zaman kavurucu sıcak, Kış soğuk ve inatçı, İlkbahar kokulu ve yeşil ve benim kendi Sonbahar Diyarım her zaman gevrek ve kırmızı, sarılar, portakallar ve kahverengilerden oluşan bir bereket içinde renklidir. Ancak tüm diyarlar, Büyülü Vadi'de dört mevsimi de yaşamakla kutsanmış tek yer olan Castletree çevresindeki mevsimlere dayanan yıllık takvimi gözlemler.

Castletree'nin şu anda çok güzel olduğunu, etrafını saran muhteşem çayırlar ve ormanlar boyunca ılık güneşin ve ılık esintilerin tadını çıkardığını hayal ediyorum.

Ama burada, Yaz Diyarı'nda kendimi boğulmuş hissediyorum. Mavi gökyüzü beyaz bulutlarla parlak ve ufukta okyanus dalgaları çarpıyor. Memurlar caddelerde sıralanmış. Önümüzde parıldayan Yazlık Saray uzanıyor.

Prenses Sabine, uzun sarı saçları salınan, karnı çocukla şişmiş, seçilmiş iki eşinin, iki güçlü fae erkeğinin yanında duruyor. İçlerinden biri bir önceki Yaz Prensi'ydi ama bu görevi en büyük oğulları Damocles'a devretmişti. Mavi gözleri soğuk ve delici, sarı saçları arkaya toplanmış bir şekilde anne babasının yanında duruyor. Gündönümü kutlamalarını gözlemlemek için Castletree'den ziyarete gelmiş. Ortanca kardeş Decimus daha kısa ve geniş ama kaslı, saçları kısa kesilmiş.

Sırayı tekrar tarıyorum. Annem Yaz kraliyet ailesini selamlarken beni eğilmeye zorluyor ama ben hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Kalbim göğsümde acıyla ağrıyor.

O burada değil.

Dayton burada

değil.

OceanofPDF.com

2- Dayton

Felix ve ben dağ tepelerinde dörtnala koşarken soğuk, keskin hava yüzüme çarpıyor. Onun rahat yürüyüşü küçük çakıl taşlarını uçurumun kenarından aşağıya ve aşağıdaki çalkantılı okyanusa düşürüyor.

"Ahh." Derin bir nefes alıyorum ve ağrıyan kollarımı esnetiyorum. Justus bana bu gece hayatımın eğitimini verdi. Yaşlı fae kendini münzevi bir keçi çobanı olarak tanıtıyor ve çok az kişi onun bir zamanlar kadim savaşlardaki seçkin savaşçılardan biri olduğunu biliyor.

Beni eğitmesi için onu ne zaman ve nasıl ikna ettiğimi zar zor hatırlıyorum. Muhtemelen sonunda pes edene kadar inatçı kıcımın her gün ortaya çıkmasıydı. Elbette, bana evde istediğim sayıda uzman öğretebilirdi: kendi lüks bahçemizde, yepyeni kılıçlar ve kalkanlarla ders veren hocalar.

Ama yaşlı fae'nin paslı silahlarını ve aslında oldukça yargılayıcı olan keçi seyircilerini her gün alırdım. Huysuz yaşlı fae'nin derslerinde kalın kafatasımı delip geçen bir şeyler var, muhtemelen onun istediği kadar olmasa da.

Pervasız, duygusal, aptal. Bugün bana öfkeyle bağırduğu her şey. Ama tek yaptığım gülümsemek ve gülerek karşılık vermek oldu: "Sanırım tarif etmeye çalıştığınız şey, Usta, cesaret."

Bu bana sırtımda iki keçi taşıyarak dağda bir tur atma ve bir saat odun yarma cezası kazandırmıştı.

Onu suçlayamam; yarınki Gündönümü Oyunları nedeniyle bugün bana baskı yaptığını biliyorum. Bunu asla kabul etmez ama endişeleniyor.

Olmasına gerek yok.

Eğitimi yeterli.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Ben yaklaştıkça Yazlık Saray'dan turuncu bir ışık yayılıyor.

Yukarıda, yıldızlar gökyüzünde beyaz deniz kabukları gibi parlıyor.

Felix'i ahıra götürürken muhafızlar el sallıyor ve selamlıyorlar, hak ettiği suyu içmek için eğildiğinde kolayca üzerinden kayıyorum.

"Daytonales." Kardeşim tam adımı söylerken derinden gelen ses beni derinden sarsıyor. Yüzümü ona döndüm.

"Bir tür Azrail gibi gölgelerde mi saklanıyorsun, Damocles?"

En büyük ağabeyim gölgelerin arasından çıkıyor, ay ışığı sert yüzünü aydınlatıyor. Deli olduğunu düşünürdüm ama yüzü hep böyle görünür.

Belki de bana *hep* kızgın olduğu için öyle görünüyordur. "Yine Justus'la antrenman mı yapıyorsun?" diye soruyor kardeşim.

Artık babama çok benziyor. Belki de Summer's Blessing'in verdiği tanrısal hava yüzündendir. Annem hamile olduğunu öğrendiğinde, babam bu unvandan bıktığına karar vermişti. Damocles hazırды ve babam annem, Pater - diğer babam- ve yeni bebekle vakit geçirmek istiyordu.

"Tabii ki." Elimi kir dolu saçlarımda gezdiriyorum. Kahretsin, banyoya gitmem gerekiyor. "Oyunlar yarın başlıyor."

"Neden endişelendiğimi sanıyorsun? Bunlar diğer oyunlar gibi değil kardeşim."

"Ne tür oyunlar olduklarını çok iyi biliyorum." Elimi omzuna vurdum ve kasıla kasıla ahırdan çıktım. "Senin ve Decimus'un yarışmalarına tanıklık ettim."

"Tanıklık etmek, bu kazıkların altında arenada bulunmakla aynı şey değildir." Kardeşim beni takip ediyor.

"Hayır," diyorum. Heyecanlı bir heyecan vücudumu sarıyor. "Kalabalığın gürültüsü hiçbir zaman Gündönümü Oyunları'ndaki kadar yüksek olmuyor. Ve ben bunu özlüyorum."

Damocles iç geçirir. "Ben de bundan korkuyorum."

Ona sırtıyorum. "Korkma kardeşim. Summer halkına bir asırdır görmedikleri bir gösteri sunacağım."

Bir elini uzun sarı saçlarında gezdiriyor. "Ben *de* bundan korkuyorum." Bana bir kez daha ciddi bir bakış attı. "Önemli bir gelişiyi daha kaçırdın."

"Hmm?" Ağaçtan sarkan bir şeftaliyi koparmak için uzanıyorum. "Kraliyet züppelerinin çoğu üçümüzü zar zor ayırt edebiliyor. Eminim kimse benim kaybolduğumu fark etmemiştir."

"Sonbahar'ın kraliyet ailesiydi."

Hala, şeftali dudaklarımın hemen önünde duruyor. Tamam, belki *bir tane* insan fark ederdi.

"Ahh," diyorum gelişigüzel ve şeftaliyi ısırıyorum. "Onları nereye koydun?"

"Doğu villasında kalıyorlar."

Ona bakıyorum, şeftalimin son damlasını yutuyorum ve yapışkan tatlılığın çenemden aşağı damladığını hissediyorum.

"Üst odada. Mercan süiti."

"Teşekkür ederim, kardeşim." Sırtıyorum ve şeftali çekirdeğini bahçeye atıp uzaklaşıyorum.

Damocles kolumu tuttu. "O, uçarı kaçarı ilişkilere girilecek biri değil. Farron, Sonbahar'ın Yüce Prensi olmak için sırada. Eğer ona resmen kur yapmak istersen, Yüce Prenses'le bir görüşme ayarlayabilirim. Uygun bir eşleşme olacaktır."

Ağabeyimin elini sıkıp yüzümü buruşturuyorum, sözleri derimin altındaki solucanlar gibi içimde geziniyor. "Resmi bir kur mu kardeşim?" Gülmeyi başarıyorum. Farron yakın zamanda Yüce Prens olmayacaktı. Bu ikimizin de endişelenmesi gereken bir şey değildi. "Sadece o buradayken biraz eğleniyoruz."

"Biraz eğlence mi?" Damocles'ın mavi bakışları beni delip geçiyor. "Bu yüzden mi geçen gündönümünden beri onun katıldığı her kraliyet etkinliğine katılmadın?"

"Bu oyunlar için antrenman yapmakla meşguldüm," diye karşılık veriyorum sözlerini düşünmeye vakit bulamadan.

Damocles başını sallar. "Biraz dinlenmeye çalış, kardeşim."

Doğu villasına doğru ilerlerken elimi havada sallıyorum.

Kanımda garip bir titreşim var. Neden bu yıl hiçbir kraliyet etkinliğine katılmadım? Farron'dan kaçmak için değildi. Sadece evde her zaman acil bir şeyler vardı. Yapılması gereken daha fazla eğitim.

Ama eğer umursamıyorsam, neden yeterince hızlı hareket edemiyormuşum gibi geliyor? Villanın kumtaşı kulelerinin önünde duruyorum.

Muhafızlarla konuşarak ya da hâlâ uyanık olabilecek Sonbahar soylularına kendimi tanıtarak zaman kaybetmek istemediğim için doğrudan mercan süitin balkonunun altına yürüyorum. Binanın kenarından aşağıya doğru kıvrılan bir sarmaşık hattı uzanıyor ve ben de kolayca tırmanıyorum.

Balkona atlıyorum ve ılık gece esintisinin odaya girmesini sağlayan tül perdelerin arasından geçiyorum.

Beyaz sütunlar ve soluk taş duvarlar canlı duvar halılarıyla süslenmiştir. Uzak duvarın karşısında, ılık gece esintisiyle birlikte sallanan tüllü kumaştan bir gölgelediği olan sayvanlı büyük bir yatak yer almaktadır.

Mumlar loş ve gözlerimin odayı anlamlandırması bir an alıyor. Sonra onu gördüm.

Göğsümde rahatsız edici bir şey sıkıştı.

Farron yatağa yayılmış, bir bacağı yorganın dışına sarkmış, kumral saçları yüzünün etrafında dağınık bir hale oluşturmuş. Gözleri kapalı ve göğsü eşit bir ritimle inip kalkıyor. Elinde açık bir kitap var.

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. Salak herhalde okurken uyuyakaldı...

Bütün bir yıl boyunca ondan kaçmak istememiştim. Sadece onu tekrar gördüğümde ne yapacağımı bilemedim.

Kahretsin, hala ne yapacağımı bilmiyorum. Geçen sene olanlardan sonra nasıl davranmam gerekiyor? Sikişmeyi bitirdiğimizde boynuma sokulduktan sonra? Bütün gece konuşup yıldızları izledikten sonra? Taze elma ve tarçın gibi koktuğunu ve öpücüklerinin de aynı şekilde tatlı olduğunu bildikten sonra?

Geçen Gündönümü ile ilgili hiçbir şey normal değildi. Beni sarhoşken öpen büyüleyici Sonbahar prensinin daha önce hiç kimseyle bir şey yapmadığını bilmiyordum. Bu yüzden ilk seferin yavaş olması gerekiyordu ve nazik öpücüklere ya da her şeyi ilk kez tecrübe ederken yüzündeki ifadeleri izlemeye aldırmamıştım.

Geçen yaz ona gösterdiğim pek çok ilk vardı. Ve onu görmeyeli koca bir yıl olmuştu.

Midemde bir düğüm oluşuyor. Bana bak. Dokunacak kadar yaklaştığı anda onu buluyorum.

Ve bir tür rüya gibi önümde uzanmış yatıyor. Yavaşça yatağa yaklaşıyorum, sonra bir dizimi büküp eğiliyorum. Onu uyandırmak mı yoksa sadece izlemek mi istediğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim yaklaşmam gerektiği.

Alnındaki bir tutam saçı dikkatlice tarıyorum.

Sarsılıyor, altın rengi gözleri fal taşı gibi açılıyor ve elindeki kitapla yüzüme vuruyor.

Okumaya devam mı?

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.